

Hào môn thuần luyện: Bạn gái đầu phụ em là lớn nhất

Ưu Nhã

Editor:
Sốc Là Ta

diendan
LÊ QUÝ ĐÔN
com

diendan
LÊ QUÝ ĐÔN
com

Truyện được đăng tại www.diendanlequydon.com

Mục lục

Chương 1: Nữ Ma Đầu

Chương 2: Xin Chào, Tôi Tên Là Quý Tiểu Đông

Chương 3: Vì Sao Cô Muốn Vào Đây Làm?

Chương 4: Em Thầm Mến Anh Ta Phải Không?

Chương 5: Nơi Nào Cần Em Thì Em Hãy Đến Đó

Chương 6: Anh Muốn Làm Gì?

Chương 7: Mọi Người Giăng Co Với Kẻ Điên

Chương 8: Anh Mau Đến Đây.

Chương 9: Không Phải Lạnh Lùng Mà Là Tàn Khốc

Chương 10: Chỉ Cần Cô Ấy Không Phạt Em, Dĩ Nhiên Chị Cũng Sẽ Không Phạt Em.

Chương 11: Một, Hai, Ba...

Chương 12: Em Thấy Thế Nào? Có Thơm Không?

Chương 13: Em Vẫn Không Hiểu.

Chương 14: Sai Rồi, Không Phải Chúng Tôi Quan Tâm Cậu.

Chương 15: Hôm Nay Em Không Rảnh Hay Là Muốn Từ Chối Làm Bạn Với Chị Đây?

Chương 16: Các Cô Ấy Có Dễ Nói Chuyện Giống Như Chị Đang Nói Chuyện Với Em Không?

Chương 17: Anh Ta Là Một Người Khá Khiêm Tốn. Chị Cũng Vậy.

Chương 18: Cẩn Người Miệng Mềm, Bắt Người Tay Ngắn

Chương 19: Đó Là Chuyện Cô Không Thể Làm Được.

Chương 20: Cái Này Gọi Là Kinh Nghiệm Hiểu Không?

Chương 21: Không Muốn Sống Ở Nơi Đây Rắn Độc

Chương 22: Tên Xấu Xa Kia, Đứng Lại.

Chương 23: Cô Nhầm Rồi, Tôi Không Phải Cướp.

Chương 24: Làm Sao Chị Biết?

Chương 25: Xin Lỗi Chị, Em Nhìn Nhầm.

Chương 26: Người Đi Đường Tốt Bụng.

[Chương 27: Gặp Cô Thật Xui Xẻo \(Phần Một \)](#)

[Chương 28: Gặp Cô Thật Xui Xẻo \(Phần Hai \)](#)

[Chương 29: Gặp Cô Thật Xui Xẻo \(Phần Ba \)](#)

[Chương 30: Gặp Cô Thật Xui Xẻo \(Phần Bốn \)](#)

[Chương 31: Gặp Cô Thật Xui Xẻo \(Phần Năm \)](#)

[Chương 32: Gặp Cô Thật Xui Xẻo \(Phần Sáu\)](#)

[Chương 33: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Ai Sẽ Được Tuyển Chọn Đây?](#)

[Chương 34: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Giải Nhất Là Ô Tô.](#)

[Chương 35: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Chị Chúc Các Em Gặp Nhiều May Mắn.](#)

[Chương 36: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Tố Chính Là Fans Hâm Mộ.](#)

[Chương 37: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Nhờ Lời Chúc Của Chị.](#)

[Chương 38: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Như Vậy Thì Công Bằng Với Cả Hai Chúng Ta.](#)

[Chương 39: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Không Ai Biết Cô Ta Gian Dối](#)

[Chương 40: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Bắt Đầu Rút Thăm](#)

[Chương 41: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Có Mặt Ở Đây Không?](#)

[Chương 42: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty : Mặc Cho Số Phận Định Đoạt.](#)

[Chương 43: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Tôi Chấp Nhận Thua](#)

[Chương 44: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Chúc Mừng Em](#)

[Chương 45: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Ngày Thành Lập Công Ty: Mời Cơm](#)

Chương 46: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Ngày Thành Lập Công Ty: Buổi Tiệc Kết Thúc.

Chương 47: Sao Em Không Thích Anh Ta?

Chương 48: Tin Mừng

Chương 49: Làm Dâu Trăm Họ (Ý Là Phục Vụ Mọi Người, Mỗi Người Mỗi Ý).

Chương 50: Chị Thích Gì?

Chương 51: Mời Sếp Đi Thong Thả

Chương 52: Sai Lầm Trầm Trọng.

Chương 53: Vô Tình Gặp Được Người Giúp Đỡ

Chương 54: Làm Quen

Chương 55: Vô Tình Nhìn Thấy Nụ Cười Làm Say Lòng Người.

Chương 56: Chia Sẻ

Chương 57: Hẹn Hò

Chương 58: Dò Xét

Chương 59: Hấp Dẫn

Chương 60: Hỏi Dò

Chương 61: Tiệc Sinh Nhật (Phần Một): Chúc Mừng

Chương 62: Tiệc Sinh Nhật (Phần Hai): Quà Tặng

Chương 63: Tiệc Sinh Nhật (Phần Ba): Công Chúa Hạt Đậu

Chương 64: Sinh Nhật (Phần Bốn): Không Thể Cầu Xin Ông Trời.

Chương 65: Sinh Nhật (Phần Năm): Hãy Cứu Em.

Chương 66: Sinh Nhật (Phần Sáu): Nếu Có Khó Khăn Thì Tìm Tổ Trưởng.

Chương 67: Sinh Nhật (Phần Bảy): Chúc Các Em Có Một Buổi Tiệc Vui Vẻ.

Chương 68: Sinh Nhật (Phần Tám): Đại Nạn Không Chết, Tất Có Hậu Phúc

Chương 69: Sinh Nhật (Phần Chín): Số Đào Hoa

Chương 70: Sinh Nhật (Phần Mười): Có Lễ Cô Ấy Thích Con.

Chương 71: Sinh Nhật (Phần 11): Chúc Mừng Anh Chị

Chương 72: Sinh Nhật (Phần Mười Hai): Tôi Đã Có Bạn Trai

Chương 73: Sinh Nhật (Phần Mười Ba): Người Vui Vẻ, Người Tĩnh Lặng

Chương 74: Đạt Tây Là Ai?

Chương 75: Kết Giao Với Người Khác

Chương 76: Sao Cô Lại Ở Đây?

[Chương 77: Bình Thường Cô Đều Không Ăn Cơm Sao?](#)

[Chương 78: Chúng Ta Không Phải Sinh Đôi](#)

[Chương 79: Đầu Óc Chậm Phát Triển](#)

[Chương 80: Mạnh Mẽ Mà Ấm Ấp](#)

[Chương 81: Gan Dạ](#)

[Chương 82: Anh Ta Không Phải Là Người Mà Là Thần](#)

[Chương 83: Thì Ra Anh Ở Đây \(Phần Một\)](#)

[Chương 84: Thì Ra Anh Cũng Ở Đây \(Phần Hai\)](#)

[Chương 85: Thì Ra Anh Cũng Đến Đây \(Phần Ba\)](#)

[Chương 86: Thì Ra Anh Cũng Đến Đây \(Phần Bốn\)](#)

[Chương 87: Thì Ra Anh Cũng Đến Đây \(Phần Năm\)](#)

[Chương 88: Thì Ra Anh Cũng Đến Đây \(Phần Sáu \)](#)

[Chương 89: Người Bạn Mới Quen](#)

[Chương 90: Nói Hay Không Nói Cũng Là Một Vấn Đề Lớn \(1\)](#)

[Chương 91: Nói Hoặc Không Nói Cũng Là Một Vấn Đề \(2\)](#)

[Chương 92: Nói Hoặc Không Nói Cũng Là Một Vấn Đề \(3\)](#)

[Chương 93: Em Đồng Ý Làm Bình Hoa](#)

[Chương 94: Cô Rất Thân Với Tổng Giám Đốc Sao?](#)

[Chương 95: Cô Không Có Thì Người Khác Cũng Đừng Mơ Tưởng](#)

[Chương 96: Cổ Tích Và Thực Tế Bao Giờ Cũng Khác Nhau](#)

[Chương 97: Vụng Trộm \(Phần Một\)](#)

[Chương 98: Vụng Trộm \(Phần Hai \)](#)

[Chương 99: Vụng Trộm \(3\)](#)

[Chương 100: Tôi Không Phải Tội Phạm](#)

[Chương 101: Hôm Nay Không Phải Ngày Cá Tháng Tư](#)

[Chương 102: Trừ Tiền Thường](#)

[Chương 103: Người Khác Giúp Đỡ](#)

[Chương 104: Anh Là Ai?](#)

[Chương 105: Trò Chuyện Với Ông Trời](#)

[Chương 106: Điều Tra](#)

[Chương 107: Tớ Nói Vậy Các Cậu Thấy Có Tin Không?](#)

[Chương 108: Thăm Phán \(Phần Một\): Biển Thử?](#)

[Chương 109: Thẩm Phán \(Phần Hai\) Rốt Cuộc Cô Ấy Muốn Nhịn Tới Khi Nào?](#)

[Chương 110: Thẩm Phán \(Phần Ba\) Vì Cô Tôi Mới Làm Những Việc Này](#)

[Chương 111: Thẩm Phán \(Phần Bốn\): Muốn Rời Khỏi Đây? Không Có Cửa Đâu](#)

[Chương 112: Sự Quan Tâm Của Tổ Trưởng Lưu \(Phần 1\)](#)

[Chương 113: Sự Quan Tâm Của Tổ Trưởng Lưu \(Phần 2\)](#)

[Chương 114: Yêu Mến \(Phần Một\)](#)

[Chương 115: Yêu Mến \(Phần Hai\)](#)

[Chương 116: Yêu Mến \(Phần Ba\)](#)

[Chương 117: Yêu Mến \(Phần Bốn\)](#)

[Chương 118: Yêu Mến \(Phần Năm\)](#)

[Chương 119: Yêu Mến \(Phần Sáu\)](#)

[Chương 120: Yêu Mến \(Phần Bảy\)](#)

[Chương 121: Yêu Mến \(Phần Tám\)](#)

[Chương 122: Yêu Mến \(Phần Chín\)](#)

[Chương 123: Con Yêu Cô Ấy](#)

[Chương 124: Tôi Muốn Nghỉ Ngơi](#)

[Chương 125: Lại Một Vấn Đề Nan Giải](#)

[Chương 126: Có Vẻ Anh Cũng Không Ngạc Nhiên Lắm](#)

[Chương 127: Dùng Quyền Hành Để Cường Ép](#)

[Chương 128: Tôi Ở Cùng Người Khác](#)

[Chương 129: Anh Hùng Tựa Như Ma Quỷ](#)

[Chương 130: Em Cũng Vậy](#)

[Chương 131: Trả Thù \(Phần Một\)](#)

[Chương 132: Trả Thù \(Phần Hai\)](#)

[Chương 133: Anh Đã Suy Nghĩ Kỹ Việc Anh Muốn Làm Bạn Trai Em Rồi](#)

[Sao?](#)

[Chương 134: Lên Chức \(Phần Một\)](#)

[Chương 135: Lên Chức \(Phần Hai\)](#)

[Chương 136: Lên Chức \(Phần Ba\)](#)

[Chương 137: Đánh Nhau](#)

[Chương 138: Cậu Biết Người Cậu Đang Mắng Là Ai Không?](#)

[Chương 139: Anh Đang Nói Đến Em Sao?](#)

[Chương 140: Thư Ký Đặc Biệt](#)

[Chương 141: Tiến Lui Tự Biết \(Phần Một\)](#)

[Chương 142: Tiến Lui Tự Biết \(Phần Hai\)](#)

[Chương 143: Tiến Lui Tự Biết \(Phần Ba\)](#)

[Chương 144: Tôi Lập Tức Đến Thăm Cô](#)

[Chương 145: Tôi Chưa Ăn Điểm Tâm](#)

[Chương 146: Đèn Đường Ấm Ấp](#)

[Chương 147: Ăn Cấp Bản Quyền \(Phần Một\)](#)

[Chương 148: Ăn Cấp Bản Quyền \(Phần Hai\)](#)

[Chương 149: Ăn Cấp Tác Phẩm \(Phần Ba\)](#)

[Chương 150: Ăn Cấp Tác Phẩm \(Phần Bốn\)](#)

[Chương 151: Ăn Cấp Bản Quyền \(Phần Năm\)](#)

[Chương 152: Ăn Cấp Tác Phẩm \(Phần Sáu\)](#)

[Chương 153: Ăn Cấp Tác Phẩm \(Phần Bảy\)](#)

[Chương 154: Em Yêu Anh Sao? \(Phần Một\)](#)

[Chương 155: Em Yêu Anh Sao? \(Phần Hai\)](#)

[Chương 156: Em Yêu Anh Sao? \(Phần Ba\)](#)

[Chương 157: Em Yêu Anh Sao? \(Phần Bốn\)](#)

[Chương 158: Em Yêu Anh Sao? \(Phần Năm\)](#)

[Chương 159: Em Yêu Anh Sao? \(Phần Sáu\)](#)

[Chương 160: Dũng Khí](#)

[Chương 161: Nơi Đất Khách Gặp Tri Kỷ \(Phần 1\)](#)

[Chương 162: Nơi Đất Khách Gặp Tri Kỷ \(Phần 2\)](#)

[Chương 163: Nơi Đất Khách Gặp Tri Kỷ \(Phần 2\)](#)

[Chương 164: Xin Lỗi \(Phần Một\)](#)

[Chương 165: Xin Lỗi \(Phần Hai\)](#)

[Chương 166: Xin Lỗi \(Phần Ba\)](#)

[Chương 167: Xin Lỗi \(Phần Bốn\)](#)

[Chương 168: Xin Lỗi \(Phần Năm\)](#)

[Chương 169: Xin Lỗi \(Phần Sáu\)](#)

Chương 170: Xin Lỗi (Phần Bảy)

Chương 171: Xin Lỗi (Phần Tám)

Chương 172: Những Ký Ức Đau Đớn Mà Ấm Ấp (Toàn Văn Hoàn)

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Nữ Ma Đầu

Tập đoàn Thái tử, lầu mười sáu.

Một người phụ nữ thoát nhìn rất chuyên nghiệp gõ cửa đi vào văn phòng quản lý bộ phận hành chính, chỉ thấy cô kính cẩn lễ phép hỏi: "Quản lý Dương, hôm nay có rất nhiều người tới phỏng vấn, xin hỏi chị thấy có người nào được không?"

Người được gọi là quản lý Dương là một người phụ nữ trẻ tuổi khẽ hừ một tiếng, bộ mặt khinh thường trả lời: "Chị chưa vừa mắt người nào. Người thì có dáng dấp, diện mạo cao sang, người thì trang điểm lòe loẹt giống tiểu thư đài các ngồi trên sofa ở các câu lạc bộ hộp đêm, những người như vậy sao có thể vào tập đoàn Thái Tử làm việc đây? Nhìn đi. Chị lại phải tiếp tục khổ sở. Đúng rồi, tổ trưởng Lưu, bên ngoài còn bao nhiêu người muốn phỏng vấn nữa?"

"Còn không tới mười người."

"Tốt lắm, vậy chị phải cố gắng hơn nữa, em ra ngoài trước đi."

"Vâng"

Tổ trưởng Lưu nhẹ nhàng bước ra ngoài, chuẩn bị rời khỏi phòng làm việc của quản lý, cô kính cẩn nở nụ cười, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, trong mắt có tia miễn cưỡng. Cô vừa mới ra ngoài chuẩn bị trở về chỗ ngồi của mình, chợt phát hiện trong phòng làm việc các đồng nghiệp đều đứng

thẳng nhìn mình chăm chú. Dường như cô bị giật mình, ngay sau đó cô cũng dùng giọng nói uốn éo, yếu điệu như trong phim Hàn Quốc cổ điển, mở miệng nói: "Ai da, sao các em nhìn chị như vậy chứ, làm trái tim nhỏ bé của chị sợ tới mức nhảy loạn lên rồi này."

Các đồng nghiệp đang nóng lòng, nhanh chóng trực tiếp dứt khoát xông về phía trước bao vây trước mặt của tổ trưởng Lưu, từ chỗ ngồi của mình đứng lên căng thẳng, nghiêng thân thể tới chuẩn bị rửa tai lắng nghe tổ trưởng Lưu công bố tin tức.

"Tổ trưởng, Nữ Ma Đầu nói gì? Cô ta có hài lòng thí sinh nào không?"

"Còn có thể nói gì? Không phải là những lời nói cay độc cũ rích kia sao, các em nghe này: "Chị chưa vừa mắt người nào. Người thì có dáng dấp, diện mạo cao sang, người thì trang điểm lòe loẹt giống tiểu thư đài các ngồi trên sofa ở các câu lạc bộ hộp đêm, những người như vậy sao có thể vào tập đoàn Thái Tử làm việc đây?"

Tổ trưởng Lưu nhại lại lời nói lúc nãy của quản lý Dương như khuôn đúc, hơn nữa động tác huơ chân múa tay của cơ thể có một chút khoa trương, cả người đứng lên nhìn không khác gì quản lý Dương, quả thật có thể nói là đạt tới trình độ bắt chước giống như khuôn đúc.

Trong lòng mọi người vui vẻ, vì vậy cũng phì cười. Trong ấn tượng của các cô, cái dáng vẻ kịch cớm đó của quản lý Dương chính xác là cái dáng vẻ này.

"Hừ —— các em không muốn sống nữa à? Nhỏ giọng dùm một chút, nếu để cho cô ta nghe được, tất cả chúng ta ai cũng đừng nghĩ là sẽ được sống tốt nha."

Thấy gương mặt tổ trưởng Lưu khẩn trương như vậy, mọi người cũng lập tức bớt ồn ào lại rất nhiều. Dù sao, quản lý Dương có danh hiệu là "Nữ Ma Đầu", như vậy có thể thấy được người này thật không dễ chọc.

"Lần này không biết ai xui xẻo sẽ nộp đơn trước. Nghĩ về Tiểu Chân đáng thương của chúng ta, rõ ràng người mập như vậy, mà lúc nghỉ làm, rời khỏi công ty lại ốm như thế này, em bây giờ nhìn không nổi nữa." Nói chuyện với đồng nghiệp, đầu tiên là dùng hai tay ra dấu tay thật to, tiếp đó lại khoả tay múa chân ra dấu tay tương đối nhỏ, đáng vẽ dùng tư thế hình thể miêu tả cho các đồng nghiệp trước mặt thấy.

"Các chị nghĩ đi, ba tháng, từ sáu mươi hai kí lô xuống còn năm mươi hai kí lô, tổng cộng sụt mất mười kí lô!"

"Tớ biết Tiểu Chân rất muốn giảm cân, nhưng cả ngày cô ấy bị Nữ Ma Đầu đối xử giống như một người hầu sai tới sai lui, giảm mập không ít, nhưng thân thể cũng theo đó mà mệt mỏi suy sụp."

"Đúng vậy đó, Tiểu Chân thật đáng thương! Mặc dù mập mạp , nhưng cũng thật đáng yêu, vừa chăm chỉ tính tình lại tốt, nhưng cuối cùng vẫn không chịu nổi Nữ Ma Đầu hành hạ, cứ như vậy mắc bệnh luôn. Nói thật, tớ thấy trên thế giới này có rất ít người chịu người khác hành hạ như Tiểu Chân như vậy."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Xin Chào, Tôi Tên Là Quý Tiểu Đông

"Không biết lần này Nữ Ma Đầu có tuyển một người trai tráng, khỏe mạnh vào đây hay không, nếu không thì sẽ giống chúng ta vậy, kiên trì không tới ba năm sẽ có một ngày chạy trời chết."

"Nữ Ma Đầu cũng không phải là đặc biệt thích người khỏe mạnh, lúc cô ta nhận người vào cũng không có nói nhất định phải giày vò người ta mới thấy vui vẻ, chẳng qua Tiểu Chân không muốn làm nội gián cho nên mới bị cô ta trả thù. Suy nghĩ một chút, thật ra Tiểu Chân cũng vì chúng ta mới bị chinh đốn thê thảm như vậy, nhìn bộ dạng cô ấy truyền nước biển trong bệnh viện, tớ thật sự cảm thấy bất bình thay cô ấy."

"Aida, không có cách nào hết mà, hể lúc nào có Nữ Ma Đầu ở đây, thì lúc đó bộ phận của chúng ta đều gặp phải bão táp. Mọi người hãy đoàn kết giống như trước, tuyệt đối không để cho cô ta nắm được sơ hở của chúng ta."

Vẫn không ai nói gì, Tổ trưởng Lưu dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: "Tốt lắm, tốt lắm, các chị cũng đừng đoán mò, trở về làm việc thôi. Còn không tới một tiếng nữa là đến giờ tan tầm rồi, chúng ta kiên trì một chút nữa, xem Nữ Ma Đầu có thể ra chiêu thức gì hoặc là ra cái dạng gì đối với đồng nghiệp mới thôi."

Phía ngoài phòng làm việc, Dương chủ quản vẫn còn bắt các thí sinh lần lượt thi thố.

Mỹ nữ mắt to, khuôn mặt hình trái xoan, bướng bỉnh "Xin" đi ra ngoài, nụ cười trên mặt của Dương chủ quản cứng đờ, cố gắng làm như bình thường nhưng không được. Cô vội vã từ trong ngăn kéo lấy ra gương soi mình cùng lớp trang điểm dày đặc trên mặt, vừa nhấp nhẹ đôi môi vừa thuận tay luồn sợi tóc rũ xuống trước trán, khi xác định việc trang điểm đã thật sự hoàn mỹ, sau đó mới cất gương lại chỗ cũ, cô ta mở miệng kêu lên: "Người kế tiếp."

Rất nhanh, nơi cửa liền xuất hiện một cô gái xem ra vẫn còn nhỏ tuổi, diện mạo bình thường đến nỗi không thể bình thường hơn được nữa, cô vừa đi vào vừa nâng gót chân lên không chút tiếng động, nở nụ cười ý vị lấy lòng nữ giám khảo.

Cảm giác dường như thí sinh kia bị áp bức, cả người Dương chủ quản cũng buông lỏng không ít, cô máy móc nói: "Ngồi đi, giới thiệu sơ lược một chút về bản thân."

"Xin chào, em tên là Quý Tiểu Đông"

Dương chủ quản đã xem qua bảng sơ yếu lý lịch trước đó rồi, có chút giật mình ngắt lời nói: "Chờ một chút, cô thật được gọi là Tiểu Đông, Đông trong Đông Thống mà không phải Đăng Mạn Đăng?"

Trên mặt Quý Tiểu Đông (chữ Đông có nghĩa là thương yêu) cười có chút mất tự nhiên, cô nhanh chóng giải thích nói: "Cái này là mẹ em đặt tên, thật ra ba em cũng nói gọi Đăng Mạn Đăng sẽ khá hơn chút, nhưng mẹ em kiên trì muốn dùng tên này để thương yêu, có lẽ hi vọng em có thể lấy được nhiều thương yêu hơn thôi."

"Vậy chính bản thân cô có ý kiến gì?"

"Em không có bất kỳ ý kiến gì cả, tên chỉ là một danh xưng mà thôi, chỉ cần không phải quá Lôi Nhân (ý là thiên lôi ấy) là được. Mặc dù chữ

Đông rất ít dùng cho tên người, nhưng ít nhất so với Đăng Mạn Đăng ít hơn bảy nét, viết cũng dễ hơn một chút."

"Ừ, không tệ, hãy tiếp tục giới thiệu bản thân cô đi."

Trong lúc Quý Tiểu Đông nói chuyện, Dương chủ quản cũng nhanh chóng xem bảng sơ yếu lý lịch, có thể nói tất cả mọi thứ ở cô đều rất bình thường, người như vậy hiển nhiên không có khả năng sẽ được trúng tuyển.

Đang lúc Dương chủ quản để bảng lý lịch xuống, tính toán thời điểm tùy tiện đuổi Quý Tiểu Đông, đột nhiên phát hiện cô chính là người phỏng vấn cuối cùng trong hôm nay. Đến thời điểm hiện tại Dương chủ quản đã phỏng vấn sáu mươi, bảy mươi người, thế nhưng không có một người nào khiến cô cảm thấy hài lòng.

Trên thực tế đó cũng không phải là thật, như cô lúc trước nói dáng dấp của thí sinh nhìn cực kì tệ, nếu không có dáng ngoài thì lời nói cử chỉ khinh phù lang thang, thật ra thì cũng không thiếu những cô gái có hình tượng và năng lực cũng rất tốt tham gia phỏng vấn, nhưng Dương chủ quản rõ ràng rất không thích từ khi mới vào cửa, cảm giác họ sẽ là đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ với mình, vì vậy cô thà tuyển một người bình thường về mọi mặt vào công ty, nói không chừng còn có thể đem lợi nhuận đến với mình.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Vì Sao Cô Muốn Vào Đây Làm?

Trong lòng quản lí Dương đang tính toán, tiếng vỗ bàn bành bịch vang lên, nhưng trên mặt vẫn thản nhiên.

Nghe Quý Tiểu Đông tự giới thiệu mình xong, lúc sau cô mở miệng hỏi: "Vì sao cô muốn vào tập đoàn Thái Tử này?"

"Thông qua công việc thực sự, để có thể thấy được giá trị cuộc sống của chính mình."

Lời nói có chút sơ lược, nhưng quản lí Dương lại tiếp tục hỏi tới: "Trong hồ sơ của cô có để là chưa kết hôn, vậy cô có bạn trai chưa?"

Quý tiểu Đông đã sớm dự đoán đến vấn đề này, nên trước khi đến đây cô cũng có chuẩn bị sẵn, mặc dù đến nay anh ấy còn chưa nói yêu cô, nhưng vì muốn tạo cho người khác ấn tượng tốt nên cô mở miệng nói dối: "Có rồi, anh ấy làm IT (công nghệ thông tin ấy), đang làm việc ở gần siêu thị máy tính."

"Cô có yêu bạn trai của cô không?"

"Dĩ nhiên là có, chúng tôi quen biết gần một năm, bây giờ đang trong giai đoạn yêu cuồng nhiệt."

Những tính toán trong lòng Dương chủ quản lại đang âm thầm hạ xuống, một cô gái có dáng dấp bình thường, năng lực cũng bình thường,

giờ cũng được bạn trai yêu mến, sẽ không gây bất lợi gì cho mình trong công việc, quan trọng nhất là cô ta sẽ không giành A Chính với mình, cô muốn tuyển một cô gái như thế.

Dương chủ quản quyết định kết thúc công việc của một ngày mệt nhọc, trên mặt nở nụ cười chân thành và rục rờ, cô mở miệng nói: "Chúc mừng cô, Quý tiểu thư, cô đã được thông qua cuộc phỏng vấn của công ty chúng tôi, ngày mai cô có thể tới thử việc rồi."

"Thật sao? Thật tốt quá, cảm ơn cô!"

Lần này đi phỏng vấn, Quý Tiểu Đông căn bản không có bất kỳ lòng tin nào, Dương chủ quản cũng chưa nói với cô về chuyện công việc, nhưng vẫn đồng ý nhận cô khiến cô rất mừng rỡ. Quá vui mừng, cô bước qua chủ động vươn tay ra bắt tay Dương chủ quản, khéo léo hứa hẹn: "Tôi nhất định sẽ cố gắng làm việc, về sau xin dạy bảo."

Dương chủ quản chầm chậm chớp chớp cặp mắt của mình, bộ dạng tỏ vẻ kiêu ngạo nhìn Quý Tiểu Đông từ trên xuống dưới. Khi cô thấy Quý Tiểu Đông chìa tay phải ra thì trong lòng có chút không vui, nhưng vẫn miễn cưỡng vươn tay ra đáp lại, tay cô và tay Quý Tiểu Đông đụng một cái, sau đó cô nhanh chóng rút tay về.

Quý Tiểu Đông vừa định cong tay lại, bắt tay với quản lý Dương nhưng đối phương lại lập tức thu về, sắc mặt cô thoáng chút kinh ngạc giống như tia chớp chợt lóe lên, nhưng rất nhanh liền nở nụ cười cung kính, sau đó cô ngượng ngập buông tay mình xuống.

"Tôi là quản lý bộ phận hành chính, cô có thể trực tiếp gọi tôi là quản lý, cũng có thể thêm họ của tôi, gọi tôi là quản lý Dương. Ngày mai cô bắt đầu đi làm, đến lúc đó tôi sẽ gọi một người tới chỉ dạy cô, còn hôm nay chúng ta kết thúc ở đây."

"Dạ được, quản lý Dương, vậy ngày mai gặp lại."

"Ngày mai gặp."

Dù trong lòng Quý Tiểu Đông rất vui sướng khi được trúng tuyển, nhưng cô vẫn cố gắng che giấu tâm tình của mình, giữ vững tâm trạng tốt đẹp của mình mà rời khỏi đó cho đến khi bóng lưng của cô biến mất trong tầm mắt của quản lí Dương.

Truyện chỉ được đăng tại..

Quản lí Dương vừa đứng lên xoay xoay cổ vừa nhấn điện thoại nội bộ nói: "Tổ trưởng Lưu, cô vào đây một chút." Chờ Tổ trưởng Lưu đi vào, cô lấy bảng sơ yếu lý lịch của Quý Tiểu Đông đưa cho Tổ trưởng Lưu nói: "Đây là tư liệu của đồng nghiệp mới, ngày mai cô ấy sẽ đi làm, đến lúc đó cô cho người nào tới chỉ dạy cô ấy một chút."

"Dạ."

"Vậy cứ như thế đi, tôi tan ca đây."

"Quản lý đi thông thả, hẹn gặp lại vào ngày mai."

Quản lí Dương xốc lên vai chiếc ba lô nhỏ, dùng đôi giày cao gót năm tấc dẫm trên đất, đứng lên rời khỏi phòng làm việc.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Em Thầm Mến Anh Ta Phải Không?

Ngoại trừ Dương chủ quản, còn lại tất cả các đồng nghiệp của bộ phận hành chính cũng không tan ca, rời khỏi công ty, mà tụ lại một chỗ, đầu chụm vào nhau tranh nhau đọc tư liệu của đồng nghiệp mới.

Cũng không biết người nào đụng phải trán của mình, Lưu tổ trưởng vừa che cái trán của mình vừa thật nhanh thu hồi tài liệu trong tay, giả vờ tức giận nói: "Mọi người không cần tò mò như vậy chứ? Ngày mai là các em có thể nhìn thấy vị đồng nghiệp mới này rồi."

"Tổ trưởng, chính chị cũng rất hiếu kỳ mà? Chúng em đều muốn biết diện mạo cũng như năng lực của vị đồng nghiệp mới này như thế nào, nếu không làm sao lọt vào mắt của Nữ Ma Đầu đây?"

"Được rồi được rồi! Các em không cần bao quanh ở đây nữa, để chị đọc cho các em nghe, các em mau trở lại chỗ ngồi của mình đi."

Mọi người tuân theo lời tổ trưởng, rối rít trở về chỗ ngồi của mình, Lưu tổ trưởng bắt đầu nghiêm túc đọc to tư liệu cá nhân cũng như bảng lý lịch của Quý Tiểu Đông.

Sau khi nghe xong, có một đồng nghiệp có phản ứng tương đối nhanh mở miệng nói trước: "Năng lực của vị đồng nghiệp này rất bình thường nha, lại không thấy có bằng cấp gì chứng minh, vậy cô ta làm sao có thể vào công ty này được? Chẳng lẽ cô ta có diện mạo rất xinh đẹp?"

"Xinh đẹp cái đầu nhà người ấy. Làm sao nữ ma đầu lại đồng ý tuyển một mỹ nữ xinh đẹp vào công ty này đây? Cô ta sợ nhất chính là người có hình dáng cùng dung mạo xinh đẹp hơn cô ta, chính là cô ta sợ người ta sẽ tranh giành A Chính với cô ta, chứ còn sao nữa."

"Tiểu Đặng, em phải giống như nữ ma đầu gọi là tổng giám đốc A Chính, cẩn thận đấy, nếu em bị người khác nghe được thì em cũng không xong đâu đó. A —— đúng rồi, hay là em thăm mến anh ta? Nếu không sao có thể gọi là A Chính A Chính, buồn nôn chết được." Lưu tổ trưởng giống như đã phát hiện bí mật gì kinh thiên động địa, dương dương đắc ý hỏi.

"Hừ! Em thăm mến anh ấy thì thế nào? Chẳng lẽ không ai trong các đồng nghiệp ở đây không thăm mến anh ấy như em sao?"

Lưu tổ trưởng vội vàng giơ tay lên tỏ vẻ sự trong sạch của mình: "Chị trước thanh minh rằng chị không có."

"Tổ trưởng, không tính tổ trưởng..., tổ trưởng đã là một người mẹ, em muốn nói là những phụ nữ chưa kết hôn trong phòng làm việc này."

"Vậy để chị hỏi những người khác một chút, Tiểu Long, em có thích Tổng Giám đốc không?"

"A! Trong phòng làm việc nhiều người như vậy, chị làm gì hỏi em kỹ càng như thế?"

Lưu tổ trưởng tiếp tục hỏi người khác: "Này Tiểu Trần, em thì sao?"

"Cái này, chị hỏi người khác đi, đáp án của mọi người là gì thì đáp án của em chính là vậy."

"Tiểu Nguyễn!"

"Em....em....."

Đồng nghiệp họ Đặng tràn đầy tự tin nói: "Tổ trưởng, chị đừng hỏi nữa, chị xem khuôn mặt ai cũng ửng hồng như hoa đào rồi, nhìn bộ dạng nhộn nhạo, e then của bọn họ, chẳng lẽ đáp án không phải là đã rõ ràng sao? Em biết thật ra mọi người cũng giống em, chỉ là em dũng cảm, dám thừa nhận thôi."

"Tốt lắm, em...., còn có các em, từng đứa một chớ có si tâm vọng tưởng, mặc dù trong công ty, mỹ nữ của bộ phận hành chính có được sự chú ý cao nhất nhưng không có nghĩa là Tổng giám đốc sẽ yêu thích những bình hoa xinh đẹp, các em hãy tập trung làm việc cho giỏi đi, làm vậy không chừng Tổng giám đốc sẽ để ý đến các em đó."

"Chúng em là hạng người gì mà chị không rõ sao? Dù chị giao phó nhiệm vụ gì, bất luận nó gian khổ đến đâu, chúng em đều không phải thắng lợi hoàn thành đó sao? Chỉ là, hừ, lần nào cũng luôn bị Nữ Ma Đầu cướp đi tất cả công lao, như vậy bảo sao chúng em có thể cố gắng làm việc được đây?"

Lưu tổ trưởng vừa lấy tay gõ bàn vừa tức giận bất bình đáp lại: "Chị biết các em chịu uất ức, không phải chị cũng đang chịu uất ức với các em đó sao? Các em cho là chị sợ Nữ Ma Đầu đó sao? Nếu không phải là vì ba của cô ta, thì chị đã sớm thảo ra một lá thư để cho các em cùng chị ký kết và nộp cho Tổng giám đốc để cô ta không còn đặc ý gì nữa."

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nơi Nào Cần Em Thì Em Hãy Đến Đó

"Đúng rồi, ai kêu cô ta có người cha lợi hại đến thế!"

"Tổ trưởng, làm phiền chị lấy tư liệu của đồng nghiệp mới cho em xem một chút, em muốn biết rốt cuộc cô ấy trông như thế nào? Nếu đáng vóc cô ấy không xinh đẹp, thì cũng sẽ không quá dọa người chứ."

Lưu tổ trưởng giao bảng lý lịch đang cầm trong tay cho người đồng nghiệp, lúc đó những người khác cũng rồi rít xúm lại xem. Đối với diện mạo của Quý Tiểu Đông, tất cả mọi người công nhận cô ấy thật là bình thường, nên cũng không có hứng thú để bàn luận, vì vậy mọi người tán gẫu mấy câu rồi tan việc rời khỏi công ty.

Ngày thứ hai, Quý Tiểu Đông cố gắng dậy thật sớm, nghiêm túc rửa mặt, đi đến công ty sớm một chút, mấy đồng nghiệp trong bộ phận hành chính chưa đến nên cô đứng chờ ngoài cửa.

Chỉ chốc lát sau, Quý Tiểu Đông gặp người sắp xếp cô phòng vẫn ngày hôm qua, tổ trưởng Lưu tới, cô vội vã lễ phép chào hỏi nói: "Chào buổi sáng!"

Tổ trưởng Lưu dĩ nhiên nhớ cô, vì vậy cũng mỉm cười đáp lại nói: "Sớm vậy! Em là người mới, em là Quý Tiểu Đông phải không?"

"Dạ đúng."

"Em theo chị vào đây."

"Dạ."

Tổ trưởng Lưu đi vào phòng làm việc chỉ vào một ghế trống, nói với Quý Tiểu Đông: "Đây là chỗ của em, em có thể tùy ý trang trí nó, về sau ở đây sẽ là chỗ của em, em có thể thoải mái thiết kế nó thật đẹp"

"Dạ, cảm ơn chị."

Lưu tổ trưởng để đồ trên tay mình xuống, sau khi Quý Tiểu Đông ngồi xuống, cô cũng tựa vào chỗ ngồi của mình lại mở miệng nói: "Em cũng biết công ty chúng ta là tập đoàn Thái Tử, chắc cũng không cần chị lại giới thiệu, chị nghĩ khi em nộp đơn chắc cũng đã hiểu rõ công ty của chúng ta trên trang web chính thức của công ty rồi, còn lại chị chỉ giới thiệu chi tiết về tình hình nội bộ công ty thôi. Tổng giám đốc và Tổng giám đốc của chúng ta có quan hệ cha con, nói cách khác về sau Tổng Giám Đốc chắc chắn sẽ là Tổng giám đốc mới, phòng làm việc của họ ở lầu trên cùng, không được phép của chủ quản cấp lãnh đạo thì không được tự ý đi lên đó."

Quý Tiểu Đông vừa cẩn thận lắng nghe vừa khéo léo gật đầu.

"Mặt khác, công ty chúng ta yêu cầu tất cả nhân viên làm việc ở đây đều phải mặc đồ công sở, về dạng thức của đồ công sở thì không có yêu cầu cụ thể nào, nên em có thể mua hoặc đặt vài bộ đồ công sở có hình dáng em yêu thích. Còn nữa..., công ty không chú trọng vào diện mạo, văn bằng, mà chú trọng vào nhân phẩm và tính tích cực của người đó. Hiện tại chức vị của em là phụ tá hành chánh, chức vị của những người khác là chuyên viên hành chánh, nên em phải phụ giúp các chuyên viên hoàn thành tốt công việc của các người đó, nơi nào cần em thì em hãy đến đó, em hiểu chưa?"

"Dạ hiểu."

"Đúng rồi, chị họ Lưu, là tổ trưởng bộ phận hành chính. Người hôm qua phỏng vấn em họ Dương, về sau em có thể gọi chị ấy là Dương chủ quản, chị ấy chính là Tổng quản cả bộ phận hành chính. Mỗi ngày bộ phận hành chính sẽ sắp xếp một người trực, người đó phụ trách buổi chiều trước khi tan việc khóa kỹ cửa phòng làm việc và cửa sổ, sáng ngày thứ hai đến phòng làm việc sớm, mở cửa trước mười lăm phút, chị trực ngày hôm qua. Còn lúc nào thì đến phiên em trực, đến lúc đó chị sẽ thông báo cho em biết sau. Thật ra em không cần phải căng thẳng, trừ chị ra, những người ở đây đều còn độc thân, họ rất hòa đồng, đến lúc đó em sẽ biết."

Thấy nụ cười thân thiết của tổ trưởng Lưu, trong lòng Quý Tiểu Đông vốn có chút thấp thỏm cũng từ từ nhẹ nhõm một chút, cô cũng đáp lại bằng một nụ cười cảm kích nói: "Cám ơn tổ trưởng Lưu."

"Ừ, còn đây là điều lệ quản lý của công ty cùng chế độ thưởng phạt, tốt nhất em nên xem qua một chút. Hôm nay chị sắp xếp không quá nhiều công việc cho em, để tập cho em thích ứng công việc trước."

"Dạ."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Anh Muốn Làm Gì?

Chỉ một lát sau, các đồng nghiệp của bộ phận hành chính cũng lần lượt tới, Quý Tiểu Đông đến chỗ từng người chào hỏi. Tổ trưởng Lưu còn gọi một đồng nghiệp khác phân công việc cụ thể mỗi ngày cho Quý Tiểu Đông, căn kẽ giảng giải để cô làm quen với công việc mới, cô cứ như vậy học tập công việc mới và tập thích ứng với môi trường mới, buổi sáng cũng trôi qua nhanh chóng.

Giờ nghỉ buổi trưa cũng đến, Quý Tiểu Đông không có mang cơm theo, nên cô đang định đi ra ngoài, tùy tiện tìm một chỗ ăn cơm trưa, hôm nay đồng nghiệp phụ trách hướng dẫn cô, Tiểu Nguyễn, đột nhiên muốn mời cô cơm trưa, nói: "Tiểu Đông, cậu không mang cơm theo à? Hay là chúng ta cùng đi ra ngoài dùng bữa?"

Mặc dù chiều hôm qua, sau khi phỏng vấn thành công, Quý Tiểu Đông cũng đã đi dạo quanh công ty tham quan vài vòng, xem các tiệm cơm nhỏ gần đó, cũng có đi xem qua ngân hàng, siêu thị một lần, nhưng khi cùng đi với một đồng nghiệp nhiệt tình, vui vẻ như thế, dĩ nhiên cô sẽ không từ chối, vì vậy vui vẻ gật đầu đáp lại: "Được"

Tiểu Nguyễn dẫn Quý tiểu Đông rời khỏi phòng làm việc, hai người cùng đi đến một cửa hàng tiện lợi, bày bán thức ăn nhanh để chuẩn bị ăn cơm trưa.

"Món ăn ở đây rất phong phú, chủ yếu nhất là sạch sẽ vệ sinh, cho nên tớ thường xuyên đến nơi đây ăn cơm, cậu xem cậu muốn ăn cái gì thì mình

gọi món đó."

"Ừ, cảm ơn."

Sau đó, hai người mỗi người bưng mâm của mình tìm đến cái bàn trong góc. Sau khi ngồi xuống, đầu tiên Tiểu Nguyễn há miệng ăn một miếng cơm, sau đó hứng thú hỏi: "Tiểu Đông, cậu có bạn trai chưa?"

Quý Tiểu Đông dĩ nhiên còn nhớ rõ lúc trước mình nói dối, vì vậy đáp lại: "Có rồi, anh ấy cũng làm ở gần đây."

"Vậy thì thật là đáng tiếc, không phải, cũng không phải là đáng tiếc..., mà phải nói là cậu sẽ không giống chúng tớ cùng yêu thích Tổng Giám Đốc."

"Tổng Giám Đốc vẫn còn độc thân sao? Anh ta có dáng dấp rất tuấn tú hơn nữa tấm lòng còn rất tốt nữa phải không?"

Tiểu Nguyễn nghĩ ý của cô giống như bị người nào đó hiểu lầm nên vội vàng cãi lại nói: "Dáng dấp như cậu miêu tả chỉ xuất hiện ở nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình mà thôi, còn Tổng Giám Đốc mới ở công ty chúng ta không phải là như vậy đâu. Thật ra đẹp trai không phải là đặc điểm lớn nhất của anh ta, mà đặc điểm quan trọng mà anh ta khiến người khác mê đắm chính là tàn khốc."

"Chính là khuôn mặt trong sáng, lạnh băng, không bao giờ cười sao?"

"Không! Hoàn toàn không! Tổng Giám Đốc rất ít cười, nhưng sự tàn khốc của anh ta thì chỉ mình anh ta biết. Có điều cậu còn chưa biết, là anh ta biết võ công. Có một lần, trước cửa công ty, anh ta khắc chế một bệnh nhân bị bệnh tâm thần."

"Bệnh nhân bị bệnh tâm thần sao? Nghe nói lúc những người đó phát bệnh rất là liều mạng, Tổng giám Đốc có thể khắc chế được sao?"

"Dĩ nhiên, tình huống như vậy chỉ là chuyện nhỏ đối với anh ta."

Tiểu Nguyễn bắt đầu nhớ lại lúc cô mới vừa vào công ty, sau đó không lâu cô được chứng kiến cảnh chấn động lòng người kia.

Một buổi sáng nọ, các nhân viên của tập đoàn Thái Tử đang từ bốn phương tám hướng lục tục kéo về hướng công ty chuẩn bị đi làm.

Một nữ nhân viên chính thức trẻ tuổi đang đi cách cửa công ty chỉ không tới 100m đi bộ, đột nhiên cô cảm thấy có người từ phía sau vỗ bả vai của mình, cô vốn tưởng rằng đồng nghiệp đùa giỡn, nhưng khi quay đầu lại, phát hiện đó là một người đàn ông trẻ tuổi xa lạ, vì vậy cô khó hiểu hỏi: "Anh là ——"

Đối phương không trả lời, ngược lại là nhìn mặt cô mê mẩn cười, sau đó lại vươn tay muốn sờ mặt cô. Cô gái nhanh chóng né tránh, có một chút tức giận hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Người đàn ông vẫn không trả lời, ngược lại cười khúc khích tự đắc lắm: "Cô gái xinh đẹp."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Mọi Người Giăng Co Với Kẻ Điên

Cô gái kia nhìn hẩn không giống một loại háo sắc, mà giống như một kẻ điên đầu óc có vấn đề, cô nghĩ nếu như bây giờ mình lập tức kêu cứu, không chừng đối phương sẽ lập tức dừng tay, không quấy rầy mình nữa. Vì vậy cô luống cuống, vừa sợ hãi kêu "cứu mạng", vừa hướng cổng chính công ty chạy đi.

Hẩn cũng gào lên đuổi theo, người đi đường nhìn thấy vậy, nhanh chóng né tránh sang một bên. Có hai thanh niên thấy cô gái bị đuổi theo, không chịu nổi, bọn họ đang muốn ra tay cứu giúp, đột nhiên hẩn móc từ trong người ra một cây dao gấp khúc, hai thanh niên sợ tới mức cũng chạy trốn về phía sau nữ nhân viên kia.

Lúc này, hai anh bảo vệ công ty nghe tiếng kêu cứu vội vàng chạy ra, bọn họ thấy hẩn đang cầm trong tay con dao gấp khúc cũng sợ hết hồn, khi họ nghe nói người này có thể là người mắc bệnh tâm thần thì càng hoảng sợ tới mức không dám bước tới. Nhưng bản thân là nhân viên bảo vệ, bọn họ cố gắng thể hiện oai phong, đứng ở cửa chặn đường đi hẩn lại.

Kẻ có ý đồ vô lễ với nữ nhân viên kia, chạy qua bảo vệ, tiếp đến còn chạy vào cửa chính công ty, đang định tiếp tục đuổi theo cô gái, bây giờ lại có người chặn đường mình lại, hẩn đành phải tạm thời dừng bước để thử dò xét tài nghệ của anh bảo vệ như thế nào.

Đang lúc ba người ở đây giăng co, không ai dám động thủ, anh bảo vệ trẻ tuổi kia liền nghe ông bảo vệ lớn tuổi hơn nói: "Mau lên! Cậu mau đi

đóng cổng lại, đừng cho anh ta vào đây, để tôi cản anh ta."

Anh bảo vệ trẻ tuổi vốn là quân nhân giải ngũ, mặc dù trải qua mấy năm huấn luyện, nhưng nếu tay không tắc sắt, muốn đối phó một người điên, hiển nhiên đó cũng không phải là chuyện dễ dàng. Người bảo vệ già nhanh chóng quay trở lại phòng bảo vệ, ông liền nhấn nút cửa chính xuống, ngay sau đó lấy côn cảnh sát ném cho đồng nghiệp vẫn còn đang giữ cửa ở ngoài, nói: "Mau cầm lấy! Cầm cái này đối phó hắn, tôi lập tức báo cảnh sát."

Người bảo vệ trẻ tuổi vừa định nghiêng người tiếp côn cảnh sát, không ngờ hắn lại vượt lên trước xông lên, dùng dao gấp khúc trong tay đe dọa người bảo vệ trẻ tuổi, sau đó nhặt côn cảnh sát vừa rơi xuống đất lên. Lần này người bảo vệ già cũng mồ hôi đầm đìa, cảm thấy lạnh sống lưng, lại không dám phân tâm, không thể làm gì khác hơn là báo cảnh sát trước rồi nói sau.

Lúc này nhiều nhân viên đi làm vây quanh, mọi người thấy tình cảnh như thế cũng lẩn tránh. Một người điên vốn làm cho người ta sợ, giờ hắn lại có hai thứ vũ khí trên tay, người bình thường nếu như đối chọi với hắn sẽ có hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này có một người đi ngang qua, nhặt lên một cục đá không lớn không nhỏ hung hăng đập lên người hắn, hắn bị đánh trúng tức giận quay đầu lại muốn xem là ai đập mình, người kia cũng có chuẩn bị trước, nhanh chóng chạy vào công ty.

Người kia nghiêng đầu cùng với người bảo vệ trẻ hăng hái chiến đấu, dũng cảm chạy theo một nam đồng nghiệp dẫn đường, ở trên đường tìm được một cây gậy gỗ, hai người đứng một chỗ, tính toán phương hướng đuổi kẻ điên kia ra khỏi cổng.

Người bảo vệ cùng mấy nhân viên nam canh chừng trước cửa, hẳn nhiều lần kêu gào muốn xông vào nhưng cũng không thể, hiển nhiên hẳn không cam lòng rời đi, hơn nữa đã từng bị người ta đập cục đá vào người, trong lòng hẳn càng ngày càng kích động, trong miệng không ngừng mắng thô tục, dao gấp cùng côn cảnh sát trong tay không ngừng quơ múa.

Nhận được tin báo, trung tâm chỉ huy cảnh sát 110 lập tức phái một xe cảnh sát tới cứu viện, lúc này là giờ đi làm cao điểm, dọc đường đi xe cảnh sát không thuận lợi, mà tính khí của hẳn cũng càng ngày càng nóng nảy, mấy lần chạy nước rút, cuối cùng khoảng cách giữa hẳn và cửa chính càng ngày càng gần.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Anh Mau Đến Đây.

Đang trong tình huống cực kỳ nguy cấp này, Tổng giám đốc tập đoàn Thái Tử - Hoàng Phủ đang ngồi trên xe, bỗng nhiên xuất hiện ở cổng công ty gần đó, thấy tình cảnh này anh ta vội vã xuống xe, chỉ đơn giản đứng sau người đàn ông kia hét lớn một tiếng: "Này, anh mau đến đây!"

Người đàn ông vừa quay đầu lại, thấy một người thanh niên trẻ tuổi mang giày Tây, mặc dù nếu so với mình, dáng dấp người này mạnh hơn, nhưng anh ta không có gì trên tay, xem ra cũng không có bất kỳ uy hiếp nào. Đầu tiên người đàn ông kia khinh thường cười cười, tiếp đến anh ta vừa mắng vừa giơ lên con dao gấp trong tay mình lên, muốn hù dọa đối phương.

Thậm chí Hoàng Phủ cũng không buồn nhú lông mày của mình nữa, mà khuôn mặt không biểu tình của anh ta đầy mê hoặc nói: "Đến đây nào, anh hãy mau đến đây."

Người đàn ông kia thấy hù dọa không thành, sắc mặt hắn lập tức trở nên hung tàn, hắn bước tới trước chuẩn bị đấu với Hoàng Phủ một phen, lúc này ở phía sau bỗng nhiên có một nhân viên nam can đảm lớn tiếng kêu lên: "Thưa Tổng Giám Đốc, đợi cảnh sát tới rồi hãy nói, hắn là một kẻ tâm thần."

"Không sao, các cậu hãy mau chóng lui về phía sau đi, để tôi đối phó với hắn là được."

Vừa dứt lời Hoàng Phủ liền xông tới, người đàn ông kia thấy vậy cũng lập tức rút dao găm đâm về phía anh, chỉ thấy chân Hoàng Phủ né sang bên phải, thân thể cũng hướng về bên phải, nghiêng đầu về phía sau tránh được mũi dao của người đàn ông kia, kế tiếp tay trái anh nắm thành quyền hung hăng đập vào cánh tay của người đàn ông kia, người kia bị đau, buông tay khiến dao gấp rơi xuống đất, vang lên một tiếng “đình”, một anh nhân viên vừa định bước tới nhặt lên, người đàn ông kia lại vượt lên trước một bước giẫm trên dao gấp, khiến anh nhân viên sợ tới mức lập tức lui trở về.

Hoàng Phủ không cho tên kia cơ hội xoay người, tay phải anh nắm cán dao dùng sức chém vào phía sau cổ đối phương, thừa dịp đối phương bước lảo đảo, anh lại dùng hết sức níu lấy cổ áo của hắn chuẩn bị bẻ quặt cánh tay của hắn. Sức của người đàn ông kia quả thật cũng không nhỏ, hắn chợt quay đầu lại dùng tay phải muốn đánh vào mặt Hoàng Phủ. Hoàng Phủ nhanh chóng né tránh, sau đó dùng chân quét một đường làm người kia ngã trên mặt đất, ngay sau đó hung hăng giẫm ở trên lưng hắn, khiến hắn không thể nhúc nhích.

Người đàn ông mấy lần muốn tránh thoát Hoàng Phủ đang kiềm hãm mình, nhưng lúc này bảo vệ và các nhân viên nam khác cùng xông lên, mọi người nhanh chóng chạy tới đè chặt hắn xuống, người bảo vệ lớn tuổi từ trong phòng ném ra sợi dây để mọi người trói hắn lại. Một lúc sau, cảnh sát cũng nhanh chóng ập tới, bọn họ lập tức đem tên kia mang về bắt cảnh sát, mỗi nguy hiểm này coi như được hóa giải thuận lợi.

Tập đoàn Thái Tử có gần một nửa nhân viên cộng với những người đi đường tận mắt thấy quá trình Hoàng Phủ cứu người, tất cả mọi người không ngờ thì ra anh là người tài giỏi văn võ song toàn như vậy, về sau được công ty khen ngợi trên đại hội tổng giám đốc làm cho mọi người biết được, thì ra là Tổng Giám Đốc từ nhỏ có học qua võ thuật, hơn nữa lớn lên đã từng đầu quân trong hàng ngũ bộ đội, khó trách làm người ta e ngại, kẻ tâm thần kia cuối cùng cũng bị anh trị tâm phục khẩu phục.

Một người có bộ dạng được mắt hay khó coi đều do trời sanh, nhưng Hoàng Phủ có võ công cũng là do rèn luyện mà thành. Vì muốn được yên ổn, ngoại trừ tổng giám đốc, không ai biết rằng trong tình huống đó anh hoàn toàn có thể không cần ra tay, chỉ cần chờ cảnh sát tới xử lý là được, nhưng anh vẫn không sợ hãi xông tới, còn đem kẻ tâm thần kia đánh cho đến khi thất bại thảm hại, lần này nhân viên của tập đoàn Thái Tử thật khâm phục tinh thần và tài nghệ võ công của anh.

Nhất là nữ nhân viên, chủ đề họ nói nhiều nhất chính là Tổng Giám Đốc có võ nghệ cao cường, dù sao khi ở cùng với một người như vậy, mình sẽ có cảm giác an toàn, có cảm giác nhất định mình sẽ mạnh hơn rất nhiều, cộng thêm anh lại có vóc người cao lớn, khuôn mặt anh tuấn cộng với thân phận là người nổi nghiệp tập đoàn Thái Tử trong tương lai lại càng khiến anh trở thành mẫu bạn trai lý tưởng của phần lớn các nữ nhân viên còn độc thân trong công ty, tất cả mọi người đang mong đợi có một ngày có thể cùng anh xảy ra một câu chuyện có hậu.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Không Phải Lạnh Lùng Mà Là Tàn Khốc

Mặc dù Hoàng Phủ là người được mong đợi để thừa kế tập đoàn Thái Tử, nhưng anh ấy là người khiêm tốn, trong công ty anh cũng trầm mặc ít nói, khiến rất nhiều cô gái bày mưu tính kế, suy nghĩ hết cách cũng không thể nghĩ ra cách nào để có cơ hội làm quen với anh, vì vậy cho tới bây giờ, nghe nói Hoàng Phủ vẫn còn độc thân.

Quý Tiểu Đông liên tiếp bị lạnh gáy khi nghe xong câu chuyện kia, đương nhiên cũng có những tình tiết mạo hiểm khiến cô kinh sợ đến mức sửng sốt, cuối cùng cô cố gắng nuốt xuống phần cơm cô ngâm trong miệng cả nửa ngày, hỏi: "Vậy Tổng giám Đốc bao nhiêu tuổi rồi?"

Tiểu Nguyễn suy nghĩ một chút, rồi trả lời: "Hình như là hai mươi bảy hay là hai mươi tám gì đó."

"Hai mươi bảy hay hai mươi tám mà vẫn còn chưa có bạn gái sao? Nói không chừng anh ấy cũng đã sớm kết hôn, có con cái rồi đấy."

"Không thể có việc đó xảy ra, chúng tớ chưa từng thấy có người phụ nữ nào đến công ty tìm Tổng Giám Đốc cả, anh ấy cũng chưa bao giờ xuất hiện cùng người phụ nữ nào trước đám đông hết, thậm chí thư ký của anh ấy cũng là nam."

Quý Tiểu Đông nghi ngờ hỏi: "Làm sao cậu biết? Không phải cậu xin nghỉ làm để theo dõi Tổng Giám Đốc chứ?"

"Việc này mà cậu cũng không biết sao? Thật ra đa số phụ nữ trong công ty này đều theo dõi động tĩnh của anh ấy đấy, cho nên nếu anh ấy có biến động nào dù là nhỏ nhất thì mọi người cũng sẽ nhanh chóng biết thôi, cái này gọi là tài nguyên cùng hưởng. Dù sao hiện tại Tổng Giám Đốc cũng chưa thuộc về bất cứ người nào, cho nên chúng tớ cũng không cần ghen tuông lẫn nhau."

"VẬY, mà thôi, tớ sẽ không nói đâu."

....dd@L-Q-D....

Quý Tiểu Đông muốn nói nhưng lại thôi khiến cho Tiểu Nguyễn tò mò, cô ta lập tức gặng hỏi: "Cậu muốn nói gì? Nói nhanh lên, có phải cậu biết tin tức gì mới hay không?"

"Tớ thật không biết tin tức gì mới hết, thậm chí khuôn mặt của Tổng Giám Đốc, tớ còn chưa từng thấy qua thì làm sao tớ có thể biết chuyện về anh ấy được chứ? Tớ chỉ đang thắc mắc, nếu anh ấy chín chắn, đẹp trai, tài nghệ cao cường, điều kiện kinh tế lại hơn người như vậy, mà cho đến bây giờ vẫn chưa có bạn gái thì có phải là anh ấy có vấn đề về phương diện nào đó hay không?"

"Không biết có đúng như vậy hay không, có lẽ là anh ấy rất kén chọn. Dù sao trong công ty anh ấy rất trầm lặng, ít nói, các đồng nghiệp chào hỏi, anh ấy cũng chỉ gật đầu đáp lại mà thôi. Ngoại trừ lần đó, anh ấy tuyệt đối sẽ không nhiều lời, anh ấy là loại người tích chữ như vàng (ý là trầm lặng, ít nói ấy) đó."

Đối mặt với gương mặt tôn sùng và ngưỡng mộ của Tiểu Nguyễn, Quý Tiểu Đông lại cẩn thận, dè dặt hỏi: "Một người lạnh lùng như thế mà cũng khiến nhiều người để ý như thế sao?"

"Người này không phải lạnh lùng, mà chính là tàn khốc. Hơn nữa, tất cả mọi người đều biết, tuy bề ngoài của anh ta tàn khốc, lạnh lùng nhưng

trong lòng anh ấy rất nhiệt tình, tận tâm, cho nên dù anh ấy lạnh lùng, trầm mặc, hơn nữa lại ngồi ở trên cao, nhưng mọi người kể cả chúng tớ vẫn thích anh ấy, hi vọng có một ngày có cơ hội gặp anh ấy dù chỉ một lần hoặc có thể đối mặt nói chuyện với anh một câu, có nhiều đồng nghiệp còn đặc biệt chờ đợi anh ấy xuất hiện ở một nơi chỉ để chào hỏi anh ấy một câu, dù chỉ là một câu đơn giản "Chào Tổng Giám Đốc" cũng sẽ khiến họ vui vẻ nửa ngày."

"Ôi ! Cậu không nói quá lên đó chứ?"

"Có lẽ cậu chưa có cơ hội chứng kiến tài nghệ của Tổng Giám Đốc rồi. Vậy đợi đến lúc cậu gặp anh ấy, cậu nhất định sẽ bị khuôn mặt đẹp trai và nét mặt lạnh lùng của anh ấy hấp dẫn thôi."

Bình thường ai mà nhìn thấy người đàn ông đẹp trai mà lại không có cảm xúc chứ. Quý Tiểu Đông cũng không muốn quan tâm đến một Tổng Giám Đốc vừa đẹp trai, lại lạnh lùng và tàn khốc hơn nữa lại có võ nghệ cao cường nhưng cô tin những lời của Tiểu Nguyễn nói đều là sự thật. Trong công ty, thật sự có rất nhiều cô gái độc thân đang say mê anh ta. Với lại, cô mới vào làm nên cũng không tiện nói gì, đành phải đem những sự việc có liên quan đến Tổng Giám Đốc làm tư liệu để mình ghi nhớ trong lòng, không chừng có một ngày cô sẽ có thể cần dùng đến nó.

Thời gian nghỉ trưa cũng dần trôi qua nhanh chóng, Quý Tiểu Đông lại trở về công ty, bắt đầu làm việc của mình.

Như lời tổ trưởng Lưu nói, đa số các đồng nghiệp thuộc bộ phận hành chính rất hòa đồng, mọi người cũng bằng tuổi nhau, những chủ đề câu chuyện của họ cũng gần giống nhau, vì vậy sau mấy ngày, Quý Tiểu Đông cũng dần thân quen với mọi người, công việc vốn xa lạ dần dần cũng trở nên dễ dàng.

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Chỉ Cần Cô Ấy Không Phạt Em, Dĩ Nhiên Chị Cũng Sẽ Không Phạt Em.

Tuy đa số các đồng nghiệp ở bộ phận hành chính đều chung sống hòa đồng, nhưng vẫn có trường hợp ngoại lệ, đó là quản lý Dương. Quý Tiểu Đông là người mới. Vì vậy, cô còn chưa hiểu rõ, chưa thích ứng được với môi trường xung quanh. Các đồng nghiệp trong phòng không có nói xấu cô ngay, mà chính xác là họ muốn đợi đến khi Quý Tiểu Đông làm việc gì sai, bọn họ mới lên tiếng nhắc nhở cô. Mục đích của họ là muốn chia rẽ quan hệ thủ trưởng và cấp dưới, cũng như muốn tăng thêm mối quan hệ hiềm khích giữa các đồng nghiệp trong phòng.

Quý Tiểu Đông nhìn mối quan hệ xa cách giữa những đồng nghiệp trong bộ phận hành chính với quản lý Dương, trong lòng cô cũng cảm thấy khó hiểu. Dù trong lòng mình có rất nhiều nghi vấn, nhưng đang là giờ làm việc nên cô cố gắng kiềm chế sự tò mò của mình. Cho đến mấy ngày sau, quản lý Dương nói với cô: "Tiểu Quý, cô giúp tôi qua quán đối diện mua một phần canh Du Long về đây."

Giờ đã là lúc nghỉ trưa, Quý Tiểu Đông không dám nói gì nữa, nghe lời cô ta đi mua. Sau khi mua, cô kính cẩn gõ cửa, bưng phần canh vào, còn quan tâm hỏi: "Quản lý Dương, bây giờ chị ăn canh, chẳng lẽ chị không định ăn cơm trưa sao?"

"Đúng vậy, chị đang ăn kiêng để giữ dáng vóc mình. Vì thế, chị không thể ăn quá nhiều."

"Dáng người của quản lý Dương đẹp như vậy rồi mà. Chị không cần phải ăn kiêng để giữ dáng nữa đâu."

"Nói thế cũng không được. Model (ý là những mẫu được ưa chuộng, xu hướng đang được thịnh hành) năm nay không phải là gầy, mà là gầy vừa phải, mập có chừng mực, như vậy mới được coi là người có vóc dáng đẹp." Quản lý Dương nói xong còn ưỡn ngực lên cao về phía cô, đeo nịt áo ngực lại.

Quý Tiểu Đông không hiểu việc cô ta không ăn cơm mà chỉ ăn canh, cùng với việc ưỡn bộ ngực cao ngất của cô có quan hệ gì. Nhưng khi thấy ánh mắt sắc sảo của quản lý Dương nhìn mình cùng với bộ ngực không khác gì phi trường thì cô sợ tới mức lập tức đứng thẳng, cúi đầu, không dám trực tiếp đối mặt với ánh mắt dò xét của quản lý Dương.

"Ha ha, chị nói rất đúng. Quản lý Dương, vậy em ra ngoài trước, mời chị dùng thông thả."

Quản lý Dương nói "Ừ", sau đó lại cúi đầu xuống cố gắng cầm móc khóa của áo ngực phía trước, mạnh mẽ cài lại nó.

Hai ngày sau, Quý Tiểu Đông đang làm việc thì nhận được điện thoại của quản lý Dương: "Tiểu quý, chị có để một cái thẻ của viện thẩm mỹ Trương Phương trên bàn làm việc của chị, em giúp chị đưa nó đến đây nhé, chị ở lâu một chờ em."

"Ở trên bàn chị sao? Chỉ sợ em không thể vào phòng làm việc của chị đâu."

"Không sao đâu, chị đã bỏ những đồ vật quý giá vào trong ngăn kéo rồi. Cửa phòng làm việc cũng không khóa, em hãy vào trong, lấy thẻ đó cho chị là được. Nhanh lên, chị chờ em."

Lúc đó, đối phương nôn nóng, sốt ruột, cúp điện thoại. Còn lại một mình, Quý Tiểu Đông có chút lúng túng. Việc cô lo lắng không phải là việc có thể đi vào phòng của quản lý Dương mà giờ đã là buổi chiều, đang trong giờ làm việc, nếu như lúc này cô trốn ra ngoài, chưa nói tới việc không tuân theo quy định của công ty, nếu tổ trưởng Lưu không đồng ý, cô nên làm thế nào đây?

Thấy cô có vẻ do dự, bồn chồn, lo lắng, tổ trưởng Lưu chủ động mở miệng hỏi: "Tiểu Quý, quản lý Dương sai em làm gì?"

"Chị ấy nhờ em đưa chút đồ."

"Vậy em hãy đi đi, em hãy làm việc đó trước đi."

Quý Tiểu Đông thành thật nói: "Nhưng bây giờ chị ấy không có ở công ty, chị ấy ở bên ngoài."

"Không sao, cô ấy sai làm gì thì em hãy làm việc đó. Nếu xảy ra chuyện gì, em nói chính là cô ấy bảo em làm như thế. Chỉ cần cô ấy không phạt em, dĩ nhiên chị cũng sẽ không phạt em."

"Cám ơn chị, tổ trưởng Lưu."

"Không sao, em mau đi đi, dường như là cô ấy rất gấp đấy."

Quý Tiểu Đông cảm kích gật đầu. Sau đó, cô tìm thẻ, đưa đến cho quản lý Dương. Chiều hôm đó, quản lý Dương cũng không trở lại phòng làm việc.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Một, Hai, Ba...

Chuyện tương tự như thế vẫn liên tục xảy ra. Sau một thời gian dài, dù Quý Tiểu Đông có ngốc đến mấy cũng nhận ra quản lý Dương đặc biệt "chăm sóc" mình rồi. Hết lần này đến lần khác, cô luôn bị quản lý Dương sai làm việc, không việc này thì cũng việc khác, đa số toàn làm chuyện riêng. Trong phòng làm việc, những đồng nghiệp khác trông thấy dáng vẻ của cô cũng biết. Vì cho tới bây giờ, bọn họ chưa từng bị "chăm sóc" qua, nên cũng rất dễ dàng nhận thấy người quản lý Dương "Chăm sóc" là ai.

Mặc dù cô đặc biệt không thích quản lý Dương sai khiến mình như vậy, cũng đã sớm có chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng bản thân là cấp dưới, cô không có dũng cảm đến mức dám đối đầu với cấp trên của mình. Việc này cũng có ảnh hưởng nhỏ đến công việc của cô, nhưng tổ trưởng Lưu dường như cũng thông cảm cho cô. Vì thế, cứ như vậy Quý Tiểu Đông cũng hoàn thành tốt công việc của mình qua nửa tháng.

Một buổi sáng thứ bảy, vào khoảng tám giờ sáng, Quý Tiểu Đông vẫn còn đang vui chơi trong giấc mộng ngao du (ý nói là đang rong chơi, ngắm cảnh trong mộng). Đột nhiên chuông điện thoại di động của cô vang lên. Bị đánh thức, cô lục lọi tìm điện thoại, vừa nhìn thoáng qua, là số của quản lý Dương.

Quý Tiểu Đông lập tức tỉnh táo, cô chống hai tay ngồi dậy, nhanh chóng nhận điện thoại. Sau đó, lễ phép chào hỏi: "Quản lý Dương, chào buổi sáng."

"Tiểu quý, em biết khu thương mại Đông Phương không ? Nó cũng ở gần chỗ em ở, em có nghe nói qua chưa?"

"Em biết, sao vậy? Có chuyện gì không chị?"

Quản lý Dương giải thích: "Hôm nay quầy chuyên doanh DIOR (thương hiệu của một hãng nước hoa nổi tiếng) có sự kiện “top 10 hàng tiêu dùng”, bất kể mua cái gì, mua bao nhiêu, tất cả đều giảm 20%. Bây giờ, em giúp chị đến đó xem cái này một chút. Nếu như còn sự kiện thì em giúp chị xếp hàng, lấy chỗ; còn nếu như hết sự kiện, thì thôi vậy."

Bình thường, trong công ty, cô bị sai khiến, làm việc này, việc kia cũng được thôi. Nhưng bây giờ, vào thời điểm cuối tuần, lại được nghỉ, mà bị sai làm những việc chẳng có quan hệ gì đến việc công ty hết. Trong lòng Quý Tiểu Đông có chút không vui. Nhưng lại nghĩ quản lý Dương là người tạo cơ hội cho cô được vào tập đoàn Thái Tử làm việc, mà lại còn là cấp trên, bản thân cô là người mới nên đành tiếp tục nhịn xuống mà làm việc.

"Bây giờ quá tám giờ, em đến đó chắc sẽ không kịp."

"Không sao, khu thương mại Đông Phương mở cửa lúc mười giờ. Bây giờ sự kiện sắp diễn ra, em cố gắng nhanh lên một chút là được."

Quý Tiểu Đông nghe được câu đó, lại hỏi: "Vậy nếu lúc em đến đó mà khu thương mại chưa mở cửa, thì em đứng xếp hàng ở đâu đây?"

"Chị cũng không biết, em hãy nhanh tới đó đi, bằng không lại kết thúc sự kiện đó."

"Được rồi, em đi chuẩn bị đây."

Quý Tiểu Đông nhanh chóng rửa mặt, thay quần áo. Sau đó, cô lập tức đi về hướng khu thương mại Đông Phương.

Sau khi đến khu thương mại Đông Phương nổi tiếng, quả nhiên còn chưa mở cửa buôn bán, nhưng mà gần cửa, cô thấy có mấy người phụ nữ ăn mặc hợp thời trang. Khi Quý Tiểu Đông đến gần nhìn tấm bảng quảng cáo “Quầy chuyên doanh Dior đang hoạt động, xin xếp hàng ngay ngắn.”

Quý Tiểu Đông không nghĩ rằng mình lại tìm được dễ dàng như vậy. Trước đó, cô còn tưởng rằng mình phải mất nửa ngày, phải lượn mấy vòng, để tìm được nơi này. Tốn hao thời gian và thể lực đều là chuyện nhỏ, nhưng không may không giành được chỗ, cô chỉ sợ quản lý Dương sẽ giận cô thôi. Cô vội vã theo đội ngũ phía trước, bắt đầu đếm số: "Một, hai, ba."

Những người đang xếp hàng phía trước đều mở to mắt, nhìn cô kỳ quái. Sau đó, họ lại nhìn cô từ đầu xuống chân. Họ không hiểu một nữ sinh ăn mặc bình thường, không son phấn lại xuất hiện ở đây làm gì? Trông hình dáng cô cũng không giống là người tiêu thụ DIOR mà.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Em Thấy Thế Nào? Có Thơm Không?

". bảy, tám, chín." Quý Tiểu Đông đếm từng người và vui vẻ phát hiện mình chỉ xếp hàng sau chín người, nói cách khác cô là người cuối cùng trong danh sách kia. Đang lúc cô vui mừng tí mắt lại, cố gắng chuẩn bị đứng xếp hàng, thì nhìn thấy người xếp hàng thứ chín đang trợn mắt nhìn cô với thái độ thù địch. Sau đó, người kia lấy điện thoại gọi đi: "Alo, Tiểu Vi, cậu không cần phải gấp gáp chạy tới đây đâu vì người cuối cùng của danh sách đã xuất hiện rồi."

Điện thoại bên kia rõ ràng đang truyền đến một tiếng thét chói tai : "A!". Tiếp đó lại lớn tiếng hỏi: "Vậy giờ tớ phải làm sao bây giờ?"

Quý Tiểu Đông đứng cúi đầu xuống tựa như một học sinh tiểu học phạm sai lầm. Thật ra, cô cũng không muốn làm vỡ kế hoạch của người khác. Nếu như không phải là vì muốn nhanh chóng giúp lãnh đạo, cô cũng không muốn sáng sớm phải rời khỏi chăn êm nệm ấm mà đứng xếp hàng giữ chỗ ở nơi này.

"Hay là như vậy đi, mỗi người chúng ta sẽ chọn một thứ mình thích. Sau đó, tớ sẽ trả tiền. Đến lúc gặp nhau, tớ sẽ đưa cho cậu thứ cậu thích, còn cậu sẽ trả tiền lại cho tớ. Chỉ còn cách đó thôi."

Quý Tiểu Đông nghe vậy cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Rốt cuộc chuyện này cũng được giải quyết một cách êm đẹp. Cô cũng có thể yên tâm, thở phào nhẹ nhõm. Nhưng không ngờ cô mới vừa ngẩng đầu lên, người xếp hàng ở vị trí thứ chín vừa cất điện thoại vào túi vừa quay đầu lại với ánh

mắt dao găm tựa như muốn hung hăng róc xương lóc thịt của cô vậy. Quý Tiểu Đông chột dạ, làm bộ nhìn xuống mũi chân của chính mình.

Cô bấm số điện thoại thông báo cho quản lý Dương rằng cô đứng cuối cùng trong danh sách kia rồi. Trong điện thoại, quản lý Dương vui mừng nói rằng mình sẽ lập tức tới ngay, còn bảo cô đứng yên tại chỗ chờ cô ta một lát. Quý Tiểu Đông cũng đồng ý.

Nhưng cô đợi đến lúc gần mười giờ, quản lý Dương cũng vẫn chưa xuất hiện.

Chín giờ năm mươi phút, một thanh niên trẻ tuổi không biết từ nơi nào đi ra, anh ta liền vỗ tay hai tiếng khiến mọi người chú ý, sau đó mở miệng nói : "Chào các quý cô xinh đẹp, tôi là nhân viên làm việc tại quầy chuyên doanh Thương Thành DIOR. Trước tiên, chúng tôi xin cảm ơn các vị đã đến đây ủng hộ chúng tôi. Hiện giờ, tôi đang có mười cái thẻ, một lát nữa tôi sẽ phát cho các vị. Ngay trước cửa này, khi đi ra tính tiền, các vị chỉ cần đưa thẻ này cho nhân viên thu ngân thì các vị sẽ được hưởng thụ khoản ưu đãi là 20%."

Những người xếp hàng phía trước đều vui vẻ, thấp giọng “ồ” lên, giống như mình sẽ được giảm nhiều lắm. Quý Tiểu Đông lại không vui vẻ nổi. Nếu như quản lý Dương không đến, chẳng lẽ cô phải mua thay cô ta hoặc là cô phải mua cho chính mình với mức ưu đãi là 20% sao?

Quản lý Dương đang gọi điện thoại cho cô, muốn hỏi cô đang đứng ở đâu? Sau khi cô trả lời, quản lý Dương chỉ nói một câu "Đừng gấp gáp, trong vòng năm phút nữa, chị nhất định sẽ xuất hiện trước mặt em." Nói xong liền cúp điện thoại trước.

Đồng hồ chỉ đúng mười giờ, cửa chính quầy chuyên doanh Thương Thành DIOR cũng đồng thời mở ra. Những người khách đang đứng xếp

hàng đột nhiên nhanh chóng chạy vào, chỉ còn một mình Quý Tiểu Đông đứng tại chỗ chậm chạp chờ đợi quản lý Dương xuất hiện.

Một lát sau, với lối trang điểm tỉ mỉ cùng với trang phục tinh tế, quản lý Dương dần dần hiện ra. Quý Tiểu Đông chào hỏi, sau đó đưa chiếc thẻ đang cầm trong tay mình cho cô ta.

Tay trái quản lý Dương nhận lấy, nhìn một chút, xác nhận không có lầm. Sau đó lại duỗi cổ tay phải ra, đưa đến trước mặt Quý Tiểu Đông, hỏi: "Em thấy thế nào? Có thơm không?"

Cách xa vài mét, lúc quản lý Dương chưa đi tới đây, cô cũng đã ngửi thấy mùi hương thơm này rồi. Nghĩ vậy, cô mỉm cười đáp lại nói: "Thật là thơm, rất dễ chịu."

"Đó là lẽ dĩ nhiên. đây là thương hiệu nước hoa cao cấp hàng đầu DIOR, Hôm nay phát hành mùa sản phẩm mới, nên chị mới nhờ em xếp hàng giúp chị. Thật tốt quá, em đã hoàn thành nhiệm vụ chị giao một cách xuất sắc. Giờ em có thể về nhà."

"Ôi, thật tuyệt, vậy hẹn gặp lại quản lý Dương."

Quản lý Dương gật đầu.

Quý Tiểu Đông bỏ ra cả hai giờ đồng hồ đứng xếp hàng, thế mà ngay cả một câu "Cám ơn" cũng không có.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Em Vẫn Không Hiểu.

Vào thứ hai, sau buổi trưa, cô lại tiếp tục bị nhờ đi mua giúp canh Du Long. Dù trong lòng Quý Tiểu Đông có chút bất mãn, nhưng lúc đó cô vẫn cố gắng xem như không có gì. Sau khi ăn cơm trưa xong, lúc nghỉ ngơi trên ghế, trong lòng cô càng nghĩ càng thấy bất bình. Nghĩ tới nghĩ lui, cô quyết định thử thăm dò tiếng tăm của quản lý Dương từ những người khác.

"Tiểu Nguyễn, cậu thấy quản lý Dương có bạn trai chưa?"

Tiểu Nguyễn ăn trưa vừa xong, cô thoải mái dựa ra phía sau, nét mặt không có vẻ khó chịu với Quý Tiểu Đông, trả lời: "Vẫn chưa có, tớ cứ nghe cô ta cứ gọi A Chính A Chính cả ngày, chắc là muốn Tổng giám đốc làm bạn trai của cô ta. Tớ nghĩ là vậy."

"Tớ vào công ty cũng hơn nửa tháng rồi, nhưng tớ chưa từng thấy cô ta ăn cơm như chúng mình, buổi trưa cô ta chỉ ăn canh hoặc là chỉ ăn bánh gato cho qua bữa thôi. Cố gắng ăn kiêng như thế chi bằng vận động một chút, ví dụ như đi xuống dưới lầu tự mình mua canh ăn có phải tốt hơn không?"

Tiểu Nguyễn nhìn tổ trưởng Lưu, tổ trưởng Lưu nhẹ nhàng gật đầu một cái, ý bảo rằng cũng đã đến lúc nói cho cô biết sự thật rồi. Tiểu Nguyễn thấy vậy liền hỏi: "Tiểu Quý, cậu có biết quán dưới lầu có người phục vụ bên ngoài không?"

"Có người phục vụ bên ngoài sao? Sao tớ lại không biết nhỉ? A, hình như là có, có lần tớ thấy nhân viên mặc đồng phục của quán xách rất nhiều túi thức ăn đi vào đây giao thức ăn."

"Bây giờ có phải cậu muốn hỏi, Nữ Ma Đầu, à không, tại sao quản lý Dương không trực tiếp gọi bên ngoài giao vào mà phải nhờ cậu đi mua giúp cô ta?"

Ánh mắt Quý Tiểu Đông xoay chuyển vài vòng, nhưng bởi vì đôi mắt rất nhỏ, nên xem ra cũng không có gì nổi bật. Cô nghi ngờ hỏi: "Đúng vậy, tại sao vậy chứ? Oa, thật là hay, làm sao cậu biết suy nghĩ trong lòng của tớ vậy?"

"Không phải hay mà là trên mặt cậu viết rõ như vậy. Hơn nữa, chúng tớ thấy cách cô ta sai bảo cậu, làm sao lại không biết?"

Tổ trưởng Lưu giải thích: "Để chị nói cho em biết, từ trước đến giờ quản lý Dương chưa hề mang theo bento (là hộp tiện lợi để đựng bữa trưa ấy). Đúng như em thấy, buổi trưa cô ấy chỉ ăn canh hoặc là bánh ngọt. Nhưng không phải buổi trưa nào cô ấy cũng đều ăn canh, nói thí dụ như hôm nay cô ấy muốn ăn canh nhưng quên gọi điện thoại trước để người ta mang đến. Em có biết thời điểm mười hai giờ trưa gọi điện thoại kêu thì cần thời gian bao lâu? Gần một tiếng đồng hồ. Em nghĩ cô ấy có muốn chờ lâu như vậy không?"

"Em còn chưa hiểu rõ cuộc việc này với việc cô ấy nhờ em làm việc có liên quan gì với nhau?"

"Em quá ngây thơ. Là như thế này, thật ra cô ấy cũng không muốn sai em làm việc này việc kia. Bình thường cô ấy sẽ gọi điện thoại đặt bữa trưa trước. Nếu quên, cô ấy sẽ nhờ em đi mua dùm. Em biết không em đi ra ngoài mua sẽ nhanh hơn. Mà nói theo cách khác, cô ta sẽ quên giấy tính tiền, em hiểu ra chưa?"

Quý Tiểu Đông cố gắng tiếp thu lời nói của tổ trưởng Lưu, và đã hiểu ra được vấn đề, sau đó lại hỏi: "Nếu như trí nhớ cô ta không tốt, cô ta có thể ghi chú trong cuốn vở."

"Vấn đề là dù có ghi chú vào vở cũng sẽ quên nhìn đấy."

"A, sao các chị biết điều này vậy?"

Gương mặt của tổ trưởng Lưu như muốn nói “tại hạ nhất định Phá Phủ Trầm Chu” (ý là tại hạ định đập nồi dìm thuyền liễu chết đến cùng), sau đó cô chậm rãi mở miệng nói: "Tiểu quý, có một chuyện chúng ta vẫn chưa nói cho em biết, hôm nay quyết định thẳng thắn nói với em."

"Hù dọa em đấy à! Chuyện gì vậy chị? Các chị nói cho em biết trước đi, đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu?"

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Sai Rồi, Không Phải Chúng Tớ Quan Tâm Cậu.

"Nghe qua giống như là chuyện xấu, nhưng thực ra là chuyện rất tốt."

"Sao lại có chuyện như vậy? Em cũng hơi sợ, hay là em không nghe được không?"

"Tiểu quý, xem bộ dạng dễ bị ức hiếp của em kìa. Nếu như chị vẫn im lặng, không nói cho em nghe sự thật, thì em vẫn bị coi như một người đầy tớ bị người khác sai khiến thôi."

Tổ trưởng Lưu vẫn tiếp tục kể, bất kể Quý Tiểu Đông có muốn nghe hay không. Cô ấy vẫn thao thao bất tuyệt (ý là nói không ngừng nghỉ ấy) đem chuyện quản lý Dương ức hiếp người khác như thế nào, Tiểu Chân đã trải qua những đau khổ kinh khủng ra sao, bao gồm việc đi đóng tiền điện thoại, việc đi ra phi trường đón bạn bè của cô ta, thậm chí giúp cô ta mua băng vệ sinh....

Quý Tiểu Đông thật sự sửng sốt khi nghe chuyện đó. Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, bàn tay nhỏ bé của cô nhanh nhẹn vuốt ve trước ngực như sợ mình sẽ tắt thở ngay lúc đó. Khi nghe nói trong vòng ba tháng Tiểu Chân giảm xuống mười kilô, cô vội vã nhìn lại mình một chút, sau đó suy nghĩ giờ vóc người mình gầy giống như cây đậu cô-ve, nếu như cô giảm nặng mười kilô, chắc chắn dáng người cô sau này so với xác ướp được khai quật từ hầm mộ lên sẽ không khác nhau gì mấy.

"Nhưng em cảm thấy cô ta cũng còn tốt, cũng chưa có hành hạ em nhiều..., chỉ là đôi lúc có chút phiền phức mà thôi."

Mắt Tiểu Nguyễn tròn trắng, vị đồng nghiệp mới này rốt cuộc là ngây thơ hay là đầu óc có vấn đề đây? Nhưng làm chuyện tốt thì phải làm đến cùng, theo nguyên tắc đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên (ý nói đã muốn giúp đỡ người khác thì phải giúp cho đến khi xong việc), cô vẫn kiên nhẫn giải thích: "Cậu ngốc nhưng cô ta không ngốc, cậu suy nghĩ một chút đi, cô ta đã hủy hoại một thuộc hạ, chẳng lẽ còn không định hủy hoại thêm một người nữa sao? Cậu có hiểu cái gì gọi là ‘ giữ được núi xanh, lo gì thiếu củi đốt ’ (ý là người còn ở đây thì lo gì những việc khác) hay không?"

"Hủy hoại sao? Có nghiêm trọng như thế hay không? Nếu thật sự là như vậy, sao các cậu không nhắc nhở sớm hơn? Chẳng lẽ so sánh với Tiểu Chân, tớ vẫn còn giá trị lợi dụng hay sao?"

"Đưa ngốc, mỗi ngày chúng ta đều chú ý đến cậu. Nhưng vì Nữ Ma Đầu không sai bảo cậu một cách quá đáng nên chúng ta cũng mắt nhắm mắt mở mà cho qua. Dù sao cậu cũng là người mới, nên tớ tin cậu so với chúng tớ cũng có nhiều kiên nhẫn hơn. Nếu như cô ấy thật dám đối xử với cậu giống như đối với Tiểu Chân, nhất định chúng ta sẽ khởi nghĩa vũ trang (ý là vùng lên, nổi loạn) đi bảo vệ cậu, chúng ta không thể để cho bi kịch của Tiểu Chân bị lặp lại."

"Các cậu thật sự quan tâm tớ?"

"Sai rồi! Chúng tớ không phải quan tâm cậu."

Lòng Quý Tiểu Đông mới vừa vui vẻ, giờ lại như khinh khí cầu bị vật nhọn đâm vào làm cho xẹp xuống: "Vậy cuối cùng là gì?"

"Chúng tớ quan tâm bất kỳ ai bị Nữ Ma Đầu ức hiếp."

"Thì ra là vậy. Hèn gì mỗi lần tớ bị sai bảo làm việc, các người đều rất bình tĩnh, vốn là tất cả đều ở trong tầm dự đoán mà. Đúng rồi, cậu gọi quản lý Dương là Nữ Ma Đầu?"

Tổ trưởng Lưu vừa vỗ nhẹ trán mình vừa đau lòng nói: "Trời ạ! lúc nói chuyện, chúng ta liên tục gọi là Nữ Ma Đầu mà giờ em mới để ý sao? Điều đó chứng tỏ, em —— thôi, quên đi, không đả kích em nữa là tốt nhất. Hiện tại chị trả lời vấn đề của em đây: không sai, đây là biệt hiệu mà chúng ta đặt cho cô ấy. Nếu em cảm thấy chị nói quá sự thật hoặc không thể chấp nhận được thì em có thể không gọi theo giống chị."

Lòng Quý Tiểu Đông lại suy sụp lần nữa bị lời nói của tổ trưởng Lưu đả kích. Cô trầm mặc một hồi, tiếp đó lại yếu ớt mở miệng hỏi: "Đúng rồi, nếu các chị cảm thấy cô ấy quá đáng như thế, tại sao các chị không tố cáo cô ấy với ban lãnh đạo?"

"Những người ở đây không phải sợ cô ấy, mà là sợ cha cô ta. Ông ta là quản lý bộ nghiệp vụ hợp tác với Tổng giám đốc đốc lòng thành lập ra tập đoàn này,..có thể nói ông ta cũng góp sức cho tập đoàn này. Cho nên ông ta rất có thế lực, chúng ta không thể đắc tội được."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Hôm Nay Em Không Rảnh Hay Là Muốn Từ Chối Làm Bạn Với Chị Đây?

"Vậy sao các chị còn dám đặt cho con gái ông ta cái biệt danh này?"

"Ông ta là ông ta, con gái của ông ta là con gái của ông ta. Ông ta chính là công thần (là người góp công góp sức, cống hiến cho công ty) trong công ty, nhưng con gái của ông ta lại ỷ thế hiếp người, dĩ nhiên chúng ta đối xử khác biệt với cô ta rồi."

Lúc này, giờ làm việc buổi chiều cũng đến, những đồng nghiệp khác của bộ phận hành chính cũng lần lượt trở về phòng làm việc, chuẩn bị bắt đầu công việc. Lúc các cô nghe đang thảo luận chuyện tình của Nữ Ma Đầu thì tinh thần của họ đều tỉnh táo, kể lại những việc họ đã từng chứng kiến cho Quý Tiểu Đông nghe.

Nhìn những khuôn mặt tràn đầy căm phẫn, Quý Tiểu Đông tin họ không nói dối, cũng không phải đang diễn kịch, vì nói cho cùng họ không có lý do gì để làm như vậy. Nhưng nói đi thì phải nói lại, mặc dù cô biết quản lý Dương là một người không đáng tin tưởng, nhưng cô cũng không muốn gây thù oán gì với cô ta. Cô tìm hiểu con người thật của cô ta chủ yếu là muốn cẩn thận trong cách hành xử giữa mình và quản lý Dương.

Truyện chỉ được đăng tại .

Không khéo không thành sách (từ trung : 无巧不成书, từ hán việt Vô xảo bất thành thư : ý nói ví von, mọi việc đến như một sự trùng hợp), việc

gì mình càng lo lắng thì càng dễ dàng xảy ra nhất. Quả nhiên, chiều hôm đó, trước khi tan việc, Quý Tiểu Đông lại bị quản lý Dương gọi vào phòng làm việc.

"Quản lý Dương, chị tìm em sao?"

Quản lý Dương dừng hai tay đang gõ trên mặt bàn lại, gương mặt nở nụ cười thân thiết rồi nói: "Đúng vậy. Tiểu quý, em bắt đầu làm việc ở công ty này đã một tháng chưa nhỉ? Em xem chị luôn luôn bận rộn nên không có thời gian nói chuyện với em. Chị là cấp trên, chị nên quan tâm em nhiều hơn mới đúng. Đúng rồi, hôm nay sau khi tan việc, em có rảnh không? Chị muốn mời em ăn cơm được không?"

Quý Tiểu Đông đột nhiên nghe cô ta muốn mời cơm mình thì rất sợ hãi, cô vội phát phát bàn tay nhỏ bé của mình, cự tuyệt nói: "Mời em ăn cơm sao? Không cần đâu chị, quản lý Dương, bây giờ em cũng đã thích ứng được với mọi trường mới trong công ty này rồi, bắt đầu quen với các đồng nghiệp rồi, em cảm ơn ý tốt của chị trước."

"Ai, em không cần khách sáo như vậy. Cấp trên quan tâm thuộc hạ là điều cần phải làm. Hơn nữa, trong công ty chúng ta là quan hệ đồng nghiệp, hết giờ làm việc chúng ta lại còn có thể là bạn bè nữa."

"Đúng, đúng, em hiểu, nhưng quả thật không cần phải làm như vậy."

Sắc mặt của quản lý Dương khẽ đanh lại, cô cố làm ra vẻ nghiêm túc hỏi: "Hôm nay em không rảnh hay là muốn từ chối làm bạn với chị đây?"

Quý Tiểu Đông hít thở không thông, cô ấp a ấp úng trả lời: "CũngKhông phải như vậy."

"Quyết định như vậy đi. Bây giờ em trở về dọn dẹp. Sau khi hết giờ làm việc, em hãy nhanh chóng ra ngoài chờ chị. Chị sẽ điện thoại đặt chỗ trước, đến lúc đó chúng ta cùng đi."

"Vây cũng được, cảm ơn quản lý Dương, em ra ngoài trước."

Quản lý Dương hài lòng gật đầu một cái. Sau đó tiếp tục cắm cúi làm việc của mình.

Về phòng làm việc của mình, nhìn thấy đồng nghiệp vẫn làm việc như bình thường, mọi việc vẫn bình thường so với trước khi cô bị quản lý Dương gọi. Nhưng trong lòng Quý Tiểu Đông có chút lo lắng. Cô ngồi xuống chỗ của mình. Sau đó, việc đầu tiên là nhìn đồng hồ, chỉ còn năm phút nữa là hết giờ làm việc. Cô do dự một chút, sau đó cố gắng lấy hết dũng khí bước tới bên cạnh tổ trưởng Lưu.

Tổ trưởng Lưu đang dọn dẹp tài liệu, dáng vẻ như đang chuẩn bị ra về. Khi cô thấy Quý Tiểu Đông lảng lảng xuất hiện trước mặt mình, gương mặt tỏ vẻ lo lắng, cô mở miệng trước: "Sao vậy? Có chuyện gì sao? Nữ Ma Đầu gọi em giúp cô ta làm gì nữa phải không?"

"Không phải, cô ta bảo hôm nay muốn mời em ăn cơm."

Giọng Quý Tiểu Đông cũng không lớn, nhưng cũng làm các đồng nghiệp khác nghe được. Họ ngẩng đầu lên. Đầu tiên nhìn Quý Tiểu Đông một chút, tiếp đó lại dời ánh mắt tập trung vào tổ trưởng Lưu, muốn biết cô sẽ phản ứng ra sao?

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Các Cô Ấy Có Dễ Nói Chuyện Giống Như Chị Đang Nói Chuyện Với Em Không?

Tổ trưởng Lưu không vội đáp lại: "Chị biết cô ta sẽ không có ý tốt như thế đâu. Còn cô ta muốn làm gì thì chị cũng không biết rõ lắm. Nhưng dù sao em cũng nên cẩn thận một chút. "

"Nếu vậy, em sẽ tạm thời nói với cô ta rằng em không đi được?"

"Hôm nay em có thể lấy cớ này, nhưng ngày mai, ngày mốt, ngày kia thì sao đây? Em trốn được mừng một nhưng sẽ không trốn được ngày rằm ."

Quý Tiểu Đông quay đầu lại nhìn những đồng nghiệp đang tò mò, dè dặt hỏi: "Các chị thấy em nên làm gì mới được đây?"

"Em vẫn nên nghe lời tổ trưởng Lưu, ló đầu ra cũng chết, rút đầu lại cũng chết, thôi thì chết sớm, đầu thai sớm."

"Ai chà, em nói linh tinh gì đấy? Tiểu Quý cũng bị em dọa đến nỗi sợ hãi kìa. Tiểu quý, ý của cô ấy là em nên dũng cảm một chút, dù sao Nữ Ma Đầu cũng không thể ăn hiếp em được đâu, đúng không?"

"Đúng vậy, hơn nữa, nếu em từ chối không đi thì vĩnh viễn em cũng không biết rốt cuộc cô ta muốn làm gì. Vậy chi bằng em cứ dũng cảm tới gặp cô ấy đi."

Đối mặt với ánh mắt đầy yêu thương và tràn đầy khích lệ của các đồng nghiệp, Quý Tiểu Đông suy nghĩ một chút, cuối cùng cô nhỏ giọng lên tiếng: "Được rồi, em đi."

Sau khi tan ca, Quý Tiểu Đông định đi tìm quản lý Dương, nhưng không ngờ cô ta cũng vừa từ phòng làm việc của mình bước ra, vừa đi vừa xoay xoay tóc mình và nói: "Tốt lắm, chúng ta đi thôi."

Quý Tiểu Đông đi theo quản lý Dương bước lên xe, theo cô ta tới một nhà hàng đã đặt trước.

Sau khi ngồi xuống, trong lúc đang đợi món ăn đưa lên, quản lý Dương nở nụ cười thật tươi mà ngày thường khó có thể nhìn thấy, hỏi: "Tiểu Quý, em là dân bản xứ phải không? Em ở đây có ai là bà con thân thích hay là bạn bè thân thiết nào không?"

Quý Tiểu Đông thật thà trả lời: "Thật ra em từ nơi khác tới đây. Em không có ai là thân thích ở đây."

"Vậy tại sao em lại đến đây? Em cũng không phải sinh viên mới ra trường mà. Vậy tại sao em lại muốn tới một nơi xa lạ như ở đây để tìm việc làm?"

"Thật ra, trước kia em có một công việc rất tốt. Em làm việc ở trường đại học chuyên ban, chế độ đãi ngộ cũng không tồi. Nhưng hiệu trưởng 36 tuổi vẫn còn độc thân, có hành vi rất là. Vì thế, em đưa đơn xin thôi việc, không muốn làm ở đó nữa."

"Ồ, chị hiểu rồi, một cô gái xinh đẹp lại còn độc thân, sẽ dễ dàng trở thành mục tiêu cho những người đàn ông ham của lạ. Cho nên em nhất định phải bảo vệ chính mình thật tốt, biết không?"

"Quản lý Dương, thật ra em cũng không còn nhỏ. Nói không chừng, em còn lớn tuổi hơn chị đó."

Quản lý Dương nhìn Quý Tiểu Đông xinh xắn, gầy yếu. Chiều cao và bản thân của cô không chỉ kém xa mà gương mặt của cô thật thơ ngây, nhìn đi nhìn lại cũng không giống là người đã từng lăn lộn trong xã hội. Cô không tin nên hỏi lại : "Sao có thể như vậy được? Năm nay em bao nhiêu tuổi?"

"Em đã hai mươi sáu tuổi rồi. Nói chính xác là hai mươi sáu tuổi rưỡi."

"Vậy thì chị lớn tuổi hơn em, lớn hơn nửa tuổi mà thôi." Quản lý Dương cảm thấy thất vọng một chút, vì dù sao ai cũng muốn mình được lớn hơn người khác. Mặc dù năm sinh của cô ta là một bằng chứng thật sự không thể chối cãi, thế nhưng cô ta vẫn cố ý nói quá lên để mình lớn hơn nửa tuổi.

Vốn tâm trạng của Quý Tiểu Đông đang có chút bối rối nhưng giờ cô cũng bình tĩnh lại. Xem ra quản lý Dương chỉ muốn mời một bữa cơm để có thể hiểu thêm về đồng nghiệp mới thôi. Tâm trạng của cô không còn căng thẳng nữa, ..cô cũng lập tức bắt đầu nói chuyện gần gũi hơn: "Chị chỉ hơn em có nửa tuổi thôi, nhưng mà trong sự nghiệp đã thành công hơn nhiều so với em rồi. Bây giờ em vẫn chưa có bằng tốt nghiệp, phải bắt đầu lại từ đầu mà chị giờ đã là một quản lý cấp cao rồi."

"Ai chà, cũng không sao mà. Về sau, em nhất định có thể làm những việc giỏi hơn chị. À, đúng rồi, em và các đồng nghiệp khác có hòa đồng không? Các cô ấy có dễ nói chuyện giống như chị đang nói chuyện với em không?"

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Anh Ta Là Một Người Khá Khiêm Tốn. Chị Cũng Vậy.

"Các chị ấy đối xử với em rất tốt. Em có chỗ nào không hiểu thì sẽ hỏi các chị ấy, họ cũng sẽ kiên nhẫn chỉ bảo em. Nhưng quản lý Dương cũng rất quan tâm đến em. Nói thật, em thật may mắn vì mình có thể được làm việc trong môi trường tốt như thế này."

"Vậy thì tốt rồi, chị cũng hi vọng em có thể làm việc thoải mái, vui vẻ trong bộ phận hành chính này. Mặt khác, chị cũng rất coi trọng em. Nếu như trong khoảng thời gian ngắn, em có thể hoàn thành công việc của bộ phận hành chính giao cho em mà lại không vi phạm bất kỳ lỗi nào, thì dù em không có thành tích gì lớn lao, chị cũng sẽ đề cử em với Tổng Giám Đốc. Đến lúc đó em cũng có khả năng được thăng chức."

"Ha ha, em không dám nghĩ đến việc thăng chức. Em vào công ty còn chưa tới một tháng, hiện tại em chỉ muốn hoàn thành tốt công việc của mình là tốt lắm rồi."

Quản lý Dương thấy đối phương không bị mắc bẫy, cô vội vã dụ dỗ nói: "Có chị ở đây, em không cần lo lắng, chỉ cần về sau em nghe theo lời chị. Chị bảo đảm không ai dám khi dễ em. Đúng rồi, em chưa từng gặp Tổng Giám Đốc phải không? Để chị nói cho em biết, anh ta chính là bạn trai chị đó. Cho nên lời của chị cũng như lời của anh ta nói, tin tưởng vào chị thì không bao giờ sai lầm."

Quý Tiểu Đông nghe tin đó thì vô cùng kinh ngạc. Nói thế cũng có nghĩa là nếu cô làm ầm ĩ lên với bà chủ tương lai, thì cô sợ mình cũng sẽ

không trụ lại lâu ở công ty này được. Cô vừa hoài nghi vừa e dè hỏi : "Thật thật sao?"

"Khi nào thì chị - Dương Mỹ Lệ lại lừa gạt em?"

"Không có, dĩ nhiên không có."

"Vậy được rồi. Còn một việc nữa, chị có một chai nước hoa nhãn hiệu DIOR. Mặc dù là tặng phẩm, nhưng nó cũng có giá trị không ít, giờ chị tặng cho em."

"A, không, quản lý Dương, không cần. Hôm nay chị đã mời em ăn cơm, sao em lại còn nhận tặng phẩm của chị được? Mà em cũng không có chuẩn bị món quà nào để tặng cho chị cả."

Phản ứng của Quý Tiểu Đông đã sớm nằm trong suy nghĩ và dự đoán của quản lý Dương, cô ta đặc ý cười một tiếng, tiếp tục dụ dỗ nói: "Cái này thì có là gì ? Mặc dù trong công ty chị là quản lý của em, nhưng bình thường biết đâu chị cũng có nhiều việc cần em giúp một tay. Em cứ thoải mái nhận đi, xem như đây là phí chịu cực khổ của em đi nha."

"Sao em lại không biết xấu hổ mà cứ nhận quà tặng của chị như thế được? Em không thể nhận món quà quý giá như vậy được."

Quản lý Dương nhìn đối phương không mắc bẫy, cô ta cố ý buông tay ra, lọ nước hoa lập tức rơi xuống thảm trên sàn nhà. Quý Tiểu Đông giật mình, nếu nó bị vỡ nát thì cô phải mất hơn nửa tháng tiền lương mới có thể đền nổi. Cô vội vã cúi xuống tìm chiếc lọ, may mắn là cô nhanh chóng tìm thấy nó, cô giơ chiếc bình cao lên, hướng về phía quản lý Dương nói: "Chị không được ném đồ vật bừa bãi ở chỗ này."

"Cầm đi, về sau có chuyện tốt sẽ không thiếu phần em."

Nhìn chai nước hoa trong tay, nếu như cô nhận, có khi lại được quản lý Dương coi trọng. Còn nếu không may, chai nước hoa rớt xuống đất bể nát, chưa nói tới việc cô không được lòng quản lý, mà đã làm cô ta mất hứng. Nghĩ vậy, Quý Tiểu Đông không biết làm gì khác hơn là cố gắng cười gượng, nói cảm ơn : "Cảm ơn quản lý Dương."

"Được rồi, món ăn lên rồi. Hôm nay em nhất định phải nể mặt chị, cố gắng ăn nhiều một chút, không ăn hết những món ăn ở đây thì sẽ không được về, biết không?"

"Dạ, được, chúng ta ăn đi."

"Đúng rồi, A Chánh, cũng chính là Tổng Giám Đốc của công ty này. Em cũng đừng nói lung tung về chuyện anh ta là bạn trai của chị nha, anh ta là người khá khiêm tốn, chị cũng thế."

"Dạ , quản lý Dương, mời chị dùng bữa."

Một giờ sau khi ăn cơm no, uống trà đủ, Quý Tiểu Đông thoải mái chậm rãi xoay người. Một tiếng ợ chứng tỏ mình no căng bụng suýt chút nữa phát ra khỏi miệng cô. Cô vội dùng khăn giấy ăn che miệng lại, làm bộ như ho khan một tiếng, cuối cùng đem âm thanh ợ đó kìm nén xuống.

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Cản Người Miệng Mềm, Bắt Người Tay Ngắn

Quản lý Dương dịu dàng hỏi: "Sao rồi? Em no chưa?"

"Dạ no rồi, thậm chí em cảm thấy no căng bụng rồi."

"Không ngờ em gầy vậy mà có thể ăn nhiều đến thế. Nhưng mà chủ yếu là vui vẻ. À, đúng rồi, chị có hẹn cùng người bạn đi dạo phố, cho nên không thể đưa em về được, em tự mình về đi nhé."

Quý Tiểu Đông mỉm cười tỏ ý đã hiểu: "Không sao, em ngồi xe buýt về cũng được, ở đây có tuyến xe buýt trực tiếp đi ngang qua chỗ em ở."

"Vậy được rồi. À, em đang ở nhà trọ à?"

"Em thuê nhà, ở chung với người khác."

Trước khi đi, quản lý Dương vẫn không quên mục đích của chuyến đi hôm nay. Vì vậy cô ta lại dặn dò lần nữa: "Ừ, nếu em nghe lời chị, làm tốt mọi việc chị giao, thì em cũng có thể đổi một căn phòng lớn. Được rồi, chị đi đến chỗ hẹn đây, chị tính tiền trước, rồi sau đó mới đến chỗ hẹn. Em có thể ngồi lại đây thêm một chút cũng được."

"Dạ, hẹn gặp lại quản lý Dương."

"Hẹn gặp lại"

Quản lý Dương chưa rời khỏi quán ăn ngay mà cô ta vào toilet để trang điểm lại một chút. Lúc trang điểm xong lại nhận được điện thoại của người bạn, cô ta tiến lên phía trước mở miệng oán trách nói: "Được rồi, Đừng vội. Cậu không biết tớ mới vừa dùng cơm với một người đáng chán, tớ không có tâm trạng ăn uống gì mà cô ta lại ăn uống say sưa, ngon lành. Thật là chán nản. Được rồi, tớ lập tức tới ngay, đợi tớ thêm năm phút nữa nhé."

Quý Tiểu Đông đáng thương vẫn ngồi nghỉ ngơi ở chỗ cũ, cô không để ý đến lời của quản lý Dương mà ngược lại trong lòng cô cảm thấy tràn đầy nghi hoặc. Vì nếu như tổ trưởng Lưu nói đúng, thì tại sao hôm nay quản lý Dương không có ý trêu đùa cô mà còn mời cô dùng cơm, lại còn tặng nước hoa cho cô. Chẳng lẽ tổ trưởng Lưu lừa gạt cô sao?

Quý Tiểu Đông cảm thấy rất mơ hồ, nhưng lúc này cô nghĩ cô phải thật sự tỉnh táo, vì cô không biết mình nên tin tưởng vào ai, hay là cả hai người tổ trưởng Lưu và quản lý Dương đều vì lợi ích của họ mà thôi, thật sự không nên tin ai?

Ngày thứ hai, cô vừa vào phòng làm việc, các đồng nghiệp quan tâm vây quanh cô hỏi thăm tình huống ăn cơm cùng với quản lý Dương. Quý Tiểu Đông vốn định giấu giếm không nói cho ai biết, nhưng vừa nhìn thấy mọi người chân thành cười nói, cô lại quên cảnh giác, còn kể chuyện xảy ra tối hôm đó cho các đồng nghiệp biết. , ,..Dĩ nhiên, cô không kể chuyện Tổng Giám Đốc chính là bạn trai của quản lý Dương.

Tiểu Nguyễn nghe xong Quý Tiểu Đông kể xong, sau đó cô ấy thể hiện ra dáng vẻ như có điều suy nghĩ, cô ấy trầm mặc một chút, sau đó nghiêng đầu hỏi tổ trưởng Lưu: "Chị nghĩ rốt cuộc lần này Nữ Ma Đầu muốn gì?"

Tổ trưởng Lưu không trả lời vấn đề của cô ấy, mà ngẩng đầu nhìn Quý Tiểu Đông nói: "Tiểu Quý, không biết em đã từng nghe câu ‘cẩn người

miệng mềm, bắt người tay ngẩn ' (nghĩa là ăn của người ta, thì nói năng với người ta cũng mềm mỏng hơn.) Bây giờ ăn cũng ăn rồi, nhận cũng nhận rồi. Về sau nếu như cô ta sai em làm bất cứ việc gì, chỉ sợ em không thể nào cự tuyệt cô ấy được nữa."

"Thôi đi, Tiểu Quý hiền lành như thế cũng không thể từ chối Nữ ma Đầu được đâu." Đồng nghiệp Tiểu Đặng nói xen vào.

"Được rồi, Tiểu Quý, nếu chuyện đã vậy, giờ em có hối hận thì cũng vô ích. Bây giờ em nhất định phải giả bộ nghe lời cô ta, em càng nghe lời cô ta thì cô ta lại càng tin tưởng em. Đến lúc đó, em sẽ thấy Nữ Ma Đầu lộ ra bộ mặt thật của cô ta." Truy?n ch?

"Dạ được."

Lúc này, điện thoại trên bàn của tổ trưởng Lưu đột nhiên vang lên, cắt đứt cuộc nói chuyện của mọi người. Tổ trưởng Lưu đoán được chính là điện thoại của quản lý Dương gọi đến, cô vội vã ra dấu ý bảo mọi người im lặng, sau đó nhanh chóng nhận điện thoại chào hỏi, nói: "Chào buổi sáng, quản lý Dương."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Đó Là Chuyện Cô Không Thể Làm Được.

"Tiểu Lưu, phiền em gọi Tiểu Quý tới phòng làm việc của chị nhé."

"Dạ."

Tổ trưởng Lưu đặt điện thoại xuống, quay đầu lại vừa định truyền lời, chợt nhìn thấy Quý Tiểu Thương đáng thương như chú dê con đang đợi người khác làm thịt đứng trước mặt mình. Nhìn gương mặt đang khẩn trương, thân thể lại khẽ run, tổ trưởng Lưu im lặng, thở dài một tiếng, cô thật sự không nỡ trách mắng hay đe dọa cô bé mới này. Vì vậy cô tỏ vẻ như không có chuyện gì, nói "Không có gì, quản lý Dương bảo em đến phòng cô ta, có lẽ cô ta có việc muốn nhờ em, em hãy nhanh chóng đến đó đi."

"Không biết cô ta"

"Tiểu Quý, sẽ không có việc gì đâu. Nếu chưa xảy ra việc gì thì em ngồi đây suy nghĩ lung tung cũng không có đáp án, chỉ bằng em hãy dùng cảm đối mặt với sự thực, như vậy mới đúng chứ."

"Dạ, được rồi, cảm ơn chị, tổ trưởng Lưu."

"Em đi đi."

Quý Tiểu Đông hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế trái tim mình đang nhảy loạn. Sau đó, cô nhanh chóng đi tới phòng quản lý Dương, lễ

phép gõ cửa . Sau khi được quản lý Dương cho phép đi vào, cô tỏ vẻ như không có việc gì và bước vào phòng.

"Chào buổi sáng Quản lý Dương."

"Tiểu Quý, chào buổi sáng. À, các em mới vừa nói chuyện gì ở phòng làm việc mà ra về bí mật thế?"

Quý Tiểu Đông mới vừa ổn định tinh thần, giờ nghe quản lý Dương hỏi vậy, đột nhiên lòng cô lại trở nên bối rối. Vẻ mặt cô thể hiện ra dáng vẻ giống như mình đang làm chuyện xấu đột nhiên bị bắt gặp, thậm chí đầu óc cô cũng bắt đầu u mê.

"Chị đang hỏi em đấy Tiểu Quý."

"Dạ, quản lý Dương thứ lỗi, chúng em đang bàn tán về chuyện bạn trai của em." Quý Tiểu Đông phục hồi tinh thần, nhanh chóng tìm cách trả lời để che giấu sự thật.

Quản lý Dương dường như không tin, nghi ngờ hỏi lại: "Thật không? Chị có cảm giác bọn em đang nói đến người khác, hay là cũng có nhắc đến chị trong đó? "

"Không có, thật sự không có, họ chỉ hỏi tình hình giữa em và bạn trai em mà thôi. Chị cũng biết em vốn ít nói, nên em nói không lại họ."

"Em không lừa gạt chị chứ? Em cũng nên biết chị đối xử với em tốt như thế nào. Chị khẳng định họ có nhắc đến chị mà giờ em lại không thừa nhận là ý gì đây?"

Quý Tiểu Đông bị dọa đến nổi sắc mặt tái xanh. Quản lý Dương cũng thật tài. Không biết làm cách nào mà cô ta biết chuyện các cô nói xấu cô ta chứ? Quý Tiểu Đông suy nghĩ cặn kẽ hay là cô nên nói sự thật cho cô ta biết. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nếu như cô thành thật kể hết mọi việc cho cô

ta nghe, vậy chẳng phải tất cả các đồng nghiệp trong phòng làm việc cũng có liên quan đến sao? Mặc dù hiện giờ cô rất sợ quản lý Dương, nhưng nếu muốn cô phản bội lại các đồng nghiệp, đó là chuyện cô không thể làm được.

Quý Tiểu Đông cố gắng phục hồi vẻ lúng túng trên gương mặt mình, trấn định tinh thần, tiếp tục nói dối: "Chúng em thật sự nói về chuyện bạn trai em. Họ nói đừng kể cho chị biết vì họ sợ chị nói họ nhiều chuyện."

Mục đích quản lý Dương mời cô ăn cơm, sau đó còn tặng cô nước hoa quý giá không phải chỉ muốn mua chuộc cô mà chính là muốn cô làm tai mắt để nghe ngóng tình hình nội bộ và báo lại cho mình biết. Vừa rồi thấy cô bị mình ép hỏi đến bước đường cùng nên trong lòng cô ta đang âm thầm vui vẻ, tin chắc rằng Quý Tiểu Đông sẽ kể toàn bộ sự thật cho cô biết. Nhưng không ngờ Quý Tiểu Đông lại kiên quyết nói rằng các đồng nghiệp ở bộ phận hành chính không có nói xấu cô. Điều này khiến cô nửa tin nửa ngờ. Thật ra cô vẫn biết nhóm đồng nghiệp này vẫn luôn không coi mình ra gì mà hôm nay trùng hợp đến nỗi không có nói gì đến mình sao?

Cô ta nghĩ đi nghĩ lại rằng Quý Tiểu Đông mới vừa bị mình dụ dỗ. Mình cũng không nên nóng vội, chỉ cần cô ta còn tiếp tục giúp mình làm việc thì dù sớm một ngày hay trễ một ngày thì có ảnh hưởng gì đâu?

"Vậy được rồi, chị hiểu rồi, chỉ cần họ không tán gẫu trong giờ làm việc là được. Ngoài giờ làm việc, chị sẽ không xen vào việc của họ. Còn bây giờ em trở về phòng làm việc của em đi, hôm nay chị cũng khá bận rộn, có nhiều việc cần chị giải quyết. "

"Dạ, quản lý Dương."

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Cái Đây Gọi Là Kinh Nghiệm Hiểu Không?

Quý Tiểu Đông nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng làm việc của quản lý Dương, quay trở về chỗ làm việc của mình. Các đồng nghiệp trong phòng muốn lại gần hỏi tình hình, nhưng đột nhiên tổ trưởng Lưu mở miệng nói: "
*truyencuaDd&LQd^*Các em hãy mau trở về chỗ và bắt đầu làm việc đi. Bây giờ đã tới giờ làm việc rồi."

Mọi người vốn nghĩ rằng tổ trưởng Lưu sẽ là người đầu tiên quan tâm đến chuyện của Quý Tiểu Đông. Nhưng không ngờ cô lại rất nghiêm túc nhắc nhở nên không ai dám nói gì nữa cả. Mọi người đành phải đè nén cảm xúc tò mò trong lòng mà bắt đầu làm việc.

Ngược lại, quản lý Dương lại rất nghi ngờ lời nói của Quý Tiểu Đông nhưng đành ngậm ngùi vì cô không có bằng chứng gì phản bác lại Quý Tiểu Đông. Nếu như Quý Tiểu Đông thật sự lừa gạt mình thì sau khi trở về cô và các đồng nghiệp nhất định sẽ bàn tán xôn xao. Nghĩ vậy, quản lý Dương lặng lẽ đi tới cửa phòng làm việc của Quý Tiểu Đông, để tai vào sát vách muốn nghe lén cuộc nói chuyện trong phòng, nhưng dù cố gắng dựa cả người mình vào vách, cô cũng không nghe được gì. Trong lòng cô ta nghĩ hay là họ đang âm thầm bàn tán trong phòng?

Không được. Mình nhất định phải nắm được nhược điểm của họ. Nếu như họ không nói xấu mình thì cũng xem như họ tán gẫu trong giờ làm việc là không đúng. Mình có thể nhân cơ hội này hạ thấp danh tiếng của họ trong tập đoàn này.

Quyết định như thế nên quản lý Dương đột nhiên kéo cánh cửa gỗ, nhanh chóng bước vào phòng làm việc. Khác với suy nghĩ của cô, khi bước vào, cô chỉ thấy mọi người đang tất bật làm việc của mình. Ngược lại khi họ ngẩng lên, nhìn thấy cô đột nhiên xuất hiện, họ cảm thấy hoảng hốt giống như có vật gì nặng nề từ trên trời đang rơi xuống đầu mình.

Chỉ có tổ trưởng Lưu vẫn bình tĩnh, cô lễ phép đứng lên chào hỏi: "Quản lý Dương, chị có gì cần dặn dò tụi em sao?"

Quản lý Dương hơi lúng túng, nhưng cũng nhanh trí trả lời: "À, không có chuyện gì, chị chỉ muốn hỏi các em có khó khăn gì cho việc chuẩn bị tài liệu vào buổi họp thứ sáu tuần này không?"

"Tài liệu này là do Tiểu Trần phụ trách, để em hỏi cô ấy. Tiểu Trần, tài liệu cho buổi họp được chuẩn bị đến đâu rồi?"

Tiểu Trần vội nhìn tài liệu trên bàn mình, báo cáo đúng sự thật: "Sắp xong rồi, hôm nay em cố gắng làm xong và chỉnh sửa lại là hoàn tất tài liệu này rồi."

"Không cần gấp gáp, hôm nay chỉ mới thứ ba, thứ sáu mới cần dùng đến tài liệu này, em cứ từ từ làm, nhất định không được để xảy ra sai sót gì nhé."

"Dạ, quản lý Dương, em nhất định sẽ cẩn thận."

"Vậy giờ không còn chuyện gì nữa, em cứ tiếp tục làm việc của mình đi nhé."

Quản lý Dương cảm thấy hụt hẫng, hôm nay xem như không thu hoạch được gì. Trong lòng cô ta tự trách mình quá sơ suất.

Sau khi quản lý Dương rời khỏi phòng làm việc, Tiểu Trần muốn mở miệng hỏi tổ trưởng Lưu nhưng thấy tổ trưởng Lưu nhỏ giọng ra lệnh:

"Tiếp tục làm việc" nên cô cũng thôi, không muốn hỏi nữa.

Mặc dù Tiểu Trần không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng cũng không có cách nào khác, đành ngoan ngoãn trở về chỗ mình làm việc.

Cô cầm bảng báo cáo của mình muốn kiểm tra lại nhưng đột nhiên thấy chương trình MSN nhấp nháy trên màn hình máy vi tính, chắc là có người đang muốn trò chuyện với cô. Cô vội vã mở ra xem, thì ra tổ trưởng Lưu mời mọi người vào nhóm trò chuyện để cùng nhau tán gẫu.

Tổ trưởng Lưu: "Cô ta đang đứng ở ngoài cửa đó. Bây giờ các em đã biết vì sao chị bảo các em tập trung làm việc chưa?"

Quý Tiểu Đông: "Dạ biết rồi, tổ trưởng Lưu cũng thật tài giỏi, ngay cả việc này mà chị cũng đoán được."

Tiểu Trần: "Đúng vậy, thật may mắn là tổ trưởng đã đoán trước được sự việc, nếu cô ta Truy?n ch? có trên 'Ddlqd' nghe thấy chúng ta nói xấu cô ta thì chúng ta nhất định xong đời rồi."

Tổ trưởng Lưu: "Chắc các em cho rằng là do chị lớn hơn vài tuổi nhỉ? Không phải, cái này gọi là kinh nghiệm hiểu không?"

Tiểu Đặng: "Tình huống vừa rồi thật là nguy hiểm, khiến em sợ chết khiếp."

Tiểu Nguyễn: "Tổ trưởng vạn tuế! Có chị ở đây, chúng em cũng thấy yên tâm."

Mọi người lại trò chuyện một lát, cho đến khi tổ trưởng Lưu ra lệnh làm việc thì mọi người lại bắt đầu công việc bận rộn của mình.

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Không Muốn Sống Ở Nơi Đầy Rắn Độc

Người vui mừng nhất chính là Quý Tiểu Đông vì cô vốn nghĩ mình có thể nói dối để lừa gạt quản lý Dương. Nhưng không ngờ cô ta không những nghi ngờ cô mà còn chủ động đến phòng làm việc khiến mọi người suýt chút nữa trở tay không kịp. Theo lời tổ trưởng Lưu nói, cô nhanh chóng sẽ bị quản lý Dương phát hiện ra thôi. Thật ra bây giờ cô ta cũng phát hiện rằng cô lừa gạt cô ấy rồi, nhưng vì cô ta đang muốn cô làm gian tế (ý là trà trộn vào phòng làm việc để nghe ngóng tình hình ấy), nên chưa nói gì đến cô. Hiện tại Quý Tiểu Đông đang cảm thấy day dứt không nguôi vì lúc trước cô nghi ngờ lời khuyên của các đồng nghiệp ở đây.

Truyện chỉ được đăng tại

Dù sao biết còn hơn là không biết, đã biết lỗi rồi thì phải sửa lỗi, nên Quý Tiểu Đông chuẩn bị đấu tranh với quản lý Dương để bảo vệ chính mình cũng như bảo vệ tổ trưởng Lưu và các đồng nghiệp khác trong phòng.

Vào buổi tối nọ, sau khi ăn cơm xong, Quý Tiểu Đông đang đi về nhà, đột nhiên điện thoại cô vang lên, thì ra chính là anh trai cô Quý Tiểu Kim gọi tới.

"Em gái ăn cơm chưa?"

Vừa nghe giọng anh trai mình, Quý Tiểu Đông cảm thấy thật gần gũi, tâm tình của cô cũng vui hẳn lên. Vì vậy cô dịu dàng nói: "Anh à, em ăn rồi, em đang trên đường về nhà. Còn anh, anh ăn cơm chưa?"

"Anh cũng ăn rồi. À, công việc mới của em như thế nào?"

"Dạ rất tốt, các đồng nghiệp cũng rất hoà nhã. Mặc dù họ đều là người bản xứ, nhưng họ đối xử rất tốt với một người vốn từ nơi khác đến như em đây. Bây giờ em dần dần thích ứng được với môi trường làm việc ở đây rồi."

"Vậy thì tốt rồi, có thể thích ứng là tốt rồi. Đúng rồi, mẹ muốn nói chuyện với em, em chờ một chút."

"Dạ, được."

Điện thoại bên kia im lặng chừng hai giây, sau đó một giọng nói trầm thấp của một phụ nữ trung niên vang lên: "Tiểu Thương à?"

"Dạ, con đây, mẹ khoẻ không?"

"Mẹ khoẻ vô cùng. Bây giờ các con đều đã trưởng thành rồi, mẹ không còn lo lắng điều gì nữa. Hiện tại, mỗi ngày mẹ ăn no rồi sang nhà bác hai và bác tư nói chuyện phiếm. À, đúng rồi, mẹ nghe nói con đã tìm được việc làm mới? Công việc thế nào con?"

"Con cũng làm được gần một tháng rồi. So với công ty cũ con từng làm thì công ty này rất lớn lại có chế độ và phúc lợi xã hội không tồi. Nhưng chủ yếu là các đồng nghiệp ở đây đối xử rất tốt với con. Mẹ thường nói con là đứa rất vô tâm, thế nhưng những đồng nghiệp này không vô tâm với con. Mọi người chỉ cần hoàn thành xong công việc được giao, mà không cần phải ăn hiếp người mới để thể hiện mình."

"Vậy thì tốt, thật ra con làm việc ở công ty cũ trong thành phố này không phải đang rất tốt sao? Mà công việc ở trường học lại đúng ngành học của con, vì sao con lại không làm? "

Dĩ nhiên Quý Tiểu Đông không dám nói nguyên nhân thật sự cô muốn nghỉ việc với mẹ mình rồi, nên cô mượn cớ để nói tránh đi: "Thì cũng vì con không chịu nổi sự quan liêu (ý là lạm dụng quyền lực của mình để ra lệnh cấp dưới thi hành) nặng nề của công ty. Với lại, từ lâu con mơ ước được đi ra khỏi thành phố một chuyến. Vì thành phố chúng ta quá nhỏ nên con phải tìm đến một thành phố lớn hơn để rèn luyện mình trưởng thành hơn, chín chắn hơn."

"Con muốn rèn luyện cái gì? Con nghĩ con vẫn còn nhỏ lắm sao? Hai mươi mấy tuổi rồi mà con phải bôn ba đến một nơi ở mới, một hoàn cảnh mới. Hơn nữa, lại không có ai ở bên cạnh, sẽ rất cực khổ đó. À, mẹ nghe Tiểu Kim nói rằng ở đồn công an có tuyển thư ký, hay là con trở về đây làm việc đi, vừa gần nhà lại có công việc ổn định, dù sao vẫn tốt hơn là con phải tới một nơi khác làm công cực khổ."

"Mẹ à, nếu con muốn tìm việc gần nhà, thì năm đó con đã nghe lời mẹ chọn trường đại học sư phạm, học xong rồi ra làm cô giáo rồi. Nhưng đó không phải ngành con yêu thích, con thích ra ngoài làm việc, con không thích cứ chui rúc ở nơi đây rảnh rỗi đó."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tên Xấu Xa Kia, Đứng Lại.

"Ở nơi rảnh rỗi như thế này cũng không tệ. Ngoài kia, có rất nhiều tên muốn làm cướp cũng còn chưa được mà. Hơn nữa, con đi nơi khác, con tưởng mình có thể mạnh mẽ sao? Dù gì cũng là con gái, có cuộc sống ổn định vẫn là tốt nhất."

"Mẹ, con không muốn nói đến chuyện này nên mẹ con mình cũng đừng nhắc đến nó nữa. À, chị con có gọi điện thoại về hay không? Chị con có thường xuyên về nhà thăm mẹ không?"

"Chị con thật may mắn vì được gả vào nơi tốt. Nó cũng sống gần đây nên đến thăm mẹ mỗi ngày. Nếu con muốn trò chuyện với nó thì hãy gọi điện thoại cho nó đi."

Hai mẹ con trò chuyện với nhau một lát, chỉ kể đơn giản về những chuyện vụn vặt xảy ra trong nhà. Cho đến khi mẹ của Quý Tiểu Đông chủ động cúp điện thoại trước thì cuộc nói chuyện này mới kết thúc.

Quý Tiểu Đông vốn sống ở một thị trấn nhỏ gần biển. Lúc trước nơi này giải phóng đường nên cũng phát triển. Thương thuyền (ý là những chiếc thuyền có chở hàng hoá với mục đích buôn bán, thương mại) đi lại nhiều vô số. Sau đó nhà nước lại phát triển đến đường bộ, những tuyến đường sắt ngày càng lớn mạnh nên đường thuỷ dần dần không còn chiếm ưu thế. Từ đó về sau, nó ngày càng xuống dốc. Cuối cùng, nó biến thành một vùng ngoại ô xa xôi, nói đúng hơn là một thị trấn xuống cấp.

Quý Tiểu Đông được sinh ra trong một gia đình giáo sư. Cha cô là giáo viên cấp tiểu học nhưng không may mắc bệnh ung thư mà qua đời. Quý Tiểu Đông còn có một người chị và một anh trai cũng đều là giáo viên ở trường trung học nơi đó. Còn có mẹ của Quý Tiểu Đông là nội trợ trong nhà, bà trồng rau dưa và trái cây để tự mình sống qua ngày. Đó cũng coi như là những việc làm hàng ngày của bà rồi.

Từ nhỏ, Quý Tiểu Đông bị dụ dỗ rằng sau này lớn lên cũng nên làm giáo viên, có như vậy, cô mới có thể giúp đỡ người nhà của mình. Nhưng cô luôn mơ ước mình có thể rời khỏi thị trấn này một lần. Vì vậy, sau khi tốt nghiệp đại học, đầu tiên cô còn cố gắng tìm việc làm và làm việc được mấy năm. Sau đó, cô bị những thành phố lớn với những phương tiện đại chúng tiên tiến thu hút cộng thêm việc đang bắt đầu các vị lãnh đạo lạm dụng chức quyền mà bắt ép làm việc này việc kia nên cô dứt khoát từ chức, một mình đến thành phố lớn này tìm việc làm.

Cô đến thành phố này và nộp đơn xin việc vào mấy công ty lớn trong đó có tập đoàn Thái Tử. May mắn thay, cô được nhận vào làm. Tập đoàn Thái Tử vốn nổi tiếng từ rất lâu rồi. Đồng nghiệp cũng rất hoà nhã, vui vẻ nên cô quyết định sẽ làm việc ở nơi này thật tốt. Cô tin rằng mình nhất định sẽ yêu thành phố xa lạ này và cũng sẽ xem công ty này như ngôi nhà thứ hai của mình.

Quý Tiểu Đông định cất điện thoại vào trong chiếc ba lô nhỏ của mình, nhưng cô chưa kịp kéo khóa lên thì nghe được giọng kêu cứu của một cô gái cùng tiếng khóc nức nở ở lối đi bộ phía trước truyền tới : "Ăn cướp. Bớ người ta cướp."

Quý Tiểu Đông ngẩng đầu lên. Chỉ cách khoảng một trăm mét, một cô gái tóc tai bù xù đang chạy theo một người đàn ông cao lớn. Thoạt nhìn dáng dấp này chính là một tên cướp không hơn không kém.

Lúc này giọng của cô gái kia nức nở van xin: "Đó là tiền để chữa bệnh cho con trai tôi, anh không được lấy."

Lòng Quý Tiểu Đông đang hồi hộp, lập tức cô cảm thấy đau xót. Thì ra một tên lưu manh muốn cướp tiền của một người mẹ dành để chữa bệnh cho con. Nếu không may bị cướp hết tiền, con của cô ta sẽ không được chữa trị kịp thời, thậm chí có thể chết.

Nghĩ vậy, lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy mà Quý Tiểu Đông không sợ. đợi đến lúc cô gái kia đuổi theo gần tới tên cướp, cô dũng cảm đứng giữa, giang hai cánh tay ngăn cản tên cướp đang chạy tới, miệng cô hét lớn, cảnh cáo nói: "Đứng lại! Tên xấu xa kia!"

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Cô Nhầm Rời, Tôi Không Phải Cướp.

Tên cướp không ngờ có người nhảy ra ngăn cản mình. Vì đang chạy quá nhanh nên anh ta không kịp dừng lại, cứ như vậy tông vào Quý Tiểu Đông. Thân hình cao lớn và cường tráng của anh ta đụng vào người Quý Tiểu Đông khiến cô chao đảo, đứng không vững, ngay lập tức bị ngã lăn dưới nền đất.

Nhìn thấy mình sắp bị ngã dưới đất, hơn nữa nhìn thấy thể trọng cao lớn của tên cướp, Quý Tiểu Đông có thể tưởng tượng được sau khi mình ngã xuống đất, sẽ phải chịu một sức nặng đè lên người mình. Chắc mong cô, cùi chỏ thậm chí cái ót cũng sẽ tiếp xúc với mặt sàn xi măng cứng rắn, nhưng nghĩ tới chỉ cần có thể đoạt được tiền từ tay tên cướp kia thì cô có bị thương một chút cũng không đáng gì.

Lúc Quý Tiểu Đông ngã xuống, cô nhắm mắt lại, chuẩn bị nghênh đón những đau đớn sắp tới kia. Nhưng trước khi thân thể cô chạm đất khoảng nửa giây, cô cảm thấy choáng váng, giống như có ai đó ôm cô từ trên không trung xoay tròn, rồi sau đó cô liền bị té lăn dưới đất.

Dưới đất.

Không đúng. Mặc dù sàn nhà cũng cứng, nhưng cô không cảm thấy đau nhiều như vậy, hơn nữa tay cô còn chạm vào quần áo của người kia. Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ trong lúc nguy cấp, có người nào đó ném quần áo mình xuống đất để làm đệm cho cô?

Quý Tiểu Đông lập tức mở hai mắt ra, nhìn thấy một gương mặt tuấn tú được phóng to của người đàn ông kia trước mặt mình, mà cô đang nằm trên người của người đàn ông kia. Có lẽ đây chính là lý do vì sao cô cảm thấy không đau. Nhưng điều làm cô nghĩ mãi không ra, đó chính là đáng lẽ ra tên cướp phải ngã lăn về phía sau, mà giờ ngược lại anh ta còn làm đệm thịt cho cô nữa. Chẳng lẽ là do ông trời xui khiến?

Quý Tiểu Đông chợt lắc đầu, bỏ qua tất cả những mối nghi ngờ trong lòng mình, cô lập tức chế trụ hai tay tên cướp, ra lệnh nói: "Không được nhúc nhích."

Tên cướp không quan tâm đến sự uy hiếp của cô, hăn cử động đôi tay, dễ dàng tránh được sự chế trụ của cô. Thật ra cũng không có gì lạ, với chiều cao chỉ năm mươi tám centimet cộng với thể trọng chỉ có bốn mươi ba kí lô, có thể nói Quý Tiểu Đông chính là không tự lượng sức mình. Cô dừng cảm nghĩ thay đứa trẻ đang bị bệnh kia, dám đương đầu với tên cướp nhưng cô , chỉ muốn ngăn cản hăn được một lúc thôi. Khi có người tới giúp thì rất dễ dàng bắt được tên cướp.

Tên cướp kia đột nhiên mở miệng nói : "Cô lầm rồi, tôi không phải cướp."

Trong lòng Quý Tiểu Đông suy nghĩ, hừ, đã là cướp thì có ai tự thừa nhận mình là cướp đâu. Trò này chỉ để lừa gạt con nít ba tuổi thôi. Cô đang muốn nhào tới, nhưng đối phương ngồi dậy trước, thuận thế đỡ cô dậy rồi lại nhẹ nhàng đẩy cô xuống đất muốn chạy trốn.

Quý Tiểu Đông nhất thời cuống lên, cô thật vất vả mới ngăn lại tên cướp, giờ nếu để cho hăn trốn thoát, chẳng phải này giờ cô làm việc vô ích sao? Nghĩ vậy, Quý Tiểu Đông nhanh chóng ngồi dậy, đưa tay phải ra chụp được ống quần của tên cướp khiến hăn không thể chạy được.

Đang lúc Quý Tiểu Đông tự khen mình nhanh nhẹn, chất liệu vải quần mà hăn mặc là loại trơn bóng khiến tay cô dần lỏng lẻo, cuối cùng không chịu được tuột ra khỏi tay cô. Tiếp đó, cô vẫn không bỏ cuộc, muốn đứng dậy tiếp tục đuổi theo, thì người phụ nữ kia chạy tới đỡ cô dậy khẩn trương hỏi: "Em à, em không sao chứ?"

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Làm Sao Chị Biết?

"Em không sao, chị mau đuổi theo tên cướp kia, hắn chỉ mới vừa chạy thôi ."

"Không phải, em lầm rồi, người em mới vừa ngăn cản chính là người tốt, anh ta giúp chị đuổi theo tên cướp ."

Quý Tiểu Đông trợn mắt há mồm như không tin, cô vội vàng hỏi: "Làm sao chị biết?"

"Chị chính là người bị cướp, người đàn ông tóc dài chạy trước mới là tên cướp, còn người mặc âu phục phía sau, là người bị em cản lại đó, chính là người giúp chị một tay."

"Em—— việc này ——em ——" Quý Tiểu Đông ú ớ cả nửa ngày mà không nói được câu nào hoàn chỉnh. Cô vốn thấy chuyện bất bình, muốn ra tay giúp đỡ. Kết quả lại như một đũa ngốc. Tâm tình cô đang vui vẻ bỗng nhiên suy sụp như một người đang đứng trên bờ bỗng nhiên rơi xuống đáy vực sâu.

"Dù thế nào, chị vẫn muốn cảm ơn em. Đúng rồi, em có mang điện thoại di động không? Em có thể cho chị mượn gọi điện báo cảnh sát hay không?"

"Dĩ nhiên có thể."

Quý Tiểu Đông lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra, phát hiện hình như mình đang bị thương ở khuỷu tay bên phải, có lẽ là lúc ngã xuống đất. Cô hít một hơi thật sâu, cố nén đau đớn tìm điện thoại di động đưa cho người phụ nữ kia.

Người phụ nữ kia ấp úng báo cảnh sát. Khi được hỏi vị trí cụ thể của hiện trường phát hiện vụ án thì cô ta đột nhiên cứng họng nói: "Nơi này là —— là đường gì đây? Tôi không biết nơi này là đường gì, nó là con đường phía sau bệnh viện nhân dân."

Quý Tiểu Đông biết cô ấy không quen thuộc nơi này. Vì vậy cô đưa tay ý bảo cô ấy đưa di động cho cô. Sau khi nối máy với cảnh sát, cô nói : "Xin chào, nơi này là bệnh viện nhân dân Tây Lộ, đường Triều Dương. Tên cướp đã chạy trốn theo hướng đường Triều Dương."

"Cám ơn cô, vậy hiện trường có ai bị thương hay không?"

"Không có."

"Vậy được rồi, các cô đứng đó chờ một chút, chúng tôi lập tức phái người đến đó."

Quý Tiểu Đông vừa báo cảnh sát xong thì nhìn thấy mấy người đi đường cũng đang đuổi theo tên cướp. Nhưng giờ cùi chỏ tay cô đang bị thương, nếu như cô tiếp tục đuổi theo, chỉ e không được việc gì, chỉ bằng ngồi ở đây đợi cảnh sát tới giải quyết thì tốt hơn.

Người phụ nữ kia đỡ cô ngồi xuống nền đất thuộc khu vực xanh hoá (ý là khu đất được trồng cây xanh, làm đẹp) tiếp đó, lại hỏi cô: "Em thật không bị thương sao? Mới vừa rồi chị thấy em ngã xuống đất rồi mà."

Quý Tiểu Đông thấy cùi chỏ mình bị thương không nghiêm trọng lắm, quá lắm chỉ sưng đỏ một chút thôi. Cô không muốn người khác lo lắng, nên quyết định giấu kín: "Thật sự em không sao, lúc ngã xuống có người đàn

ông kia ở phía dưới, còn em nằm ở phía trên, nên chắc anh ta đau nhiều hơn em."

"A, vậy thì tốt."

"Đúng rồi, chuyện gì xảy ra lúc này? Tiền của chị bị hăn cướp rồi sao?"

Nước mắt người phụ nữ kia đột nhiên rơi xuống, cô nghẹn ngào trả lời: "Con trai chị có bệnh tim bẩm sinh, mấy ngày trước chị dẫn nó đến bệnh viện nhân dân khám bệnh. Bác sĩ hẹn ba ngày sau làm phẫu thuật. Chiều nay chị cũng xài hết tiền rồi, định đi ra ngân hàng China rút mấy trăm đồng xài đỡ. Không ngờ, khi chị mới vừa rút được tiền, thừa dịp không ai bên cạnh, tên cướp lấy dao chia vào chị, uy hiếp chị đưa hăn năm trăm đồng, sau đó hăn cũng uy hiếp chị đưa hai vạn đồng mà chị dùng để phẫu thuật cho con chị cho hăn. "

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Xin Lỗi Chị, Em Nhìn Nhầm.

Quý Tiểu Đông thấy người mẹ này khóc nên cô vội vã lấy khăn giấy đưa cho cô ấy. Đối phương chỉ im lặng và nhận nó, tiếp tục nói: "Sau khi tên cướp lấy được tiền, hăn nhanh chóng chạy đi, chị vừa đuổi theo hăn vừa la to ở phía sau. May thay, có một người lái xe đi ngang qua đây, cũng chính là người bị em chặn đường, thấy vậy nên giúp chị đuổi theo tên cướp đó.."

"Vậy là người chạy đầu tiên mới là tên cướp sao? Người đó là phụ nữ mà. Đầu năm nay phụ nữ cũng dám ra đường cướp bóc sao? "

"Hăn là đàn ông, chỉ là hăn để tóc dài mà thôi."

Quý Tiểu Đông đột nhiên cảm thấy đầu óc mình tê liệt. Cô không ngờ đang trong tình huống nguy cấp, cô lại nhìn người đàn ông tóc dài thành một phụ nữ. Nếu như không phải tại cô, với tốc độ của người thanh niên bị cô ngăn cản chỉ cách tên cướp chừng mười mét, cô khẳng định anh ta có thể bắt được tên cướp kia.

Nghĩ vậy, trong lòng Quý Tiểu Đông cảm thấy rất áy náy, cô xấu hổ cúi đầu, nhẹ giọng giải thích: "Xin lỗi chị, em nhìn nhầm."

"Không sao mà, chị biết em tốt bụng muốn giúp chị. Nếu số tiền kia bị cướp, có lẽ đó cũng do số mệnh của hai mẹ con chị không tốt."

"Chị à, chắc không có việc gì đâu. Mặc dù em ngăn cản hẳn nhưng người thanh niên lúc này cũng vượt lên mấy người kia đuổi theo tên cướp rồi. Em tin họ sẽ bắt được tên cướp này thôi."

"Hy vọng là thế."

Lúc này một chiếc xe cảnh sát hú còi inh ỏi. Từ trên xe, có hai người cảnh sát bước xuống, Quý Tiểu Đông và người phụ nữ kia cùng đứng lên tiếp đón.

Người cảnh sát thấp hơn một tí mở miệng trước, hỏi: "Các cô mới vừa báo cảnh sát phải không?"

Người phụ nữ trung niên vội vàng trả lời: "Đúng vậy, chính là tôi báo cảnh sát, người bị cướp tiền cũng là tôi."

"Được rồi, cô cũng đừng gấp gáp, chúng tôi đã phái người truy bắt tên cướp theo đường Triều Dương rồi, chắc sẽ nhanh chóng có tin tức thôi. Bây giờ, cô hãy kể ngắn gọn tình huống xảy ra cho chúng tôi biết."

Người phụ nữ trung niên bắt đầu kể lại câu chuyện mới vừa kể cho Quý Tiểu Đông nghe với người cảnh sát. Hai người cảnh sát chăm chú nghe, thỉnh thoảng cũng có chen vào hỏi thêm vài câu. Quý Tiểu Đông cũng chỉ cho họ nơi vừa mới bị cướp, đồng thời còn hỗ trợ họ tái lại hiện trường xảy ra vụ án.

Đột nhiên, máy bộ đàm của người cảnh sát có vóc dáng thấp hơn vang lên, anh ta nhận điện thoại hỏi: "Số hai, số hai, tình huống thế nào?"

"Nhận được, anh hỏi người báo án rằng tất cả có mấy tên cướp?"

Người phụ nữ trung niên cũng nghe thấy lời nói vọng đến từ máy bộ đàm, cô vui mừng tiến lên phía trước trả lời: "Một người, chỉ có một tên cướp tiền của tôi."

Cảnh sát cũng mỉm cười lặp lại lời của cô ta: "Chỉ có một tên cướp, các cậu bắt được rồi à?"

Người cảnh sát chịu trách nhiệm lùng bắt tên cướp trả lời: "Đã bắt được rồi, chúng tôi đứng trước mặt để cản đường bọn chúng, còn người dân thì đuổi theo ở phía sau, cuối cùng cũng đã bắt được hắn. Bây giờ anh dẫn người báo án về đồn để chuẩn bị làm thủ tục cho vụ án đi."

"Được rồi, cực khổ cho cậu rồi."

Quý Tiểu Đông cảm thấy cực kỳ vui vẻ, đang định chia sẻ lòng mình với người phụ nữ chẳng may gặp bất hạnh này, nhưng cô ấy nhanh nhẹn tiến lên phía trước nắm tay cô, nói: "Cám ơn em, rốt cuộc cũng bắt được tên cướp."

"Chị không cần cảm ơn em. Thật ra em vẫn cảm thấy rất ngượng với chị, cũng do em không chịu nhìn rõ ràng. Giờ cũng đã bắt được tên cướp nên chị đi trước đi, em cũng về đây."

"Ừ. Đúng rồi, chị còn chưa biết tên em."

"Chị cũng không cần làm vậy, chỉ là việc nhỏ thôi."

"Vậy được rồi, thật sự cảm ơn em, chúc em bình an vô sự."

Quý Tiểu Đông nhẹ phất tay, nói tạm biệt xong, sau đó tiếp tục đi về nhà.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Người Đi Đường Tốt Bụng.

Sau khi trở về nhà, đầu tiên Quý Tiểu Đông ném túi xách của mình xuống, sau đó cô lập tức kéo ống tay áo lên, chủ yếu là muốn xem vết thương nơi khuỷu tay mình thế nào. May mắn là chỉ bị sưng đỏ và trầy xước một chút thôi. Cô đi đến chiếc tủ ở đầu giường, lấy ra một miếng băng keo cá nhân từ hộp cứu thương, sau đó cô xé ra và dán vào vết thương. Cuối cùng cô nhẹ nhàng cử động vì muốn xác định không còn chỗ nào bị thương nữa. Sau đó cô mới yên tâm nằm nghỉ ngơi.

Từ nhỏ Quý Tiểu Đông đã muốn làm một nữ hiệp (là những người phụ nữ dùng sức mạnh của mình giúp những kẻ yếu thế) nhưng vì cô có một nhược điểm, đó chính là cô rất sợ đau. Bình thường, cô sợ nhất là kim châm. Lúc bị bệnh, cô thà uống thuốc chứ không chịu để kim châm vào cơ thể mình. Chính vì vậy, cô không thể đi dân quân hay luyện võ được. Biết là như thế nhưng Quý Tiểu Đông vẫn rất nhiệt tình, thậm chí cô còn lập ra kế hoạch rằng nếu như có một ngày cô có vô tình gặp kẻ cướp hay kẻ trộm thì cô nhất định liều mình với hắn. Không ngờ, hôm nay cô cũng đã đối mặt với hoàn cảnh này.

Mặc dù cô làm trở ngại đến việc bắt cướp, nhưng cô cũng tự nhận mình có tinh thần nghĩa hiệp (ý là tinh thần giúp đỡ người gặp nạn). Hơn nữa, mọi chuyện lại kết thúc tốt đẹp. Trong lòng Quý Tiểu Đông thật sự phấn khởi, cô đi tắm và lên giường ngủ sớm. Hơn hai mươi năm nay, ít khi nào cô có thể có một giấc ngủ thoải mái và bình yên đến vậy.

Sáng thứ hai, Quý Tiểu Đông dậy sớm hơn bình thường, có lẽ là vì tâm trạng cô vui vẻ. Cô bắt đầu vệ sinh cá nhân và ngồi vào bàn trang điểm cho mình. Tiếp đến cô dùng bữa sáng rồi xách túi chuẩn bị đi làm.

Cũng như bình thường, Quý Tiểu Đông đến sớm hơn mười phút. Hôm nay đến phiên Tiểu Đặng trực nên cô ta cũng đến sớm và đang ngồi ở bàn làm việc của mình chờ các đồng nghiệp đến. Vừa thấy Quý Tiểu Đông bước vào cửa, cô lập tức hỏi: "Tiểu Quý, tối qua, ở gần chỗ cậu ở, có một vụ cướp xảy ra, cậu biết không? Vụ đó cũng lên báo rồi nè."

Sắc mặt Quý Tiểu Đông đột nhiên xuống sắc vì cô không ngờ vụ đó được đăng lên báo. Chẳng may nếu các đồng nghiệp biết cô làm trợ ngại người khác bắt cướp, thì dù họ không trách cứ trước mặt cô thì họ cũng sẽ đàm tiếu trong những buổi nghỉ ngơi uống trà.. Vì vậy cô bỗng thấy chột dạ nhưng chỉ làm bộ giật mình nói: "Tớ không biết, có vụ cướp thật sao? Cho tớ xem tờ báo đó với."

Quý Tiểu Đông nhanh chóng nhận lấy tờ báo từ tay Tiểu Đặng, sau đó lật đến trang có vụ án đó. Bài báo không dài, chỉ duy nhất có một câu do chính cô nói lúc đó: "Dưới sự giúp đỡ của cảnh sát và người đi đường, người mẹ đã lấy lại được số tiền bị cướp." Ha ha. Thì ra cô chỉ là một người đi đường mà thôi, như vậy cũng không có ai biết cô gây chuyện rồi. Nghĩ vậy, Quý Tiểu Đông dần cảm thấy an tâm.

"Đúng rồi, bài báo cũng có nhắc tới mấy người đi đường cũng đuổi theo tên cướp. Hơn nữa tớ thấy bóng lưng của một người trong hình chụp trên báo, trông rất quen."

Quý Tiểu Đông chỉ vào tấm hình duy nhất trong bài báo hỏi: "Quen thuộc sao? Cậu nói người này à? Cậu biết người này à?"

"Tớ không nhìn thấy rõ mặt hẳn nên cũng không biết anh ấy là ai, nhưng tớ lại có cảm giác giống như đã từng gặp anh ấy ở đâu rồi, hơn nữa

lại không chỉ gặp một lần."

"Có lẽ người tốt đều giống nhau cả thôi. Hay là đây không phải lần đầu tiên anh ấy làm việc tốt. Ha ha, ai biết được."

Quý Tiểu Đông nhớ lại bóng lưng trong ảnh chính là bóng lưng của người đàn ông bị cô ngăn cản trong lúc bắt cướp. Ngày hôm qua, anh ta cũng mặc bộ đồ tây màu xám tro. Còn khuôn mặt, tuy Quý Tiểu Đông đã nhìn thấy qua nhưng cô hoàn toàn không nhớ rõ.

Bài báo có đề cập đến việc anh ta giúp người khác làm chuyện tốt nhưng không muốn phổng vấn đề nổi danh. Nói vậy, chắc anh ta cũng chỉ là người bình thường. Anh ta cũng giống mình, chỉ muốn giúp đỡ người đi đường chẳng may gặp nạn mà thôi. Biết vậy là đủ rồi.

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Gặp Cô Thật Xui Xẻo (Phần Một)

Lúc đó, các đồng nghiệp cũng lần lượt vào phòng. Mọi người lại bắt đầu thảo luận về bài báo. Khi Tiểu Đặng nhắc đến bóng dáng của người thanh niên kia, quả nhiên có mấy người cảm thấy hình như đã từng gặp qua ở đâu đó rồi nhưng cuối cùng họ vẫn không thể nghĩ ra người thanh niên đó là ai.

Chuyện này cũng nhanh chóng trôi qua, Quý Tiểu Đông cũng không muốn nhớ về nó. Cô nghĩ đó là bí mật của cô. Tuy rất vinh dự nhưng cô cảm thấy rất ngượng nếu để người khác biết.

Mấy ngày sau đó, lúc nghỉ trưa, có người ra ngoài dùng cơm, cũng có người mang theo hộp tiện lợi nên dùng cơm xong muốn đi xuống dưới sân tản bộ. Trong phòng làm việc, chỉ còn lại một mình Quý Tiểu Đông.

Ngồi một lúc cô cảm thấy mình cần phải ăn chút gì đó nên lấy đồ ăn vặt dùng cho qua bữa. Dù sao cô cũng có rất nhiều đồ ăn trong ngăn bàn, nếu buổi chiều đói bụng, cô sẽ lấy ra ăn.

Ăn xong, tay cô dính đầy dầu mỡ. Đang muốn đi rửa tay, cô chợt phát hiện mình chưa tưới nước cây Tiên Nhân Chương. Trong chậu, đất thiếu nước, khô cứng tạo thành nhiều vết nứt. Thấy vậy, cô mới nhớ ra là đã hơn một tuần cô chưa có tưới nước cho cây này.

Quý Tiểu Đông nghĩ dù sao mình cũng phải đi rửa tay, tiện thể mình cũng đi lấy nước để tưới cây luôn. Nhưng mà lấy cái gì để tưới nước đây?

Cô mới vừa rót ly nước để trên bàn, nếu đổ đi thì quá lãng phí, còn nếu lấy ly của đồng nghiệp mà chưa xin phép thì cũng không được tốt lắm.

Đang chần chờ suy nghĩ, cô nhớ là có rất nhiều ly giấy ở phòng khách. Cô nghĩ những cái ly này chỉ để tiếp khách nên nếu cô lấy một cái chắc cũng không sao.

Quý Tiểu Đông lấy một cái ly giấy bên cạnh bình lọc nước. Sau đó, cô tiếp tục đi vào phòng vệ sinh để rửa tay, rồi lấy hơn nửa ly nước. Lúc quay về, cô nghĩ mình thật ngốc, đáng lý ra cô chỉ cần cầm ly rót nước từ máy lọc nước rồi trở về tưới hoa luôn chứ đâu cần phải chạy vào phòng vệ sinh để lấy nước.

Nghĩ vậy, cô tự vỗ vào đầu mình, trách mình thật ngốc. Nhưng vào thời điểm cô vừa mới từ cửa chính phòng vệ sinh bước ra, cô không chú ý có một vũng nước dưới đất nên dẫm lên và bị trượt ngã. Vì không kịp giữ thăng bằng nên chiếc ly trong tay cô cũng bay tự do trong không trung.

Trong nháy mắt, Quý Tiểu Đông bị ngã về phía sau, bỗng cô vui mừng khi thấy một người đàn ông xuất hiện trước mặt mình.

Anh ta là ai? Khi anh ta thấy mình ngã, không biết anh ta có đỡ mình không? Nếu như không, chắc chắn mình sẽ bị té thật đau.....

Trong khoảng thời gian ngắn, Quý Tiểu Đông nghĩ ra rất nhiều câu hỏi trong đầu. Cô lại vô tình nhìn thấy cái ly đang trong tay mình bay về phía người đàn ông kia, nước hắt vào mặt anh ta. Nhìn vẻ mặt hốt hoảng của người đàn ông kia, Quý Tiểu Đông nhắm chặt hai mắt lại, bởi vì cô biết chắc chắn mình sẽ không tránh khỏi đau đớn.

Rầm! Tư thế Quý Tiểu Đông té ngã cực kỳ tệ hại, chân và tay dang rộng ra, hơn nửa sau ót cũng bị đập xuống sàn nhà được lát bằng gạch men. Thật đau đớn.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Gặp Cô Thật Xui Xẻo (Phần Hai)

Đang nằm trên mặt đất chưa kịp bò dậy thì cô nghe tiếng gót giày đang chạy đến, sau đó một giọng nữ quen thuộc hỏi: "Có chuyện gì xảy ra ở đây? Anh không sao chứ?"

Lúc này giọng nói trầm thấp của người đàn ông kia vang lên: "Anh không sao."

Quý Tiểu Đông ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy ánh mắt khẩn trương của quản lý Dương đang nhìn chăm chăm vào người đàn ông bên cạnh. Cô ta đang nhìn nước chảy từ đầu xuống cổ anh ta như muốn xem anh ta có bị thương ở đâu không.

Quý Tiểu Đông biết mình gây chuyện nên cũng quên đi đau đớn, cô vội vã dùng tay chân làm lực đẩy để mình đứng dậy, luôn miệng nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, thật xin lỗi."

Khuôn mặt quản lý Dương tỏ rõ thái độ giận dữ, cô cau mày không vui hỏi: "Tiểu Quý, là em à? Vừa rồi xảy ra chuyện gì thế?"

"Thật ngại quá, em không cẩn thận nên bị vấp ngã."

"Còn nước trên mặt anh ấy thì sao?"

Quý Tiểu Đông đỏ mặt giải thích: "Em đang cầm ly nước từ phòng vệ sinh đi ra, nhưng không cẩn thận bị ngã, ly nước cũng vì thế đổ lên người

anh ấy. Thật xin lỗi.”

"Em nói xin lỗi chị cũng vô ích, em nên xin lỗi anh ấy."

"Anh à, thật tình xin lỗi anh, em không cố ý." Quý Tiểu Đông nói xong, cúi người xuống thật sâu để tỏ vẻ xin lỗi.

Lúc cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt anh ta ửng hết, lông mi bên trái nhỏ xuống từng giọt nước, dáng đi xiêu vẹo như muốn ngã. Cổ anh ta, thậm chí cả quần áo, toàn thân anh ta đều ửng.

Quý Tiểu Đông như nghĩ tới điều gì, cô vừa chạy trở lại phòng vệ sinh vừa nói: "Anh chờ một chút, em lập tức lấy khăn giấy lau cho anh."

Trong phòng vệ sinh, cô lấy cuộn giấy vệ sinh, kéo ra một đoạn thật dài, sau đó cô chạy ra ngoài muốn giúp anh ta lau khô nước trên mặt. Tay cô nhanh chóng dừng lại giữa không trung, bởi vì cô nhận ra nếu mình đụng chạm vào người khác phái, có thể sẽ thất lễ. Vì vậy, cô đưa giấy vệ sinh cho anh ta, ngầm bảo anh ta tự mình lau. Anh ta vẫn đứng yên bất động ở đó nhìn cô, khuôn mặt không thể hiện cảm xúc gì.

Quý Tiểu Đông cho đó là lỗi của mình, tin chắc rằng đối phương đang đợi cô chủ động lau giúp anh ta. Cô nghĩ mình nên làm vậy để tỏ rõ thành ý nên cô chần chờ cầm khăn giấy lên, đưa tới phía cổ áo muốn lau giúp anh ta, nhưng bị quản lý Dương ngăn lại.

"Em thật sự định dùng khăn giấy này lau khô quần áo của anh ấy sao?"

"Dạ, nếu không lau khô, có lẽ anh ấy sẽ rất khó chịu."

Quản lý Dương cau kinh trách cô: "Em có lầm hay không? Nếu em dùng khăn giấy lau khô, những mảnh vụn màu trắng của khăn giấy sẽ dính lên quần áo của anh ấy. Vậy thì làm sao anh ấy gặp người khác?"

"Xin lỗi, em không nghĩ tới điều này. Nếu vậy, em về phòng làm việc lấy khăn lau bàn." Cô không dám nói tiếp nữa, cô không muốn lại mắc sai lầm thêm nữa.

"Thôi đi, em đừng gây phiền phức là tốt rồi."

Chân mày của quản lý Dương bỗng không còn nhăn nhó nữa, xoay người lại, vui vẻ nói với anh ta: "Đi thôi, để em lau cho anh."

Từ đầu đến cuối, khuôn mặt của anh ta không chút thay đổi, anh thờ ơ trả lời: "Không cần, để anh về phòng làm việc, tự mình xử lý là được."

"Em giúp anh."

"Cũng được, cảm ơn."

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Gặp Cô Thật Xui Xẻo (Phần Ba)

Qua cuộc đối thoại của bọn họ, cô nghĩ có lẽ người đàn ông kia cũng là đồng nghiệp của mình. Nhớ lại lỗi lầm của mình, lại không muốn đắc tội với bọn họ, nên khi nhìn thấy hai người kia định rời khỏi đây, cô vội nói xin lỗi lần nữa: "Thành thật xin lỗi anh."

"Không sao."

Có lẽ đây là câu nói duy nhất mà người đàn ông này nói với Quý Tiểu Đông. Tuy chỉ có hai chữ nhưng có vẻ anh ta không nổi giận. Trong lòng Quý Tiểu Đông bỗng nhiên cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Sau khi quản lý Dương và người đàn ông kia rời đi, Quý Tiểu Đông từ từ nhặt chiếc ly giấy trên mặt đất, quay trở về phòng vệ sinh.

Đầu tiên, cô lấy nước phui vào chỗ dơ trên quần áo mình, sau đó rót đầy ly nước, muốn trở về phòng làm việc tưới cây. Nhưng khi ra đến cửa, cô thấy có hai chỗ nước đọng, trong đó có một chỗ là do cô làm. Vì không muốn người khác lại bị té ngã, nên Quý Tiểu Đông vội vàng để cái ly xuống, chạy ra sau cửa tìm cây lau nhà để dọn dẹp chúng. Sau khi làm xong, cô mới chạy về phòng làm việc.

Sau khi tưới nước xong, Quý Tiểu Đông ngồi xuống, cảm thấy có chút buồn bực. Mông cô chạm vào ghế khiến cô cảm thấy đau đớn. Lúc này cô chợt nhớ lại tình huống bị cướp, khi đó còn có người làm đệm thịt cho cô mà lần này cô thật sự bị ngã dưới đất, thật đau đớn.

Thấm thoát cũng đến giờ làm việc buổi chiều rồi, sau khi các đồng nghiệp trở về phòng, Quý Tiểu Đông cũng không kể chuyện này với ai vì cô vốn không phải là người không giấu được tâm sự. Còn một nguyên nhân khác nữa, đó là cô cảm thấy chuyện này hình như vẫn chưa kết thúc. Nghĩ tới quản lý Dương, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy nặng nề rất nhiều.

Người đàn ông kia là ai chứ?

Mặc dù anh ấy cũng là nhân viên của tập đoàn Thái Tử, nhưng cô thật sự chưa từng gặp qua. Thật ra, ngoại trừ bộ phận hành chính ra, Quý Tiểu Đông cũng còn chưa biết nhiều đồng nghiệp của các ngành khác.

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của anh, cũng không giống loại người có quyền cao chức trọng. Quý Tiểu Đông nghĩ đến tình huống khi bị hắt nước vào mặt, nếu gặp người tốt, có thể chỉ mắng vài câu, còn nếu gặp người khó chịu, có khi sẽ ghi hận trong lòng và sẽ chờ có cơ hội để báo cáo với quản lý. Mà cô nhìn anh lúc đó, cảm thấy hình như anh cũng không phải loại người như vậy.

Ngược lại, quản lý Dương lại đi cùng anh ta. Từ trước tới giờ, Quý Tiểu Đông chưa từng thấy quản lý Dương đi cùng bất kỳ đồng nghiệp nào. Chỉ trong vài tình huống cấp bách, thỉnh thoảng mới thấy quản lý Dương cùng với cấp trên đi ra từ phòng họp.

Có lẽ là do chức vị của cô ta nên khiến cô luôn giữ khoảng cách nhất định với người khác, có câu "Vật họp theo loài, người phân theo nhóm" (ý nói người có cùng đẳng cấp sẽ đi chung với nhau) sao? Tuy rằng lời này cũng không đúng lắm, nhưng Quý Tiểu Đông cũng đã có ý, cho là như vậy rồi.

Nghĩ vậy, trong lòng Quý Tiểu Đông bắt đầu cảm thấy thấp thòm, da. cô cố tình dựa vào vách phòng làm việc nghe ngóng động tĩnh. Chủ yếu là

cô muốn biết quản lý Dương đã trở về phòng làm việc chưa? Hay là nếu cô ta trở về, có tìm mình để trách mắng hay không?

Cô thấp thỏm không yên suốt buổi chiều. Khi tiếng chuông tan ca vang lên, Quý Tiểu Đông mừng rỡ vì quản lý Dương không trở lại. Lúc đó cô mới có cảm giác nhẹ nhõm như thoát được một kiếp nạn.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Gặp Cô Thật Xui Xẻo (Phần Bốn)

Nhưng không may hôm nay chính là ngày Quý Tiểu Đông trực, cô phải chờ tất cả các đồng nghiệp về hết, sau đó khoá cửa kỹ rồi mới được về. Dù trong lòng Quý Tiểu Đông lo lắng quản lý Dương sẽ trở về, nhưng cô cũng không muốn giục tất cả các đồng nghiệp nhanh chóng tan ca vì ngay cả chính mình cũng còn chậm trễ vài phút.

Hôm nay việc của Tiểu Nguyễn cũng tương đối nhiều. Tuy làm chưa xong nhưng cuối cùng cô cũng để qua một bên, thu xếp chỗ ngồi của mình để chuẩn bị về. Quý Tiểu Đông kiên nhẫn đợi cô ấy cùng về. Sau khi xong việc, cô vừa khoá cửa vừa nói với cô ấy: "Phiền cậu tới trước cửa thang máy giúp mình nhấn thang máy. Tớ khoá cửa xong, sẽ lập tức tới ngay."

"YES, MADAM."

Giọng trêu đùa của Tiểu Nguyễn vừa dứt , đột nhiên nghe cô ấy hô lên: "Mau lên, thang máy đến rồi."

Quý Tiểu Đông không ngờ thang máy lại đến nhanh như vậy, trong lòng cảm thấy căng thẳng, làm thế nào cũng không rút chìa khoá ra được. Cô tìm mọi cách xoay trái xoay phải, nhưng vẫn không thành công.

Lúc Tiểu Nguyễn chạy tới cửa thang máy, thấy bên trong cũng có nhiều người, nên cô vội vàng nói: "Tiểu Quý, cậu nhanh lên một chút."

Quý Tiểu Đông đáng thương vẫn còn mắc kẹt chìa khóa trong ổ. Hồi lâu sau, dù tay cô bắt đầu run rẩy, nhưng chìa khoá vẫn chặt chẽ cắm vào ổ khoá, không cách nào rút ra được.

Cùng lúc, trong thang máy, có người không muốn đợi, anh ta muốn nhấn nút xuống, Tiểu Nguyễn nói: "Thật ngại quá, làm mất thời gian của anh, hay là để cô ấy đi chuyển sau vậy."

Tiểu Nguyễn cũng sợ làm mất thời gian của người khác nên cô đành phải buông tay, nói với Quý Tiểu Đông: "Tớ đi trước, cậu đi chuyển sau nhé."

"Được."

Quý Tiểu Đông đành phải đáp như vậy. Tay cô đau ê ẩm, nhưng cô nghĩ giờ cũng muộn rồi, có lẽ quản lý Dương sẽ không trở lại nữa, nên về muộn một chút cũng không sao. Nghĩ vậy nên cô chú tâm vào việc rút chìa khoá, cuối cùng cô cũng thành công.

Thang máy cũng đến nhanh chóng, Quý Tiểu Đông chạy xuống lầu cũng không gặp được Tiểu Nguyễn, đoán rằng chắc cô ấy về trước rồi. Quý Tiểu Đông cũng không quan tâm nữa vì dù sao cô và Tiểu Nguyễn cũng không cùng đường. Họ chỉ đi chung từ thang máy xuống dưới lầu khoảng chừng ba trăm đến bốn trăm mét mà thôi. Cô cũng cảm thấy ngại nếu để cô ấy đợi lâu.

Quý Tiểu Đông chợt dạ muốn nhanh chóng rời khỏi công ty, nên cô sải bước nhanh về phía cửa chính.

Lúc cô nghe âm thanh khởi động của xe hơi, dù là rất nhỏ nhưng cô vẫn nghe được, tài xế của..một chiếc Mercedes nào đó muốn cô nhường đường nên bấm kèn khá to khiến cô giật mình.

Quý Tiểu Đông nghiêng đầu nhìn tài xế. Cô chưa từng gặp một người tài xế nào ngang ngạnh đến thế. Người ta phải bấm kèn ở khoảng cách rất xa để người đi đường có thời gian nhường đường cho mình. Còn người này....có lẽ tư cách của anh ta cũng không được tốt lắm nên mới khiến người khác giật mình vì tiếng còi xe đột ngột của mình.

Lúc này tài xế cũng cũng nghiêng đầu nhìn cô, Quý Tiểu Đông kinh ngạc nhận ra anh ta chính là người bị cô hắt nước vào buổi trưa hôm nay. Trong lúc cô đang hoảng hốt, người kia từ từ lái xe đi, rời khỏi tầm mắt của cô.

Sau khi hoàn hồn, thấy khá nhiều đồng nghiệp trong tập đoàn Thái Tử bắt đầu ra về, mà người đàn ông kia cũng lái xe rời đi rồi nên cô không biết làm sao đành phải ra về. Cô nhớ bảng số xe của anh ta là AB1234.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Gặp Cô Thật Xui Xẻo (Phần Năm)

Bảng số xe này có mã số rất đặc biệt, nhất định là anh ta dùng tiền mua nó rồi. Nhưng nếu anh ta là lãnh đạo cao cấp, có rất nhiều tiền thì tại sao không chọn những con số mang lại chút may mắn cũng như tượng trưng cho quyền lực của mình, ví dụ như là số 0 với số 8. Còn số 4 chỉ là con số được người bình thường dùng thôi. Hay là anh ta chỉ là một lãnh đạo bậc thấp?

Quý Tiểu Đông cảm thấy mình cũng lo lắng quá nhiều rồi. Người xưa có câu “là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi”. Nếu như cô thật sự đắc tội với người không nên đắc tội, thì đó cũng xem như một bài học để cô nhớ đời mà thôi.

Sáng thứ hai, tâm trạng của Quý Tiểu Đông thật tốt, dường như cô cố gắng bỏ qua chuyện này rồi. Cô đến công ty trước mười lăm phút, vừa mở cửa phòng làm việc, cô thấy hầu hết mọi người đều có mặt đầy đủ. Đột nhiên Quý Tiểu Đông cảm thấy muốn đi toilet, cũng may vẫn còn mười phút nên cô vội chạy đến phòng vệ sinh để giải quyết.

Lúc trở về phòng làm việc, cô nhìn thấy cũng có khoảng mười cô gái đang đứng tựa vào lan can, bàn luận xôn xao trong đó cũng có mặt hai đồng nghiệp của cô – Tiểu Nguyễn và Tiểu Trần. Quý Tiểu Đông đi lại, vỗ vai đồng nghiệp của mình chào hỏi: "Này, các cậu làm gì ở đây?"

"Bọn tớ đang đợi Tổng giám Đốc."

"Chờ Tổng giám Đốc làm gì?"

"Không có gì, chỉ là muốn nhìn Tổng giám Đốc một lần."

Làm việc cùng nhau, Tiểu Trần cũng quen với bộ dạng thẳng thắn của Tiểu Nguyễn rồi, nên cô hỏi lại: "À, Tiểu Quý, cậu có từng gặp qua Tổng giám Đốc của chúng ta chưa?"

"Chưa. Các cậu có từng kể qua là Tổng giám Đốc rất tuần tú, nhưng cũng rất lạnh lùng, nhưng cho đến bây giờ tớ vẫn chưa từng gặp qua. Không biết trông Tổng giám Đốc như thế nào?"

"Anh ấy...."

Đột nhiên Tiểu Nguyễn đứng lên, vui mừng khê kêu lên một tiếng, cắt đứt cuộc đối thoại của hai người: "Anh ấy đến rồi. Anh ấy đến rồi."

Trên hành lang đột nhiên xuất hiện nhiều cái đầu của các cô gái nhô ra. Họ đang nhìn xuống dưới lầu, Quý Tiểu Đông cũng tò mò nhìn xuống. Quả thực, dưới sân có người đi vào, cũng có người đứng lại nên cô không biết chính xác ai mới là Tổng Giám Đốc. Vì vậy cô quay sang hỏi đồng nghiệp bên cạnh: "Người nào mới là Tổng Giám Đốc vậy?"

"Chính là người đang bước ra từ chiếc xe Mercedes màu đen đó. Cậu nhìn thấy không?"

Mắt của Quý Tiểu Đông bị cận thị, hơn nữa còn cận nặng. Sau khi tốt nghiệp đại học, cô không muốn đeo kính vì sợ mình sẽ quá lệ thuộc vào nó. May thay, công việc ở công ty cũ cũng như công việc ở tập đoàn Thái Tử này không đòi hỏi thị lực tốt nên cô vẫn không đeo kính. Vì vậy, lần trước cô còn nhìn tên cướp tóc dài thành một cô gái, còn lần này cô chỉ có thể mô phỏng hình dáng trước mặt mình mà đoán thôi.

Tựa như người mù chỉ thấy một nửa, cô chỉ biết có hai người đàn ông xuống xe. Còn hình dáng thế nào, cao lớn ra sao, khuôn mặt khô ngô tuấn tú thế nào, cô hoàn toàn không thấy rõ. Cô lại hỏi người kia lần nữa: "Tớ thấy có hai người xuống xe, vậy Tổng Giám Đốc là người bên trái hay bên phải?"

Truyện chỉ được đăng tại

"Bên trái hay bên phải cái gì? Tớ mới vừa nói tài xế chính là Tổng Giám Đốc, còn người còn lại chính là chủ tịch tập đoàn Thái Tử. Hai người đó chính là hai cha con. Họ thường cùng nhau về nhà ."

Quý Tiểu Đông tự trách thị lực mình không tốt mà đầu óc lại không linh hoạt, không có năng lực phân tích tình huống cơ bản này. Tiểu Trần nhìn cô nhú mắt để cố gắng nhìn cho rõ nên lấy mắt kính thân yêu của mình, đeo vào sống mũi Quý Tiểu Đông. Quý Tiểu Đông vui vẻ cười nói: "Cám ơn nha."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Gặp Cô Thật Xui Xẻo (Phần Sáu)

Quý Tiểu Đông vội nhìn xuống dưới lầu, cô thấy Tổng Giám Đốc đang đi vào toà cao ốc. Nhờ mắt kính của Tiểu Trần, rốt cuộc Quý Tiểu Đông cũng thấy được khuôn mặt của anh ấy. Mặc dù nhìn không được rõ, nhưng cô cũng nhận ra được, anh ấy chính là người bị cô hắt nước vào mặt hôm qua.

Ngay lập tức Quý Tiểu Đông đứng yên như trời trồng, giống như toàn thân mới vừa bị sấm sét đánh trúng. Đôi môi anh đào của cô cũng há ra thật to. Điều này quả thật nằm ngoài dự đoán của cô rồi. Cô không tin nên chạy ra phía cửa lầu nhìn lại một lần nữa, thật đúng là anh ấy rồi.

Toàn thân cô nóng lên, toát mồ hôi lạnh. Cô sửng sốt hết mấy giây, sau đó tự trấn định bản thân mình, ôm hy vọng cuối cùng nhìn lại biển số xe của Tổng Giám Đốc một lần nữa, mong là ABXXX4 hay là A3XXX4 gì cũng được.

Nhưng là anh ấy thật sao?

"Tiểu Nguyễn, cậu có biết bảng số xe của Tổng Giám Đốc là bao nhiêu không?"

"Dĩ nhiên là biết, là AB1234."

Trong lòng Quý Tiểu Đông vang lên một tiếng “ầm” thật lớn, giống như có một bức tường bị đẩy ngã, hy vọng cuối cùng của cô cũng tan thành

mây khói.

"Sao vậy? Tổng Giám Đốc đẹp trai đến nỗi khiến cậu ngẩn người ra như thế à?"

"Hắc hắc, đúng rồi, anh ấy giống một soái ca như trong phim truyền hình vậy."

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại

Lời này là lời nói thật lòng của Quý Tiểu Đông .Nhưng việc anh đẹp trai và việc cô đắc tội với anh ta đâu có quan hệ gì. Nếu lòng dạ anh ta cũng tốt như tướng mạo đẹp trai của anh hiện giờ, thì cô thừa nhận anh ta chính người đàn ông đẹp trai hoàn mỹ nhất trên thế giới này.

"Đúng vậy, nếu anh ấy đóng phim truyền hình, tớ nhất định sẽ đi xem cho bằng được."

Nhẹ nhàng tháo mắt kính xuống trả lại cho Tiểu Trần, Quý Tiểu Đông cẩn thận che giấu trái tim đang đập loạn xạ của mình. Cô vừa nói cảm ơn Tiểu Trần vừa bước trở về phòng làm việc của mình.

Toàn thân cô khẽ run rẩy, thần thờ ngồi vào vị trí làm việc của mình. Cảm giác thứ sáu vốn rất linh nghiệm, lúc trước cô còn cảm thấy việc này chỉ đơn giản thôi, mà giờ cô lại nghĩ việc này cũng không phải việc đơn giản, thậm chí rất nghiêm trọng là khác. Cô cũng đang hình dung đến cảnh tượng mình có thể bị sa thải ngay lập tức.

Không lâu sau, bên ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân quen thuộc, đó chính là tiếng bước chân đặc biệt của quản lý Dương. Trong lòng Quý Tiểu Đông càng thêm sợ hãi. Có lẽ cô ấy đến trách mắng mình, sau đó yêu cầu mình thu dọn đồ đạc, rời khỏi đây ngay lập tức chẳng?

Trong phòng làm việc Quý Tiểu Đông cảm thấy sợ hãi cùng bất an. Suốt cả buổi sáng quản lý Dương cũng chưa gọi cô lên văn phòng. Thời điểm nghỉ trưa, Quý Tiểu Đông cũng không dám đi ra ngoài, chỉ ngồi tại chỗ ăn một ít đồ ăn vặt lót dạ thôi, thậm chí ngay cả phòng vệ sinh cô cũng không dám đi. Đến khi bị các đồng nghiệp lôi kéo, cô mới dám bước chân đi cùng họ vào toilet.

Đến chiều hôm đó, chuông điện thoại ở chỗ tổ trưởng Lưu lạnh lạnh vang lên như thường ngày. Tuy âm lượng vẫn như bình thường nhưng Quý Tiểu Đông lại giật mình như chim sợ cành cong (Thành ngữ “Chim sợ cành cong” vốn chỉ con chim sợ hãi khi nhìn thấy cung tên, nó còn dùng để chỉ về người từng bị hù dọa, giờ chỉ cần nghe thấy tiếng động nhỏ là cũng cảm thấy kinh sợ rồi) vậy. Cô hít mạnh một tiếng khiến tổ trưởng Lưu quay đầu lại nhìn cô, sau đó Tổ trưởng Lưu trở lại chỗ mình ngồi, nhắc điện thoại lên trả lời.

Sau khi trả lời điện thoại xong, tổ trưởng Lưu nói lớn với Tiểu Trần: "Tiểu Trần, quản lý Dương muốn em đem bảng báo báo cho cô ta."

"Vâng ạ, em mới vừa làm xong sáng nay."

Quý Tiểu Đông nhẹ nhàng vượt ngực mình, thở ra một hơi thật dài. Ánh mắt của tổ trưởng Lưu đang nhìn Tiểu Trần bỗng nhiên lại lướt qua người cô khiến cô chột dạ. Quý Tiểu Đông vội vàng nở nụ cười gượng với tổ trưởng Lưu. Nói cô chào hỏi cũng được, nói cô xin lỗi cũng được, cô lập tức cúi đầu làm như đang có việc gấp.

Sợ hãi và lo lắng cả một buổi chiều, tới ngày thứ hai, ngày thứ ba, ngày thứ tư Quý Tiểu Đông vẫn chưa thấy ai đến trừng phạt mình, thậm chí quản lý Dương cũng không gọi cô làm giúp việc gì cả, cũng không nói đến chuyện kia. Tất cả làm như không có gì xảy ra, có vẻ mọi việc đều ổn.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Ai Sẽ Được Tuyển Chọn Đây?

Một tháng trôi qua, mùa đông cũng gần đến, nhưng lòng của Quý Tiểu Đông vẫn chưa yên, vẫn đang thấp thỏm, lo lắng. Cô thật sự rất thích làm việc ở đây vì cô đã thích ứng với nơi này, và lại tiền lương của tập đoàn Thái Tử cũng khá cao. Nếu như cô tìm việc khác, chưa chắc đã có mức lương cao đến vậy.

Truyện chỉ được đăng tại ...

Ngoài mặt, Quý Tiểu Đông không tỏ vẻ gì, vẫn cố gắng hoàn thành nhiệm vụ của mình. Bên cạnh đó, cô và các đồng nghiệp cũng dần dần thân thiết, cũng như cô cũng dần quen với việc quản lý Dương gọi mình.

Mặc dù có đôi lúc cô cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng ít ra cô cũng còn có thể ứng phó được. Không phải nguyên nhân là do cô mạnh mẽ hơn đồng nghiệp Tiểu Chân lúc trước mà là do quản lý Dương chỉ muốn chơi đùa với cô một chút. Trốn vào một góc chờ đợi con chuột mắc bẫy thì chẳng cảm thấy vui hơn sao? Nếu muốn vui đùa, thì dĩ nhiên có trốn có tìm, như vậy trò chơi mới có thể kéo dài lâu được.

Một buổi sáng, Quý Tiểu Đông đi đến công ty thì cô thấy có thông báo, rằng tất cả các nhân viên của tập đoàn Thái Tử đều phải chuẩn bị thật tốt cho buổi lễ kỷ niệm ba mươi năm thành lập của công ty. Khi vào đến phòng làm việc, quản lý Dương cũng bước vào để thông báo việc này.

"Rất vui được thông báo cho các đồng nghiệp tin này, sắp đến lễ kỷ niệm mừng ba mươi năm thành lập tập đoàn Thái Tử của chúng ta. Cũng như mọi năm, hai tiếng đầu sẽ là tiết mục giải trí, kế tiếp là rút thăm trúng thưởng, cuối cùng sẽ là thưởng thức tiệc đứng. À, nếu như các em có tiết mục gì đặc sắc muốn tham gia biểu diễn, thì hãy chuẩn bị trước một tuần, sẽ có ba vòng tuyển chọn. Nếu ai qua được vòng cuối cùng, thì sẽ được lên sân khấu biểu diễn"

Thừa lúc quản lý Dương dừng lại, đồng nghiệp Tiểu Long bắt đầu thăm thì: "Mọi năm những nữ nhân viên như chúng ta, khi lên biểu diễn tiết mục của mình đều rất khó qua cửa. Vậy chúng ta đăng ký tiết mục làm gì nữa?"

Một người đồng nghiệp khác cũng lên tiếng: "Hết cách rồi, chỉ có nam mới được chọn thôi. Mà bộ phận hành chính toàn là nữ. Trong hoàn cảnh nữ nhiều hơn nam, dĩ nhiên những tiết mục của nữ sinh sẽ không được tuyển chọn rồi."

"Nhưng việc đó không công bằng đối với chúng ta, chúng ta sẽ không có cơ hội được nhận giải thưởng sao?"

"Được rồi, chẳng lẽ các em cũng chỉ nghĩ đến giải thưởng mà không có một chút tinh thần giải trí nào sao? Nếu tiết mục của các em không được tuyển chọn thì điều đó chứng tỏ chất lượng của tiết mục không được tốt lắm. Vậy sao các em có thể trách giám khảo chứ. Nếu những ngành khác có tiết mục đặc sắc hơn, đương nhiên đó là do tiết mục của họ tốt hơn của các em. Dù nói vậy nhưng các em cũng không được nản chí, chị cũng còn có một tin khác tốt hơn, bảo đảm các em sẽ rất thích, mọi người có đoán được tin tức này không?"

Cha của quản lý Dương chính là quản lý Bộ nghiệp vụ, cũng là một trong mười người được bình chọn hằng năm, vậy đương nhiên quản lý Dương có thể biết được những tin tức này rồi. Nhưng lời nói của quản lý

Dương cũng giống như cho toàn bộ nhân viên ở bộ phận hành chánh một đòn cảnh cáo, rồi sau đó lại cho họ hy vọng khiến họ quên đi sự kiêu ngạo của cô lúc trước mà mở miệng van xin cô công bố tin tốt.

Các đồng nghiệp ở bộ phận hành chính sớm đoán được lòng dạ của quản lý Dương, chỉ cần họ đến những bộ phận khác hỏi thăm, sẽ biết rõ rằng quản lý Dương lừa họ. Vậy thì sao họ còn cúi đầu lấy lòng Nữ Ma Đầu nữa đây?

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Giải Nhất Là Ô Tô.

Nghĩ vậy, mọi người nhìn nhau như ngằm hiểu, ai cũng cúi đầu trầm mặc. Vì vậy, không khí trong phòng làm việc đột nhiên yên tĩnh.

Quản lý Dương vốn nghĩ rằng khi mình nói như thế, mình sẽ như một anh hùng trở về hoặc như một đại minh tinh màn bạc được mọi người hoan hô, ca tụng khiến tâm tình cô vui vẻ. Thế nhưng, nhìn thấy vẻ mặt các đồng nghiệp đều như nhau, chẳng tỏ vẻ vui mừng, cô ta nghĩ chẳng lẽ mình còn chưa đủ thành ý hay sao?

Truyện chỉ được đăng tại ,...

Đang lúc quản lý Dương lâm vào tình thế khó xử, không biết nên giải quyết việc này thế nào, thì đột nhiên Quý Tiểu Đông phá vỡ sự ăn ý giữa các đồng nghiệp mà nêu lên câu hỏi bộc trực, thẳng thắn: "Quản lý Dương, tin tốt gì vậy? Chẳng lẽ công ty cho rút thăm trúng thưởng là một ngôi nhà?"

Mặc dù suy đoán này có chút thái quá, nhưng dù sao đây cũng là cơ hội khiến quản lý Dương tiếp tục nói, nên cô ta làm ra vẻ thần bí nói: "Tiểu Quý, em cũng sắp đoán ra rồi đó."

Lời nói của quản lý Dương khiến mọi người chú ý. Tất cả mọi người không tự chủ ngẩng đầu lên, ánh mắt các cô nhìn quản lý Dương xong lại

cúp xuống. Mặc dù trong lòng mọi người đều thoải mái nhưng họ cũng có nguyên tắc, kiên quyết không để quản lý Dương đắc ý.

"Vậy trúng thưởng ô tô phải không?" Quý Tiểu Đông lại tiếp tục làm phản đề.

"Đúng rồi, năm nay giải nhất sẽ là một chiếc ô tô trị giá năm mươi vạn."

Quản lý Dương vừa dứt lời, các đồng nghiệp của phòng hành chính lập tức xôn xao.

"Gì cơ? Giải nhất là xe hơi sao?"

"Năm ngoái giải thưởng chỉ trị giá mấy vạn đồng tiền nhà, tiền trang phục mà năm nay lại tăng gấp mười lần như thế."

"Cậu không biết công ty chúng ta đứng thứ ba về thương mại sao? Đừng nói gấp mười lần, nếu gấp một trăm lần, gấp một nghìn lần, công ty cũng trả nổi."

"Quản lý Dương, có bao nhiêu giải nhất trong danh sách giải thưởng?"

Giọng của Quý Tiểu Đông vang lên lần nữa, mọi người kinh sợ về vấn đề này, còn quản lý Dương cũng có chút bất đắc dĩ nói: "Dĩ nhiên chỉ có một giải thưởng rồi. Nếu công ty có thể mua mười chiếc, tám chiếc, thì có lẽ công ty sẽ cho mọi người luôn còn gọi là giải thưởng lớn gì nữa."

"Em mới vào làm, cũng chưa từng tham gia buổi lễ kỷ niệm tròn năm hoạt động của công ty nên không biết. Vậy giải nhì và giải ba sẽ là gì?"

"Giải nhì là một năm tiền lương, còn giải ba là chuyến du lịch Châu Úc, trong đó là hai vé du lịch một tuần đến Sydney kèm theo vé khách sạn sáu đêm khi đến đó."

Tiểu Nguyễn lập tức trừng lớn hai mắt, vui mừng kêu lên: "OH MY GOD! Giải nhì và giải ba cũng làm mọi người thích mê."

Tiểu Trần suy nghĩ một chút, cô phân tích nói: " , Năm nay là năm công ty tròn ba mươi năm thành lập, dĩ nhiên công ty cũng nên tổ chức lớn hơn bình thường chứ."

"Đây gọi là lớn hơn một chút sao? Cậu có thấy công ty nào thường lớn như vậy chưa? Bắt đầu từ hôm nay tớ phải cầu xin thần linh phù hộ cho tớ được trúng thưởng."

"Về giải nhất, tớ biết mình không có may mắn đó, mà tớ lại bị cận, cũng không lái xe được nên tớ chỉ mong mình sẽ được giải nhì. Nghĩ đến sẽ có nhiều tiền, dù là ngủ mơ, tớ cũng sẽ cười vui vẻ. "

Tiểu Long đang tưởng tượng ra cảnh một bầu trời tiền rơi trước mắt mình, cô say sưa nói: "Tớ cũng thế. Tớ và bạn trai cũng đang chuẩn bị kết hôn, cũng đang suy nghĩ sẽ đi nơi nào hưởng tuần trăng mật. Nếu như tớ có thể trúng giải ba thôi cũng tốt lắm rồi, có lẽ chuyến du lịch Châu Úc này cũng vì tớ mà được thiết lập đó nha."

HÀO MÔN THUẦN LUYỆN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Chị Chúc Các Em Gặp Nhiều May Mắn.

Quản lý Dương , nghe các cô nói về giải thưởng, mặc dù chỉ là ảo tưởng nhưng các cô làm ra vẻ khẳng định mình sẽ đoạt được giải thưởng trong tay. Vì vậy, quản lý Dương cố tình mỉa mai họ: "Tiểu Nguyễn nói cũng đúng. Bây giờ các em nên về nhà thắp hương cầu xin thần linh. Chưa biết thần linh có phù hộ hay không nhưng các em vẫn cứ cầu khẩn đi, chắc Người cũng sẽ động lòng."

Sắc mặt của họ đột nhiên nghiêm lại. Mặc dù trong lòng không cam tâm, nhưng bọn họ cũng không dám chống đối vì dù gì quản lý Dương cũng là cấp trên.

"Được rồi, nếu có tiết mục đặc sắc thì các em hãy mau luyện tập đi. Còn nếu chưa có tiết mục gì thì chỉ cần về nhà cầu xin thần linh là được. Chị chúc các em gặp may mắn. "

Sau khi nói xong, quản lý Dương hừ một tiếng tỏ ý khinh thường, sau đó cô thông thả cất bước ra khỏi phòng.

Sau khi quản lý Dương trở lại phòng làm việc của mình, đóng cửa lại, sắc mặt cô cũng trở nên nghiêm túc. Mặc dù hoàn cảnh gia đình cô cũng tương đối khá, thu nhập bình quân mỗi tháng của cô cũng cao nhưng công ty đưa ra giải thưởng lớn như thế khiến cô cũng muốn có được nó. Nhưng cô phải làm sao để có thể trúng thưởng đây?

Quản lý Dương vừa tốt nghiệp đại học thì ba cô giới thiệu cô vào làm ở tập đoàn Thái Tử này. Tính tới thời điểm hiện tại, cô cũng đã làm việc lâu lắm rồi. Hơn nữa, cô cũng đã từng tham gia nhiều buổi lễ kỷ niệm mừng ngày thành lập công ty như thế này rồi. Do vận may không mỉm cười với cô, nên cô chưa trúng thưởng lần nào, ngay cả đến một giải khuyến khích nho nhỏ, cô cũng không trúng nổi. Mấy năm trước, cô cũng không để ý đến những thứ này nhưng năm nay giải thưởng thật sự quá lớn khiến cô cũng động lòng muốn có được nó.

Làm thế nào cô mới giành được giải thưởng lớn này đây? Chẳng lẽ cô thật sự phải đi khẩn xin trời phật để mình được trúng thưởng sao? Cô nhanh chóng lắc đầu để xua tan ý nghĩ hoang đường này đi. Cuối cùng không biết phải làm sao, quản lý Dương suy nghĩ đến việc gian dối.

Đợt rút thăm lần này sẽ do Tổng giám Đốc phụ trách mà cô lại đang muốn theo đuổi anh ta. Anh ta vốn là người thẳng thắn, chính trực. Nếu anh ta biết cô có ý định gian dối, thì nhất định anh sẽ nhìn cô với ánh mắt khác, thậm chí là sẽ tránh mặt cô. Còn nếu hồi lộ người bốc thăm trúng thưởng để họ có thể cầm lá thăm viết tên cô và nhẹ nhàng gian dối, thay vì họ đọc tên người trúng thưởng thì họ sẽ tráo đổi thành tên cô. Nhưng cách này có lẽ không thể làm được. Vậy phải làm cách nào để khả năng 100% người trúng thưởng là cô đây?

Những ngày sau đó, lòng quản lý Dương luôn luôn suy nghĩ cách gian dối, thậm chí cô còn lên mạng tìm mẹo lừa gạt để được trúng thưởng. Sau nhiều ngày tìm kiếm, cuối cùng cô cũng tìm ra một phương pháp hoàn mỹ.

Trong phòng làm việc của bộ phận hành chính, sau khi quản lý Dương tuyên bố xong tin tức, rồi quay trở về phòng, tổ trưởng Lưu hỏi Quý Tiểu Đông: "Em là người mới nên em hãy thay mặt bộ phận hành chính biểu diễn một tiết mục thật sôi động, có được không?"

Quý Tiểu Đông là người không rành về văn nghệ, lại là người đã từng phạm sai lầm nên cô cũng không có can đảm để lên sân khấu biểu diễn tiết mục đặc sắc ở trước mặt Tổng Giám Đốc. Vì vậy, Quý Tiểu Đông đáp lại: "Tổ trưởng, em không có tài ca hát và khiêu vũ đâu, cũng không biết diễn bất kỳ tiểu phẩm hài nào hết, còn về tạp kỹ và ảo thuật, em lại càng không biết gì hết. Mặc dù em cũng muốn góp chút sức lực vì bộ phận hành chính mình, nhưng em không giỏi về văn nghệ, em thật sự lực bất tòng tâm rồi. (ý là có lòng mà không đủ lực để làm gì đó)"

"Ha ha, không sao mà, chị .. cũng chỉ thuận miệng hỏi chơi một chút thôi, em đừng khẩn trương như vậy. Thật ra, mấy năm trước, phòng chúng ta cũng tham gia tiết mục biểu diễn nhưng đều không được chọn, năm nay chắc cũng thế, em không cần lo lắng."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Tổ Chính Là Fans Hâm Mộ.

"Vậy có lẽ những bộ phận khác sẽ tham gia. Em chỉ sợ..."

Tổ trưởng Lưu mỉm cười giải thích: "Việc này em cứ yên tâm. Hằng năm, công ty chúng ta chỉ có khoảng mười mấy tiết mục thôi, còn lại đều là tiết mục của những người do công ty mời tới, có năm còn mời được diễn viên nổi tiếng nữa đó. Năm nay, nhân dịp lễ kỷ niệm mừng ba mươi năm thành lập, công ty tổ chức long trọng như vậy, chắc cũng sẽ có những nhân vật nổi tiếng đến tham dự."

"Vậy họ đến để biểu diễn miễn phí cho công ty chúng ta à? Thật tốt, không biết năm nay diễn viên nổi tiếng nào sẽ đến đây?"

"Điều này không phải do những nhân viên bình thường như chúng ta quyết định là được mà phải đợi cấp trên họp bàn, thảo luận. Cuối cùng sẽ quyết định chọn ai và bắt đầu tìm quản lý của họ thương lượng xem họ có đồng ý nhận biểu diễn hay không."

"Em thích Vương Phi, , hy vọng năm nay em có thể gặp được chị ấy."

Tiểu Nguyễn đột nhiên xen vào: "Còn em thích những em học sinh nhỏ tuổi lên 1 hay là những giáo viên thể dục lên biểu diễn cũng được."

"Nhưng căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm của chị, có lẽ Tổng Giám Đốc muốn mời những người nổi tiếng, ví dụ như năm kia mời Thái Cầm,

năm ngoái mời Phí Ngọc Thanh."

Lời nói của tổ trưởng Lưu trực tiếp phá tan hy vọng của Tiểu Nguyễn, còn Quý Tiểu Đông khi nghe vậy lại có ý tán thành nói: "Vậy cũng đúng, ban lãnh đạo đều là những nhân vật cấp cao. Họ nên mời những nữ diễn viên hoặc nam diễn viên nổi tiếng, còn hơn là họ mời những diễn viên siêu nữ khoái nam (những tài năng trong làn âm nhạc hay những diễn viên trẻ tuổi có dáng người cũng như khuôn mặt đẹp, nổi tiếng rất nhanh, được đông đảo người xem hâm mộ)."

"Cậu nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ nói những diễn viên siêu nữ khoái nam không tốt sao? Để tớ nói cho cậu biết, tớ chính fans hâm mộ bọn họ đó nha."

Dĩ nhiên Quý Tiểu Đông biết siêu nữ khoái nam có rất nhiều fan hâm mộ trên cả nước mà ở đây cũng có một người, đó chính là Tiểu Nguyễn. Vì không muốn tranh cãi với đồng nghiệp, nên cô vội nói lời hoà bình: "Được rồi, tớ sai rồi, bọn họ đều là những người tài giỏi được cả nước công nhận, tớ không nên khinh thường bọn họ."

"Hừ, đúng rồi. Tớ thích nhất Trương Tịnh Đình hoặc Hàn Canh. Nếu mời được họ, tớ sẽ liều mạng chen vào xin chữ ký của họ."

Tổ trưởng Lưu nhìn Quý Tiểu Đông với vẻ thương hại, Quý Tiểu Đông cũng nhún vai với vẻ bất đắc dĩ rồi sau đó im lặng, không nói gì nữa.

Ngày lại ngày trôi qua, cuối cùng ngày chúc mừng lễ kỷ niệm mà mọi người mong đợi cũng đến, ngày sáu tháng giêng.

Mặc dù ngày đó phải đi làm, nhưng trong lòng mọi người cảm thấy rất háo hức. Ở mọi góc nhỏ trong công ty, chỉ cần ở đâu có nói chuyện phiếm thì chắc chắn đề tài luôn là diễn viên hoặc ca sĩ nổi tiếng nào đó và tiết mục rút thăm trúng thưởng.

Các đồng nghiệp thuộc bộ phận hành chính cũng rất háo hức. Họ không còn tâm trí để làm việc, có người chấp tay cầu nguyện, có người tán gẫu về diễn viên hoặc ca sĩ nổi tiếng mà mình ưa thích. Chỉ có tổ trưởng Lưu không quan tâm đến những điều này. Nếu như bình thường, cô sẽ nghiêm túc trách mắng các đồng nghiệp, nhưng hôm nay cô cũng mắt nhắm mắt mở làm lơ, coi như không có việc gì.

Sắp đến giờ tan ca, mọi người càng vui vẻ, nếu ai không tán gẫu nữa thì sẽ dọn dẹp một chút, chuẩn bị ra về. Tổ trưởng Lưu cũng muốn nói chuyện với Quý Tiểu Đông.

“Chị thấy em cũng còn rất nhỏ tuổi, sao lại không thích siêu nữ khoái nam vậy?”

Quý Tiểu Đông nhớ lại chuyện lúc sáng, cô vui ,.. về giải thích: "Thật ra em đã hai mươi bảy tuổi rồi, lớn hơn Tiểu Nguyễn ba tuổi, chỉ là khuôn mặt trông vẫn còn nhỏ thôi."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Nhờ Lời Chúc Của Chị.

“Em hai mươi bảy tuổi rồi à? Thật ngạc nhiên vì lần đầu chị gặp em, đoán em chỉ mới vừa tốt nghiệp đại học thôi. Em so với tuổi thật trông còn rất trẻ đấy. “

“Em cũng muốn mình chín chắn, trưởng thành hơn một chút để người khác không nói em là trẻ con. Nhưng vì em thường mặc những bộ quần áo trẻ trung nên có thể làm người khác hiểu nhầm. Em cũng không biết làm sao cho tốt nữa đây. “

Tổ trưởng Lưu thích Quý Tiểu Đông đơn giản. Tuy có những lúc cô ngây ngô nhưng chắc chắn cô sẽ không làm tổn thương đến ai. Trong môi trường làm việc cạnh tranh khốc liệt như thế này, muốn tìm một người ngây thơ như Quý Tiểu Đông tương đối khó. Mặc dù Quý Tiểu Đông trở thành đồng nghiệp của cô không lâu lắm, nhưng chưa bao giờ cô trò chuyện một cách thân thiết với Quý Tiểu Đông như thế này. Vì tổ trưởng Lưu tin tưởng Quý Tiểu Đông nên cô cũng muốn giúp đỡ Quý Tiểu Đông bất cứ việc gì ngay cả việc giúp Quý Tiểu Đông chống lại quản lý Dương.

“Hay là em uốn tóc đi để trông em đứng tuổi một chút.”

“Vậy cũng được, để em suy nghĩ xem để kiểu nào cho hợp.”

“Đúng rồi, tiết mục tối nay em chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị cái gì? Em không tham gia tiết mục nào hết mà.”

Tổ trưởng Lưu giải thích nói: “Không phải chị nói biểu diễn, mà là hỏi cái bụng của em ấy. Tối nay, có rất nhiều đồ ăn thức uống, em chuẩn bị cái bụng của mình chưa? Hơn nữa em cũng nên chuẩn bị tinh thần đi. Em tuyệt đối không được ngất đi khi nghe Tổng Giám Đốc tuyên bố giải nhất đó.”

“Ha ha, chị cứ nói thế, làm sao em lại ngất đi trong lúc đoạt giải nhất được chứ? Bụng em vốn rất tốt, nên em sẽ an nhiều. Nếu em ăn không hết thì em sẽ mang về.”

“Chị nói nhỏ cho em nghe, chị sẽ không ăn bữa trưa nay.”

“A! Chị còn có chiêu này sao? Vậy em cũng không ăn, tranh thủ để dành bụng ăn nhiều trong buổi tiệc tối nay.”

Tuy ngoài mặt Quý Tiểu Đông làm ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng trong lòng cô lại rất vui vẻ vì biết được rằng người tham ăn không chỉ có mình cô. Nói ra mới nhớ cô cũng chưa ăn bữa trưa nhưng bụng cô cũng không cảm thấy đói. À không, phải nói là cô cố ý để bụng mình đói, có như vậy cô mới có thể ăn buổi tối nay thật ngon được.

Đang lúc mọi người trò chuyện hào hứng, tổ trưởng Lưu đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn đồng hồ trong máy vi tính. Cô hắng giọng một cái ý bảo mọi người nên tiếp tục làm việc. Không khí trong phòng làm việc cũng rất nhanh trở lại yên tĩnh.

Quý Tiểu Đông đang muốn mở miệng hỏi nhưng thấy quản lý Dương vừa bước vào, trên tay cô ta cầm mười mấy bao lì xì. Khi cô ta còn chưa kịp nói gì, thì mọi người nhìn thấy và hoan hô.

Quản lý Dương cũng nở nụ cười thân thiện với mọi người. Lần đầu tiên cô ta chủ động nói chuyện cởi mở với mọi người: “Đây là tiền lì xì công ty phát cho mọi người, cảm ơn các bạn đã đóng góp hết sức mình vào

sự phát triển của công ty. Rất mong mọi người tiếp tục phát huy thành quả đó.”

Các đồng nghiệp cũng vỗ tay và từng người một bắt đầu tiến lên nhận bao lì xì.

Đến giờ Quý Tiểu Đông mới biết vì sao tổ trưởng Lưu vẫn còn nán lại. Vì đã làm lâu năm, cô biết rõ quản lý Dương sẽ đến phát tiền lì xì của công ty nên cô mới hăng giọng nhắc nhở mọi người nghiêm túc, tránh để cho quản lý Dương nắm được yếu điểm của mình. Cô nhìn tổ trưởng Lưu với cái nhìn đầy cảm kích, tiến đến nhận bao lì xì của mình. Cũng như mọi người, cô cũng mở ra xem. Tuy không phải là nhiều lắm nhưng cũng khiến mọi người vui vẻ.

Tiếng chuông tan sở vang lên, các đồng nghiệp bắt đầu cười nói, trên mặt mỗi người không giấu được cảm xúc vui mừng của mình, không phải vui mừng vì được thưởng bao lì xì, mà vui mừng vì Die nd da nl e q uu ydo n, buổi tiệc lúc tám giờ tối nay.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Như Vậy Đều Công Bằng Với Cả Hai Chúng Ta.

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại , die,n; da.nlze.qu;ydo/nn..

Giải thưởng khá lớn nên cô cũng hy vọng mình đoạt giải. Nghĩ vậy, Quý Tiểu Đông không ăn tối, cô về nhà tắm, sau đó thay bộ trang phục mình thích nhất, tiếp đó lại trang điểm một chút. Cô cố ý đến công ty sớm để được ngồi chung với các đồng nghiệp.

Sau khi đến công ty, cô thấy cũng có khá nhiều người đã đến trước cô. Cô đến trễ nên chỉ có thể ngồi ở phía sau thôi.

Lúc cô vào cửa thì có một người bảo vệ chặn cô lại, nói: “Cô gái, xin viết tên và bộ phận cô làm việc vào một tờ giấy. Đợi đến lúc rút thăm trúng thưởng, cô chỉ cần bỏ tờ giấy vào thùng là được rồi.”

Quý Tiểu Đông vui vẻ trêu đùa: “Vậy em có thể viết tên và bộ phận vào nhiều tờ giấy giống vậy được không?”

“Anh cũng muốn cho em nhiều tờ lắm chứ nhưng không được. Hay là vậy đi, em lấy tờ giấy của em và viết tên anh vào đó. Nếu trúng thưởng, em và anh chia đôi, được không??”

“Thôi được rồi, anh suy nghĩ cũng khá đấy. Vậy anh cũng sẽ viết tên em vào tờ giấy của anh, nếu trúng thưởng chúng ta chia đôi, được chứ?”

“VẬY em hãy viết tên và bộ phận làm việc vào tờ giấy của em ngay đi, như vậy đều công bằng đối với cả anh và em. “

Quý Tiểu Đông thận trọng cầm bút viết: phòng làm việc: bộ phận hành chính, tên: Quý Tiểu Đông. Sau đó, cô vui vẻ nhận vài cây gậy oánh quang bóng (là cây gậy bằng thủy tinh trong suốt, có thể phát sáng trong đêm tối) từ tay anh chàng bảo vệ kia, nhanh chóng tìm một góc yên tĩnh để ổn định chỗ ngồi.

Cô gọi điện thoại cho các đồng nghiệp, mới biết họ còn đến sớm hơn mình nữa và đang ngồi phía trên để nhìn lên khán đài cho dễ. Có lẽ ai cũng muốn đoạt được giải thưởng lớn này. Nghĩ vậy nên Quý Tiểu Đông đành ngậm ngùi ngồi ở phía sau một mình.

Bảy giờ rưỡi tối, tuy buổi tiệc chưa bắt đầu nhưng trong đại sảnh đã vang lên âm thanh ồn ào, náo nhiệt của mọi người đến dự. Ai cũng ăn mặc xinh đẹp, trang điểm lộng lẫy. Tóm lại, hôm nay mọi người đều muốn bày ra dáng vẻ đẹp nhất, lộng lẫy nhất để cùng nhau ăn mừng buổi tiệc kỷ niệm ba mươi năm thành lập của công ty.

Vì buổi tiệc tối nay, Quý Tiểu Đông cố ý mượn mắt kính của bạn cùng phòng để có thể nhìn lên khán đài rõ hơn. Lần này khán đài được thiết kế thật đẹp, thật tráng lệ, thật huy hoàng. Quý Tiểu Đông cũng đang ôm hy vọng rằng mình sẽ được lên khán đài nhận giải thưởng.

Quý Tiểu Đông đang suy nghĩ, bất chợt cô thấy một bóng dáng quen thuộc đi ngang qua mình.

“Tổ trưởng Lưu.”

Tổ trưởng Lưu vui vẻ hỏi: “Tiểu Quý, là em sao? À, chỗ này có ai ngồi hay không?”

“Không có, chị ngồi đây với em nha.”

“Cám ơn em.”

“Cám ơn cái gì chứ. Em cũng không làm gì mà. Đúng rồi, sao chị đến trễ thế? Em còn tưởng chị và các đồng nghiệp ngồi ở phía trước rồi.”

“Ngồi ở phía trước chỉ để xem biểu diễn thôi, mà chị cũng không thích ngồi ở đó. Chị chỉ quan tâm đến giải thưởng thôi.”

Quý Tiểu Đông cười hắc hắc, cô cũng thừa nhận nói: “Em cũng thế.”

“Đúng rồi, trước giờ chưa từng thấy em đeo mắt kính, sao hôm nay em lại đeo?”

“Thật ra em cũng bị cận nhưng em sợ mình sẽ bị cận nặng thêm nếu tiếp tục đeo kính. Vì vậy , lúc vừa tốt nghiệp đại học xong, em không dám đeo kính nữa. Dù sao em làm việc trên máy tính suốt ngày nên việc không đeo kính cũng không có ảnh hưởng lớn lắm trong công việc.”

“Nhưng không đeo kính cũng không tốt Die nda nl e q uu ydo n, cho em, vì em còn phải nhìn những thứ khác nữa. Em tuyệt đối không được nhìn quá gần nha. “

“Em hiểu, cám ơn tổ trưởng Lưu.”

Hai người hàn huyên một lát, sau đó buổi tiệc nhanh chóng được bắt đầu.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Không Ai Biết Cô Ta Gian Dối

Khai mạc chương trình, chủ tịch tập đoàn lên đọc bài diễn văn. Đây là lần đầu tiên Quý Tiểu Đông được nhìn rõ dáng người của ông ta như vậy. Ông ta là một người đàn ông trung niên, đoán chừng khoảng trên năm mươi tuổi. Có lẽ hồi trẻ, ông đã từng nhập ngũ nên cô thấy ông ta có dáng dấp của quân nhân. Lúc đi lên khán đài, eo và lưng thẳng, bước chân dứt khoát, nghiêm trang. Chắc ông ta phải làm việc rất vất vả lắm mới có thể thành lập tập đoàn Thái tử lớn mạnh như thế này, mới có được một buổi lễ kỷ niệm với chương trình rút thưởng mà biết bao người chờ đợi như thế này.

Sau đó buổi tiệc chính thức được bắt đầu. Quý Tiểu Đông cảm thấy những tiết mục trên khán đài được dàn dựng khá tỉ mỉ, cô cảm thấy cũng hay không kém những chương trình ca nhạc trên tivi. Hóa ra tập đoàn Thái Tử lại có nhiều nhân tài đến vậy, ở đâu cũng có người tài giỏi. Cô cảm thấy may mắn vì mình không có tham gia biểu diễn nếu không chắc là sẽ bị thua thê thảm rồi.

Sau đó là tiết mục của các ca sĩ do công ty mời đến, họ cũng được hoan nghênh nhiệt liệt. Có một người ngồi gần đó giơ tờ poster có in tên ca sĩ lên, mọi người bắt đầu giơ tay cao lên để cổ vũ. Quý Tiểu Đông vốn không thích vậy nhưng cô thấy bầu không khí sôi nổi như thế nên cô cũng giơ hai bàn tay mình qua lại. Tiếng hét cùng tiếng hoan hô vang lên làm ầm ĩ khắp hội trường, mọi người như đang bị thiêu đốt trong khí thế sôi nổi, vui vẻ như thế.

Buổi tiệc trôi qua đã hai giờ đồng hồ, một mặt Quý Tiểu Đông lưu luyến buổi tiệc này là vì đây là lần đầu tiên cô được nhìn thấy cấp lãnh đạo cao nhất tập đoàn Thái Tử, nhưng mặt khác cô mong mỗi cuộc rút thăm trúng thưởng mau chóng được tiến hành. Không chừng cô sẽ may mắn được một số tiền không nhỏ, với lại, cô cũng đang rất đói bụng.

Sau khi tất cả tiết mục biểu diễn kết thúc, thừa dịp ban giám khảo đang xem xét điểm số cũng như khen thưởng thành tích của nhân viên. Theo quy trình, đã đến lúc tất cả các nhân viên bỏ lá thăm mà đã ghi tên ngay cổng vào chiếc rương to dùng kia để chuẩn bị rút thăm trúng thưởng.

Dưới sự chứng kiến của mười mấy nhân viên bảo vệ đứng ở dưới, từng người lên bỏ lá thăm vào thùng. Quý Tiểu Đông không vội, cô chấp hai tay trước ngực, kẹp lá thăm ở giữa hai ngón tay mình, hai mắt nhắm lại cầu nguyện, sau đó mới bỏ vào trong thùng.

Nhân viên phụ trách khu vực này là một thanh niên còn trẻ tuổi, nhìn thấy bộ dạng cô như thế, anh ta đứng cười thầm. Lần đầu tiên anh nhìn thấy dáng vẻ trẻ con của cô nhân viên kia, có chút ngây thơ, cũng có chút đáng yêu.

Quản lý Dương ngồi ở hàng ghế đầu, đó là chỗ ngồi dành cho lãnh đạo cao cấp của công ty. Nhân lúc cô thấy mọi người đang chú ý tiết mục bỏ lá thăm vào thùng thì cô lén lút thoa chút kẹo cao su lên tay mình. Cô ta nghĩ đợi đến khi cô ta lên bỏ lá thăm vào thùng thư thì kẹo cao su sẽ dính lên thùng thư cùng với lá thăm. Khi người phụ trách tú thăm thì trên tay anh ta sẽ dính nhựa cao su trên thùng thư, nên lúc đó anh ta nhất định sẽ dùng tay kia lấy kẹo cao su kèm theo lá thăm của cô ra, đến lúc đó...

Nhân viên cuối cùng cầm lá thăm của mình bỏ vào trong thùng. Lúc này mọi người chỉ quan tâm vào việc rút thăm trúng giải thưởng lớn kia thôi, không quan tâm đến các tình huống bên ngoài nữa.

Thời gian rút thăm trúng thưởng cũng đã tới.

Người chủ trì mời cấp lãnh đạo lên rút thăm, Tổng Giám Đốc tập đoàn Hoàng Phủ Chính đang nhanh chân bước lên khán đài. Anh còn chưa kịp rút thưởng, tiếng hoan hô bên dưới vang lên làm náo loạn cả một góc trời. Đối với những nữ nhân viên chưa kết hôn, còn việc gì hạnh phúc hơn việc họ vừa được trúng thưởng vừa được anh ta trao giải thưởng cho mình.

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Bắt Đầu Rút Thăm

Tin rằng mình ở rất xa khán đài nên Quý Tiểu Đông gan dạ dám nhìn lên Tổng Giám Đốc mấy lần. Tối nay anh ấy thật đẹp trai, có lẽ phải dùng hai từ “phong độ” mới hình dung được. Mấy đồng nghiệp nói đúng, nhiều người thích anh không phải vì anh đẹp trai mà là oai phong lẫm liệt. Đúng, người đàn ông như vậy chỉ khiến nhiều phụ nữ sinh lòng mơ mộng mà thôi.

Quý Tiểu Đông thừa nhận anh rất đẹp trai, phong độ nhưng cũng rất lạnh lùng. Nhưng việc anh đẹp trai với việc cô trúng thưởng thì có liên quan gì chứ? Chỉ cần cô trúng được bất kỳ giải thưởng nào thì cho dù cô có một người bạn trai xấu xí, thì cô cũng cam lòng.

Ai cũng biết, rút thăm trúng thưởng là rút từ dưới đi lên. Đầu tiên là giải cuối cùng, giải khuyến khích. Đó là phiếu mua sắm ở siêu thị trị giá một ngàn nhân dân tệ. Quý Tiểu Đông nhìn thấy người khác vui mừng vì được giải thưởng thì trong lòng cô có chút ham muốn. Cô ước nếu mình không đạt được giải thưởng lớn thì cô cũng chỉ mong mình có một giải thưởng nhỏ như thế thôi cũng được.

Giải khuyến khích cũng xong, sau đó là giây phút chờ đợi giải thưởng kế tiếp, khiến mọi người dưới khán đài hít thở không thông.

Người chủ trì trên sân khấu lớn tiếng công bố: “Mừng lễ kỷ niệm ba mươi năm thành lập tập đoàn Thái Tử lần này, người đoạt giải ba sẽ là _____”

Hoàng Phủ đang thò tay vào trong hộp giấy, cầm lên một tờ giấy, mở ra nhìn, sau đó đưa cho người chủ trì: “Thường Lương thuộc phòng thiết kế.”

Lúc này, có một người thanh niên trẻ mặc đồ Tây vung quyền trong không trung, kích động la lớn: “Là tôi.”

Người chủ trì nhìn về phía chỗ phát ra âm thanh, , die,n; da.nlze.qu;ydo/nn.. sau đó nói : “Chúc mừng cậu. Vậy tiếp theo, ai sẽ là người đoạt hai giải ba đây? Chúng tôi mời Tổng Giám Đốc lên bốc thăm.”

Hoàng Phủ tiếp tục rút ra hai tờ giấy và cũng đọc hai tên của hai người trúng thưởng. Người được trúng thưởng thì cao hứng giơ tay lên, còn người không trúng thì tiếp tục hồi hộp, chờ đợi thần may mắn đến với mình. Giải ba đã được rút, vậy giải nhì sẽ là ai đây?

Theo lời chủ trì, Hoàng Phủ bắt đầu đọc tên người đoạt giải nhì: “Lương Thu thuộc phòng bảo vệ.”

Người nhân viên bảo vệ vốn là người thu tờ giấy rút thăm trúng thưởng của Quý Tiểu Đông ở cổng đang vui vẻ đáp lại:”Ở đây, tôi ở đây.”

Quý Tiểu Đông hoàn toàn không quan tâm anh ta, cũng không vui vẻ khi thấy anh ta nhận được quà thưởng. Lòng bàn tay cô bắt đầu đổ mồ hôi. Cũng giống mọi người, cô đứng lên vì sợ khi Tổng Giám Đốc gọi tên cô mà cô lại không nghe.

“Tiếp theo sẽ là người cuối cùng đoạt giải nhì, sẽ là ai đây? Chúng ta hãy cùng theo dõi.”

Hoàng Phủ xốc lên những lá thăm trong thùng. Sau đó, anh lấy ra một lá thăm, nhưng lá thăm này lại dính liền với một lá thăm khác. Nói chính xác là anh rút hai lá thăm cùng một lúc.

Ngồi dưới khán đài, quản lý Dương không ngờ lá thăm có dính kẹo cao su của cô lại dính với một lá thăm khác. May mắn là trước đó cô chỉ có dán kẹo cao su nhẹ nhàng ở hai góc mà thôi, nếu không bây giờ nó đã dính chung nhiều lá thăm lại với nhau rồi.

Người chủ trì cũng không ngờ rằng sẽ có tình huống như vậy xảy ra. Ông ta ngạc nhiên nói: “Hả? Có hai lá thăm lận. Nếu giải nhì không có thì hai người này sẽ phải phân chia đồng đều. Hoặc là trong hai người chỉ chọn một. Thưa Tổng Giám Đốc, vậy phải làm thế nào cho tốt đây ạ? “

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Có Mặt Ở Đây Không?

Đột nhiên xảy ra chuyện này nên Hoàng Phủ cũng lúng túng, không biết giải quyết ra sao.

Bên dưới khán đài, mọi người đều yên lặng, họ cũng chưa bao giờ nghĩ ra, lại có sự việc như thế này xảy ra. Còn quản lý Dương vừa mừng vừa lo lắng. Cô biết một trong hai tờ giấy kia có tên cô, nhưng lại không biết lá thăm còn lại sẽ là tên ai?

Rõ ràng chính mình cố gắng suy nghĩ ra một cách hoàn hảo như thế lại có người chen vào. Cô suy nghĩ nát óc, sau đó cô vội vàng hướng về phía khán đài hô to: “Thưa Tổng Giám Đốc, ngài hãy mở tờ giấy ra trước, để xem người kia là ai.”

Hoàng Phủ đang ngây người, bỗng nhiên nghe được lời đề nghị của quản lý Dương, nên anh vội vàng mở tờ giấy ra. Khi anh vừa thấy tên trong tờ giấy, thì mắt anh đột nhiên lóe lên tia sáng, nhưng chỉ trong chốc lát, anh liền lớn tiếng đọc to: “Dương Mỹ Lệ thuộc bộ phận hành chính.”

Quản lý Dương kích động đến nỗi lập tức đứng lên. Sau đó như thấy được hành động quá khích của mình, cô làm bộ như đang chỉnh sửa lại y phục của mình, lại tiếp tục ngồi xuống chỗ của mình.

“Một người khác nữa cũng thuộc bộ phận hành chính.”

Hoàng Phủ đang khó khăn tháo gỡ kẹo cao su đang dính trong tờ giấy kia. Ngoại trừ quản lý Dương, những nhân viên khác cũng nhốn nháo cả lên, vì khoảng cách giữa giải thưởng lớn thật gần. Nhưng ai sẽ là người cạnh tranh giải thưởng lớn này với “Nữ Ma Đầu” đây.

“Cô ấy chính là: Quý Tiểu Đông.”

Nghe tên mình vang dội trên khán đài, Quý Tiểu Đông bỗng ngây ngẩn cả người tựa như bị ai đó thôi miên.

Cô được trúng thưởng rồi hả ? Cô thật sự được trúng thưởng rồi hả ?

Trên khán đài, người chủ trì không nghe tiếng đáp lại, nên ông vội vã hỏi: “Quý Tiểu Đông thuộc bộ phận hành chính có không? có mặt ở đây không?”

“Có, ở đây.”

Tổ trưởng Lưu sốt ruột trả lời thay cho Quý Tiểu Đông, cô phất tay về phía khán đài, giải thích: “Không phải là tôi, là người ngồi bên cạnh tôi, cô ấy mới chính là Quý Tiểu Đông.”

Đến lúc này, đầu óc Quý Tiểu Đông mới tỉnh táo lại. Cô vội vã giơ tay lên, phất tay về hướng người chủ trì. Khi cô nhìn thấy Tổng Giám Đốc nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên, thì cô biết có lẽ anh ta đã nhận ra mình rồi.

Quý Tiểu Đông đáng thương chưa kịp vui sướng vì trúng giải thưởng lớn thì phải đối mặt với một vấn đề hết sức nan giải: đó là có hai người cùng trúng giải. Cô cảm thấy bối rối, nhìn quanh một hồi. Lúc này quản lý Dương cũng đang nhìn cô với ánh mắt cảnh cáo. Nhưng cô nghĩ mình là người được trúng thưởng, thì vì sao lại sợ quản lý Dương đây?

“Thưa Tổng Giám đốc, ngài thấy nên giải quyết việc này thế nào đây?”

“Tôi không có ý kiến, tốt hơn hết là chúng ta nên hỏi ý kiến của mọi người dưới khán đài đi.”

Một người bên dưới bật thốt lên: “Hãy cho hai người chơi đoán chữ.”

Không nghĩ ngợi nhiều, người chủ trì hướng về phía hai người trúng giải hỏi ý kiến: “Dương Mỹ Lệ, Quý Tiểu Đông, hai cô có đồng ý cách thức này không?”

“Không đồng ý. Bởi vì mỗi lần chơi đoán cái này, tôi đều thua. Vậy việc này không công bằng đối với tôi.”

Nghe được lời từ chối của quản lý Dương, trong lòng Quý Tiểu Đông cũng nhẹ nhõm một chút, vì cô vốn không rành về phương diện này.

Lúc này, một người khác lại tốt bụng đề nghị: “Vậy hãy để cho mỗi người nói lý do tại sao mình muốn có giải thưởng. Nếu ai có được nhiều sự ủng hộ của mọi người ở đây, thì tất nhiên người đó thắng.”

“Tốt, ý này được đó.”

Quản lý Dương vui vẻ đồng ý, còn Quý Tiểu Đông lại như suy sụp. , die,n; da.nlze.qu;ydo/nn.. Dù sao quản lý Dương làm việc ở đây đã lâu, nên sẽ có rất nhiều người biết đến cô ta. Và lại, cô ta lại có người cha làm lãnh đạo, nhất định là cô ấy được ủng hộ nhiều hơn cô rồi. Vậy cô làm thế nào để cạnh tranh với cô ta đây?

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty : Mặc Cho Số Phận Định Đoạt.

Nếu như cô đồng ý cách thức này thì cũng đồng nghĩa với việc cô sẽ bỏ qua giải nhì. Dù sao số tiền này cũng bằng số tiền mà cô làm việc suốt một năm. Đối với một người nghèo khó như Quý Tiểu Đông thì số tiền kia cũng là một khoản không nhỏ.

Nếu như là người khác, cô còn chấp nhận thối lui để nhường giải thưởng, nhưng quản lý dương là một người xấu, lại là người luôn khinh thường cô, tại sao cô phải nhường nhịn cô ta chứ? Nếu sự cạnh tranh lần này có làm mất hòa khí với cô ta, Quý Tiểu Đông cũng tự nguyện xin từ chức. Dù sao số tiền này cũng đủ nuôi sống một khoảng thời gian rồi.

Nghĩ vậy, Quý Tiểu Đông muốn phản bác ý kiến kia, nhưng cô vẫn không muốn thẳng thắn từ chối mà quyết định dùng phương pháp nói tránh, khéo léo từ chối: "Cách này không được đâu, tôi chưa quen biết ai lại hay nói ngọng khi đứng trước mặt mọi người."

Hoàng Phủ cũng muốn phản đối cách làm này, vì điều này rõ ràng là đang giúp Dương Mỹ Lệ. Mặc dù anh quen biết khá thân với quản lý Dương, mà lại không ưa Quý tiểu Đông đã có lần vô tình mạo phạm anh, nhưng điều này không có nghĩa là anh không công tư phân minh. Anh đang suy nghĩ để tìm ra hướng giải quyết tốt nhất.

Lúc này, có một nhân viên nữ thăm mến Hoàng Phủ đã lâu đề nghị: "Hay là thế này đi, Tổng Giám Đốc hãy nói ra ngày tháng năm sinh của

anh. Nếu người nào cận ngày sinh nhật của anh thì người đó thắng."

Lời cô vừa nói khiến người chủ trì có chút kinh ngạc, ông vội vã thăm thì với Hoàng Phủ: "Thưa Tổng Giám Đốc, ngài có muốn giữ bí mật đời tư của ngài hay không?"

Sao Hoàng Phủ lại không biết cô gái kia đang phải lòng mình đây? Nhưng trong tình huống này, nếu như vẫn chưa tìm ra cách giải quyết, chỉ sợ buổi tiệc tối nay cũng không thể kết thúc được. Nghĩ vậy, anh đành chấp nhận hy sinh bản thân, gật đầu đồng ý cách cô gái kia nói.

Dưới khán đài các nhân viên cũng đang háo hức bàn luận sôi nổi.

Trong lòng quản lý Dương trầm xuống. Mỗi quan hệ của cô và anh ta khá thân, nhưng cô lại quên mất ngày sinh nhật của anh rồi. Bây giờ cô nên đồng ý hay không về lời đề nghị của cô gái kia?

Lúc này, người chủ trì lại lên tiếng: "Dương Mỹ Lê, Quý Tiểu Đông, hai người có đồng ý cách này hay không?"

Quý Tiểu Đông biết, bây giờ dù cô không đồng ý cũng vô ích. Chuyện này phải được giải quyết ổn thỏa thôi, mà cách này có lẽ là cách hay nhất và công bằng nhất rồi. Cô vốn không biết sinh nhật của Tổng Giám Đốc là ngày nào. Nếu như cô may mắn thì giải thưởng sẽ là của cô, còn nếu không may, cô cũng không nuối tiếc gì nữa. Tất cả là ý trời.

Vì vậy cô lớn tiếng đáp lại nói: "Tôi đồng ý."

Ánh mắt của mọi người lại tập trung nhìn quản lý Dương, mà cô ta cảm thấy cách này cũng không làm cô thua thiệt, vì vậy cô ta cũng đáp: "Tôi cũng đồng ý."

"Vậy thì tốt quá, để phòng ngừa gian lận, giờ xin mời hai cô bước lên khán đài. Tổng Giám Đốc và hai cô sẽ viết ngày tháng năm sinh ra một tờ

giấy và đưa cho tôi.”

Quý Tiểu Đông và quản lý Dương cùng bước lên khán đài. Tất cả mọi người chứng kiến đều cảm thấy cực kỳ kinh hãi. Mặc dù nói ra ngày sinh của mình là điều bình thường nhưng đó cũng tùy thuộc vào số mệnh.

Khi ba người viết xong ngày sinh của mình vào một tờ giấy, người chủ trì lại bắt đầu , .. nói: "Mọi người nghe đây, Dương Mỹ Lệ sinh năm 1981, Quý Tiểu Đông sinh năm là 1982, mà Tổng Giám Đốc sinh năm là ——"

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Tôi Chấp Nhận Thua

Trong hội trường, ai cũng nín thở, hồi hộp, riêng chỉ có Hoàng Phủ biết ai sẽ là người thắng giải. Vì vậy, anh nghiêm túc nhìn Quý Tiểu Đông, chỉ thấy cô đang nhú mắt giống như không quen với ánh đèn sân khấu. Đầu tiên là cô chớp mắt vài cái, sau đó cô lại cúi đầu xuống, hình như đang nhìn xuống mũi giày mình.

“Sinh năm 1982.”

Người chủ trì buổi tiệc hô to, thân thể quản lý Dương đột nhiên run lên, cô không thể tin được mình lại thua. Đối thủ của mình lại bằng tuổi với người đàn ông mà cô vẫn luôn yêu mến. Thật ra điều này cũng không quan trọng lắm, quan trọng là cô không chịu được mình so với người đàn ông có số tuổi lớn hơn rất nhiều. Cho dù cô không ngại kết hôn với một người chồng nhỏ tuổi hơn mình, nhưng Hoàng Phủ là con trai độc nhất, anh sẽ nguyện ý bên cạnh một người lớn tuổi hơn anh rất nhiều sao?

“Tất cả mọi người đều nghe, vì vậy người đoạt giải nhì năm nay sẽ là _____”

Đột nhiên, quản lý Dương mở miệng phản đối nói: “Chờ một chút.”

“Tiểu thư Dương, có phải cô có lời gì muốn nói?”

“Sinhh nhật đều có ngày tháng năm, vậy tại sao các người chỉ căn cứ vào năm sinh rồi phán tôi thua? Tôi yêu cầu phải lấy luôn ngày tháng để so, nếu ai có hai điểm gần nhất thì người đó sẽ thắng.”

Sau khi nghe xong, người chủ trì trầm mặc một chút, ông ta nhanh chóng phản ứng nói: “Tiểu thư Dương nói cũng có lý, thưa Tổng Giám Đốc ngài cảm thấy như thế nào?”

“VẬY hãy làm như vậy.” Hoàng Phủ tỏ ý không quan tâm, nhún vai một cái, khiến các nữ nhân viên đứng ở dưới say đắm nhìn động tác đó của anh.

“Tốt, vậy kế tiếp nên so tháng sinh. Dương Mỹ Lệ sinh vào rằm tháng bảy, Quý Tiểu Đông sinh vào tháng 1, mà Tổng Giám Đốc cũng sinh vào tháng một. Lần này Quý Tiểu Đông thắng. Vậy Dương Mỹ Lệ có ý kiến gì đối với kết quả này không?”

Gương mặt quản lý Dương không che giấu nỗi thất vọng, nhưng cô không muốn để lại ấn tượng xấu trong lòng mọi người nên nói “Vậy tôi chấp nhận thua cuộc.”

“A, thật trùng hợp, người đó có cùng ngày tháng năm sinh với Tổng Giám Đốc, mà cô ấy lại trúng thưởng, hay là cô ấy có quan hệ gì đó với Tổng Giám Đốc.” Một nữ nhân viên sợ hãi than thầm.

Một thanh niên khác thấy vậy, nở nụ cười đầy hứng thú: “Chủ trì, tôi đề nghị ông so luôn ngày sinh đi, nói không chừng họ sẽ có cùng ngày sinh đó.”

“Đúng vậy, nhanh lên đi, chắc lại có sự trùng hợp nữa đó.”

“Đúng vậy, mau so ngày sinh đi, để chúng tôi biết rằng rốt cuộc kỳ tích có xảy ra hay không?”

Nhìn mọi người xôn xao phía dưới, người chủ trì cũng cảm thấy khó xử: “Thưa Tổng Giám Đốc, cái này...”

Hoàng Phủ cũng không để ý điều này, nhưng anh cẩn thận nhìn ba mình, muốn ba cho mình ý kiến. Khi thấy ba gật đầu tỏ vẻ đồng ý, anh nhẹ nhàng trả lời: “Tôi không có vấn đề gì, xem như cho mọi người một niềm vui.”

“Vậy cũng được. Thật ra tôi cũng sớm biết kết quả rồi, , nhưng vì chưa được Tổng giám đốc cho phép nên không tiện công bố ra mà thôi. Hiện tôi đã được ngài cho phép nên tôi sẽ công bố đáp án đây. Tổng Giám Đốc và Quý Tiểu Đông có cùng ngày cùng tháng cùng năm sinh, sinh nhật của họ là ngày 26 tháng 1 năm 1982.”

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty: Chúc Mừng Em

Bốp!Bốp!Bốp!

Dưới khán đài vang lên tiếng hoan hô và tiếng vỗ tay nhiệt liệt, tất cả mọi người đang vui vẻ vì sự trùng hợp hiếm thấy này.

Quý Tiểu Đông đang im lặng cúi đầu, nhưng khi nghe lời nói của người chủ trì buổi tiệc thì cô lập tức ngẩng đầu lên, cô quay lại nhìn Hoàng Phủ như không tin đây là sự thật.

Hoàng Phủ vốn có bộ dáng lạnh lùng, cao ngạo, ánh mắt sắc lạnh, nhưng khi thấy cô nhìn anh, ánh mắt anh trở lại nhu hòa, mềm mại nhìn cô tựa như muốn khích lệ cô.

"Tốt lắm, tôi biết đây là một sự trùng hợp hiếm thấy. Nếu tôi không nhờ Tổng Giám Đốc rút thăm thì tôi nghĩ có lẽ những người nào đoạt giải nhất đã cùng xông lên khán đài bắt tôi làm chủ rồi. Bây giờ, tôi xin mời Tổng Giám Đốc lên trao giải thưởng cho người đoạt giải nhì."

Quý Tiểu Đông ra hiệu cho những người bên dưới khán đài tránh qua một bên để cô còn có đường bước lên lãnh thưởng. Còn quản lý Dương đành phải lúng túng trở về chỗ ngồi của mình. Cô hận vì mình đã suy nghĩ nát óc mới nghĩ ra được kế sách này, vậy mà người giành được giải thưởng lại không phải là mình.

Người đoạt giải nhất là người bước lên khán đài sau cùng, mọi người bắt đầu buồn bã thờ dài, có người vui sướng vì được giải, có người buồn bã vì không trúng giải. Cuối cùng cũng chỉ có mười sáu người may mắn trúng được giải thưởng.

"Giờ chúng tôi mời Tổng giám đốc lên trao giải thưởng cho những người đã đoạt giải thưởng"

Quý Tiểu Đông đứng trên khán đài, không ngờ mình lại đoạt được giải nhì. Thừa lúc Tổng Giám đốc chưa lên phát thưởng, Quý Tiểu Đông đưa mắt tìm kiếm một bóng dáng quen thuộc, sau đó cô cũng tìm thấy tổ trưởng Lưu và vẫy tay với cô ấy. Dĩ nhiên tổ trưởng Lưu cũng vui vẻ lay với Quý Tiểu Đông , cười đến chói mắt và vẫy tay đáp lại Quý Tiểu Đông .

Hoàng Phủ đang cầm bảng thưởng cho đến chỗ Quý Tiểu Đông đang đứng, anh chủ động bắt tay với theo phép xã giao, khách sáo mở miệng "Chúc mừng cô."

"Cám ơn Tổng Giám đốc."

Quý Tiểu Đông khẽ cúi xuống nói cảm ơn. Kỳ lạ là cô đứng bên cạnh hai thanh niên cao lớn, cô cũng không cảm thấy khác bất kỳ điều gì khác lạ, nhưng khi bóng dáng Hoàng Phủ cao lớn cùng khuôn mặt tuấn tú xuất hiện lại làm cho cô cảm thấy bị áp bức, trong lồng ngực cô như thiếu dưỡng khí. Nghĩ vậy, Quý Tiểu Đông đột nhiên đỏ mặt, cô cúi đầu nhận bảng thưởng, sau đó đứng nghiêm chỉnh không dám nhìn vào mắt Hoàng Phủ nữa.

Được sự cho phép của người chủ trì buổi tiệc, mọi người bắt đầu vây quanh Tổng Giám Đốc để xin được chụp chung một tấm ảnh lưu niệm. Hoàng Phủ nhanh chóng bị che khuất tầm nhìn, mà điều này cũng hợp ý Quý Tiểu Đông. Cô tìm một góc tối để đứng ổn định, sau đó từ từ thoát khỏi nơi đó.

Quý Tiểu Đông trở lại chỗ ngồi của mình thì thấy tổ trưởng Lưu dường như vui vẻ ngồi chờ cô.

"Tiểu Quý, em thật may mắn, vậy mà lại đoạt được giải nhì đấy, đây là món quà trị giá không nhỏ đâu nhé."

Quý Tiểu Đông biểu hiện vui vẻ của mình lên trên mặt, cô ,cao hứng nói tiếp: "Ha ha, đúng vậy, bây giờ em vẫn còn đang ngơ ngác đấy, em không ngờ mình mới vào làm chưa đầy ba tháng mà lại có được khoản tiền lớn như vậy."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Ngày Thành Lập Công Ty: Mời Cơm

"Đừng trách chị không nhắc nhở em, một lát nữa, thế nào đám tiểu quỷ trong bộ phận mình cũng sẽ kêu em mời cơm, tốt nhất là bây giờ em hãy suy nghĩ đối sách để ứng phó đi."

"Không sao, đây là chuyện phải làm mà, em cũng đang chờ họ đến chủ trì đây."

"Vậy thì tốt, chị cũng phải có phần nha."

"Ai có thể không có, nhưng chị nhất định phải có. Cám ơn chị, tổ trưởng, chị đã giúp đỡ em rất nhiều."

Tổ trưởng Lưu nghiêng đầu suy nghĩ một chút, tự nhiên đáp lại: "Về công việc, chị cũng có rất đồng nghiệp yêu mến. Còn lần rút thăm trúng thưởng này, chị không có làm gì hết, nhưng dù sao em cũng làm cho phòng hành chính nở mày nở mặt nên chị quyết định sẽ làm thịt em một trận."

Hai người lại khúc khích cười đùa. Sau khi kết thúc buổi tiệc, tổ trưởng Lưu kéo Quý Tiểu Đông đến chỗ có đồ ăn nhồi nhét cho no bụng, bù lại trận đói lúc chiều.

Quý Tiểu Đông và tổ trưởng Lưu chia ra lấy món ăn mình thích rồi tìm chỗ ngồi. Chưa được bao lâu, các đồng nghiệp khác cũng phát hiện ra hai người nên họ tiến đến chúc mừng Quý Tiểu Đông.

Nhìn mọi người vui vẻ, Quý Tiểu Đông cũng vui vẻ cùng mọi người chia sẻ niềm vui to lớn này, đồng thời còn cam kết chuyện tốt của mình chính là chuyện tốt của cả phòng ban. Cô tình nguyện chịu khao mọi người một bữa.

Cách đó không xa, có một ánh mắt dõi theo khuôn mặt hồng hào của Quý Tiểu Đông, nhưng vì cô bị quá nhiều người bao quanh lại vui vẻ quá mức nên không để ý đến. Cho đến khi các đồng nghiệp của cô tạm thời dẫn ra, tổ trưởng Lưu cũng muốn đi vệ sinh nên người kia cũng tìm được cơ hội tiến gần đến Quý Tiểu Đông.

"Xin chào, tiểu thư Quý"

"Chào anh."

Quý Tiểu Đông ngược mắt nhìn một người đàn ông mà mình vốn không quen biết.

"Tôi là Lương Thu, làm việc ở phòng bảo vệ, tối nay tôi cũng trúng giải nhì giống cô."

"A, là anh sao? Chúc mừng anh."

Lương Thu cười vui vẻ, anh ta cũng chân thành đáp lại nói: "Cám ơn. Em thuộc bộ phận hành chính sao? Trước đây anh chưa từng nhìn thấy em. Em vào làm ở đây bao lâu rồi?"

"Em thuộc bộ phận hành chính , mới vào công ty được bốn năm tháng."

"Em thật may mắn, mới vào làm đã đoạt được giải thưởng lớn. Thật ra công ty chúng ta rất công bằng, rút trúng giải nào thì được giải đó, hoàn toàn không quan tâm đến chức vị cao thấp hoặc làm ở đây được bao lâu."

"Dạ, em cũng rất thích điểm này của công ty."

Từ phòng vệ sinh đi ra, tổ trưởng Lưu vừa định trở về chỗ ngồi, đột nhiên cô có điện thoại của con gái, hỏi thăm cô có trúng thưởng điện thoại hay không? Cô trả lời điện thoại và nói chuyện một lát với con gái mình.

Lương Thu thừa dịp tổ trưởng Lưu chưa trở về, nên vội vàng nói ra mục đích của mình: "Tiểu thư Quý, hay là em cho anh số điện thoại của em đi. Anh muốn mời em ăn cơm."

"Mời em ăn cơm?"

Trong cuộc đời hai mươi sáu năm qua, đây là lần đầu tiên Quý Tiểu Đông chính thức nhận được lời mời cơm từ người khác phái. Cô sửng sốt một chút, sau đó bật thốt lên trả lời: "A, được."

Lần đầu tiên Lương Thu gặp Quý Tiểu Đông đã bị hành động , đáng yêu của cô hấp dẫn rồi. Mặc dù dung mạo cô không đẹp, nhưng cũng được coi là dễ thương. Bản thân Lương Thu lại chỉ là nhân viên bảo vệ mà thôi. Anh hy vọng có thể làm bạn với Quý Tiểu Đông, thậm chí có thể tiến xa hơn nữa cũng được.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Ngày Thành Lập Công Ty: Buổi Tiệc Kết Thúc.

Như đã hẹn, sau khi buổi tiệc kết thúc, Lương Thu đi tìm Quý Tiểu Đông, thấy cô đang trò chuyện với các đồng nghiệp khác về chuyện thăng giải. Lúc đó, trong lòng anh mới hết âu lo, thấp thỏm.

Vì tập đoàn Thái tử có rất đông nhân viên, nên sau khi buổi tiệc kết thúc, họ lần lượt kéo vào nhà ăn. Cũng vì vậy anh đã bị lạc Quý Tiểu Đông. Cho đến khi tất cả mọi người ổn định chỗ ngồi thì anh mới thấy Quý Tiểu Đông. Nhân lúc cô ngồi một mình, anh dũng cảm bước tới hỏi xin số điện thoại của cô.

Sau khi có được số điện thoại của Quý Tiểu Đông, anh ta vui vẻ rời khỏi đó. lúc này tổ trưởng Lưu cũng trở về chỗ ngồi của mình. Hiện giờ, Quý Tiểu Đông đang cảm thấy vui vẻ vì nhận được giải thưởng nên cô chưa nói việc này với tổ trưởng Lưu. Cô nghĩ việc người khác mời mình ăn cơm cũng không phải chuyện xấu xa nên để từ từ nói với tổ trưởng Lưu cũng được. Dù gì thì ăn cơm trước rồi tính sau.

Sau khi dùng cơm xong, Quý Tiểu Đông trở về chỗ ngồi của mình. Cô bắt đầu tỉnh táo lại, suy nghĩ về những việc đã xảy ra trong ngày hôm nay.

Thứ nhất là việc cô trúng giải lớn nhưng thái độ của quản lý Dương hình như muốn đoạt lại giải thưởng cho bằng được. Dù cô may mắn trúng giải thưởng nhưng cô e rằng, sau sự việc này quản lý Dương sẽ ra sức chèn ép mình. Với tính cách của cô ta, điều đó cũng có thể xảy ra.

Thứ hai, Tổng Giám Đốc có lẽ đã nhận ra cô chính là người dội nước lạnh vào người anh ta rồi. Một tháng qua, vẫn không việc gì xảy ra, có lẽ anh ta cũng không muốn làm khó cô. Không những thế, vào lúc cạnh tranh giữa cô và quản lý Dương, anh mạo hiểm đồng ý tiết lộ vấn đề riêng tư về bản thân để cô có cơ hội trúng giải. Không lẽ cô và anh ta thật sự sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm sao?

Thứ ba, tại sao Lương Thu lại muốn mời cơm mình? Tại sao cô không nhớ nổi rằng cô có đồng ý hay chưa? Mặc dù cơ hội trúng thưởng là ngàn năm một thuở, là một chuyện tốt nhưng cũng không đến nỗi vì vui vẻ quá mức mà cô lại đồng ý hẹn hò với một người đàn ông mà mình chưa từng quen biết. Có lẽ cô đã sai lầm khi đồng ý hẹn dùng cơm với anh ta.

Còn một việc cuối cùng là ngày mai các đồng nghiệp trong bộ phận hành chánh nhất định sẽ la hét đòi khao. Chuyện này cũng là chuyện bình thường nhưng cô có nên cân nhắc xem mình có mời quản lý Dương hay không? Quan hệ giữa cô ta và đồng nghiệp vốn không tốt, nếu cô mời cô ta đi cùng với các đồng nghiệp, sợ mọi người không vui. Như vậy thì buổi tiệc chúc mừng còn ý nghĩa gì nữa?

Quý Tiểu Đông đang bối rối, lo lắng vì mấy vấn đề kia khiến cô mất ngủ. Cô lăn qua lộn lại cả đêm, đến gần sáng mới chợp mắt được một chút.

Thứ hai đầu tuần, vừa bước vào phòng làm việc, các đồng nghiệp đợi cô trước rồi. Mọi người vây quanh cô bàn luận về tình huống tối hôm qua.

"Các cậu biết không, thời điểm cạnh tranh giữa Tiểu Quý và Nữ Ma Đầu, tớ nghe Tổng Giám Đốc nói lên ngày tháng năm sinh, tớ ngồi ở dưới khán đài toát mồ hôi hột. Tiểu Quý của chúng ta hiền lành như vậy làm sao đấu thắng nổi Nữ Ma Đầu xảo trá, quỷ quyết được chứ?"

"Đúng đó, mà họ còn là đồng nghiệp nữa, còn làm , việc chung bộ phận hành chánh mà lại tranh đấu như thế. Mọi người nhìn vào sẽ cho là

tàn sát lẫn nhau. Dù gì thì tớ vẫn mong Tiểu Quý sẽ thắng giải."

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Sao Em Không Thích Anh Ta?

Quý Tiểu Đông cảm nhận được tình cảm chân thành và quan tâm của các đồng nghiệp nên cô vui vẻ trả lời: "Cám ơn các chị. Ngày hôm qua em cũng rất bất ngờ vì mình được trúng thưởng, với lại em cạnh tranh với quản lý Dương về giải thưởng là việc ngoài ý muốn. Nhưng ngoài các chị ra, em cũng nên cảm ơn Tổng Giám Đốc vì anh ta cùng ngày tháng năm sinh với em."

"Nếu như không có chuyện tình cờ trúng giải tối ngày hôm qua, tớ thật sự không biết cậu đã hai mươi bảy tuổi rồi đấy. Tớ vốn cho rằng cậu quá lắm là chỉ hai mươi ba hay hai mươi bốn tuổi mà thôi.... Nói tới nói lui, tớ cũng cảm thấy vui vì Nữ Ma Đầu lại lớn hơn Tổng Giám Đốc chứ, để tớ xem cô ta có mặt mũi nào mà theo đuổi Tổng Giám Đốc nữa không."

"Chỉ lớn hơn nửa tuổi thôi mà, cũng không phải việc gì lớn lao. Thời buổi bây giờ, việc chị em yêu nhau là lẽ thường, cũng không chừng Tổng Giám Đốc sẽ thích một người lớn tuổi thì sao? Tiểu Quý, tớ chỉ nói như thế thôi, cậu cũng không cần nản chí vì so với Nữ Ma Đầu thì cậu tốt hơn rất nhiều."

"Tớ"

Quý Tiểu Đông nghe xong, không thể mở miệng, vì lúc cô định mở lời thì có một đồng nghiệp khác lập tức cướp lời nói: "Đúng vậy, tối ngày hôm qua tớ thấy cô ta ủ rũ đi xuống khán đài, lòng tớ thật cảm thấy thoải mái, vui vẻ. Nấu Tiểu Chân cũng có mặt ở đây thì có lẽ cô ấy đã vui vẻ, nhảy

căng lên cho xem. Tiểu Quý, cậu nhất định phải cố gắng lên, mọi người ở đây đều ủng hộ cậu, cậu nhất định phải đánh bại Nữ Ma Đầu biết không?"

"Các cậu đang nói chuyện gì vậy? Tại sao Tiểu Quý phải đo sức với Nữ Ma Đầu chứ? Chẳng phải cuộc cạnh tranh giữa họ đã kết thúc từ tối hôm qua rồi sao? Bây giờ Nữ Ma Đầu tiếp tục theo đuổi Tổng Giám Đốc, không có liên quan đến Tiểu Quý, đúng không Tiểu Quý?"

Rốt cuộc câu hỏi của tổ trưởng Lưu vô tình mở đường khiến cô có thể nói chuyện được rồi. Cô vội nói: "Thật ra , mới vừa rồi em cũng muốn nói, em đối với Tổng Giám Đốc chỉ vì muốn đoạt giải thưởng lớn mà thôi, chứ em không ý gì khác. Còn việc quản lý Dương tiếp tục theo đuổi Tổng Giám Đốc là chuyện riêng của cô ta, không liên quan gì đến em hết."

" Tiểu Quý, chẳng lẽ cậu không thích Tổng Giám Đốc?" Một đồng nghiệp khác nghi ngờ hỏi.

"Tớ... Sao tớ phải thích anh ấy? Tớ chỉ mới gặp anh ấy vài lần, lại còn chưa hiểu rõ con người anh ấy ra sao nên tớ và anh ấy chỉ là hai người xa lạ, không quen biết."

"Chẳng lẽ cậu không cảm thấy tò mò, muốn tìm hiểu một người xa lạ có cùng ngày tháng năm sinh với cậu sao? Hơn nữa, hoàn cảnh gia đình của anh ấy rất tốt, đáng người cũng hoàn hảo, không có lý do gì để cậu không thích anh ấy."

"Cậu nói cũng đúng, tớ cũng có tò mò một chút nhưng tớ và anh ấy làm sao có thể ...? Một người ngồi trên cao, một người ở dưới thấp, tớ và anh ấy vốn không xứng đôi. Thôi, các cậu cũng đừng nghĩ quá xa, để tớ suy nghĩ xem nên mời các cậu đi ăn món gì. Việc này không khó thực hiện đâu."

Sắp đến giờ làm việc, tổ trưởng Lưu dần lòng, cố gắng nhắc nhở: "Cũng sắp đến giờ làm việc, các em suy nghĩ địa điểm trước, đến khi Quý

Tiểu Đông nhận được tiền thì chúng ta sẽ đi đến đó vui chơi thật vui vẻ. Các em đừng quên rằng Nữ Ma Đầu không được giải thưởng nên sẽ kiếm có gây bất lợi cho chúng ta đấy. Làm việc thôi."

Lời nhắc nhở của tổ trưởng Lưu khiến mọi người thức tỉnh, tất cả mọi người nhớ lại buổi cạnh tranh thất bại quản lý Dương tối qua. Nếu hiện giờ tâm trạng cô ta không tốt thì tốt nhất mọi người nên biết giữ mình một chút. Nghĩ vậy, mỗi người ngoan ngoãn trở về , .. chỗ mình làm việc, cũng thầm suy nghĩ địa điểm để Quý Tiểu Đông dẫn mọi người tới thưởng thức.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Tin Mừng

Khoảng mười một giờ trưa, đang trong giờ làm việc, Quý Tiểu Đông có điện thoại từ một số lạ.

"Alô, xin chào."

"Xin chào, anh là Lương Thu."

Nghe giọng nói hơi quen thuộc, cái tên cũng thấy quen quen, Quý Tiểu Đông liền nhớ ngay rằng mình đã hẹn với anh ta tối hôm qua. Vì vậy cô ngập ngừng hỏi: "A, là anh à, Tiểu Lương. Sao vậy? Có chuyện gì không?"

"Em chưa đi lãnh thưởng à? Bây giờ anh đang ở bộ phận tài vụ, em mau đến đây lãnh thưởng đi. Bây giờ không có nhiều người nên không cần phải xếp hàng."

"A, được, vậy em lập tức tới ngay."

"Không cần vội, anh ở đây chờ em. Đúng rồi, em nhớ mang theo phiếu trúng thưởng."

"Dạ, em biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Quý Tiểu Đông xin phép tổ trưởng Lưu. Sau đó cô bỏ hết công việc ở đó, đi đến phòng tài vụ lãnh thưởng.

Lúc Quý Tiểu Đông mới vừa bước vào cửa chính của phòng tài vụ, đầu tiên cô nhìn thấy Hoàng Phủ, anh đang đứng trò chuyện với Lương Thu. Quý Tiểu Đông cảm thấy lúng túng không biết mình nên đứng lại hay là bỏ đi, một lát sau quay trở lại.

Đang nói chuyện với Tổng Giám Đốc, Lương Thu nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng sau lưng mình, anh quay đầu lại nhìn thấy Quý Tiểu Đông đang do dự, anh vội vã chào hỏi nói: "Tiểu thư Quý, em tới rồi? Mau tới đây lĩnh thưởng thôi."

Bị kêu tên, Quý Tiểu Đông đành cười cười, cô chậm chạp bước tới, sau đó ngẩng đầu lên, lễ phép chào hỏi: "Chào Tổng Giám Đốc."

Hoàng Phủ mỉm cười đáp lễ, anh vừa gật đầu vừa nói: "Xin chào, cô và tiểu Lương đều trúng giải nhì sao?"

"Đúng vậy."

"Chúc mừng hai người. Hi vọng các người cố gắng làm việc thật tốt, tiếp tục đạt giải thưởng vào năm sau."

Lương Thu đa tạ: "Cám ơn Tổng Giám Đốc, nghĩ tới sang năm còn có cơ hội trúng giải, tôi càng có động lực để tiếp tục làm việc."

"Vậy thì tốt, công ty sẽ không bạc đãi bất kỳ một nhân viên nào luôn cố gắng làm việc vì công ty."

Một nhân viên thuộc phòng tài vụ hỏi Quý Tiểu Đông: "Cô à, cô có thể cho tôi xem chứng minh nhân dân và phiếu lĩnh thưởng?"

"A, đây ạ."

Quý Tiểu Đông không giống Lương Thu, có thể nói chuyện trên trời dưới đất với Tổng Giám Đốc như vậy. Sau khi chào hỏi, cô hầu như không

nói lời nào. Cho đến khi nghe nhân viên ở phòng tài vụ yêu cầu đưa giấy tờ thì cô liền đưa tới.

"Xin hỏi cô muốn chuyển tiền qua thẻ hay sao?"

"Đúng vậy."

"Vậy mời cô ký tên ở đây."

"Được."

Sau khi Quý Tiểu Đông ký tên xong, nhân viên thông báo : "Tốt lắm, tôi sẽ chuyển tiền vào chiều nay. Sau khi tan ca, cô có thể tới kiểm tra. Nếu không có, cô có thể đến gặp tôi vào ngày mai. Giờ đã xong, cô có thể về. "

"Tốt. Vậy tôi có phải nộp thuế không?"

"Cô không cần nộp thuế, công ty sẽ đóng thuế cho cô. Cô chỉ cần nhận lương của một năm. Nhưng nếu cô được thăng chức hay hạ chức thì tôi không bảo đảm. Tôi chỉ chuyển tiền theo định mức thôi. "

Thật là tin tốt. Vì quá vui mừng nên Quý Tiểu , Đông ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ, ánh mắt tràn đầy sùng bái và cảm kích. Hoàng Phủ cũng hiểu ý tứ của đối phương, anh nhếch khóe miệng, lộ ra ý cười nhưng vẫn không nói gì.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Làm Dâu Trăm Họ (Ý Là Phục Vụ Mọi Người, Mỗi Người Mỗi Ý)

Lúc này, Lương Thu quay đầu lại nhìn Quý Tiểu Đông nói: "Chúng ta đi thôi."

"A, được."

"Cám ơn anh, hẹn gặp lại. Tạm biệt Tổng Giám Đốc."

"Tạm biệt." Hoàng Phủ vẫn thờ ơ, lạnh nhạt như cũ, không tỏ vẻ vui mừng hay đau buồn gì cả.

Quý Tiểu Đông hơi nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ, sau đó chấp tay ra hiệu ý bảo "Hẹn gặp lại." Người ngoài không nghe giọng của cô, chỉ thấy cô làm khẩu hình mà thôi. Bởi vì cô biết đối phương chỉ cần nghe, chỉ cần thấy khẩu hình của cô thay lời chào, không cần đáp lễ lại cũng được.

Khi hai người cùng bước ra khỏi phòng tài vụ, Lương Thu gọi chủ đề trước: "Tiểu Quý, em dùng số tiền kia vào việc gì?"

"Em cũng chưa biết nhưng trước tiên em sẽ khao các chị đồng nghiệp một bữa."

"Ha ha, anh cũng vậy. Hai ngày này chắc em sẽ bận dẫn các đồng nghiệp đi ăn. Vậy chủ nhật anh gọi điện thoại cho em nhé?"

Nhìn thấy Lương Thu vui vẻ, không biết vì lĩnh thưởng hay là bởi vì hẹn với mình mà cảm thấy vui vẻ, nên Quý Tiểu Đông không tiện mở miệng từ chối cuộc hẹn này. Trong lòng cô có chút không vui, vì hiện giờ cô chưa sẵn sàng để đón nhận tình yêu mới. Nếu làm bạn bè bình thường thì được, còn tiến xa hơn thì cô phải suy nghĩ lại.

Nhưng một khi đã đồng ý đi dùng cơm với người ta thì cô đoán chừng cô chỉ được lợi. Trước mắt là được ăn ngon, còn phần sau thì cô sẽ tùy cơ ứng biến. Khi anh ta mở lời với cô thì cô có thể chính thức cự tuyệt lời tỏ tình của anh ta. Nghĩ vậy nên trong lòng cô cảm thấy thoải mái hơn nên dạn dàng nói: "Được rồi, vậy em về trước."

Hai người tạm biệt lẫn nhau, Lương Thu đi về phòng làm việc của mình ở lầu dưới, còn Quý Tiểu Đông cũng nhanh chóng trở lại phòng làm việc của mình.

Giờ nghỉ trưa cũng nhanh chóng trôi qua, hôm nay các đồng nghiệp trong phòng làm việc tập trung lại, vừa ăn cơm vừa thảo luận nơi nào tốt để Quý Tiểu Đông dẫn mình khao một trận. Cuối cùng, sau cuộc bàn luận, mọi người vẫn chưa thống nhất được nên ăn ở đâu.

Nhìn thời gian nghỉ trưa sắp kết thúc, tổ trưởng Lưu sắp chịu không nổi vì lời qua tiếng lại của mọi người nên cô đành phải mở miệng, "Nếu việc chọn chỗ để ăn cơm quá khó đối với mọi người, vậy thì Quý Tiểu Đông cũng không cần mời bất kỳ ai hết."

"Cái gì? Sao vậy được?"

"Đúng vậy, Quý Tiểu Đông trúng giải thưởng lớn như vậy, nếu không chia sẻ với chúng ta thì làm sao mọi người vui vẻ với nhau được đây?"

"Đừng nóng, trước hết các em hãy nghe chị, ý của chị là nếu đến bây giờ mọi người vẫn chưa thể thống nhất nên ăn ở đâu, chị bằng Quý Tiểu Đông hãy mua đồ ăn vặt mời mọi người. Các em muốn ăn thứ gì có thể nói

Tiểu Quý đi mua. Điều đó cũng có thể làm các em vui vẻ không phải sao? Các em cảm thấy sao?"

Lời nói của tổ trưởng Lưu làm cho cả phòng làm việc lập tức yên tĩnh. Mọi người suy nghĩ một lúc lại cảm thấy ý kiến này cũng được. So với việc tranh luận suốt buổi mà không có ý kiến nào thì ý kiến của tổ trưởng Lưu lại là rất tuyệt.

"Vậy cũng tốt, thật ra ăn cơm cũng giống ăn đồ ăn vặt thôi."

"Đúng, tớ cảm thấy nếu không được ăn những thứ tớ thích, chỉ bằng tớ sẽ ăn một chút đồ ăn vặt để đổi món. Tớ tán thành ý kiến của tổ trưởng Lưu."

"Tớ cảm thấy ý này không tồi. Tiểu quý, vậy nhờ cậu mua giúp tớ, tớ muốn ăn hạnh nhân, còn có sữa chua và khô cá mực sắc sori của Hàn Quốc, phải là của Hàn Quốc đó, không phải thì tớ không ăn."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Chị Thích Gì?

"Tôi phiên tớ chọn, tớ ăn cái gì đây nhỉ? À, đúng rồi, tớ nên uống trà giảm cân. Gần đây tớ đột nhiên tăng cân nên cậu mua giúp tớ trà giảm cân."

Tổ trưởng Lưu nhìn thấy ánh mắt của các đồng nghiệp thăm dò, nên cô nhắc nhở nói: "Các em nhìn chị cũng vô ích, người giúp các em thực hiện nguyện vọng là Tiểu Quý. Tốt hơn là các em nên hỏi cô ấy."

"Dĩ nhiên không thành vấn đề, các cậu muốn ăn uống thứ gì đều được, miễn là thứ tớ có thể mua được." Quý Tiểu Đông cũng vui vẻ đáp.

"Vậy thì tốt, tớ muốn một hộp trà giảm cân, hai gói hạt điều, còn có tớ muốn ăn kem Haagen-Dazs."

"Vừa rồi cậu nói muốn giảm cân, thế mà giờ lại ăn kem. Như vậy cậu rốt cuộc muốn tăng cân hay giảm cân đây?"

"Tôi thật sự rất thích ăn kem Haagen-Dazs, vì nó rất đắt tiền. Bình thường tớ không dám mua nó."

Quý Tiểu Đông nhìn khuôn mặt bối rối của đồng nghiệp, cô cũng đang suy nghĩ cách giúp đỡ cô ấy: "Tốt, vậy tớ mua cho cậu một ly kem và hai hộp trà giảm cân, như vậy cậu cũng không cần lo lắng rằng mình sẽ bị béo phì."

"Oh đúng rồi, Tiểu Quý, tớ thích cậu nhất, tớ biết cậu sẽ ủng hộ tớ mà."

Quý Tiểu Đông vui vẻ đón chiếc hôn gió của đồng nghiệp, sau đó cô lại cúi xuống tiếp tục điền vào phiếu đăng ký món ăn nói: "Tiếp theo, đến phiên ai nào?"

Các đồng nghiệp cũng nhanh chóng nói ra những thứ họ muốn ăn. Còn Quý Tiểu Đông cũng cẩn thận ghi chép vào cuốn sổ, chuẩn bị đi mua và phát cho từng người.

"Còn chị thì sao? Tổ trưởng Lưu, chị muốn gì?"

Tổ trưởng Lưu thản nhiên trả lời: "Chị không thích ăn đồ ăn vặt. Không, nói đúng hơn là chị không dám ăn đồ ăn vặt, bởi vì chị rất sợ mập. Vì thế em mua giúp chị đồ gì cũng được."

"Được rồi, em hiểu rồi. Em sẽ mua giúp chị đồ ăn vặt có sốt ít béo. Thật ra chị cũng không cần lo lắng như vậy, đáng chị cũng không mập lắm đâu, dù chị có ăn nhiều đồ ăn vặt cũng không mập nổi đâu."

"Vì em không biết thôi, bình thường chị chỉ ăn một nửa phần cơm nên chị mới vậy. Nếu chị ăn như người khác thì chị sẽ mập lên rất nhiều rồi. Còn đồ ăn vặt và thức ăn khuya hầu như chị không đụng tới. Bởi vì lần này em trúng thưởng nên chị góp vui một chút."

"Chị cũng đứng khách sáo với em quá, nếu chị từ chối buổi chiều đãi của em thì em cũng sẽ không cảm thấy vui vẻ đâu. Thật sự cảm ơn chị, tổ trưởng Lưu."

"Rõ ràng là mọi người khiến em phải hao tổn thể mà em lại cảm ơn chị sao? Đúng rồi, em có nên mua chút quà gì cho quản lý Dương không?"

Quý Tiểu Đông hoảng hốt, vội nói: "Chị ấy sao? Chút nữa là em quên chị ấy rồi. Nếu cùng là đồng nghiệp mà ai cũng có phần, cô ấy lại không có thì không tốt lắm."

"Em nghĩ vậy là đúng. Dù chúng ta không thích cô ấy nhưng cô ấy cũng là cấp trên của chúng ta thì chúng ta cũng nên đối xử công bằng. Nếu không cô ta sẽ càng thêm bất mãn với bộ phận mình. Thật ra, mua đồ cho cô ấy là một chuyện nhưng cô ấy có chấp nhận hay không lại là một chuyện khác. Nếu cô ta vẫn còn căm ghét em vì em đã giành giải thưởng mà từ chối không nhận món đồ của em thì chứng tỏ cô ta là một cấp lãnh đạo công tư không phân minh. Đây cũng không phải là lỗi của em. Em chỉ cần làm những việc không then với lương tâm của mình là được."

"Đúng đó, thật ra lần này em cũng không nghĩ mình lại gặp may mắn như vậy, lại trùng hợp cùng cô ta trúng giải. Nếu em đã gặp may mắn như vậy thì em cũng nên biết điều một chút. Vậy lát nữa em sẽ đến phòng cô ấy hỏi xem cô ấy thích gì?"

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Mời Sếp Đi Thong Thả

"Việc này cũng không cần thiết lắm. Dù sao cô ta cũng là cấp lãnh đạo, không thể nào giống chúng ta mà mở miệng đòi quà. Nếu làm thế, có lẽ cô ta sẽ bị người khác mỉa mai. Mặt khác, em tặng cái gì cũng không quan trọng. Gia thế cô ta hiển hách như thế, muốn ăn thứ gì mà không có, có lẽ cô ta cũng chẳng quan tâm đâu. Chủ yếu cô ta muốn xem em có kính trọng cô ta hay không thôi. "

"Tổ trưởng, chị thật sự tốt quá, cảm ơn chị đã nhắc nhở em, nếu không em lại phạm sai lầm nữa rồi. Bình thường chị che chắn giúp chúng em, giờ chị lại dạy chúng em đạo lý làm người. Em thật sự kính trọng chị."

Tổ trưởng Lưu cố ý làm ra bộ dạng vô cùng đau đớn, nói: "Em cho rằng chị không dạy em mà được sao? Nhớ lại lúc chị mới chân ướt chân ráo vào công ty làm việc, chị rất ngốc, ngốc đến nỗi thứ gì cũng không biết. May mắn là có một tiền bối dạy chị rất nhiều kiến thức về kinh doanh nên chị mới từ từ thích ứng được. Bây giờ nhìn em so sánh với chị năm đó cũng giống nhau. Hơn nữa cô ta làm gì tốt đến nỗi dạy dỗ em đến nơi đến chốn? Đợi đến lúc em phạm sai lầm thì em lại chạy đến tìm chị cứu nữa. Không phải vậy sao? "

"Tổ trưởng, em biết mình rất ngốc, nhưng dù nói thế nào thì em cũng tự xem mình là “trẻ nhỏ dễ dạy”, có đúng không chị? Chỉ cần chị ra hiệu cho em thôi thì em cũng tự hiểu, bảo đảm không làm mất mặt chị đâu."

"Hừ, tuy em gốc ghêch nhưng em lại được cái miệng rất ngọt ngào, hơn nữa mức độ nhờn nhều còn hơn bảo bối nhà chị nữa. Được rồi, lần sau nếu cần dạy dỗ em thì chị sẽ nói tiếp. Còn bây giờ để chị đi toilet, sau đó còn phải tiếp tục công việc của chị nữa."

"Mời sếp đi thông thả"

"Em đó, đúng là một tiểu yêu tinh."

Buổi chiều, trước khi tan ca, Quý Tiểu Đông truy cập vào trang web của ngân hàng để kiểm tra xem tiền thưởng đã đến trong tài khoản của mình chưa. Sau khi kiểm tra xong, cô mới có cảm thấy nhẹ nhõm, cảm giác vui sướng đến tột độ vì cuối cùng số tiền kia cũng chân chính nằm trong tài khoản của mình.

Tan ca, cô chạy đến siêu thị gần nhất, tìm những thứ đồng nghiệp muốn để mua cho họ. Đột nhiên cô lại nhớ đến quản lý Dương. Cô đang phân vân không biết mình nên mua món gì tốt cho cô ta đây?

Tổ trưởng Lưu nói rất đúng, cô ấy là một tiểu thư nhà giàu, có sơn hào mỹ vị gì mà cô ấy chưa từng ăn qua? Chỉ cần cô thật lòng tặng cô ta, thì dù là thứ gì, quản lý Dương cũng sẽ nhận. Nghĩ vậy, lòng Quý Tiểu Đông cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Cô cẩn thận lựa chọn hai hộp chocolate cao cấp, chuẩn bị mang tặng quản lý Dương.

Quý Tiểu Đông đi lòng vòng trong siêu thị khoảng ba giờ đồng hồ. Khi cô đã mua đầy đủ các thứ cho đồng nghiệp, nhìn vào giờ xe, thấy đồ nhiều đến nỗi sắp tràn xe nên cô giật mình, mà những người đứng bên cạnh cũng kinh ngạc nhìn cô. Cô thật sự không ngại tốn bao nhiêu tiền, nhưng điều làm cô băn khoăn chính là cô sẽ làm cách nào để đưa hết những thứ mình đã mua về nhà và ngày mai cô làm thế nào để mang hết chúng vào công ty?

Dường như việc thuê xe chở về là biện pháp duy nhất rồi.

Cô thu ngân và một vài khách hàng gần đó nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, họ không biết làm thế nào cô có thể vác bao nhiêu đồ đó về nhà. Cuối cùng, để chở về bốn túi đồ, Quý Tiểu Đông phải mất gần một tháng tiền lương để chuyên chở chúng.

Về được tới cửa nhà mình, hai tay cô tê cứng, cô không có cách nào móc chìa khóa ra để mở cửa. Vì thế, cô dùng chân liên tục đá mấy cái vào cửa phòng, cô bạn cùng phòng với cô chạy ra mở cửa.

"Tiểu Quý, cậu làm gì vậy? Sao cậu lại mua nhiều đồ thế?"

"Tớ... cậu cầm giúp tớ vào phòng đi, rồi tớ sẽ giải thích với cậu sau."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Sai Lầm Trầm Trọng.

Mệt mỏi đến nỗi không kịp thở, Quý Tiểu Đông không biết giải thích thế nào với bạn cùng phòng. Cô thật sự không muốn khoe khoang rằng mình đoạt giải thưởng lớn, vì mẹ cô đã từng căn dặn rằng đừng nên nói với người khác bất kì điều gì về mình cả.

Bạn cùng phòng giúp cô xách những túi đồ nặng mang vào phòng. Thấy vậy, cô bắt đầu suy nghĩ không biết mình nên giải thích thế nào? Đột nhiên trong đầu cô thoáng qua hình ảnh buổi tiệc kỷ niệm thành lập công ty đã qua nên cô nghĩ mình sẽ viện cớ nói công ty mở tiệc.

Quý Tiểu Đông đặt các túi đồ trên ghế salon, đầu tiên là cô duỗi tay ra, sau đó cô yên tâm ngã xuống giường thở ra một hơi thật sáng khoái. Hiện tại, điều cô muốn làm nhất đó là nằm xuống ngủ một giấc thật ngon.

"Đúng rồi, cậu mua nhiều đồ như vậy để làm gì? Làm sao cậu có thể ăn hết bao nhiêu đây thức ăn?"

"Không phải tớ mua cho mình. Công ty tớ muốn mở tiệc, quản lý nhờ tớ mua một ít thức ăn. Cậu xem tớ mệt chết được khi đi loanh quanh chọn thức ăn này."

"Tại sao quản lý chỉ nhờ một mình cậu đi mua thế? Chuyện mua thức ăn mang vào công ty phải có sự đóng góp của nhiều người chứ?"

Quý Tiểu Đông lại tiếp tục nói láo: "Cũng không thể trách quản lý tớ được, tại lúc nào tớ cũng mang nhiều thức ăn vật vào chỗ làm việc của mình nên quản lý muốn trừng phạt tớ đây mà, là do lỗi của tớ, tớ thật sự sai lầm."

"Vậy được rồi, cậu hãy đi nghỉ ngơi đi."

"Cám ơn, để tớ ngồi đây nghỉ ngơi một chút."

Sau khi bạn cùng phòng rời khỏi nơi đó, Quý Tiểu Đông lập tức rời khỏi giường. Thực ra khi này cô giả bộ mệt mỏi thôi, bởi vì khi về đến nhà, cô đột nhiên nhớ ra mình vẫn chưa mua thức ăn gì cho cô bạn của mình.

Mặc dù cô mua rất nhiều thức ăn vật dự trữ cho mình nhưng cô cũng không đem tặng bạn cùng phòng với mình. Đột nhiên cô nghĩ “Nếu lỡ không may bạn cô lục trong túi xách thấy có nhiều đồ ăn vật của mình thì sao? Không may cô ấy thấy trà giảm cân thì sao? Tới lúc đó, Quý Tiểu Đông cũng không thông minh tới mức có thể tìm được cách nào thoả đáng để từ chối yêu cầu của cô ấy.

Trong lòng cảm thấy lo lắng nên Quý Tiểu Đông vội vàng đứng lên tìm kiếm trong túi đồ một chút. Cuối cùng cô tìm được đồ ăn vật của mình, cô giữ lại một ít, còn lại muốn đem chúng tặng cho cô bạn cùng phòng. Thật ra cũng không thể trách Quý Tiểu Đông hẹp hòi, Bởi vì từ lúc tan ca đến giờ, cô cũng chưa ăn cơm, thậm chí chưa uống một giọt nước. Cô thật sự rất đói bụng nên cô quyết định giữ lại cho mình một phần đồ ăn vật.

Sau khi ra khỏi phòng của Quý Tiểu Đông , bạn cùng phòng mang cho Quý Tiểu Đông một quả táo lớn để cô có thể lót dạ sau khi bị nhịn đói suốt ba giờ đồng hồ.

Sáng thứ hai, Quý Tiểu Đông cố ý đi làm sớm hơn so với bình thường, cô muốn nhanh chóng trao tất cả những thức ăn này đến tận tay các đồng nghiệp để họ có thể thưởng thức chúng.

Quý Tiểu Đông gọi xe taxi sớm hơn nửa giờ, cô nói tài xế đến lâu dưới thì dừng lại. Còn mình, sau khi vác bốn túi đồ trên lưng, và thẳng hướng tới thang máy đi tới bộ phận hành chính.

Hôm nay, đúng lúc Hoàng Phủ Chính cũng có chuyện gấp cần giải quyết, anh tới sớm, lái xe vào bãi đậu xe. Khi đi ra thấy Quý Tiểu Đông mang xách những túi đồ thật nặng nề, chuẩn bị vào thang máy để lên phòng làm việc.

Mặc dù Hoàng Phủ Chính lãnh khốc, nhưng cũng không có nghĩa rằng lúc nào anh cũng tỏ ra lạnh lùng. Đầu tiên, anh nhìn xung quanh một lát để xem có ai đứng gần đây hay không? Sau khi xác định không có ai, anh mạnh dạn bước tới muốn giúp đỡ Quý Tiểu Đông .

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Vô Tình Gặp Được Người Giúp Đỡ

Quý Tiểu Đông mệt mỏi lê từng bước dài, vừa đi vừa âm thầm đếm từng bước chân của mình: một, hai, ba, bốn. Đột nhiên cô nghe giọng nói của người đàn ông nào đó từ phía sau lưng truyền đến : "Để tôi giúp cô một tay."

Cô vừa định quay đầu lại, lại chợt cảm thấy tay mình nhẹ bồng, bốn chiếc túi đựng đồ đang từ tay cô chuyển tới tay người đàn ông mới vừa cất tiếng nói.

Khi cô nhận ra người kia chính là Tổng Giám Đốc thì lòng cô lập tức khẩn trương, thậm chí nói không ra lời: "Tổng —— Tổng Giám Đốc, không —— không dám làm phiền đến anh, để tôi xách."

"Không sao, để tôi giúp cô xách lên."

"Sao vậy được ạ? Để tôi xách là tốt nhất."

Hoàng Phủ Chính tránh được bàn tay đưa ra muốn xách những túi đồ nặng của Quý Tiểu Đông, anh nói: "Cô không cần phải khách sáo, chỉ là một cái nhắc tay mà thôi. Đúng rồi, sao cô mua nhiều đồ như vậy? Bộ phận các cô có hoạt động gì sao?"

"Không phải. Mà là"

"Sao?"

Quý Tiểu Đông vốn định muốn giấu diếm việc này nhưng cô không phải là người hay nói dối. Khi nhìn ánh mắt uy nghiêm của Hoàng Phủ Chính đang nhìn mình, cô bỗng có chút sợ hãi nên lập tức thành thật nói : "Anh cũng biết, tôi trúng giải nhì, cho nên muốn cùng các đồng nghiệp ăn mừng."

"Vậy tại sao cô không mời họ ăn cơm? So với việc xách nhiều đồ nặng vào phòng làm việc để chiêu đãi họ thì việc mời họ ăn cơm có thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều."

"Tôi cũng đã bàn luận với họ rồi nhưng không ai đưa ra được ý kiến thống nhất cả. Cuối cùng, bởi vì mỗi người mỗi ý nên tôi quyết định sẽ mua những món đồ ăn mà họ thích ăn đem vào phòng làm việc cho họ."

"A, thì ra là như vậy ."

Lời nói của Hoàng Phủ Chính vừa dứt, không khí lập tức an tĩnh trở lại.

Quý Tiểu Đông cũng biết mình không phải là người biết ăn nói, không thể tìm đề tài nào thích hợp để có thể nói chuyện phiếm với anh. May mắn là lúc này cô và anh cũng sắp đến cửa thang máy, Quý Tiểu Đông cũng vội vàng đi nhanh hơn mấy bước. Cửa thang máy vừa mở ra, cô bước lên trước ấn mở cửa thang máy. Sau đó, cô đợi Hoàng Phủ Chính bước vào, cô nhấn phím số 16 trước, sau đó cô lại nhấn tiếp phím số 28 vì Tổng Giám Đốc làm việc ở phòng 28. Cuối cùng, cô làm bộ thản nhiên nói: "Tổng Giám đốc, anh để đồ ở đây được rồi, nó nặng lắm đấy."

"Không cần vội, thang máy cũng đi rất nhanh đấy."

Quý Tiểu Đông lúng túng, cô muốn đoạt lấy những túi đồ của mình trong tay của Hoàng Phủ Chính, nhưng cô lo lắng rằng nếu cô hành động như vậy sẽ làm anh mất hứng thậm chí là tức giận. Như vậy cũng không tốt lắm. Lúc này cô cũng chưa chú ý đến việc trong thang máy chỉ còn hai

người bọn họ. Trong không khí yên tĩnh đến lạ lùng, dường như Quý Tiểu Đông nghe được tiếng tim mình đập thành thịch, lồng ngực cô như muốn nhảy ra ngoài.

Cuối cùng Hoàng Phủ Chính mở miệng tìm đề tài để nói: "Cô là nhân viên mới của bộ phận hành chính sao? Trước kia hình như tôi chưa từng gặp cô."

"Đúng vậy, tôi là người mới, tôi vào công ty được nửa năm rồi."

"Vậy cô đã cảm thấy quen với công việc ở bộ phận hành chính chưa?"

"Công việc cũng tốt ạ. Quan hệ với các đồng nghiệp cũng rất tốt, các chị quản lý cũng đã rất kiên nhẫn chỉ dạy em rất nhiều."

Hoàng Phủ Chính cong môi, đứng đó nghe những lời tỏ bày của Quý Tiểu Đông nhưng anh cũng tỏ ra rất nghiêm túc cũng bởi vì đó là tác phong của anh từ trước đến giờ.

Nhìn thấy mình sắp đến lầu mười sáu, Quý Tiểu Đông vội vàng nhắc nhở nói: "Tổng giám đốc, tôi sắp đến rồi, anh đưa đồ tôi xách cho. Cảm ơn anh rất nhiều."

"Không cần, để tôi giúp cô xách đồ đến phòng làm việc luôn."

"Như vậy thật xấu hổ. Để tôi xách được rồi."

"Cô cũng đừng nên khách sáo, như vậy sẽ càng làm tôi tốn nhiều thời gian đấy."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Làm Quen

Lúc Hoàng Phủ Chính nói lời này, khuôn mặt anh vẫn nghiêm trang như thường ngày, nhưng giọng nói có chút thân thiết hơn. Cũng không biết lý do vì sao Quý Tiểu Đông tin tưởng anh thật lòng muốn giúp đỡ mình chứ không vì lý do nào khác.

Một tiếng “ding” vang lên báo hiệu thang máy đã đến lầu mười sáu. Cửa thang máy tự động mở ra, Hoàng Phủ Chính bước ra ngoài trước. Anh cũng đã từng đến bộ phận hành chính rồi nên cũng biết đường đi đến đó.

Quý Tiểu Đông khoác ba lô nhỏ của mình theo sát phía sau Hoàng Phủ Chính. Trên đường đi, hai người cũng không ai nói chuyện với ai câu nào. Hoàng Phủ Chính cứ vậy bước đi thật nhanh, còn Quý Tiểu Đông mang giày cao gót cũng chạy theo ở phía sau anh. Hành lang lầu mười sáu vang lên hai tiếng bước chân, một nhanh một chậm, vừa như bất đồng vừa như hài hoà với nhau.

Hoàng Phủ Chính đi tới trước cửa của văn phòng bộ phận hành chính liền dừng lại. Quý Tiểu Đông đang đi tới, cũng không ngờ anh dừng lại nên chẳng kịp, sơ ý đụng vào lưng anh. Đến khi cô phản ứng kịp thì cô và anh đang đứng ở khoảng cách quá gần. Cô hoảng hốt vội vã lùi lại giữ khoảng cách, khuôn mặt thẹn thùng chột ửng hồng như rặng mây vào buổi chiều.

Lúc này cô thấy cửa chính của phòng làm việc bị khoá, cô đưa tay tìm chìa khoá trong túi. Cô lục trong túi mình hơn năm phút, mới nhớ ra rằng

hôm nay không phải mình trực. Nói chính xác là cô không có chìa khoá trong túi.

Hoàng Phủ Chính đang đứng chờ cô lấy chìa khoá để mở cửa đi vào phòng làm việc, nhưng thấy cô tìm kiếm mãi lại có khuôn mặt ngại ngùng đang nhìn mình. Anh thầm nghĩ chẳng lẽ

"Cô quên chìa khoá?"

"Không phải, hôm nay không phải là phiên trực của tôi, cho nên tôi không có chìa khoá."

"Vậy tại sao hôm nay cô tới sớm như vậy?"

Quý Tiểu Đông bỗng cảm thấy ngại ngùng, trên mặt không được tự nhiên. Cô cúi đầu giải thích: "Mang nhiều đồ như vậy, nếu như bị người khác bắt gặp, tôi sẽ rất xấu hổ. Cho nên tôi tới sớm, dự định đứng đây chờ đồng nghiệp tới mở cửa."

"Tại sao cô lại ngại ngùng khi những thứ đồ này là đồ cô mua để mời họ?"

"Tất cả các đồng nghiệp ở bộ phận hành chính đều biết tôi mua đồ cho họ nên họ sẽ cảm thấy bình thường. Còn những người ở bộ phận khác thấy sẽ giật mình thậm chí sẽ có nhiều người kinh ngạc, vì tối hôm qua, khi tôi mang những túi đồ này ra khỏi siêu thị, tôi cũng đã thấy rất nhiều ánh mắt nhìn tôi kỳ quái thế nào."

Mặc dù lúc trước Hoàng Phủ Chính cảm thấy hành động của Quý Tiểu Đông có chút khó hiểu, nhưng giờ đây chính tai anh nghe cô giải thích nên anh cũng cảm thấy thông cảm với cô. Anh lại tiếp tục khích lệ nói: "Hoá ra là như vậy, thật ra cô cũng không cần quan tâm người khác nhìn cô thế nào, dù sao cô cũng đâu làm gì sai."

"Tôi cũng biết vậy nhưng tôi cũng không thích người khác nhìn mình như thế. Tôi chỉ là một người bình thường, không hy vọng người khác nhìn tôi như quái vật. Đúng rồi, Tổng Giám Đốc, anh mau để đồ xuống đi, đồng nghiệp của tôi có lẽ cũng sắp đến rồi đó."

"Ừ, được rồi."

"Cám ơn anh, nếu không gặp anh, tôi không biết phải làm sao nữa đây."

Lúc Quý Tiểu Đông cười, khuôn mặt cô trở nên rạng rỡ, yêu kiều. Ở buổi tiệc lần trước, Hoàng Phủ Chính nhìn thấy cô đeo mắt kính mà hôm nay cô không đeo nên anh không biết cô có bị cận hay không? Anh cũng không muốn rời đi ngay lúc này nên anh lại tìm đề tài để nói : "Tôi nhớ lúc lên lĩnh thưởng cô có đeo mắt kính. Cô bị cận à?"

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Vô Tình Nhìn Thấy Nụ Cười Làm Say Lòng Người.

"Đúng vậy, thật ra em bị cận thị, nhưng em không thích đeo mắt kiếng vì sợ mình sẽ càng ngày càng bị nặng thêm. May mắn là không ảnh hưởng đến công việc nhiều lắm, mỗi ngày em chỉ làm việc trên máy vi tính nên cũng không cần phải có thị lực tốt."

Hoàng Phủ Chính nghe xong liền nghĩ thì ra cô ấy thật sự bị cận thị.

"Không cần lo lắng đâu, công ty cũng không có yêu cầu quá cao về thị lực đối với nhân viên, nên em cũng không cần lo lắng rằng nó sẽ ảnh hưởng công việc."

"Dạ, cảm ơn Tổng Giám Đốc."

"Giờ tôi còn có chuyện phải đi trước, em ở đây chờ đồng nghiệp của em đến nhé."

"Dạ được, Tổng Giám Đốc đi cẩn thận."

Hoàng Phủ Chính vừa đi được mấy bước, thì Quý Tiểu Đông cũng vội vàng chạy theo phía sau, hô lớn: "Tổng Giám đốc, xin chờ một chút."

Hoàng Phủ dừng bước và quay đầu lại. Tuy anh không hỏi gì nhưng anh dùng ánh mắt thâm tình nhìn Quý Tiểu Đông có ý bảo cô hãy nói tiếp.

Ngày đó. Quý Tiểu đông cũng không biết tại sao mình lại vô tình làm đổ nước vào người Tổng giám đốc. Tuy việc này đã qua lâu rồi mà anh

cũng không cần cô nói lời xin lỗi nhưng cô vẫn cảm thấy áy náy. Cô rất muốn được một lần nói xin lỗi anh vì anh không chỉ là Tổng Giám đốc mà giờ anh lại còn giúp đỡ cô rất nhiều.

Cô mở lời "Chuyện lần trước em hắt nước vào người tổng Giám Đốc nên em muốn xin lỗi ngài. Việc đó em cũng không cố ý. Em thật lòng xin lỗi đồng thời cũng cảm ơn ngài đã giúp đỡ em xách đồ tới đây."

"Nếu như em không nhắc tới việc này thì tôi nghĩ mình cũng đã quên lâu rồi. Nhưng cũng giống như việc hôm nay, em cũng không cần để ở trong lòng."

Quý Tiểu Đông nghe lời trấn an của Hoàng Phủ Chính, cô cũng cảm thấy rung động. Đột nhiên, trong lòng cô cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng rốt cuộc không đúng ở điểm nào thì cô không nghĩ ra.

"Hẹn gặp lại."

"Tổng Giám Đốc hẹn gặp lại."

Chỉ có ba chữ ngắn gọn, nhẹ nhàng cũng đủ khiến Quý Tiểu Thương cười thật tươi. Cuối cùng cô cũng hiểu điểm không đúng là ở đâu? Đó là Hoàng Phủ Chính đang cười thật tươi với mình.

Tuy đó chỉ là một nụ cười nhẹ nhàng, thế nhưng cũng khiến cô say đắm mà quên đi trời đất. Mặc dù anh chỉ cười nhẹ nhưng Quý Tiểu Đông cũng nhạy bén nhận ra một ánh sáng vui tươi đang lan toả trong ánh mắt anh. Một loại ánh sáng và nụ cười tươi vui hoà quyện vào nhau khiến khuôn mặt anh thật rạng rỡ, làm kinh động lòng người.

Quý Tiểu Đông nín thở, sau đó, dường như trong lòng cô cũng bị lỡ một nhịp.

Hoàng Phủ Chính đi xa rồi mà Quý Tiểu Đông vẫn đứng đó mê đắm nhìn anh. Sau một lúc, cô giật mình tỉnh lại, không tin được mình lại chính là một người si mê đàn ông đến nỗi đứng đó trầm tư, không thoát ra được.

Được rồi, cô biết, Tổng Giám đốc rất đẹp trai nhưng cũng rất lạnh lùng. Quan trọng là anh cũng có lòng độ lượng, cũng rất nhiệt tình, nhưng chẳng lẽ chỉ bởi vì những thứ này mà cô lại si mê anh sao? Cô nghĩ mình thật đáng sợ, đáng khinh.

Qua một lúc lâu, vất vả lắm cô mới làm biến đi nét ửng hồng trên gương mặt mình. Sau đó cô vội vã chuyển ánh mắt về phía khác, trông đợi các đồng nghiệp tới.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Chia Sẻ

Một lúc sau, đồng nghiệp Tiểu Đặng cũng đến sớm để mở cửa.

Khi đến văn phòng, cô nhìn thấy Quý Tiểu Đông đứng bên cạnh bốn chiếc túi đựng đầy đồ ăn vặt thì cô thầm thì nói, "Sao cậu mua nhiều đồ ăn như vậy?"

Quý Tiểu Đông mở miệng cười hắc hắc, khiêm tốn trả lời: "Cũng không nhiều lắm đâu. Phòng mình có nhiều người như vậy, mỗi người lấy một ít, thế nào cũng hết. Với lại tớ cũng không có mua một số món, ví dụ như kem. Tớ không mua kem vì sợ mang lên đây thì nó chảy ra hết."

"Cậu cũng mặc kệ họ đi, ai lại ăn kem vào lúc trời lạnh thế này? Nếu ăn kem vào trời này chẳng khác gì hành hạ người khác phải đi mua cho mình sao?"

"Không sao, nhân dịp tớ trúng giải, khó khăn lắm tớ mới được mời tất cả mọi người một bữa. Vì thế, tớ muốn mọi người chia sẻ niềm vui to lớn này với tớ."

Sau khi Tiểu Đặng nghe Quý Tiểu Đông nói thế, cô cũng cảm thấy vui vẻ hơn, nói: "Cậu đó, cậu thật hào phóng, nhưng nói thật tớ cũng thích cậu rộng rãi như thế. À, mà làm sao một mình cậu xách hết những túi đồ này đến đây được chứ? Chắc là mệt lắm đây?"

"Tớ thuê xe chở đồ đến đây giúp tớ. Vì tớ không thể đi xe điện ngầm mà phải xách theo những thứ này."

"Vậy thật cực khổ cho cậu quá, vừa phải thuê xe đem đồ tới, vừa phải mang những thứ này vào đây nữa. Mọi người chúng ta cũng nên cảm ơn cậu một tiếng."

Quý Tiểu Đông vội vàng ngăn lại nói: "Cậu thật khách khí. Tất cả chúng ta đều là đồng nghiệp, hơn nữa các cậu cũng giúp đỡ tớ rất nhiều, đáng lẽ tớ phải cảm ơn các cậu đó chứ. À, để tớ xem cậu thích ăn gì nào? Nhân lúc mọi người chưa tới, để tớ lấy đồ của cậu ra trước."

"Không cần tìm, tớ nhớ mình thích ăn gì mà. Chúng ta cùng lấy ra là được."

Tiểu Đặng tìm những thức ăn mà Quý Tiểu Đông mua cho mình, sau đó vui vẻ mở ra ăn trước. Cô vẫn không quên đưa Quý Tiểu Đông thử trước. Không lâu sau đó, các đồng nghiệp cũng lục tục đến làm việc, đầu tiên họ thấy những túi đồ ăn vặt, nên thoải mái kéo đến tranh giành, nhận đồ ăn mà mình thích, la hét ầm trời.

Sau mấy phút cuồn cuộn, phòng làm việc của bộ phận hành chính chìm trong không khí đầy mùi thơm của các loại linh thực. Mọi người chia sẻ đồ ăn của mình và đưa Quý Tiểu Đông nếm thử thứ này một chút, thử kia một chút. Tóm lại, tay và miệng cô cứ hoạt động liên tục.

Giờ làm việc cũng sắp đến, có tiếng bước chân quen thuộc vang lên ngoài hành lang. Tuy mọi người không còn nói chuyện nhiều như lúc đầu, nhưng trong lòng họ vẫn muốn tiếp tục thưởng thức những món ăn ngon mà Quý Tiểu Đông mang đến.

Quý Tiểu Đông dừng lại một chút, sau đó cô lau tay sạch sẽ, chuẩn bị cầm hai hộp chocolate, đi tới phòng làm việc của quản lý Dương.

Cô bước đến trước cửa phòng làm việc, gõ cửa phòng của quản lý Dương. Sau đó, nở nụ cười, bước vào chào hỏi, "Quản lý Dương, chào buổi sáng."

"Chào Tiểu Quý."

"Quản lý Dương, em có mua hai hộp chocolate, không biết chị có thích hay không? Mời chị nếm thử một chút."

Khuôn mặt xinh đẹp của Quản lý Dương tỏ vẻ không hiểu, cô ta nghi ngờ hỏi: "Tại sao em muốn mời chị ăn chocolate?"

"Các đồng nghiệp đòi em khao họ vì nhân dịp em trúng thưởng, nên em mua chút đồ ăn vặt cho mọi người. Hai hộp chocolate này là do em đặc biệt mua tặng chị. Chị thử xem có hợp khẩu vị với chị hay không? Nếu không hợp, em có thể mua cho chị bữa trưa hôm nay."

"Cám ơn em , em để lên bàn được rồi."

"Dạ, vậy em xin phép ra ngoài làm việc."

Quản lý Dương “ừ” một tiếng. Sau đó cô ta im lặng, đưa mắt nhìn Quý Tiểu Đông rời khỏi phòng.

Nhớ lại lúc cô cạnh tranh với Quý Tiểu Đông về giải thưởng, cuối cùng cô thất bại, quả thật trong lòng cô vô cùng oán hận Quý Tiểu Đông. Nhưng sau đó, cô suy nghĩ kỹ, rằng đây chỉ là một sự trùng hợp mà thôi. Nếu như người đoạt giải thưởng không phải là Quý Tiểu Đông thì có lẽ cô cũng cảm thấy khó chịu lắm.

Mặc dù tiền thưởng rất lớn, nhưng mục tiêu lớn nhất của quản lý Dương chính là việc theo đuổi Hoàng Phủ Chính, đặc biệt là giờ đây cô lại biết tuổi của mình lại lớn hơn anh ấy rất nhiều. Giờ phút nghe được ngày tháng năm sinh của anh, cô đột nhiên có một dự cảm chẳng lành. Cô muốn

chinh phục được Hoàng Phủ Chính để có thể làm phu nhân của Tổng Giám đốc. Một khi cô lên được vị trí đó thì đừng nói đến giải nhì, nếu cô muốn một giải thưởng to lớn hơn cũng không phải là không thể được.

Về phần Quý Tiểu Đông, cô cũng không coi trọng cô ta lắm. Nếu Quý Tiểu Đông muốn phản bội cô thì cũng không ảnh hưởng đến cô nhiều. Vì vậy, cô nghĩ trước hết tạm thời mình cứ mặc kệ cô ta thôi.

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Hẹn Hò

Tối thứ sáu, Quý Tiểu Đông lại nhận được điện thoại của Lương Thu.

"Tiểu Quý, trưa ngày mai em có rảnh không? Anh muốn mời em ăn cơm."

"Được, ăn ở đâu?"

"Tuỳ em quyết định, em có biết chỗ nào ăn được hay không hoặc em có thực đơn món ăn không?"

"Em không kiêng kỵ, cho nên cái gì cũng ăn được, hay là anh chọn địa điểm đi."

Lương Thu dễ tính nói : "Nếu như em không để ý, ngày mai anh mời em đến nhà hàng gần đó ăn cơm. Lúc trước anh và đồng nghiệp cũng đã từng đến đó ăn rồi. Thực đơn ở đó cũng rất phong phú."

"Được, không thành vấn đề."

"Cứ quyết định như vậy đi, trưa mai mười hai giờ, ở cổng công viên Nhị Hà, nhà hàng ở đối diện, rất gần . Đúng rồi, ngày mai thời tiết khá lạnh, em nhớ mặc thêm áo ấm."

"Ừ, cảm ơn anh, ngày mai gặp."

Sau khi cúp điện thoại, Quý Tiểu Đông mỉm cười. Cô phải thừa nhận rằng Lương Thu rất tử tế.

Nếu như chỉ có một câu nói “mặc nhiều một chút” vẫn chưa thể lưu lại ấn tượng gì đặc biệt trong lòng Quý Tiểu Đông thì việc anh ta chọn phòng ăn và những món ăn cũng đủ thể hiện sự tôn trọng của anh đối với đối phương như thế nào. Nghĩ tới những điều này, Quý Tiểu Đông cũng không cảm thấy bất mãn gì đối với bữa ăn này.

Đến thời gian hẹn, Quý Tiểu Đông mặc chiếc áo khoác làm bằng vải nỉ, xuất hiện trước mặt Lương Thu.

"Đây là em sao? Trời ạ, hôm nay em thật xinh đẹp. Anh còn không nhận ra em rồi." Trên mặt Lương Thu thể hiện hai chữ "kinh ngạc", anh vội vàng nhìn Quý Tiểu Đông từ đầu đến chân, thầm đánh giá cô không giống lần trước gặp anh ở công ty.

"Thật không? Bất kể là có thật hay không, em cũng rất vui vì lời khen của anh."

"Đương nhiên là thật. Màu trắng rất thích hợp với em, hơn nữa chiếc áo lại rất vừa vặn với dáng người của em."

Quý Tiểu Đông cố tình gây khó dễ nên hỏi một câu: "Anh không thấy em quá gầy hay sao?"

"Đối với người khác, vóc dáng em thon thả, mặc gì cũng đẹp. Còn sau này nếu làm bạn gái hoặc bà xã, thì anh hy vọng em mập lên một chút. Đàn ông chỉ thích người phụ nữ của mình tròn hơn một chút."

"Suy nghĩ của anh rất đặc biệt, hơn nữa anh cũng có mắt về mỹ thuật đấy."

"Khụ, anh chỉ là một tên bảo vệ thôi, nói thẳng ra là một người thô lỗ, không biết gì về vẻ đẹp đâu. Những thứ kia đều là do anh nghĩ vậy thôi. Giờ em có đói không? Hay là chúng ta đi ăn cơm đi."

"Ừ, đi thôi."

Hai người cùng đi vào nhà hàng, đến bàn mà Lương Thu đặt trước. Dưới sự hướng dẫn của phục vụ viên, bọn họ ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ.

Lúc này phục vụ viên nhiệt tình hỏi: "Xin chào, hoan nghênh đến nhà hàng, xin hỏi quý khách dùng gì?"

"Cô gái này thôi."

Phục vụ đem thực đơn cho Quý Tiểu Đông, một quyển thực đơn thật dày khiến Quý Tiểu Đông yếu ớt cầm không nổi. Đầu tiên, cô kéo thực đơn ngang trên bàn, sau đó cô bắt đầu lật xem từng món ăn trong thực đơn.

Sau mấy phút, Quý Tiểu Đông mở miệng hỏi Lương Thu về món ăn: "Anh ăn được lòng heo không?"

"Được, thứ gì anh cũng ăn được, rắn cũng không sợ."

"Vậy thì tốt."

Quý Tiểu Đông gọi phục vụ để kêu món ăn, tiếp đó đưa thực đơn lại cho Lương Thu nói: "Em đã gọi hai món, giờ tới anh chọn."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Dò Xét

"Anh không cần thực đơn, để anh phục vụ đến để gọi món là được."

Lương Thu gọi món ăn, trong đó có một món là đặc sản của nhà hàng.

Sau khi gọi món ăn xong, Quý Tiểu Đông tò mò hỏi: "Anh thường đến đây ăn cơm sao?"

"Cũng không thường lắm, nửa tháng đến một lần."

"Vậy sao hôm nay anh biết đầu bếp chính sẽ nấu món gì?"

"Thật ra lúc vào cửa, anh thấy có sò lựa. Vừa đúng lúc anh muốn ăn, cho nên anh gọi luôn."

"Anh làm bảo vệ chắc là anh có đôi mắt tinh lắm nhỉ? Vậy anh có thể làm đặc cảnh được đó."

Nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của Quý Tiểu Đông, Lương Thu vội vàng khiêm tốn giải thích: "Đâu có, lúc này chỉ là vô tình nhìn thấy thôi. Không phải lúc nào anh cũng như thế đâu."

Quý Tiểu Đông nhìn chung quanh, lúc này trong phòng đã có rất đông người, có lẽ việc buôn bán cũng khá. Cô lại mở miệng nói: "Nhà hàng này xem ra kinh doanh cũng khá, chắc chi phí cũng không thấp."

"Dù sao bây giờ chúng ta đều có tiền, thỉnh thoảng ra ngoài tiêu xài một chút cũng không phải quá đáng. Em đã mời các đồng nghiệp ăn cơm chưa?"

"Họ bàn tán cả nửa ngày cũng không thống nhất được nên ăn chỗ nào. Cuối cùng em quyết định mua đồ ăn vặt thay thế cho việc ra ngoài ăn cơm. Không ngờ họ rất vui vẻ, vừa ăn vừa trò chuyện rất sôi nổi."

Lương Thu sờ cái ót, lại nghi ngờ hỏi: "Sao con gái tụi em lại thích ăn đồ ăn vặt thế? Việc đó quan trọng hơn ăn cơm sao?"

"Thì cũng giống như đàn ông các anh thích uống rượu hút thuốc lá. Ăn cơm cũng rất quan trọng nhưng thỉnh thoảng chúng em lại không muốn ăn."

"Em lấy ví dụ thật hay. Đúng rồi, Tiểu thư Quý, em là người địa phương à?"

Quý Tiểu Đông chỉnh đối phương, nói: "Anh đừng gọi em là tiểu thư Quý, anh cứ gọi Tiểu Quý được rồi. Em cũng gọi anh là Tiểu Lương. Em từ nơi khác đến, ở đây cũng được nửa năm rồi."

"A, Tiểu Quý, tên em rất đặc biệt. Sao lại đặt tên em là Tiểu Đông vậy? Anh còn tưởng em giống cây đẳng (cây đẳng là một loại mây, mọc chẳng chịt mà có tua xoắn lại). Bởi vì em giống loài đó, vừa mảnh khảnh vừa mềm mại, lại dịu dàng."

"Vậy em hỏi anh, nếu như anh nghe người ta gọi là Đông, vậy đầu tiên anh sẽ nghĩ gì? Không được suy nghĩ, trả lời ngay."

"Tổn thương, đau đớn. Nhưng không phải là tan nát cõi lòng mà chỉ là ở mức độ nhẹ nhàng thôi, hoặc là chỉ cảm thấy khó chịu một chút thôi."

"Ừ, anh giải thích vậy cũng được. Chúng ta đổi đề tài thôi."

Thật ra vấn đề này đã được Quý Tiểu Đông đã chuẩn bị từ sớm rồi, giống như ai muốn làm bạn của cô thì phải trả lời câu hỏi này vậy. Nhưng thật đáng tiếc, câu trả lời của họ đều không như ý cô mong muốn. Còn câu trả lời của Lương Thu khiến cô có chút thất vọng, nhưng cô cố gắng tỏ ra không có gì, hơn nữa lại nhanh trí đổi đề tài câu chuyện.

"Còn về phương diện trò chuyện thì sao? Chỉ cần em nói ra một phạm vi, thì anh lập tức có thể tìm được đề tài."

"Vậy trước tiên, anh giới thiệu một chút về anh đi."

"Anh là người bản địa, học ngành thể dục. Sau khi tốt nghiệp ra làm nhân viên an ninh, anh chỉ vào tập đoàn Thái Tử này trước em có một tháng mà thôi nhưng lần này may mắn được trúng giải thưởng lớn. Nhà anh chỉ có ba mẹ và một người anh trai, bọn họ đều có nguồn thu nhập nên anh cũng không phải lo lắng nhiều. Anh cảm thấy môi trường làm việc ở đây rất tốt. Mặc dù lương không cao nhưng nếu mỗi năm đều trúng giải thì có lẽ anh cũng cố gắng phấn đấu để làm việc."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Hấp Dẫn

Nhìn dáng vẻ say đắm của Lương Thu, Quý Tiểu Đông tàn nhẫn lên tiếng cắt đứt mộng đẹp của anh ta: "Cho là năm nào anh cũng trúng giải, nhưng tiền thưởng cũng sẽ chưa chắc bằng lương một năm của anh. Anh cũng nên thực tế một chút đi."

"Anh đang nói giỡn đấy. Dù tiền thưởng có nhiều hơn đi chăng nữa, thì cũng không phải năm nào anh cũng may mắn trúng giải. Thật ra, anh mơ ước được làm việc trong tập đoàn Thái Tử này từ lâu rồi, có nhiều người nói anh không có tiền đồ, nhưng anh lại cảm thấy thích cơ cấu quản lý chuyên nghiệp giống như trong quân đội vậy."

"Anh từng đi lính rồi sao?"

"Chưa từng. Chính vì chưa từng đi lính nên anh mới thích. Cơ cấu quản lý của tập đoàn Thái Tử rất nghiêm khắc. Có lẽ chủ tịch và tổng giám đốc đều có xuất thân từ quân nhân. Vì cảm thấy thích nên anh nghĩ mình nên cố gắng làm việc thật tốt trong môi trường mới này."

"Xem ra anh rất yêu thích công việc này."

Lương Thu nhú mày, anh ta hỏi ngược lại: "Dĩ nhiên là anh thích rồi. Vậy còn em thì sao? Em thích công việc ở bộ phận hành chính chứ?"

"Cũng tạm ổn thôi. Tuy có đôi lúc cũng cảm thấy áp lực, cảm thấy rất phiền não vì mình chưa thích ứng tốt với công việc nhưng ngược lại các

đồng nghiệp lại rất tốt. Họ luôn luôn sẵn sàng giúp em khi em gặp khó khăn. Mặc dù em mới vào làm chưa được bao lâu nhưng em cũng rất thích môi trường làm việc mới này. Ý em là thích đồng nghiệp hơn là thích công việc hiện tại của mình."

"Thật ra trong một ngày, con người có ba phần, một là thời gian dùng để ngủ, một là dành dành cho người yêu, một phần cuối cùng là làm việc. Nói đúng hơn, phần dành cho người yêu và phần dành cho đồng nghiệp tương đương nhau. Nếu quan hệ với đồng nghiệp không hài hoà, thì cũng giống như vợ chồng bất hoà, cảm thấy thật khó chịu, thật áp lực. "

Nghe xong, Quý Tiểu Đông sợ hãi than văn nói: "Trời ạ, anh học những lời này ở đâu thế? Nghe thật hợp lý , em hoàn toàn đồng ý với ý này."

"Người sáng tác ra ý đó dĩ nhiên không phải là anh Anh chỉ mượn lời để nói lại thôi. Nhưng anh nghĩ người yêu cũng quan trọng giống như công việc vậy, vì nó cũng chiếm một phần ba trong cuộc sống của mình mà."

"Nghe cách anh nói chuyện thì có ai nói anh là nhân viên bảo vệ đâu? Em cảm thấy anh rất sành đời."

"Haha, đừng trách anh không nhắc nhở em nha, đừng yêu anh vì đó cũng chỉ là trên lý thuyết."

"Anh nói bậy gì đấy? Ai yêu anh chứ? Hơn nữa, nhìn dáng anh cũng không giống anh trai mà giống em trai của em."

Thật ra, Lương Thu mới tốt nghiệp đại học được hai năm, năm nay mới có hai mươi bốn tuổi. Có lẽ bởi vì tập luyện nhiều nên bề ngoài có vẻ lớn hơn so với số tuổi của anh. Mặc dù anh không ngại vì mình già hơn so với tuổi của mình, nhưng đối với phụ nữ, không ai muốn yêu với người bạn đời nhỏ hơn mình. Vì vậy, Lương Thu cũng cả gan nói dối.

"Anh biết số tuổi của em nên mới dám xưng “anh” với em chứ. Em chắc chắn đang bị gương mặt này lừa rồi. Thật là khuôn mặt này ngày càng có giá."

Quý Tiểu Đông phải thừa nhận cô thích khuôn mặt đẹp trai sáng sủa của anh ta. Dù anh ta mới chừng hai mươi nhưng kiến thức rất rộng, hơn nữa lại có khiếu hài hước nên từ người , die,n; da.nlze.qu;ydo/nn..anh toả ra khí thế hào phóng, phong lưu. Người như thế luôn làm người khác cảm thấy thoải mái, muốn được thân thiết và hoà đồng.

HÀO MÔN THUẦN LUYỆN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Hỏi Dò

Sau khi hai người dùng cơm xong, Lương Thu lại đề nghị đến công viên Nhân Dân tản bộ, điều này cũng hợp ý của Quý Tiểu Đông. Tuy bây giờ là mùa đông, nhưng hôm nay thời tiết khá tốt, nhân cơ hội này cô cũng muốn tắm nắng.

Thông qua lần hẹn hò này, Lương Thu cũng muốn tiến thêm một bước để hiểu rõ Quý Tiểu Đông. Có lẽ cô cũng không yếu điệu, ngây thơ như lần đầu tiên anh gặp, có lúc nhìn cô giống như một đàn chim. Tuy không có uy lực áp bức người khác, nhưng cũng làm người khác phải nể sợ. nhìn cô mảnh khảnh, yếu ớt nhưng cũng không dám đối đầu với cô.

Còn Quý Tiểu Đông cảm thấy mình đi chuyến này thật không uống, ít nhất Lương Thu cũng còn lễ độ với cô một chút. Giữa thành phố xa lạ này, việc đi riêng cùng một người khác phái như thế này quả là một chuyện mạo hiểm.

"Tiểu Lương, anh nói anh học thể dục. Vậy khi còn ngồi ở ghế nhà trường, mỗi ngày anh phải tập luyện thật vất vả đúng không?"

"Đúng vậy, bài tập mỗi ngày của tụi anh chính là luyện tập trên sân. Bởi vì lý thuyết cũng không thể bằng thực hành. Nói chính xác hơn, bọn anh giống như những quân nhân, phần lớn là phải tập thể dục trên sân."

Nghe xong, đột nhiên Quý Tiểu Đông nghĩ ngay đến một người mà cô nghe nói đã từng đi lính. Không ai khác chính là Hoàng Phủ Chính.

"Đúng rồi, em nghe nói Tổng Giám đốc của chúng ta cũng đã từng đi lính, chẳng lẽ anh ấy không học đại học?"

"Thật ra, anh chỉ vào sớm hơn em một tháng thôi, nên vấn đề này anh cũng không rõ lắm. Trước kia, anh cũng không quan tâm việc này, nhưng giờ suy nghĩ một chút, mới thấy rằng dù sao tập đoàn Thái Tử không phải do anh ta sáng lập, mà nhà anh ta rất giàu có cũng không cần phải học làm gì. Tóm lại, tập đoàn Thái Tử tương lai sẽ là của anh ta."

"Nghe lời anh nói, xem ra anh cũng không thích con nhà giàu có."

Lương Thu thảo nhiên đáp: "Anh chỉ giải thích cho em thôi, ý anh nói là hạng người giàu có không làm việc ngồi ăn núi lở thôi, chứ Tổng Giám đốc cũng không phải là hạng người như vậy. Anh ấy không giống người khác. Mặc dù rất lạnh lùng, tàn khốc nhưng cả bộ phận bảo vệ, ai cũng thích anh ta."

"Ví dụ?"

"Em có thấy tổng giám đốc nào đi theo nhân viên bảo vệ hỏi thăm họ chưa? Không có chứ gì. Nhưng tổng giám đốc của chúng ta lại chào hỏi nhân viên bảo vệ. Mỗi lần vào công ty, anh ấy đều gật đầu chào. Anh dám khẳng định nhân viên bảo vệ ở nơi khác sẽ không có sự may mắn như vậy."

Sau khi nghe xong, Quý Tiểu Đông không nói gì, lại hỏi: "Vậy anh chưa từng thấy qua anh ta tức giận à? Ví dụ như tức giận hoặc mắng chửi cấp dưới."

"Chưa, anh chưa từng thấy anh ấy nổi giận. Anh nghe người khác nói rằng khi anh ta cảm thấy khó chịu thì chỉ cau mày, sắc mặt có chút gượng gạo mà thôi, chứ chưa thấy anh ấy mắng chửi ai bao giờ."

"Vậy xem ra anh ấy thật tốt..., hi vọng anh ấy vĩnh viễn như thế để nhân viên như chúng ta đỡ khổ. À, em cũng hơi mệt, chúng ta đến chỗ kia

ngủ một lát đi."

"Được, chúng ta ngủ nơi trước."

Sau cuộc hẹn, Quý Tiểu Đông cũng chủ động cáo từ ra về.

Kể từ lúc đó, Lương Thu bắt đầu qua lại với Quý Tiểu Đông nhiều hơn. Mặc dù Quý Tiểu Đông cũng từ chối nhiều lần, nhưng anh ta cứ luôn điện thoại hoặc nhắn tin hỏi thăm.

Dần dần Quý Tiểu Đông cũng quen dần với sự có mặt của anh ta.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Tiệc Sinh Nhật (Phần Một): Chúc Mừng

Sắp đến Tết nên Quý Tiểu Đông cũng dự định sẽ mua vé máy bay trước để trở về quê tụ họp với gia đình.

Có lẽ trong lòng muốn nhanh chóng trở về, nên càng gần đến ngày về, cô càng cảm thấy gian nan. Mỗi ngày cô đều ngồi đếm lịch, ngày qua ngày, cuối cùng cũng đến một ngày...

Ngày đó, vì trong lòng không muốn rời khỏi chiếc chăn ấm áp mà Quý Tiểu Đông tự ép mình phải dậy đi làm. Khi đến công ty, vẫn còn mười phút nữa mới đến giờ làm việc, lòng cô lúc đó vẫn như mù mịt, tối tăm.

Cô chậm chạp bước vào thang máy. Khi đến nơi, vừa đi ra cô nhìn thấy đồng nghiệp Tiểu Trần đang lấp ló nửa cái đầu, sau đó lại nhanh chóng rút cổ về.

Rốt cuộc là cô ấy muốn làm gì? Hay dáng vẻ của cô khác thường đến nỗi khiến người khác phải kinh sợ đến vậy ?

Quý Tiểu Đông đi đến trước cửa làm việc thì dừng lại, cô cố ý dùng lòng ngón tay vỗ hai gò má của mình. Sau khi chắc chắn khuôn mặt mình vẫn bình thường, cô mới tự nhiên đẩy cửa bước vào.

"Sinh nhật vui vẻ!"

Đột nhiên câu chúc mừng đồng thanh vang lên, khiến Quý Tiểu Đông hoảng sợ. Cô dùng bàn tay nhỏ bé vuốt ngực mình để giữ bình tĩnh, mắt chớp chớp như cố gắng nhìn xem tình huống trong phòng làm việc là gì.

"HAPPY BIRTHDAY, Tiểu Quý."

"Hôm nay là sinh nhật của cậu phải không? Cậu không ngờ chứ gì?"

Quý Tiểu Đông chần chờ, lặp lại: "Sinh nhật tớ sao? Hôm nay là ngày 26 sao?"

"Dĩ nhiên, nếu hôm nay là ngày 25 hoặc là ngày 27, thì chúng tớ sẽ không nói câu chúc mừng này với cậu."

"Nhưng làm sao các cậu biết hôm nay là sinh nhật tớ?"

"Tiểu Quý, đúng là cậu bị chúng tớ dọa sợ đến nỗi mất hồn rồi. Không chỉ chúng tớ mà tất cả mọi người trong công ty đều biết hôm nay là sinh nhật cậu. Đừng quên cách cậu đoạt giải nhì thế nào."

"A, vậy sao? Thì ra các cậu cũng nhớ kỹ quá nha. Thật sự cảm ơn các cậu, các cậu thật tốt."

Quản lý Lưu đột nhiên ra lệnh, nói một tiếng: "Mọi người, tặng quà đi nào."

"Tiểu Quý, đây là món quà tớ đặc biệt chọn cho cậu. , Cậu xem có thích hay không?"

"Còn đây là quà của tớ, hi vọng cậu thích."

Quý Tiểu Đông còn chưa kịp ngồi xuống chỗ của mình đã bị mọi người vây lấy. Cô nhìn mọi người, từng người từng người một đưa món quà của họ chuẩn bị cho cô, lòng cô vui vẻ khác thường. Thì ra là được nhiều người quan tâm là một chuyện hạnh phúc như vậy.

Sau khi nhận hết quà tặng của các đồng nghiệp, Quý Tiểu Đông vừa nói cảm ơn cũng vừa khóc lóc vì cảm động. Cô ở thành phố này cũng nửa năm, đây là lần đầu tiên cảm động vì có nhiều người quan tâm đến mình như thế.

"Tiểu Quý, bởi vì chị không biết em thích gì, lại không muốn hỏi em, cho nên chị liền mua cho em một bộ kính mát. Chị cũng nghĩ đến việc em không thích, nên cũng mua thêm cho em một bó hoa, chắc em sẽ thích..., Chị còn đặc biệt chọn bó hồng tươi nhất, chúc em ngày nào cũng vui vẻ, sớm tìm được người yêu và kết hôn, sống đến đầu bạc răng long."

"Tổ trưởng, vào mùa đông mà chị còn mua kính mát à? Tiểu Quý vốn cận thị, chị mua thứ này chắc chắn cô ấy sẽ không thể đeo rồi."

"Đúng vậy, tổ trưởng Lưu thật kì cục. Lúc nào chị cũng chúc chúng em nhanh chóng kết hôn. Kết hôn thật sự tốt sao? Nói thật, Tổng giám đốc không kết hôn thì tụi em cũng không kết hôn. Nếu đối tượng kết hôn là anh ấy thì em đồng ý, ngay lập tức gả cho anh ấy."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Tiệc Sinh Nhật (Phần Hai): Quà Tặng

"Nghĩ hay quá nhỉ, nếu anh ấy đồng ý thì tớ cũng không chịu đấy. Tổng giám đốc vẫn còn cô đơn không phải là vì còn muốn chờ tớ hay sao."

"Ồ, lời như thế mà cậu cũng mở miệng nói được à, thật kinh tởm. Nếu Tổng Giám đốc nghe thấy thì tớ chắc chắn anh ấy sẽ chạy mất thôi. Sao anh ấy lại muốn cùng cậu như vậy chứ?"

.....

Chứng kiến cảnh các đồng nghiệp kịch liệt tranh luận, Quý Tiểu Đông có cảm giác không ai còn nhớ tới sinh nhật của mình nữa. Cô cố gắng len lỏi giữa đám đông, bước về phía tổ trưởng Lưu nói: "Cám ơn chị đã tặng em kính mát, em cũng đang định mua một cái vào mùa xuân này đấy. Đúng rồi, em có thể mở quà ra xem không?"

"Dĩ nhiên là có thể."

Quý Tiểu Đông ôm một đồng quà tặng, từ từ ngồi vào chỗ của mình, bắt đầu mở món quà của tổ trưởng Lưu.

"Oa, hình trái tim sao?"

Quý Tiểu Đông vừa ngạc nhiên vừa kêu lên, cô vui vẻ cầm mắt kính thử đeo lên. Những đồng nghiệp khác nghe thấy tiếng kêu của cô, trong

phút chốc cũng im bật, không còn tranh luận về Tổng giám Đốc nữa, đưa mắt nhìn về phía Quý Tiểu Đông đang thử kính mát do tổ trưởng Lưu tặng.

"Mắt kính Q thật đẹp! Khi đeo mắt kính này, trông Tiểu Quý giống như một nữ sinh trung học vậy."

"Không đúng, phải nói là giống như nàng tiên cá trên bờ biển Hawaii vậy."

"Còn tớ thấy Tiểu Quý giống như một nữ sinh trung học đang dạo chơi trên bờ biển Hawaii."

"Thôi đi, câu đó chúng tớ đã nói rồi mà cậu còn cố tình lặp lại."

Quý Tiểu Đông vui vẻ cắt đứt cuộc đối thoại giữa các đồng nghiệp hỏi: "Trông tớ thế nào? Không tệ chứ?"

Mọi người gật đầu tán thưởng. Mặc dù mùa này rất nóng nhưng nó thật sự rất thích hợp với Quý Tiểu Đông.

Tổ trưởng Lưu cố ý bắt chước giọng của Tổng Đan Đan (là một nữ diễn viên nổi tiếng ở Trung Quốc) trả lời: "Chị vì Quý Tiểu Đông mà mua cặp mắt kiếng này đó."

"Tổ trưởng, chị thật đáng yêu nha."

"Đúng vậy, hôm nay tớ mới đột nhiên phát hiện, chị trông như trẻ hơn vài tuổi đấy."

"Ngày nào cũng ở chung với đám tiểu quỷ này, chị cũng mất hình tượng lâu rồi. Không còn cách nào khác, chị đành phải giả nai thôi." Tuy nói thế nhưng gương mặt tổ trưởng Lưu rất vui vẻ.

"Tổ trưởng, hoan nghênh trở lại!"

Đầu tiên là tổ trưởng Lưu bữu môi, sau đó lại hỏi: "Trở về làm gì? Gia nhập vào câu lạc bộ độc thân của các em sao? Chồng chị cũng tốt, con trai lại rất nghe lời, các em không nên dụ dỗ chị."

Quý Tiểu Đông hài lòng nói: "Tổ trưởng, cảm ơn chị. Thành thật mà nói, em cũng định mua một bộ kính mát. Bây giờ, chị cũng giúp em thực hiện nguyện vọng rồi, đúng với hình tượng của em lắm đó."

"Còn có hoa nữa đó. Đó là tâm nguyện của mọi người, hi vọng em có thể tìm được một bạch mã hoàng tử tốt với tình yêu ngọt ngào."

"Cảm ơn chị, em quá yêu chị, cũng yêu mọi người nữa. Mọi người thật đáng yêu."

"Chúc cậu hạnh phúc nha."

Quý Tiểu Đông tháo mắt kính xuống để lại trong hộp. Đột nhiên cô lớn tiếng tuyên bố: "Tổ quyết định: hôm nay sẽ mời mọi người ăn cơm. Nếu lần trước mọi người chưa thống nhất được địa điểm thì hôm nay để tổ quyết định địa điểm. Còn về thực đơn, mọi người tự lựa chọn."

"Oa, thật tốt quá. Vốn đang muốn nói Tiểu Quý khao một bữa, thì Tiểu quý đã nói trước. Thật đúng là màn hay ở phía sau."

"Đúng vậy, thật ra ăn cái gì cũng không thành vấn đề..., quan trọng là mọi người vui vẻ."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Tiệc Sinh Nhật (Phần Ba): Công Chúa Hạt Đậu

Giọng Quý Tiểu Đông lại vang lên lần nữa: "Tốt lắm, các cậu cũng không nên quấy rầy tớ, tớ muốn mở quà. Chiều nay tớ sẽ nói địa điểm dùng cơm cho các cậu biết. Nếu ai không đi được thì thôi, còn nếu ai muốn đi thì hãy nhanh chóng chuẩn bị. Hôm nay chúng ta không say không về."

Phòng làm việc của bộ phận hành chính đột nhiên có tiếng hò hét vui vẻ cùng tiếng trầm trồ khen ngợi.

Tiểu Long đột nhiên mở miệng nói: "Tiểu Quý, cho tớ góp ý một chút."

"Ừ, cậu nói đi."

"Vừa rồi, cậu có dáng vẻ mạnh mẽ giống như phong cách của một đàn chị, không giống phong cách bình thường của cậu."

Trong lúc đang nổi hứng, đột nhiên Quý Tiểu Đông bỗng nảy ra một ý định. Cô nhanh chóng lấy kính của tổ trưởng Lưu tặng đeo lên, sau đó giả giọng đàn ông nói: "Này, cô gái, tháng này cô đã đóng tiền bảo kê chưa? Hay là cô không có tiền đóng? Nếu không có thì mau đến phục vụ đại gia ta một buổi, có lẽ đại gia sẽ suy nghĩ lại."

"Tiểu Quý đây sao? Em đeo kính mát trông thật dễ thương. Chị thấy em không giống như đàn chị xã hội đen mà giống một công chúa hạt đậu."

Quý Tiểu Đông vốn cho rằng khi cô cải trang như thế sẽ làm mọi người nhốn nháo vì sợ hãi nhưng mọi người lại không quan tâm còn trêu chọc cô. Xem ra muốn cải trang thành đàn chị xã hội đen cũng không phải là chuyện dễ, nhất là đối với một người trông giống như công chúa hạt đậu như cô.

Không biết phải làm sao , Quý Tiểu Đông đột nhiên nhớ đến khuôn mặt uy nghiêm của Hoàng Phủ Chính. Chắc cô phải học hỏi anh nhiều hơn.

Suốt cả buổi trưa, trong lòng Quý Tiểu Đông vẫn luôn vui vẻ như thế. Thậm chí trong lòng cô đang mong đợi một bữa tối vui vẻ, không say không về.

Buổi trưa, phần lớn các đồng nghiệp đã xuống lầu ăn cơm rồi. Quý Tiểu Đông cũng đang gặm nhấm thức ăn vặt trong phòng làm việc. Nghĩ tới những món ăn ngon tối nay, cô cảm thấy bụng mình rỗng không. Sống được hai mươi năm qua, cô cũng đã rút ra một bài học, cô nhất định phải chiếm được lòng tin của tổ trưởng Lưu.

Ở một nơi khác.

Sau khi quản lý Dương biết ngày tháng năm sinh của Hoàng Phủ Chính trong buổi tiệc mừng ba mươi năm ngày thành lập công ty, cô vẫn luôn nhớ trong lòng.

Sáng sớm hôm đó, cô dậy sớm, lấy điện thoại nhắn tin chúc mừng sinh nhật của Hoàng Phủ Chính. Sau đó ngỏ lời hẹn đi ăn cơm trưa với anh.

Sau khi dùng cơm xong, cô xin phép Hoàng Phủ Chính, rằng muốn anh cùng cô về phòng làm việc mình vì cô đã chuẩn bị sẵn một món quà cho anh.

Quản lý Dương và Hoàng Phủ chính đang sánh đôi rời khỏi thang máy, thì đột nhiên cô cảm thấy muốn đi toilet một chuyến nên cười nói :

"Tổng giám Đốc, anh đến phòng làm việc của em trước đi, em muốn đi toilet."

"Được, anh chờ em."

Trở lại bộ phận hành chính

Quý Tiểu Đông vừa dùng xong bữa ăn vặt của mình, cô vô tình nhìn thấy bó hoa mà tổ trưởng Lưu mua tặng mình bắt đầu ủ rũ, nên cô muốn đến tưới cho hoa một chút nước.

Có lẽ Quý Tiểu Đông có giác quan thứ sáu, cảm giác được sắp có chuyện xảy ra, lại nhớ đến lần trước hắt ly nước vào mặt Hoàng Phủ Chính, nên lần này cô không cầm ly nước mà trực tiếp đem bó hoa vào toilet để tưới nước. Cô cũng thầm cầu xin không phải lặp lại việc xui xẻo kia một lần nữa.

Nhưng sự thật chứng minh, ông trời không , nghe thấy lời cầu nguyện của cô.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Sinh Nhật (Phần Bốn): Không Thể Cầu Xin Ông Trời.

Quý Tiểu Đông cầm bó hoa trên tay. Nhưng vừa mới bước ra cửa thì đột nhiên cô suýt đụng phải một người. Cô lập tức ngẩng đầu lên, nhận ra người đó chính là Tổng Giám Đốc.

Không trùng hợp như thế chứ?

Quý Tiểu Đông sửng sốt. Cảm giác đặc ý khi này đã biến mất, thay vào đó là bộ dạng e dè như học sinh phạm lỗi bị bắt quả tang. Cô ấp úng chào hỏi: "Tổng ...Chào Tổng Giám đốc."

"Chào cô."

Hoàng Phủ Chính cũng ngạc nhiên khi gặp Quý Tiểu Đông ở đây. Anh nhớ lại tai nạn lần trước, cũng tại chỗ này, anh bị Quý Tiểu Đông hắt nước vào mặt. Hiện giờ anh lại thấy cô cầm bó hoa trên tay, nên có suy nghĩ, "Chẳng lẽ cô ấy muốn cầm hoa đánh vào mặt mình?"

Ngược lại Quý Tiểu Đông lại muốn nhanh chóng rời khỏi nơi đây, không muốn mình lại phạm sai lầm, chọc giận Tổng Giám đốc. Tai nạn lần trước xảy ra, sở dĩ anh ấy không nổi giận là vì có người che chở giúp cô. Còn bây giờ, nếu cô dám chọc giận tới anh, chắc cô sẽ không toàn mạng trở về.

Nhưng thân hình cao lớn của Hoàng Phủ Chính giống như một tòa tháp hùng vĩ, đứng chắn trước mặt cô. Còn cô lại không có dũng cảm tới

mức dám yêu cầu anh tránh ra, nhường đường cho mình đi qua. Vì vậy cô chỉ đành đứng đó ấp úng nói: "Tổng Giám đốc, tôi.....anh....."

Nhìn người phụ nữ trước mặt đang khẩn trương, lời nói ấp úng khiến lòng Hoàng Phủ Chính cũng xao động.

Như nhớ ra điều gì, khuôn mặt anh tỏ vẻ như hiểu ra tất cả. Nhưng vì không muốn cô nghi ngờ, nên anh cũng lịch sự hỏi: "Hoa này là tặng cho tôi sao?"

Quý Tiểu Đông khẽ hừm một tiếng. Tiêu rồi, Tổng Giám đốc lại hiểu nhầm rằng mình muốn tặng hoa cho anh ta? Lúc này mình nên làm gì đây?

Nếu mình nói không, thì sẽ lại đắc tội với anh; còn nếu mình nói quả thực hoa này muốn tặng cho anh ấy thì có lẽ mình sẽ thoát thân được đây.

Trong lúc Quý Tiểu Đông do dự, thì đột nhiên vang lên tiếng bước chân trên hành lang. Mặc dù cô bị Hoàng Phủ Chính che tầm mắt, nhưng Quý Tiểu Đông không cần nhìn cũng biết là quản lý Dương đang đi tới. Thật gay go rồi đây.

"Tổng Giám đốc, anh đang làm gì?"

Hoàng Phủ Chính lại nhìn Quý Tiểu Đông lần nữa, nhận thấy khuôn mặt cô ửng đỏ. Điều đó lại càng làm anh tin chắc Quý Tiểu Đông muốn đến tặng hoa cho mình. Vì vậy, anh mỉm cười với Quý Tiểu Đông và bước tới nhận hoa trên tay cô. Sau đó anh quay qua quản lý Dương nói: "À, cũng không có gì."

Cô bị anh ta lấy bó hoa trong tay nên không biết phải làm gì, đành ngậm ngùi ngẩng đầu nhìn quản lý Dương. Khi ngược mặt lên, cô thấy quản lý Dương nhìn mình với ánh mắt chất vấn thì cô càng thêm chột dạ, chạy một mạch về phòng làm việc của mình.

"Tiểu Quý tặng hoa cho anh sao?" Quản lý Dương cố gắng trấn tĩnh, giả bộ hỏi anh.

Hoàng Phủ Chính đang nhìn bóng dáng Quý Tiểu Đông dần khuất sau cánh cửa, vô tình trả lời: "Đúng vậy."

"Sao cô ấy lại tặng hoa cho anh?"

"Anh cũng không rõ, có lẽ cô ấy biết hôm nay là sinh nhật anh."

"Cô ấy thật tốt."

Ngoài mặt nói thế, nhưng trong lòng quản lý Dương đang âm thầm nghiến răng nghiến lợi. Ánh mắt như những mũi dao sắc bén muốn băm vằm bó hoa mà Hoàng Phủ Chính đang cầm trên tay.

"Đi thôi, vào phòng em, em muốn cho anh xem quà của em tặng anh."

Hoàng Phủ Chính ừ một tiếng. Mặc dù trong lòng vẫn còn mơ hồ nhưng cuối cùng anh vẫn đi theo quản lý Dương vào phòng làm việc của cô.

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Sinh Nhật (Phần Năm): Hãy Cứu Em.

Hôm nay rõ ràng là sinh nhật của cô, hơn nữa các đồng nghiệp đều nhớ và tặng quà cho cô. Chuyện này vốn là chuyện tốt nhưng tại sao trời cao lại khiến cô gặp phải Tổng giám đốc làm gì ? Nếu như không có chuyện này xảy ra thì ngày hôm nay chính là một ngày thật sự vui vẻ.

Quý Tiểu Đông ân hận, bất đắc dĩ nằm dài lên bàn than thở.

Giờ làm việc buổi chiều , cũng may là các đồng nghiệp không để ý đến việc bó hoa của cô biến mất. Nhưng cô đang lo lắng khi tan ca, mọi người chuẩn bị đi tiệc sinh nhật của cô, họ sẽ phát hiện ra và đến lúc đó cô cũng không biết nên giải thích với họ như thế nào đây ?

Nghĩ tới nghĩ lui, cô cảm thấy mình không thể lừa gạt mọi người được. Nếu họ biết được, nhất định sẽ hiểu lầm lớn hơn. Đến lúc đó cô khó giải thích được sự việc này. Nghĩ thế, cô đang suy nghĩ mình nên nói việc này với ai. Người đó phải là người kín miệng, và người đầu tiên mà cô nghĩ đến chính là tổ trưởng Lưu. Vì chỉ có cô ấy mới khiến Quý Tiểu Đông yên tâm.

Cô click vào user name của tổ trưởng trên MSN, bắt đầu mở lời.

Nghe xong câu chuyện Quý Tiểu Đông kể, tổ trưởng Lưu kinh ngạc hỏi: "Tổng Giám Đốc thật sự nhận hoa sao?"

"Đúng vậy, em tuyệt đối không lấy chuyện này ra đùa giỡn đâu chị. Nếu chị không tin, chị có thể quay lại nhìn em để xem em nói thật hay đùa giỡn?"

Tổ trưởng Lưu nghi ngờ quay đầu lại nhìn Quý Tiểu Đông, quả nhiên cô thấy một gương mặt cô đơn, mà bó hoa lúc sáng cô tặng cũng biến đâu mất. Xem ra cô ấy thật sự gặp phiền toái rồi đây.

"Em đã nói gì với Tổng Giám đốc vậy? Anh ấy đã nói gì với em?"

"Thật ra em cũng chưa nói gì với anh ấy. Lúc anh ấy thấy em cầm bó hoa thì cho rằng em muốn tặng hoa cho anh ấy. Anh ấy cầm bó hoa và mỉm cười với em. Sau đó, quản lý Dương xuất hiện và anh ấy vừa đi vừa nói chuyện với quản lý Dương."

"Sao? Tiểu Quý, em bị Tổng giám đốc hiểu lầm cũng còn nhẹ, mà giờ em lại bị quản lý Dương bắt gặp nữa. Em cũng biết quản lý Dương đang theo đuổi Tổng Giám Đốc mà. Như vậy chẳng khác nào em đang khiêu khích cô ta?"

Khuôn mặt của Quý Tiểu Đông tựa như muốn dính vào màn hình tivi, cô ừ ừ cúi đầu trả lời: "Em chỉ có thể nói, em sai rồi. Tổ trưởng, chị cứu em với."

"Đừng hoảng hốt, trước hết để chị nghĩ cách đã."

Tổ trưởng Lưu cũng cảm thấy chuyện này cũng khó giải quyết. Hoa cũng đã tặng rồi thì sợ rằng sau này Quý Tiểu Đông cũng sẽ giống Tiểu Chân, bị quản lý Dương hành hạ một cách thâm độc. Vậy trong tình thế hiện tại, chuyện quan trọng nhất cần đối phó chính là cơn ghen tuông của quản lý Dương.

"Tiểu Quý, đầu tiên chị nói một chút về Tổng Giám Đốc. Anh ấy đang hiểu lầm rằng em thích anh ta nên tặng hoa. Việc này cũng là chuyện nhỏ,

vì em không phải là người đầu tiên tặng hoa cho anh ấy đâu. Và việc này anh ấy thấy cũng quen rồi nên cũng sẽ không để ý đến em đâu. Chỉ cần từ nay về sau, em cố gắng tránh mặt, không quấy rầy anh ấy nữa thì anh ấy sẽ nhanh chóng quên đi việc này thôi."

"Thật không chị? Cám ơn trời đất! Thật sự tốt quá!"

"Kế tiếp chính là chuyện của quản lý Dương, vì em đã động chạm đến người trong mộng của cô ta nên nhất định cô ta sẽ xem em như cái gai trong mắt, cần phải nhổ bỏ. Nhưng em cũng đừng lo lắng, có chị ở đây, chị sẽ không để cô ta muốn làm gì thì làm đâu."

Nhìn chữ viết thể hiện tình cảm của tổ trưởng Lưu xuất hiện trên màn hình, Quý Tiểu Đông cảm thấy ấm áp nhưng cũng nhanh chóng nhắc nhở tổ trưởng Lưu nói: "Nhưng dù gì cô ta cũng là cấp trên của chúng ta."

"Chỉ cần cô ta không thuê bọn xã hội đen đến thanh toán em, miễn là còn ở công ty, thì chị có thể bảo đảm đủ sức bảo vệ em. Tiểu Quý, em cứ yên tâm."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Sinh Nhật (Phần Sáu): Nếu Có Khó Khăn Thì Tìm Tổ Trưởng.

"Em biết cô ta không thể ra tay với em vì cô ta cũng muốn giữ thể diện cho mình ở trước mặt nhân viên mà. Chỉ cần cô ta không cố tình chơi chết em thì dù cô ta có ghét em thế nào, em cũng chịu được."

"Mặc dù chị không hy vọng chuyện này xảy ra, nhưng chị vẫn muốn nhắc nhở em rằng em nên biết nhịn nhục. Từ nay về sau, em nên tránh xa cô ta một chút. Chị cũng còn có một việc quan trọng muốn nhắc nhở em rằng số điện thoại của chị là 110. Khi cần giúp đỡ em hãy gọi điện thoại cho chị."

"OK chị, khi em gặp khó khăn, em sẽ không gọi cảnh sát, mà em sẽ tìm tổ trưởng."

Tổ trưởng Lưu không đáp lại mà cô chỉ quay đầu lại, nhìn Quý Tiểu Đông lặng lẽ làm hình chữ V thủ thế. Quý Tiểu Đông cười tươi, rốt cuộc cô cũng cảm thấy trong lòng thoải mái một chút so với sự lo lắng khi nãy.

Trước khi tan việc mấy phút, đồng nghiệp Tiểu Long đột nhiên hỏi: "Tiểu Quý, cậu quyết định mình nên đến chỗ nào để dùng cơm chưa?"

Quý Tiểu Đông “a” lên một tiếng. Sau đó, cô ảo não vỗ vào trán mình một cái. Cả buổi chiều, cô cũng quên mất việc này, cô hoàn toàn quên mình đã mời các đồng nghiệp dùng cơm vào chiều nay.

Tình thế cấp bách, cô nhớ lại quán ăn mà Lương thu đã từng dẫn cô đến ăn một lần. Quán đó có rất nhiều món ăn, hơn nữa phục vụ không tệ. Mặc dù giá tiền mắc một tí, nhưng chủ yếu vui là được. Giá tiền cũng không phải là chuyện quan trọng.

"Tớ đã quyết định rồi. Sau khi tan việc, các cậu đi theo tớ là được."

Lời nói của Quý Tiểu Đông vừa dứt, điện thoại trên bàn của tổ trưởng Lưu đột nhiên vang lên. Cô nhận điện thoại nhưng sau đó lại nhanh chóng cúp điện thoại xuống. Cô quay mặt lại, không đành lòng nhìn Quý Tiểu Đông một lúc lâu. Cuối cùng, mới chậm rãi mở miệng nói: "Quản lý Dương tìm em."

Năm chữ ngắn ngủn mà Quý Tiểu Đông cảm thấy giống như một quả bom nặng năm pound đang muốn đè xuống người cô. Trong chốc lát, cô bỗng sợ hãi đến nỗi khiến hồn bay phách tán.

"Cô ta ... cô ta tìm em sao?"

Tổ trưởng Lưu không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái, trong ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Quý Tiểu Đông sụp mắt xuống, trong đầu trống rỗng. Cô đã biết trước lý do quản lý Dương tìm mình.

Trầm mặc nửa phút, Quý Tiểu Đông chậm chậm đứng lên, đánh liều bước ra ngoài. Còn tổ trưởng Lưu chỉ biết dõi theo từng bước chân của Quý Tiểu Đông.

Khi nhìn thấy Quý Tiểu Đông quay đầu lại với ánh mắt bất lực nhìn mình, tổ trưởng Lưu có cảm giác lòng mình rối như tơ vò. Nếu như có thể, cô hy vọng mình có thể thay thế Quý Tiểu Đông để đối mặt với những nguy hiểm đang đợi chờ cô ở phía trước kia.

Biết rõ sẽ không bao giờ có chuyện như vậy xảy ra, điều tổ trưởng Lưu có thể làm lúc này là cong tay phải nắm chặt thành nắm đấm để ổn định tâm trạng trong lòng mình. Còn Quý Tiểu Đông chỉ im lặng, nhép miệng một cái. Lúc này trông Quý Tiểu Đông thật đáng thương nhưng cuối cùng cô vẫn quyết định thẳng bước đi ra ngoài.

Đứng trước cửa phòng hít thở sâu ba ngụm, Quý Tiểu Đông nhẹ nhàng gõ cửa. Sau khi được phép, cô liều mạng bước vào phòng làm việc của quản lý Dương.

"Quản lý Dương, chị tìm em?"

"Ngồi đi."

"Dạ, cảm ơn chị."

Quý Tiểu Đông nghe lời quản lý Dương ngồi xuống. Quản lý Dương nhìn người trước mắt thấp hơn mình nửa cái đầu, nghiêm mặt nói: "Hiện giờ chị có chuyện muốn hỏi em, tốt nhất em nên trả lời chị sự thật."

"Dạ, em nhất định sẽ nói thật."

"Tại sao em tặng hoa cho Tổng Giám Đốc?"

"Quản lý Dương, xin chị cho em thời gian để suy nghĩ nên trả lời câu hỏi của chị thế nào."

"Chị nói rồi, chị —— muốn —— nghe —— sự thật."

Quý Tiểu Đông bình tĩnh trả lời: "Em nói sự thật. Nhưng câu chuyện cũng khá dài nên em cần có thời gian suy nghĩ để sắp xếp lời nói cho hợp lý."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Sinh Nhật (Phần Bảy): Chúc Các Em Có Một Buổi Tiệc Vui Vẻ.

Quản lý Dương không dám tin người đang ngồi trước mặt mình chính là Quý Tiểu Đông. Cô hoàn toàn khác xa so với lúc trước. Chẳng lẽ cô ta đã chuẩn bị sẵn kịch bản để chuẩn bị thanh minh cho mình sao?

Cũng không biết vì sao quản lý Dương đột nhiên lại bị khí thế của đối phương hù dọa. Cô thu lại khí thế tự cao tự đại của mình, sau đó giơ một ngón tay lên, có ý bảo mình sẽ cho Quý Tiểu Đông một phút để cô ta suy nghĩ rồi trả lời với mình.

Sau một phút, Quý Tiểu Đông mở miệng giải thích: "Hôm nay là sinh nhật của em, tổ trưởng Lưu tặng em một bó hoa. Buổi trưa, em mang hoa vào phòng vệ sinh để tưới nước cho nó, đúng lúc em đụng phải Tổng Giám Đốc. Anh ta cho là em muốn tặng hoa cho anh ta. Bởi vì em sợ anh ấy bị mất mặt nên em không dám lấy lại bó hoa. Còn chuyện sau này là như chị thấy đấy."

Quý Tiểu Đông không nói nhiều lắm, nhưng cô nói rất nhanh. Quản lý Dương phải mất gần một phút mới tiêu hóa hết lời cô nói.

"Em không có nói láo chứ?"

"Nếu chị không tin, chị có thể đi hỏi tổ trưởng Lưu."

Đối mặt với lời giải thích cùng khí thế hùng hồn của Quý Tiểu Đông, mặc dù quản lý Dương cảm thấy không phục lắm, nhưng cô cũng chưa hoàn toàn tin tưởng. Cô ta đang tìm sơ hở hoặc nghi điểm để phản bác lại Quý Tiểu Đông.

"Tiểu Quý, nếu như chị nhìn thấy em tặng hoa cho bất kỳ người đàn ông nào, chị cũng tuyệt đối không quan tâm. Nhưng em cũng biết, Tổng Giám Đốc chính là bạn trai của chị, vẫn biết em không quan tâm, nhưng chị cũng không thích phiền phức, em hiểu không? Tụi chị sẽ nhanh chóng kết hôn thôi."

"Quản lý Dương, chưa nói đến việc hiểu lầm như hôm nay, tự bản thân em cũng không dám mơ tưởng đến Tổng Giám Đốc. Em cũng cảm thấy tiếc nuối khi bó hoa do tổ trưởng Lưu tặng em lại bị anh ấy cầm đi đấy."

"Vậy chắc chị đã hiểu lầm em rồi. Tiểu Quý, nhân dịp này chị cũng có mấy lời muốn nói với em. Nếu em hiểu chuyện, chị cam đoan không ai dám bắt nạt em. Còn nếu em dám đối nghịch với chị, ví dụ như chuyện A Chính, thì như vậy, trong tập đoàn Thái tử này, có chị mà không có em, còn nếu có em thì sẽ không có chị."

Quý Tiểu Đông nghe lời quản lý Dương vừa nói, cô ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục thản nhiên nói: "Em xin lỗi, để chị hiểu lầm. Với lại, việc rút thăm trúng thưởng lần trước cũng không phải lỗi của em. Bên cạnh đó, nếu chị và Tổng giám đốc sớm kết hôn, em cũng chúc hai người hạnh phúc, đầu bạc răng long."

"Cám ơn em. À đúng rồi, hôm nay cũng là sinh nhật của em, chị chúc em sinh nhật vui vẻ."

"Cám ơn chị. Xin hỏi quản lý Dương còn có chuyện gì khác không?"

"Không có, chị chỉ muốn tìm hiểu về chuyện xảy ra trưa nay mà thôi."

Quý Tiểu Đông đột nhiên nhớ lại chuyện mình mời các đồng nghiệp dùng cơm, hơn nữa tổ trưởng Lưu đã từng nói qua với cô rằng cô cũng nên mời quản lý Dương một tiếng. Nghĩ vậy, cô mở miệng định mời quản lý Dương, nói: "Đúng rồi, không biết hôm nay chị có rảnh không? Tan ca, em và các đồng nghiệp cùng nhau đi dùng cơm, em mời chị đi cùng."

"Thật ngại quá, hôm nay chị có hẹn rồi." Quản lý Dương cũng không muốn đi cùng nên khéo léo từ chối.

"Vậy em ra ngoài trước, chúc chị có một đêm vui vẻ."

Quý Tiểu Đông thản nhiên nói lời này giống như ni cô niệm kinh, sau đó cô ung dung đứng dậy rời đi.

Quản lý Dương đã từng suy nghĩ đến trăm ngàn tình huống trong cuộc nói chuyện này, nhưng cô cũng không nghĩ tới tình huống này. Quý Tiểu Đông chưa từng có ý giành giật người đàn ông của cô. Hơn nữa, cô ấy có biểu hiện ngênh ngang khiến cô cảm thấy lạ lẫm. Cô tự hỏi chẳng lẽ cô đang mơ?

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Sinh Nhật (Phần Tám): Đại Nạn Không Chết, Tất Có Hậu Phúc

Lúc tay Quý Tiểu Đông mới vừa đụng vào nắm cửa, thì đột nhiên quản lý Dương kêu cô một tiếng: "Tiểu Quý."

"Quản lý Dương còn có chuyện gì sao?"

Quý Tiểu Đông bình tĩnh quay đầu lại, nhìn cô hoàn toàn không có chút nào kinh hãi hay sợ sệt. Vì thế, quản lý Dương cũng thật sự không tìm ra được bất kỳ điểm nghi vấn nào để hỏi nên cô miễn cưỡng cười nói: "Không có gì, sau khi ra ngoài đừng quên đóng cửa lại."

"Dạ."

Tổ trưởng Lưu dùng ánh mắt ân cần để chào đón Quý Tiểu Đông, còn Quý Tiểu Đông chỉ cười yếu ớt và trở về chỗ ngồi của mình. Thấy vậy, tổ trưởng Lưu nhanh chóng trò chuyện qua MSN với cô.

"Sao rồi? Em khoẻ đó chứ?"

Quý Tiểu Đông chỉ trả lời một câu tương đối đơn giản: "Đại nạn không chết, tất có hậu phúc." (ý nói gặp tai nạn lớn không chết thì sau đó sẽ gặp nhiều may mắn)

"Sao lại nói lời ấy?"

"Từ nay về sau, có lẽ quản lý Dương sẽ không nhắm vào em nữa đâu. Bởi vì em đã nói thật với cô ta rằng bó hoa kia là do chị tặng em."

Tay tổ trưởng Lưu đang nhẹ nhàng gõ bàn phím, nhưng khi thấy tin tức mà Quý Tiểu Đông vừa nhắn thì cô cảm thấy kinh hãi. Cô suy nghĩ một lúc, sau đó đáp: "Điều này cũng được xem là một kết quả tốt, ít nhất cô ta cũng sẽ không gây hấn với em nữa. Còn việc tổng giám đốc, chị chắc chắn cô ta sẽ giữ bí mật chuyện đó thôi."

"Em cũng nghĩ như vậy."

"Em nói thật cho chị biết đi, khi này em rất sợ đúng không?"

"Ừ, em rất sợ, một loại sợ hãi khiến người khác hít thở không thông. Nhưng sau đó em suy nghĩ một chút, cảm thấy ngay cả thần tiên cũng không giúp được em, chỉ có cách là em tự cứu mình thôi. Vì thế, em đành liều nói ra, có lẽ khi này quản lý Dương cũng không ngờ em lại có thái độ bình tĩnh đến như vậy."

Tổ trưởng Lưu cũng thở dài một hơi, cô an ủi Quý Tiểu Đông nói: "Rốt cuộc Tiểu Quý của chúng ta cũng trưởng thành."

"Dạ, em đã 27 tuổi rồi, bây giờ mới trưởng thành."

Đúng lúc này, tiếng chuông báo hết giờ làm việc vang lên, việc Quý Tiểu Đông làm hoà với quản lý Dương khiến tâm tình cô rất tốt. Cô thở ra một hơi, sau đó vui vẻ hô to, "Hỡi các chiến hữu, hãy mau đi theo ta xông lên."

"Tiểu Quý, hôm nay là sinh nhật cậu, tớ trông đáng vẻ cậu rất khác so với thường ngày. Hôm nay cậu nghịch ngợm hơn nhiều. Xem ra tinh thần cậu tốt lên rất nhiều."

"Muốn nghịch ngợm thì cứ nghịch ngợm đi, chỉ cần không bướng bỉnh là được. Các cậu mau nhanh chóng dọn dẹp, đã đến giờ phút chúng ta vui vẻ rồi."

"A! A! Tiểu Quý vạn tuế!"

Ba phút sau, tất cả các đồng nghiệp trong phòng làm việc của bộ phận hành chính đã đi ra ngoài hết dưới sự dẫn đường cùng tiếng hô hào khí thế của Quý Tiểu Đông.

Quý Tiểu Đông dẫn họ vào nhà hàng, ngồi vào chiếc bàn lớn nhất.

Thừa dịp mọi người cúi đầu gọi thức ăn, cô lại lấy kính mát đeo lên, nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút. Lát sau lại thấy chưa đủ, cô lại lấy điện thoại của mình đưa cho tổ trưởng Lưu ngồi đối diện mình, nói: "Tổ trưởng, làm phiền chị chụp giúp em mấy tấm hình."

"Em đó, em thật sự thích dáng vẻ mình đeo kính đến vậy à?"

"Đương nhiên rồi chị. Thật ra lúc trước, em đã nhìn thấy nó trên mạng rồi, nhưng vì sợ chất lượng không tốt nên vẫn do dự chưa mua. Không ngờ, chị như nhìn thấu được tâm can của em nên hôm nay tặng em. Chị xem em có thể không thích sao được?"

"Em thích là tốt rồi, nào cười một cái, chị bắt đầu chụp đây nha."

Quý Tiểu Đông làm dáng, khi thì chu mỏ, lát lại trợn mắt, có khi lại lấy đôi tay làm hình trái tim, khiến những đồng nghiệp khác cũng nhộn nhạo, họ cũng rồi rít kêu lên: "Tớ cũng muốn chụp, tớ cũng muốn chụp."

Cứ như thế, một đám phụ nữ tranh nhau đòi chụp hình. Quý Tiểu Đông cũng muốn chụp hình chung với những người bạn đồng nghiệp của mình. Cô muốn nhớ kỹ khuôn mặt của từng người trong giờ khắc vui vẻ này.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Sinh Nhật (Phần Chín): Số Đào Hoa

Náo nhiệt đi qua, mọi người tiếp tục gọi thức ăn.

Quý Tiểu Đông gỡ kính mát, chuẩn bị cất vào túi xách. Tổ trưởng Lưu thấy bộ dáng híp mắt của Quý Tiểu Đông, cũng đoán được cô bị cận thị nên tốt bụng đề nghị: "Tiểu Quý, mắt em cận mấy độ?"

"Mắt trái 8.00, mắt phải 6.00."

"Vậy cũng rất nặng đó, sao em không làm phẫu thuật để chữa nó?"

"Điều này rất khó, hơn nữa đôi mắt cũng có liên quan đến khuôn mặt. Em sợ sẽ để lại sẹo sau khi làm giải phẫu xong."

"Không đâu, năm ngoái em chị cũng đã từng làm phẫu thuật mổ mắt. Bác sĩ dùng tia laser để mổ nên cũng không thấy máu, không để lại vết sẹo. Bây giờ em chị không còn bị cận thị nữa."

Lần đầu tiên Quý Tiểu Đông nghe nói có hình thức phẫu thuật này nên cô hoài nghi hỏi, "Thật không chị? Không cần phẫu thuật mà vẫn trị hết sao ạ? Loại này có đắt tiền không chị?"

"Quả thật đắt một chút, nhưng ngược lại em có một đôi mắt sáng ngời, thì em nhất định sẽ cảm thấy xứng đáng. Như vậy đi, trước tiên em lên mạng tìm hiểu tình trạng bệnh của em, nếu em cảm thấy có thể thì làm. Vì

dù sao em cũng vừa đoạt giải thưởng, cũng có một số tiền kha khá nên cũng đủ để em phẫu thuật mà."

"Ừ, cũng đúng. Vậy em sẽ tìm hiểu một chút về tình trạng bệnh của mình, không chừng em sẽ làm phẫu thuật thật đó chị."

Đồng nghiệp Tiểu Đăng quay lại, tò mò hỏi nói: "Tiểu Quý, cậu nói muốn đi làm gì?"

"Phẫu thuật mắt. Tớ muốn chữa trị hết bệnh cận thị."

"Cậu bị cận nặng không? Sao tớ chưa từng thấy cậu đeo kính? A, đúng rồi, ở buổi lễ chúc mừng tròn năm thành lập, tớ đã thấy cậu đeo kính một lần và đó cũng là lần duy nhất cậu đeo kính."

"Tớ bị cận thị nặng lắm đấy, nhưng vì tớ sợ đeo nhiều sẽ làm tăng thêm độ nên không dám đeo. Vừa rồi, tớ mới nghe tổ trưởng Lưu nói có thể chữa mắt bằng tia laser nên tớ chuẩn bị tìm hiểu một chút về nó để chữa trị."

"Đúng đó Tiểu Quý, tớ ủng hộ cậu. Nhưng đến bây giờ cậu vẫn chưa có bạn trai là vì cận thị không nhìn thấy trai đẹp hay sao? Nếu cậu chữa khỏi mắt cận thị, có lẽ cậu sẽ có số đào hoa chẳng?"

Quý Tiểu Đông cau chiếc mũi thon nhỏ của mình, khinh thường nói: "Đẹp trai có thể kiếm cơm ăn sao? Tớ không thích chồng mình đẹp trai, vì tớ biết rõ mình trông không nổi, lại còn phải lo lắng rằng anh ấy có thể sẽ bị người phụ nữ khác cướp đi. Nhưng cậu nhắc đến số đào hoa, tớ cũng đã suy nghĩ, hay là mình tranh thủ tìm người xấu trai nhưng tốt tính, làm bạn trai và kết hôn với anh ấy chẳng?"

Mọi người lại cười hi hi ha ha. Những người khác trong nhà hàng nhìn sang, thấy bọn họ cười nói vui vẻ cũng thầm ngưỡng mộ. Mặc dù ồn ào nhưng rất vui.

Cho dù Quý Tiểu Đông đã nói trước rằng tối nay không say không về, nhưng cô và các đồng nghiệp không thích uống rượu. Vì vậy, mọi người lần lượt kêu các thức uống khác thay rượu, thay phiên nhau ép cô uống. Cuối cùng, cô phải cầu xin tha thứ, họ mới thôi.

Lại nói Hoàng Phủ Chính nhận bó hoa của Quý Tiểu Đông tặng vào buổi trưa, trong nhất thời anh ta cũng cảm thấy tim mình rung động.

Mặc dù anh biết trong công ty có không ít phụ nữ có ý đối với mình, nhưng chưa ai dám công khai theo đuổi anh như cô ngoại trừ quản lý Dương Mỹ Lệ. Bởi vì cô chính là con gái của chú Dương, mà chú Dương lại chính là bạn thân mấy chục năm của ba anh nên anh thỉnh thoảng vẫn thường hẹn gặp hoặc dùng cơm với cô ta.

Hoàng Phủ Chính biết Dương Mỹ Lệ thích mình nhưng anh không có cảm giác gì với cô ta. Có lẽ anh chỉ một lòng muốn làm cho tập đoàn Thái Tử lớn mạnh mà thôi nên không để ý đến bất kỳ người phụ nữ nào. Nhưng suy nghĩ lại, có lẽ cũng do diện mạo của Dương Mỹ Lệ cũng khá xinh đẹp nên đôi lúc anh cũng đáp ứng tình ý của cô ta. Anh cùng cô ta ăn cơm chỉ vì phép xã giao mà thôi.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Sinh Nhật (Phần Mười): Có Lễ Cô Ấy Thích Con.

Hết giờ làm việc, Hoàng Phủ Chính và ba mình cùng về nhà ăn cơm.

Vừa thấy bóng dáng hai cha con cùng bước vào cửa biệt thự nhà họ Hoàng, người quản gia lâu năm bước lên chào đón, hỏi: "Lão gia, thiếu gia, cơm tối đã chuẩn bị xong, khi nào thì dọn cơm được đây?"

"Chờ một chút, để tôi và A Chính thắp nén nhang cho mẹ nó."

"Dạ."

"A Chính, ba và con đi thôi."

Hoàng Phủ "dạ" một tiếng, lặng lẽ đi sau lưng ba mình lên lầu.

Vào phòng của ba mình, Hoàng Phủ Chính lấy chiếc bật lửa để đốt nhang. Ba anh xá ba cái, sau đó mở miệng nói: "A Thu, hôm nay là sinh nhật A Chính. Em đã vất vả mới sinh ra nó, giờ nó đã tròn hai mươi bảy tuổi rồi. Em hãy hộ phù nó luôn mạnh khoẻ và gặp nhiều may mắn nhé."

"Mẹ, con cảm ơn mẹ. Hiện giờ con đã lớn, con sẽ thay người chăm sóc ba thật tốt, mẹ hãy yên tâm."

Hoàng Phủ Chính cầm nhanh nén nhang vào lư hương. Sau đó anh cúi đầu, lui về phía sau đứng sau lưng ba mình.

Ba anh, Hoàng Phủ Toàn, cũng thấp ba nén hương, khẩn cầu nói: "A Thu, hai ba con anh cũng tốt rồi. Tập đoàn Thái Tử cũng phát triển mạnh, em đừng lo lắng. Em chỉ cần phù hộ cho A Chính mau sớm tìm được người vợ tốt. Như vậy là tốt lắm rồi"

Hoàng Phủ Chính chẳng có hứng thú với việc nói yêu thương hay kết hôn, nhưng ở trước di ảnh của mẹ, anh không dám phản bác lời của ba mình.

Hai ba con im lặng đứng một phút, cuối cùng Hoàng Phủ Toàn mở miệng nói: "Đi thôi, ba con ta xuống ăn cơm."

Trên bàn cơm, Hoàng Phủ Toàn bỏ đi khuôn mặt nghiêm túc thường thấy, mà thay vào đó là vẻ mặt hòa ái, dễ gần hỏi: "A Chính, con có dự định kết hôn chưa? Hay là có yêu mến cô gái nào chưa?"

"Ba à, con chưa muốn kết hôn, chưa muốn yêu thương ai hết. Bây giờ con chưa nghĩ đến chuyện ấy."

"Vậy Dương Mỹ Lệ thế nào? Ba thấy cô ta rất thích con."

Hoàng Phủ Chính nhú mày, anh bất đắc dĩ trả lời: "Con không thể ngăn cản cô ấy yêu thích mình. Không phải con ghét cô ấy nhưng bây giờ con chưa có ý định kết hôn. Chờ sau này rồi tính."

"Con cũng không còn nhỏ tuổi, cũng nên suy nghĩ cẩn thận một chút. Bất kể con yêu thương ai thì cha luôn luôn ủng hộ con. Nếu con không có ý định gì khác với Dương Mỹ Lệ thì tốt nhất con nên nói cho cô ấy biết, chứ con đừng để cô ấy chờ đợi con. Như vậy cũng không tốt."

"Con hiểu, con sẽ chú ý việc này."

"Ừ, vậy thì tốt, ăn nhiều một chút đi. Hôm nay là sinh nhật con."

"Cám ơn ba, ba cũng ăn nhiều một chút."

Bữa sinh nhật của Hoàng Phủ Chính là một bữa ăn rất bình thường, không có gì đặc biệt. Từ sau khi mẹ anh qua đời vì tai nạn xe cộ, đã chín năm rồi, sinh nhật năm nào anh cũng cùng ăn cơm với ba mình một bữa ăn như thế.

Kể từ lúc mất mẹ, ngôi nhà này càng trở nên yên tĩnh, cha con cũng ít nói chuyện thân mật với nhau. May mắn rằng họ đều là những quân nhân, nên cũng có phẩm chất của những người trong quân ngũ. Vì vậy, qua nhiều năm như vậy, dù trong nhà không bóng dáng phụ nữ nhưng hai ba con vẫn chung sống hoà hợp với nhau.

Qua mười phút, Hoàng Phủ Chính đặt chén cơm xuống và nói với ba mình: "Thưa ba, con đã ăn no, ba cứ ăn tự nhiên."

"Ừ, con vội như vậy là muốn ra ngoài sao?"

"Dạ, đúng, Dương Mỹ Lệ hẹn con ra ngoài đi dạo."

"Tốt lắm, những người trẻ tuổi cũng nên ra ngoài thư giãn một chút. Con mau đi đi."

Hoàng Phủ Chính vẫn đứng đó, lễ phép nói: "Ba cứ ăn tự nhiên."

"Con không ngồi với ba thì ba cũng no rồi."

"Ba, con xin lỗi."

Hoàng Phủ Toàn cũng không nói gì, chỉ cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Sinh Nhật (Phần 11): Chúc Mừng Anh Chị

Sau vài phút, ông cũng buông bát đĩa xuống, cầm ly nước uống một ngụm, sau đó chậm rãi mở miệng nói: "Được rồi, con đi đi."

Hoàng Phủ "ạ" một tiếng, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Hoàng Phủ Toàn dặn dò phía sau: "Uống ít rượu thôi, hãy nhớ con còn phải lái xe đó."

"Con biết rồi ạ." Hoàng Phủ Chính dừng bước, quay đầu đáp một tiếng.

Hoàng Phủ Chính đi tới nơi hẹn, thấy Dương Mỹ Lệ đang đứng chờ anh. Thật ra, anh không đến trễ mà do cô ấy đến sớm mà thôi.

"A Chính, anh đã đến rồi, tối nay anh và bác ăn cơm vui vẻ chứ?"

Hoàng Phủ Chính ừ một tiếng thay cho câu trả lời.

"Vậy giờ chúng ta đi đâu? Anh muốn đi đâu không hay là muốn làm gì không?"

"Không có, nếu em muốn đi đâu thì anh sẽ cùng đi."

Nghe những lời này, trong lòng Dương Mỹ Lệ vui vẻ hẳn lên, nhưng ngoài miệng vẫn khách khí nói: "Nhưng hôm nay là sinh nhật anh, phải do anh quyết định mới đúng."

"Đều như nhau cả thôi, em cứ quyết định đi."

"Vậy em muốn đi dạo phố, anh và em cùng đi dạo phố nhé."

"Được, vậy chúng ta đi đi."

Dương Mỹ Lệ kéo tay Hoàng Phủ Chính đang đứng đó cùng đi vào khu trung tâm thương mại. Thật ra cô cũng không dự định mua sắm gì nhưng chỉ cần cô được đi cùng người đàn ông mình yêu mến thì dù có đi đến nơi đâu, dù có làm gì thì cô cũng cam tâm tình nguyện.

Sau một giờ, cô thấy một cửa hàng tơ lụa cao cấp chuyên bán khăn quàng cổ, cô định bước vào xem. Cùng lúc, một nhân viên phục vụ lễ phép nói: "Thưa chị, chị thật có mắt tinh tường, đây là mẫu khăn quàng cổ mới nhất ở tiệm chúng em. Thiết kế này thật sự rất hợp với chị."

Quản lý Dương không biết đây chỉ là một chiêu marketing của cửa hàng mà thôi. Hơn nữa sách lược này đang được nhiều cửa hàng áp dụng. Thấy khách hàng không nói gì, nhân viên kia vẫn tiếp tục nói: "Đúng rồi, anh ấy chính là bạn trai của chị à?"

"Đúng."

"Anh ấy đẹp trai thế. Hơn nữa chị và anh đi cùng nhau thật xứng đôi. Lúc đầu em nhìn thấy hai người, em cứ tưởng là vợ chồng. À, anh chị dự định kết hôn khi nào? Người đàn ông tốt như anh đây thật hiếm gặp, chị phải cố gắng nắm chặt nha."

"Ha ha, chúng tôi cũng đang có ý định này. Mấy ngày nay hai bên cha mẹ cũng đang bàn luận về hôn lễ của bọn chị đấy."

"Oa, em thật hâm mộ anh chị, chúc mừng anh chị."

Nếu như câu nói trước không mang hiệu quả gì thì câu sau này rõ ràng khiến quản lý Dương vui vẻ. Cô ta không phân biệt được những lời cô nhân viên kia nói cũng chỉ là những lời nói dối. Cô ta nghĩ không chừng trong tương lai chuyện tình giữa cô và Hoàng Phủ Chính sẽ thành sự thật.

Nghĩ vậy, quản lý Dương vui vẻ nói: "Chị mua chiếc khăn quàng cổ này."

"Được ạ, mời chị sang bên này tính tiền."

Dương Mỹ Lệ không thèm nhìn đến giá tiền trên chiếc khăn quàng cổ mà trực tiếp đến quầy cà phê. Lúc cô khoác tay Hoàng Phủ Chính kiêu ngạo bước ra, cô nhân viên đứng sau lưng cung kính nói: "Quý khách đi thông thả."

Khăn quàng cổ này vốn là hàng nhập khẩu lại rất đắt, chỉ được giảm giá 20%. Những nhân viên trong cửa hàng đứng nhìn quản lý Dương quẹt thẻ mà trong ánh mắt chứa đầy nỗi khát khao.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Sinh Nhật (Phần Mười Hai): Tôi Đã Có Bạn Trai

Hai người đi dạo một lát, Dương Mỹ Lệ đột nhiên mở miệng nói: "A Chính, em mệt rồi, hay là chúng ta tìm quán cà phê ngồi nghỉ ngơi một chút nha."

"Được, không thành vấn đề."

Quý Tiểu Đông cùng các đồng nghiệp dùng cơm thật vui vẻ. Ăn xong, cô còn vui vẻ đề nghị mọi người cùng đi dạo một chút, nhưng một số đồng nghiệp còn có việc nên cuối cùng chỉ có ba bốn người cùng cô đi dạo.

Họ đi một lát, thì có đồng nghiệp nói muốn uống nước. Trong bữa ăn Quý Tiểu Đông uống cũng nhiều nước trái cây rồi nên cô cũng không muốn uống gì nữa. Nhưng vì bữa tiệc này do cô làm chủ, mà cô cũng hy vọng mọi người vui vẻ nên cô đồng ý. Dưới sự dẫn đường của cô, mọi người cùng nhau vào một quán cà phê đối diện bên đường.

Vừa mới ngồi xuống, cô đột nhiên nói xin lỗi với mọi người: "Thật ngại quá, tớ muốn đi vệ sinh, các cậu cứ kêu thức uống trước đi. Khi này tớ uống nhiều quá rồi nên giờ muốn đi một lát."

"Đi đi, một lát trở về tiếp tục uống nha." Một vị đồng nghiệp trêu ghẹo cô.

"Tớ cũng biết các cậu xấu bụng mà. Hừ, tớ không nói với các cậu nữa, giờ tớ có chuyện quan trọng muốn làm."

Sau khi Quý Tiểu Đông bước ra khỏi phòng vệ sinh, thì cô thấy từ bên phải cũng có một người bước ra. Theo bản năng, cô liếc mắt nhìn thì nhận ra đó là Hoàng Phủ Chính.

"Chào Tổng Giám đốc."

Ngoại trừ ở công ty, thì Hoàng Phủ Chính không muốn người khác chào mình với thái độ lễ phép như vậy nhưng anh vẫn lịch sự đáp lại: "Chào cô."

"Cô cũng đến đây uống cà phê sao?"

"Đúng vậy."

Quý Tiểu Đông chờ đối phương đứng song song với mình, mới thuận miệng nói tiếp: "Thuận tiện tôi cùng mấy vị đồng nghiệp tới đây uống nước."

"Cô và các đồng nghiệp cùng nhau ăn mừng sinh nhật à?"

"Ừ, thật ra tôi cũng không nhớ hôm nay là sinh nhật mình, nhưng họ vẫn nhớ và còn mua rất nhiều quà cho tôi."

Hoàng Phủ Chính nghe xong liền hỏi: "Cô không nhớ hôm nay là sinh nhật cô sao?"

"Đúng vậy, sáng nay tôi vừa đến công ty, thì họ đã chuẩn bị xong, khiến tôi sợ hết hồn đấy."

"Đúng rồi, trưa nay, tôi quên nói cảm ơn cô."

Vừa nghe nhắc đến quà tặng, Hoàng Phủ Chính cảm thấy mình cũng nên nói tiếng cảm ơn với Quý Tiểu Đông, nhưng cô không hiểu ý anh. Vì thế, cô quay đầu lại, nghi ngờ hỏi, "Cảm ơn về việc gì?"

"Cô đã tặng hoa cho tôi."

Vừa nghe nhắc tới điểm yếu của mình, Quý Tiểu Đông lập tức bắt đầu cà lăm : "Cái này —— cái này không cần cảm ơn."

"Cô chưa có bạn trai à? Nếu có rồi thì tại sao ngày quan trọng như thế này mà không cùng bạn trai vui chơi mà lại cùng đồng nghiệp mở tiệc sinh nhật chứ?"

"Tôi vẫn chưa có bạn trai. Tôi cũng không muốn gấp gáp."

Quý Tiểu Đông vừa nói xong câu đó, đột nhiên nhớ lại lúc mình đi phỏng vấn cô có nói dối với quản lý Dương rằng bạn trai mình làm việc gần siêu thị Máy Tính. Hiện giờ nếu cô nói sự thật rằng mình chưa có bạn trai, mà Tổng Giám Đốc lại có mối quan hệ thân thiết với quản lý Dương, nếu chẳng may anh ấy buộc miệng nói ra thì lúc đó cô nhất định sẽ bị quản lý Dương hỏi tội.

Nghĩ tới đây, tinh thần Quý Tiểu Đông khẩn trương cao độ, cô lo lắng nói: "Không phải, thật ngại quá, tôi quên, tôi đã có bạn trai rồi."

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Sinh Nhật (Phần Mười Ba): Người Vui Vẻ, Người Tĩnh Lặng

Hoàng Phủ Chính nhìn cô giống như người gặp ma quỷ giữa ban ngày. Nếu nói cô quên hôm nay là ngày sinh nhật mình thì còn tin nhưng anh không thể tin được có người sẽ quên rằng mình có bạn trai.

Vì muốn cho người khác tin vào lời nói của mình nên Quý Tiểu Đông bước đến giải thích: "Tôi có bạn trai, anh ấy cũng làm gần đây."

"Cô Quý, ừ, tôi gọi Tiểu Quý nhé, cô cũng đừng lo lắng. Công ty cũng không cấm nhân viên yêu đương. Nhưng tôi thấy cô không giống người đã có bạn trai."

Nếu đã có bạn trai thì tại sao lại tặng hoa cho tôi? Hoàng Phủ Chính nghĩ thầm trong bụng không dám nói ra.

"Thật sự tôi có bạn trai, nhưng hôm nay anh ấy tặng ca. Anh ấy đồng ý sẽ bù đắp cho tôi vào ngày mai." Quý Tiểu Đông bắt chước nói dối.

"A, thật ra thì cũng có đôi lúc đàn ông sẽ bận công việc của họ. Cô cũng nên thông cảm cho anh ấy. Tôi tin không phải năm nào anh ấy cũng đều tặng ca cả đâu."

"Đúng vậy, tôi hiểu chứ nên tôi không ngại."

Thấy hai người sắp trở về đại sảnh, Hoàng Phủ Chính muốn kết thúc câu chuyện nên nói: "Vậy thì tốt, chúc cô sinh nhật vui vẻ."

"Tổng Giám Đốc, chúc ngài sinh nhật vui vẻ."

"Cám ơn, vậy tôi đi trước, chúc các cô chơi vui vẻ."

"Anh cũng thế, Tổng Giám Đốc hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

Hoàng Phủ Chính tạm biệt cô xong, sau đó xoay người rời đi. Mặc dù cô kiên quyết nói mình có bạn trai, nhưng anh không tin. Nếu bạn trai của cô ấy thật sự làm thêm giờ, không thể tổ chức sinh nhật với cô, thì một người đã có bạn trai như cô sao lại muốn tặng hoa cho anh? Chẳng lẽ cô ấy chắc chắn anh sẽ đồng ý nhận hay là nói cách khác cô ấy bắt cá hai tay?

Nếu cô đã tặng hoa cho anh thì cô cũng không nên nói mình , đã có bạn trai chứ. Càng nghĩ anh càng cảm thấy không hợp lý. Chẳng lẽ cô không biết việc làm của mình trái ngược với lời nói của cô sao? Với lại nhìn bộ dạng ngơ ngác, lắp lửng của cô cũng biết cô đang nói dối. Nhưng cô làm vậy với ý gì? Chắc chỉ có mỗi mình cô ấy mới biết đáp án thôi.

Phía bên này, nhìn thấy bóng dáng mạnh mẽ của Tổng Giám Đốc rời khỏi tầm mắt mình, Quý Tiểu Đông mới lấy tay liên tiếp vỗ vào ngực mình. Cô thực sự hoảng sợ, nhưng giờ lại cảm thấy nhẹ nhõm. Chắc từ nay về sau cô sẽ không dám nói dối nữa đâu. May là Tổng Giám Đốc cũng đã tin tưởng cô.

Chắc cô và Tổng giám Đốc là khắc tinh của nhau. Mỗi lần nhìn thấy anh, nếu không phải phạm sai lầm thì sẽ bị hiểu lầm, thậm chí còn phải nói dối. Nói tóm lại không có chuyện gì tốt. Vậy cô phải giữ khoảng cách với anh mới được.

Uống nước xong, Quý Tiểu Đông cùng các đồng nghiệp rời khỏi quán cà phê. Ai về nhà nấy. Buổi tiệc sinh nhật vui vẻ cuối cùng cũng kết thúc.

Hôm nay cũng là sinh nhật mình nhưng anh lại không hề cảm thấy có gì đặc biệt trong ngày này. Có lẽ ngày sinh nhật cũng chỉ là ngày bình thường giống như mọi ngày khác mà thôi. Kể từ lúc mẹ anh qua đời, ba anh chưa từng để ý đến sinh nhật của anh. Ông cũng không dịu dàng, tỉ mỉ như mẹ anh. Mẹ anh không còn, ngôi nhà trở nên quạnh quẽ, tĩnh lặng. Anh và ba anh dùng cơm trong không khí trầm lặng cũng giống như trái tim tĩnh lặng của anh vậy.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Đạt Tây Là Ai?

Năm cũ sắp qua, năm mới cũng đến. Sau buổi tiệc sinh nhật, Quý Tiểu Đông trở về quê đoàn tụ với người thân trong gia đình.

Thời gian đoàn tụ, vui vẻ với người thân cũng trôi qua nhanh chóng. Vào mừng bốn âm lịch, Quý Tiểu Đông phải lên đường trở về vì cô đã đặt trước vé máy bay. Cô chỉ nói rằng cô phải trở lại làm việc ở thành phố.

Máy bay cất cánh lúc sáu giờ chiều, mà chỗ ở của cô cách một đoạn khá xa với thành phố. Vì vậy buổi trưa cô phải có mặt ở phi trường.

Ăn sáng xong, mẹ Quý muốn tâm sự với con gái mình một chút.

"Tiểu Đông, con cũng trưởng thành rồi, con hãy nói thật cho mẹ biết, rốt cuộc con có bạn trai chưa?"

Quý Tiểu Đông ngược mặt lên, nhanh chóng lắc đầu nói: "Không có đâu mẹ, đối với tình yêu con cũng không muốn ước mơ xa xôi. Chắc là nên tùy duyên thôi mẹ à, dù sao cũng không có ai để mắt đến con đâu."

"Đưa con gái ngọc này, con thích người ta thì người ta sẽ thích lại con chứ sao? Con gái lớn thì phải tìm một người để mình dựa dẫm. Hơn nữa, con ở bên ngoài một mình, không có ai bên cạnh chăm sóc con thì sao mà được đây?"

"Tuổi con không nhỏ, nhưng con không vì thế mà nhắm mắt bước qua. Con tin chồng con sau này sẽ cam tâm tình nguyện chăm sóc con. Con cũng vậy, có thể vì anh ấy mà chết. Nếu không tìm được người như vậy thì con thà ở vậy."

Mẹ Quý vội vàng giáo dục tư tưởng của con gái mình nói: "Con nói gì đó? Cái gì mà vì anh ta mà chết? Dù trong bất cứ tình huống nào, mẹ đều không cho phép con có suy nghĩ vì bất kỳ ai mà có thể buông tha tánh mạng của mình, dù là tình yêu cũng không thể được. Mẹ con cũng muốn khoẻ mạnh để bông cháu, nên cũng muốn con hạnh phúc."

"Mẹ, dĩ nhiên tương lai con hạnh phúc rồi, nói không chừng về sau con có thể tìm được một người đàn ông như vậy mà lại không cần vì anh ấy mà chết. Con nói vậy là vì muốn tỏ rõ quyết tâm của mình thôi."

"Mẹ bảo con đừng nói mà. Đúng rồi, ở công ty, con không thấy ai vừa mắt mình hết sao?"

"Mẹ, mẹ biết con cận thị mà, bình thường con nhìn cái gì cũng rất mơ hồ, cho nên làm sao có thể chú ý tới đàn ông chứ ? Đúng rồi, mẹ, con quên nói cho mẹ biết, qua sang năm, con sẽ đi làm phẫu thuật mắt, con sẽ nhanh chóng được nhìn thấy Đạt Tây rồi nha."

"Đạt Tây là ai?"

Vừa nhắc tới thần tượng trong lòng mình, Quý Tiểu Đông có thể nói ba ngày ba đêm cũng không hết chuyện, nhưng bây giờ anh ấy không phải trọng điểm. Để tiếp tục đề tài mới vừa rồi, Quý Tiểu Đông chỉ giải thích qua loa : "Anh ta là nam chính trong bộ phim nổi tiếng thế giới, hơn nữa còn một người nữa chắc mẹ không biết đâu."

"A, mẹ hiểu rồi, những cô gái độc thân Trung Quốc thường mơ ước một, bạch mã hoàng tử người nước ngoài tên là Đạt Tây, đúng không? Nhưng chẳng lẽ con cũng như thế?"

"Con không biết những người khác có thích Đạp Tây giống con hay không nhưng con rất mê anh ấy. À mẹ, mẹ muốn đi đâu? Mặc dù thỉnh thoảng con rất thích đi nước ngoài nhưng cũng mê những danh lam thắng cảnh trong nước. Từ đầu đến cuối, còn vẫn nghĩ người Trung Quốc là tốt nhất, cũng là nơi thích hợp với con nhất."

HÀO MÔN THUẦN LUYỆN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Kết Giao Với Người Khác

"Vậy con ra nước ngoài để suốt đời này mẹ không phải nhìn thấy con nữa. À, đúng rồi, con mới nói con muốn làm giải phẫu à? Độ cận thị của con lại tăng lên nữa sao?"

"Điều này chắc mẹ cũng biết, con bị cận thị cũng hơn mười năm rồi. Hiện tại, tuy là không tăng độ nhưng con chỉ nhìn thấy mờ mờ, không rõ lắm. Trước đây, đồng nghiệp của con có nói rằng nếu giải phẫu bằng phương pháp tia laser thì có thể khôi phục từ 8-10% thị lực. Em gái của cô ấy đã từng làm qua rồi, cũng mang lại hiệu quả rất tốt nên con cũng muốn đi giải phẫu một lần."

Mẹ Quý nói nửa đùa nửa thật: "Đầu óc con quá đơn giản. Con muốn thấy rõ cái thế bên giới bên ngoài để làm gì? Để rồi con sẽ cảm thấy không hài lòng."

"Mẹ, sao mẹ lại nói như vậy? Chẳng lẽ mẹ cũng chê con ngốc?"

Quý Tiểu Đông làm nũng với mẹ, tiếp đó lại giới thiệu những kiến thức mà mình hiểu rõ về phương pháp trị liệu bằng tia laser thật cẩn thận cho mẹ Quý nghe.

Con gái đã sớm quyết định rồi, nên dĩ nhiên mẹ Quý sẽ không phản đối. Trong lòng bà cũng hy vọng những điều cô nói là sự thật, chữa mắt xong là có thể thấy được thần tượng Đạt Tây của mình.

Cứ như vậy, Quý Tiểu Thương lại trở về thành phố để làm việc. Cô bạn cùng phòng với cô vẫn chưa về. Sau khi cô gọi điện thoại để mượn chiếc xe đạp của cô ấy và cũng được cô ấy cho phép, Quý Tiểu Đông quyết định đạp xe đi dạo một chút.

Tình hình thời tiết mấy ngày gần đây sẽ là trời nắng, nhiệt độ nhanh chóng lên cao. Buổi sáng, khi Quý Tiểu Đông tỉnh lại, trời cũng đã sáng rõ. Cô kéo màn cửa sổ ra, ánh mặt trời mang theo hơi thở ấm áp chiếu vào mặt cô. Cô tham lam hưởng thụ ánh mặt trời dịu dàng, hít sâu vào để ngửi mùi nắng mới. Cho đến khi bụng cô bắt đầu phát ra tiếng kêu kháng nghị, thì Quý Tiểu Đông mới lấy lại tinh thần, cô vui vẻ bắt đầu rời giường dọn dẹp.

Mười lăm phút sau, cô ăn mặc chỉnh tề, vui vẻ bước ra cửa. Sau khi dùng điểm tâm tại một tiệm cơm gần nhà, cô mới bắt đầu xuất phát.

Mặc dù Quý Tiểu Đông có mua một bản đồ thành phố nhưng cô không mang theo nó bên người vì cô nhìn cũng không hiểu đường đi. Cô dự định đi vòng quanh khu này, chỉ cần cô không quẹo hoặc ít quẹo đường vòng thì cô có thể nhớ đường mà thẳng hướng về nhà mình.

Gió mát hoà với ánh mặt trời chói chang, bầu trời không một bóng mây khiến tâm hồn Quý Tiểu Đông vui vẻ. Dọc đường đi, cô giống như con cún nhỏ thỉnh thoảng héch mũi, hít thở và thưởng thức thiên nhiên.

Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, không biết chỗ này cách chỗ mình ở có xa lắm không, cô cứ đi như vậy. Cho đến khi cô phát hiện có một sân cỏ nở đầy hoa vàng. Quý Tiểu Đông lập tức bị hấp dẫn cảnh tượng này, nhưng muốn tới gần . thì phải đi bằng đường khác. Cô quay đầu lại định tìm đường đến đó, cố gắng nhớ đường để một lát nữa mình sẽ quay về chỗ cũ, không bị lạc đường.

Lúc Quý Tiểu Đông đến gần sân cỏ đầy hoa vàng mà cô thấy lúc nãy, thì cô kinh hãi khi trước mặt mình là một biển đầy hoa.

Đó là một loài thực vật như thế nào? Đó là một cành dài, nhỏ nhắn, lá cây cũng không nhiều, ngay cả nụ hoa cũng có hình dạng nhỏ nhắn. Một loại cây mảnh mai như vậy, tầm thường như vậy mà khi chúng tập hợp lại một chỗ lại tạo thành một rừng hoa thật xinh tươi, thật nổi bật. Dù cho có người thưởng thức nó hay không thì cây sau tiếp nối cây trước, chen chúc nhau tạo thành một rừng hoa tuyệt đẹp trong mùa đông giá lạnh này.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Sao Cô Lại Ở Đây?

Quý Tiểu Đông im lặng đứng ngắm nhìn biển hoa một lúc lâu, cô định vươn tay muốn vuốt ve những đoá hoa xinh đẹp và quật cường kia, nhưng trong lòng cũng sợ quấy rầy bọn chúng. Cuối cùng, cô đành đứng lặng yên ngắm nhìn và thưởng thức vẻ đẹp của chúng. Sau khi cảm thấy mình phần chần hản lên, cô mới vui vẻ tiếp tục lên đường.

Nửa giờ sau, Quý Tiểu Đông đi tới một gò đồi nhỏ, cô cảm thấy có chút mệt mỏi nên muốn tìm một chỗ để nghỉ ngơi. Trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn chung quanh, cô phát hiện trên núi có rất nhiều tấm bia đá. Thì ra nơi này là nghĩa trang.

Vậy nơi này đương nhiên không phải chỗ tốt để nghỉ ngơi, ít ra không phải chỗ cho người còn sống nghỉ ngơi. Quý Tiểu Đông quyết định đứng lên đi tiếp, tìm một chỗ dừng chân tốt hơn nơi này.

Lúc đi ngang qua cửa khu nghĩa trang, Quý Tiểu Đông thấy một chiếc xe dừng bên lề đường, cô nhìn lướt qua bảng số xe: AB1234.

Cô âm thầm sợ hãi, thầm cầu trời khẩn phạt rằng mình sẽ không gặp phải Tổng Giám Đốc. Khi tiếng giày nện xuống đất phá vỡ không khí đang yên tĩnh, hai chân Quý Tiểu Đông chạm đất, cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên, sợ hãi nhìn người đứng trước mặt mình là bóng dáng Hoàng Phủ Chính to lớn, cao ngạo.

Dĩ nhiên khi nhìn thấy cô, Hoàng Phủ Chính cũng cảm thấy kinh hãi. Trên mặt anh hiện lên dấu chấm hỏi, chẳng lẽ lần này lại là trùng hợp?

Đợi đến khi Quý Tiểu Đông phát hiện mình nhìn Tổng Giám đốc với thái độ bất kính thì cô vội cup mắt nhìn xuống, nhanh chóng chào hỏi nói: "Chào Tổng Giám Đốc."

"Xin chào, Tiểu Quý. Sao cô lại ở đây?"

"Tôi đi ngang qua đây."

Hoàng Phủ Chính phát hiện mình đang có hứng thú với người mang tên là Quý Tiểu Đông này. Cô ấy thật kỳ lạ, không phải muốn tiếp cận anh mà cô ta tìm đủ mọi cách để gạt anh. Không biết là chuyện gì nhưng Hoàng Phủ Chính đang rất tò mò muốn biết rõ sự thật.

Vì vậy, anh bắt đầu chủ động dò hỏi: "Đi ngang qua đây sao? Cô định đi đâu?"

"Tôi mới từ quê lên, dù sao cũng chưa đi làm, cho nên muốn dạo chơi một chút, thưởng thức thiên nhiên tươi đẹp."

"Vậy sao cô không ở quê thêm vài ngày nữa?"

Quý Tiểu Đông cũng trả lời thật lòng: "Tôi vốn mua vé máy bay theo loại giảm giá nên ngày hôm qua phải trở về."

"A, vậy cô cứ vậy mà đi dạo không có mục đích gì sao? Trước kia cô đã tới đây rồi?"

Lúc này bỗng nổi lên một cơn gió nhỏ khiến vài sợi tóc .. bay phất phới che mắt Quý Tiểu Đông, cô vội dùng một tay đỡ xe, còn một tay vén tóc qua vành tai mình. Không ngờ thân thể cô không giữ được thăng bằng, đột nhiên nghiêng người một cái, chiếc xe cũng theo thân thể cô ngã về một

bên. Lúc này Quý Tiểu Đông sợ hãi kêu lên một tiếng, thầm nghĩ chẳng lẽ hôm nay mình lại bị bế mặt ở trước mặt người đàn ông này sao?

Hoàng Phủ Chính thấy vậy, anh không kịp suy nghĩ chạy lên phía trước định vịn chiếc xe giữ thăng bằng nhưng có lẽ là quá chậm. Anh đưa tay ra đỡ lấy Quý Tiểu Đông đang huơ chân múa tay trên không trung. Không để ý chiếc xe nữa, anh dễ dàng bế cô lên, cảm thấy người cô nhẹ nhàng, mảnh mai như chiếc gối ôm vào mùa đông.

Quý Tiểu Đông có cảm giác lòng mình lâng lâng bay lên không trung, rồi lại vững vàng rơi xuống đất. Hoàng Phủ Chính cảm thấy hình như đã cứu cô thành công, đang định buông tay ra thì đột nhiên Quý Tiểu Đông mạnh mẽ nghiêng người sang một bên suýt ngã xuống đất. Anh kinh hãi, vội vã mở miệng nhắc nhở : "Cẩn thận."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Bình Thường Cô Đều Không Ăn Cơm Sao?

Sau khi vững vàng đỡ lấy Quý Tiểu Đông, Hoàng Phủ Chính cũng chưa vội buông tay mà đợi cô ổn định khoảng mấy giây, xác định cô đã giữ được thăng bằng thì anh mới buông tay.

"Cô có sao không?"

Lúc này Quý Tiểu Đông mới tỉnh táo, cô lấy tay lau mồ hôi trên trán và nhỏ giọng đáp: "Tôi không sao, chỉ là bị sợ hết hồn mà thôi."

"Cô có cảm thấy chóng mặt không? Hay là lên xe tôi nghỉ ngơi một chút."

Quý Tiểu Đông thấy ven đường có bãi cỏ xanh, phía trên còn có thêm xi măng rất sạch sẽ. Cô khéo léo muốn từ chối lời mời của Tổng Giám đốc: "Cám ơn Tổng Giám đốc, nhưng cũng không cần đâu, tôi tới đó ngồi nghỉ một chút là được rồi."

Thật ra Hoàng Phủ Chính không định mời cô lên xe ngồi, nhưng vì thấy cô dường như không được thoải mái nên lịch sự mời. Có lẽ Quý Tiểu Đông cũng thấy được lời mời lịch sự này của anh nên muốn khéo léo từ chối. Khi thấy xe đạp của Quý Tiểu Đông ngã lệch về một bên thì anh lặng lẽ bước đến nhắc chiếc xe lên.

Quý Tiểu Đông thấy vậy, vội vã đứng lên nói: "Tổng Giám Đốc, để tôi."

Hoàng Phủ Chính bước lên trước nhấc chiếc xe lên, anh vừa dùng một chân chống đỡ vừa thờ ơ nói: "Không cần gấp gáp, việc nhỏ này để tôi làm."

Thấy Quý Tiểu Đông luống cuống đứng trước mặt mình, anh dặn dò: "Bây giờ thì không sao nữa rồi, cô mau ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi." Nói xong, anh bước đến bên cạnh xe của mình, nhẹ nhàng tựa vào cửa sổ xe. Tư thế như vậy có thể đối mặt với Quý Tiểu Đông, cũng dễ dàng nói chuyện với cô.

"A, vậy cũng được."

Hai người trầm mặc một lúc, Quý Tiểu Đông nghĩ mình nên chủ động tìm đề tài để nói chuyện. Lúc cô đang định mở miệng, Hoàng Phủ Chính nói trước: "Bình thường cô đều không ăn cơm sao? Tôi thấy cô rất gầy, xem ra cô cũng nhẹ cân."

Nói đến đây, Quý Tiểu Đông cảm thấy thoải mái, giống như mình đang nói chuyện phiếm với một người bạn bình thường, cô tự giễu nói: "Thật ra tôi ăn cơm rất nhiều. Ngoài ba bữa chính, tôi còn ăn vặt. Nếu ngày nào ăn đồ ăn vặt nhiều quá thì sẽ bỏ cơm. Ai cũng nói đồ ăn vặt là món rất dễ làm người ta béo phì nhưng trọng lượng của tôi rất ổn định. Mười năm rồi vẫn không thay đổi"

"Là con gái, ai cũng hy vọng mình gầy nên ai cũng muốn giảm cân."

"Đúng là có nhiều người nghĩ như vậy, nhưng tôi không nghĩ vậy. Tôi cảm thấy gầy cũng được nhưng chỉ cần thân thể mình khoẻ mạnh thì gầy hay mập cũng không thành vấn đề."

"Đúng thế, khoẻ mạnh mới là quan trọng nhất."

Sau khi đề tài này kết thúc, vì không muốn để không khí im lặng mãi, Quý Tiểu Đông lập tức hỏi vấn đề cô thắc mắc: "Tổng Giám Đốc, sao anh

lại ở chỗ này?"

"Mẹ tôi được chôn cất bên trong. Hôm nay là ngày giỗ của bà, nên tôi và ba tôi tới đây để cúng bái bà."

"A, thật xin lỗi, Tổng Giám Đốc, tôi không biết."

"Không sao."

"Vậy chủ tịch ở đâu?"

Hoàng Phủ Chính ngẩng đầu giải thích: "Ông nói rằng có lời muốn với mẹ, nên nói tôi ở đây chờ ông."

"Là như vậy à?"

Người nữ nhân viên trước mặt anh có diện mạo cũng bình thường, mà nghe Dương Mỹ Lệ nói năng lực làm việc cũng bình thường. Một người như vậy đáng lẽ ra sẽ không được người khác chú ý, nhưng kể từ lần đầu tiên gặp cô cho đến nay, lần nào gặp cũng đều xảy ra chuyện không may. Chẳng lẽ đây chính là duyên phận sao?

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Chúng Ta Không Phải Sinh Đôi

Duyên phận sao? Hoàng Phủ Chính vốn không tin, anh chỉ coi đây là chủ đề để nói chuyện với Quý Tiểu Đông mà thôi. Vì vậy anh tò mò hỏi : "Đúng rồi, cô sinh vào lúc nào trong ngày 26? Chắc không trùng hợp đến nỗi chúng ta được sinh ra cùng lúc chứ?"

Nhắc đến việc ngày sinh của cô trùng hợp với ngày sinh của Tổng Giám Đốc, lòng cô chợt cảm thấy vui vẻ. Cô cười tươi nói: "Tôi sinh lúc mười giờ, còn Tổng Giám đốc thì sao?"

Hoàng Phủ Chính không trả lời, chỉ trợn to cặp mắt kinh ngạc nhìn cô. Sắc mặt Quý Tiểu Đông cũng bất chợt thay đổi, giọng cô run rẩy hỏi: "Chẳng lẽ anh cũng được sinh ra lúc mười giờ?"

Hoàng Phủ Chính vẫn không trả lời của cô, chỉ hỏi ngược lại : "Cô xác định rằng mình được sinh ra lúc mười giờ?"

"Dĩ nhiên, tôi không việc gì phải lừa anh."

"Vậy tôi cũng nói thật, tôi cũng sinh ra lúc mười giờ."

Quý Tiểu Đông kích động đến nỗi lời nói có chút ấp úng: "Trời ạ! Chắc tôi và anh không phải là anh em chứ? Sao lại trùng hợp như vậy? A, thật xin lỗi, tôi không có ý gì, chỉ là cảm thấy có nhiều việc trùng hợp khiến tôi thật sự khó tin."

Hoàng Phủ Chính thờ ơ cười nói: "Bình tĩnh, thật ra tôi cũng rất bất ngờ. Đúng rồi, cô sinh vào mười giờ sáng hay là mười giờ tối?"

"Tôi được sinh ra vào mười giờ sáng."

"Cuối cùng cũng có điểm khác biệt rồi, tôi được sinh ra vào mười giờ tối."

Sau khi Quý Tiểu Đông nghe xong câu trả lời của Hoàng Phủ Chính thì bỗng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Mặc dù việc Tổng Giám đốc là anh em với cô cũng coi là chuyện tốt nhưng cô còn chưa chuẩn bị tâm lý.

"Cô cảm thấy rất vui à?"

"Không phải, nhưng dù sao đây cũng là chuyện tốt."

Hoàng Phủ Chính càng cảm thấy lạ, anh lại hỏi tới: "Tại sao?"

"Tại sao về việc gì?"

"Về việc cô vừa nói đây là chuyện tốt."

"Tôi mới vừa nói đây là chuyện tốt, nhưng tôi lại không nhớ rõ trước đó đã nói gì với anh."

Hoàng Phủ Chính dở khóc dở cười. Sao lại có người đang nói chuyện với người khác mà đột nhiên quên câu nói trước đó mình đã nói? Cô ấy cũng mau quên quá nhỉ?

"Tôi hỏi cô tại sao cảm thấy thời gian chúng ta ra đời không giống nhau mà lại là chuyện tốt đấy?"

"A, vì tôi đang nghĩ nếu như tôi và anh ra đời cùng lúc thì chúng ta chính là một cặp sinh đôi."

Đây là loại logic gì đây?

Vừa rồi khi nghe cô nói, cô cũng sinh ra vào lúc mười giờ thì cảm thấy hơi hoảng hốt, nhưng anh cũng chưa nghĩ đến việc có mười giờ sáng và mười giờ tối. Nếu anh và cô thật sự được sinh ra lúc mười giờ thì sao đây? Trung Quốc lớn như thế, việc được sinh ra cùng một thời điểm là chuyện bình thường. Vả lại cô và anh lại không cùng cha mẹ, thì sao lại là sinh đôi được đây? Xem ra đầu óc của người phụ nữ này cũng không được lanh lợi cho lắm. Hiện giờ anh có hứng thú với cô chỉ vì anh muốn biết tại sao cô lại không muốn làm anh em với anh.

"Cô không muốn chúng ta làm anh em sinh đôi sao?"

"Dĩ nhiên muốn. À, không đúng, tôi không hy vọng làm anh em sinh đôi với anh."

"Cô...."

Quý Tiểu Đông dường như cũng ý thức được lời mình nói khiến người khác cảm thấy bối rối nên cô vội vã giải thích: "Tôi cần giải thích một chút."

"Cô cứ nói."

"Nếu tôi còn có thêm một người thân nữa mà lại là một người giàu có, dĩ nhiên đó là chuyện tốt. Cũng vậy, nếu đây là sự thật thì cũng có nghĩa là từ nhỏ chúng ta bị chia lìa. Trên thế giới này, còn việc nào đau khổ hơn việc bị chia lìa chứ?"

Khi Hoàng Phủ Chính nghe được câu "người thân giàu có", thì trong đầu anh bỗng nhiên có một cảm giác lạ lùng. Có lẽ anh là một người giàu có, chung quanh lại có nhiều người muốn kết giao với anh mà người phụ nữ này có lẽ cũng có mục đích tương tự nên mới nghĩ ra chiêu thức này chăng?

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Đầu Óc Chậm Phát Triển

Mặc dù cô và anh có thời gian ra đời gần nhau nhưng anh cũng không thể lơ là với cô. Hơn nữa, lúc trước cô đã từng tặng hoa cho anh, lại có lúc nói mình có bạn trai, có lúc lại nói không có bạn trai khiến anh nửa tin nửa ngờ. Nghĩ vậy, Hoàng Phủ Chính cũng âm thầm đề phòng Quý tiểu Đông mà ngoài mặt vẫn tỏ vẻ như không có gì.

"Cô nói đúng, đây quả thật là chuyện vừa có lợi cũng vừa có hại."

Sau đó, hai người âm thầm im lặng. Bỗng nhiên Quý Tiểu Đông sợ hãi kêu lên như Columbo vừa khám phá ra Tân đại Lục: "A, mặc dù chúng ta được sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm nhưng không giống nơi sinh mà chúng ta có cha mẹ khác nhau nên cũng không thể nào là người thân đâu."

Khoé miệng Hoàng Phủ Chính co giật một hồi. Đề tài đã nói xong rồi mà giờ cô mới nhận ra rằng những lời nói trước đó chỉ là lời suy đoán mà thôi. Rốt cuộc lòng dạ cô sâu sắc, khéo nguy trang hay là đầu óc cô chỉ đơn thuần nghĩ vậy thôi?

Thấy Tổng Giám Đốc không nói gì nữa, chắc anh đang suy nghĩ về việc này. Quý Tiểu Đông cảm thấy cực kỳ xấu hổ, muốn tìm một chỗ để trốn, nhưng khoảng cách hai người rất gần, chỉ cách nhau không tới năm thước thì cô có thể trốn đi đâu đây?

Đang lúc Quý Tiểu Đông lúng túng suy nghĩ tìm cách chạy trốn thì sau lưng cô đột nhiên vang lên tiếng bước chân trầm muộn của một người nào đó. Hoàng Phủ Chính nhận ra người đi tới chính là ba của mình nên anh không muốn nói gì. Còn Quý Tiểu Đông thấy người đi tới như thấy ân nhân cứu mạng của mình, cô vội vàng đứng lên chào hỏi: "Chào chủ tịch."

"Cô là?"

"Tôi là Quý Tiểu Đông thuộc bộ phận hành chính. Ngài có thể gọi tôi là Tiểu Quý."

Nhìn biểu hiện của người nhân viên đứng trước mặt mình rất tự nhiên, nên nét mặt của Hoàng Phủ Toàn trước giờ vốn rất nghiêm nghị bỗng thay đổi nét mặt, sắc mặt ông trở nên nhu hoà rất nhiều. Ông dịu dàng hỏi: "Xin chào, Tiểu Quý. Sao cô lại ở đây?"

"Tôi tình cờ đi ngang qua đây, vừa lúc thấy Tổng giám Đốc nên dừng lại chào hỏi."

"À, vậy cô định đi đâu?"

"Tôi mới từ quê nhà lên, thấy chưa đến ngày đi làm nên đi dạo để thưởng thức không khí một lát."

"Cô ở gần đây sao?"

Quý Tiểu Đông vội vàng phủ nhận, nói: "Không, tôi đạp xe mất hơn hai giờ mới đến đây được. Vì tôi nghĩ chỉ là dạo chơi nên không nghĩ đến việc đường xá xa xôi."

"Ừ, tốt lắm, vậy cô tiếp tục đi dạo đi nhé, nhớ đi đường cẩn thận. A Chính, chúng ta về nhà thôi."

"Dạ."

Hoàng Phủ Chính đáp lại ngắn gọn vì anh không có thói quen nói chuyện phiếm với người xa lạ. Hơn nữa hôm nay anh và Quý Tiểu Đông nói chuyện lâu như vậy thì thật là một việc phá kỷ lục rồi. Phải biết cho dù là Dương Mỹ Lệ, anh cũng còn chưa trò chuyện lâu đến thế.

"Hẹn gặp lại Chủ tịch, hẹn gặp lại Tổng Giám đốc." Giọng nói Quý Tiểu Đông vừa lễ phép vừa dịu dàng.

Hoàng Phủ Chính mở cửa xe cho ba mình, chờ ông lên ghế sau ngồi anh mới dùng chút lực để đóng cửa lại đồng thời đi vòng qua bên kia nói: "Hẹn gặp lại."

Hai người ngồi vào xe, Hoàng Phủ Chính cũng nhanh chóng lái xe rời đi, chỉ còn lại một mình Quý Tiểu Đông đứng đó nhìn xe của bọn họ xa dần.

Xe chưa đi được bao lâu, Hoàng Phủ Toàn bộ đột nhiên lơ đãng mở miệng dò hỏi: "Cô bé tên Tiểu Quý vừa rồi có quen với con không?"

"Năm nay, trong buổi tiệc chúc mừng tròn năm. thành lập tập đoàn, vì cô ấy có cùng ngày tháng năm sinh với con nên nhận được giải nhì. Ba không nhớ sao?"

"A, con nói ba mới nhớ, là cô ấy à. Ba nhớ cô ấy cạnh tranh với Dương Mỹ Lệ"

"Dạ đúng, chính là cô ấy."

"Cô ấy vào công ty được bao lâu rồi? Công việc như thế nào? Hình như cô ấy và Dương Mỹ Lệ cùng bộ phận."

Hoàng Phủ Chính nói những gì mình biết: "Cô ấy vào công ty chưa lâu, con cũng không rõ lắm. Con nghe Dương Mỹ Lệ nói cô ấy rất bình thường, là một loại người an phận."

"À, nhắc đến Dương Mỹ Lệ, con và cô ấy thế nào rồi?"

"Vẫn vậy. Con không thích cô ấy nhưng cũng không ghét cô ấy. Có lẽ vì bây giờ con chưa muốn yêu đương chẳng?"

Hoàng Phủ Toàn suy nghĩ một chút, sau đó dừng lại vài giây và thử thăm dò phân tích nói: "Ba nghe nói trong công ty có không ít phụ nữ độc thân xinh đẹp thích con, hay là con thử tiến tới một bước với Dương Mỹ Lệ xem sao?"

"Không được, nếu cô ấy không phải là con gái của bác Dương thì con cũng sẽ không quen với cô ấy như thế này."

"Nhắc đến bác Dương, dù sao ông ấy và ba cùng nhau sáng lập ra tập đoàn Thái Tử nên nói thế nào thì ông ấy cũng là người có công. Nếu con có thể kết hôn với Dương Mỹ Lệ thì ba và ông ấy cũng rất vui mừng. Nhưng nếu con không thích cô ấy thì ba cũng không ép buộc con và ba cũng tin bác Dương cũng sẽ như ba, không miễn cưỡng các con. Thật sự, dù bất kể là ai, ba hy vọng con suy nghĩ về việc trọng đại này một chút. Hiện giờ công ty đã có ba và bác Dương gánh vác, nếu con tập trung vào chút việc riêng của con thì cũng không có vấn đề gì."

Nói đến đề tài tình cảm, Hoàng Phủ Chính không thể làm gì khác hơn là tỏ rõ thái độ: "Con hiểu, nhưng con vẫn chưa muốn nghĩ đến tình cảm nam nữ."

"Đó là bởi vì con chưa gặp phải một người để con nhớ mãi không quên. Nếu năm đó, ba không gặp được mẹ con thì ba định sống độc thân cả đời. Nhưng một khi yêu, mình không kìm hãm được bản thân mình, hoàn toàn không thể điều khiển trái tim mình nữa."

"Ba, con biết ba rất yêu mẹ, nhưng bây giờ bà đã qua đời cũng lâu như vậy, bà cũng có thể tìm một người bạn già rồi. Công ty đã có con và bác Dương gánh vác, ba có thể tranh thủ thời gian để suy tính chuyện này."

Võn Hoàng Phủ Toàn muốn dùng bản thân làm tấm gương tốt nhất cho con trai mình noi theo, thế nhưng ông không ngờ tình hình bị đảo ngược hoàn toàn. Đối với hai người có mối quan hệ lạnh nhạt thì họ không thể có một cuộc nói chuyện thân mật được. Tâm trạng của Hoàng Phủ Toàn khá lên rất nhiều. Giờ phút này ông cảm thấy đây giống như cuộc trò chuyện giữa những người bạn hơn là giữa ba và con trai.

"Con học cách nói chuyện này ở đâu đấy, nhóc con. Ba chưa vội, ba cũng không muốn con lại có thêm em trai hay em gái nữa. Vả lại, con còn chưa hiểu được mùi đời, ngay cả tình yêu cũng chưa hiểu được thì người làm ba này sao lại có thể đi bước nữa chứ."

"Ba giống như chuyên gia tình cảm đó. Nhưng nếu ba hứa rằng sẽ cố gắng việc đó, thì con có thể suy nghĩ lại."

"Hừ, con dám uy hiếp ba nữa đấy."

Dùng miệng lưỡi sắc bén để đấu khẩu với ba mình, trái tim Hoàng Phủ Chính đột nhiên cảm thấy ấm áp lạ kỳ, cũng nở nụ cười thật tươi nói: "Ba, con không có."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Mạnh Mẽ Mà Ấm Áp

"Được rồi. Tóm lại con phải giữ kín việc này, đợi con kết hôn xong, ba sẽ giao toàn quyền quản lý cho con. Đến lúc đó, ba cũng bắt đầu suy tính chuyện của mình."

"Con chỉ có thể nói rằng con sẽ cố gắng, nhưng con không bảo đảm thời gian cụ thể thì có thể nhiệm vụ hoàn thành."

"Cố gắng là được, ba cũng không muốn ép con phải lấy một người con không yêu. Thôi được rồi, con tập trung lái xe đi, ba nghỉ ngơi một chút."

Hoàng Phủ Chính không trả lời, chỉ nhìn ba mình một cái, nhìn ông nhắm mắt lại rồi mời nghiêng đầu sang chỗ khác, tiếp tục lái xe.

Trong khi đó, Quý Tiểu Đông cũng không vội đi mà đứng đó ngây ngô suy nghĩ.

Từ lúc cô vào công ty tới nay, đây là lần đầu tiên cô có dịp nói chuyện với Tổng Giám Đốc. Cô có cảm giác rất thân thuộc. Cô cũng không thấy anh ta lạnh lùng như lời đồn ngoài kia. Đặc biệt hơn nữa, hôm nay anh đã ra tay cứu cô một lần. Quý Tiểu Đông không tự chủ được vuốt ve bàn tay mình, nơi vừa bị Hoàng Phủ Chính nắm chặt lúc nãy. Dường như nơi đó có lưu một chút sức lực, mạnh mẽ nhưng thật ấm áp.

Từ lúc vào công ty, cô từng nghe đồng nghiệp nói về chuyện Tổng giám đốc đánh nhau với người bị bệnh tâm thần thật vinh quang, không

ngờ hôm nay cô trở thành người được anh bảo vệ. Mặc dù chuyện này chỉ là một việc nhỏ nhưng đối với một Tổng giám đốc cao cao tại thượng thì là một việc hiếm thấy.

Ở TV hoặc trong phim ảnh cũng thường chiếu cảnh người nữ sinh vì muốn nam sinh chú ý mà cố ý tạo hiện trường giả diễn cảnh anh hùng cứu mỹ nhân nhưng Quý Tiểu Đông tuyệt đối sẽ không như vậy. Cô nghĩ nếu mình làm vậy thì chắc sẽ có kết quả ngược lại, giống như chuyện xui xẻo lần này khiến cô cảm thấy xấu hổ và uất ức.

Coi như cô lại có thêm một bí mật nhỏ với Tổng Giám đốc, Quý Tiểu Đông vui vẻ tiếp tục đạp xe. Dù sao mục đích của cô không phải là việc gặp Tổng giám đốc và chủ tịch mà mục đích chính của cô là tìm đường về nhà.

Cuối cùng ngày nghỉ cũng kết thúc, Quý Tiểu Đông lại bắt đầu công việc bình thường, mà cô cũng tìm được một bệnh viện tốt để chuẩn bị làm giải phẫu trị liệu mắt rồi.

Tháng ba, vào ngày thứ bảy của tuần đầu tiên, bác sĩ dự định sẽ làm giải phẫu, Quý Tiểu Đông vốn muốn kêu cô bạn cùng phòng cùng đi nhưng nghe cô nói phải thăm người thân sắp chuyển dạ nên thôi. Đây chỉ là một cuộc giải phẫu nhỏ, cũng không mất nhiều máu nên cô cũng không muốn làm phiền người khác.

Quý Tiểu Đông đến bệnh viện sớm một chút, thấy có vài người xếp hàng. Chủ nhật quả nhiên đầy ắp cả người.

Cô lấy mã số của mình và đi dạo trên hành lang, tai vẫn lắng nghe tiếng y tá gọi tên. Mặc dù biết rõ sẽ không có nguy hiểm, nhưng lòng của Quý Tiểu Đông vẫn hồi hộp và sợ hãi? Laser có hại với thân thể con người không? Sau khi giải phẫu mình sẽ nhìn thế giới này thế nào? Nếu cuộc giải phẫu thất bại thì cô làm sao?

Cô đang suy nghĩ lung tung , đột nhiên truyền đến giọng nữ: "Số 10 Quý Tiểu Đông xin chuẩn bị."

Giọng nữ cắt đứt suy nghĩ của Quý Tiểu Đông, cô nhanh chóng trở về phòng chờ nhìn bảng điện tử hiện lên số của mình.

"Số 10 Quý Tiểu Đông, mời vào phòng số 2."

Khi cô thấy hàng chữ và giọng nói đồng thời vang lên, Quý Tiểu Đông vội vàng bước nhanh vào. Giờ đây cô cũng không thể đổi ý được nữa, mà lòng cô bình tĩnh hơn rất nhiều.

"Cháo bác sĩ."

"Xin chào cô, xin cô đưa sổ khám bệnh và mã số cho tôi xem trước."

Quý Tiểu Đông lễ phép đưa cho bác sĩ. Bác sĩ xem xong thông tin của cô, đầu tiên là liếc mắt nhìn, sau đó xác nhận nói: "Mắt cô cận thị khá nghiêm trọng, cô thật sự muốn làm giải phẫu?"

"Dạ, tôi muốn làm giải phẫu càng sớm càng tốt."

"Vậy được, xin mời ký tên ở đây. Thật ra trị liệu bằng tia laser là phương pháp tốt nhất, nhanh nhất, an toàn nhất. Sau nửa giờ, cô sẽ được thấy thế giới đẹp hơn rất nhiều."

"Đẹp à? Thật không? Từ trước đến giờ, tôi chỉ thấy mơ hồ, không thấy rõ lắm."

Bác sĩ trích dẫn một câu danh ngôn để giải thích: "Có câu “thế giới này không phải thiếu người đẹp, mà là mắt không nhìn thấy thứ gì đẹp.” Cho nên, ý của tôi muốn nói, cô sẽ nhìn thấy thế giới đẹp hơn rất nhiều, bao gồm phong cảnh và con người."

"Cám ơn ông, tôi tin nhất định sẽ thế."

"Tốt lắm, cô nằm xuống giường đi, tôi chuẩn bị giải phẫu rồi."

Trong lòng Quý Tiểu Đông đang cảm thấy bối rối, vừa vui vẻ lại thấp thỏm. Nửa giờ sau, cô biết mình sẽ rất khó chịu nhưng cũng sẽ sớm nhìn thấy mùa xuân thôi. Cô tin điều đó.

Bác sĩ đeo khẩu trang đi tới bên cạnh cô, dặn dò : "Lát nữa, khi tia laser soi vào mắt cô, cô sẽ cảm thấy rất rát, thậm chí sẽ có cảm giác nhói nhói nhưng cô có thể chịu được. Cô cũng đừng lo lắng. Nước mắt rơi xuống là việc bình thường. Nếu thấy khó chịu hãy nói với tôi, tôi sẽ dừng lại một lát."

"Cám ơn, tôi sẽ cố gắng chịu đựng không gián đoạn cuộc giải phẫu."

"Ừ, mắt trái cận thị tương đối nghiêm trọng, vậy trước tiên tôi trị mắt trái. Hiện tại cô nằm xuống, đầu khẽ nghiêng về bên phải, giữ vững tư thế thoải mái nhất. Tội bắt đầu đây."

Quý Tiểu Đông nghe lời, nghiêng đầu về phía bên phải. Có lẽ biết mình sắp rơi lệ, nên mắt tuôn ra khá nhiều nước mắt nhưng không ảnh hưởng nhiều đến cuộc giải phẫu. Cô vội vã nháy mắt vài cái, cho đến khi nước mắt giảm bớt từ từ ngừng lại.

Đèn giải phẫu bắt đầu sáng lên, cô cảm thấy chói mắt, kìm lòng không được nuốt một ngụm nước bọt. Đầu không dám nhúc nhích dù chỉ trong gang tấc.

"Được rồi, giữ vững tư thế này, đừng cử động, mở to hai mắt."

Sau đó, một ánh sáng có cường độ cao bắn thẳng đến mắt của Quý Tiểu Đông. Nếu đây là tia laser thì có lẽ đèn giải phẫu chỉ bằng một phần mười của tia laser này. Ánh mắt cô có cảm giác khó chịu khiến mi mắt cô co giật liên hồi.

Bác sĩ cũng nhanh chóng nhắc nhở: "Đừng cử động, cũng đừng nháy mắt, cứ để nước mắt tự nhiên chảy xuống."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Gan Dạ

Quý Tiểu Đông cố gắng nằm yên, một lát sau bác sĩ mở miệng nói: "Tốt lắm, bây giờ cô tạm thời nghỉ ngơi một chút nhưng nhớ không được cầm khăn giấy lau mắt. Cô chỉ lau nước mắt ở má chứ không được lau trực tiếp vào mắt mình, nếu không sẽ bị nhiễm trùng. "

Nghe lời dặn dò của bác sĩ, trong lòng Quý Tiểu Đông cảm thấy rất biết ơn. Cô cũng từ bỏ ý định ăn mừng vì cuộc giải phẫu thành công và mỉm cười nói: "Ừ, vì muốn giữ mắt khỏe mạnh nên tôi sẽ kiêng những điều bác sĩ dặn"

"Cô nghĩ như vậy là tốt. Thật ra dù bác sĩ có dặn dò kỹ lưỡng nhưng trong lòng cô phải có quyết tâm thì mới có hiệu quả. Đây chỉ là một tiểu phẫu. Mỗi ngày tôi phải làm hơn mười cuộc tiểu phẫu như thế này cho nên tay nghề cũng rất thành thục. Cô cũng đừng lo lắng"

Cô nói chuyện với bác sĩ một lát, tâm tình cũng thấy thoải mái hơn rất nhiều. Thì ra bệnh viện cũng không lạnh lẽo như cô tưởng tượng.

Hai mươi phút sau, cuộc giải phẫu kết thúc.

"Bây giờ cô có thể nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút. Nếu cô cảm thấy không có gì thì có thể nhìn bốn phía xem có phải đã nhìn thấy rõ hơn rất nhiều hay không?"

Cảm thấy mắt mình bình thường nên Quý Tiểu Đông nhìn lên bảng đo thị lực. Lúc trước cô chỉ có thể thấy hàng trên cùng thế mà bây giờ cô có thể nhìn thấy đến hàng thứ ba, thậm chí là nhìn thấy cả hàng thứ tư. Cô mừng rỡ nở nụ cười thỏa mãn nói: "Tôi nhìn thấy thật rõ."

"Bây giờ vẫn còn chưa hồi phục, chờ một hai tháng sau, cô sẽ thấy hiệu quả của nó. À, về nhà cô nhớ thường xuyên nhỏ mắt, chỉ nhìn 3 tiếng một ngày thôi, phải chú ý vệ sinh mắt, tránh dùng tay lau mắt hoặc dụi mắt. Tuần sau, cô có thể nhìn từ sáu đến tám giờ một ngày rồi. Sau hai tháng, cô có thể phục hồi thị lực. "

"Cám ơn bác sĩ, tôi sẽ cẩn thận."

"Đừng khách khí, hôm nay về nhà nhất định phải nghỉ ngơi thật nhiều."

"Ừ, tôi biết rồi. Vậy giờ tôi có thể về nhà được không?"

Bác sĩ đã luống tuổi mỉm cười trả lời: "Dĩ nhiên có thể, đi đường phải cẩn thận, tốt nhất về bằng xe."

"Tôi hiểu rồi, cảm ơn bác sĩ, hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại, cô đi thông thả."

Khỏe mắt Quý Tiểu Đông vẫn còn vương nước mắt nhưng trên khuôn mặt lại tràn đầy vui tươi. Cô đi theo sau bác sĩ nói tạm biệt và rời khỏi phòng giải phẫu.

Đi tới khúc quanh, người phụ trách và hộ lý thấy cô đi tới, nhiệt tình hỏi: "Sao rồi? Cô khỏe chứ?"

"Ừ, cũng không tệ lắm, chỉ là rơi một ít nước mắt mà thôi. Tôi hi vọng người khác không nghĩ tôi đang khóc là được."

"Ha ha, đây chỉ là phản ứng bình thường sau cuộc giải phẫu thôi, hai ngày nữa sẽ tốt thôi. Sau khi về nhà, cô nhất định phải nghỉ ngơi thật nhiều. Cô sẽ thấy thế giới thật đẹp biết bao."

"Được rồi, cảm ơn cô."

"Không cần cảm ơn. Cô có người nhà đi cùng không? Đi đường cẩn thận."

Cô lại cảm nhận tình cảm chân thành của một người xa lạ nên vui vẻ trả lời: "Tôi đi một mình, ngồi xe về nhà là được, hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

Đây là lần đầu tiên Quý Tiểu Đông làm bệnh nhân trong bệnh viện này, không ngờ bác sĩ và y tá lại nhiệt tình đến vậy. Quý Tiểu Đông như thấy thế giới như đang dần mở rộng trước mắt mình.

Mặc dù lúc trước cô cũng đi hỏi thăm nhiều bệnh viện, thậm chí cô cũng hỏi bệnh viện tư nhân rồi nhưng tay nghề và phí tổn cũng không khác nhau là mấy. Vì thế, cô quyết định lựa chọn bệnh viện nổi tiếng nhất để chữa mắt cho mình. Xem ra cô tốn khoản tiền này thật đáng giá.

Cô tốn mấy ngàn nhân dân tệ để phẫu thuật cũng không cảm thấy đau lòng chút nào. Ngược lại, nếu phẫu thuật xong, bệnh viện có lấy phí cao hơn, cô cũng sẵn sàng chấp nhận. Nghĩ vậy, cô vui vẻ bước ra cổng bệnh viện, vẫy một chiếc taxi, nói địa chỉ cho tài xế xong và khẽ dựa đầu về phía sau và nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Có lẽ hôm nay là một ngày tốt lành, tài xế taxi nhìn qua kính chiếu hậu thấy khách nhắm mắt lại nghỉ ngơi mà vẫn rơi lệ, nên anh ta dè dặt hỏi: "Cô à, cô không thoải mái chỗ nào sao?"

"Tôi mới làm phẫu thuật trong bệnh viện nên cứ rơi nước mắt. Thật sự tôi cảm thấy rất thoải mái."

"A, là vậy sao? Cuộc phẫu thuật thành công tốt đẹp chứ?"

"Tôi mới vừa nhìn bốn phía một chút rồi, cũng thấy rõ hơn trước kia. Vì vậy, tôi tin hiệu quả sẽ rất tốt."

"Vậy thì tốt, hiện nay y học cũng rất phát triển. Cận thị thì chỉ cần làm tiểu phẫu thôi."

Tâm tình thật tốt khiến Quý Tiểu Đông vừa nhẹ nhàng nhắm mắt an tĩnh vừa trò chuyện với tài xế. Về đến nhà, cô còn rộng rãi boa cho tài xế một ít. Cô bước từ từ lên lầu, sau đó về phòng nằm xuống nghỉ ngơi. Mặc dù thân thể không đau nhưng mắt cần được nghỉ ngơi nên cô quyết định ngủ một giấc thật ngon.

Hôm sau là chủ nhật, Quý Tiểu Đông chỉ muốn ở trong phòng, nhưng đến buổi chiều, cô đói bụng nên muốn ra ngoài mua đồ ăn.

Có lẽ do cô ngủ quá nhiều, cảm thấy đói bụng nên cô không nhịn được mà quyết định ra ngoài ăn.

Vì không muốn người khác chú ý tới mắt cô thường chảy nước mắt nên Quý Tiểu Đông chỉ cúi đầu yên lặng ăn cơm. Mãi cho đến khi ăn xong, cô đứng dậy trả tiền cũng không dám nhìn vào ai.

Trả tiền xong, cô bước ra khỏi quán cơm nhỏ. Vừa đi được khoảng mấy bước, có một cậu thanh niên nhuộm tóc vàng cũng vừa đi tới, vừa phát tờ rơi cho cô, nói: "Xin chào, hôm nay trung tâm Tóc Đẹp khai trương nên đại hạ giá, tất cả đều khuyến mãi 5%."

Vốn không muốn quan tâm đến bất kỳ điều gì, Quý Tiểu Đông định nhẹ giọng nói cảm ơn và tiếp tục đi thẳng về hướng nhà mình. Đột nhiên cô

nhớ lại lúc tham gia buổi lễ chúc mừng ngày thành lập tập đoàn, tổ trưởng Lưu có nói, nếu muốn thành công trong sự nghiệp thì đổi kiểu tóc cũng là sự lựa chọn tốt.

Cô dừng chân, thầm nghĩ dù sao về nhà cũng không có gì làm mà cô lại đang muốn trở thành một Quý Tiểu Đông hoàn toàn mới. Hay là cô cũng nên đổi kiểu tóc mới?

Cô xoay người quyết định một việc to gan, muốn thử cảm giác khiến mình hấp dẫn hơn chẳng?

"Chào cô, hoan nghênh cô đến trung tâm Tóc Đẹp."

"Xin chào, tôi muốn đổi kiểu tóc."

Nhân viên nhiệt tình kéo cửa ra, giới thiệu: "Mời vào. Tiệm chúng tôi mới khai trương, tất cả đều giảm 5 phần trăm. Đây cũng là cơ hội hiếm thấy đó nha."

"Phiền cô giúp tôi chọn kiểu tóc và màu tóc hợp với mình. Sau đó, tôi sẽ quyết định mình sẽ làm kiểu tóc nào."

"Được rồi, tiệm chúng tôi có gần một trăm kiểu Nhật, Hàn và kiểu Châu Âu. Cô muốn kiểu tóc nào chúng tôi cũng có thể làm được."

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Anh Ta Không Phải Là Người Mà Là Thần

Dưới sự giới thiệu của nhà tạo mẫu tóc, Quý Tiểu Đông quyết định làm kiểu tóc uốn lộn lớn, gọn sóng và nhuộm màu nâu nhạt.

Sau hai giờ, cô hài lòng rời khỏi trung tâm Tóc Đẹp với kiểu tóc lung linh, đầy hấp dẫn. Trở về nhà, cô bạn cùng phòng nhìn thấy kiểu tóc mới của cô, không nhịn được lấy tay dụi mắt như không tin người đứng trước mặt là cô bạn cùng phòng với mình.

"Tiểu Quý, tóc cậu nhìn kỹ thì thấy phía trên hơi rối, lại gọn sóng. Tớ có cảm giác cậu thật đẹp, thật quyến rũ như nàng tiên đang tỏa sáng bước ra từ trong mộng đó."

Cô bạn ca ngợi không tiếc lời nhưng Quý Tiểu Đông vẫn vui vẻ nói: "Tớ đã xem xét kỹ lưỡng rồi nhưng cũng không ngờ tay nghề của người thợ lại giỏi đến vậy. Tớ nhìn phía sau, rõ ràng khác lúc trước rất nhiều."

"Cậu có thể nhìn thấy phía sau à?"

"Người thợ cầm gương phía sau cho tớ xem, cho nên tớ có thể thấy."

"Ừ, thật sự rất đẹp, hơn nữa màu râm nắng cũng rất thích hợp với cậu. Hiện giờ, tớ thấy cậu giống phụ nữ Hàn quốc, vừa nhã nhặn lịch sự lại có duyên. Tiếc là tóc tớ quá ngắn, nếu không tớ cũng muốn đổi một kiểu tóc mới đây."

Quý Tiểu Đông cũng tốt bụng đề nghị: "Cũng không có vấn đề gì, cũng có nhiều kiểu tóc ngắn nhưng không biết cậu có thích hay không thôi."

"Tớ cũng thích tóc ngắn có thêm chút màu sắc nữa thì tốt. Dù sao tớ cũng không phải loại phụ nữ hiền thực."

"Vậy tối mai cậu đi đến khu nhà đối diện, có trung tâm Tóc đẹp mới mở. Tớ nhớ có nhiều kiểu tóc ngắn kiểu Nhật rất đẹp. Hơn nữa, tiệm đó mới khai trương nên giảm 5%. Rất đáng đồng tiền đó nha."

"Thật sao? Trời ạ! Vậy ngày mai tớ nhất định tới đó. Cảm ơn cậu thông báo cho tớ biết tin này."

Sau khi cô bạn cùng phòng vui vẻ rời đi, Quý Tiểu Đông cầm gương lên soi mặt mình, cho đến khi nước mắt từ khóe mắt bắt đầu chảy ra thì cô mới thôi.

Một tuần mới lại đến, mặc dù Quý Tiểu Đông muốn xuất hiện trước mặt mọi người với dáng vẻ mới nhưng lúc này cô nghĩ mình cũng nên tránh tiếp xúc với nhiều người. Bác sĩ có dặn cô nên vệ sinh kỹ lưỡng mắt mình.

Khi cô tự tin bước vào phòng làm việc của bộ phận hành chính, đồng nghiệp Tiểu Long là người đầu tiên phát hiện cô đổi mới hoàn toàn.

"Cậu là Tiểu Quý sao?"

"Là tớ đây, không phải cậu không nhận ra tớ đấy chứ?"

"Ôi trời, tớ còn tưởng có mỹ nhân xinh đẹp nào mới vào đấy chứ. Hôm nay cậu thật sự rất xinh đẹp."

Dĩ nhiên Quý Tiểu Đông hiểu từ “mỹ nhân xinh đẹp” không phải là một lời khen ngợi nhưng cô cũng hiểu Tiểu Long cũng không có ác ý châm

chọc mình. Với lại, cô ấy còn nói thêm câu sau như rót đường vào tai cô.

"Cám ơn cậu, tớ cũng cảm thấy thế."

"Vậy Tiểu Quý, cậu có thấy mắt cậu lớn hơn bình thường hay không mà còn có chút sưng đỏ nữa? Hay cậu bị dị ứng với thuốc nhỏ mắt?"

"Dĩ nhiên không phải, mắt sưng là vì ngày hôm qua tớ làm tiểu phẫu mắt. Bây giờ tớ đã thấy rõ hơn trước nhưng vẫn còn chảy nước mắt nhiều."

"Cậu đi làm giải phẫu rồi hả ? Sao rồi? Có hài lòng không?"

"Tổ trưởng Lưu giới thiệu cho tớ một bệnh viện, là nơi em gái cô ấy đã từng làm. Tớ nghe nói rất được nên cũng muốn tới làm thử. Quả thật tớ rất hài lòng."

Tiểu Trần cũng bị cận thị, cô đỡ kính lên, cảm thấy hứng thú hỏi: "Nếu hiệu quả tốt như vậy, vậy lệ phí có đắt không?"

"Trước khi tới bệnh viện này, tớ cũng đã hỏi thăm về giá cả. Tớ thấy bệnh viện nhân dân có giá đắt nhất, hiệu quả cũng tốt, thái độ phục vụ ân cần. Bác sĩ và hộ lý rất chuyên nghiệp, lại nhiệt tình, không giống như lời đồn rằng chỉ là một bệnh viện lạnh lẽo, vô tình."

"Nếu vậy, tớ cũng nên suy nghĩ lại, thật ra tớ muốn bỏ mắt kiếng lâu rồi. Tớ đeo cũng hơn mười năm rồi, cũng đã từng sử dụng một số loại trị liệu khác nhưng đều không có kết quả."

Quý Tiểu Đông bật thốt lên quảng cáo bệnh viện: "Ừ, hiện tại tớ là minh chứng tốt nhất rồi còn gì. Bác sĩ nói trị liệu bằng tia laser là cách nhanh nhất cũng là phương pháp trị liệu tốt nhất."

"Vậy tớ chờ cậu khỏe lên để xem mắt cậu thế nào, sau đó tớ sẽ suy nghĩ lại."

Một người đồng nghiệp khác cũng lại gần hỏi: "Tiểu Quý, tớ cũng có cảm giác mắt cậu to hơn ngày thường. Chẳng lẽ bác sĩ nhân cơ hội này phẫu thuật mắt cho cậu từ một mí thành hai mí để cậu nhìn cho rõ?"

"Mắt tớ vốn hai mí mà. Nếu phẫu thuật thì sẽ biến thành quái vật ba mí rồi sao. Lúc trước, bởi vì cận thị nặng nên luôn nhú mắt. Bây giờ mắt tớ thấy rõ, dĩ nhiên tớ phải mở to để nhìn thế giới rõ ràng hơn."

"Tinh thần cậu có vẻ thoải mái hơn rồi. Đầu tiên là trúng giải thưởng lớn, sau đó là chữa mắt hết cận thị. Cuối cùng lại đổi kiểu tóc khiến mình xinh đẹp hơn. Mùa xuân cũng sắp đến, nói không chừng số đào hoa của cậu cũng sẽ đến."

"Bất kể người khác có nhận ra sự thay đổi của tớ hay không, nhưng ít ra tớ cũng sẽ tự tìm ý trung nhân của tớ và tớ nhất định sẽ đoạt lấy anh ta."

"Hiện giờ, công ty chúng ta có hơn ngàn người, mà Tổng giám đốc đẹp trai nhất. Cậu định chiếm đoạt anh ấy sao?"

Nói đến Hoàng Phủ Chính, Quý Tiểu Đông nhớ lại lần gặp nhau trước ở vùng ngoại ô nhưng đây chỉ là cảm giác bí mật của cô về anh mà thôi.

"Anh không phải là người, mà là một vị thần, tớ không thể với tới được. Tớ chỉ muốn đứng xa xa để thưởng thức thôi, cũng không muốn cạnh tranh với bất cứ ai. Dù sao tớ cũng không có tư cách tranh giành với người khác."

Mặc dù cô tỏ vẻ không quan tâm nhưng trong lòng cô cũng đang dậy sóng. Cô đang nghĩ đó là cảm giác gì thì nghe các đồng nghiệp bàn luận về kiểu tóc mới của mình nên cô cũng nhanh chóng quên đi, hoà nhập vào cuộc bàn tán sôi nổi cùng với đồng nghiệp mình.

Quý Tiểu Đông được mọi người khen ngợi hết lời, ngay cả người khó tiếp cận như quản lý Dương cũng phải gật đầu công nhận kiểu tóc rất hợp

với cô.

Đến tối, sau khi ăn cơm xong, cô thấy cô bạn cùng phòng vừa làm tóc trở về, cảm thấy mái tóc cũng rất hợp với cô ấy. Kiểu tóc khiến cô ấy vừa ngọt ngào lại vừa đáng yêu khiến cô mở lời khen ngợi.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Thì Ra Anh Ở Đây (Phần Một)

Lương Thu gọi điện thoại muốn mời Quý Tiểu Đông ra ngoài ăn cơm. Quý Tiểu Đông cảm thấy vui vẻ nên cô đồng ý. Còn Lương Thu cũng hứng thú không ít vì có thể thành công hẹn gặp người đẹp.

Hai người hẹn gặp nhau vào Chủ nhật nhưng lần này Lương Thu dẫn cô đến một nhà hàng Ý. Lúc trước anh từng ăn mì ống ở đây rồi nên cảm thấy thức ăn cũng khá. Vì thế, anh nghĩ Quý Tiểu Đông cũng sẽ thích nơi này.

Mái tóc mới của Quý Tiểu Đông khiến Lương Thu ngạc nhiên. Anh ngắm nhìn khuôn mặt cô lúc cô cười vui vẻ thầm nghĩ không ngờ cô ấy lại xinh đẹp như vậy. Xem ra trên thế giới này không có phụ nữ xấu xí mà chỉ có người phụ nữ lười trang điểm mà thôi.

"Tiểu Quý, mới mấy ngày không gặp mà em lại xinh đẹp thế này."

"Đâu có, vì có một tiệm tóc mới khai trương có giảm giá nên em mới quyết định đi đến đó làm tóc. Thật không ngờ tóc này cũng hợp với khuôn mặt em."

"Cũng do em có mắt thẩm mỹ cao nên mới chọn được kiểu tóc này. Đừng khiêm tốn nữa, ở đây chỉ có anh và em. Đừng ngại."

Lương Thu thẳng thắn khen ngợi cộng thêm phòng ăn có vẻ mập mờ khiến Quý Tiểu Đông chột tỉnh táo như người đang nằm mơ đột nhiên bị

dội một gáo nước lạnh. Nhìn thấy vẻ mặt thích thú của Lương Thu, trong lòng Quý Tiểu Đông cảm thấy ảo nảo và hồi hận thầm nghĩ có lẽ cô không nên nhận lời hẹn của anh.

Tuy cô cũng hiểu lòng anh ta, nhưng anh ta còn chưa thổ lộ với cô nên cô cũng còn an toàn lần này. Trong lòng cô bối rối nên cô quyết định tìm chủ đề khác để trò chuyện.

Hai người cùng nhau sánh bước vào phòng ăn. Vì vị trí gần cửa sổ đã bị người khác chiếm nên nhân viên phục vụ đành chỉ dẫn bọn họ đến một góc khác trong nhà hàng.

"Ở đây nổi tiếng là món mì Ý. Em cũng nên thử một lần. Dĩ nhiên ngoài món này còn có nhiều món khác, em đừng ngại, ăn nhiều một chút nha."

"Ừ, em cũng nghe nói mì Ý là món nổi tiếng trên toàn thế giới nên cũng muốn ăn thử một lần. Anh đến đây nhiều lần rồi đúng không? Vậy anh có thể giới thiệu cho em biết có món nào ngon nữa ngoài món mì Ý này không?"

Như chỉ chờ có thế, Lương Thu vội vã cầm thực đơn giới thiệu mấy món mình thích với Quý Tiểu Đông. Cô cẩn thận nghe lời giới thiệu của anh, trong lòng muốn thử qua một lần, thầm nghĩ không biết ăn vào miệng sẽ có cảm giác như thế nào?

Vì những món ngon trước mặt nên Quý Tiểu Đông cũng quên mất sự đề phòng của mình với Lương Thu, thậm chí cô không để ý đến việc cô và Lương Thu gần gũi đến mức đầu sắp đụng vào nhau. Sau khi bàn luận xem nên chọn món ăn nào, cuối cùng cô cũng hài lòng đóng quyển thực đơn lại và để trên bàn.

Nhân viên phục vụ cũng nhanh chóng mang tặng phần ăn miễn phí cho hai người, Lương Thu mở miệng nhắc nhở: "Em có đói bụng không?"

Hay là em thử món này trước đi. Nhà hàng này làm thức ăn chậm, hơn nữa bây giờ là giờ cao điểm nên khá đông. Có lẽ phải chờ một lúc lâu."

Mặc dù không đói nhưng Quý Tiểu Đông không muốn die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****lze.qu;ydo/nn.. mình và Lương Thu cứ phải ngượng ngùng nhìn nhau. Cô ừ một tiếng, sau đó cầm chiếc nĩa gấp một miếng thức ăn đưa vào miệng nếm thử, sau đó chân thành nói: "Thật là ngon."

Lương Thu cũng nếm thử, thấy mùi vị cũng ngon giống như lần trước mình ăn nên anh nhiệt tình nói: "Nếu ngon thì em hãy ăn nhiều một chút."

May mắn là thức ăn miễn phí chỉ có một ít mà thôi. Nếu không, cô sẽ không khách khí mà ăn thật nhiều thậm chí sẽ ăn đến khi hết đĩa thức ăn mới thôi. Điều đó cũng ảnh hưởng đến hình tượng thực nữ của cô rồi.

Hai mươi phút sau, thức ăn vẫn chưa lên. Lương Thu sốt ruột vì để Quý Tiểu Đông đợi lâu nên anh cố tình gọi phục vụ hỏi xem khi nào thức ăn mới có.

Quý Tiểu Đông thờ ơ nói: "Từ từ cũng được. Dù gì thì em cũng ăn rồi nên bây giờ cũng chưa cảm thấy đói."

Bỗng tiếng chuông điện thoại của Lương Thu vang lên, anh lấy ra, nhìn trên màn hình thấy có bạn gửi tin nhắn. Sau khi đọc xong, anh ngẩng đầu lên và giải thích với Quý Tiểu Đông: "Bạn anh đi công tác, đang dùng thức ăn ngon ở đó nên nhắn tin chọc anh."

Quý Tiểu Đông cũng đùa giỡn đề nghị: "Vậy anh cũng chọc bạn anh rằng anh cũng đang thưởng thức nhiều món ăn ngon ở nhà hàng này. Để xem anh ấy có thèm không?"

"Ừ, cách này cũng hay. Nếu anh ta về thấy anh đang thưởng thức những món ăn ngon như thế này, chắc chắn anh ta sẽ không còn lời gì để

nói."

Lương Thu cũng phụ hoạ đùa giỡn với Quý Tiểu Đông. Anh cũng nhanh chóng trả lời tin nhắn và tiện thể anh rướn cổ nhìn vào phòng bếp xem thức ăn ở bàn mình đã có chưa? Nhưng thật đáng tiếc, anh không thấy được gì cả.

Anh nản lòng, ngồi dựa lưng vào ghế, mở miệng xin lỗi cô,: "Thật ngại quá, anh vào phòng vệ sinh một lát."

Quý Tiểu Đông im lặng gật đầu. Khi Lương Thu mới vừa đi khỏi, điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, Quý Tiểu Đông vội vàng đứng lên nhắc nhở nói: "Tiểu Lương, điện thoại của anh kìa."

Lương Thu quay đầu lại, chuẩn bị đi lấy điện thoại di động, nhưng Quý Tiểu Đông nhanh hơn, bước đến đưa điện thoại di động cho anh. Nhìn thấy tên người gọi trên màn hình, Lương Thu vui vẻ cười nói: "Chính là người bạn lúc nãy, để xem ai đánh bại được ai."

Quý Tiểu Đông không nói gì, cô nhẹ nhàng trở về chỗ ngồi của mình, còn Lương Thu vừa nghe điện thoại vừa đi vào phòng vệ sinh.

Vừa muốn ngồi xuống thì Quý Tiểu Đông vô tình liếc sang chiếc bàn bên phải. Đúng lúc người ngồi bên bàn kia cũng ngược mặt nhìn cô. Hai ánh mắt giao nhau. Không phải chứ? Sao lại khéo thế này?

Quý Tiểu Đông không biết tâm tình trong lòng mình là lúng túng hay là vui vẻ đây? Cô bối rối, tay chân luống cuống, mặt đỏ bừng như người phạm phải sai lầm bị người khác bắt gặp.

Yên lặng mấy giây, rốt cuộc cô cũng can đảm mở miệng nói: "Chào Tổng Giám Đốc."

"Chào Tiểu Quý, thật là trùng hợp."

"Đúng vậy, tôi cũng vừa tới."

"Tôi cũng vậy."

“Vậy xin phép Tổng Giám Đốc, tôi đi trước.”

Quý Tiểu Đông cúi mặt đi về phía bàn của mình. Còn Tổng Giám đốc nhìn cô, thấy khuôn mặt cô lúc này đỏ bừng. Anh khó hiểu không biết tại sao lại như vậy?

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Thì Ra Anh Cũng Ở Đây (Phần Hai)

Cô gái ngồi đối diện với Hoàng Phủ Chính vui vẻ hỏi: "Cô ấy là nhân viên ở công ty anh?"

"Đúng vậy."

"Công ty anh lớn như vậy, nhất định là có rất nhiều cô gái thầm mến anh lắm?"

Hoàng Phủ Chính không thích câu hỏi quá mức thẳng thắn như thế này, nhưng anh vẫn theo phép xã giao, kiên nhẫn đáp trả nói: "Bình thường anh không quan tâm đến những việc này."

"Tại sao không quan tâm? Được nhiều phụ nữ vây quanh như vậy, anh không cảm thấy hãnh diện lắm sao? Việc này cũng giống như anh vừa kiếm được một hợp đồng lớn đấy."

"Hiện giờ anh chú trọng sự nghiệp hơn, chuyện tình cảm để suy nghĩ sau."

"Vậy sao hôm nay anh lại hẹn gặp em? Chẳng lẽ anh không biết việc hẹn hò riêng như thế này cũng giống như xem mắt sao?"

Hoàng Phủ Chính ngồi gần bàn của Quý Tiểu Đông, chỉ cách nhau một tấm kính mỏng. Nếu hai người cứ ngồi im như thế thì sẽ không thấy

nhau được. Vì vậy, Quý Tiểu Đông ngồi trên ghế hơn nửa giờ cũng không có phát hiện bàn bên cạnh chính là Tổng Giám đốc.

Trở lại chỗ ngồi của mình, dù biết Tổng giám đốc đang ngồi gần chỗ mình nhưng cô cũng không tò mò nhìn sang, thậm chí cô còn cố gắng cúi thấp đầu xuống. Chỉ một lát sau, cô lại nghe được tiếng nói chuyện của bàn bên cạnh. Không biết tổng giám đốc có cảm thấy vui vẻ hay không nhưng qua cuộc nói chuyện, cô lại cảm thấy cô gái kia có hứng thú với Tổng Giám đốc? Mà cô ta cũng không phải là Dương Mỹ Lệ. Vậy chẳng lẽ tổng giám đốc ăn vụng bên ngoài?

Khi cô gái kia hỏi nhiều câu hỏi với âm lượng hơi lớn thì lúc này Quý Tiểu Đông cũng có thể nghe rõ ràng từng câu từng chữ của cô ta.

Xem mắt sao?

Tổng giám đốc Hoàng Phủ Chính đang xem mắt?

Một tổng giám đốc đẹp trai lại giàu có mà lại đến đây xem mắt sao?

Miệng Quý Tiểu đông bất chợt há ra, có cảm giác cứng ngắc. Thậm chí cô còn đang lo lắng xem nó có bị rơi xuống hay không?

Sau khi bước ra khỏi phòng vệ sinh, Lương Thu trở lại chỗ ngồi. Anh ngạc nhiên khi nhìn thấy một người phụ nữ đoan trang, hiền thực đang lấp ló sau ghế không biết đang muốn làm gì.

“ Em đang làm gì?”

Quý Tiểu Đông giật mình, làm bộ tự nhiên trả lời: "Không, em chỉ đang đói bụng nên ngồi thẳng lên không được."

"Nhưng vừa rồi À, vậy anh kêu phục vụ đem một phần điểm tâm lên."

"Cũng không cần đâu, em nghĩ họ cũng sắp đem món ăn lên rồi. À, bạn anh nói sao? Cuối cùng là anh thắng hay là người bạn kia thắng?"

"Đương nhiên là anh. Em biết không, vừa rồi anh vào phòng vệ sinh kể với anh ta về nhà hàng này thế nào? Đột nhiên anh thấy tất cả mọi người nhìn mình với ánh mắt kỳ quái. Em xem, có ai mà lại trò chuyện với người khác ở trong phòng vệ sinh như anh đâu. Vì vậy, mặc dù anh thắng nhưng trong lòng cũng cảm thấy không vui chút nào."

"Anh và người bạn kia thật vui tính."

Lương Thu vui mừng khi thấy Quý Tiểu Đông hình như đã quên đi việc đói bụng, anh cố ý làm ra vẻ mặt đưa đám nói: "Em là người ngoài cuộc, đương nhiên em cảm thấy vui rồi. Còn anh là người trong cuộc, lại để người khác nghe thấy vậy, có lẽ họ nghĩ đầu óc anh có vấn đề."

"Đầu óc có vấn đề sẽ không đến đây ăn cơm đấy. A, đồ ăn rất cuộc cũng tới, cảm ơn trời đất."

Một nữ nhân viên đang cầm khay thức ăn đặt trên bàn, đồng thời lễ phép nói: "Thật ngại quá, để quý khách đợi lâu."

"Chỉ cần đồ ăn ngon thì việc chờ lâu một chút cũng không sao."

Lương thu cũng vui vẻ đồng ý: "Đúng vậy, tôi là khách quen ở đây, hôm nay dẫn bạn đến đây thử một chút."

"Cảm ơn quý khách tin tưởng, mời quý khách dùng ngon miệng."

Khi người nhân viên rời khỏi đó, Lương Thu lập tức nói: "Chúng ta ăn thôi. Thật ra vừa rồi anh không đói, nhưng giờ nhìn thấy thức ăn đầy bàn, anh cảm thấy mình đói như ba ngày chưa ăn cơm vậy đó."

"Vậy chúng ta ăn thôi."

Khi thấy các món ăn ngon được bày trên bàn, ngoài mặt Quý Tiểu Đông nói chuyện rất vui vẻ với Lương Thu nhưng trong lòng cô đang bối rối vì bí mật của Tổng Giám đốc. Tuy cô ngồi ăn cơm vui vẻ với Lương Thu nhưng lỗ tai cô thì dỏng cao để nghe động tĩnh của bàn bên cạnh.

Nhưng cô chỉ nghe giọng nói của người phụ nữ mà chẳng nghe được giọng của Hoàng Phủ Chính. Anh rất ít chủ động mở miệng tìm đề tài mà câu trả lời của anh cũng rất ngắn gọn, đơn giản. Chẳng lẽ anh ta biết cô đang nghe lén nên mới tiết kiệm lời nói như vàng sao?

Cô tò mò quay lại nhìn sang bàn bên kia, đúng lúc Hoàng Phủ Chính cũng đang ngạc nhiên nhìn cô. Trong lòng anh cảm thấy cô như thần thánh phương nào, luôn luôn biết mọi đường đi nước bước của anh. Lúc nào hoặc ở đâu anh cũng đều gặp được cô, không những ở công ty, ở nơi công cộng, ngay cả bây giờ lại gặp cô ở đây? Anh thầm nghĩ rốt cuộc đây là một sự trùng hợp hay cô cố ý theo dõi anh?

Mà hôm nay anh trông cô giống như một người khác. Trước kia cô xoã tóc dài, suông mượt giống như cô gái dịu dàng rất hợp với lứa tuổi của cô. Anh nhớ rõ khuôn mặt cô rất ngây thơ, xinh đẹp, ánh mắt trong veo như mặt nước. Mặc dù không nổi trội nhưng cũng đủ hấp dẫn người khác.

Nhưng giờ cô đã thay đổi, dáng vẻ lần này khác xa với dáng vẻ lần trước anh gặp cô. Người ngoài nhìn cô thì thấy đây là một cô gái thủy mì, đoan trang nhưng Hoàng Phủ Chính lại cảm thấy giật mình, sửng sốt.

Anh giật mình sao? Anh không sợ sao?

Hai câu hỏi đối chọi này cứ lẫn lộn trong đầu Hoàng Phủ Chính cho đến khi anh nghe có người nói: "Này, nhìn anh có vẻ bất an."

"A, xin lỗi, vừa rồi anh đột nhiên nghĩ thông suốt một chuyện mà trước kia anh nghĩ không ra."

"Chuyện gì? Anh nói em nghe một chút."

"Vậy anh hỏi em vài vấn đề được không?"

"Ừ, em sẽ trả lời, anh bắt đầu đi."

Hoàng Phủ Chính hỏi vấn đề trong lòng mình “Anh muốn hỏi có khi nào một người phụ nữ vì muốn người đàn ông để ý mà họ có thể sửa sắc đẹp hay không?"

"Có thể chứ, hầu hết những phụ nữ xấu hoặc phụ nữ có dung mạo và dáng dấp rất bình thường, vì muốn những người đàn ông để ý mình, họ có thể làm tất cả bao gồm việc sửa sắc đẹp."

"Vậy khi cô ấy nói nói chuyện với đàn ông, cô ấy có tỏ vẻ ngập ngừng, . lời nói không mạch lạc thậm chí nói trống không, quên trước quên sau hay không?"

Cô gái vừa gật đầu vừa trả lời: "Có thể, nhưng đó là tình huống mà cô ấy đơn phương thích một người nào đó. Còn khi cả hai đều quen biết lâu thì cô ấy cũng không khẩn trương đến thế."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Thì Ra Anh Cũng Đến Đây (Phần Ba)

"Cô ấy sẽ âm thầm theo dõi người đàn ông kia sao?"

"Việc này rất khó nói. Hiếm có người nào làm như vậy trừ phi cô ấy đã yêu người đàn ông đó rồi."

Hoàng Phủ Chính suy nghĩ một lát, sau đó anh phủ nhận nói: "Cô ấy chưa yêu đâu."

"Anh muốn nói ai? Người nữ nhân viên mới vừa chào hỏi anh khi nãy hả?"

"Không, dĩ nhiên không phải cô ấy. Đây là chuyện của một người bạn làm ca sĩ của anh nên anh tò mò muốn tìm hiểu chuyện của anh ấy thôi."

Đối với lời nói dối không lọt tai của Hoàng Phủ Chính, cô gái kia chợt lóe lên ý nghĩ nói: "Anh cũng có bạn làm ca sĩ nữa à? Cũng tốt. Lần này em tới gặp anh chỉ do ba mẹ sắp xếp thôi. Dù sao anh cũng không có ấn tượng tốt với em mà em cũng vậy. Chúng ta làm bạn cũng tốt đấy chứ. Hơn nữa em cũng sẽ giữ bí mật về cuộc trò chuyện này, được chứ?"

"Cũng do anh không đúng, em cũng đừng nên nghĩ nhiều. Thật ra một cô gái như em sẽ có rất nhiều đàn ông theo đuổi, chỉ vì hiện giờ anh không có hứng thú yêu đương gì cả."

"Sao vậy? Công ty anh gặp rắc rối sao?"

"Không phải, tập đoàn Thái Tử đang trên đà phát triển nên anh muốn thừa thắng xông lên không muốn yêu đương để tránh làm lỡ sự nghiệp phát triển của chính mình."

"Anh chàng đẹp trai, hiện tại anh nói vậy chứ sau này, nếu anh gặp một người anh yêu thì anh sẽ không nói thế đâu. Những kiêu ngạo, lạnh lùng sẽ biến mất, thay vào đó là những yêu thương ấm áp. Anh chỉ muốn ở bên cạnh cô ấy mọi lúc mọi nơi thôi."

Hoàng Phủ Chính nở nụ cười, không nói gì.

"Sao anh cười? Hay là anh đang cảm thấy em nói quá sự thật?"

"Không, không phải vậy, chỉ là lời này anh đã từng nghe người khác nói rồi, Vì lẽ đó nên anh cảm thấy có chút quen tai thôi."

Cô gái kia nhất thời tỏ ra vẻ mặt đặc ý, cô ấy khuyên nhủ nói: "Đúng rồi, người kia cũng đang quan tâm anh đó, sợ cả đời anh không gặp được người mình thích. À, người kia là ai? Là ca sĩ sao? Có đẹp trai hay không?"

"Tiểu Đan, không phải, cô Cố, thực ra người đó là ba tôi, trước đây không lâu ông ấy khuyên tôi đừng nên xem thường tình yêu."

"À, anh đừng gọi tôi là cô Cố, gọi tôi là Tiểu Đan được rồi, bạn bè cũng gọi tôi là Đan Đan hoặc là Adán."

"Tiểu Đan, lần này trở về em muốn ở lại bao lâu? Ba tôi còn muốn mời em đến nhà dùng cơm đây."

"Lần này trở về là vì em phải dự hôn lễ của một người bạn thân, mà em cũng mua vé máy bay rồi, trưa ngày kia sẽ trở về. Em nghĩ chắc mình không thể đến nhà anh dùng cơm được, cũng tránh được việc ba em và ba anh cảm thấy vui vẻ lại gán ghép chúng ta. Đến lúc đó cả hai sẽ cảm thấy rất khó chịu."

Câu nói này như đang đánh vào lòng Hoàng Phủ Chính, nên anh cũng không muốn khách sáo: "Vậy anh cũng không miễn cưỡng. Có lẽ đàn ông rất thích tính tình phóng khoáng của em đó."

"Bạn bè của em rất nhiều, đủ mọi ngành nghề, chủ yếu họ đều là đàn ông, nhưng em vẫn không thích ai. Vì vậy, ba em nghĩ em là less (ý là 2 người phụ nữ chơi với nhau). Ông bắt em đi xem mắt hết lần này đến lần khác. Lần này cũng vậy, em nói phải đi dự hôn lễ của một người bạn nhưng ông vẫn đặc biệt gọi điện thoại cho bác trai để sắp xếp cuộc hẹn này giống như trên đời này sẽ không thêm cưới em vậy."

"Thực ra, anh cũng rất thích loại phụ nữ phóng khoáng, thoải mái, yêu tự do với trí tuệ bình thường. Anh không thích những phụ nữ trang điểm lòe loẹt, diêm dúa, cả ngày vắt óc suy nghĩ cách nào để gả vào nhà giàu mà không cần phải phấn đấu làm việc chăm chỉ."

"Không phải người phụ nữ nào cũng vậy đâu. Trong một vạn người thì chỉ có một người mà thôi, cũng chưa chắc cô ta chấp nhận sự khổ cực này. Vì lẽ đó, chẳng thà cô ấy nhọc nhằn khổ sở nỗ lực làm việc mười năm thậm chí là mấy chục năm thì chỉ tốn mấy ngày hoặc mấy tháng để dụ dỗ cậu ấm nhiều tiền của. Anh biết đấy, cũng sẽ có gã nào đó mắc câu mà thôi."

Bởi vì có Lương Thu ở đây nên Quý Tiểu Đông cũng không dám nghe trộm một cách trắng trợn. Tuy trong lòng cô rất tò mò nhưng cô vẫn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra.

Sau đó, các món ăn ngon không còn hấp dẫn cô nữa. Cô buông đũa xuống chứng tỏ rằng mình đã no, nhưng thực ra cô đang cố gắng lắng nghe câu chuyện của bàn bên cạnh.

Vừa đúng lúc Hoàng Phủ Chính nói câu sau cùng, thực ra anh ta thích loại phụ nữ mạnh dạn, thoải mái. Cô đoán chừng trong toàn công ty sẽ

không có người nào như thế mà quản lý Dương vừa vặn phù hợp mẫu người của anh. Nếu vậy thì tại sao anh ta còn muốn đi xem mắt?

Ai cũng nói những người thành đạt vốn có nhiều tin đồn nhưng giờ cô biết được bí mật của tổng giám đốc rồi, nếu anh ta biết cô biết bí mật này thì cô sẽ thế nào đây? Anh ấy sẽ hù dọa cô hay xa lánh cô?

Một lúc sau, Lương Thu cũng dừng đĩa nói: "Anh cũng no rồi. Em ăn ít vậy, hay là món ăn không hợp khẩu vị của em?"

"Không phải, mì ống ngon lắm, những món khác ăn cũng được, chỉ vì lúc này em ăn điểm tâm rồi nên cũng cảm thấy no ngang."

"Phụ nữ các em ăn ít vậy, không biết làm sao có sức làm việc đây? Đàn ông nuôi phụ nữ như các em là điều cực kỳ dễ dàng."

Quý Tiểu Đông cảm thấy câu nói này có điểm gì đó không đúng, cảm thấy có gì đó mờ ám thậm chí buồn nôn.

Cô không thích cảm giác khó chịu này, đồng thời lại nghĩ tới tình cảm của Lương Thu đối với mình, liền lập tức kiểm soát nói: "Cảm ơn bữa trưa của anh, đột nhiên em nhớ mình còn có việc phải đi trước.."

"Vội lắm sao? Để anh đưa em về."

"Không vội, nhưng cũng không cần anh đưa, em đi xe công cộng về là được."

"Vậy cũng được. Phục vụ, tính tiền."

Thanh toán xong, hai người cùng rời khỏi phòng ăn, Quý Tiểu Đông chỉ cúi đầu, lo lắng mình lại gặp phải tổng giám đốc.

Ở cửa trạm xe buýt, Quý Tiểu Đông vẫy tay tạm biệt Lương Thu. Trong lúc vô tình quay đầu lại, lại nhìn thấy tổng giám đốc đi cùng cô gái

kia ra đến cổng. Cô vội vã trốn sau một tấm bảng quảng cáo.

"Cảm ơn anh đồng ý dùng cơm với em."

Nghe lời nói khiêm tốn của Cổ Đan, Hoàng Phủ Chính cũng nho nhã lễ độ đáp lại nói: "Em đừng quá khách sáo, chúng ta cũng chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ của bề trên mà thôi."

"Vậy em đi trước nha."

"Em ở đâu? Anh lái xe đưa em về."

"Không cần đâu, em muốn đi dạo phố tìm mua một ít đồ."

"Vậy được rồi, có gì thì cứ gọi điện thoại cho anh."

"Được, hẹn gặp lại."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Thì Ra Anh Cũng Đến Đây (Phần Bốn)

Hoàng Phủ Chính mỉm cười. Vừa thấy Cổ Đan rời đi, anh lập tức liếc nhìn sang bàn bên kia. Bây giờ cô lại không muốn gặp anh, lẽ nào cô ấy muốn chơi trốn tìm với anh sao?

Từ trước đến nay, Hoàng Phủ Chính không thích đùa giỡn nhưng lần này ma xui quỷ khiến thế nào anh lại tự mình bước tới trạm xe buýt. Nếu như cô ấy thật sự đi rồi thì anh cũng coi như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Đang lúc Quý Tiểu Đông nghĩ thầm sao hôm nay xe lại đến chậm như vậy thì Hoàng Phủ Chính lặng lẽ bước tới đứng bên cạnh cô. Lúc cô quay sang thấy anh, cô sợ hãi nuốt nước bọt, thậm chí cũng quên chào hỏi anh.

"Chào Tiểu Quý."

"Xin chào, tổng giám đốc. Anh cũng đang đợi xe công cộng sao?"

"Không, tôi lái xe tới."

Nghe vậy, Quý Tiểu Đông muốn cắn đầu lưỡi của mình, đề tài này thật chẳng ra làm sao.

Vì không muốn để cho mình lại phạm sai lầm, cô dừng cảm thình câu nói: "Tổng giám đốc, anh có thời gian nói chuyện với tôi được không?"

"Đương nhiên có thể."

Hoàng Phủ Chính dẫn Quý Tiểu Đông đến một nơi khá trống trải, cũng không có ai có thể nghe được đoạn đối thoại của bọn họ.

"Nếu có việc gì, cô đừng ngại nói thẳng."

"Thực ra cũng không có chuyện gì to tát, tôi muốn nói với anh rằng chuyện hôm nay tôi sẽ giữ kín, không nói với ai biết."

"Chuyện ngày hôm nay là chuyện gì?"

Quý Tiểu Đông thẳng thắn nói ra sự khúc mắc trong lòng mình: "Chính là việc anh và người phụ nữ kia dùng cơm ở đây. Tôi bảo đảm sẽ không nói với quản lý Dương, coi như tôi chưa từng đến đây."

"Cô muốn nói gì? Sao tôi nghe không hiểu? Như vậy đi, nếu cô không vội thì chúng ta có thể tìm một chỗ ngồi xuống từ từ nói. Còn nếu cô vội thì tôi có thể lái xe đưa cô về."

"Không, tôi không vội." Thực ra, Quý Tiểu Đông cũng đang phiền muộn vì cô không biết tại sao tổng giám đốc không hiểu những lời cô nói.

"Được rồi, đi thôi, chúng ta sẽ đi đến một quán nước phía trước."

Hai người cùng đi vào quán bar gần đó. Sau khi định vị chỗ , ngồi, một người phục vụ bước đến hỏi: "Quý khách muốn dùng gì?"

"Cà phê."

"Tôi không muốn uống." Trong lòng có chút thấp thỏm và bất an, Quý Tiểu Đông thực sự không có tâm tình muốn uống bất luận thứ gì.

Hoàng Phủ Chính tự quyết định giúp cô, quay sang người phục vụ nói: "Cho cô ấy một ly trà xanh là được rồi."

"Được rồi, quý khách xin chờ một chút."

Người phục vụ vừa nhìn hai người thì liền biết có chuyện muốn nói. Cô vội vàng xoay người rời đi.

Hoàng Phủ Chính cũng mở miệng hỏi: "Bây giờ, cô có thể giải thích một chút tại sao tôi ăn cơm bên ngoài mà lại không cho Dương Mỹ Lệ biết."

"Quản lý Dương không phải bạn gái anh sao? Hơn nữa vừa nãy tôi nghe thấy người phụ nữ kia nói các người"

"Chúng tôi làm sao? Tiểu Quý, đây không phải công ty, có lời gì muốn nói thì cô cứ nói, tôi sẽ không trách cô."

Có được sự cổ vũ của tổng giám đốc nên Quý Tiểu Đông mạnh dạn nói: "Anh đang xem mắt đúng không? Tôi không cố ý nghe trộm, mà là vô tình nghe được."

"Đúng thế, hôm nay tôi đến xem mắt. Tôi với cô ấy là bạn hàng xóm từ lúc nhỏ nhưng mười mấy năm trước cả gia đình họ di dân sang Mỹ. Gần đây cô ấy có việc nên trở về. Ba tôi và ba cô ấy muốn nhân cơ hội này để chúng tôi gặp mặt, nếu như vừa ý có thể tiến tới."

"Nhưng không phải anh đã có bạn gái rồi sao?"

Hoàng Phủ Chính kinh ngạc mở to hai mắt, tiếp theo lại thản nhiên mỉm cười, hỏi nàng: "Cô đang nói Dương Mỹ Lệ? Ai nói với cô rằng cô ấy chính là bạn gái của tôi?"

"Chính cô ấy nói."

Thấy mình lại nhanh mồm nhanh miệng nói ra sự thật, Quý Tiểu Đông cau mày ảo não giải thích: "Xin lỗi, tôi đã đồng ý giữ bí mật với cô ấy."

"Cô ấy nói với cô rằng cô ấy là bạn gái của tôi sao?"

"Đúng vậy, tôi mới vừa vào công ty không bao lâu thì cô ấy đã nói với tôi như vậy, còn yêu cầu tôi không được nói cho bất kì đồng nghiệp nào khác. Đối với sự riêng tư của cấp trên, đương nhiên tôi sẽ giữ bí mật, vì hôm nay anh hỏi nên tôi mới lỡ miệng nói ra."

"Vì lẽ đó nên vừa nãy ở trong phòng ăn, cô nhìn thấy tôi và người phụ nữ khác đến xem mắt nên cô nghĩ rằng tôi phản bội Dương Mỹ Lệ, một chân đứng hai thuyền phải không?"

"Không có, đây là việc riêng tư của anh, tôi không có quyền can thiệp. Tôi chỉ muốn nói ra thái độ của mình, rằng tuyệt đối sẽ giữ kín bí mật này. Mong anh cứ yên tâm."

Rốt cuộc Hoàng Phủ Chính cũng hiểu rõ mấu chốt vấn đề. Anh như trút được gánh nặng nên nói: "Hóa ra là như vậy, chẳng trách cô không muốn gặp tôi."

"Không có, không phải tôi không muốn gặp anh. Đương nhiên tôi cũng không muốn gặp anh. Trời ạ, tôi đang nói gì thế này?" Quý Tiểu Đông mới vừa tỉnh táo mà giờ lại bắt đầu bối rối.

"Tiểu Quý, cô cứ thoải mái đi. Hiện giờ chúng ta không phải là giám đốc và nhân viên nữa mà đang là những người bạn cùng ngồi tán gẫu, trò chuyện chân thật với nhau. Tôi hy vọng nếu có gánh nặng gì hãy đừng ngại nói tôi biết. Ngược lại nếu có chuyện gì tôi cũng sẽ nói với cô."

Quý Tiểu Đông chỉ cảm thấy trán nổi gân xanh, mạch máu như muốn bùng ra ngoài. Cô không biết mình sao lại nói năng lộn xộn ở trước mặt tổng giám đốc như thế?

"Xin lỗi vì quấy rầy quý khách, đây là đồ uống của quý khách. Cà phê của anh, còn đây là trà xanh của chị, quý khách dùng tự nhiên."

Đang lúc muốn ngất đi, người phục vụ xuất hiện đúng lúc khiến Quý Tiểu Đông bình tĩnh trở lại. Cô ấn một bên huyết Thái Dương không ngại ngừng mà cầm ly trà xanh lên hớp một ngụm lớn. Nhưng vì động tác quá nhanh khiến cô lập tức khó chịu bắt đầu ho khan.

Hoàng Phủ Chính không nói gì, chỉ lo lắng nhìn cô. Khi thấy cô ho đến đỏ cả mặt mà không dừng lại được thì anh vội vã rút ra tờ khăn giấy phía dưới bàn đưa cho cô.

Quý Tiểu Đông nhận lấy, lại nhanh chóng quay đầu sang chỗ khác tiếp tục ho. Đến khi cảm thấy dễ chịu hơn một chút thì cô lại lấy một góc khăn nhẹ nhàng lau nước mắt rơi ra từ khoé mắt mình.

Cô lại bưng ly trà lên uống, Hoàng Phủ Chính vội vã quay đầu sang hướng khác không nhìn cô nữa. Đến khi cô từ từ nuốt xuống thì anh mới quay đầu lại nhìn cô, nhưng vẫn không nói gì.

"Xin lỗi, vừa nãy tôi quá kích động."

Hoàng Phủ Chính chỉ lắc đầu, không nói gì, trên mặt không tỏ ra thái độ gì.

"Thật không phải, khi nãy tôi thật sự không cố ý."

"Không sao, chỉ cần cô không có gì là được."

"Vậy vừa nãy tại sao anh không nói chuyện?"

"Cô đang kích động như thế thì tôi còn có thể nói gì? Tôi vừa muốn nói chuyện thì cô lại bị sặc."

Trước đó, cô còn tưởng rằng anh ta đang đùa, hóa ra là vì đang đợi cô đỡ hơn. Quý Tiểu Đông cảm kích nói: "Cảm ơn anh đã thông cảm, thực ra tôi cũng không biết ngày hôm nay mình bị làm sao nữa, thật ngại quá"

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Thì Ra Anh Cũng Đến Đây (Phần Năm)

"Cô đừng vội, nghỉ ngơi trước đã, chờ đến khi cô đỡ hần rồi chúng ta tiếp tục trò chuyện, dù sao tôi cũng đang rảnh."

Quý Tiểu Đông nghe vậy bỗng cảm thấy buồn lòng rất nhiều. Cô hắng giọng một cái, thấy mình khoẻ hần rồi mới tiếp tục cuộc trò chuyện lúc này của hai người.

"Khi này chúng ta nói đến chỗ nào?"

Hoàng Phủ Chính cũng không để ý nhiều đến cuộc trò chuyện lúc này nên anh thừa nhận: "Thật ra tôi cũng không nhớ rõ, chúng ta trò chuyện một chút thôi. Đúng rồi, hôm nay cô và bạn trai cùng nhau tới đây ăn cơm sao?"

"Anh ấy không phải là bạn trai của tôi."

"Vậy chẳng lẽ bạn trai cô lại đang làm thêm giờ?"

Quý Tiểu Đông chần chờ một chút. Hiếm có cơ hội Tổng giám đốc chủ động nói chuyện với mình mà tâm tình của anh có vẻ cũng tốt nên cô nghĩ nếu mình nói sự thật chắc anh cũng sẽ tha thứ cho mình.

"Tổng Giám đốc, tôi thấy mình không phải là người ưa nói dối. Vì vậy tôi muốn thẳng thắn với anh. Thật ra tôi không có bạn trai, vào ngày sinh nhật đó, tôi nói như vậy là muốn cố ý lừa gạt anh. Bởi vì khi phỏng vấn, tôi

đã nói với quản lý Dương rằng mình đã có bạn trai. Vì vậy, tôi phải giả bộ rằng mình đã có bạn trai."

"Thật ra tôi không quan tâm nhân viên có người yêu hay chưa mà tôi cũng không biết tại sao quản lý Dương phải để ý điều này. Có lẽ cô ấy chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi."

"Nếu anh và quản lý Dương không có quan hệ thì tôi mới dám nói với anh đấy."

Hoàng Phủ Chính gật đầu tỏ vẻ hiểu, anh nhẹ nhàng nói: "A, cảm ơn cô thẳng thắn. Thật sự tôi cũng không để ý, đó là những lời nói dối có ý tốt. Cô cũng chỉ muốn bảo vệ mình chứ không làm hại ai, nên cô cũng không cần phải áy náy."

"Cảm ơn Tổng giám đốc."

"Kiểu tóc này rất hợp với cô."

"Vậy sao? Cảm ơn anh, trước nay tôi luôn cảm thấy mình quá non, không giống như người lớn. Vì vậy, tôi quyết định đổi kiểu tóc, không ngờ đều được mọi người khen ngợi."

"Kiểu tóc này thật sự rất thích hợp với cô. Cô chọn đúng rồi."

Quý Tiểu Đông đưa tay vuốt tóc mình, giống như vuốt ve một tác phẩm nghệ thuật trân quý. Từ lúc cô đổi kiểu tóc, cô thường làm động tác này.

"Tổng giám đốc, tôi còn chuyện này muốn hỏi anh."

"Ừ, cô hỏi đi."

"Vừa rồi nghe anh nói quản lý Dương không phải là bạn gái anh, đúng không?"

Mặc dù vấn đề này mang tính chất riêng tư, nhưng không biết vì sao Hoàng Phủ Chính vẫn muốn trả lời. Có lẽ vào giờ phút này, bọn họ chính là bạn bè thân thiết không giấu nhau điều gì.

"Nói chính xác hơn cô ấy giống như bạn tôi. Gia đình tôi và gia đình cô ấy rất thân, ba mẹ hai bên thân thiết hơn mấy chục năm rồi. Mặc dù các bậc trưởng bối đều muốn chúng tôi tiến tới hôn nhân nhưng hiện tại tôi chưa muốn kết hôn. Vì vậy tôi với cô ấy chỉ là bạn bè mà thôi. Tạm thời là vậy."

"Vậy việc dùng cơm với cô gái kia cũng là do chủ tịch ép buộc?"

"Đúng vậy, ba tôi còn tích cực hơn chúng tôi. Chẳng lẽ ba mẹ cô không thế à?"

Quý Tiểu Đông không còn e dè mà nói chuyện thoải mái với anh: "Mẹ tôi cũng sẽ hỏi nhưng bà sẽ không thúc giục, vì bà biết thúc giục cũng vô ích. Tính tình tôi có lúc ngang ngạnh, cứng cỏi khiến người khác phải đau đầu."

"Cô rất ngang ngạnh sao? Tôi thấy bình thường cô rất nhã nhặn lịch sự, phải là tuýp người thực nữ mới đúng. Đúng rồi, tên của cô là do ai đặt thế?"

"Mẹ tôi. Mặc dù trình độ văn hóa của mẹ tôi không cao nhưng trong đầu có đầy tư tưởng lãng mạn. Có nhiều lúc mẹ tôi nói ra những điều mà ngay cả tôi cũng chưa từng nghĩ đến."

"Tôi có thể tưởng tượng được. Nếu không, bà sẽ không bao giờ lấy một cái tên đặc biệt như vậy để đặt cho cô."

Thật hiếm thấy Hoàng Phủ Chính cười, hơn nữa hiện giờ anh cười thành tiếng. Trong nhất thời, Quý Tiểu Đông đột nhiên cảm thấy trên bầu trời dường như có vô số ánh sáng lấp lánh khiến người ta say mê không dứt

ra được. Nhìn thấy một người đàn ông mạnh mẽ lại ưu tú như vậy, cô quyết định hỏi một vấn đề mình quan tâm nhất.

"Đúng rồi, Tổng giám đốc, tên tôi có chữ “Đông”. Vậy xin hỏi anh sẽ nghĩ đến điều gì khi nghe tên này?"

"Đông nghĩa là đau thương, một người phụ nữ đau thương, chịu nhiều khổ sở, tất nhiên không phải bị thương nặng hay một đòn trí mạng. Nhưng tôi lại cảm thấy bác gái không phải có ý này, có lẽ là sự yêu thương. Một người bề trên muốn chăm sóc, che chở cho những đứa trẻ của mình hoặc là một sự quan tâm, quý trọng giữa hai người yêu thương nhau."

Quý Tiểu Đông gần như bị chấn động. Qua một lúc lâu, thân thể cô vẫn cứng đờ như thế thậm chí cô cũng không còn sức mở miệng.

Thấy cô không có bất kỳ phản ứng gì, Hoàng Phủ Chính có chút nghi ngờ, một mặt muốn mở miệng một mặt lại sợ ấn tượng của cô về mình không tốt nên anh đành im lặng.

Qua chừng một phút, Quý Tiểu Đông tựa như vừa mới thoát ra từ cõi thần tiên, cô nhanh chóng khôi phục thần trí, nói xin lỗi: "Thật ngại quá, tôi chỉ cảm thấy kinh ngạc vì anh giống như nhân vật trong truyền thuyết đấy mà."

"A? Trong truyền thuyết, tôi giống nhân vật nào?"

"Không biết bên ngoài anh thế nào nhưng tôi đã từng nghe người khác nói về chiến tích lừng lẫy của anh rồi. Anh rất lạnh lùng, lại không thích nói chuyện, bình thường chỉ gật đầu chào mọi người thôi. Hơn nữa mọi người cũng nói anh rất mạnh mẽ, dám đuổi người mắc bệnh tâm thần ra khỏi công ty nữa đấy."

Vừa nghe đến sự kiện trong quá khứ, Hoàng Phủ Chính cảm thấy ngượng ngùng, anh có vẻ xấu hổ nói tiếp: "Không ngờ một chuyện nho nhỏ

như thế mà khiến mọi người nhớ mãi. Hơn nữa đã qua mấy năm rồi, bình thường tôi rất ít nói nhưng này giờ tôi nói chuyện với cô như vậy cũng coi như là ít sao?"

"Dĩ nhiên. Tôi thấy anh rất hiền hoà, thỉnh thoảng có chút mạnh mẽ nhưng anh không lạnh lùng."

"Có lẽ người khác không có cơ hội hiểu tôi nên cho rằng tôi khó khăn."

"Đó là bởi vì anh không cho người khác có cơ hội hiểu anh. Dĩ nhiên, lãnh đạo phải có dáng vẻ của lãnh đạo, nếu không anh sẽ không cách nào quản lý cấp dưới được."

"Sao tôi có cảm giác cô đang nói một đằng làm một nẻo vậy?"

Nghe Tổng giám đốc nhạo báng, Quý Tiểu Đông không e dè, thản nhiên nói ra quan điểm của mình: "Nói đúng hơn là mâu thuẫn, một mặt tôi hi vọng lãnh đạo của mình sẽ không lạnh lùng, tàn khốc, vì như vậy tôi cũng không cần đi đến đâu cũng cần thận, cung kính cúi chào. Mặt khác, nếu như lãnh đạo thật hoà mình với nhân viên thì tôi cảm thấy người lãnh đạo như vậy sẽ không có uy tín, rất khó để nhân viên noi theo."

"Đây là lời thật lòng của cô sao?"

"Không giống sao?"

"Giống, tôi cũng tin tưởng đây là lời thật lòng của cô."

Hai người cứ như vậy tâm tình vui vẻ, tán gẫu hết chuyện này đến chuyện khác. Đề tài này vừa kết thúc lại đổi sang đề tài khác, có lúc nghiêm túc lại có lúc khá khôi hài. Mặc dù vậy, không khí vẫn tương đối hài hoà, ấm áp.

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Thì Ra Anh Cũng Đến Đây (Phần Sáu)

Hoàng Phủ Chính cảm thấy Quý Tiểu Đông là người đầu tiên mình muốn nói chuyện nhiều như vậy. Ngược lại Quý Tiểu Đông cũng có cảm giác lạ lẫm với Hoàng Phủ Chính. Cô khẳng định mình đã yêu Tổng giám Đốc rồi.

Đúng vậy, nghĩ tới hai chữ "yêu thương", Quý Tiểu Đông biết mình thật sự đã bị thần Cupid bắn trúng.

Nhớ khi còn bé, cô đã từng nhú mày nhăn mặt hỏi mẹ mình: "Mẹ, mẹ biết con sợ đau mà sao mẹ lại đặt tên con là Đông?"

Mẹ Quý dịu dàng trả lời: "Con gái ngoan, Đông không phải là đau đớn mà là thương yêu. Dĩ nhiên, mỗi người sẽ có cách hiểu của riêng mình, nhưng con phải nhớ, nếu như có một người biết nghĩa của từ này thì con phải biết quý trọng anh ta. Mẹ tin anh ta nhất định là một người dịu dàng, lương thiện. Một người đàn ông như vậy rất xứng đáng để con giao phó đời mình."

Quý Tiểu Đông nhắm mắt lại, cô đang đắm chìm vào lời nói của mẹ mình năm đó. Hôm nay, một người đàn ông như thế đã xuất hiện. Cô sẽ quý trọng anh ấy bằng cách nào đây?

"Tiểu Quý, cô đang cầu nguyện hay là đang mộng du vào cõi thần tiên?"

"Không có. Đột nhiên tôi nhớ lại lời mẹ mình dặn khi còn nhỏ, khiến tôi cảm thấy trong lòng ngọt ngào như mật đường. Vì vậy, tôi nhắm mắt để cảm thụ một chút."

"Cô thật rất đặc biệt, ai không biết sẽ cho rằng cô rất kì lạ."

"Mới vừa rồi anh muốn nói rằng anh không hiểu tại sao lại thế phải không?"

Bị nói trúng tâm sự, Hoàng Phủ Chính cười xấu hổ, không trả lời.

"Người ta thế nào thì tôi không biết, nhưng tôi lại có cảm giác mình khác xa so với bọn họ. Nói thí dụ như thỉnh thoảng tôi sẽ tự mình lăm bằm lâu bầu."

"Vậy bình thường cô sẽ nói những gì?"

"Không nhất định phải nói nhiều. Bình thường tôi nghĩ gì thì nói đó, có lúc thấy chuyện khó khăn quá mức thì tôi sẽ nói chuyện với bản thân mình."

Hoàng Phủ Chính đang nhìn cẩn thận mái tóc của Quý Tiểu Đông, nhưng khi thấy Quý Tiểu Đông nói chuyện lạ lùng thì anh nói: "Hiện tại tôi cảm thấy cô để kiểu tóc này trông cô trưởng thành hơn rất nhiều, nhưng nó lại không hợp với dáng vẻ ngây thơ, hiền thực của cô lúc này."

"A, tôi hiểu chứ, anh muốn nói tôi ngây thơ giống như học sinh tiểu học phải không?"

"Cô hiểu là tốt rồi."

"Anh lại dám thừa nhận đấy? Thật khó ư."

Nhìn Quý Tiểu Đông đang giương nanh múa vuốt, tâm tình Hoàng Phủ Chính vui vẻ bật cười. Ít ai biết rằng đã lâu rồi anh không cười thoải

mái như vậy.

"Anh mà cười nữa thì tôi về trước đây."

"Cô vội sao hay là có chuyện gấp?"

"Tôi không vội, nhưng hôm nay có thể nói chuyện nhiều với anh như vậy, tôi cảm thấy rất vui vẻ."

"Trước kia tôi khó gần lắm sao?"

"Tốt nhất là anh nên về hỏi chủ tịch đi."

"Vậy mà cô cũng dám thừa nhận?"

"Tôi chỉ hơi to gan một chút thôi nhưng dù sao tôi cũng chỉ nói sự thật."

Hoàng Phủ Chính lại cùng Quý Tiểu Đông cười vui vẻ.

Sau một giờ, Quý Tiểu Đông nói mình phải về nên Hoàng Phủ Chính đưa cô đến trạm xe buýt. Sau đó anh cũng tự lái xe về.

Sau lần nói chuyện này thì khoảng cách hai người cũng gần thêm một chút. Vào những lúc không có ai, Quý Tiểu Đông lặng lẽ nhớ lại từng câu từng chữ mà Tổng Giám đốc nói. Cô nhận ra thật ra anh ta không lạnh lùng cao ngạo mà lại rất gần gũi. Cô nhớ về anh ta mọi lúc mọi nơi thậm chí cũng mong đợi sẽ có một ngày được gặp anh lần nữa. Mà tương tự, phía bên kia Hoàng Phủ Chính cũng đang nhớ về cô, nhớ về thời gian, địa điểm gặp nhau, ngày đó, nơi đó, anh đã nói chuyện khá lâu và khá vui vẻ với cô.

Đối với Dương Mỹ Lệ, cô đã từng có một khoảng thời gian thân thiết với Hoàng Phủ Chính. Bọn họ biết nhau từ lúc ấu thơ nhưng không hiểu sao tình cảm giữa bọn họ chỉ dừng lại ở mức bạn bè hoặc cùng lắm là vâng lời cha mẹ để hẹn hò vài lần. Mãi cho đến khi Hoàng Phủ Chính xuất ngũ,

Dương Mỹ Lệ mới nhận ra người đàn ông này đã sớm không còn nét ngây thơ trẻ con ngày nào mà thay vào đó là một người đàn ông quyến rũ, đẹp trai, chững chạc từ lời nói đến hành động. Điều đó hấp dẫn cô và cô điên cuồng yêu anh.

Từ đó, cô bắt đầu quan tâm anh, cô mượn mối quan hệ thân thiết giữa hai gia đình mà chủ động hẹn anh gặp mặt, muốn nhân cơ hội để gia tăng cảm tình lẫn nhau.

Còn Hoàng Phủ Chính vẫn chỉ xem cô như một người bạn bình thường. Anh và cô cùng lớn lên, cùng nhau trao quà cho nhau, vào những dịp lễ tết. Đối với anh, cô giống như một người họ hàng xa, vừa tôn trọng cô nhưng cũng thân thiết với cô. Ngoài những lần đó ra, thì không còn gì đặc biệt nữa cả.

Thật ra Hoàng Phủ Chính cũng hiểu ánh mắt nóng bỏng, gợi tình của Dương Mỹ Lệ nhìn mình với ẩn ý yêu đương. Anh cũng đã từng quan sát cô ấy nhiều lần, cảm thấy ngoài căn bệnh nhà giàu thì cô lại không có gì. Nhưng khuyết điểm ấy của cô cũng không đáng ngại có thể làm tăng thêm tình cảm trong mối quan hệ lâu dài của họ.

Hoàng Phủ Chính cũng thử xem xét thái độ ba của Dương Mỹ Lệ. Anh lại không ngờ ông lại vui vẻ chấp nhận hai người mà không có bất kỳ ý kiến nào. Hơn nữa ông còn muốn công khai mối quan hệ giữa anh và Dương Mỹ Lệ.

"Dương Mỹ Lệ và A Chính cũng bên nhau khá lâu rồi, cụ thể là từ lúc nào bắt đầu tôi cũng vậy không rõ lắm. Ở nhà, con gái tôi luôn khoe A Chính với tôi, tôi và mẹ nó cũng hiểu có lẽ nó đã yêu A Chính từ rất lâu rồi."

"A Chính thật may mắn. Dương Mỹ Lệ rất xinh đẹp, lại hiểu chuyện, nếu như bọn chúng có thể đến với nhau thì chúng ta cũng có thể kết thành

thông gia rồi."

"Ha ha, tôi cũng nghĩ như vậy, không biết A Chính có để ý đến Dương Mỹ Lệ nhà tôi không nữa?"

"Ai, nó được Dương Mỹ Lệ để ý là may mắn của nó rồi. Nhưng chuyện của bọn nhỏ, chúng ta cũng không tiện nhúng tay vào. Hãy cứ để bọn chúng tự nhiên thôi."

Thấy vậy, Hoàng Phủ Chính nghiêm túc để ý cảm giác của mình đối với Dương Mỹ Lệ nhưng đáng tiếc anh không hề có cảm giác đặc biệt nào với cô, anh vẫn luôn thờ ơ với Dương Mỹ Lệ. Dù cô ta cố gắng đến thế nào đi chăng nữa thì anh vẫn luôn hời hợt, lạnh nhạt.

Bỗng một ngày, Hoàng Phủ Toàn không nhịn được muốn nhắc nhở con trai mình về chuyện kết hôn.

"A Chính, tối nay con hẹn hò với Dương Mỹ Lệ thế nào?"

"Vẫn bình thường."

"Vậy con cảm thấy cô ấy như thế nào?"

Hoàng Phủ Chính máy móc trả lời: "Cô ấy sao? Không có gì, giống như hàng xóm hoặc một người bạn mà thôi."

"Con biết cô ấy thích con chứ?"

"Có sao? Con không để ý."

"Chuyện cô ấy thích con, bác Dương và ba cũng biết mà sao con lại không biết?"

"Hả?"

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của con trai, Hoàng Phủ Toàn không thể làm gì khác hơn là nói sự thật ra luôn.

"Trước kia con không để ý cũng không sao, dù sao các con chơi với nhau từ nhỏ, nên các con có thể xem nhau như người trong nhà. Nhưng hiện tại nếu ai cũng biết chuyện các con, ngay cả bác Dương và ba cũng biết thì bây giờ ba muốn biết ý con thế nào đây?"

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Người Bạn Mới Quen

Edit: Sóc Là Ta

“Thưa ba, từ trước đến nay con chưa suy nghĩ đến việc này. Không nói đến cô ấy, thậm chí con cũng chưa từng nghĩ đến bất kỳ cô gái nào. Hiện giờ con không có hứng thú với bất kỳ người phụ nữ nào cả bao gồm Dương Mỹ Lệ. Dĩ nhiên con cũng không ghét cô ấy nhưng con chỉ coi cô ấy như bạn mà thôi.”

“Ba cũng không muốn ép buộc con, chủ yếu là do các con quyết định mà thôi. Ba chỉ muốn nhắc nhở các con một tiếng, việc còn lại con cứ suy nghĩ thật kỹ.”

Nghe ba mình nói vậy, Hoàng Phủ Chính hỏi ngược lại: “Ba cảm thấy cô ấy như thế nào? Ba có hài lòng về cô ấy không?”

“Tuy cô ấy có chút tật xấu nhưng cũng có dáng vẻ tiểu thư đài các. Hơn nữa quan hệ giữa hai gia đình cũng tốt nên ba cũng hy vọng các con cũng có thể đến với nhau.”

“Con biết rồi, con sẽ thử. Nhưng con cũng nói trước nếu như cuối cùng con vẫn không thể thích cô ấy thì con hi vọng không vì vậy mà ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai bên gia đình. Nếu không, con sẽ từ bỏ ngay bây giờ.”

“Ba và bác Dương đều là những người hiểu biết, sẽ không vì thế mà trở mặt. Ba không biết Dương Mỹ Lệ thế nào nhưng ba nghĩ cô ấy sẽ không như thế. Bác Dương tốt như vậy thì con gái ông ta cũng thế.”

“Vậy được, con sẽ cố gắng.”

Kể từ khi quyết tâm cố gắng tìm hiểu Dương Mỹ Lệ, Hoàng Phủ Chính thật sự nghiêm túc muốn thử làm bạn trai để tìm hiểu cô hơn nhưng anh lại phát hiện bản thân mình chẳng có chút hứng thú nào. Anh chỉ xem cô ấy giống như em gái nhỏ của anh. Ai lại muốn người nhà của mình làm người yêu chứ?

Sau khi nghe Hoàng Phủ Chính thừa nhận rằng con trai mình không có hứng thú với Dương Mỹ Lệ thì Hoàng Phủ Toàn có chút thất vọng nhưng ông lại không cảm thấy tuyệt vọng. Mặc dù năm đó đúng là ông vừa nhìn thấy mẹ của Hoàng Phủ Chính thì yêu ngay nhưng dân gian còn có một câu gọi là lâu ngày sinh tình. Nói không chừng thời gian gần nhau sẽ cảm hoá tất cả nhất là khi chúng nó có đứa con ràng buộc.

Biết rằng đối phương yêu mình mà mình lại không thích người ta, Hoàng Phủ Chính không muốn mình mất nhiều thời gian về việc này nên anh bắt đầu xa lánh Dương Mỹ Lệ. Có khi anh thà chịu ở nhà chứ không muốn ra ngoài hẹn hò với Dương Mỹ Lệ. Ngược lại, Dương Mỹ Lệ cũng không, buông bỏ, không được lần này thì lần sau, cô tin tưởng rằng sẽ có một ngày anh ấy sẽ chấp nhận mình.

Cứ như vậy, Dương Mỹ Lệ càng ngày càng nhiệt tình, mà Hoàng Phủ Chính vì không muốn làm mất lòng cô nên thỉnh thoảng cũng hạ mình chấp nhận cùng ăn cơm với cô.

Dù Dương Mỹ Lệ biết rõ lòng của Hoàng Phủ Chính nhưng khi nhìn thấy anh ấy không cự tuyệt mình nên cô nghĩ mình vẫn còn cơ hội. Cô

thăm nghĩ lần này cô nhất định không buông bỏ anh. Ai nói anh ấy khiến cô si mê đây?

Nhớ lại ngày đó, cô đã hẹn được Hoàng Phủ Chính thành công. Hai người cùng đi ăn cơm, sau đó đi dạo trong công viên.

Lúc này Dương Mỹ Lệ cố gắng tìm đề tài nói: “A Chính, gần đây anh bận rộn lắm sao?”

“Không có, ngoài việc mỗi ngày đều phải đi làm thì bình thường anh hầu như không có chuyện gì để làm.”

“Vậy anh không hẹn bạn bè thân thiết ra uống rượu trò chuyện sao? Em nghĩ anh cũng có rất nhiều bạn ở thành phố này mà.”

“Đúng là anh có không ít bạn bè ở đây, anh và bọn họ cũng hẹn gặp nhau nhưng cũng không thường xuyên lắm. Có lẽ mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình.”

“Dù sao nếu anh rảnh rỗi thì cũng nên hẹn bạn bè ra ngoài vui chơi thì tốt hơn. Em thích có bạn bè cùng đi dạo phố, ăn cơm. Nếu ngày nào cũng được như vậy thì em sẽ rất vui vẻ đấy.”

Hoàng Phủ Chính chỉ đáp lại ngắn gọn và nói: “Đây là bản tính của phụ nữ mà.”

“Nếu ngày nào cũng có quần áo mới, đồ trang sức quý báu, thì em sẽ mặc sức chọn lựa. Nói thật, em thích bọn họ mang đến tận nhà cho em chọn lựa đấy.”

“Em cũng biết cách chi tiêu đấy nhỉ!”

“Phụ nữ luôn có tham vọng. Ai lại không muốn gả cho một ông chồng tốt, giàu có mua cho mình nhiều quần áo và đồ trang sức đây? Phụ nữ đều

có mơ ước như vậy.”

“Cho nên mới nói phụ nữ thật khó hiểu, những thứ như vậy thì có gì tốt? Nếu cảm thấy tốt thì một mình hưởng thụ là được. Tại sao lại cứ hay khoe khoang, so sánh cái này cái kia?”

“Không khoe khoang thì sao có thể phân chia cao thấp, người giàu sang và kẻ bần hàn đây? Nói với anh thì anh cũng không hiểu đâu, bởi vì anh không phải là phụ nữ mà.”

Hoàng Phủ Chính không phản bác nhưng anh phải thừa nhận rằng đàn ông và phụ nữ có sự khác biệt quá lớn.

Hai người lại im lặng, tiếp tục đi bộ về phía trước. Dường như cũng biết hình như Hoàng Phủ Chính không có hứng thú với đề tài này nên Dương Mỹ Lệ quyết định chuyển đề tài, dù sao đàn ông cũng sẽ chú trọng đến sự nghiệp nhiều hơn.

“Tình hình kinh tế của tập đoàn Thái tử vẫn tốt chứ? Em thấy gần đây ba em dường như rất bận.”

“Gần đây cũng nhờ bác Dương tìm được nhiều mối làm ăn lớn nên anh mới ký kết được rất nhiều hợp đồng. Anh nghĩ chắc bác cũng mệt mỏi lắm rồi.”

“Đúng vậy, ba em vẫn xem công ty như của mình, ông tận tâm tận lực cống hiến hết mình cho công ty.”

Hoàng Phủ Chính gật đầu đồng ý. Lúc anh ngẩng đầu lên đụng phải ánh mắt của Dương Mỹ Lệ nên anh nhanh chóng cụp mắt xuống, khẳng định nói: “Tập đoàn Thái Tử thực chất có rất nhiều nhân viên cống hiến cho công ty hết mình. Ba anh và anh sẽ mãi mãi ghi nhớ công lao của họ.”

“Anh thật khách khí. Họ đều là những nhân viên của anh mà.”

Lời nói này quá mức thẳng thắn khiến Hoàng Phủ Chính không biết nói gì trong lúc này.

Mà Dương Mỹ Lệ dường như cũng nhận thấy mình quá thuận miệng, sợ Hoàng Phủ Chính hiểu lầm nên cô vội vã giải thích: “Ý em là ba em thật sự xem trọng công ty hơn chính bản thân của mình. Hơn nữa hai gia đình lại khá thân thiết giống như người trong cùng một gia đình.”

“Đúng vậy, người như ông thật hiếm thấy.”

Thật may là cuộc nói chuyện hướng về ba của mình nếu không Dương Mỹ Lệ sẽ rất lúng túng. Ngược lại, Hoàng Phủ Chính vừa nói xong câu này thì anh cũng không biết tiếp tục nói gì nữa.

Không khí chung quanh lập tức lại yên tĩnh.

“Em mệt rồi, chúng ta về thôi.”

“Được, cứ làm theo ý em.”

Hoàng Phủ Chính cũng đang cảm thấy không thể chịu nổi khi ở cùng Dương Mỹ Lệ nữa. Rốt cuộc anh cũng hiểu rằng sở dĩ anh không có hứng thú với cô là vì anh và cô không có điểm chung, không tìm được đề tài chung để trò chuyện.

Nói đến đề tài chung, anh lại không hiểu tại sao mình và Quý Tiểu Đông có rất nhiều đề tài chung để trò chuyện. Thời gian quen cô ấy cũng không lâu nhưng lại làm anh cảm thấy rất vui vẻ. Cô ấy chân thành, không giấu diếm anh điều gì khiến anh cực kỳ vui vẻ, có nhiều hứng thú với cô ấy.

Nghĩ về Quý Tiểu Đông, Hoàng Phủ Chính cảm thấy cô ấy là một người bạn thật đặc biệt.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Nói Hay Không Nói Cũng Là Một Vấn Đề Lớn (1)

Vừa nhìn cũng đã biết Tổng Giám Đốc là người thích làm việc, có lẽ anh cũng thích những loại phụ nữ mạnh mẽ. Vì vậy trong lòng Quý Tiểu Đông đã âm thầm có mục tiêu, cô hi vọng mình làm việc có thành tích tốt để có thể đạt được chức vụ cao hơn giống như quản lý Dương có thể đến phòng họp để được gặp mặt Tổng Giám đốc.

Vào cuối mỗi tháng, tất cả các ban sẽ đến họp để báo cáo về tình hình hoạt động của tháng trước, mà tổng giám đốc sẽ đích thân hỏi từng người về việc này. Tất nhiên tháng này cũng không ngoại lệ.

Sáng sớm, Hoàng Phủ Chính tới phòng làm việc của mình để bắt đầu công việc.

Thư ký riêng của anh họ Cung, thoát nhìn là một người đàn ông rất trầm ổn, lạnh lợi, thông minh.

Thư ký Cung lễ phép chào hỏi nói: "Chào buổi sáng, Tổng Giám đốc."

"Chào buổi sáng. Hôm nay chúng ta có những công việc gì?"

"Hôm nay sẽ là ngày tổng kết tình hình của tất cả các bộ phận trong tháng trước nhưng vẫn còn thiếu bộ phận hành chính. Vậy trước tiên tôi đưa bản báo cáo của bộ phận khác cho anh, sau đó tôi sẽ gọi điện thoại hối thúc bộ phận hành chính nộp bản báo cáo."

"Quản lý Dương thuộc bộ phận hành chính bị bệnh nên xin nghỉ phép ba ngày. Như vậy đi, cậu thông báo cho Quý Tiểu Đông thuộc phòng hành chính đem bản báo cáo lên cho tôi là được."

"Dạ, tôi lập tức làm ngay."

Sau khi nhận được thông báo, tổ trưởng Lưu nghiêng đầu nhìn Quý Tiểu Đông nói: "Tiểu Quý, em đi với chị."

"Dạ, được."

Tổ trưởng Lưu cầm chìa khóa và đi ra ngoài, vừa đi tới phòng quản lý, cô vừa giải thích: "Tổng Giám Đốc nói em đem bản báo cáo tổng kết tình hình tháng trước lên cho anh ta."

Quý Tiểu Đông sửng sốt, mở to hai mắt và chớp mắt vài cái, sau đó cô cũng nhanh chóng khôi phục lại trạng thái lúc đầu của mình.

"Em đang khẩn trương đúng không?"

"Em không cảm thấy khẩn trương, chỉ là đưa bản báo cáo cho Tổng giám đốc thôi mà."

"Lúc trước em rất nhát gan, sợ phiền phức mà sao bây giờ lại tỏ ra không sợ rồi hả?"

"Bởi vì giờ đây em cảm thấy Tổng Giám đốc..... cũng không đáng sợ." Nhưng bốn từ "cũng không đáng sợ" ở phía sau đã được cô kịp thời ngậm miệng không phát ra thành lời, vì nếu cô nói ra thì có thể cô sẽ phải giải thích với tổ trưởng Lưu.

Tổ trưởng Lưu nghi ngờ nhìn cô. Chuyện Tổng giám đốc tự nhiên sai Quý Tiểu Đông đưa tài liệu lên cho anh ta đã làm cho người ta cảm thấy bất

ngờ rồi, mà bây giờ nhìn thái độ của Quý Tiểu Đông lại như thế, có lẽ hai người đã xảy ra chuyện gì rồi chẳng?

Thừa dịp tổ trưởng Lưu còn đang suy nghĩ chưa mở miệng hỏi mình, Quý Tiểu Đông cũng không muốn tổ trưởng Lưu nghi ngờ nên không thể làm gì khác hơn là trả lời câu hỏi của tổ trưởng Lưu: "Anh ấy cảm thấy việc nhỏ như vậy cũng không muốn làm phiền chị nên giao cho em đó thôi."

"Làm sao Tổng Giám đốc biết em được? Công ty chúng ta có rất nhiều nhân viên như vậy thì sao anh ta lại chỉ nhớ mỗi mình em?"

"Anh ấy muốn biết em cũng dễ dàng thôi mà vì em và anh ấy có cùng ngày tháng năm sinh. Hôm sinh nhật anh ấy, em lại còn bị hiểu lầm rằng muốn tặng hoa cho anh ấy nữa. Vì vậy anh ấy mà không biết em mới là chuyện lạ."

"Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?"

"Dĩ nhiên. Nếu không chị cho rằng em và anh ấy sẽ có tình cảm gì sao?"

Lúc đó tổ trưởng Lưu đã tìm được tài liệu để trên bàn của quản lý Dương. Cô cầm lên và xem qua một lượt, sau khi xác nhận mọi thứ đã ổn thì cô mới đưa cho Quý Tiểu Đông nói: "Có tình cảm hay không thì chị không biết nhưng bây giờ anh ấy sai em đi làm việc này. Đây là tài liệu của phòng mình, em lập tức đem lên phòng cho anh ta. Phòng làm việc của tổng giám đốc ở lầu hai mươi tám, em chỉ cần đưa nó cho thư ký của anh ta thôi. Em nhớ nhất định không được vào phòng làm việc của anh ta nha."

"Dạ."

"Tiểu Quý, em thật sự không có chút sợ hãi nào sao? Cũng không hề bị kích động sao?" Tổ trưởng Lưu có cảm giác biểu hiện của Quý Tiểu Đông có gì đó lạ lùng không thể giải thích được.

Quý Tiểu Đông ngây thơ hỏi: "Sao vậy?"

"Nếu là người khác, họ đã sớm hoan hô kích động, bởi vì đây chính là cơ hội khó có được. Mà lúc này chị thấy em bình tĩnh đến lạ kỳ?"

"Chị quan sát em rất cẩn thận, thật không hổ danh là chị cả của chúng em. Nhưng em thật sự không cảm thấy có cái gì lạ vì ngay đến cả khuôn mặt của anh ấy mà em cũng không nhớ thì sao em lại bị kích động?"

Tổ trưởng Lưu suy nghĩ một chút, cô đồng ý nói: "Điều này cũng đúng. Tiểu Quý, bây giờ em càng ngày càng bình tĩnh, năng lực phân tích cũng thay đổi không ít đấy."

"Đó cũng là do em theo chị học hỏi, cảm ơn tổ trưởng đã chỉ dạy."

"Tốt lắm, mau đi đi, chúng ta sẽ nói chuyện sau."

Quý Tiểu Đông ừ một tiếng, ôm lấy tài liệu đi ra ngoài.

Có lẽ bởi vì muốn thăng tiến trong sự nghiệp nên trong khi đứng chờ thang máy, cô mở tài liệu mà quản lý Dương đã chuẩn bị sẵn. Cô chưa từng có cơ hội đọc qua những tài liệu như thế này. Vì thế cô quyết định mình phải học tập nhiều hơn để có thể làm được những bản báo cáo giống như vậy.

Trong thang máy không có một bóng người, Quý Tiểu Đông nhanh chóng xem sơ lược về bản báo cáo và cuối cùng cô phát hiện một sai lầm nhưng lúc này thang máy đã lên đến tầng hai mươi tám.

Cô cũng không thể ngờ quản lý Dương lại phạm sai lầm nghiêm trọng như thế này.

Cô còn chưa kịp xem tiếp mà cửa thang máy lại tự động đóng lại. Quý Tiểu Đông giật mình nhận ra thì ra là mình quên bước ra khỏi thang máy.

May mắn là lúc đó không có ai cần dùng thang máy, nếu không cô có thể lại đi xuống một chuyến nữa rồi.

Quý Tiểu Đông vội vàng nhấn mở cửa, chờ cửa vừa mở ra cô lập tức bước nhanh ra ngoài. Trên hành lang, cô dừng lại cẩn thận coi lại một lần nữa, quản lý Dương thật sự sai lầm rồi.

Vậy phải làm sao bây giờ? Cô có nên chủ động chỉ ra sai lầm này hay là mặc kệ việc này, muốn ra sao cũng được?

Cô cũng chỉ là một nhân viên bình thường, nếu cô tự ý đi đến báo cho cấp trên thì như vậy có tốt không? Điểm quan trọng là hôm nay quản lý Dương lại không có ở đây. Hiện giờ nếu sửa lỗi cũng không thể nào làm được. Nghĩ lại, chính vì quản lý Dương không có ở đây nên cô mới có cơ hội đọc được tài liệu, vậy có phải ông trời cũng cho cô cơ hội hiếm có này không?

Nếu muốn trở nên mạnh mẽ, thì cô phải nghiêm khắc với bản thân mình, chuyện nào cũng phải hoàn thành một cách tốt đẹp. Vậy nếu thấy lỗi mà khoanh tay đứng nhìn thì đó là tác phong làm việc của một người phụ nữ mạnh mẽ hay sao? Mặc dù cô không phải người phụ nữ mạnh mẽ nhưng bây giờ cô đang cố gắng học tập để mình giỏi hơn, mạnh hơn thì cô phải chỉ ra những lỗi lầm này.

Nhưng quản lý Dương có danh hiệu là Nữ Ma Đầu, nếu như cô ấy biết mình xen vào việc của người khác lại còn cố tình chỉ ra lỗi sai với tổng giám đốc thì cô chắc chắn cô ta sẽ không tha cho mình. Cô chỉ là một nhân viên quèn, không quyền thế thì làm sao chống lại cô ta nổi đây?

Quý Tiểu Đông bối rối, đi tới đi lui trong thang máy. Cô suy đi nghĩ lại, cuối cùng nhắm mắt lại, sau đó mở mắt ra quyết định vững chắc mình nên làm gì trong tình huống này.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Nói Hoặc Không Nói Cũng Là Một Vấn Đề (2)

Sao cô lại có cảm giác mình giống như đang thiếu dưỡng khí hay là do cô quá khẩn trương sao? Tại sao quanh người cô lại xuất hiện cảm giác hít thở không thông thậm chí lỗ chân lông cũng đang dần dần khép lại tựa như cảm giác được có mối nguy hiểm nào đó đang tiến tới gần mình.

Lúc cô cảm thấy dường như mình sắp chết, cô mở mắt trừng lớn và thấy khuôn mặt của tổng giám đốc Hoàng Phủ Chính yên lặng xuất hiện trước mặt mình.

Quý Tiểu Đông thoải mái thở dài một hơi, thì ra là do cô cứ nghĩ đến Tổng giám đốc nên mới khẩn trương như vậy. Cô lắc đầu như muốn xua đuổi hình bóng của Tổng giám đốc ra khỏi đầu mình.

Một giây, hai giây thậm chí ba giây đồng hồ sau, Tổng giám đốc thật sự đang đứng trước mặt cô. Cô nhìn anh từ chân lên đến đỉnh đầu, chớp chớp mắt như không muốn tin người đó chính là Tổng Giám Đốc. Nhưng thực tế đã chứng minh Hoàng Phủ Chính đang đứng trước mặt cô.

Năm phút đồng hồ trước, cô còn được tổ trưởng Lưu khen ngợi về biểu hiện bình tĩnh của mình mà giờ phút này cô hốt hoảng la lên với thái độ cực kì hoảng hốt: "Tổng Giám Đốc, anh ——"

"Thật xin lỗi, tôi hù dọa cô sao?"

"Anh, sao anh lại ở đây?"

Hoàng Phủ Chính chỉ sang thang máy bên cạnh phòng vệ sinh, khuôn mặt vô tội đáp: "Tôi mới từ nhà vệ sinh ra, vừa hay nhìn thấy cô đang đi tới đi lui, cô đang suy nghĩ gì đấy?"

"Tôi đến để đưa bản tổng kết tháng trước của phòng hành chính vì hôm nay quản lý Dương nghỉ phép."

"Tôi biết cô ấy nghỉ phép nên mới bảo cô giúp tôi đưa lên."

"Dạ."

"Nhưng Tiểu Quý, sao cô không trực tiếp đưa lên mà hình như cô còn do dự điều gì?"

Quý Tiểu Đông không suy nghĩ nhiều liền cố tình che giấu, nói: "Không phải, tôi đang suy nghĩ xem phòng làm việc của anh ở đâu bởi vì tôi chưa từng đến phòng làm việc của Tổng Giám Đốc."

"Nhưng tấm bảng có ghi rõ là “Phòng làm việc của Tổng Giám đốc”, cô thấy không?"

"Phải ha, vừa rồi tôi không để ý."

Thư ký Cung thấy Quý Tiểu Đông đứng đó trò chuyện với Tổng Giám Đốc thì trong lòng bỗng cảm thấy sợ hãi. Anh ta bỏ việc đó chạy ra xem xảy ra việc gì.

"Thưa Tổng Giám Đốc?"

"A, không có sao, tôi trò chuyện với cô ấy một lúc."

"Dạ."

Sau khi thư ký Cung rời đi, Hoàng Phủ Chính bước đến gần thúc giục: "Tiểu Quý, tôi nhớ cô từng nói với tôi rằng cô không biết nói dối. Hiện giờ,

nhìn dáng vẻ của cô, có lẽ cô có điều gì đang giấu tôi nên tôi cũng đang đợi cô thành thật."

"Thật sự không có gì."

Đột nhiên khuôn mặt Hoàng Phủ Chính trở nên nghiêm túc, một khuôn mặt mà Quý Tiểu Đông chưa từng thấy qua. Có lẽ đây mới gọi là khuôn mặt lãnh khốc thật sự.

Hai người trầm mặc mấy giây, trước sự mạnh mẽ và nghiêm túc của Hoàng Phủ Chính, cuối cùng Quý Tiểu Đông chịu thua, cô ngập ngừng nói với giọng thì thầm: "Tôi thật sự có chuyện muốn báo cáo với anh."

"Tôi đang nghe."

"Đây là chuyện sơ suất của bộ phận chúng tôi. Vừa rồi trong thang máy, tôi có tùy tiện xem sơ qua một chút và phát hiện bên trong có một lỗi sai."

"Ở đâu?"

Quý Tiểu Đông mở tài liệu ra, Hoàng Phủ Chính cũng ghé mắt vào xem, hai người vai kề vai cùng nhau xem tài liệu.

"Chính là chỗ này, con số này rõ ràng vượt hơn gấp mấy lần so với số liệu thực tế. Tôi xem kỹ hơn thì thấy sở dĩ có sự sai lệch như thế là do quản lý Dương đã thêm hai con số ở phía trước nên mới dẫn đến sai lầm này."

"Tôi vẫn chưa rõ lắm. Như vậy đi, cô đi với tôi trở về phòng làm việc của tôi, sau đó cô nói chi tiết hơn về việc này được không?"

"Dạ."

Hoàng Phủ Chính dẫn Quý Tiểu Đông trở về phòng làm việc của mình, còn thư ký Cung cũng cảm thấy kỳ lạ nhìn theo bóng dáng hai người

từ từ khuất sau cánh cửa.

Cô ấy là ai? Nhìn cô ấy cũng mặc đồng phục của tập đoàn Thái Tử, vậy ra cô ấy cũng làm việc ở đây rồi. Nhưng tại sao cô ấy được Tổng Giám Đốc cho vào phòng làm việc, vốn là nơi không ai được vào?

"Mời ngồi."

"Cám ơn."

Hoàng Phủ Chính cũng không vội ngồi xuống, mà chủ động hỏi Quý Tiểu Đông: "Cô muốn uống chút gì không? Tôi sai thư ký chuẩn bị."

"Không cần, tôi không khát."

"Cô đừng khách khí, tôi thấy hôm nay có lẽ cô phải lấy hết dũng cảm mới dám nói với tôi việc này. Để cô bớt khẩn trương, tôi nói thư ký chuẩn bị một cốc trà cho cô nhé."

"Không cần thật mà, bây giờ tôi đã không còn khẩn trương nữa."

Giống như lần trước gặp nhau ở quầy rượu, Hoàng Phủ Chính, cũng quyết định thay Quý Tiểu Đông: "Thư ký Cung, làm phiền cậu giúp tôi pha ly trà nóng và đưa vào đây"

"Dạ, tôi lập tức mang vào ngay."

Quý Tiểu Đông muốn ngăn cản nhưng cũng không còn kịp nữa rồi, cô chỉ lặng lẽ ngồi trên ghế sa lon, cố gắng giữ bình tĩnh để có thể trò chuyện với Tổng Giám đốc về việc này.

"Cô ngồi một lát đi, cho tôi ba phút để xem sơ qua tài liệu này."

"Dạ, tôi cũng không vội."

Thư ký Cung gõ cửa, Hoàng Phủ Chính không ngẩng đầu lên nói: "Mời vào."

"Người này là Tiểu Quý thuộc bộ phận hành chính. Cô ấy đưa bản báo cáo lên cho tôi. Còn người này là thư ký Cung."

Quý Tiểu Đông vội vàng đứng lên chào hỏi nói: "Xin chào, thư ký Cung, làm phiền anh rồi."

"Xin chào Tiểu Quý, không cần khách khí, đây là trà của cô."

"Cám ơn."

Thừa dịp đối phương cúi đầu tiếp nhận ly trà, thư ký Cung vừa cẩn thận quan sát cô gái trước mặt. Khuôn mặt thanh tú, có trang điểm nhẹ, cách ăn mặc tương đối đoan trang lễ độ, và nhất là hình như cô ấy đang rất hồi hộp. Mặc dù anh ta biết phần lớn nữ nhân viên trong công ty khi nhìn thấy Tổng Giám Đốc đều bị như thế, nhưng cô gái này thật đặc biệt, vừa này cô ấy giật mình sợ hãi đến nỗi kêu lớn tiếng. Tại sao lại như vậy?

Dĩ nhiên anh biết trên mặt Quý Tiểu Đông sẽ không có đáp án, mà hình như cô cũng không hề nhìn mình lần nào. Thấy vậy, thư ký Cung nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Ba phút sau, Hoàng Phủ Chính để tài liệu xuống, anh vẫn bình thản nói: "Tiểu Quý, giờ cô hãy nói cho tôi biết rằng sai ở chỗ nào?"

Quý Tiểu Đông lập tức đứng dậy và bước đến gần anh, cô cầm tài liệu lật tới phần bị sai và bắt đầu phân tích.

Hoàng Phủ Chính lắng nghe, cũng không cắt ngang lời giải thích của cô. Trong nhiều tình huống, thỉnh thoảng anh lại cau mày tỏ vẻ không hiểu. Đợi đến lúc Quý Tiểu Đông nói xong thì anh mới nêu lên câu hỏi nghi vấn của mình. Quý Tiểu Đông cũng nhanh chóng giải thích vấn đề anh đang

thắc mắc. Lời nói của cô thật nhẹ nhàng, êm tai khiến Hoàng Phủ Chính đã hiểu cặn kẽ sự việc.

"Hoá ra là như vậy, nếu như cô không giải thích với tôi thì tôi cũng không chú ý đến vấn đề này."

Quý Tiểu Đông cũng không dám tranh công, cô khiêm tốn đáp: "Mỗi ngày bộ phận hành chính chúng tôi đều phải đối mặt với những việc này, nên cũng nhạy cảm với những vấn đề như thế này thậm chí phải để ý đến từng chi tiết. Đây coi như là một loại bệnh nghề nghiệp thôi."

"Cô vào công ty bao lâu rồi?"

"Bảy tám tháng thôi."

"Cô cảm thấy mình có thể ứng phó hết công việc ở bộ phận hành chính không?"

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Nói Hoặc Không Nói Cũng Là Một Vấn Đề (3)

Trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm như vừa mới trút đi một gánh nặng, Quý Tiểu Đông trở lại bình thường, cô tự tin trả lời: "Dĩ nhiên là tôi có thể làm được tất cả mọi chuyện. Bây giờ tôi đã chính thức trở thành chuyên viên hành chánh rồi."

"A, vậy sao? Vậy trước khi cô làm chuyên viên hành chánh thì cô làm chức vụ gì?"

"Sau khi được qua vòng phỏng vấn, tôi vào phòng hành chánh làm việc với tư cách là phụ tá hành chánh, chuyên hỗ trợ tất cả những việc mà chuyên viên hành chánh sai bảo."

"Vậy từ khi nào cô được lên làm chuyên viên hành chánh?"

"Khoảng ba tháng sau đó, đó là thời gian công ty xét duyệt trình độ và phong cách làm việc của mỗi người thì tôi mới được lên làm chuyên viên hành chánh."

Hoàng Phủ Chính trấn an Quý Tiểu Đông nói: "Thật ra không nhân viên nào là hoàn hảo cả đâu. Chỉ cần nhân viên cố gắng hết sức làm tốt việc của mình thì cũng đã là một nhân viên tốt rồi. Mà khi này cô đi qua đi lại trên hành lang là đang do dự việc gì vậy? Tôi cũng mới phát hiện ra điều này nhưng chưa xác định đó là việc gì?"

"Thật ra lúc đó tôi đã thấy được sự nhầm lẫn này nhưng đang do dự không biết có nên nói hay là không."

"Sao vậy? Cô sợ mình xen vào việc của người khác sẽ đắc tội với người đó sao?"

"Nếu như tôi là trưởng bộ phận hoặc là quản lý .thì đương nhiên tôi sẽ dũng cảm thừa nhận lỗi của mình. Nhưng tôi chỉ là một nhân viên bình thường, nếu vượt cấp báo lên cho cấp trên thì trông giống như muốn tranh công lĩnh thưởng vậy. Mặc dù tôi không thấy mình làm vậy là xen vào việc của người khác nhưng tôi cũng sợ sẽ đắc tội với quản lý Dương."

"Nếu như cô là giám đốc của một công ty nào đó thì cô có hi vọng nhân viên của mình vượt cấp báo lên cho cô biết sự sai lầm của quản lý không?"

Quý Tiểu Đông hơi suy tư một chút, sau đó mới trả lời: "Tôi —— có thể tôi sẽ hy vọng, nhưng nói đi thì phải nói lại, nếu cấp trên sai lầm thì tôi muốn cô ấy nên sửa lỗi sai của mình hơn là trách cứ người khác."

"Một người làm sai thì họ sẽ tìm đủ mọi cách giấu diếm tội lỗi của họ, không muốn để người khác biết chứ họ sẽ không cố gắng tìm đủ mọi cách để sửa sai cho chính bản thân mình."

"Anh nói rất đúng, nhưng tôi không biết quản lý Dương sẽ làm thế nào khi biết sự việc này xảy ra. Tổng Giám đốc, tôi cầu xin anh đừng nói với cô ta rằng sự sai lầm này do tôi phát hiện ra có được không? Chỉ cần anh biết vậy là đủ rồi. Tôi không muốn đắc tội với cô ta."

Hoàng Phủ Chính nhìn chăm chăm Quý Tiểu Đông, sau đó trả lời: "Được rồi, cô cứ yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nói cho cô ấy biết rằng chính cô đã phát hiện ra sự sai lầm này."

Cửa phòng làm việc của Tổng Giám đốc đột nhiên được mở ra, thư ký Cung ngơ ngác nhìn Hoàng Phủ Toàn như ông ấy mới từ trên trời rơi xuống. Sau khi đã hồi phục tinh thần, anh ta mới vội vã đứng lên chào hỏi nói: "Chào chủ tịch."

"Chào Tiểu Cung, gần đây cậu có bận rộn nhiều việc không?"

"Thật ra có chút bận rộn. Hiện tại công ty đang trong giai đoạn phát triển, lượng công việc cũng tăng lên đáng kể."

Hoàng Phủ Toàn cũng khá thân với thư ký Cung. Mỗi lần nhìn thấy anh ta, ông cũng sẽ tùy ý trò chuyện mấy câu, và hôm nay cũng không ngoại lệ.

"Đây là chuyện tốt, nhưng cậu cũng chú ý giữ gìn sức khỏe nha."

"Dạ, tôi biết rồi, chủ tịch, mong ông cũng giữ gìn sức khỏe."

"Vậy cậu làm việc đi, tôi sẽ tự mình vào gặp A Chính."

Thư ký Cung chần chờ một chút, sau đó nhẹ giọng nhắc nhở: "Dạ, Tổng Giám Đốc đang có khách."

"A, vậy tôi về trước, khi nào xong thì cậu nói Tổng Giám Đốc đến phòng làm việc của tôi."

"Dạ."

Lúc này, cửa phòng Tổng Giám Đốc đột nhiên mở ra, Quý Tiểu Đông bước ra trước.

"Tổng Giám đốc không cần tiễn tôi đâu. Chào chủ tịch"

Hoàng Phủ Toàn nhìn cô bé trước mắt này rất quen, dường như mình đã gặp cô ấy ở đâu rồi. Ông suy nghĩ một chút và nhớ mang máng rằng

hình như cô là nhân viên trong công ty mình, còn tên thì ông hoàn toàn không nhớ ra.

"Chào cô. Cô thuộc bộ phận hành chính đúng không?"

"Dạ, tôi là nhân viên của bộ phận hành chính - Quý Tiểu Đông."

"A, đúng rồi, lần trước chúng ta đã gặp mặt. Hôm nay cô tới tìm A Chính có chuyện gì quan trọng à?"

Mặc dù chủ tịch là người đứng đầu công ty nhưng Quý Tiểu Đông cũng không cảm thấy sợ hãi, cô bình thản trả lời: "Vì hôm nay quản lý Dương xin nghỉ phép nên tôi đem bảng báo cáo cuối tháng lên cho Tổng Giám Đốc phê duyệt."

"Thật là phiền cô quá, vậy hai người đã nói chuyện xong rồi sao?"

"Cũng không có chuyện gì chỉ cách vài bước thôi ạ."

Nhìn thấy khuôn mặt tò mò của chủ tịch, Quý Tiểu Đông nghĩ có lẽ ông cũng đang cảm thấy lạ khi mình chỉ là một nhân viên quèn mà lại được vào phòng đưa tài liệu cho Tổng Giám đốc phê duyệt. Nghĩ vậy, Quý Tiểu Đông bắt đầu cảm thấy căng thẳng, tự hỏi vì sao mình luôn gặp những chuyện lạ lùng khiến người khác hiểu lầm đây?

Vì muốn mau chóng rời khỏi đây, cô xoay người lại, lễ phép chào hỏi hai cha con họ: "Vậy tôi đi trước, hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

Quý Tiểu Đông chạy trốn chết tựa như muốn nhanh chóng thoát khỏi lầu hai mươi tám này, thư ký Cung cũng trở về vị trí làm việc của mình.

Hoàng Phủ Chính quay sang nhìn ba mình hỏi: "Ba, ba tìm con?"

"Ừ, vào trong rồi nói."

Hai cha con, một trước một sau lần lượt đi vào. Sau khi đóng cửa lại, Hoàng Phủ Toàn bắt đầu dò hỏi: "Vừa rồi chắc không phải Tiểu Quý chỉ đơn giản đến đưa tài liệu cho con?"

"Chính xác là cô ấy đến đưa tài liệu cho con, nếu ba không tin thì hãy xem cái này đi."

"Tài liệu chỉ cần đưa cho thư ký Cung là được rồi, không cần cô ấy đích thân đưa cho con mà. Hay là con mời cô ấy vào đây?"

"Ba, ba nghĩ quá nhiều rồi."

Hoàng Phủ Toàn đã bắt gặp được thì sao lại dễ dàng bỏ qua? Vì vậy ông cố gắng dò hỏi tiếp: "Mau nói cho ba biết nếu không ba sẽ không đi đâu hết."

"Con thấy chắc ba kiên quyết không bỏ qua cho con rồi. Được rồi, con nói thật đây."

Hoàng Phủ Chính nói tất cả chi tiết về bản báo cáo với ba mình.

"Đưa tài liệu cho ba xem một chút."

Hoàng Phủ Toàn nhận lấy tài liệu từ tay con trai mình, ông cẩn thận xem xét kỹ lưỡng. Không lâu sau, ông để tập tài liệu xuống bàn, có dáng vẻ như đang suy nghĩ điều gì.

"Vậy con định làm thế nào?"

Hoàng Phủ Chính nhún vai, thờ ơ trả lời: "Thật ra chuyện này cũng không phải chuyện lớn nên con định sẽ chỉ nhắc nhở Dương Mỹ Lệ mà thôi."

"Ba biết đây chỉ là chuyện nhỏ, ba chỉ muốn biết ý kiến của con về chuyện này."

"Tiểu Quý đã phát hiện một lỗi khó thấy như vậy cũng thật giỏi. Mới đầu cô ấy do dự không định nói ra vì sợ sẽ làm mất lòng cấp trên. Nếu con là cô ấy thì con cũng sẽ cảm thấy khổ sở. Nhưng cuối cùng con đã đồng ý với cô ấy rằng sẽ giữ bí mật với Dương Mỹ Lệ không nói cho cô ấy biết rằng chính Quý Tiểu Đông đã phát hiện ra lỗi này."

"Ừ, cô ấy tỉ mỉ như vậy, thật đáng khen ngợi. Hơn nữa một nhân viên bình thường vừa muốn giữ mặt mũi cho cấp trên lại không muốn làm trái với lương tâm của mình thật hiếm thấy. Bất kể cuối cùng cô ấy có nói ra hay không thì cô ấy cũng không đáng bị lên án. Nói đi thì phải nói lại, có lẽ Dương Mỹ Lệ sai lầm cũng do cô ấy bị bệnh mà thôi. Ba nghe bác Dương nói rằng cô ấy phát sốt đã hai ngày rồi."

Hoàng Phủ Chính cũng loáng thoáng cảm thấy ba mình đang nhắc khéo rằng mình nên quan tâm Dương Mỹ Lệ. Vì vậy anh nhanh chóng giải thích: "Có lẽ vậy, để con gọi điện thoại hỏi thăm cô ấy. Cô ấy nói đã bớt sốt nhưng vì còn mệt nên xin nghỉ hai ngày."

"Ừ, không có việc gì là tốt. Đúng rồi, ba cũng còn chút chuyện muốn nói với con."

Mục đích chính của Hoàng Phủ Toàn đến đây là muốn bàn chuyện công ty với con trai mình.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Em Đồng Ý Làm Bình Hoa

Cửa thang máy khép lại, trong phút chốc khuôn mặt của Quý Tiểu Đông cũng xụ xuống. Cô không cần giả bộ bình tĩnh nữa mà lại có bộ dáng mơ màng giống như người chưa tỉnh ngủ. Tất cả mọi thứ đều là thật.

Nghĩ lại cô thật may mắn khi vừa ra khỏi thang máy thì liền gặp được Tổng Giám Đốc. Nếu không thì cô thật sự không có dũng khí đến gặp anh ấy để chỉ ra lỗi sai của quản lý Dương. Anh ấy đã không làm khó mình mà còn khích lệ để cô có thể tiếp tục nói ra chi tiết về sai lầm kia.

Sau khi trở về phòng làm việc, tổ trưởng Lưu tiếp cô bằng ánh mắt kỳ quái. Cô vừa mới ngồi xuống ghế thì MSN xuất hiện một hộp thoại và người gửi là tổ trưởng Lưu.

"Em đã hoàn thành nhiệm vụ rồi sao?"

"Đúng vậy."

"Em đi lâu vậy hay là em không tìm thấy chỗ?"

Quý Tiểu Đông nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên trong đầu cô nghĩ mình không nên nói chuyện này cho người khác biết nên cô cố làm ra vẻ buồn bã kể khổ nói: "Em biết chị sẽ hỏi điều này mà, thôi được rồi, em nói thật với chị đây. Vừa rồi, lúc em đưa tài liệu này đến chỗ của Tổng Giám Đốc thì đúng lúc em gặp cả chủ tịch. Ông ấy đến để tìm Tổng Giám Đốc và cũng nói chuyện với em một lát. Mà em cũng không nói gì nhiều

nhưng cũng không dám chủ động xin phép bỏ đi. Em cứ đứng ngơ ngác như vậy đó chị."

"Thật sao? Vậy em nói chuyện gì vậy?"

"Chủ tịch cũng chỉ nói chuyện với Tổng Giám Đốc về chuyện của công ty. Em cũng không hiểu lắm nên chỉ biết cười ngây ngô."

"Đó cũng không phải lỗi của em nhưng nếu em cười đến nỗi chảy nước dãi ra ngoài thì đó là do em không đúng."

"Tổ trưởng, em đâu có như vậy. Chị nói quá rồi."

"Chị nói vậy là vì muốn em bình tĩnh hơn. Sau này khi gặp những tình huống như vậy em phải cố gắng cư xử một cách khéo léo nhất là đừng khiến tổng giám đốc nghĩ bộ phận hành chính chúng ta chỉ là những bình hoa đẹp mắt."

"Em cũng chỉ muốn làm bình hoa nhưng chỉ sợ rằng chưa đủ tư cách mà thôi."

"Chị thấy em không giống bình hoa mà giống một kẻ si tình ngốc nghếch đó."

Quý Tiểu Đông đưa ra vẻ mặt chảy nước dãi, nhanh chóng kết thúc câu chuyện và bắt đầu chuyên tâm làm việc.

Mấy ngày sau, thư ký Cung cầm bản kết quả về báo cáo tổng kết trong tháng trả lại cho Dương Mỹ Lệ. Bởi vì Dương Mỹ Lệ đã từng nhiều lần đến phòng làm việc của Tổng Giám Đốc, lại là con gái của tổng bộ nghiệp vụ Dương nên thư ký Cung đã rất quen với cô. Vì vậy, anh ta cố ý nán lại trong phòng làm việc của cô như có điều muốn nói.

"Mời ngồi, thật sự làm phiền thư ký Cung."

"Đây là công việc của tôi."

"Để tôi rót nước cho anh, anh ngồi xuống trước đi."

"Không cần đâu, tôi không khát. Đúng rồi, phòng này có treo bức tranh Tây Phương thật đẹp. Cô mua nó à?"

Dương Mỹ Lệ đang chăm chú xem tài liệu nên cô không tiện ngắt đầu lên nhưng cô vẫn trả lời anh ta: "Đúng vậy, có một lần lúc đang đi dạo phố thì vô tình nhìn thấy nó nên mua liền một lúc hai bộ và treo ở đây.""Phụ nữ các cô thường đem những thứ trang sức bên ngoài về nhà nhưng phải công nhận bức tranh này thật sự rất đẹp."

Dương Mỹ Lệ vừa định lên tiếng nói lời khiêm tốn thì đột nhiên cô chú ý tới một dòng chữ trong tài liệu. Cô cúi đầu nghiêm túc xem kỹ một chút, nhận ra chính là nét chữ của Hoàng Phủ Chính, mà hơn nữa anh ta còn đem hai kết quả để đối chiếu. Nói cách khác, cô nhận ra mình đã giao phần báo cáo bị lỗi cho anh và bị anh ấy phát hiện.

Một cảm giác ảo não cùng đau buồn nhất thời tràn ngập vào tim cô, có thể là do mấy ngày trước thân thể có chút không thoải mái, mà thời điểm phải nộp bản báo cáo cũng gần kề nên cô có chút sai sót. May mắn là Hoàng Phủ Chính phụ trách phê duyệt, nếu là người khác thì có lẽ cô đã mang tiếng xấu rồi. Nhưng nói đi thì phải nói lại, có lẽ bởi vì do anh phát hiện mình phạm sai lầm nên cô càng thêm cảm thấy xấu hổ.

Thật kỳ lạ, rõ ràng cô chỉ tính sai vài con số thôi mà. Trước kia, Hoàng Phủ Chính chỉ xem các hạng mục công việc cụ thể và các kế hoạch của từng bộ phận. Sau đó, anh sẽ xem xét những hoá đơn, biên lai, chứng từ bên phòng tài vụ. Về cơ bản anh ấy sẽ không để ý những số liệu nhỏ này mà tại sao lần này anh lại có thể chú ý kỹ đến vậy?

Lời nói không được đáp trả, thư ký Cung ngạc nhiên quay đầu lại nhìn thì thấy dáng vẻ của Dương Mỹ Lệ hình như đang suy nghĩ điều gì. Vì vậy

anh ta biết ý vội vã nói: "Quản lý Dương, cô đang bận vậy tôi không làm phiền cô nữa."

"Không, xin chờ một chút. Đúng rồi, tôi muốn hỏi anh một chuyện, mấy ngày trước lúc tôi ngã bệnh, ai đã giúp tôi giao bản tài liệu này cho anh vậy?"

"Chính là cô gái họ Quý ở bộ phận hành chính trực tiếp đến đưa cho Tổng Giám Đốc. Tài liệu này chưa từng qua tay tôi mà sau đó do Tổng Giám Đốc xem xong trả lại tôi và tôi đưa trả lại cho cô. Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Dương Mỹ Lệ càng nghe càng cảm thấy kỳ lạ, cô liên tiếp đặt câu hỏi: "Cô ấy trực tiếp đưa tài liệu này cho Tổng Giám Đốc sao? Tại sao cô ấy không đưa cho anh? Lúc đó anh không có ở công ty à?"

"Là thế này, Tổng Giám Đốc vô tình gặp cô ta ngay hành lang lại còn mời cô ấy vào phòng làm việc của mình. Anh ấy còn sai tôi đi rót ly trà, lúc tôi vào đưa trà thì Tổng Giám Đốc giới thiệu cô ấy với tôi nên tôi mới biết đó là tiểu thư Quý."

"Có chuyện như vậy sao? Tổng Giám Đốc rất quen với cô ấy sao?"

Thư ký Cung nhớ lại sự việc lúc đó, anh ta thành thật nói: "Tôi thấy hai người còn trò chuyện một lát trên hành lang rồi sau đó mới trở về phòng làm việc của mình. Thế nào? Có phải tài liệu xảy ra vấn đề gì không? Chẳng lẽ tôi đưa nhầm?"

"Không có gì, tôi chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi."

"Vậy cô làm việc đi, tôi trở về chỗ mình đây."

Dương Mỹ Lệ thật sự không nghĩ ra rốt cuộc ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì, nên bây giờ cô không còn lòng dạ nào để đón tiếp bí thư Cung

nữa, cô nói theo: "Được rồi, tôi cũng còn có việc bận, vậy tôi không tiễn, mời đi thông thả."

"Tạm biệt quản lý Dương, hẹn gặp lại sau."

"Thư ký Cung, hẹn gặp lại."

Quý Tiểu Đông rất quen thân với A Chính sao? Đưa tài liệu thì đưa vào phòng là được rồi mà lại còn bảo thư ký pha trà. Mọi việc xảy ra không bình thường chút nào.

Dương Mỹ Lệ nhớ lại Quý Tiểu Đông và Hoàng Phủ Chính đã từng có lúc chạm mặt nhau. Nghĩ vậy cô cảm thấy chần động chút ít.

Quý Tiểu Đông đã từng dội nước vào người A Chính nhưng A Chính lại có biểu hiện không để ý chút nào, thậm chí sau đó lại còn cố ý nói với cô đừng nên làm khó cô ta. Hơn nữa lúc ở buổi lễ chúc mừng ngày thành lập tập đoàn, Quý Tiểu Đông lại vượt mặt mình mà lấy được giải nhì vì có cùng ngày thành năm sinh với A Chính, lại còn sự kiện tặng hoa vào ngày sinh nhật anh ấy. Trời ạ! Làm sao cô lại không để ý những chuyện này cơ chứ? Một người phụ nữ lại chủ động tặng hoa cho một người đàn ông vào ngày sinh nhật anh ta thì chứng tỏ điều gì chứ? Hay anh ấy cũng thích như vậy?

Càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy giận dữ. Cô muốn tìm Quý Tiểu Đông để dò xét ý của cô ta. Nếu may mắn, cô có thể tìm ra ý đồ của cô ta còn không cô sẽ dùng cách uy hiếp để nghiêm trị cô ta.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Cô Rất Thân Với Tổng Giám Đốc Sao?

Cô lập tức nhấn số điện thoại nội bộ nói: "Tổ trưởng Lưu, phiền cô gọi Quý Tiểu Đông mau đến phòng làm việc của tôi một chút." Nói xong, cô lập tức cúp điện thoại.

Trong chốc lát, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Dương Mỹ Lệ cũng đoán được là ai đến, trong lòng có cảm giác chán ghét mạnh mẽ, cô cau mày đáp: "Vào đi."

Trước tiên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Quý Tiểu Đông xuất hiện ngay cửa, ngay sau đó là bóng dáng thon gọn của cô bước vào. Nếu như bình thường, Dương Mỹ Lệ sẽ cảm thấy đáng yêu nhưng bây giờ cô chỉ còn cảm giác chán ghét cô ta tới cực điểm.

"Quản lý Dương, chị tìm em?"

Đối mặt với tình địch, quản lý Dương còn không mời Quý Tiểu Đông ngồi mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Chị nghe nói em đem tài liệu tổng kết trong tháng này cho Tổng Giám Đốc, có chuyện này không?"

"Vâng, là em đưa."

"Chị còn nghe nói em vào phòng làm việc của Tổng Giám Đốc. Chẳng lẽ tổ trưởng Lưu chưa dạy em phép tắc không được vào phòng của Tổng Giám Đốc sao?"

"Tổ trưởng Lưu có nhắc nhở em rồi mà em cũng đã ghi nhớ nhưng việc đó là do Tổng Giám Đốc gọi em vào."

"Anh ấy gọi em vào sao? Các người rất thân sao?"

Nhìn thấy Dương Mỹ Lệ từng bước ép sát mình, Quý Tiểu Đông cũng nhanh nhẹn tìm cách tránh né, cô vội vàng trả lời: "Không thân lắm chỉ biết mà thôi. Thật ra chị cũng biết, lần đầu tiên gặp anh ấy, em còn hắt nước vào mặt anh ấy mà."

"Khi đó anh ấy đã cố tình bỏ qua cho em. Chị cũng chưa từng thấy anh ấy như vậy, xem ra anh ta thật sự rất có lòng với em. Em không quen anh ấy, vậy tại sao anh ấy lại mời em vào phòng làm việc của mình?"

"Em cũng không rõ nữa. Tóm lại, lúc em vừa đi ra khỏi thang máy cũng vừa lúc Tổng Giám Đốc đi từ nhà vệ sinh ra. Em nói rằng em lên để đưa tài liệu thì anh ấy liền mời em vào phòng làm việc. Chỉ có vậy thôi ạ."

"Thật sự chỉ có như vậy thôi sao."

"Đúng vậy."

Dương Mỹ Lệ lại hỏi tới: "Lúc trước em và Tổng Giám Đốc có gặp nhau ở bên ngoài nữa không?"

"Không ạ."

"Vậy khi ở trong phòng làm việc hai người nói chuyện gì?"

Quý Tiểu Đông suy nghĩ một lát, sau đó tiếp tục trả lời: "Anh ấy hỏi em vào công ty được bao lâu, có quen với công việc của mình ở bộ phận hành chính chưa. Em cũng đã trả lời rằng em đã được làm nhân viên chính thức ở bộ phận hành chánh rồi. Chỉ có như vậy thôi ạ."

"Tiểu Quý, hôm nay mục đích của chị gọi em tới đây là gì, chắc em cũng có thể đoán được. Vì chị cảm thấy kỳ lạ khi nghe nói có người vào phòng làm việc của A Chính. Em nên biết ngoại trừ thư ký Hòa Vang thì chưa từng có người phụ nữ nào được vào phòng của A Chính. Em chính là người thứ ba được vào trong phòng đó. "

"Thư ký Vang là ai ạ?" "Cô ấy chính thư ký của chủ tịch, đi theo chủ tịch mấy chục năm rồi. Cô ấy cũng chính là nhân viên trung thành nhất ở tập đoàn Thái Tử này đây."

Quý Tiểu Đông vừa gật đầu vừa "à" một tiếng.

"Chị hy vọng những lời em vừa mới nói đều là sự thật. Nếu như chị biết em đang nói dối thì chị nhất định sẽ không bỏ qua cho em. Còn một việc nữa như chị đã nói trước với em, Tổng Giám Đốc chính là bạn trai của chị, mong em từ nay về sau hãy tự giác tránh xa anh ấy ra. Nếu em làm được chuyện đó, chị sẽ xem chuyện em tặng hoa cho anh ấy vào ngày sinh nhật như không có gì xảy ra. Ngược lại, nếu chị biết em cố tình mời mọc hoặc chủ động quyến rũ anh ấy thì chị sẽ đuổi em khỏi tập đoàn Thái Tử ngay lập tức."

"Quản lý Dương, em cũng tin rằng chị nói được thì sẽ làm được. Em cũng sẽ tự nhắc nhở mình luôn ghi nhớ lời chị. Vậy bây giờ em có thể về phòng làm việc được chưa?"

Thấy đối phương không muốn làm trái ý mình nên Dương Mỹ Lệ hạ giọng một chút, nói: "Tiểu Quý, em cũng đừng nên để ý lời nói to tiếng của chị. Em thử đứng trên góc độ của chị mà suy nghĩ thử xem, nếu có người phụ nữ theo đuổi bạn trai của em thì em nghĩ thế nào?"

"Em chưa từng theo đuổi Tổng Giám Đốc. Nếu giờ chị nói như vậy chẳng khác nào chị đang sỉ nhục em."

"Bất kể em có hay không, dù sao cũng đã là chuyện của quá khứ, chỉ cần từ nay không xảy ra chuyện tương tự là được rồi. Từ trước đến giờ, chị chưa từng gặp qua tình huống này."

"Được rồi, em đã hiểu. Quản lý Dương còn việc gì phân phó không?"

"Không có, em trở về làm việc đi."

"Chào quản lý Dương."

Trong nhất thời, Dương Mỹ Lệ bỗng cảm thấy đau đầu không dứt. Mặc dù cô đang ở thể thượng phong nhưng khi nghe nói Quý Tiểu Đông bị Hoàng Phủ Chính mời vào phòng làm việc của anh thì cô có cảm giác đắng chát như đang nuốt phải một con ruồi vào bụng. Nghe Quý Tiểu Đông chào hỏi mình, cô chỉ phất tay ý bảo cô cứ đi.

Từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên Quý Tiểu Đông bị sỉ nhục thậm tệ đến thế.

Khi còn ở nhà, mẹ cô quá yêu thương, cưng chiều cô, không bao giờ nói nặng lời với cô. Khi đi học cô được thầy cô yêu thương, các bạn nhiệt tình giúp đỡ lúc khó khăn. Còn khi lớn lên, cũng đã từng làm việc trong nhiều công ty nhưng họ cũng chưa từng nói nặng với cô, dù cô có lỡ sai phạm thì họ cũng chỉ nhắc nhở mà thôi. Hôm nay quản lý Dương mạnh mẽ thể hiện uy quyền, buông lời sỉ nhục cô thậm tệ.

Nếu như nói Tổng Giám Đốc chỉ ra sai lầm trong bản báo cáo của quản lý Dương là một sai lầm thì hôm nay cô bị trách cứ cũng coi là "Trừng phạt đúng tội". Nhưng trên thực tế lại không phải như vậy, nguyên nhân lại là mình và Tổng Giám Đốc quá gần. Vậy rốt cuộc ai quy định Tổng Giám Đốc thuộc quyền sở hữu của quản lý Dương, không cho kẻ nào dám nhớ nhung, gần gũi đây?

Tổng Giám Đốc đã từng nói, Dương Mỹ Lệ không phải là bạn gái của mình mà giờ cô ta lại muốn độc bá chiếm lấy không buông. Nếu là trước kia, cô bị cảnh cáo thì nhất định sẽ chùn bước, nhưng bây giờ không phải vậy, rõ ràng Tổng Giám Đốc không thích ai thì chẳng lẽ cô thích anh ấy lại là một lỗi lầm lớn?

Dương thịnh âm suy, chuyện đã như vậy thì cô còn biết làm gì đây. Nếu cô không phải là đối thủ của quản lý Dương thì cô quyết định vụng trộm với Tổng Giám Đốc để làm trái ngược ý của cô ta, dù sao cô cũng thích Tổng Giám Đốc, dù là vụng trộm cũng được.

Ngày hôm sau, Dương Mỹ Lệ chủ động đến phòng làm việc của Hoàng Phủ Chính, ngoài mặt là đến thăm nhưng thực tế là muốn đến nói bóng nói gió để truy tìm dấu vết một chút.

"A Chính, thật ngại quá, tháng trước em làm sai. Chắc vì mấy ngày trước ngã bệnh nên em không tập trung làm việc thôi."

Vừa mới ăn cơm trưa xong, Hoàng Phủ Chính dựa người vào ghế nghỉ ngơi, anh thờ ơ nói: "Không sao, việc này cũng không quan trọng vì dù sao bộ phận tài vụ cũng đã hạch toán rõ ràng. Em cũng đừng lo lắng."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Cô Không Có Thì Người Khác Cũng Đừng Mơ Tưởng

"Anh tha thứ cho em, thật là tốt quá. Em cũng không ngờ ngay cả số liệu nhỏ như vậy mà anh cũng chú ý, khó trách anh quản lý tập đoàn Thái Tử này tốt như vậy."

"Cũng không có gì, anh nhìn bản báo cáo thấy có gì đó không đúng nên mới nhìn kỹ hơn. Lúc đó mới phát hiện ra lỗi sai của em."

"Đúng rồi, A Chính, ai đưa cho anh bản tài liệu kia vậy?"

Tuy Dương Mỹ Lệ biết việc này nhưng cô vẫn hỏi lại. Cô chớp mắt nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phủ Chính, hy vọng sẽ có manh mối từ trên khuôn mặt của anh để chứng minh rằng suy đoán của mình không sai. Mặt khác, cô cũng hy vọng anh ấy sẽ phủ nhận mối quan hệ giữa anh và Quý Tiểu Đông, thẳng thắn nói với cô rằng anh và cô ấy không quen cũng như không làm bất cứ việc gì quá phận.

"Chính là Quý Tiểu Đông ở bộ phận hành chính đó."

"Sao anh biết cô ấy đưa tài liệu lên? Anh gặp cô ấy rồi sao?"

"Chính anh gọi thư ký Cung gọi điện thoại kêu cô ấy đưa tài liệu lên giúp anh. Vì hôm đó em nghỉ phép mà anh cũng không biết ai khác. trong bộ phận hành chính nên anh đành nhờ cô ấy đem tài liệu lên cho mình."

"Anh biết cô ấy sao?"

Hoàng Phủ Chính không thích cảm giác bị tra hỏi nên anh thờ ơ trả lời: "Đúng vậy, anh có gặp cô ấy mấy lần trong công ty."

"Vậy anh cảm thấy cô ấy thế nào?"

"Em hỏi vấn đề này làm gì?"

Dương Mỹ Lệ cũng thẳng thắn trả lời: "Em chỉ thuận miệng hỏi chút thôi, dù sao cũng chỉ xem như nói chuyện phiếm thôi mà."

"Cô ấy là người thật thà, chỉ vậy thôi."

"Sao anh biết?"

"Chỉ là cảm giác thôi, cô ấy là người trầm tính."

"Đúng vậy, cô ấy thuộc tuýp người an phận. À, anh và cô ấy đã từng nói chuyện rồi sao? Nếu không sao anh lại có ấn tượng với cô ấy như vậy?"

Dương Mỹ Lệ chẳng ngại ngần đặt ra một loạt câu hỏi với Hoàng Phủ Chính khiến anh bắt đầu cảnh giác. Anh nhìn cô lúc này giống như là một phụ nữ đang ghen tuông nhưng quả thật anh và Quý Tiểu Đông chưa từng làm chuyện gì quá đáng. Lúc này anh vì muốn bảo vệ Quý Tiểu Đông nên anh thờ ơ trả lời: "Mấy ngày trước cô ấy giúp anh đưa tài liệu lên nên anh có mời cô ấy vào phòng anh ngồi nói chuyện một lát."

"Hai người nói chuyện gì vậy?"

"Mỹ Lệ, sao em lại quan tâm đến vấn đề này?"

"Em cũng vì quan tâm anh nên mới hỏi vấn đề này."

"Không có gì quan trọng cả, chỉ là bàn một chút về công việc thôi mà." Ngược lại, câu trả lời của Hoàng Phủ Chính lại khiến Dương Mỹ Lệ có chút không yên lòng. Cô im lặng một lúc lâu, sau đó cô bắt đầu bịa đặt ra

câu chuyện không có thật, nói: "Anh biết không? Em nghe các đồng nghiệp nói rằng cô ấy thích anh đó."

"Là ai? Quý Tiểu Đông sao?" Hoàng Phủ Chính như không thể tin được tin tức kia, hai người cũng chỉ mới nói chuyện vài lần, cũng chỉ như bạn bình thường. Nếu nói cô ấy thích anh thì quả thật là nói quá lên rồi.

"Đúng vậy đó. Hôm đó từ trong phòng làm việc bước ra, em vô tình nghe được các đồng nghiệp đang bàn luận về cô ấy. Thật ra cô ấy đã có bạn trai, nhưng kể từ khi vào tập đoàn Thái Tử cô ấy thầm mến anh còn nói chia tay bạn trai cũ rồi. Hiện giờ em nghi ngờ cô ấy cố tình hắt nước vào người anh là có chủ ý đấy."

"Anh thấy không phải đâu, nhìn cô ấy đứng lên rất bình thường chẳng có chút gì giả dối cả, hơn nữa sao cô ấy biết được anh sẽ đi ngang qua đó?"

"Em không có chứng cứ nên em không thể nói gì nhưng em cũng muốn anh suy nghĩ kỹ về cô ấy. Nếu cô ấy không thích anh thì sao lại muốn tặng hoa cho anh vào ngày sinh nhật của anh đây?"

Đến đây, Hoàng Phủ Chính bị câu hỏi này làm anh khó xử. Chính xác là anh không thể phản bác câu hỏi này được nữa. Có lẽ Quý Tiểu Đông còn có nhiều bí mật mà anh chưa hiểu hết được.

"Anh cũng không rõ lắm. Đúng rồi, em còn nghe các đồng nghiệp bàn luận về cô ấy chuyện gì nữa không?"

"Cô ấy rất khéo nên họ cũng không trách cứ gì được cô. Em nghe nói vì muốn theo đuổi anh nên cô ta sẵn sàng từ bỏ bạn trai cũ đã quen nhau nhiều năm của mình. Em thấy cô ấy là người không tự lượng sức mình."

"Anh cũng không biết chuyện này có phải thật vậy hay không, nhưng nếu cô ấy thích anh thì đó cũng là tự do của cô ấy. Hơn nữa, trên luật pháp cũng không có quy định rằng không ai được yêu thích anh."

Nghe đến đây, Dương Mỹ Lệ bỗng cảm thấy bị kích động đến nỗi giọng nói cũng run run, cô lo lắng lặp lại hỏi: "Nghe giống như là anh cũng đồng ý cho cô ấy thích mình?"

"Không phải vậy, anh chỉ nói một câu thật lòng, chẳng lẽ anh nói sai?"

"Anh nói không sai nhưng em cảm thấy loại người có thể dễ dàng từ bỏ bạn trai quen nhau nhiều năm của mình thì thật là loại người xấu xa, không biết xấu hổ."

Câu phê bình cuối cùng của Dương Mỹ Lệ khiến Hoàng Phủ Chính không nhịn được nữa, anh thẳng thắn nói ra ý đồ của Dương Mỹ Lệ: "Anh hiểu rồi, Mỹ Lệ, hôm nay em tới là muốn biết lúc đưa tài liệu lên thì anh và cô ấy đã nói chuyện gì đúng không? Thật ra em đã sớm biết là cô ấy đưa tài liệu lên cho anh rồi chứ gì?"

"Đúng vậy, em đã sớm biết chính là cô ấy đưa tài liệu lên đây, nhưng theo những lời bàn tán của đồng nghiệp thì em thấy cô ấy quả là người không tốt nên muốn nhắc nhở anh một chút. Dĩ nhiên việc anh có muốn tiếp xúc với cô ấy hay không là tự do của anh, bất kỳ ai cũng không thể can thiệp."

"Anh hiểu điều này, anh sẽ chú ý hơn."

"Vậy thì tốt, về sau anh hãy giữ khoảng cách với cô ấy, nếu không em không biết cô ấy sẽ giở thủ đoạn gì để hấp dẫn anh đấy."

"Cám ơn em đã nhắc nhở, anh sẽ cẩn thận. Hiện tại anh chưa muốn yêu đương với bất kỳ ai, cho nên bất kể là ai, anh cũng sẽ không động lòng."

Thấy sự khích bác về Quý Tiểu Đông với Hoàng Phủ Chính đã thành công, Dương Mỹ Lệ thoả mãn trong lòng lại ngược nhìn thấy Hoàng . Phủ Chính giống như nói vậy chỉ để mình yên tâm nên cô cảm thấy bối rối.

Trong lòng cô như chiếc lọ ngũ vị hương, cảm giác bối rối cùng với dao động đang hoà lẫn vào nhau khiến cô không biết làm sao? Rốt cuộc điều này có lợi hay có hại thì cô vẫn chưa biết.

Cô không ngờ một người tầm thường như thế lại chính là tình địch của mình, giờ đây Dương Mỹ Lệ chỉ hối hận vì mình đã dẫn sói vào nhà. Trong tình huống này, không phải cô không được lợi gì, phải biết nếu cô không có được đồ thì người khác đừng cũng mơ tưởng có được.

Mặc dù Hoàng Phủ Chính vẫn chưa biết được mục đích cuối cùng Quý Tiểu đông muốn tặng hoa cho mình là gì nhưng anh vẫn tin tưởng lúc phỏng vấn cô nói mình đã có bạn trai chỉ là vì muốn chiều lòng của quản lý Dương mà thôi. Hơn nữa, cô lại mời các đồng nghiệp ăn nhiều món ăn vặt vào lúc trúng thưởng như vậy mà các đồng nghiệp của cô lại nói xấu sau lưng cô. Thế chẳng phải người đáng thương là Quý Tiểu Đông sao?

HÀO MÔN THUẦN LUYỆN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Cổ Tích Và Thực Tế Bao Giờ Cũng Khác Nhau

Dương Mỹ Lệ nán lại phòng làm việc của Hoàng Phủ Chính đến chiều mới đi. Trong đầu cô lúc này chỉ vang vọng lại câu nói của anh “Hiện giờ anh chưa muốn yêu đương với bất kỳ ai.” Lúc đó cô cố gắng giữ bình tĩnh giữ im lặng, có lẽ tối nay cô sẽ ăn ngủ không yên rồi.

Cô lại nhắc điện thoại gọi cho Quý Tiểu Đông vào phòng làm việc của mình.

“Quản lý Dương, chị tìm em có việc gì sao?”

“Chị mới từ phòng làm việc của A Chính về, muốn hỏi em một chút về chuyện em nói chuyện với A Chính ở trong phòng làm việc của anh ấy lần trước.”

Quý Tiểu Đông cũng đã sớm có chuẩn bị từ trước. dù sao quản lý Dương cũng không có bằng chứng cụ thể, chắc cô ấy chỉ đang cố ý hù dọa cô mà thôi. nghĩ vậy, cô đáp lại nói: “Không biết quản lý Dương có gì chỉ dạy?”

“Em nói chưa từng tiếp xúc với A Chính nhưng rõ ràng anh ấy nói đã gặp em vài lần nên lần đó mới muốn mời em vào phòng làm việc để nói chuyện phiếm với em.”

“Đúng là có gặp nhau vài lần, ví dụ như ở trước cửa công ty, em đi bộ về phía tàu điện ngầm, còn anh ấy đi xe riêng qua mặt em nhưng em và anh

ấy chưa từng nói chuyện riêng với nhau. Có đôi khi em vào công ty thì cũng gặp anh ấy đang lái xe vào nhưng lúc đó em và anh ấy cũng cách nhau mười mấy tầng lầu. Vậy không biết quản lý Dương có tính đó là những lần gặp gỡ riêng hay không? Vậy Tổng giám đốc có nói em và anh ấy từng gặp riêng ở đâu và gặp khi nào không ạ?”

Trong phút chốc, quản lý Dương cũng cảm thấy cực kỳ tức giận trước những lời nói sắc bén, mỉa mai của Quý Tiểu Đông. Gương mặt xinh đẹp của cô nhăn nhó, tức giận thở phè phò, nói: “Tiểu Quý, xem ra em cũng chẳng xem chị ra gì, hôm nay lại dám nói chuyện với chị như vậy?”

“Không, hoàn toàn ngược lại, chính vì em sợ chị nên em mới phải nói . lời thật lòng như vậy. nếu lần này em nói chuyện úp úp mở mở, ấp a ấp úng thì chị là nghi ngờ em dối trá. Hơn nữa, nói thật mất lòng, đúng không chị?”

“Không ngờ trước kia chị thấy em an phận thủ thường, hiền lành chân thật thế mà giờ đây lại khác xa đến vậy. Xem ra chị thật sự nhìn lầm em rồi.”

Quý Tiểu đông vẫn thản nhiên như thế, nói: “Em phải cố lấy hết dũng khí mới có thể nói ra những lời nói chân thật này với chị. Không phải em không tôn trọng chị mà em đang cố gắng hết sức để nói rõ khúc mắc trong lòng em với chị để chị không hiểu lầm em. Quản lý dương, chị còn muốn hỏi em điều gì nữa hay không? Em rất sẵn lòng nói thật tất cả những điều em biết cho chị nghe.”

“Chị hi vọng những lời em nói đề là thật lòng. À, A Chính vừa mới nói với chị rằng việc em tặng hoa cho anh ấy đã khiến anh ấy buồn phiền rất nhiều. Anh ấy sợ việc nhận hoa của em trước mặt chị sẽ khiến chị hiểu lầm nên anh ấy luôn miệng giải thích rằng hai người không có gì. Hơn nữa anh ấy còn bản khoăn rằng nếu cự tuyệt em thì sợ làm em buồn. Vì vậy anh

ấy mới đành quyết định hy sinh tình cảm của anh chị để không khiến em buồn phiền. “

“Trước kia em cũng đã giải thích với chị về việc em tặng hoa cho Tổng giám đốc rồi. Nếu chị không tin thì chị có thể lập tức đi hỏi tổ trưởng Lưu. Thật ra trong việc này em chính là người chịu nhiều oan uổng nhưng nếu chuyện này lại ảnh hưởng đến tình cảm của anh chị thì em đề nghị chị nên nói rõ sự thật cho ấy biết đi. Mặc dù anh ấy sẽ cảm thấy mất mặt nhưng bù lại mọi sự việc sẽ sáng tỏ. “

“Chị nói với em chuyện này không phải muốn truy cứu việc đã qua mà chị chỉ muốn nhắc nhở em từ nay về sau đừng làm những chuyện như thế này nữa. anh ấy rất hiền lành, mong em đừng lợi dụng anh ấy như vậy.”

“Xin chị tin tưởng em, em cũng không muốn chuyện này lại xảy ra lần nữa, dù sao em cũng bị mất một bó hoa đấy.”

Quản lý Dương hừ lạnh một tiếng, khinh thường hỏi: “Hoa của em có đáng giá bằng tình cảm của anh chị đây không?”

“Tình cảm đương nhiên phải đáng giá hơn chứ chị. Nếu chị ngại mở lời thì em có thể tự giải thích với Tổng Giám đốc, thậm chí em sẽ nhờ tổ trưởng Lưu đi theo để làm nhân chứng.”

“Em cứ tránh x anh ấy ra, đừng lấy cớ gần gũi anh ấy thêm nữa. nếu em nhận thức được điều này thì chị sẽ tiếp tục giữ em lại tập đoàn Thái Tử còn nếu không chị sẽ sa thải em. “

Nghe lời uy hiếp trắng trợn cùng lời cảnh cáo của quản lý Dương, thật sự Quý Tiểu Đông không muốn mất đi công việc này, không muốn phải rời xa các đồng nghiệp thân yêu, nên cô uất ức nói: “Em hiểu rồi.”

“Được rồi, cứ vậy đi.”

“Quản lý Dương, hẹn gặp lại.”

Tay phải của Dương Mỹ Lệ tức giận vỗ trán đồng thời miệng cô tự lẩm bẩm khiến Quý Tiểu Đông vừa mới quay đi cũng có thể nghe được cô ấy nói gì.

“Thật nhức đầu chết đi được. Chúng ta vốn định đính hôn, bây giờ lại dờn ngày sao?”

Quý Tiểu Đông không tin những lời này, cô biết rõ Dương Mỹ Lệ vì thấy mình đứng đây nên mới nói dối thế thôi. nhưng cảm giác này không dễ chịu chút nào. nếu như qua ngược thời gian lại thì cô quyết tâm không đưa bất kỳ tài liệu gì cho tổng Giám Đốc. Dù không trực tiếp gặp anh ấy được nhưng cô vẫn có thể đứng trông anh ấy từ đằng xa. Ban ngày có thể thấy anh ở tên cao, ban đêm có thể nghĩ về anh. Chỉ bao nhiêu đó cũng đủ khiến cô mãn nguyện.

Mặc dù nhìn cô đứng lên cũng có chút dũng cảm nhưng cô tuyệt đối không muốn trèo cao. Cô luôn biết rõ mình và Tổng Giám đốc ở hai thế giới khác nhau. Mặc dù cô thích anh nhưng cô cũng không dám vọng tưởng xa xôi rằng có thể ở bên cạnh anh, bởi vì chuyện cô bé lọ lem gặp được hoàng tử cũng chỉ là chuyện cổ tích mà thực tế thì không giống vậy.

Tâm tình suy sụp khiến Quý Tiểu Đông kéo cửa muốn nhanh chóng đi ra ngoài. Đột nhiên cô nhìn thấy Tổng giám Đốc đang đứng cách đó hai mét, anh khoanh tay, im lặng đứng nhìn cô. Lúc đó Quý Tiểu Đông giật mình, trong lòng muốn hét lên nhưng may thay cô kịp kiềm chế để mình không bật thốt lên.

Cô nhẹ nhàng đóng cửa. Sau khi xác định mình . đóng cửa kỹ rồi, thậm chí cô còn lắc tay cầm cửa, sau đó mới bước lại gần Tổng Giám Đốc.

Quý Tiểu Đông dè dặt hỏi: “Tổng giám Đốc, sao anh lại đến đây? Anh muốn tìm quản lý Dương sao?”

“Không phải, tôi muốn tìm cô, nhưng bây giờ có lẽ không thích hợp. Như vậy đi, hôm nay sau giờ làm tôi tới tìm cô.”

“A, được.”

“Tôi đi trước, cô cũng về làm việc đi.”

Khuôn mặt Hoàng Phủ Chính đột nhiên đỏ bừng, anh nói xong liền chạy thật nhanh vào thang máy để lại Quý Tiểu Đông đứng sững sờ ở đó.

Sao Tổng giám đốc lại muốn tìm mình nhỉ? Nếu là việc công thì có thể gọi điện nói với cô. Nếu là chuyện riêng thì sao? Chẳng lẽ anh ấy định ở trước mặt mọi người hẹn hò với mình sau giờ làm sao? Có một việc cô không ngờ, đó chính là cuộc đối thoại của họ đã bị quản lý Dương nghe thấy hết.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Vụng Trộm (Phần Một)

Đột nhiên Quý Tiểu Đông cảm thấy lạnh run, suy nghĩ lên những tình huống tự dọa mình. Cô buồn rầu khổ não không thôi, nếu cô và Tổng Giám đốc gặp nhau chỉ sợ rằng cô sẽ không có ngày được yên ổn làm việc.

Cả buổi chiều, Quý Tiểu Đông cứ suy nghĩ lung tung, cô rót nước nóng để pha ly trà nhỏ, sau đó bưng lên uống. Kết quả là cô bị bỏng môi đến nỗi suýt chút nữa ném ly trà xuống đất.

Sau giờ tan ca, cô cố ý ở lại thêm một lát nhưng hôm nay không phải do cô trực. Vậy cô nên tiếp tục ở đây hay là phải ra cổng tìm một chỗ đứng đợi Tổng giám đốc đây?

Mà người phụ trách trực Tiểu Nguyễn cũng mới vừa hết bận công việc, cô thuận miệng hỏi: "Tiểu Quý, cậu ở đây làm gì? Sao không về đi?"

Quý Tiểu Đông phát giác rằng bản lãnh nói dối của mình càng lúc càng mạnh, cô giả bộ suy tư nói: "Tớ đang nói chuyện phiếm với một người bạn, cô ấy thất tình kể khổ với tớ đấy mà."

"Vậy cậu gọi điện thoại cho cô ấy có phải tốt hơn không? Nếu cô ấy có thể nghe được những lời an ủi từ chính miệng cậu nói thì cô ấy sẽ thoải mái hơn rất nhiều."

"Nhưng cô ấy nói hiện giờ cô ấy không muốn nghe bất kỳ ai nói cả, chỉ muốn trốn vào một góc và nói chuyện với nhau trên mạng để giải tỏa

tâm lý mà thôi."

"Cũng đúng, có nhiều lời không phải tự mình nói ra được còn viết chữ lại không thấy mặt nhau nên dễ dàng tâm sự hơn."

"Cậu cũng về đi chứ? Nếu không, hôm nay tớ thay cậu trực, chờ đến phiên tớ thì cậu trực thay được không? Bạn tớ thật sự đang rất cần tớ."

Tiểu Nguyễn không nghĩ gì liền đồng ý ngay: "Dĩ nhiên là có thể, tớ cũng không còn việc gì. Vậy tớ đi trước, cậu an ủi cô ấy thật tốt nhé. Đúng rồi, cô ấy cũng ở thành phố này sao? Nếu như cô ấy đồng ý thì cậu nên hẹn cô ấy ra ngoài một chút, có thể giúp cô ấy khuây khoả nỗi đau phần nào."

"Tớ biết rồi, biến nỗi buồn thành thức ăn chứ gì."

"Tớ đi đây, bái bai."

"Bái bai."

Người đồng nghiệp cuối cùng cũng rời đi, Quý Tiểu Đông nhớ quản lý Dương, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn..cũng đã về. Hiện tại, cả bộ phận hành chính cũng chỉ còn lại có mỗi mình cô, cô cũng cảm thấy an toàn. Nhưng vì sao cô cứ có cảm giác mình đang vụng trộm với ai đó?

Vụng trộm? Với Tổng Giám đốc?

Trong đầu Quý Tiểu Đông đột nhiên xông lên mùi vị ngọt ngào. Thì ra động lòng khiến người ta say mê như vậy, chẳng trách trên thế giới này có biết bao người lựa chọn phản bội vì quả thật vụng trộm hấp dẫn hơn nhiều.

Quý Tiểu Đông đưa tay chống cằm, đầu óc mơ mộng viễn vông chìm trong cảm giác say mê. Giờ phút này ai trông thấy cô chắc cũng sẽ cười chế nhạo.

Sau khi tan việc Hoàng Phủ Chính lấy lý do có hẹn với bạn nên không về cùng với ba mình. Anh chờ sau khi thư ký Cung rời khỏi đây và sau khi xác định bộ phận hành chính đã về hết chỉ còn một mình Quý Tiểu Đông thì anh mới chuẩn bị đứng lên rời khỏi đây.

Sau khi xem xong tài liệu, sau đó cầm áo khoác lên, chỉnh tề bước ra ngoài.

Trong khi đó, nghe được tiếng bước chân trầm ổn của Hoàng Phủ Chính vang lên trên hành lang, Quý Tiểu Đông mới dần tỉnh lại. Cô đang kiểm chứng xem bản thân mình có đứng đắn hay không? Một người phụ nữ đang sắp sửa đối mặt với người đàn ông mình thích thì họ sẽ làm những gì? Nhưng tiếc là quá muộn, cô chưa kịp kiểm chứng thì tiếng bước chân mạnh mẽ như con báo đực của Hoàng Phủ Chính đã dừng ngay trước cửa phòng hành chính.

"Tổng Giám Đốc, anh đã đến rồi?"

Hoàng Phủ Chính vừa gật đầu vừa đáp lại nói: "Ừ, chúng ta đi thôi."

"Đi đâu?"

"Tìm chỗ nói chuyện."

"A, được."

Lúc này Quý Tiểu Đông mới phát hiện rằng mình vẫn chưa dọn dẹp để chuẩn bị đi cùng Tổng giám đốc. Trên mặt bàn cô để ngổn ngang những tài liệu cùng những vật phẩm cá nhân, nhưng lúc này cô cũng không còn kịp thu dọn đồ đạc nữa rồi. Cô tùy tiện đảo mắt qua nhìn, sau đó cầm chìa khóa vội vàng bước ra ngoài.

Cô thuận tay đóng cửa lại và chuẩn bị rời khỏi đó. Chợt cô nhớ lại rằng mình còn chưa khóa cửa phòng nên vội vã nói xin lỗi: "Làm phiền anh

chờ thêm chút nữa, để tôi khóa cửa."

"Không sao. Đúng rồi, buổi tối cô muốn ăn gì?"

Quý Tiểu Đông chợt dừng tay lại, quay đầu lại nhìn anh hỏi: "Sao?"

"Cô còn chưa ăn gì đúng không? Chúng ta cùng đi ăn cơm thôi."

"Được, không thành vấn đề, món gì tôi cũng ăn được."

"Vậy chúng ta đến nhà hàng phía trước để dùng cơm."

Quý Tiểu Đông vừa trả lời, vừa nhanh chóng khóa cửa. Cũng may lần này cô cũng không khẩn trương lắm nếu không lại xảy ra chuyện giống lần khóa cửa trước thì nguy.

Hai người cùng nhau rời khỏi tập đoàn Thái Tử. Vì tài xế lái xe chở ba mình về rồi nên Hoàng Phủ Chính đi taxi cùng Quý Tiểu Đông đến tiệm cơm gần đó.

Hoàng Phủ Chính dẫn Quý Tiểu Đông đến một nhà hàng khá sang trọng. Quý Tiểu Đông cũng chưa từng đến đây lần nào. Theo thu nhập kinh tế, cô cũng không có khả năng đến những nhà hàng như thế này để dùng cơm, nếu có thì cô phải chịu đau khổ cả tháng trời.

Người nhân viên phục vụ lễ độ hỏi: "Xin chào quý khách, xin hỏi quý khách dùng gì?"

"Làm phiền anh giúp chúng tôi tìm chỗ yên tĩnh.."

"Được, mời đi theo tôi."

Phục vụ dẫn bọn họ đến một chiếc bàn trống gần đó, sau đó anh ta hỏi bọn họ rằng có muốn gọi thức ăn bây giờ hay không. Lúc này khuôn mặt

Hoàng Phủ Chính mới cảm thấy thoải mái đôi chút. Dĩ nhiên là anh rất hài lòng với vị trí này, anh lịch sự yêu cầu Quý Tiểu Đông gọi thức ăn trước.

"Tôi không kén ăn, cho nên Tổng Giám Đốc hãy quyết định đi ạ."

"Tôi vẫn muốn cô chọn một món ăn."

"VẬY CŨNG ĐƯỢC."

Quý Tiểu Đông mở thực đơn ra chọn món tôm hấp hành, còn Hoàng Phủ Chính gọi thêm ba bốn món ăn quen thuộc để thay đổi khẩu vị.

Sau khi người phục vụ rời đi, Hoàng Phủ Chính mở miệng nói: "Ở đây cô không cần gọi tôi là Tổng Giám Đốc, hơn nữa tôi nghe cảm thấy rất khó chịu."

"Vậy tôi nên gọi anh là gì?"

"Tôi cũng không biết nhưng ba tôi thường gọi tôi là A Chính."

Quý Tiểu Đông luôn ao ước được gọi cái tên thân mật này nhưng cô vẫn nên tỏ vẻ không muốn tiếp nhận. Vì vậy cô vội vàng giả bộ khách sáo nói: "Ha ha, tôi không nên gọi thẳng danh xưng của anh như vậy."

"Vậy thôi, dù sao cũng không có bao nhiêu người nghe được, gọi là Tổng, die,n; da.nlze.qu;ydo/nn..Giám Đốc cũng được."

"Nếu không, tôi gọi anh là lão Đại được không? Gọi như vậy vừa có vẻ tôn kính cũng sẽ không tiết lộ thân phận của anh. Hơn nữa lão Đại là một danh từ rất bình thường."

Hoàng Phủ Chính suy tư một chút, lập tức đồng ý nói: "Ừ, cũng được, về sau ở bên ngoài cô kêu tôi là lão đại đi, như vậy dễ nghe hơn nhiều."

"Kia, lão Đại, hôm nay anh tìm tôi có chuyện gì? Sao lại đột nhiên xuất hiện ở phòng làm việc của quản lý Dương vậy?"

"Nếu tôi nói với cô một việc quan trọng, không biết có ảnh hưởng đến bữa ăn của cô không? Thật ra cũng không phải việc lớn, hay là tôi đợi đến lúc ăn cơm xong rồi mới nói."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Vụng Trộm (Phần Hai)

“Không sao, trừ phi là chuyện liên quan đến tính mạng con người, nếu không thì không việc gì có thể ảnh hưởng đến bữa cơm của tôi.”

“Vậy thì tốt. Vậy tôi cũng nói thật với cô, thật ra trưa nay quản lý Dương có đến phòng làm việc của tôi vì muốn hỏi về chuyện cô đem tập tài liệu lên cho tôi. Dường như cô ấy rất cảnh giác với cô nên cô ấy hỏi tôi thật nhiều. Cuối cùng, tôi cảm thấy hình như có chuyện gì không đúng nên tôi đã đi theo cô ấy đến phòng làm việc. Đúng như tôi dự đoán, cô ấy tìm cô nói chuyện.”

Quý Tiểu Đông giống như vừa nghe tin sét đánh, cô sợ hãi kêu lên :
“Cái gì? Anh nghe lén?”

“Cô nhỏ giọng dùm tôi một chút.”

“Xin lỗi, anh nghe thấy hết rồi sao?”

“Cũng nghe được phần lớn thôi.”

Quý Tiểu Đông sợ tới mức thân thể đông cứng không thể nhúc nhích được. Vậy là anh ấy đã nghe hết cuộc đối thoại giữa cô và quản lý Dương.

“Cô đang nghĩ gì?”

“Không, tôi chỉ giật mình một chút thôi.”

“Chuyện này có ảnh hưởng đến bữa ăn này của cô không?”

“Không đâu, vì tôi đâu có làm việc gì sai.”

Hoàng Phủ Chính nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, cương trực của Quý Tiểu Đông, anh đột nhiên nhẹ giọng nói: “Vậy thì tốt, thật ra này giờ tôi lừa cô đấy, tôi không nghe được bất cứ chuyện gì cả.”

Quý Tiểu Đông nghe vậy cũng cảm thấy thả lỏng đồng thời lại cảm thấy có chút khó tin. Cô kinh ngạc hỏi tiếp: “Anh không đùa đấy chứ?”

“Đúng vậy, làm sao tôi có thể đi nghe lén chuyện người khác như vậy chứ?”

“Vậy anh đứng ở hành lang làm gì?”

Lúc này gương mặt Hoàng Phủ Chính bỗng trở nên nghiêm nghị, anh bình tĩnh nói: “Không làm gì hết, tôi đang muốn đến gặp Dương Mỹ Lệ, đúng lúc cô từ trong phòng bước ra. Lúc đó tôi nghĩ cũng không có chuyện gì gấp gáp nên muốn rời khỏi đó.”

“Vậy hôm nay anh tìm tôi có chuyện gì không?”

“Không có, chỉ muốn cùng cô ăn cơm, nói chuyện phiếm mà thôi.”

Bỗng trong lòng Quý Tiểu Đông dâng lên nỗi thất vọng tràn trề, cô luôn nghĩ nhất định anh có việc gì mới tìm mình hoặc anh có thể trả lời khác cũng được, thế mà anh lại trả lời như thế. Xem ra cô đã lãng phí buổi cơm này một cách vô ích rồi.

“A, tôi còn tưởng rằng anh đang có chuyện muốn nói.”

“Vậy cô cho rằng tôi có chuyện gì muốn nói?”

“Cũng không có gì chỉ là đang suy nghĩ tại sao đột nhiên anh lại muốn mời cơm.”

“Tôi muốn mời bạn ăn cơm còn cần phải có lý do sao?”

Hai từ “bạn bè” được nói ra từ miệng của Hoàng Phủ Chính khiến Quý Tiểu Đông lập tức vui vẻ hẳn lên. Rốt cuộc bọn họ không chỉ là đồng nghiệp mà mối quan hệ giữa bọn họ lại có thể lại tiến thêm một bước thành bạn bè. Mặc dù bên ngoài nhìn anh có vẻ lạnh lùng nhưng nội tâm lại đang dần tiến lên một bậc.

“Dĩ nhiên không cần. Cám ơn anh đã xem trọng tôi, xem tôi như bạn bè.”

“Những chuyện xảy đến với chúng ta quả thật rất ly kỳ, dù tôi không muốn xem cô như bạn bè cũng khó.”

“Thật ra tất cả đều là lỗi của tôi. Lần đầu gặp mặt đã dội nước lên mặt anh, nghĩ lại thật sự cảm thấy rất buồn cười.”

Hoàng Phủ Chính cũng không nói gì, lúc này khi nhìn nụ cười trên mặt Quý Tiểu Đông, anh dường như cảm thấy vui lây. Bây giờ khi ngồi nghĩ lại mọi chuyện, lại nhân lúc nói về chuyện làm bạn bè, anh cũng nhận thấy cô là người đầu tiên không đối xử với anh như một tổng giám đốc. Cô chân thành, thật thà, nghĩ gì nói nấy chứ không xu nịnh như những kẻ khác.

Món ăn nhanh chóng được dọn lên, hai người vừa ăn vừa trò chuyện, thắm thoát thời gian trôi qua rất nhanh.

Quý Tiểu Đông thật sự xem anh là bạn bè để bày tỏ hết nỗi lòng mình. Cô thân mật nói đủ mọi chuyện với anh như những người bạn nhưng cũng có đôi lúc tim cô sẽ đập rộn lên hoặc hai má cô sẽ đỏ hồng vì những câu nói của anh.

Đến khi hai người đã dùng cơm xong, họ ngẩng đầu đúng lúc hai , ánh mắt giao nhau, lúc đầu là ngạc nhiên sau đó lại vui vẻ thỏa mãn. Hiện giờ bọn họ càng ngày càng có nhiều điểm tương đồng.

Khóe miệng Hoàng Phủ Chính hơi nhếch lên, phong độ hỏi: “Cô ăn no chưa?”

“No lắm, vì những món ăn ở đây quá ngon nên tôi không kiềm lòng được.”

“Không kiềm lòng được là dùng để chỉ mức độ ăn cơm sao?”

“Giống như từ ngữ thông thường thôi, ai cũng có thể nói vậy.”

“Tôi lại thấy không phải vậy. Được rồi, giờ chúng ta nói việc trọng tâm thôi.”

Khuôn mặt đang vui vẻ của Quý Tiểu Đông đang vui chột dừng lại, thì ra anh tìm cô là có chuyện thật. Nhưng bất kể là chuyện gì, cô vẫn bình tĩnh để đối mặt và giải quyết vấn đề.

“Lão Đại, tôi đang chờ nghe.”

“Thật ra, hôm nay tôi đứng trước cửa phòng và đã nghe hết toàn bộ câu chuyện giữa cô và Dương Mỹ Lệ.”

“Ừ, còn gì nữa không?”

Hoàng Phủ Chính quyết định hỏi ra câu hỏi mà mình treo trong lòng mấy tháng qua: “Hôm nay tôi hẹn cô ra ngoài chính là muốn hỏi cô tại sao hôm đó cô lại tặng hoa cho tôi và cô có quan hệ gì với tổ trưởng Lưu?”

Vốn Quý Tiểu Đông còn đang ngập ngừng vì nghĩ mình đang dưới trướng Dương Mỹ Lệ, nếu anh cố tình hỏi ra thì cô cũng sẽ nhất quyết không nhận. Nhưng lúc này anh lại hỏi về mối quan hệ giữa cô và tổ trưởng

Lưu cho thấy anh đã biết toàn bộ sự thật rồi. Trong tình cảnh này, cô chỉ còn có một cách đó là cô nên nói hết sự thật cho anh biết.

“Tôi hỏi một câu được không?”

“Dĩ nhiên.”

“Tôi tặng hoa cho anh khiến anh gặp phiền toái gì không?”

“Không có, trưa nay tôi với cô ấy cũng chưa hề nhắc đến việc này.”

Quý Tiểu Đông hít sâu một hơi, sau đó nhắc nhở: “Được rồi, lão Đại, anh đừng thất vọng hay tức giận khi tôi nói ra sự thật này nhé.”

Hoàng Phủ Chính nhìn thấy vẻ mặt cô có vẻ nghiêm túc nên cũng nghiêm trang nói: “Cô cứ nói đi, tôi không sao. Tôi thà phải đối mặt để giải quyết vấn đề còn hơn cứ nghĩ mãi vấn đề mà không biết cách giải quyết.”

“Thật ra, bó hoa là do tổ trưởng Lưu tặng tôi. Trưa hôm đó, tôi đem nó vào bồn nước để tưới và sau khi ra ngoài thì gặp anh. Lúc anh thấy tôi cầm hoa thì anh nghĩ tôi muốn tặng cho anh vì ngày hôm đó là sinh nhật anh. Nhưng anh lại không nghĩ rằng ngày hôm đó cũng là sinh nhật tôi.”

Chỉ mấy câu giải thích ngắn ngủi mà Quý Tiểu Đông đã phân tích tình huống hợp tình hợp lý. Còn Hoàng Phủ Chính lại ngạc nhiên rất nhiều. Mặc dù anh đã từng nghĩ đến nhiều tình huống nhưng anh lại không ngờ sự việc lại như thế này, điều này khiến anh có chút thất vọng.

“Tôi xin lỗi!”

“Không, đây là do chính tôi yêu cầu mà tôi cũng muốn biết sự thật. Cô không có lỗi.”

“Lão Đại, lúc trước tại sao anh lại nghĩ rằng tôi muốn tặng hoa cho anh?”

Hoàng Phủ Chính cũng trả lời: “Tôi vẫn nghĩ cô thay người khác tặng tôi.”

“Cũng có thể, đáng tiếc trong lúc vô tình tôi lại khiến quản lý Dương hiểu lầm. Hiện giờ có lẽ cô ấy đang rất hận tôi. Có lẽ cô ấy nói đúng, chính tôi làm anh phiền nhiều rồi.”

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Vụng Trộm (3)

"Đúng rồi, sao cô ấy lại biết sự thật?"

"Vì cô ấy chủ động hỏi tôi nên tôi thừa nhận. Lúc đó tôi cũng rất khó xử, một bên là anh, có quyền lực lớn nhất trong công ty nên tôi nghĩ cô ấy sẽ sợ anh. Chính vì thế tôi nói thật với cô ấy."

"Thì ra mọi chuyện là như vậy. Cô có cảm thấy mình giống như ky hồ nan hạ (ý nói phóng lao phải theo lao) không?"

Nhớ lại chuyện cũ, cho đến bây giờ. Quý Tiểu Đông vẫn cảm thấy bối rối. Mặc dù cô không làm gì sai, mọi chuyện chỉ tình cờ tiếp diễn thôi nhưng một loạt những chuyện hiểu lầm xảy ra vẫn khiến những người trong cuộc cảm thấy phiền toái và đau khổ.

"Tôi lại không cảm thấy đau lòng vì hoa của mình bị đem tặng cho người khác mà tôi chỉ sợ anh hiểu lầm tôi thôi. Lúc đầu tôi đã để lại ấn tượng không tốt trong lòng anh mà sau đó tôi lại tặng hoa cho anh. Như vậy việc đó sẽ khiến anh bối rối và bất ngờ."

Hoàng Phủ Chính lắc đầu một cái, khẳng định nói: "Cô không làm gì để lại ấn tượng xấu với tôi cả. Nếu việc hắt nước vào mặt tôi lần trước khiến cô nghĩ tôi có ấn tượng xấu với cô thì hôm nay tôi nói rõ ràng với cô rằng thật tôi không để ý đến chuyện đó. Bởi vì lúc đó tôi cũng biết cô không cố ý."

"Cám ơn anh đã rộng lượng thông cảm cho tôi. Thật ra lúc đó tôi rất lo lắng, một mặt tôi hi vọng anh có thể mắng tôi mấy câu để bớt giận,, mặt khác lại không muốn anh nổi giận với mình. Tóm lại trong lòng tôi lúc đó vừa sợ lại vừa mâu thuẫn. Nhưng tôi chờ đợi mãi cũng không thấy anh trách cứ nửa câu. Lúc đó tôi đã nghĩ anh thật tốt bụng, rộng lòng tha thứ tội lỗi của tôi."

"Thật ra chuyện này cũng không có gì to tát, tôi cũng không phải loại người dễ tức giận vì một chuyện con con như thế."

"Bây giờ suy nghĩ lại một chút, đầu tiên tôi hắt nước vào mặt anh, sau đó vì có cùng ngày tháng năm sinh với anh mới thắng được giải nhì khi so tài với quản lý Dương. Tiếp đến tôi lại bị cô ấy hiểu lầm vì muốn tặng hoa cho anh, lại còn chỉ ra sai lầm của cô ấy nữa. Mặc dù sau này không biết sẽ như thế nào nhưng bây giờ nhìn lại những sự kiện kia, cô ấy oán hận tôi cũng phải."

"Vậy bây giờ cô ấy đối xử với cô thế nào? Cô ấy có còn đề phòng với cô không?"

Quý Tiểu Đông cúi thấp đầu xuống, dường như cô cũng không muốn thừa nhận, đáp: "Trước kia tôi không cảm thấy điều đó nhưng từ lúc thay cô ấy đưa tài liệu lên cho tổng giám đốc thì cô ấy có hai lần tìm tôi để nói chuyện riêng. Tôi thấy cô ấy không vui vì chuyện này, hay nói đúng hơn là cô ấy tỏ ra lo lắng vì chuyện này."

"Lo lắng sao? Ý cô là cô ấy đang sợ cô?"

"Không, dĩ nhiên không phải vậy. Ý của tôi là cô ấy lo sợ sẽ có ai đó đoạt mất thứ gì của cô ta vậy. Thật ra tôi cũng không phải là đối thủ của cô ấy mà cô ấy hoàn toàn có khả năng đuổi tôi khỏi đây."

"Tôi hiểu cô ấy rất quan tâm tôi. À, Dương Mỹ Lệ có yêu cầu cô rằng không được nói mấy chuyện này cho người khác biết không? Bởi vì tôi nhớ

rằng cô ấy cũng rất tự tôn."

"Tôi cũng không gan dạ đến mức có thể nói chuyện này cho những người khác biết vì dù sao cô ấy và anh cũng là cấp trên của tôi. Tiếp nữa, tôi cũng không muốn đào sâu vào chuyện cá nhân của người khác vì dù sao ai cũng có lòng tôn trọng không muốn người khác biết chuyện riêng tư của chính mình. Nếu như có lỡ yêu nhầm người thì họ cũng sẽ không muốn bất kỳ ai lấy chuyện riêng tư của chính mình làm đề tài bàn luận. "

Sau khi nghe toàn bộ những triết lý của Quý Tiểu Đông, Hoàng Phủ Chính hoàn toàn bị thuyết phục. Rõ ràng bản thân cô cũng không vui mà sau này cô còn có thể vô cớ bị người khác trả thù, thế nhưng cô vẫn thay người khác nói một câu công bằng. Cô ấy quả thật là một người phụ nữ chân thật đây.

"Vậy nếu như sau này Mỹ Lệ tìm cô trả thù thì cô định sẽ làm gì đây?"

"Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi. Tôi sẽ cố gắng hết sức làm việc thật tốt để cô ấy hài lòng về tôi. Nếu không may cô ấy bắt được lỗi lầm của mình thì điều đó cũng có nghĩa tôi làm việc chưa tốt, bị cô ấy trách phạt cũng là đáng tội."

"Cô thật sự nghĩ thế à?"

Quý Tiểu Đông cúi đầu như một đứa con nít, sau mấy giây cô mới khẳng định đáp: "Ít nhất bây giờ tôi nghĩ vậy."

"Là bạn bè, nếu có gì cần giúp đỡ thì cứ đến tìm tôi. Hay là nếu cô muốn nói gì với Dương Mỹ Lệ thì tôi cũng có thể chuyển lời thay cô."

"Cám ơn anh nhưng tôi cũng không có gì muốn nói với cô ấy cả. Tôi chỉ hy vọng cô ấy không coi tôi như tình địch. Có vậy cô ấy cũng cảm thấy thoải mái mà tôi cũng cảm thấy an tâm."

"Ừ, tôi sẽ cố gắng. Bây giờ chúng ta nói chuyện về cô ấy nhiều rồi. Bây giờ chúng ta nên chuyển đề tài khác thôi."

Hai người giống như hai người bạn thân cùng bàn luận về đề tài ưa thích. Thậm chí Hoàng Phủ Chính còn vui vẻ kêu thêm một ly nước uống cho Quý Tiểu Đông, có ý khích lệ cô tiếp tục trò chuyện cùng mình.

Thời gian trôi qua nhanh, mới đó đã chín giờ tối, cũng đến lúc phải về nhà, hai người cùng đứng lên rời khỏi tiệm cơm.

"Tiểu Quý, cô ở chỗ nào?"

"Phố Hòa Bình. Còn anh?"

"Tôi ở đường Cảnh Dương. Bây giờ cũng muộn rồi, hay để tôi kêu taxi đưa cô về nhà trước rồi tôi sẽ về nhà sau."

Quý Tiểu Đông không dám mơ tưởng rằng sẽ có ngày mình được hạnh phúc như thế này. Cô luôn thầm tự nói với chính mình nếu như cô quá tham lam thì tương lai sẽ chỉ có hai bàn tay trắng. Vì vậy cô quả quyết nói: "Cũng không cần như vậy, chúng ta cũng không thuận đường. Tôi cũng không có yếu đuối như thế, tự tôi về nhà là được rồi."

"Vậy được rồi, đi đường cẩn thận."

"Tôi biết rồi. Lão Đại, hẹn gặp lại."

"Hẹn gặp lại."

Hoàng Phủ Chính dõi theo bóng dáng của Quý Tiểu Đông, chờ cô bước lên xe taxi xong, anh mới mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt, sau đó ra hiệu cho tài xế lái xe rời khỏi nơi đó..

Qua cuộc hẹn tối nay, mặc dù sự thật lại làm anh cảm thấy hơi bất ngờ nhưng Hoàng Phủ Chính lại cũng có chút thất vọng xen kẽ trong lòng mình.

Nhắc đến bó hoa ngày đó, ai cũng muốn được người yêu mình tặng hoa thể hiện tình cảm chân thành của họ. Tuy Quý Tiểu Đông chỉ là một cô gái bình thường, thậm chí cô bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa nhưng anh được cô tặng hoa thì cũng sẽ khiến anh cảm động. Quý Tiểu Đông nói đúng, ai cũng muốn được tôn trọng nhưng cũng thật buồn khi người tặng hoa cho mình nói rằng không thích mình.

Mình đang mong đợi tình yêu sao?

Mong đợi một tình yêu dù cho Quý Tiểu Đông không phải là một người tài giỏi xuất chúng sao?

Vậy căn bản mình đang mong đợi ở Quý Tiểu Đông điều gì?

Anh cũng không thể lý giải được.

Nhưng có một điều anh khẳng định Quý Tiểu Đông không thích anh., Cô cho rằng việc cô tặng hoa cho anh chỉ là một sự hiểu lầm. Cô gọi anh là "Lão Đại" chứng tỏ anh và cô chỉ dừng ở mối quan hệ bình thường mà thôi.

Mặt khác, Dương Mỹ Lệ lại càng ngày càng yêu anh sâu đậm, thậm chí cô sẵn sàng đả kích, đe dọa bất cứ ai có ý đến gần anh. Tình cảm của cô ấy sâu nặng như thế vậy anh nên làm gì để trả lại phần ân tình này đây?

Về đến nhà, Quý Tiểu Đông ngã xuống giường, có lẽ vì ngày trang quá lâu nên cô cảm thấy mệt mỏi.

Người đàn ông trước mặt mình rõ ràng là người mình yêu thích. Mỗi một lần cau mày cũng khiến cô thương nhớ, mỗi một lần anh mỉm cười cũng làm lòng cô say mê. Dù vậy nhưng cô không thể mở miệng nói thích anh, chỉ vì một lý do anh chính là thần mà cô chỉ là người.

Cô coi như mình cũng gặp nhiều may mắn khi có nhiều lần tiếp xúc với anh thậm chí hai người có thể trở thành bạn bè cùng trò chuyện với

nhau. Cô xem như cũng may mắn hơn gấp mấy lần những người phụ nữ khác thăm mến anh rồi. cô không dám mơ ước gì nữa chỉ mong mãi được như thế này thôi cũng đủ rồi dù cô biết rằng lòng mình không còn lối thoát.

Mặt khác, bởi vì những việc hiểu lầm, cô đã đắc tội với quản lý Dương mà hậu quả nghiêm trọng nhất chính là cô bị buộc rời khỏi tập đoàn Thái Tử. Nếu cô còn làm việc ở đây thì cô chịu hành hạ cũng là điều hiển nhiên nhưng nếu sắp rời đi mà lại vẫn còn chịu hành hạ khổ đau như thế thì thật cũng không hay cho lắm. Ngoài mặt cô và quản lý Dương chính là giả tình địch nhưng có mấy ai hiểu trên thực tế cô và quản lý Dương vẫn là giả tình địch vì cô biết mình không phải là đối thủ với quản lý Dương. Nếu có chiến tranh xảy ra thì người bại trận vẫn chỉ có ột mình cô.

Ở một nơi hận thù và yêu thương đan xem lẫn nhau như thế này, liệu cô có thể cố gắng tiếp tục làm việc tốt như lúc trước hay không? Hay sau đó cô lại phải đối mặt với những việc yêu hận tình thù (ý nói sự chiến tranh giữa những tình địch lẫn nhau) đây?

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Tôi Không Phải Tội Phạm

Lương Thu lại muốn mời Quý Tiểu Đông ăn cơm nhưng lần này Quý Tiểu Đông từ chối. Trong lòng Lương Thu quyết tâm không bỏ cuộc, ngày nào anh cũng liên lạc với cô, hoặc là gọi điện thoại, hoặc nhắn tin hỏi thăm về công việc, thậm chí hỏi thăm về tâm tình vui buồn trong lòng cô.

Còn Quý Tiểu Đông thì cứ xem như việc cô làm là đúng. Trong lòng cô luôn thầm nghĩ rằng nếu không thích người ta thì cũng không nên gieo cho người ta quá nhiều hy vọng. Tuổi trẻ đều đáng được quý trọng, sau này anh ấy sẽ nhận ra đây chỉ là tình cảm nhất thời, anh sẽ sớm tìm ra nửa kia, xứng đáng với mình hơn.

Nhiều lần hẹn Quý Tiểu Đông không được nên Lương Thu có chút nôn nóng. Rốt cuộc, đến một ngày, anh quyết định đứng ngay trước cửa công ty chặn đường Quý Tiểu Đông tan ca.

"Tiểu Quý, tan ca rồi sao?"

Không biết Lương Thu từ đâu đến, đột nhiên anh đứng trước mặt mình khiến Quý Tiểu Đông có chút lúng túng. Chỉ là trong lòng cô đã quyết tâm không muốn gieo cho người khác hy vọng nên cô vẫn cố ý tỏ vẻ bình thường, nói: "Đúng vậy, em đang chuẩn bị về đây."

"Khi nào em có thời gian? Anh mời em ăn cơm."

"Không cần, gần đây kinh tế của em cũng không eo hẹp lắm, hiện tại cũng rất đầy đủ rồi."

Lương Thu thấy Quý Tiểu Đông vẫn tiếp tục bước đi nên anh cũng đi theo phía sau vừa đi vừa nói: "Nếu không ăn cơm thì ra ngoài đi dạo một chút cũng được, hay em thích đi chơi ở đâu không? Leo núi hoặc bơi lội thì sao? Anh có thể dẫn em đi."

"Em cũng không phải đứa trẻ, nếu em muốn đi chơi thì em cũng có thể tự đi được rồi. Hơn nữa gần đây công việc khá bề bộn, tan việc em chỉ muốn về nhà nghỉ ngơi, ngày nào cũng như vậy."

"Dù công việc bận rộn thì em cũng phải ăn cơm. Em có muốn mỗi ngày anh đều nhắc nhở em ăn cơm không?"

Quý Tiểu Đông nghiêng đầu, buồn bã nói: "Em không phải tội phạm."

"Anh chỉ quan tâm em thôi."

"Em biết, em bảo đảm sẽ ăn cơm đầy đủ một ngày ba bữa, ngủ tám tiếng mỗi ngày. Vậy anh đã yên tâm chưa?"

Thấy sự quan tâm của mình giống như đi vào ngõ cụt, đầu óc Lương Thu lại bắt đầu suy nghĩ theo chiều hướng khác. Anh đang tìm lý do khác để tiếp tục theo đuổi Quý Tiểu Đông.

"Cũng đã trễ rồi, em ngồi xe gì để về nhà? Hay là anh đưa em về."

"Em ngồi xe điện ngầm. Xe sẽ đưa em về, hơn nữa xe sẽ về nhanh hơn anh."

"Ý của anh là chúng ta sẽ cùng ngồi xe trở về."

Quý Tiểu Đông bật cười hì hì, cô đành tiếp tục từ chối ý tốt của Lương Thu nói: "Em đi xe điện ngầm là được rồi, đợi ngày nào em rảnh sẽ điện

thoại cho anh nhờ anh đưa em về, được không?"

"Dĩ nhiên là được, điện thoại của anh mở máy suốt hai mươi bốn giờ, anh luôn chờ em."

"VẬY em cảm ơn anh trước."

Cảm thấy không còn gì để nói nên Lương Thu đành nói: "Anh đưa em đến trạm xe thôi."

"Xem ra anh không yên tâm lắm."

"Không phải, xã hội loạn như vậy, không may có người trộm vặt hoặc giật đồ thì em phải làm sao? Thật ra có ai đó đưa em về cũng là chuyện tốt chứ?"

"Đúng vậy, anh mặc trang phục nhân viên bảo vệ này để đưa em về thì bảo đảm không có tên trộm nào dám đến tìm em, nếu không tin anh thử nhìn chung quanh xem?"

"Anh cũng không muốn mặc đồng phục như thế này, ai thấy cũng đều kinh sợ."

Hai người như hai đứa trẻ bướng bỉnh đang đấu võ mồm nhưng cuối cùng Quý Tiểu Đông vẫn đồng ý cho Lương Thu đưa mình đến trạm xe. Dù sao, cô cũng không đành lòng từ chối khi nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của anh.

Sau lần đó, Quý Tiểu Đông cũng không cho Lương Thu có cơ hội hẹn với mình, hai người chỉ thỉnh thoảng gọi điện thoại hoặc gửi nhắn tin nói chuyện phiếm, như những người bạn bình thường.

Kể từ sau khi Quý Tiểu Đông được Hoàng Phủ Chính mời vào phòng làm việc nói chuyện, Dương Mỹ Lệ cũng bắt đầu nhận ra rằng Quý Tiểu

Đông thực sự không tầm thường chút nào. Kể từ khi cô ấy đổi kiểu tóc mới thì cô trông càng xinh đẹp hơn bội phần. Hơn nữa, cô lại làm ra vẻ giống như chú cừ non ngây thơ, thuần khiết khiến đa số đàn ông trong công ty đều thích thú, muốn tiếp cận cô nhiều hơn.

Nhưng bất luận thế nào, dù cô ấy có thay đổi hình tượng ra sao thì so với mình cũng có phần chênh lệch. Hơn nữa, A Chính cũng không thích túp phụ nữ chỉ có vẻ đẹp bên ngoài mà thực lực bên trong lại không có, thậm chí tính cách cũng không mấy tốt đẹp.

Ngược lại, Quý Tiểu Đông làm việc cẩn thận từng li từng tí, không dám chút nào buông lỏng, vì cô sợ phạm phải sai lầm khiến quản lý Dương có cớ để hạch sách cô. Nhưng số mệnh đen đui bắt đầu phủ xuống người cô và đây là lần đầu tiên cô phải chịu oan khuất như thế này.

Vào một buổi sáng cách đó không lâu, Quý Tiểu Đông phụ trách trực nhật nên cô đến sớm hơn thường ngày. Khi đến nơi, cô phát hiện cửa chỉ khép hờ. Cô đứng ngoài cửa cẩn thận suy nghĩ một chút, cô nhớ ngày hôm trước rõ ràng mình đã khóa chặt cửa rồi mới về nhà.

Quý Tiểu Đông cảm thấy có việc gì đó không đúng nên cô vội đẩy cửa bước vào. Cảnh tượng trong phòng làm việc khiến cô thất kinh hồn vía, đồ đạc bị lực tung, mọi thứ đều bị bới lên lộn xộn, thậm chí văn kiện cũng bị ném trên mặt đất. Rõ ràng là có trộm vào đây rồi.

Chưa từng gặp tình huống này nên Quý Tiểu Đông sợ tới nỗi vội vàng lui ra ngoài. Dù sao nơi này chính là hiện trường đầu tiên, lát nữa cảnh sát sẽ đến đây điều tra và thu thập chứng cứ. Cô chính là người đầu tiên phát hiện ra vụ án nên cô phải có trách nhiệm bảo vệ tốt nơi này.

Đứng ở hành lang, Quý Tiểu Đông gấp gáp đến độ giống như trong lòng lòng cô có kiến bò, rốt cuộc cô có muốn báo cảnh sát hay không chứ?

Trong phòng làm việc, thứ đáng giá nhất chính là máy vi tính của mọi người nhưng tên trộm cũng không lấy đi. Còn về những đồ dùng cá nhân thì cô phải đợi các đồng nghiệp vào kiểm tra thì cô mới biết là có mất đồ hay không. Vì vậy Quý Tiểu Đông quyết định đợi các đồng nghiệp đến đông đủ rồi mới tìm cách giải quyết.

Người đến thứ hai chính là Tiểu Long.

"Tiểu Quý, chào buổi sáng."

"Tiểu Long, chào buổi sáng. Cậu chờ một chút, bây giờ không nên vào phòng làm việc. Trong phòng có ăn trộm lục lọi lung tung nên lộn xộn hết rồi. Tớ muốn chờ tổ trưởng Lưu tới hỏi xem sẽ giải quyết việc này ra sao."

Gương mặt Tiểu Long tỏ vẻ khiếp sợ, không dám tin đó là sự thật. Cô ấy không ngừng hỏi: "Trộm vào đây sao? Thật không? Công ty chúng ta chưa từng xảy ra vụ án mất trộm nào, cậu xác định là có trộm vào sao?"

"Tớ không biết, nhưng đồ vật bên trong bị lục soát lung tung cả, không tin cậu đẩy cửa vào nhìn một chút, nhưng tốt nhất đừng vào trong, để tránh phá hư hiện trường, cảnh sát sẽ gặp khó khăn trong việc phá án."

"Sao trộm lại vào được? Cửa này lại không có dấu hiệu bị phá."

Quý Tiểu Đông vừa nhớ lại vừa trả lời nói: "Tớ cũng cảm thấy kỳ quái như vậy. Hôm qua là ngày tớ trực, trước khi về tớ đã khóa cửa rất kỹ rồi."

"Việc này thật kỳ quái. Chẳng lẽ trộm cũng tân tiến đến mức có thể chuyên nghiệp phá khóa cửa sao? Mở khóa mà không cần phá ổ khóa, thật tài giỏi. Tớ cũng từng nghe nói có loại chìa khóa vạn năng, có thể mở bất kỳ ổ khóa nào."

"Tớ cũng có nghe nói có loại khóa đó nhưng sao tên trộm lại biết loại khóa đó để dùng mở khóa phòng làm việc này đây? Vật đáng giá nhất trong

phòng là máy tính nhưng máy tính lại không bị mất, đồ vật tư nhân cũng không có gì quý trọng. Vậy tên trộm muốn trộm món đồ gì đây?"

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Hôm Nay Không Phải Ngày Cá Tháng Tư

"Chuyện này chỉ có bản thân tên trộm mới biết rõ thôi. Nếu việc này là sự thật, tớ cũng cảm thấy đáng sợ. Bên cạnh chúng ta có một tên trộm, ngày nào cũng phải đối mặt với hắn. Có khi đến một ngày nào đó hắn đặt một quả bom hẹn giờ thì tất cả những người trong phòng này đều gặp nguy hiểm, không phải vậy sao?"

"Tiểu Long, cậu đừng dọa tớ sợ. Việc này quá đáng sợ."

"Tớ chỉ nói thế thôi, chúng ta không kết thù oán với ai. Tớ nghĩ cũng sẽ không ai đến báo thù đâu."

Hai người tán gẫu trong chốc lát, sau đó các đồng nghiệp lại lục tục đến phòng làm việc. Khi nghe nói có trộm, tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi. Mọi người làm việc trong công ty này đã lâu, trước giờ họ chưa từng nghe nói có trộm, hay bảo vệ có vấn đề?

Hôm nay tổ trưởng Lưu có chuyện đột xuất nên cô đến trễ. Thậm chí cô cũng không ngờ mọi người đang chỉ chờ đợi cô đến để hỏi xem có nên báo cảnh sát hay không?

Khi thấy tổ trưởng Lưu bước ra từ trong thang máy, mọi người vội vàng nghênh đón.

"Các em đến sớm vậy, hôm nay là ngày mấy? Sao các em rảnh rồi đứng đây đón chị mà không vào phòng làm việc đi?"

Trong lòng Quý Tiểu Đông đang lo sợ, cô cũng đã suy nghĩ xem mình nên nói như thế nào khi được tổ trưởng Lưu hỏi chuyện. Khi nhìn thấy tổ trưởng Lưu bước ra, cô nhanh chóng đáp lời: "Không phải, tổ trưởng, phòng làm việc chúng ta có trộm đột nhập."

"Tiểu Quý, em nói gì? Hôm nay không phải ngày Cá tháng Tư chứ?"

"Ngày Cá tháng Tư đã qua, hơn nữa em chưa bao giờ xem ngày đó là ngày lễ. Chị nhanh vào xem một chút đi, mọi người đều đang chờ đợi quyết định của chị xem có báo cảnh sát hay không đó."

Tổ trưởng Lưu hỏi ngược lại: "Sao lại không báo cảnh sát chứ? Đương nhiên là phải báo rồi, nếu mất thứ gì thì phòng mình sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm."

"Thật ra không mất thứ gì cả, ít nhất mấy vi tính của mọi người vẫn còn."

"Thứ đáng giá nhất là mấy vi tính lại không mất. Vậy chị cũng muốn vào trong xem thử rốt cuộc có mất thứ gì hay không?"

Dưới sự hướng dẫn của tổ trưởng Lưu, mọi người từ từ bước vào phòng làm việc. Bàn làm việc của mọi người đều bị lục tung cả lên, không ít tài liệu bị ném lung tung trên mặt đất. Tóm lại, căn phòng rất hỗn độn.

Bỗng đâu giọng nói của quản lý Dương vang lên khiến mọi người kinh hoảng : "Chào buổi sáng, lát nữa chúng ta họp, tôi có chuyện muốn bàn bạc với mọi người. Nhưng mọi người đang làm gì?"

Xem ra lúc này tâm tình của quản lý Dương cũng không tệ, cô ấy nói xong một tràng dài thì mới phát hiện hôm nay mọi người thật kỳ lạ tựa như đang thảo luận một vấn đề nghiêm trọng.

Quý Tiểu Đông vừa muốn mở miệng nói chuyện nhưng tổ trưởng Lưu đã nhanh chóng bước lên phía trước nói: "Quản lý Dương, chuyện là thế này, em vừa nghe các đồng nghiệp nói rằng hôm qua có trộm lên vào đây. Vì vậy, chúng em định vào trong xem có bị mất thứ gì không và cũng quyết định xem có nên báo cảnh sát không? "

"Vậy các em còn đứng đây làm gì? Còn không mau đi vào trong xem sao."

"Không, chờ một chút, quản lý Dương, nếu vào lúc này em sợ hiện trường sẽ bị phá hủy. Đến lúc đó cảnh sát có thể gặp bất lợi trong việc phá án." Quý Tiểu Đông kiên trì không cho mọi người vào chỉ vì nguyên nhân như cô đã nói.

"Vậy xem ra em cũng hiểu biết đấy chứ nhưng nếu mọi người không vào trong thì làm sao họ biết được mình bị mất thứ gì mà báo cảnh sát? Một người cảnh sát chuyên nghiệp chỉ dựa vào hiện trường vụ án mới phá án được sao? "

"Em chỉ biết thế vì sợ như vậy sẽ không tốt."

Quản lý Dương ném trả chuyện khó khăn nhất cho Quý Tiểu Đông. Cô còn cố ý ra vẻ công bằng nói: "Vậy em nói chúng ta nên làm thế nào đây? Chị cũng muốn nghe ý kiến của em về vấn đề này."

"Em cũng không biết."

"Em cũng không biết chúng ta nên làm thế nào mà đã vội vàng muốn báo cảnh sát. Chẳng lẽ nhà em mở sở cảnh sát sao? Vậy nếu em chỉ mất một quyển vở nhỏ mà đã muốn báo cảnh sát thì chị khẳng định đồn cảnh sát đã mệt muốn chết rồi. Được rồi, mọi người nhanh chóng trở lại chỗ ngồi xem có mất thứ gì hay không. Mọi người nhất định phải xem cho thật kỹ, nếu như mất đồ gì quý giá thì phải báo ngay cho cảnh sát. Còn nữa, mỗi người cũng nên mở máy vi tính của mình ra xem một chút bởi vì chị nghe

nói đạo gần đây thường xuyên xuất hiện tin tặc lấy trộm ổ cứng trong máy vi tính."

Tiểu Long sợ hãi hỏi: "Sao? Có chuyện như vậy xảy ra nữa hay sao? Vậy em phải nhanh chóng mở máy vi tính ra xem một chút, vì vừa rồi Tiểu Quý có nói trộm không lấy bất kỳ máy tính nào. Không ngờ ổ cứng trong máy vi tính mà chúng cũng có thể lấy trộm."

"Tin tặc không thể đem tất cả các máy vi tính ra ngoài được trừ phi chúng có đồng bọn hỗ trợ. Nhưng không phải ai cũng đồng ý làm đồng bọn của chúng, vả lại muốn đột nhập vào công ty này cũng không phải là chuyện dễ dàng. Chúng cũng không ngốc đến độ liều mạng vì những chiếc máy vi tính cũ này."

Tiểu Trần đột nhiên mở miệng nói: "Em xem thử rồi, em không mất gì khác ngoài những món tiền tiết kiệm."

"Em cũng không mất gì ngoài việc bàn làm việc bị lục soát lộn xộn cả lên." Quý Tiểu Đông cũng mở miệng.

Tiểu Nguyễn kéo ngăn bàn ra nhiều lần, thậm chí cô còn ngồi chồm hổm xuống ở cái bàn. Sau đó cô chợt phát hiện ra mình mất thứ gì nên hô to: "A, quà tặng của em mất rồi. Ngày hôm qua em mới vừa mua một món quà, dự định tặng sinh nhật cho một người bạn nhưng giờ không thấy đâu nữa."

"Là quà gì thế? Có đắt tiền không?"

"Là một chiếc ví tiền. Nó cũng không đáng giá lắm nhưng hôm nay chính là sinh nhật của bạn tớ, chiều nay tớ phải tặng cho cô ấy. Chắc chiều nay tớ sẽ đi mua món quà khác thôi."

Tổ trưởng Lưu vốn là người cẩn trọng nhất nhóm, đợi mọi người báo cáo xong thì cô mới là người cuối cùng hồi báo.

"Còn chị không bị mất thứ gì, máy tính cũng xem qua rồi. Tất cả đều bình thường."

"Việc này cũng không nghiêm trọng lắm, tên trộm không lấy bất cứ thứ gì đắt giá. Mà tên trộm vào đây bằng cách nào nhỉ, hay là hấn cạy cửa?"
Quản lý Dương suy ngẫm một lát lại tiếp tục truy cứu nguyên nhân xảy ra.

Quý Tiểu Đông lập tức làm rõ tình huống nói: "Không có. Sáng nay, em là người đầu tiên đến phòng làm việc. Vì ngày hôm qua em trực nên hôm nay em đến sớm để mở cửa. Khi đến đây, em thấy cửa chỉ khép hờ nên em đẩy cửa ra."

"Cửa không bị cạy ra sao? Sao lại có chuyện như vậy? Ngày hôm qua em trực, vậy em có khóa cửa kỹ chưa?"

"Em khóa kỹ rồi ạ."

"Khóa cửa kỹ rồi thì tại sao tên trộm có thể lén vào được? Mà cửa sổ đều không có dấu hiệu cạy cửa."

"Em nghe nói hiện giờ rất thông hành loại chìa khóa vạn năng"

Quản lý Dương cắt ngang lời cô, trách móc nói: "Em nghe nói sao? Chị cũng nghe nói có người ngoài hành tinh tiến vào trái đất này mà vẫn chưa từng thấy qua đấy. Hơn nữa nếu có loại chìa khóa này thật đi chẳng nữa thì tại sao trong công ty có biết bao nhiêu phòng mà hấn không vào, hấn lại vào đúng ngay phòng này. Chị đoán chắc em quên khóa cửa rồi."

"Em thật sự khóa cửa kỹ rồi, hơn nữa em còn mang chìa khóa về nhà này. Sáng nay em còn mang chìa khóa đến nữa mà. Hôm qua Tiểu Trần có thể làm chứng cho em. Em và cô ấy cùng đi, cô ấy còn nhìn thấy em đã khóa cửa rồi."

"Tiểu Trần, em tận mắt nhìn thấy Tiểu Quý khóa cửa hả ?"

Tiểu Trần nâng kính trên sống mũi mình, bắt đầu thận trọng nói: "Thật ra em cũng không tận mắt nhìn thấy. Tối qua, em và cô ấy cùng nhau ra ngoài nhưng lúc ấy em vào nhà vệ sinh còn cô ấy khóa cửa. Lúc em đi ra thì cô ấy cũng khóa cửa xong và đang đứng ở cửa thang máy chờ em. Em tin cô ấy đã khóa cửa kỹ rồi, nếu không sao cô ấy rút được chìa khóa ra và đem về nhà?"

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Trừ Tiền Thường

"Tiểu Quý chị nghĩ em chỉ móc khóa mà không có bấm khóa lại."

Lúc này Quý Tiểu Đông cũng không thể chống lại lời suy đoán của quản lý Dương. Vì vậy cô đứng lên, nhỏ giọng nói : "Em cũng không biết, em chỉ nhớ em đã xoay mấy vòng trong ổ khóa rồi mới rút ra. Em chắc chắn mình đã khóa cửa kỹ rồi."

"Vậy thì thật lạ. Ngày hôm qua, em khóa cửa kỹ rồi, chìa khóa cũng do em giữ, mà hôm nay cửa vẫn y nguyên không bị hư gì mà bên trong lại bị trộm đồ."

Lúc này quản lý Dương cũng không thêm để ý đến Quý Tiểu Đông nữa, cô xoay người về phía mọi người hỏi ý kiến, nói: "Được rồi, chị hỏi các em, hiện giờ chúng ta có cần báo cảnh sát không?"

"Em không có vấn đề, hay là chị hỏi những ai bị mất đồ xem họ thế nào."

"Tiền tiết kiệm của em chỉ có mười mấy đồng mà em để dành cũng chỉ vì thích làm vậy thôi chứ cũng không có mục đích gì cả."

"Quà tặng của em cũng không phải quý giá, cùng lắm buổi trưa em ra ngoài mua món quà khác là được."

"Được rồi, vậy không báo cảnh sát nữa. Thật ra chị cũng cảm thấy không nên báo cảnh sát vì như thế sẽ rất phiền toái. Đến lúc đó mọi người trong công ty cũng chú ý, chưa nói đến việc bộ phận chúng ta bị mất mặt mà phía cảnh sát cũng nói nhiều về công ty chúng ta. Thôi được rồi, mọi người nhanh chóng dọn dẹp và chuẩn bị làm việc đi."

Tổ trưởng Lưu đứng bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở, nói: "Quản lý Dương, vừa nãy chị nói muốn họp, vậy chuyện đó thế nào?"

"A, thật ra cũng không có chuyện gì nhưng vì chuyện bị trộm đồ này nên chị cũng quên rồi. Chờ đến khi chị nhớ ra thì chị sẽ nói." Quản lý Dương nói xong thì hếch lỗ mũi lên, sau đó trở lại phòng làm việc của mình.

Suốt cả ngày, tâm tình của Quý Tiểu Đông cực kỳ u ám, cô thực sự không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao chuyện như vậy lại xảy ra ngay lúc cô trực? Tại sao tên trộm lại chẳng lấy đi thứ gì đáng giá? Hơn nữa từ trước đến giờ công ty chưa từng bị mất trộm, vậy mà hôm nay lại có trộm. Xem ra cô gặp xui xẻo rồi.

Vốn nghĩ chuyện này cứ như vậy trôi qua, nhưng đến sáng ngày hôm sau, quản lý Dương lại gọi mọi người lên phòng cô, nói rằng có chuyện muốn nói.

Dường như tổ trưởng Lưu đoán ra được vấn đề nên cô quay sang nhìn Quý Tiểu Đông, ánh mắt thể hiện tràn đầy lo lắng. Ngược lại Quý Tiểu Đông lại lộ ra vẻ mặt thần thờ ngồi ở chỗ của mình.

Hôm nay quản lý Dương lại trang điểm khá xinh đẹp, quần áo chỉnh tề, trang điểm tự nhiên, đang mỉm cười đứng nhìn mọi người.

"Hôm nay chị tổ chức cuộc họp cũng chỉ vì chuyện xảy ra ngày hôm qua. Bởi vì sơ sót của Quý Tiểu Đông mà khiến trộm lẻn vào phòng làm

việc. Vì thế chị quyết định trừ tiền thưởng tháng này của Quý Tiểu Đông. Ngoài ra cô ấy cũng phải chịu trách nhiệm bồi thường những khoản tổn thất của hai đồng nghiệp Tiểu Trần và Tiểu Nguyễn."

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh hoàng.

Nhất là Quý Tiểu Đông, lời quản lý Dương vừa nói ra, cô nghe như sấm sét giữa trời quang, cô ngập ngừng mở miệng nói: "Quản lý Dương, em...."

"Nếu như em cảm thấy chị nói không đúng hoặc em có lời muốn giải thích, thì chị mời em đứng lên đây nói. Chị cũng không hy vọng em sẽ ghi hận trong lòng."

Quý Tiểu Đông vội vàng khoát tay nói: "Không phải em không phục, em cũng thấy mình nên bồi thường."

"Quản lý Dương, Tiểu Quý cũng không phải cố ý, hơn nữa số tiền kia cũng không đáng bao nhiêu. Thật sự không cần bồi thường."

"Quà của em cũng chỉ là chuyện nhỏ. Thật ra, em mua chiếc ví màu lam, nhưng sau khi bị trộm, em cũng mua chiếc mới màu đỏ và đã tặng cho bạn em rồi. Thậm chí cô ấy còn nói rằng cô ấy rất thích. Em cũng không bị tổn thất bao nhiêu."

Nghe hai cấp dưới nói vậy, quản lý Dương dứt khoát nói: "Chị biết các em ngại mở miệng, cho nên hãy để chị nói thay. Các em cũng không cần từ chối nữa."

"Quản lý Dương, cảm ơn chị nhưng em thật sự không ngại."

"Em cũng vậy, chuyện này đã qua rồi, em cũng không để trong lòng."

Khuôn mặt quản lý Dương tối sầm, đột nhiên cô lớn tiếng nói: "Rất cuộc các em đang muốn làm gì? Muốn tạo phản à? Nếu các em không để ý đến tổn thất của mình thì hành vi của Tiểu Quý vốn phải bị xử phạt nghiêm minh. Nếu vì tình cảm riêng tư mà cố ý che giấu sai phạm thì tập đoàn Thái Tử này cũng sớm bị phá sản."

Mọi người ngồi trầm mặc không nói lời nào. Quản lý Dương cũng nói quá rồi, tình cảm riêng tư và công việc sai phạm cùng với sự phát triển của tập đoàn Thái Tử thì có liên quan gì đến nhau?

Hiện giờ Quý Tiểu Đông chợt dạ, cô xấu hổ cúi đầu, thầm nghĩ lần này có lẽ mình thật sự phạm sai lầm rồi. Cô muốn xin lỗi mọi người, nếu vì vậy mà liên lụy đến các đồng nghiệp thì cô có thể sẽ đau lòng đến chết.

Tổ trưởng Lưu theo dõi Quý Tiểu Đông từ đầu đến cuối, cô có thể đoán được rằng đứa em này muốn ra mặt xin lỗi đây mà. Nhân lúc quản lý Dương còn chưa giận dữ đổ lỗi cho Quý Tiểu Đông thì tổ trưởng Lưu mở miệng trước nói: "Quản lý Dương, chuyện này là lỗi của Tiểu Quý, chị phạt cô ấy phải bồi thường cho tổn thất của các đồng nghiệp cũng phải, nhưng chị cũng không nên trừ tiền thưởng tháng này của em ấy. Không phải em nói giúp Quý Tiểu Đông nhưng một khi muốn trừ tiền thì phải có dấu mộc của phòng tài chính. Đến lúc đó, nếu như bộ phận mình bị họ phát hiện ra sự thật thì cũng sẽ ảnh hưởng đến thể diện của phòng hành chính. Có lẽ chị cũng không muốn chuyện này xảy ra chứ?"

"Tổ trưởng Lưu suy nghĩ thật sâu xa. Em yên tâm, chị cũng đã nghĩ ra cách nói, chị sẽ nói do Tiểu Quý làm sai nên mới trừ. Phòng tài chính nhất định sẽ chấp nhận lý do này và họ cũng sẽ không hỏi nhiều."

"Chấp nhận thì chấp nhận nhưng em cũng cảm thấy Quý Tiểu Đông không nên bị trừ tiền thưởng."

"Chị cũng mới vừa khen em là suy nghĩ thâm sâu, thì ra cũng chỉ lấy cớ bênh vực Quý Tiểu Đông thôi. Em đừng quên, em chính là cấp trên của các cô ấy, cũng đừng vì tình cảm cá nhân mà làm ảnh hưởng đến hình tượng của mình."

"Việc đó Quản lý Dương, em chấp nhận chịu phạt, em cũng cảm ơn mọi người đã tha thứ cho em. Quản lý Dương nói đúng, phạt tiền là vì răn đe, hi vọng đây là lần cuối cùng công ty mình xảy ra chuyện này. Riêng cá nhân em, em bảo đảm sau này nhất định sẽ nghiêm túc hơn trong công việc của mình. Lần này em khiến mọi người gặp nhiều phiền toái, em thành thật xin lỗi."

Quý Tiểu Đông mặt mày xanh xao, buồn bã muốn khóc, nhưng ở trước mặt đồng nghiệp cô cố nén nước mắt. Ít ra cô không thể rơi nước mắt ở trước mặt quản lý Dương.

"Được rồi, vậy chị cũng không phải người tính toán chi li, chuyện này đến đây chấm dứt. Chị hy vọng mọi người từ nay về sau đều phải đề cao cảnh giác, chú ý đến trách nhiệm của mình đối với công việc nhiều hơn."

Quản lý Dương tuyên bố kết thúc buổi họp, cô thản nhiên xoay người rời đi, cũng không ai chú ý đến nụ cười đang nở trên khóe môi cô.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Người Khác Giúp Đỡ

Trong phòng làm việc bắt đầu yên tĩnh lại, mọi người rồi rít xúm lại an ủi Quý Tiểu Đông.

"Cậu cũng đừng để ý tới Nữ Ma Đầu kia. Cô ấy làm vậy chỉ vì muốn làm khó cậu thôi chứ nếu cô ta không có ý định báo cảnh sát thì cô ta cần gì phải làm mạnh tay thế chứ?"

"Đúng rồi, Tiểu Quý, ví tiền của tớ cũng không đáng bao nhiêu mà tớ đã mua cái ví mới cho bạn tớ rồi. Thậm chí cô ấy còn khen đẹp nữa. Việc này người ta gọi là “tắc ông thất mã, hoạ phúc khôn lường” (ý là ở đời không ai biết trước việc gì sẽ xảy ra với mình) đó."

"Ví tiền của Tiểu Nguyễn cũng không đáng bao nhiêu. Tớ cũng đau lòng cho cậu, vì chúng tớ mà cậu không có tiền thưởng tháng này rồi."

Cảm động vì những lời nói chân thành của các đồng nghiệp, cặp mắt Quý Tiểu Đông tràn đầy nước mắt, cô nắm tay Tiểu Trần nói: "Cậu đừng nói vậy, vì tớ làm việc chưa tốt khiến mọi người gặp phiền phức. Hơn nữa, các cậu lại nói giúp tớ ở trước mặt quản lý Dương khiến tớ rất áy náy. Vì vậy tớ cam lòng bồi thường cho các cậu mà các cậu nhất định phải nhận đấy."

"Ôi, không phải vậy chứ? Giống như chúng ta thật sự là chị em tốt của nhau vậy, mà cậu có tin Nữ Ma Đầu lạnh lùng tàn khốc như vậy không? "

"Tớ....."

Tổ trưởng Lưu vui mừng nhìn họ đang cảm động, đồng thời cô cũng lo lắng, nhắc nhở: "Được rồi, việc đền bù thiệt hại cũng không còn là vấn đề quan trọng mà quan trọng là các em đã bị quản lý Dương để ý đến rồi. Các em phải biết một khi đã có thù oán với cô ta thì không chỉ xin lỗi cô ta là xong. Hiện giờ cô ta cũng làm lớn chuyện lên rồi. Vì vậy, bắt đầu từ lúc này mọi người nên cẩn thận bởi vì không biết ngày nào đó cô ta sẽ trả thù chúng ta."

"Đúng vậy, tớ cũng vậy cảm thấy Nữ Ma Đầu nhất định muốn trả thù Tiểu Quý. Tiểu Quý, cậu mau nhớ lại xem dạo gần đây cậu có gây thù chuốc oán gì với cô ta không?"

Dĩ nhiên Quý Tiểu Đông biết lý do vì sao quản lý Dương lại đối xử như thế với cô nhưng cô nghĩ mối quan hệ giữa cô và Tổng giám đốc cũng công khai, tuyệt đối không lén lút. Vì vậy, cô phủ nhận nói: "Việc này ... tớ cũng không biết nhưng tớ cũng sẽ cẩn thận. Cảm ơn cậu, tớ không sao."

"Ừ, nếu cần giúp đỡ thì cứ nói với chúng tớ. Chúng tớ sẽ cố gắng hết sức giống như chuyện tớ đứng ra bênh vực cậu với quản lý Dương là một ví dụ điển hình đấy. "

"Tớ cảm thấy có thể được quen biết các cậu, đó chính là may mắn của tớ."

"Ai da, sáng sớm nghe những lời như vậy, chị cũng không quen tai. Được rồi, tất cả mọi người giải tán đi, nhớ rằng phải luôn đề cao cảnh giác và đoàn kết với nhau là được."

Tổ trưởng Lưu vỗ vai Quý Tiểu Đông, khích lệ nháy mắt với cô, sau đó mọi người cũng trở về phòng làm việc.

Trong lòng Quý Tiểu Đông bỗng vui vẻ hẳn lên, cô gần như không còn quan tâm quá nhiều. Với lại, gần đây công việc của cô thật sự quá bận rộn, có lẽ bận rộn cũng là một liều thuốc hữu hiệu để trị bệnh tâm tình buồn rầu của cô lúc này.

Buổi chiều, sau khi tan ca, không khí trong phòng làm việc có chút thoải mái, Quý Tiểu Đông thở dài, rốt cuộc cô cũng có thể tạm thời thoát khỏi nơi đau khổ này.

Quý Tiểu Đông chỉ máy móc cất bước đi, cô cứ vừa đi vừa suy nghĩ mông lung. Cho đến khi, đột nhiên có một người nhảy ra khiến cô giật mình. Lúc này cô mới tỉnh lại, thoát khỏi suy nghĩ của mình.

"Tiểu Quý, mới tan ca à?"

Lương Thu đứng trước mặt cô với bộ dáng giống như một cậu học sinh trung học, tràn đầy sức sống trai tráng, thậm chí anh còn có chút nghịch ngợm. Nhưng lúc này vì tâm tình Quý Tiểu Đông không tốt nên cô bỗng tức giận nói:

"Anh làm gì thế? Muốn hù chết em sao?"

Thấy Quý Tiểu Đông có vẻ tức giận, lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, cuối cùng Lương Thu cũng nhận ra anh đang chọc tức Quý Tiểu Đông.

"Xin lỗi, anh không biết lại khiến em sợ như vậy. Em vẫn ổn chứ?"

"Trước khi anh xuất hiện thì tôi ổn nhưng bây giờ thì ... anh cũng thấy đấy." Lương Thu nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của cô, anh có chút lo lắng hỏi: "Bây giờ em cảm thấy khá hơn chút nào không? Vừa rồi anh thấy em giống như đang u sầu nên anh mới làm bộ dọa em sợ. Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có gì."

"Nhưng rõ ràng trên mặt em tỏ vẻ rằng có chuyện."

"Thật sự là không có."

"Nếu em không muốn nói thì anh cũng không miễn cưỡng. anh đưa em về nhé."

Quý Tiểu Đông không chút nghĩ ngợi liền quả quyết cự tuyệt: "Không cần, em biết đường trở về."

"Anh nhất quyết đưa em về."

"Tại sao chẳng lẽ em muốn một mình trở về cũng không thể được sao?"

Lời nói của Quý Tiểu Đông thể hiện bất mãn, mà Lương Thu Diễm nghe xong cảm thấy trong lòng càng thêm bất an. Từ trước đến nay, anh chưa từng thấy cô ấy tức giận như vậy, hiện giờ hình như cô ấy đang tức giận đến tột độ.

"Dĩ nhiên có thể, trừ phi em nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì."

"Nếu như em không nói?"

"Anh cũng không biết sẽ như thế nào, có lẽ anh sẽ đi theo em về, nhìn em cho đến khi em vào cửa mới thôi. Đúng rồi, anh cũng sẽ đứng ở dưới lầu nhìn cho đến khi em ngủ mới thôi."

Thấy Lương Thu nghiêm chỉnh, anh lại nói ra những lời ngang ngược, rốt cuộc Quý Tiểu Đông không thể khống chế mình, cô cố ý bĩu môi nói: "Hừ, biết anh làm cho người ta chán ghét nhưng em còn không biết anh lại khiến cho người ta chán ghét đến mức này. Được rồi, mau dẫn đường, em với anh tìm một chỗ nói chuyện đi."

"Yes Sir, công chúa, mời đi theo anh."

Lương Thu cảm thấy vui mừng quá đỗi, anh nhanh chóng tìm quán cơm gần đó và dẫn Quý Tiểu Đông bước vào. Hai người gọi vài món ăn và bắt đầu nói chuyện.

"Hãy nói anh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Quý Tiểu Đông nói hết những chuyện xảy ra ở công ty, Lương Thu nghe xong tỏ ra đáng vẻ trầm mặc như có điều suy nghĩ.

"Được rồi, em cũng không nên suy nghĩ nhiều, thật ra cũng không có gì, xem như mình sơ ý thôi."

Lương Thu lại lắc đầu giải thích: "Thật ra anh biết em không phải bởi vì bị phạt tiền mà cảm thấy khổ sở. Chính xác hơn anh là nhân viên bảo vệ lại để phòng làm việc của em xảy ra chuyện như thế. Đó là do anh không làm đúng trách nhiệm của mình. Anh vẫn luôn nghĩ công ty của chúng ta rất an toàn đấy."

"Đây chỉ là sự trùng hợp, mà không đúng, em nghe nói công ty chưa từng xảy ra chuyện trùng hợp như thế này mà giờ lại xảy ra chuyện như thế. Việc này cũng không liên quan đến anh, có lẽ vận khí em không tốt thôi."

"Sao lại không có quan hệ? Ăn trộm cứ như vậy mà gây án. Tuy không phải vụ án to lớn nhưng chúng cũng đang khiêu chiến năng lực của anh đấy. Hừ, chúng không muốn sống nữa rồi đây. Nếu để anh bắt được thì anh chắc chắn sẽ cho chúng một trận nhừ tử."

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Anh Là Ai?

Lúc này cũng vừa đúng lúc phục vụ đưa đồ ăn lên, đợi đến khi cô ấy dọn xong thì Quý Tiểu Đông mới nói tiếp: “Món ăn lên rồi, chúng ta cũng nhanh chóng ăn cơm thôi. Nói đi thì cũng phải nói lại, nếu ăn trộm bị nhóm người chúng tôi bắt được thì cũng chứng tỏ kỹ thuật của anh ta quá kém, không chừng bây giờ anh ta đã bị giam vào ngục tối rồi.”

“Hừ, nếu anh biết là ai thì anh sẽ không tha.”

“Được rồi, sau khi nói ra, trong lòng tôi cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, anh cũng ăn cơm đi.”

Lương Thu không nói gì, lặng lẽ gấp thức ăn và đưa vào miệng.

Quý Tiểu Đông lại chưa từng gặp bộ dạng thật tình như thế của Lương Thu, mà hiện giờ anh lại có bộ dáng trầm mặc khiến cô cảm thấy có chút xa lạ. Đến khi cô nhận ra có chuyện gì đó không bình thường với anh thì cô mới vội vàng mở miệng: “Tiểu Lương, anh đang làm gì thế? Sao lại cắn đũa mạnh như vậy?”

“A, anh đang suy nghĩ một số chuyện ... chỉ có thể xem tên đó là một tên trộm vặt mà thôi.” Lúc này Lương Thu mới ý thức được mình đang mất hồn, anh vội vã nhả chiếc đũa ra.

“Được rồi, việc này vốn cũng không phải chuyện lớn mà tôi lại kể anh nghe khiến anh bị liên lụy. Xem ra tôi chính là tội nhân thiên cổ (người có

tội) rồi.”

“Em nói gì vậy? Chuyện này không liên quan đến em, em đừng quên em cũng là người bị hại đấy. Được rồi, không nói chuyện này nữa, chúng ta chuyển sang nói chuyện khác.”

Quý Tiểu Đông không thể không thừa nhận, Lương Thu là người rất biết quan tâm người khác. Khi cô ở cùng anh thì cô cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh. Chưa nói đến vấn đề tình cảm hay rung động, ít ra sau này khi nhớ về anh trong lòng cô cảm thấy anh thật tuyệt vời như ánh mặt trời chiếu sáng vào buổi sớm mai.

Sau đó, Quý Tiểu Đông cũng nói về chuyện bồi thường với Tiểu Trần và Tiểu Nguyễn nhưng họ nghiêm chỉnh cự tuyệt. Quý Tiểu Đông cũng không muốn miễn cưỡng nên bỏ qua. Dù sao tiền bạc cũng là thứ dễ gây tổn thương đến tình cảm trong lòng mỗi người nhất. nếu vậy thì cứ để mọi chuyện lắng xuống. Còn người khác có ân đối với mình thì còn có rất nhiều cách để báo đáp, không nhất thiết phải dùng tiền báo đáp.

Lúc này đã là cuối tháng tư rồi, nhiệt độ ngoài trời cũng nóng lên.

Suốt khoảng thời gian qua, Quý Tiểu Đông cứ bị ám ảnh bởi chuyện này nên cô quyết định đi leo núi – núi Vân Thúy. Hơn nữa cô cũng muốn mình được thư giãn, trong lòng thoải mái để mọi chuyện buồn này chìm trong quên lãng.

Ngọn núi Vân Thúy nằm trong công viên, đó là một công viên có thu phí. Theo thông lệ, ai vào công viên để tập thể dục trước bảy giờ thì sẽ được miễn phí vé vào cổng. Vì muốn tiết kiệm 50 tệ tiền vé vào cửa, Quý Tiểu Đông quyết định đến trước bảy giờ để đi cùng với những người tập thể dục vào trong.

Thường nói chim non dậy sớm có côn trùng ăn, đi sớm sẽ tiết kiệm một khoản tiền vé vào cổng. Trong phút chốc cô đường đường chính chính

bước vào cổng chính mà không phải mất tiền lệ phí. Việc này khiến trong lòng cô thoải mái, hơn nữa cô lại được thưởng thức không khí thiên nhiên trong lành vào buổi sáng sớm, thỉnh thoảng mới xuất hiện vài người đến tập thể dục.

Quý Tiểu Đông mặc quần áo thoải mái, chân mang giày thể thao, dự định chạy bộ để luyện tập thân thể. Cô chậm rãi chạy về phía đỉnh núi nhưng cô chạy chưa đến ba phút thì cảm thấy thân thể mệt mỏi rồi đến nỗi không còn hơi sức. Xem ra đã lâu cô không vận động thân thể rồi.

Khi mặt trời vừa mới mọc không lâu, ánh sáng xuyên thấu qua tầng mây chiếu rọi xuống những tầng cây, mang theo không khí ẩm ướt khiến công viên càng thêm sinh động. Ngày nay những toà nhà cao tầng thay thế cho những ngôi nhà gỗ trong chuyện cổ tích, cái nóng gay gắt của ánh nắng mới lên khiến người khác cảm thấy khó chịu nhưng đó cũng chỉ là cảm giác thoáng qua mà thôi.

Mà không phải mới mấy ngày trước cô cũng còn đang buồn bực đấy sao mà tại sao khi đến nơi này, cảm giác buồn sầu bỗng như tan biến?

Thì ra những cảm giác buồn rầu mà mình ngỡ nó to tát lắm nhưng thực ra nó thực sự nhỏ bé, nhỏ bé đến nỗi nó có thể tan biến lúc nào mà cô chẳng hề hay biết. Vậy nó đã nhỏ bé thế thì mình còn cần gì phiền não?

Nghĩ vậy, Quý Tiểu Đông quyết định sẽ quên đi cảm giác buồn rầu này. Mọi chuyện cứ để cho ông trời quyết định.

Bởi vì đỉnh núi có quá nhiều người nên cô quyết định đi hướng khác ít người biết đến để cô có thể trải lòng mình với trời cao.

Cô đi xuống chân núi được một lát, vì mệt mỏi nên đứng lại nghỉ mệt. Sau đó cô chống nạnh, hắng giọng một tiếng, cuối cùng lấy hơi sức hết lớn tiếng với ông trời:

“Tôi không làm gì sai! Tôi ...không....làm.....sai.”

“Tôi hi vọng chuyện này vĩnh viễn sẽ không xảy ra nữa, tôi cũng vĩnh viễn không phạm sai lầm nữa.”

“Hẹn gặp lại.”

Sau khi lớn tiếng gào thét, cô lại nghe được tiếng nói vọng lại, giống như tiếng ông trời đáp lại cô. Quý Tiểu Đông nhất thời thoải mái cười tươi, thì ra lại có cảm giác thoải mái đến thế.

Đột nhiên, cổ tay trắng nõn của cô bị người nào đó bắt được, ngay sau đó tiếng nói quen thuộc vang lên: “Tiểu Quý?”

Quý Tiểu Đông quay đầu lại, trong ánh mắt mơ hồ thấy khuôn mặt đẹp trai của một người đàn ông. Nhưng vì sao cô nhìn anh lại cảm thấy quen thuộc đến như thế?

“Tiểu Quý, thật sự là cô?”

“Anh....”

Quý Tiểu Đông chưa kịp nói hai chữ ‘là ai?’ thì cô bỗng như bị nghẹn ngay cổ họng. Có lẽ không phải cô không muốn hỏi mà vì cô không biết tại sao mình phải hỏi.

“Thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau. Mới vừa rồi tôi còn nghe có tiếng người nào đó đang la to, giọng nói rất giống cô nên tôi chạy đến xem một chút. À, cô cũng đến đây leo núi sao?”

Giờ đây Quý Tiểu Đông không còn nghe bất cứ câu nào nữa. Mà thêm vào đó, đầu cô lại chỉ có cảm giác lùng bùng, tự hỏi người đang đứng nói chuyện có quen biết với mình sao?

Cô lắc đầu một cái, từ từ bình tĩnh, cố gắng bỏ những ý tưởng hỗn loạn ra khỏi đầu mình. Sau đó cô lại ngẩng đầu lên nhìn người đang nói chuyện với mình.

Khuôn mặt dài, trán rộng, lông mày và dáng dấp rất thu hút. Ánh mắt lấp lánh có hồn, thoát nhìn rất đẹp trai. Thêm vào đó, sống mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng nhấp nhẹ, khoé miệng bằng phẳng khiến người khác không thể đoán được anh đang nghĩ gì. Nhìn thoáng qua, chủ nhân rõ ràng là

Tổng Giám Đốc?

Đợi đến lúc Quý Tiểu Đông nhận ra người đứng trước mắt mình là ai thì cô mới phát hiện hôm nay anh mặc đồ khá trẻ trung. Trên tóc anh còn dính chút mồ hôi, trên người là chiếc quần ngắn. Dáng vẻ này khác , xa với dáng vẻ lịch lãm luôn là quần tây áo sơ mi màu đậm của anh. Cô kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ Chính, thân thể theo bản năng cũng tránh sang một bên.

Vừa buông bàn tay mềm mại không xương nhỏ bé của cô, mà lại nhìn thấy cô đang xông đến vách núi thì Hoàng Phủ Chính nhất thời biến sắc, anh nhanh tay ôm Quý Tiểu Đông trở lại, trách cứ hỏi: “Cô làm gì thế?”

Có lẽ chưa từng tiếp xúc thân mật với người khác phái nên khuôn mặt Quý Tiểu Đông dần đỏ hồng. Cô ngượng ngùng giãy dụa thân thể mình, cố gắng thoát khỏi vòng tay đang ôm quanh người cô của Hoàng Phủ Chính.

Còn Hoàng Phủ Chính đang nghiêm túc nhìn chăm chăm vào gương mặt cô, mà không có ý buông tay.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Trò Chuyện Với Ông Trời

Cảm thấy sức lực mình không bằng anh nên Quý Tiểu Đông không thể làm gì khác hơn là cứ để mặc cho anh nắm. Bên cạnh đó cô lại nhin không được nhỏ giọng hỏi: “Tổng Giám Đốc, sao anh lại ở đây?”

“Câu này tôi cũng muốn hỏi cô đấy, sao cô lại ở đây?”

“À, tôi đến leo núi cho nên mới tới đây.”

Hoàng Phủ Chính giống như một vị tiên bối, nặng nề hỏi ngược lại: “Tôi hỏi cô đứng ở đây làm gì? Cô có biết ở đây rất nguy hiểm lắm không?”

“Tôi không biết mà tôi cũng không thấy ở đây nguy hiểm. Tôi cũng chỉ muốn đứng đây trò chuyện với trời cao thôi.”

“Nói chuyện với trời cao sao? Cô phải đứng ở vách núi hiểm trở này sao?”

“Như vậy sẽ nói chuyện dễ hơn.”

Hoàng Phủ Chính nhìn cô chăm chăm mất mấy giây, cuối cùng anh cắn răng nghiêng lợi nói: “Tôi còn tưởng rằng cô đang nghĩ quần đấy.”

Vốn cho rằng đối phương sẽ lớn tiếng phản bác nhưng Quý Tiểu Đông chỉ ồ một tiếng mà không nói gì thêm.

“Chẳng lẽ cô thật sự có ý định này?” Trên mặt Hoàng Phủ Chính thể hiện tia nhìn cảnh cáo, giống như anh đang muốn nói: cô dám trả lời thừa nhận thử xem.

Quý Tiểu đông ngẩng đầu lên lặng lẽ nhìn Hoàng Phủ Chính, tiếp theo cô thật bình tĩnh trả lời: “Không, tôi không có.” Nói xong, cô lại nhìn ra phía xa.

“Vậy vừa rồi cô nói gì với ông trời?”

“Không có gì, chỉ muốn nói lời tự đáy lòng mà thôi.”

“Cô có thể nói lời nói trong lòng mình công khai vậy sao?”

“Không. Tôi không muốn nói với người quen, cũng không muốn nói với người xa lạ.”

Hoàng Phủ Chính cứ có cảm giác hôm nay Quý Tiểu Đông rất kỳ lạ. Anh trầm mặc một hồi sau, vì quá tò mò nên anh mở miệng hỏi: “Gần đây cô gặp chuyện gì à?”

“Không có.”

“Trên mặt cô rõ ràng viết là có chuyện nhưng nếu cô đã không muốn nói thì tôi cũng không miễn cưỡng.”

Lời nói là như thế nhưng vẫn có thể hiểu rằng anh cũng không cam tâm bỏ qua dễ dàng như vậy. Thế nhưng Quý Tiểu Đông vẫn quyết định cố ý bỏ qua lời anh nói, chuyển đề tài mới để nói: “Tổng Giám Đốc, anh cũng tới leo núi à?”

“Gọi tôi là lão Đại.”

“Được rồi, lão Đại.”

“Tôi thích vận động, cho nên mỗi ngày đều sẽ chạy bộ hoặc chơi bóng. Chủ nhật tôi thường đến đây leo núi, tôi đã rất quen thuộc với nơi này rồi.”

“A, ra là như thế.”

Quý Tiểu Đông chỉ thờ ơ nghe lời anh nói tựa như cô cũng không có tâm trạng để trò chuyện cùng người khác.

Hoàng Phủ Chính cũng nhạy cảm nhận ra sự xa cách của đối phương, cô ấy không hề giống như trước, vẻ mặt cũng không còn vui vẻ như trước nữa. Bây giờ trông cô ấy như người thất hồn lạc vía, thậm chí cô ấy giống như không còn hoan nghênh sự xuất hiện của anh.

Nếu như là lúc trước, Hoàng Phủ Chính cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái bởi vì anh vốn chính là một người ít nói, cũng không thích kết giao bạn mới. Ngồi cùng với người khác phái, anh rất lạnh nhạt thậm chí không buồn mở miệng. Nhưng hôm nay đối phương lại là Quý Tiểu Đông vốn vui vẻ đáng yêu, mà hai người lại cũng thân với nhau, thậm chí cô ấy còn gọi anh là Lão Đại mà hôm nay cô lại trở nên im lặng khiến anh có chút không quen.

“Lão Đại, anh còn phải leo núi. Vậy anh đi trước đi, tôi ngồi một lát ở đây đã.”

Hoàng Phủ Chính không dám tin vào tai mình, cô lúc này lại muốn đuổi khéo anh.

Một lát sau, vì không nghe đối phương nói gì nên Quý Tiểu Đông nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Chính, ánh mắt anh sâu thẳm đang nhìn cô. Có lẽ cũng nhận ra mình hơi lỗ mãng nên cô vội vã sửa lại lời nói: “Lão Đại, nếu không, anh ở lại đây nghỉ ngơi một chút, tôi về trước.”

Cô nói câu này rõ ràng có ý cự tuyệt. Câu trước còn muốn mời anh đi, còn câu sau lại nói mình muốn đi. Ngay lúc này, Hoàng Phủ Chính kinh ngạc nhìn cô, lúc này như đã nhận ra được lời nói không khách khí của mình nên cô hối hận muốn cắn lưỡi tự sát.

“Thật xin lỗi, ý của tôi là.....thật ra tôi cũng không có ý gì khác.”

“Bây giờ cô có thể nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Quý Tiểu Đông có thể cảm nhận được sự quan tâm của Hoàng Phủ Chính đối với mình, nhưng lúc này làm sao cô có thể nói ra điều đau buồn trong lòng cô đây? Nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn tiếp tục cự tuyệt lòng tốt của anh, thản nhiên nói: “Thật sự không có gì.”

“Vậy tôi đi trước, cô tiếp tục nói chuyện với ông trời đi.”

“Lão Đại, hẹn gặp lại.”

Hoàng Phủ Chính nhìn lại Quý Tiểu Đông một lần nữa như muốn nhìn thấu tâm sự trong lòng cô. Khi anh thấy người phụ nữ này dường như có chút ghét bỏ anh thì anh cảm thấy kỳ lạ và nhanh chóng rời khỏi đó.

Khi bóng dáng Hoàng Phủ Chính hoàn toàn mất hút trong tầm mắt mình, Quý Tiểu Đông như người mộng du vừa tỉnh cơn mê. Cô cũng không biết hôm nay mình thế nào, rõ ràng cô biết rõ anh quan tâm mình, nhưng ,cô không nói đã đành mà giờ cô lại tỏ ra bất lịch sự ở trước mặt anh. Không biết cô có làm anh bị tổn thương hay không?

Nghĩ rằng lòng mình phải mở rộng, tâm tình phải buông lỏng, thế mà giờ đây lòng mình dường như càng lúc càng nặng nề. Hiện giờ cô thật sự ghét tính tình ngốc nghếch của mình rồi.

Sáng đầu tuần, Quý Tiểu Đông vẫn đi làm giống như thường ngày. Sau đó tổ trưởng Lưu lại nhận được một cuộc điện thoại, thông báo Quý

Tiểu Đông đến phòng bảo vệ một chuyến, người gọi điện thoại chính là Tổng Giám đốc.

Ngoại trừ tổ trưởng Lưu thì Quý Tiểu Đông cũng cảm thấy khiếp sợ. Ở phòng bảo vệ, cô chỉ quen biết với mỗi mình Lương Thu. Nếu anh ta muốn tìm cô thì chỉ cần gọi một cuộc điện thoại di động cho cô thôi mà giờ người gọi cô đến lại là tổng giám đốc Hoàng Phủ Chính. Anh và Lương Thu cũng có thân thiết gì mấy đâu?

Mang theo nhiều nghi vấn, Quý Tiểu Đông vẫn đi đến phòng bảo vệ.

Khi đến phòng bảo vệ, cô nhìn thấy Lương Thu đang ngồi cùng Hoàng Phủ Chính, cô chỉ đơn giản gật đầu chào hỏi nói: “Chào anh.”

Lương Thu nhiệt tình đáp lại nói: “Tiểu Quý, em đến rồi?”

Hoàng Phủ Chính im lặng nhìn cô, trong ánh mắt thể hiện đầy nét yêu thương.

“Xin hỏi các anh tìm tôi có chuyện gì không?”

“Chuyện là như vậy, lần trước em nói với anh bộ phận của em có trộm lén vào, mặc dù không trộm thứ gì đáng tiền nhưng nó cũng liên quan đến phòng bảo vệ. Mặc dù quản lý Dương cũng quyết định không báo cảnh sát nhưng anh cũng cảm thấy không cam lòng, cho nên anh cũng muốn điều tra việc này. Chiều hôm nay, anh muốn xem lại camera nhưng việc này phải có được sự phê duyệt của Tổng Giám Đốc nên anh đã đi đến gặp anh ấy. Sau khi nghe sự việc, anh ấy cũng rất quan tâm nên muốn cùng anh điều tra cho rõ ngọn nguồn.”

“A, ra là như thế. Thật ra chuyện này đã qua, tôi cũng cảm thấy việc này cũng không quan trọng quá như vậy.”

Hoàng Phủ Chính biết cô không muốn lại gặp phiền toái, vì vậy anh nói qua loa: “Vừa rồi Tiểu Lương nói rồi, việc này chỉ có quan hệ đến phòng bảo vệ thôi, họ chỉ muốn mời cô hỗ trợ thôi.”

“Dĩ nhiên có thể, các anh muốn biết gì thì cứ hỏi, tôi nhất định thành thật trả lời.”

“Thật ra cũng không có gì, bởi vì chúng tôi đã xem qua camera rồi. Lúc đó có một người rất khả nghi, em đến đây xem một chút.”

Lương Thu lấy ghế cho Quý Tiểu Đông, ba người họ xúm lại cùng nhìn lên màn hình.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Điều Tra

Sau khi tan việc, người người nối đuôi nhau ra về, thoạt nhìn rất bình thường nhưng chỉ trong chốc lát sau, Quý Tiểu Đông và Tiểu Trần lại dắt tay nhau xuất hiện trong camera. Đó chính là lúc họ rời khỏi công ty.

Sau một lúc lâu, không có tín hiệu gì, Lương Thu đã bấm nhanh qua khúc phim này. Anh cho bắt đầu chiếu bình thường từ lúc tám giờ tối trở về sau.

Lúc này, một bóng dáng quen thuộc đập vào mắt Quý Tiểu Đông. Mặc dù trên người cô ấy là bộ đồ công sở khá lịch sự nhưng bóng lưng cô ấy, dáng vẻ cô ấy chỉ có một người mà thôi. Vào lúc này, Quý Tiểu Đông Die nd da n*****Sóc***Là*****Ta*****l e q uu ydo n, chợt cảm thấy người này nhìn rất quen mắt.

Hoàng Phủ Chính đứng bên cạnh nhẹ giọng hỏi: "Cô nhìn người kia có đoán ra là ai không?"

"Không chắc chắn lắm nhưng người kia có vẻ giống quản lý Dương."

"Tiểu Lương, cậu phóng to màn hình camera đến gần đây cho Tiểu Quý xem rõ một chút?"

"Dạ, Tổng Giám Đốc."

Hình ảnh được phóng to, quả nhiên xuất hiện một người phụ nữ đang tiến vào cửa chính của công ty. Không ai khác đó chính là quản lý Dương.

Hoàng Phủ Chính quay đầu lại nhìn Quý Tiểu Đông nhưng cũng không nói lời nào. Quý Tiểu Đông cũng hiểu ý anh nên trên mặt có vẻ kích động. Chẳng lẽ cô sắp tìm ra sự thật?

Lương Thu vừa phóng to hình ảnh trên camera vừa giải thích nói: "Bởi vì ở các tầng lầu của công ty chúng ta không có camera nên chúng ta chỉ có thể đoán được là ai qua camera này thôi. Lát nữa em chú ý người đi xuống lầu là ai nha."

Thời gian cuối cùng đi ra là tám giờ mười bảy phút tối. Lúc quản lý Dương đi ra, cô có cầm một chiếc túi nhựa, có lẽ đồ vật bên trong không nhiều lắm. Quý Tiểu Đông nhớ lại quà tặng và tiền của Tiểu Trần và Tiểu Nguyễn bị mất không nhiều, nhưng bởi vì khoảng cách khá xa nên cô căn bản không thấy rốt cuộc trong túi có gì.

Lương Thu cho dừng ở thời gian tám giờ mười bảy phút tối, sau đó anh lại đem hình ảnh kia phóng đại gấp mấy lần. Cứ như vậy rốt cuộc mọi người có thể thấy trong túi rõ ràng có một chiếc hộp hình chữ nhật, mà chiếc bao bên ngoài là màu lam.

Quý Tiểu Đông như có điều suy nghĩ trầm mặc.

Hoàng Phủ Chính căn dặn nói: "Tiểu Quý, hiện tại chúng tôi cần cô giúp một việc."

"Mời Tổng Giám Đốc cứ nói."

"Tôi nghe Tiểu Lương nói, lúc trước cô nói với anh ta rằng trong phòng cô có một đồng nghiệp bị mất một món quà, đó là chiếc ví tiền. Tôi thấy có lẽ chính là chiếc hộp màu lam này rồi. Bây giờ cô giúp tôi hỏi

người đồng nghiệp kia về màu sắc lẫn hình dáng món quà ra sao. Chúng ta đã có đầy đủ chứng cứ rồi."

"Được, tôi lập tức gọi điện thoại cho cô ấy."

Hoàng Phủ Chính lại nghiêm túc dặn dò cô nói: "Nên nhớ đừng tiết lộ tin tức, tôi sẽ phối hợp với đội bảo vệ điều tra việc này."

"Tôi hiểu rồi."

Quý Tiểu Đông lấy điện thoại trực tiếp gọi cho Tiểu Nguyễn. Vì câu trả lời rất quan trọng nên cô không ra ngoài mà ngồi ngay trên ghế để gọi điện thoại.

"Tiểu Nguyễn, bây giờ tớ đang nhờ phòng bảo vệ giúp một tay điều tra vụ việc bị mất trộm lần trước. Tớ có chuyện muốn hỏi cậu."

Đầu dây điện thoại bên kia truyền đến giọng nói kích động của Tiểu Nguyễn: "Cậu nói cậu đang ở đâu? Phòng bảo vệ sao? Sao bọn họ lại biết chuyện này?"

"Chuyện này nói ra rất dài dòng, chờ lúc chúng ta gặp nhau thì tớ sẽ nói với cậu. bây giờ cậu trả lời với tớ một chuyện."

"Được, cậu hỏi đi."

"Quà tặng của cậu, cũng chính là ví tiền đó, có màu sắc và hình dáng thế nào vậy?"

"Ví tiền rất nhỏ, đẹp, gọn có thể nhét vừa tờ 100 tệ. Bên ngoài chiếc hộp được bọc giấy gói màu lam, vì bạn tớ rất thích màu lam. Tất cả đều là màu lam...."

Trước tất cả các điểm nghi vấn này, linh hồn của Quý Tiểu Đông trong phút chốc như bị ai rút cạn sạch. Cô lẩm bẩm nói: "Được, vậy cảm ơn cậu."

"Sao rồi? Có tin tức gì không? Hay là nghi ngờ người nào rồi hả?"

"Tạm thời chưa có, phòng bảo vệ đang điều tra, chắc sẽ có tin tức sớm thôi. Được rồi, vậy đi, tớ còn có việc."

"Được rồi, vậy tớ chờ tin tức của cậu, chào."

Quý Tiểu Đông để điện thoại di động xuống, tâm tình đột nhiên trở nên rất phức tạp. Chân tướng đã lộ ra rồi nhưng cô không biết giờ phút này tại sao đột nhiên cô lại không muốn biết sự thật nữa?

Lương Thu không nhịn được hỏi: "Sao rồi? Đồng nghiệp em nói Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n, thế nào?"

"Cô ấy nói hình dáng chiếc ví rất đẹp, dài và gọn, hơn nữa màu sắc được bọc bên ngoài cũng giống như bên trong, đều là màu lam."

"A, vậy chính là cùng màu với cái túi to khi nãy rồi. Chẳng lẽ chính cô ấy làm sao?"

Quý Tiểu Đông không nói gì, ngoài mặt trông như bình tĩnh nhưng trong lòng đầy buồn rầu, đau khổ.

Phát hiện ra sự thật này khiến Hoàng Phủ Chính cũng giật mình, anh mở miệng nói: "Tiểu Quý, cô về trước đi, nếu có việc cần thì chúng tôi tìm cô sau. Cô phải nhớ giữ bí mật chuyện này, đừng nói với ai vì cô ấy chưa nhận tội. Để tôi suy nghĩ xem khi nào là lúc thích hợp công khai việc này."

"Tôi biết rồi. Chào Tổng Giám Đốc, chào Tiểu Lương, tôi đi trước."

"Tạm biệt."

Trong lòng rối tinh rối mù, hai chân Quý Tiểu Đông đứng không vững. Cô không thể ngờ sự thật lại đau lòng đến như vậy. Lúc đầu cô dự

định bỏ qua chuyện này để mình chịu ấ ứ ứ. Thế nhưng không ngờ Lương Thu lại thay cô điều tra sự việc mà lại để cho Tổng Giám Đốc biết.

Cô đương nhiên muốn cảm ơn Lương Thu và Tổng Giám đốc nhưng cô không biết tại sao quản lý Dương lại làm vậy? Thật ra trong lòng cô luôn mong mọi việc sẽ như lời cô ấy nói: bởi vì sơ ý của mình mà để cho kẻ trộm thừa cơ đột nhập. Sự thật như vậy còn dễ chấp nhận hơn so với sự thật lúc này.

Đợi khi cô trở lại phòng làm việc, tất cả mọi người cũng đang chờ cô. Ai cũng nhìn chăm chăm với mong muốn cô có thể nói hết sự thật cho họ biết.

"Mọi người"

Tiểu Nguyễn lập tức cướp lời nói: "Tiểu Quý, tớ cũng nói với các đồng nghiệp ở đây rằng khi nãy cậu gọi điện thoại cho tớ để hỏi về chiếc ví tiền. Giờ cậu cứ nói thật với chúng tớ đi thôi, chúng tớ muốn biết sự thật."

"Thật ra tớ cũng muốn biết nhưng phòng bảo vệ vẫn còn điều tra, đoán chừng còn phải mất một khoảng thời gian nữa." Quý Tiểu Đông cũng nghĩ ra cái cớ, nhanh chóng nói lý do để trấn an mọi người.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Tớ Nói Vậy Các Cậu Thấy Có Tin Không?

"Vậy hôm nay cậu tìm được đầu mối gì rồi sao?"

"Tạm thời cũng chưa có, Tổng Giám Đốc nói muốn từ những vật bị mất mà suy đoán ra tên ăn trộm."

Một đồng nghiệp thở dài nói: "Cách này cũng thật đặc biệt, từ chỗ mất đồ có thể lần mò manh mối. Có lẽ sẽ sớm tìm ra được tên ăn trộm thôi."

"Chỉ mong là vậy, thật ra tớ cũng rất muốn biết lúc tên ăn trộm đi vào phòng thì cửa có khoá hay không?"

Đột nhiên tổ trưởng Lưu ngạc nhiên hỏi Quý Tiểu Đông: "Đúng rồi, sao chuyện này Tổng Giám Đốc lại biết? Là em nói cho anh ta biết sao?"

"Không phải, em đâu có thân với Tổng Giám Đốc, sao lại nói với anh ta chuyện này chứ? Lúc trước, em có quen với một nhân viên bảo vệ, anh ấy rất nhiệt tình nên muốn điều tra xem tên trộm là ai. Sau đó anh ta lại còn nói cho tổng giám đốc biết."

"Em quen với nhân viên phòng bảo vệ?"

"Ừ, em chỉ quen biết sơ sơ mà thôi."

"Em quan hệ thế nào với anh ta? Hay anh ta là bạn trai em?"

Quý Tiểu Đông lần lượt bị gặng hỏi khiến cô đỏ mặt, cô vội vã phủ nhận nói: "Chị nghĩ đi đâu vậy? Tụi em chỉ là bạn bình thường, cũng chỉ gặp mặt vài lần, mấy lần ăn cơm mà thôi."

"A, đó không phải là có người theo đuổi sao? Xem ra anh ta rất thích em, nếu không sẽ không để ý chuyện của em đến vậy."

"Không phải, chuyện có trộm trong công ty vốn là trách nhiệm của phòng bảo vệ. Mà anh ấy lại là nhân viên nghiêm túc, vừa đúng lúc nghe em nói phòng có trộm nên cũng muốn điều tra."

"Nhưng Tiểu Quý, nếu em và anh ta chỉ là bạn bình thường thì sao em lại dễ dàng kể chuyện này cho anh ta nghe?"

"Em thật sự chỉ coi anh ta như bạn bình thường, em nói vậy mọi người tin không?"

Nghe thấy được sự khó chịu trong lời nói của Tiểu Quý, Tiểu Trần bưng tỉnh hiểu ra, nói: "Hiểu rồi, thì ra chỉ có anh ta đang tương tư thôi nhưng nếu tiếp tục cố gắng, tở tin chắc phòng chúng ta sẽ sớm được dự đám cưới của người nào đó thôi."

"Các cậu thích nghĩ như thế nào thì nghĩ. Tở cũng không quan tâm nữa."

"Đúng rồi, Tổng Giám Đốc nói về chuyện này ra sao?"

"Anh ấy chỉ nói bây giờ còn chưa có kết quả, hi vọng chúng ta cũng không nên suy nghĩ nhiều hoặc là suy đoán lung tung, tránh ảnh hưởng đến danh dự của công ty. Tở cũng chờ kết quả điều tra xem thế nào."

"Chúng ta cũng thật tò mò, mặc dù chuyện này cũng không đáng điều tra nhưng có lẽ suy đoán của chúng ta là đúng. Nếu Tổng Giám Đốc đã nhúng tay vào việc này thì tở cũng tin tưởng sẽ sớm tìm ra tên trộm."

Một người đồng nghiệp khác cũng tự tin nói: "Đúng rồi, tớ thật muốn biết ai lại dám to gan vào trộm ở tập đoàn Thái Tử này."

Nếu như nói việc giữ bí mật là chuyện vô cùng đau khổ thì giờ đây Quý Tiểu Đông đã cảm nhận được loại cảm giác đau khổ này rồi. Nếu không có camera thu hình thì cô cứ nghĩ rằng mình chính là phạm nhân. Nghĩ đến quản lý Dương tỏ ý bất mãn với cô, thậm chí còn âm thầm hại cô khiến Quý Tiểu Đông nhất thời buồn rầu, khuôn mặt như đưa đám.

Mặt khác, còn có một người khác bị dọa đến ngạc nhiên, đó chính là Hoàng Phủ Chính. Đầu tiên, anh không thể tin được Dương mỹ Lệ lại dám làm những loại chuyện như vậy. Mặc dù muốn trả thù đối thủ của mình thế nào đi chăng nữa nhưng nếu một người xinh đẹp có quyền cao chức trọng mà lại làm ra những chuyện như thế này thật đáng làm người khác chê cười..

Sau đó, rốt cuộc anh cũng hiểu lý do vì sao Quý Tiểu Đông đứng bên chân núi tỏ thái độ kỳ lạ với anh. Khi đó, cũng chính**danLeequyyDon** là lúc cô bị sức ép đè quá nặng mà anh lại tình cờ xuất hiện ở đó, vì muốn giữ bí mật nên cô tỏ ra lạnh lùng với anh. Giờ phút này anh cũng có thể hiểu được trong lòng cô cảm thấy khổ sở như thế nào, đồng thời cũng hiểu sự kiên nhẫn của cô đã quá giới hạn cho phép.

Hiện tại, thân là người lãnh đạo của cả tập đoàn, anh cũng nên chín chắn suy nghĩ cách xử lý thế nào cho thỏa đáng nhất. Sau khi nói cảm ơn Lương Thu, anh liền trở lại lầu hai mươi tám, đi thẳng tới phòng làm việc của ba mình.

Vừa lúc Hoàng Phủ Toàn đã xử lý công việc xong, ông cũng đang uống trà nghỉ ngơi thì nhìn thấy con trai bước vào, hơn nữa thái độ thâm trầm. Ông vội vã để ly trà xuống hỏi: "A Chính, có chuyện gì sao?"

"Có chuyện, hơn nữa còn là chuyện tương đối nghiêm trọng."

"Vậy con nói mau đi."

"Gần đây bộ phận hành chính có trộm nhưng bởi vì không mất vật gì quý giá nên lúc đó họ không có báo cảnh sát. Sau đó, phòng bảo vệ nói với con chuyện này và con đã mở lại camera và phát hiện tên trộm có thể là...."

"Là ai? Chúng ta có quen biết sao?"

Cố hòng Hoàng Phủ Chính như có ai đó thắt chặt. Anh thầm nghĩ nếu lúc này mình không nói ra thì có lẽ sau này mình cũng không có dũng khí để nói ra sự thật.

"Rất có thể là Mỹ Lệ."

"Con nói cái gì? Sao có thể là cô ấy? Con có bị nhầm lẫn hay không? Mỹ Lệ vốn không thiếu tiền mà."

Hoàng Phủ Toàn không thể tin sự thật, ông không ngừng đặt câu hỏi vì trong lòng ông đã sớm xem Mỹ Lệ là con dâu của mình rồi. Thế nhưng hôm nay lại nghe nói xảy ra chuyện lớn như vậy, rốt cuộc ông trời muốn thử thách bọn họ hay là muốn chia rẽ bọn họ đây?

"Ba, chuyện này có chút phức tạp, con phải kể với ba từ đầu."

"Vậy nhanh kể cho ba biết nào."

Hoàng Phủ Chính đem chuyện mình vô tình gặp gỡ Quý Tiểu Đông, nói với ba mình. Anh cũng kể chuyện khi Dương Mỹ Lệ nghỉ bệnh thì anh có yêu cầu Quý Tiểu Đông đem tài liệu báo cáo cho anh xét duyệt. Mà giờ đây Dương Mỹ Lệ làm vậy có ý muốn trả thù, anh tin tưởng thủ phạm không ai khác chính là Mỹ Lệ. Chỉ có một điều phải làm lúc này chính là anh phải khiến cô ấy chính miệng thừa nhận.

"Vậy con và Tiểu Quý rất quen sao?"

"Cũng có thể vậy, con cảm thấy cô ấy chân thật, rất dễ trò chuyện. Hơn nữa, bên ngoài cô ấy gọi con là lao đại chứ không phải Tổng giám đốc."

"Nói về Mỹ Lệ, cho đến bây giờ, ba vẫn không thể tin sự việc này, hay là có hiểu lầm gì đó không chừng. Như vậy đi, hôm nào có cơ hội ba đi hỏi cô ấy một chút."

"Nếu ba đi tìm cô ấy hỏi về việc này thì nhất định ba mãi mãi không biết sự thật. Ba phải đưa ra chứng cứ để khiến cô ấy không nói gì được. Lúc đó ba mới biết được sự thật."

Nghe lời con trai nói, ông cũng cảm thấy có lý nhưng nghĩ lại cũng cảm thấy không nỡ. Cuối cùng ông cũng không thể làm gì khác hơn là hỏi thẳng con trai mình: "Vậy con có đề nghị gì?"

"Thật ra con và ba đều không tin cô ấy sẽ làm như vậy. Vậy để cho hai cha con chúng ta yên tâm, con đề nghị nên ba mặt một lời hỏi cô ấy là tốt nhất."

"Con có muốn gọi bác Dương luôn không?"

Hoàng Phủ Chính suy nghĩ, lại đổi ý nói: "Không bằng như vậy, xế chiều hôm nay con gọi bác Dương, Mỹ Lệ và Quý Tiểu Đông lên đây để các cô ấy thẳng thắn giải bày."

"Nhưng làm vậy có quá tàn nhẫn với Dương Mỹ Lệ không?"

"Có thể như vậy nhưng đây là cách tốt nhất để điều tra sự việc. Nếu việc này quả thật do cô ấy làm thì con cũng không nhân nhượng."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Thẩm Phán (Phần Một): Biển Thử?

Bộ dạng trên mặt của Hoàng Phủ Toàn, ngoài vẻ mặt nghiêm túc còn có tia nhìn ẩn nhẫn, giống như ông không muốn thừa nhận sự thật. Cuối cùng, ông trầm thấp hạ giọng phân phó nói: "Ừ, nói thật, ba không tin cô ấy làm việc đó nhưng dù sao biết được sự thật cũng tốt. À, lúc chiều con nói mình có chứng cứ, bao gồm có nhân chứng lẫn vật chứng. Chúng ta cũng nên xem qua một chút xem có thật là cô ấy làm không. Nếu quả thật là cô ấy thì ba tự biết mình phải làm như thế nào."

"Ba, con hiểu rõ rồi, bây giờ con lập tức đi chuẩn bị."

"Trưa nay ba phải đi nói chuyện với bác Dương. Chiều nay, con chuẩn bị xong thì báo với ba một tiếng."

Hoàng Phủ Chính “ạ” một tiếng, sau đó không nói thêm gì nữa.

Buổi chiều vừa vào phòng làm việc, Quý Tiểu Đông, Lương Thu, Tiểu Trần, Tiểu Nguyễn được mời đến phòng họp ở lầu mười tám và dĩ nhiên quản lý Dương cũng không ngoại lệ. Mặc dù cô ta chưa biết lý do cuộc họp lần này là gì nhưng khi nhìn thấy những đồng nghiệp trong bộ phận hành chính cũng được mời đến thì lòng cô có chút kinh hãi. Tim cô nhảy loạn xạ, trong lòng có loại dự cảm chẳng lành.

Chờ đến khi Hoàng Phủ Toàn và Dương Minh ngồi xuống thì Lương Thu đảm đương chức vụ là người chủ trì trong buổi họp.

"Chào các ngài, hôm nay mời mọi người đến đây là để điều tra vụ án mất trộm ở bộ phận hành chính. Căn cứ vào tài liệu phòng bảo vệ nắm giữ, người bị tình nghi đã xuất hiện. Hiện giờ, mong mọi người theo dõi để cùng phân tích sự việc đã xảy ra. Đầu tiên, mời Quý Tiểu Đông nói về quá trình ngày hôm đó một chút."

Dương Mỹ Lệ vốn muốn hỏi người bị tình nghi là ai nhưng khi nhìn thấy ba mình đang u sầu quét mắt nhìn mình nên cô lại thôi. Có lẽ cô nên nhẫn nhịn một chút.

"Chào các ngài, hôm đó là ngày tôi trực, tôi có nhiệm vụ khoá cửa sau khi mọi người ra về. Hôm đó tôi đi cùng Tiểu Trần rời phòng làm việc, lúc tôi định khoá cửa thì Tiểu Trần nói muốn đi toilet nên tôi khoá cửa một mình. Tôi nhớ mình đã khoá cửa ba vòng sau đó mới rút ra, vì thế tôi khẳng định mình đã khoá cửa cẩn thận rồi. Sau đó tôi đi đến thang máy chờ Tiểu Trần đến để cùng nhau rời khỏi công ty."

"Tiểu Trần, cô có tận mắt nhìn thấy Tiểu Quý làm hành động khóa cửa không hay là cô cũng không khẳng định được Tiểu Quý có khóa hay không?"

Tiểu Trần thành thật đáp: "Đúng vậy, lúc trở ra, tôi thấy cô ấy đang chờ ở cửa thang máy rồi."

Dương Mỹ Lệ âm hiểm cười, sau đó giơ tay chen vào nói: "Chờ một chút, tôi có nghi vấn, nếu Tiểu Quý thật sự có khóa cửa lại, vậy đến khuya cô ấy lên trở về phòng làm việc thì ai có thể biết đây? Hơn nữa sáng thứ hai, chính cô ấy lại là người đầu tiên đến phòng làm việc và cô ấy làm gì thì chúng ta không thể biết được."

Quý Tiểu Đông không thể tin được quản lý Dương lại có thể nói ra những lời như vậy. Hơn nữa, ở đây có biết bao nhiêu người chứng kiến, trong phút chốc khuôn mặt Quý Tiểu Đông đỏ bừng, cố gắng ép mình nhẫn

nhìn không nói những lời tục. Cô cố bình tĩnh hỏi: "Em không hiểu rõ ý chị."

"Chị cũng không có ý gì, chỉ suy đoán những tình tiết có thể xảy ra mà thôi. Tiểu Quý, mong em tin rằng chị không cố ý nhắm vào em mà chỉ là đang thảo luận vắn đề."

Thấy Dương Mỹ Lệ cố ý nhắm thẳng vào Quý Tiểu Đông, Hoàng Phủ Chính cũng cảm thấy có chút tức giận nhưng vì muốn để mọi người thấy rõ chân tướng sự việc nên anh tạm thời nhìn xuống. Tiếp theo anh thản nhiên nói với Lương Thu nói: "Tiểu Lương, mời người tiếp theo."

"Dạ, vậy hiện tại chúng ta xem Tiểu Quý chính là người bị tình nghi là biến thủ"

Hoàng Phủ Toàn cũng cảm thấy câu nói của Lương Thu có chút chói tai. Vì vậy ông mở miệng nhắc nhở: "Tiểu Lương, cách nói này có hơi phiến diện khi mà sự thật chưa được phơi bày. Cậu hãy thay đổi lời nói của mình."

"Cám ơn chủ tịch nhưng tôi thật sự không để ý lời nói của quản lý Dương. Thật ra như thế cũng rất công bằng, chỉ cần có manh mối để phơi bày sự thật thì người tốt sẽ không bị oan uổng mà kẻ xấu nhất định phải đền tội." Khi đã tỉnh táo lại, Quý Tiểu Đông quyết định bắt đầu phản kích, nếu không sợ rằng có vài người thật sự xem cô là con mèo ngu ngốc HELLO KITTY rồi.

"Bất kể chuyện này có phải do Tiểu Quý làm hay không thì trước tiên chúng ta chỉ có thể đặt dấu chấm hỏi mà thôi. Tiếp theo, mời hai đồng nghiệp bị mất đồ, đầu tiên là Tiểu Trần."

"Sáng thứ hai tôi mới phát hiện ra mình bị mất chút tiền, còn những đồ vật khác thì bị ném dưới đất. Chỉ có vậy thôi."

"Mời cô nói chi tiết về tiền đó có màu sắc và hình dạng thế nào?"

Vì đó là tiền để dành nên Tiểu Trần cũng đã sớm quen thuộc. Cô không chút nghĩ ngợi trả lời: "Tiền đó được đựng trong một chiếc hộp lớn bằng tấm thiệp chúc mừng, bên trong còn có tem và tiền để dành đồng thời có ghi ngày phát hành trên đó."

"Vậy màu sắc và hình dáng chiếc hộp thế nào?"

"Là hình vuông, màu sắc là màu đỏ sậm."

"Được rồi, Tiểu Nguyễn, cô mất thứ gì?"

Tiểu Nguyễn cũng dùng tốc độ lưu loát để miêu tả: "Tôi mất một ví tiền mới vừa mua làm quà tặng, đó là món quà tôi dự định tặng cho một người bạn làm quà sinh nhật. Món quà được đặt trong một chiếc hộp hình vuông, bên ngoài có màu lam."

"Rất tốt, cảm ơn Tiểu Trần và Tiểu Nguyễn, các cô có thể trở về phòng."

Thật ra Hoàng Phủ Chính cố tình sắp xếp việc này, vì không muốn để cho quá nhiều người biết việc này. Chỉ cần hai người bị hại Tiểu Trần và Tiểu Nguyễn chính miệng nói ra đặc thù và hình dáng món quà họ bị mất thì mới có thể làm tăng thêm mức độ tin tưởng trong lòng Hoàng Phủ *Sóc Là Ta....dDLleQquyDon*Toàn và Dương Gia Minh. Còn kết quả, càng ít người biết thì càng tốt.

Tiểu Trần và Tiểu Nguyễn có chút kích động. Cũng chỉ một chút nữa thôi, các cô sẽ biết rõ ai chính là thủ phạm thật sự. Chỉ là nhiệm vụ của các cô đã xong, giờ lại không còn lý do gì để nán lại đây nữa. Dù sao cũng còn Quý Tiểu Đông ở lại, các cô cũng không lo lắng gì nữa

Quý Tiểu Đông nhìn thấy hai người đồng nghiệp bước ra ngoài thì có cảm giác mất mát. Vừa rồi cô còn bị người khác trăng trợn lên án mà giờ lại chỉ còn một mình trong phòng, phải đối phó với biết bao nhiêu người, nhất thời cô có cảm giác run sợ. Giờ phút này cô như cảm thấy mình đơn độc giống như con thuyền nhỏ đang phải đối đầu với biết bao đợt sóng ngầm dữ dội hòng cuốn phăng mọi thứ trên đường đi của nó.

Nhưng thật may mắn là còn có Lương Thu ở đây, cô tin anh ta sẽ không thờ ơ bỏ mặc mình. Quý Tiểu Đông bất lực nhìn anh ta như muốn có người tiếp thêm sức mạnh cho mình, mà Lương Thu khi nhìn vào ánh mắt cũng nhận ra cô đang đau khổ đến dường nào nên anh ta cũng dịu dàng nhìn cô.

Những việc này không lọt qua khỏi ánh mắt Hoàng Phủ Chính, trong đầu anh đột nhiên tràn ngập lên hình ảnh mờ ảo, có chút lo lắng có chút sợ hãi. Không biết vì sao trong lòng anh vô cùng không thoải mái khi nhìn thấy cảnh tượng này.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Thẩm Phán (Phần Hai) Rốt Cuộc Cô Ấy Muốn Nhịn Tối Khi Nào?

Chờ Tiểu Trần và Tiểu Nguyễn rời đi, Lương Thu tiếp tục chủ trì nói: "Bây giờ chúng ta tiếp tục phân tích, vừa rồi quản lý Dương cũng khách quan nói rằng Tiểu Quý có thể len lén trở lại phòng làm việc, hoặc là đã làm việc xấu trong phòng làm việc rồi nên sáng thứ hai mới kêu lên bị mất trộm. Tiểu Quý, trước mặt chủ tịch và tổng giám đốc đây, mời cô nói rõ tình huống đêm đó cô có trở lại phòng làm việc hay không?"

"Không có. Sáng thứ hai, tôi cũng đến làm như thường ngày."

"Rất tốt. Như vậy xin hỏi quản lý Dương, cô cho rằng thủ phạm đợi lúc trời tối sẽ trở lại công ty sao?"

Dương Mỹ Lệ giống như là bị kim châm, chỉ thấy cô tức giận nói: "Cậu làm gì hỏi tôi như vậy? Người cậu nên hỏi chính là Quý Tiểu Đông chứ không phải tôi. Cậu đừng nhầm lẫn."

Hoàng Phủ Chính lên tiếng nhắc nhở: "Chúng ta bây giờ không có xét xử ai cả, chỉ là đang phân tích tình huống vụ án mà thôi. Em cũng nên phối hợp một chút đi."

"Sao em lại phải phối hợp? Rõ ràng người có khả năng lớn nhất chính là cô ấy. Anh lại không điều tra từ cô ta mà lại kéo em đến đây làm gì?"

Dương Gia Minh cũng cảm thấy thái độ con gái mình có chút không hiểu chuyện. Vì vậy không thể làm gì khác hơn là ở bên cạnh khuyên: ". Mỹ Lệ, con cũng đừng khẩn trương, chỉ là tùy tiện hỏi con vài điều thôi, có thì có, không có thì không có. Mới vừa rồi Tiểu Quý cũng đã trả lời rồi, vậy con cũng thành thật trả lời một chút đi."

"Con với cô ta là cùng tầng lớp sao? Rõ ràng cô ấy bị tình nghi là thủ phạm mà con là trong sạch. Con không hy vọng có ai đó đem con với cô ta nhập làm một. A, đúng rồi, Tiểu Quý, có phải bởi vì tôi trừ tiền thưởng tháng này của cô mà cô ghi hận trong lòng, cho nên mới theo bọn họ nói xấu tôi có đúng hay không? Tôi đã sớm nói với cô rồi, nếu có ý kiến thì cứ nói thẳng với tôi, không cần dùng thủ đoạn hạ lưu này để hãm hại tôi."

Ở góc phòng, bốn người đàn ông nhìn nhau kinh hãi, không ngờ Dương Mỹ Lệ chưa xin phép của lãnh đạo mà trực tiếp khấu trừ tiền thưởng của Quý Tiểu Đông. Đặc biệt nhất là Hoàng Phủ Chính và Lương Thu, bọn họ tự nhận là bạn thân thiết với Quý Tiểu Đông, thế mà một chuyện quan trọng như thế, cô lại cố tình giấu diếm. Rốt cuộc cô ấy muốn nhìn đến khi nào?

"Tôi chưa từng nói xấu chị với bất kỳ ai."

Lời nói của Quý Tiểu Đông nghe qua cũng không có quá nhiều thuốc súng, ngược lại giọng cô đều đều vang lên như có lực, không kiêu ngạo không tự ti. Mà biểu hiện của con gái mình lại dường như quá khích, thật là "vỏ quýt dày có móng tay nhọn". Dương Gia Minh cũng không nhịn được, kiên nhẫn nhắc nhở con gái mình: "Mỹ Lệ, hãy tự biết khống chế mình một chút. Bây giờ con đang hoàng nói cho ta biết, hôm đó con có trở về công ty hay không?"

"Ba, con không có."

"Tiểu Lương, cậu có thể tiếp tục."

"Dạ, giám đốc Dương."

"Bây giờ tôi sẽ chiếu lại đoạn video được quay từ camera ở phòng bảo vệ, đầu tiên là cửa chính, thời gian là khoảng tám giờ tối."

Lúc đầu, trên màn hình là một màn tĩnh lặng không một bóng người, nhưng rất nhanh liền xuất hiện một bóng dáng lờ mờ nơi đại sảnh. Lương Thu phóng to màn ảnh, vừa nhìn đã nhận ra đó chính là Dương Mỹ Lệ.

Sắc mặt của Hoàng Phủ Toàn và Dương Gia Minh dần dần biến đổi, mà lúc này Dương Mỹ Lệ kích động đứng lên. Cô không để ý hình tượng của mình, gào thét lên: "Đây là gì? Cậu lấy cái này ở đâu ra?"

Lương Thu cũng không nói gì, chỉ tiếp tục phát hình ảnh ra màn hình. Mọi người cùng nhau nhìn Dương Mỹ Lệ đi tới trước lầu mới thôi.

"Quản lý Dương, nhìn cảnh vật quen thuộc như thế, tôi tin chắc nhân viên tập đoàn Thái tử, ai cũng biết đây là nơi nào rồi?"

"Đây không phải là thật, nhất định là các người dựng lên màn hình giả mạo để đổ tội cho tôi. Người phụ nữ trong hình không phải tôi."

"Thật ra, quản lý Dương nói cũng có lý, bây giờ mượn một diễn viên hoá trang cũng không phải chuyện khó. Việc này cũng không phải là không có khả năng."

Tất cả mọi người chuyển ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lương Thu, muốn biết kế tiếp anh sẽ nói ra lời gì để phản bác Dương Mỹ Lệ, dù sao anh ta cũng không thể nào thật lòng giúp đỡ Dương Mỹ Lệ.

"Nhưng quản lý Dương xin chú ý trên tấm hình có biểu hiện thời gian, tôi xin hỏi chẳng lẽ thời gian có thể hoá trang hay giả mạo hay sao? Hay là những vị đang ngồi dưới đây, có vị nào có thể biết trước được mình sẽ trộm mà tìm người đến hoá trang? Đương nhiên rồi, có lẽ cô sẽ nói chính là Quý

Tiểu Đông làm, bởi vì cô ấy đã sớm biết mấy ngày nữa mình sẽ phải trực rồi, cho nên sẽ tìm diễn viên hoá trang tạm thời. Nhưng phải tốn bao nhiêu tiền cho một diễn viên tạm thời mà vật mất trộm trong phòng đáng giá bao nhiêu?"

Dương Gia Minh suy nghĩ một chút, nói: "Tiểu Lương, tôi cảm thấy thủ phạm cũng chỉ trộm chút tiền tiết kiệm mà thôi."

"Giám đốc Dương nói cũng có lý nhưng tôi thấy bình thường sẽ không ai để những vật quý trọng trong phòng làm việc. Hơn nữa Tiểu Quý làm việc ở đây, đối với nơi này phải rất quen thuộc mới đúng. Dĩ nhiên tôi nói những việc này không phải bênh vực ai, cũng có thể cô ấy thật sự mời diễn viên tạm thời không chừng, nhưng rốt cuộc tôi chỉ cảm thấy động cơ phạm tội của cô ấy vốn không có. Phương pháp tốt nhất chính là đến đồn cảnh sát báo án, điều tra chỉ tay thì sẽ biết tất cả."

Khuôn mặt Dương Mỹ Lệ xanh mét, lúc trước cô trăm phương ngàn kế ngăn cản mọi người đi báo án chính là không muốn quá nhiều người biết. Nếu một khi cảnh sát tham gia vụ án này thì nhất định họ cũng không cần tốn nhiều sức mà cũng có thể phá.

"Để tôi cho mọi người xem thêm một hình ngay trước cửa lầu, người này trông thật quen, nên nói là càng lúc càng giống quản lý Dương rồi."

Dương Gia Minh chỉ muốn gột bỏ tội danh cho con gái mình, vì vậy ông bắt được một nghi điểm nên muốn dựa vào đó minh oan.

"Xin chờ một chút, camera này từ nơi nào có được?"

"Đây là camera của phòng bảo vệ chúng tôi."

Dương Mỹ Lệ thấy ba mình lên tiếng thì cũng giều cọt nói: "Hừ, ai biết có phải anh giở trò quỷ hay không?"

"Sau khi Tiểu Quý tố cáo việc này với tôi, chính tôi phát hiện vụ án này có nghi điểm. Hơn nữa rõ ràng không công bằng đối với Tiểu Quý, cho nên tôi mới xen vào việc của người khác để điều tra. Sau khi biết phải có sự xét duyệt của Tổng Giám Đốc thì mới được điều tra, tôi đã đi tìm Tổng Giám Đốc. Không ngờ Tổng Giám Đốc lại rất coi trọng vụ án này, tôi và anh ấy ngồi xem camera hồi lâu. Nếu không nắm rõ tình huống trước thì sẽ không dám mời mọi người đến đây."

Nhìn thấy nguồn gốc camera không có gì đáng nghi, Dương Gia Minh không thể làm gì khác hơn là thất vọng phân phó nói: "Tiểu Lương, cậu tiếp tục thôi."

"Xin mọi người nhìn tiếp, buổi tối hôm đó, lúc tám giờ mười bảy phút, người này lại từ lầu đi ra, mọi người chú ý trong tay cô ấy cầm gì đó, là một chiếc túi nylon màu trắng. Để tôi phóng lớn đồ vật bên trong cho mọi người thấy."

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Thẩm Phán (Phần Ba) Vì Cô Tôi Mới Làm Những Việc Đây

Edit: Sốc Là Ta

Hình ảnh được phóng to rất nhiều lần, tuy không còn thấy rõ từng thứ đồ cô ấy xách nhưng hình dạng và màu sắc vẫn có thể phân biệt được.

“Dưới đáy túi là một chiếc hộp hình chữ nhật có màu xanh da trời, bên trên còn có một món đồ màu sẫm. Đó là cái gì thì cũng không rõ nhưng tôi thấy cũng trùng hợp với những món đồ mà Tiểu Trần và Tiểu Nguyễn đã miêu tả lúc nãy. Nếu như các vị thấy cần thiết thì có thể lại gọi các cô ấy tới để phân biệt cho chính xác.”

Mọi người đều trầm mặc, sự thực đã rõ ràng như thế thì cũng không cần thiết điều tra thêm gì nữa. Đặc biệt là Dương Mỹ Lệ, ngay cả cô ấy cũng không ngờ có một ngày, việc xấu của mình lại bị camera ghi hình lại. Khuôn mặt cô lúc này xám như tro tàn, thân thể nóng lòng như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, ngay cả ngón tay cũng bị cô xoắn lại đến trắng bệch.

“Chúng ta xem kỹ một lát thì sẽ thấy, lúc đi vào người này chỉ cầm một chiếc túi màu trắng và lúc đi ra vẫn cầm chiếc túi đó chỉ khác một điều là chiếc túi xách đó nặng thêm một chút mà thôi. Còn cô ấy đến đó làm gì thì tôi nghĩ cũng không cần thiết phải nói cụ thể ra.”

Dương Mỹ Lệ đột nhiên đứng lên khinh thường hét lớn: “Cậu nói bậy! Túi xách của ta không phải màu trắng mà là màu bạc, có hiểu không?”

“Ôi, hóa ra là màu bạc, thật xin lỗi vì video nhìn không rõ nên tôi nhầm là màu trắng. Nhưng quản lý Dương, vậy tại sao lúc đó cô trở về công ty làm gì?”

“Được rồi, tôi biết hôm nay các người đến đây vì muốn vạch trần. Tôi thừa nhận, tất cả những thứ này đều do tôi làm. Buổi tối ngày hôm ấy, chính tôi đã lẻn vào văn phòng trộm các đồ vật của các cô ấy và làm lung tung các tài liệu cơ mật trên bàn cũng như trên nền đất đấy. Vậy thì sao? Chẳng lẽ các người sẽ gọi cảnh sát tới bắt tôi sao?”

Nhìn Dương Mỹ Lệ坦然 nhận tội, Hoàng Phủ Toàn cảm thấy một cảm giác thất vọng dâng lên trong lòng ông. Uống công ông đã luôn lo lắng, bảo vệ cô trước mặt con trai. Nghĩ thế nhưng ông cũng suy nghĩ đến mặt mũi của Dương Gia Minh nên ông tốt bụng nhắc nhở: “Mỹ Lệ, con đừng kích động, bác không muốn gọi cảnh sát, nếu muốn thì bác đã gọi từ sớm rồi. Ngày hôm nay tất cả chúng ta ngồi đây là muốn xử lý vụ này một cách êm đẹp. Con cũng yên tâm ngồi xuống trước đi.”

“Quản lý Dương, quả thực tôi có chút chuyện không hiểu, dựa vào điều kiện kinh tế, cô cũng không thiếu thốn đến mức phải đi trộm vặt, đặc biệt là trộm chính những đồ vật của đồng nghiệp mình. Hơn nữa, quả thực phòng làm việc cũng không có đồ gì đáng giá. Chẳng lẽ gần đây cô thua cổ phiếu hay là có nhiều người đến đòi nợ cô sao? “

Thấy mọi người đang gặng hỏi việc riêng tư, Quý Tiểu Đông trầm mặc hồi lâu. Sau đó, có cảm giác mình giống như người ngoài cuộc nên nhỏ giọng mở miệng nói: “Nếu vậy, tôi đi trước, các vị cứ chậm rãi tán gẫu.”

Lời nói này khiến Dương Mỹ Lệ không còn lý trí phán đoán nữa, cô lần nữa đứng lên vung vẩy cánh tay mình, tức giận mắng: “Cô đừng ở đây giả mù sa mưa, lẽ nào cô còn không biết tất cả mọi chuyện xảy ra đều do cô gây ra.”

“Vì tôi sao?”

“Hừ, chính là cô. Tại sao cô cô giới nước vào người anh ấy? Tại sao cô lại có cùng ngày tháng năm sinh với anh ấy? Tại sao cô lại giúp tôi đưa tài liệu đến và còn ở trong phòng làm việc của anh ấy? Cô cũng biết anh ấy là của tôi, tại sao còn dám tiếp cận anh ấy. Lẽ nào cô cho rằng mình thể hiện vẻ đáng thương thì mọi đàn ông đều muốn thương hương tiếc ngọc cô sao? Tôi nói cho cô biết, A Chính sẽ không bao giờ quan tâm đến cô đâu.”

“Những chuyện đó tôi đã giải thích với cô rồi còn gì, đó thật sự không tôi cố ý.”

“Có phải sự thật hay không thì chỉ có mình cô hiểu rõ, cô không cần ở đây diễn kịch. Mà loại người như cô tự nhiên ở đâu lại xuất hiện, cô có tư cách gì mà muốn cướp A Chính của tôi? Tôi đã sớm nói với cô rồi, A Chính là của tôi. Tôi yêu anh ấy, bất luận người nào cũng đừng hòng mơ tưởng đến anh ấy.”

Trong lòng Quý Tiểu Đông đột nhiên bắt đầu cảm thấy đau đớn. Tuy lời nói của Dương Mỹ Lệ rất tàn nhẫn nhưng hoàn toàn không đủ khiến cô tổn thương. Ngược lại, cô chỉ nghĩ tới mình rõ ràng cũng yêu thích Hoàng Phủ Chính nhưng lúc này cô cũng không có dũng khí để nói ra. Nếu như hiện tại Dương Mỹ Lệ rất điên cuồng nhưng chỉ ít cô ấy còn có thể dũng cảm nói yêu Hoàng Phủ Chính ở trước mặt mọi người. Còn cô thì sao? Lẽ nào cứ như vậy cả đời đều âm thầm nhìn anh ấy, nhớ anh, sau đó, vĩnh viễn không thể ở bên anh được sao?

Xưa nay, cô chưa hề nghĩ tới muốn cùng Dương Mỹ Lệ cạnh tranh, vì cô căn bản không phải là tình địch của cô ấy. Nhưng vừa nãy Dương Mỹ Lệ ở ngay trước mặt mình biểu lộ nỗi lòng rằng rất yêu anh ấy, Quý Tiểu Đông mới phát hiện trong lòng mình cũng chưa xót, lẽ nào đây chính là yêu? Lẽ nào cô cũng muốn chiếm hữu anh ấy?

Trong lúc này, Dương Gia Minh cũng không thể nào hấp nhận được sự thật này, bây giờ ông không quan tâm mặt mũi mình không biết để ở đâu mà là xử lý 61 đề này như thế nào. Ông vô cùng đau đớn hỏi: “Mỹ Lệ, tại sao con phải làm như vậy? Lẽ nào con không biết làm như vậy sẽ phạm pháp sao?”

“Con mặc kệ, con chính là muốn dạy dỗ cho đứa con gái mơ mộng này một bài học, bằng không cô ấy sẽ không biết tốt xấu mà hành động nông nổi.”

Lương Thu cũng không muốn lãng phí thời gian mà ngồi nghe cha và con gái tâm sự. Rốt cuộc anh ta cũng tìm được cơ hội tiếp tục hỏi tới: “Quản lý Dương, làm cách nào cô có thể vào phòng?”

“Hừ, tôi có chìa khoá.”

“Nói cách khác, ngày đó Quý Tiểu Đông thật sự có khóa cửa kỹ, có đúng hay không?”

“Khóa kỹ thì có ích lợi gì? Tôi cũng sẽ dùng chìa khoá khác mở ra.”

Dương Gia Minh lại bị tin tức này làm cho chấn động tinh thần. Ông không hiểu hỏi: “Mỹ Lệ, ở đâu con có chìa khoá?”

“Bởi vì lúc trước bộ phận chúng con đã từng làm mất chìa khoá nên con quyết định làm thành hai bộ chìa khoá. Con cầm một chìa bên phòng làm việc của tổ trưởng Lưu, còn cô ấy thì cầm một cái ở phòng con. Nếu vô tình có ai làm mất thì người kia cũng sẽ có chìa khoá để mở cửa.”

Quý Tiểu Đông đột nhiên nhớ tới tình huống lúc trước, cô bỗng tỉnh táo nói: “Tôi nhớ ra rồi, ngày đó tổng giám đốc sai tôi đem tư liệu lên phòng anh ấy, quản lý Dương rõ ràng xin nghỉ nhưng tổ trưởng Lưu vẫn là có thể cầm chìa khóa mở cửa đi vào lấy tài liệu đưa cho tôi, hóa ra là như vậy.”

“Bây giờ mới phát hiện ra, thật là ngớ ngẩn.”

Lương Thu giống như viên cảnh sát phụ trách phá án, anh lại hỏi dò: “Cô chỉ vì muốn trả thù Tiểu Quý thôi, dạy dỗ cô ấy được rồi, cứ sao phải trộm đồ trong phòng? Thật ra cô chỉ cần làm lung tung tài liệu trong phòng làm việc là được rồi. như vậy cũng trách tội cô ấy đủ rồi.”

“Nếu như không lấy đi một chút đồ vật thì làm sao có tội chứng để trừng phạt cô ấy đây?”

“Vì lẽ đó, cô mới cố ý lấy những quà tặng và đồ vật của Tiểu Trần, Tiểu Nguyễn, thậm chí còn trừ tiền thưởng của Tiểu Quý?”

“Thì sao? Cậu làm gì tôi? Chỉ là một nhân viên bảo vệ nho nhỏ, dựa vào cái gì mà lên mặt với tôi?”

Bị nói trúng tâm sự, Dương Mỹ Lệ then quá thành giận đập bàn đứng dậy. Nói xong những câu này, cô cũng liền đứng dậy chạy ra khỏi phòng họp.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Thẩm Phán (Phần Bốn): Muốn Rời Khỏi Đây? Không Có Cửa Đầu

"Nếu bây giờ mọi chuyện đã sáng tỏ thì cũng không còn gì để nói nữa. À, đúng rồi, thưa chủ tịch và giám đốc, những hình ảnh khi nãy cũng khớp với thời gian quản lý Dương đột nhập vào công ty rồi. Tôi cũng đã sao chép ra một đĩa CD khác, nếu cảm thấy sai ở chỗ nào thì có thể xem lại. Chiếc đĩa CD này đã được tôi và tổng giám đốc xem qua rồi, tuyệt đối không có vấn đề gì đâu. Bây giờ mọi việc đã xong, tôi cũng phải đi làm việc của mình. Mọi người cứ từ từ bàn luận."

Quý Tiểu Đông chỉ cảm thấy trong lòng căm phẫn. Cô chẳng phạm sai lỗi gì, còn bị hiểu lầm, thậm chí bị người khác vu oan mà người đó không ai khác chính là quản lý Dương. Từ nhỏ đến giờ, cô chưa từng bị oan khuất nặng nề như thế này. Lúc này cô chỉ im lặng ngồi đó, trong đầu đang suy nghĩ rằng mình nên tìm chỗ nào đó để phát tiết.

Dương Gia Minh nhìn thấy Dương Mỹ Lệ đã rời đi, ông cũng không có tâm trạng để tiếp tục ngồi ở chỗ này. Hơn nữa, sự thật cũng đã phơi bày, chuyện còn lại cũng nên giao cho chủ tịch và tổng giám đốc quyết định. Ông mở miệng nói: "Thưa chủ tịch và tổng giám đốc, tôi cũng đi trước."

"A Minh, tôi với ông cùng đi. Ông nên về tìm Mỹ Lệ, sau đó cố gắng khuyên nhủ cô ấy. Chúng tôi cũng không dự định báo cảnh sát nên ông có thể nói với cô ấy đừng lo lắng nhiều."

Chờ đến khi Hoàng Phủ Toàn và Dương Gia Minh đồng thời rời khỏi phòng họp thì Quý Tiểu Đông mới ý thức được rằng lúc này trong phòng họp mọi người đều đã đi hết nên cô cũng vội vã đứng lên nói: "Tôi cũng về trước."

"Tiểu Quý, cô chờ một chút."

Quý Tiểu Đông ngẩng đầu lên, hai mắt lờng tròng nhìn Hoàng Phủ Chính. Cô đang suy nghĩ không biết tại sao anh lại gọi mình.

Chờ đến khi trong phòng họp chỉ còn lại hai người bọn họ, Hoàng Phủ Chính mới đứng lên và từ từ bước đến bên cạnh Quý Tiểu Đông. Tuy trong lòng không đành lòng nhìn cô khổ sở đứng đó nhưng anh vẫn không nói gì.

Quý Tiểu Đông nhìn thấy trong ánh mắt anh nồng đậm quan tâm cùng thương tiếc, nhớ lại lúc gặp anh trên núi, cô không nhịn được nổi oan ức nên rơi lệ. Một mặt cô thấy xấu hổ khi khóc trước mặt anh, một mặt lại không ngăn được nước mắt tuôn ra nên cô cố ý nghiêng đầu sang phía bên kia để tránh né.

Vốn nhìn thấy khuôn mặt bi phần của cô khiến Hoàng Phủ Chính cảm thấy thương xót mà giờ đây người này lại giả vờ kiên cường, cố gắng tránh né không muốn cho anh thấy nhìn thấy cô đang khóc. Vậy cô xem mối quan hệ giữa bọn họ là như thế nào? Được rồi, nếu cô muốn giữ khoảng cách với anh thì anh cũng muốn xem cô còn có thể kiên cường ra sao?

Nghĩ vậy, anh nhẹ nhàng đỡ lấy Quý Tiểu Đông, muốn ôm ấp yêu thương cô. Nhưng không ngờ người phụ nữ này lại dám cố ý đối nghịch với anh, không chịu nhìn anh lấy một lần. Đến khi Hoàng Phủ Chính không còn chịu đựng được nữa, anh đưa tay phải nâng cằm Quý Tiểu Đông lên, quay mặt cô trực tiếp nhìn thẳng vào mắt anh.

Hoàng Phủ Chính nhìn Quý Tiểu Đông chỉ yên lặng rơi lệ, đáng vẻ bất lực vì chịu oan ức như vậy nên cũng không biết làm gì. Anh nhẹ nhàng ôm

vào cô vào lòng ngực rộng lớn của mình, xem ra cô đang thật sự rất cần khóc một trận thật lớn. Bên cạnh đó, cô cũng rất cần một bờ vai mạnh mẽ để giải tỏa bớt áp lực trong lòng cô.

Vì tâm trạng không tốt nên Quý Tiểu Đông cũng không kiêng kỵ. Hiện tại cô đang rất muốn thoải mái khóc một lần, có chuyện gì thì chờ cô khóc xong rồi nói.

Cô nhớ lại mình một thân một mình đến thành phố này cố gắng làm việc, nhiều lúc sức khỏe không tốt hay tâm trạng không vui, cô cũng phải gắng vượt qua. Trước đây, lúc bị Dương Mỹ Lệ bắt nạt, cô cũng yên lặng cố gắng nhẫn nhịn, thậm chí cô cũng chưa từng tranh cãi ý kiến với cô ấy. Nhà cô rất xa, cách xa nơi đây những hơn ngàn dặm, chỉ có những đồng nghiệp là người quen thôi, không có lấy một người bạn thân cho riêng mình, bạn trai càng không có. Nghĩ lại, cô không biết tại sao mình có thể trải qua cuộc sống chán nản như thế lâu như vậy? Hoàng Phủ Chính vừa ôm cô vừa vỗ nhẹ bờ vai cô. Người này thật nhỏ nhắn, cô thậm chí đứng còn không tới vai anh nhưng tâm tính thiện lương lại tỏ ra mình mạnh mẽ, kiên cường khiến người ta vừa kính nể lại thương tiếc.

Quý Tiểu Đông bắt đầu khóc lớn trong lòng Hoàng Phủ Chính, mãi đến tận khi cô phát tiết xong thì cô mới nhận ra rằng mình đã làm ướt áo anh. Nghĩ vậy, cô vội vã thoát khỏi vòng tay anh, hai mắt đỏ au nói: "Xin lỗi, áo của anh...."

Hoàng Phủ Chính đang hưởng thụ mùi vị được ôm cô gái nhỏ nhắn này vào lòng, mà giờ phút trong lòng anh tràn ngập vui vẻ và hạnh phúc thì cô chỉ quan tâm đến chiếc áo của anh thôi sao? Anh thầm nghĩ chẳng lẽ đối với cô, chiếc áo còn quan trọng hơn anh sao? Phiền muộn vì bị cô đối xử như vậy nên Hoàng Phủ Chính lại lần nữa đè đầu cô trở lại lồng ngực mình. Cô muốn trốn tránh sao? Hừ, không có cửa đâu.

Nếu như nói trước đó ôm ấp là bởi vì thương tiếc thì bây giờ coi là gì chứ? Tổng giám đốc sẽ không coi mình là bạn gái chứ? Ngược lại, may là lần này anh đề đầu cô sang chỗ khác nên cô cảm thấy rất dễ chịu. Quý Tiểu Đông vừa hưởng thụ ôm ấp ấm áp vừa đứng đó đoán già đoán non.

Hoàng Phủ Chính nào biết cô gái trong lồng ngực mình đang suy đoán lung tung, nếu anh biết cô đang nghĩ gì thì chắc anh sẽ tức giận đến ngất đi. Tuy anh chưa từng ôm người khác phái nhưng anh cũng có đủ tự tin rằng sẽ cho người đó cảm giác ấm áp và an toàn cực điểm.

Nếu tránh không được thì tốt hơn hết là hưởng thụ. Cơ hội chỉ đến một lần, sau này có lẽ cô cũng sẽ không còn có cơ hội như thế này nữa. Quý Tiểu Đông nghĩ vậy nên không khỏi cảm thấy buồn ngủ, vừa thương tâm khóc to lên.

Tuy anh tình nguyện cho cô mượn bờ vai rắn chắc của mình nhưng cũng không có nghĩa anh muốn thấy cảnh cô cứ như thế mà đau lòng khóc ngất như vậy. Anh không biết làm gì khác ngoài việc tiếp tục vỗ lưng cô để cô mau chóng phát tiết ra ngoài, nguôi ngoai nỗi phẫn hận trong lòng. Có như vậy mới không uổng công sức anh đứng lâu như vậy, còn bị ướt chiếc áo của mình.

Cũng không biết qua bao lâu, khi hai người đều có cảm giác mệt mỏi, lúc này Quý Tiểu Đông mới dừng nức nở, từ từ thoát khỏi lồng ngực của Hoàng Phủ Chính.

Vốn lồng ngực cảm thấy một mảnh ấm áp mà bây giờ lại trống không khiến Hoàng Phủ Chính đột nhiên cảm thấy có chút không quen. Anh lập tức cười nhạo chính mình, chẳng phải trước đây anh với cô cũng chưa từng có những giây phút như thế này sao hôm nay anh lại cảm thấy luyến tiếc hương vị của cô?

"Xin lỗi, tôi làm ướt áo anh rồi."

Hoàng Phủ Chính không nói gì, chỉ rút khăn giấy từ trong hộp đưa cho cô. Quý Tiểu Đông biết dáng vẻ mình hiện tại khá là xấu nên cô vội vã cúi đầu lau nước mắt trên mặt.

Chờ đến khi tâm tình của mình thoải mái đôi chút, cô vẫn như cũ không dám ngẩng đầu lên, chỉ nhỏ giọng nói: "Tôi... tôi về trước."

Hoàng Phủ Chính ừ một tiếng, Quý Tiểu Đông lập tức nhanh chóng thoát thân, bước nhanh ra khỏi phòng họp.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Sự Quan Tâm Của Tổ Trưởng Lưu (Phần 1)

Đột nhiên cảm thấy mình còn có chuyện muốn nói, Hoàng Phủ Chính giơ tay lên vừa định gọi cô lại nhưng anh lại suy nghĩ không biết mình nên nói gì với cô. Cuối cùng vẫn len lén thu tay về.

Quý Tiểu Đông vô lực tựa vào vách tường trong thang máy, cô hầu như không thể tin được mọi thứ vừa mới xảy ra trước mắt mình. Không những khóc lóc trước mặt tổng giám đốc mà còn đứng ôm nhau với anh nữa. Không biết đây là phúc hay là họa đây.

Cô thầm mến tổng giám đốc cũng đã lâu, xưa nay đều không vọng tưởng có một ngày mình có được anh. Thế mà ngày hôm nay cô thật may mắn, dù chỉ là mấy phút ngắn ngủi nhưng cô tin cuộc đời cô từ đây sẽ có ý nghĩa hơn, một trang mới sẽ mở ra trong cuộc đời cô.

Quý Tiểu Đông trở lại lầu mười sáu, trước tiên cô vào phòng vệ sinh rửa tay, sau đó làm như không có chuyện gì trở về phòng làm việc của mình.

Có thể nhận thấy rằng các đồng nghiệp như đang chờ đợi cô, ngênh tiếp cô như chào đón một vị anh hùng trở về.

Tiểu Nguyễn là người nóng lòng nhất, cô bước đến nhìn chăm chăm Quý Tiểu Đông sốt ruột hỏi: "Thế nào? Vụ án ra sao?"

"Không có gì. Có điều chủ tịch và tổng giám đốc đều đã biết sự thật rồi , tớ nghĩ sẽ nhanh chóng có cách giải quyết thôi."

"Vậy sau khi tớ và Tiểu Trần rời khỏi phòng, cấp trên đã nói gì?"

"Chỉ đơn giản phân tích nguyên nhân của kẻ tình nghi thôi. Thực ra sau đó tớ hầu như không nói một lời nào, cũng không biết mình ở đó làm gì nữa. Nếu như không phải vì hiếu kỳ, tớ cũng đã sớm rời đi rồi."

"Lúc đó tớ cũng muốn ở lại nghe bọn họ phân tích. Như lời cậu nói, dù ở đó tớ không có gì để làm thì tớ vẫn chỉ muốn đứng đó được nhìn tổng giám đốc là được rồi, nhưng tên bảo vệ kia một mực kêu tớ về, thật chán muốn chết."

Quý Tiểu Đông biết chắc có người yêu cầu Lương Thu làm vậy nhưng cũng vì giữ gìn hình tượng cho anh, cô cũng cố ý nhắc nhở: "Thật không may, người cậu ghét đó chính là bạn tớ đó. Vụ án này do anh ta điều tra."

"A, như vậy sao? Chuyện đó Anh ta cũng rất đẹp trai, cao ráo, đặc biệt lúc đứng đó phân tích cũng rất có khí thế đó nha."

"Cậu cũng thay đổi quá nhanh rồi, lúc này còn nói chán ghét anh ta mà."

Sau khi mọi người chế nhạo Tiểu Nguyễn, lại có một đồng nghiệp tò mò hỏi: "Tại sao nữ ma đầu cũng xuất hiện ở đó? Có phải khi bị tổng giám đốc biết sự thật thì cô ta tìm cách chối tội hay không?"

"Cậu ngốc thật, nếu chuyện nữ ma đầu bị đăng báo thì có phải sai lầm của Tiểu Quý cũng bị phơi bày rồi sao? A, xin lỗi, Tiểu Quý, thực ra tớ cũng nghĩ rằng cậu không sai." Nói xong, người đồng nghiệp quay mặt về phía Quý Tiểu Đông tỏ vẻ hối lỗi.

Chỉ cần biết được sự thật rằng mình vô tội và cũng vì lợi ích của công ty nên cô sẵn sàng gánh chịu dư luận, nói: "Không sao, nói không chừng cũng do tớ không đóng cửa kỹ nên mới khiến mọi người bị phiền toái. Thực ra hôm nay mọi người cũng không có nhắc đến quản lý Dương nhưng vì cô ấy là lãnh đạo nên mới gọi cô ấy tham dự."

"Vậy tại sao quản lý Dương phải dự họp? Vụ án này có liên quan với cô ấy sao?"

"Dương nhiên là không có liên quan, tớ nghĩ chắc do tổng giám đốc gọi đến thôi. Anh ấy là giám đốc của toàn công ty, hơn nữa cô ấy lại có mối quan hệ khá thân thiết với anh nên anh mời cô ấy đến dự họp cũng là chuyện bình thường."

"Đúng rồi, vừa nãy tớ thấy sắc mặt của chủ tịch và tổng giám đốc không tốt. Trước giờ tớ chưa từng thấy bọn họ lại nghiêm túc như vậy, chắc họ cũng kinh ngạc vì chuyện xảy ra lần này. Nếu bọn họ quan tâm thì tớ nghĩ mọi chuyện sẽ nhanh chóng được sáng tỏ thôi."

"Đúng đấy, tớ cũng muốn hỏi về chuyện mình khoá cửa kỹ đến như vậy sao tên trộm có thể đột nhập vào được? Lẽ nào thật sự có chìa khoá vạn năng sao?"

Mọi người chụm đầu gối lại suy luận cách tên trộm đột nhập vào phòng, còn Quý Tiểu Đông lại dường như không quan tâm, cô tiếp tục trở lại bàn mình và bắt đầu làm việc.

Một lúc lâu sau, cũng đến giờ làm việc, mọi người lục tục trở về bàn mình. Rốt cuộc Quý Tiểu Đông cũng vui mừng vì thoát khỏi sự hỏi han của các đồng nghiệp. Thế nhưng ngay lúc đó, có một tin nhắn MSN chuyển đến cho cô.

Tổ trưởng Lưu trực tiếp hỏi vấn đề nói: "Tiểu Quý, tại sao Tiểu Trần và Tiểu Nguyễn đều về trước mà em lại vẫn ở đó?"

"Thật sự em cũng không biết, không ai kêu em đi ra ngoài nên em không dám đi. Nếu có ai yêu cầu em ra ngoài thì em cũng đi theo luôn."

"Em đừng giấu diếm chị, chị biết em biết sự thật, hãy mau nói chị biết đi. Chị bảo đảm sẽ không nói ai biết."

"Thật sự em không biết gì hết. Với lại chủ tịch, tổng giám đốc và anh nhân viên bảo vệ cũng không nói gì. Chắc họ chưa thu thập đủ chứng cứ nên cũng sợ đứt dây động rừng."

Lúc này tổ trưởng Lưu càng thêm bức bách, gấp gáp ép Tiểu Quý, cô tiếp tục vạch trần nói: "Tiểu Quý, chắc chắn em có điều giấu chị, vừa nhìn vẻ mặt em là biết ngay. Tuy em cố gắng tỏ ra bình thường nhưng chị vẫn có cảm giác em đang cố tình giấu diếm điều gì. Em vẫn nên thẳng thắn nói ra sự thật thôi."

Quý Tiểu Đông thấy tổ trưởng Lưu như vậy nên cô cũng lộ vẻ uất ức, xem ra cô không dễ lừa gạt được tổ trưởng Lưu. Đương nhiên Die nda n*****Sóc***Là*****Ta*****l e q uu ydo n, cũng vì cô ấy quan tâm mình nên mới cẩn thận tỉ mỉ hỏi cô như thế. Nếu lúc này cô không nói ra sự thật thì cô ấy sẽ khó tha mãi, từ đó sẽ cố gắng ép hỏi cô cho đến cùng. Nghĩ vậy, Quý Tiểu Đông quyết định sẽ nói hết sự thật với tổ trưởng Lưu.

"Thật sự cũng không có gì, chỉ là có liên quan đến quản lý Dương."

"Cô ấy làm sao?"

"Chị có nhớ vụ lần trước em tặng hoa cho tổng giám đốc không? Tuy em đã từng giải thích với quản lý Dương rồi nhưng cô ấy vẫn mang hận. Khi này sau khi Tiểu Trần và Tiểu Nguyễn rời đi, trước mặt các cấp trên, cô ấy đã nổi giận với em."

"Có chuyện như vậy sao? Tổng giám đốc biết không?"

Tổ trưởng Lưu trừng mắt nhìn vào màn hình máy vi tính, cũng nhanh chóng đánh ra hàng chữ. Đồng thời cô cũng quay qua quay lại nhìn trước ngó sau, cuối cùng quay nhìn Quý Tiểu Đông giống như đang muốn tìm kiếm vật gì.

"Đương nhiên anh ấy không biết."

"Chẳng trách khoé mắt em đỏ cả lên, em bị cô ấy mắng đến nỗi khóc sưng mắt phải không?"

"Lúc đó em không khóc nhưng sau đó mới khóc, cũng coi như là có liên quan đến cô ấy."

"Thật khó ưa, chị không ngờ cô ấy lại keo kiệt và tính toán chi li như vậy. Tiểu Quý, bây giờ em với chị ra ngoài một chút. Chúng ta đến phòng vệ sinh đi, chị có việc muốn nói với em. Em ra trước đi, chị sẽ lập tức đến ngay."

Lần này đến phiên Quý Tiểu Đông kinh ngạc, cô không rõ lý do vì sao nên hỏi: "Chuyện gì vậy chị? Gấp lắm sao?"

"Chị cũng không biết có gấp hay không nhưng chị thấy nó cũng quan trọng. Em đi nhanh đi, lát nữa sẽ biết."

Quý Tiểu Đông đóng khung chat lại. Sau đó cũng đứng lên, được một lúc như không yên lòng, cô lại khom lưng ngồi xuống thoát luôn MSN. Cuối cùng cô làm ra vẻ muốn đi vào phòng vệ sinh.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Sự Quan Tâm Của Tổ Trưởng Lưu (Phần 2)

Hai phút sau, sau khi cẩn thận kiểm tra trong phòng vệ sinh không còn ai, tổ trưởng Lưu mới vô cùng bí mật kéo sát Quý Tiểu Đông đến gần mình trực tiếp hỏi.

"Có chuyện này từ trước đến giờ, chị chưa từng kể cho ai nghe. Nhưng lúc này nghe em kể thì chị cảm thấy rất nghi ngờ."

"Chuyện gì vậy? Có liên quan tới em sao?"

"Đương nhiên, chính là thủ phạm đột nhập vào văn phòng, bây giờ chị nghi là do nữ ma đầu làm ra."

Quý Tiểu Đông giật mình, ngay cả tổ trưởng Lưu cũng đoán được việc này. Cô ấy thật tài.

"Chị biết em cũng sẽ không tin nhưng trước hết em hãy nghe chị nói. Thực ra, nữ ma đầu cũng có một chìa khoá. Cô ấy làm chìa này vì phòng ngừa trường hợp lỡ chẳng may người trực nhật để quên chìa khoá hoặc làm mất thì cũng còn có chìa khoá để mở cửa văn phòng."

"Ý chị nói vì trong tay cô ấy có chiếc chìa khoá này nên thừa dịp buổi tối không ai thấy, cô ấy lén lút ăn trộm đồ?"

Tổ trưởng Lưu nói ra suy nghĩ của mình: "Chị cũng chỉ là suy đoán mà thôi, không có chứng cứ xác thực. Đương nhiên là không phải cô ấy

thiếu thốn gì mà chỉ muốn đả kích em thôi. Vừa nãy em nói với chị rằng cô ấy đã ghét em ra mặt, vậy chứng tỏ cô ấy đã xem em chính là tình địch rồi. Vì vậy, cô ấy cũng có thể nghĩ đến nhiều cách để hãm hại em chứ."

"Nhưng em cảm thấy không khả quan lắm. Cho rằng cô ấy không phải thiếu thốn mà chỉ muốn đả kích em thôi nhưng cô ấy đã lấy đồ vật của Tiểu Trần và Tiểu Nguyễn. Vậy có phải cô ấy đã trả giá quá lớn rồi không?"

"Nhưng cô ấy chỉ trộm những thứ không đáng tiền, chắc cô ấy vốn nghĩ rằng chúng ta sẽ không báo cảnh sát. Hơn nữa em có chú ý đến không? Hôm đó, cô ấy đến sớm hơn bình thường, mà khi nghe em nói phải bảo vệ hiện trường thì cô ấy tỏ vẻ tức giận. Em nói xem cô ấy muốn bảo vệ hiện trường hay là phá hoại hiện trường đây?"

Quý Tiểu Đông không thể không khâm phục tài quan sát cẩn thận của tổ trưởng Lưu. Tuy cô ấy chỉ hơn cô vài tuổi nhưng nếu là cô thì cô cũng không thể quan sát tường tận tình huống như thế được.

Vì bản thân lần đầu tiên nghe được khả năng suy đoán này nên Quý Tiểu Đông cố ý trầm mặc không nói gì.

"Tiểu Quý, mặc kệ vụ án này có phá được hay không, chị cũng khuyên em nên cẩn thận. Bây giờ, nữ ma đầu đang sợ hãi đến nổi đổ bệnh rồi nên em cũng cố gắng hạn chế tiếp xúc với cô ta đi."

"Em đang nghĩ, tại sao lòng người có thể hiểm ác như vậy? Cũng coi như em đúng là tình địch của cô ấy thì cô ấy cũng không cần làm chuyện đằng sau lưng em như vậy chứ?"

"Đó chỉ là ý nghĩ của em mà thôi, chuyện này cũng chưa phải là ác độc nhất đâu. Tâm lý cô ấy đang không ổn định nên nói không chừng cô ấy cũng sẽ cho người bắt cóc em đem bán cho người ta ở nông thôn đấy."

"Tổ trưởng, sức tưởng tượng của chị có thể viết tiểu thuyết đấy. Loại tình tiết này chỉ xuất hiện trong phim truyện thôi, ngoài đời làm gì có chuyện đó được."

Tổ trưởng Lưu cũng cảm giác mình nói có phần hơi quá nhưng cô vẫn tốt bụng dặn dò: "Cũng không phải là không thể nhưng tốt nhất em cứ coi như chị nói lung tung thôi. Nói chung em phải cẩn thận trong mọi việc, nếu thấy bất kỳ rắc rối nào thì cứ báo cảnh sát."

"Nếu như lần sau tới phiên em trực nhật mà có bị mất đồ thì dù là ai em cũng sẽ báo cảnh sát."

"Em đó, không biết em có ngốc thật hay không, cô ấy còn dám dùng lại chiêu cũ lần nữa sao? Tốt nhất em cứ cẩn thận thì hơn, chị ra trước đây."

Sau khi nói xong, tổ trưởng Lưu cũng lắc đầu quay về văn phòng.

Quý Tiểu Đông còn đứng đó suy nghĩ, không nghĩ ra cô ngốc ở chỗ nào?

Mới vừa trở lại phòng làm việc, ngồi không được bao lâu, Quý Tiểu Đông liền nhận được điện thoại của Lương Thu: "Tiểu Lương, khi này anh nói hay lắm."

"Tiểu Quý, tối nay có rảnh không? Chúng ta ăn cơm đi."

"Rảnh thì rảnh nhưng hôm nay để tôi mời anh để cảm ơn anh giúp đỡ."

"Nói cảm ơn cũng quá khách khí vì việc này vốn là trách nhiệm của anh. Hôm nay em chỉ cần đến cho có mặt là được."

"Cái gì mà cho có mặt là được? Em không phải là khách quý, anh mới là đại ân nhân của em đây. Được rồi, anh nói chúng ta sẽ đi nơi nào ăn?"

"Ngày hôm nay để anh quyết định là được, sau khi tan việc anh chờ em trước cửa rồi chúng ta cùng đi."

"Vậy cũng được, tối nay gặp."

Quý Tiểu Đông mới vừa để điện thoại di động xuống, trong lúc vô tình lại phát hiện rất nhiều đồng nghiệp đang lén lút nhìn mình.

"Các cậu đang làm gì vậy?"

"Là điện thoại của anh bảo vệ đúng không? Anh ta muốn mời cậu ăn cơm hả?"

"Đúng đấy."

"Xem ra các cậu rất thân, hơn nữa quan hệ cũng không phải bình thường."

Loại hiểu lầm này cũng có chút vui nhưng đừng lặp lại quá nhiều lần là được rồi. Quý Tiểu Đông thờ ơ cười nói: "Các cậu nghĩ nhiều quá rồi. chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường thôi. Lần này anh ấy giúp tớ điều tra nên tớ muốn cảm ơn anh ấy thôi."

"Lấy cớ là công việc để phát triển tình cảm riêng tư chứ gì. Anh ấy chẳng khác nào vệ sĩ của cậu."

Tiểu Nguyễn phản bác nói: "Nhưng tớ lại cảm thấy anh ấy không xứng với Tiểu Quý. Tuy rằng đáng dấp cũng tạm được nhưng nhìn có chút ngốc, công việc lại chẳng ổn. Nếu Tiểu Quý theo anh ta thì chắc chắn cậu ấy sẽ khổ."

"Anh ta làm việc ở đây như vậy nhưng ai biết hoàn cảnh gia đình của anh ấy thế nào? Nói không chừng là con nhà đại gia đấy."

"Con đại gia sẽ đến công ty chúng ta làm nhân viên bảo vệ? Cậu cũng xem tiểu thuyết nhiều quá rồi."

"Hiện tại có rất nhiều người giấu thân phận thật sự của mình. Cho là anh ấy không phải con nhà giàu nhưng tầm trung lưu là được rồi, vừa có nhà có xe, cuộc sống cũng rất thoải mái. Tiểu Quý, tớ ủng hộ cậu kết giao với anh ta."

"Tớ chỉ e trong lòng anh ta không có ý định đó, nếu kết với Tiểu Quý chỉ sợ anh ta thảm rồi."

Quý Tiểu Đông không nhin được nữa, cô vội vã ngăn lại nói: "Được rồi, được rồi, chỉ là bữa cơm cảm ơn thôi mà các cậu nói xấu tớ thế. Tha cho tớ được không?"

"Được rồi, chúng tớ chỉ hiếu kỳ thôi chứ không có ý gì khác. Bất kể chuyện như thế nào, tớ cũng cảm ơn anh ta vì đã giúp đỡ chúng ta."

"Tớ cũng vậy. Chờ ngày nào đó tìm ra thủ phạm thì tớ sẽ đích thân đến nói cảm ơn anh ta."

Thời gian chậm chạp trôi qua, Quý Tiểu Đông lại cảm thấy mệt mỏi. Hơn nữa trong lòng cô lại chứa nhiều bí mật như vậy, cũng sợ mình nói hớ ra, để lộ sự thật thì không xong.

Sau khi tan việc, Quý Tiểu Đông nhìn thấy Lương Thu đang chờ mình trước cửa. Sau khi chào hỏi đồng nghiệp, cô nhìn về phía anh đang cười và vẫy tay với mình. Khi Quý Tiểu Đông nhìn về phía anh thì cô chỉ thấy mấy người trong phòng bảo vệ nháy mắt nhìn nhau. Mà khi bọn họ phát hiện thấy Quý Tiểu Đông nhìn về phía bên này thì cũng không che giấu mà cười trêu chọc khiến mặt Quý Tiểu Đông càng thêm đỏ bừng.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Yêu Mến (Phần Một)

Lương Thu thoáng lúng túng, anh có chút không được tự nhiên cười nói: "Đi thôi, đừng để ý đến bọn họ."

"Bọn họ đang nói về tôi với anh sao? Tôi thật sự không quen bọn họ."

"Bọn họ là đồng nghiệp của anh, trông chán lắm, chúng ta đi nhanh đi."

Tuy biết bọn họ không có ác ý nhưng khi bị bọn họ nhìn mình chế nhạo thì trong lòng Tiểu Quý cũng cảm thấy khó chịu. Cô lại lần nữa quay đầu liếc nhìn bọn họ, lại nhìn thấy bọn họ vẫn còn nhìn cô trêu đùa, còn có một người vung tay ra dấu trông thật kỳ lạ.

Sau khi hai người ngồi định vị ở một vị trí trong phòng ăn thì Lương Thu không nhịn được mở miệng hỏi: "Tiểu Quý, em vẫn ổn chứ? Em cũng đừng quan tâm về chuyện Dương Mỹ Lệ, chắc cô ấy vì xấu hổ nên phát bệnh rồi. Chúng ta hãy chờ xem tổng giám đốc sẽ giải quyết chuyện này như thế nào."

"Tôi rất ổn. Hiện giờ, sự thật cũng đã rõ ràng, chắc chắn tôi cũng khóa cửa kỹ rồi, cũng không phạm sai lầm gì hết. Tôi cảm thấy thật sự rất vui mừng."

"Anh cũng tin điều này bởi vì phong cách ,và hình tượng làm việc của em gần như rất khá. Dù gì đi nữa, anh vẫn tin vào cách làm việc của em."

thận, tỉ mỉ của em."

"Cảm ơn anh."

"Nhưng anh rất tò mò rằng tại sao Dương Mỹ Lệ cho rằng em chính là tình địch của cô ấy đây?"

Quý Tiểu Đông biết lúc này cô cũng không thể giấu diếm sự thật được nữa. Mặc dù cô biết tình huống này có chút không tiện nhưng dù sao sự việc cũng đã trải qua rất lâu rồi, hiện tại nếu công khai cũng không còn là trò cười nữa nên cô cười cợt cũng thẳng thắn nói: "Lần đầu tiên tôi gặp tổng giám đốc là ở trước cửa phòng vệ sinh, bởi vì tôi không cẩn thận té ngã nên ly nước tôi đang cầm đều hất ngược vào mặt anh ấy. Thế mà Dương Mỹ Lệ lại cho rằng tôi cố ý làm vậy để quyến rũ tổng giám đốc. Và từ lúc đó, cô ấy cứ liên tục gây chuyện với tôi. Có thể bởi vì cô ấy thật sự rất yêu tổng giám đốc cho nên những hành động bình thường của tôi cũng sẽ khiến cô ấy ghét bỏ."

"Vậy đúng là cô ấy đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Mà cô ấy còn nói việc em đưa tài liệu cho tổng giám đốc là sao?"

Không ngờ Lương Thu lại hỏi vấn đề quá mức tỉ mỉ, đây hoàn toàn là việc riêng tư, hơn nữa lại không có liên quan gì đến vụ án mà lại càng không có liên quan gì đến bản thân anh ta. Vốn Quý Tiểu Đông không muốn trả lời nhưng cô cũng nghĩ đến anh ta đã giúp mình một tay, mà hôm nay cô chấp nhận ăn cơm với anh cũng là vì mục đích cảm ơn nên cô nghĩ mình cũng nên thỏa mãn lòng hiếu kỳ của anh.

"Ngày đó quản lý Dương nghỉ phép mà tổng giám đốc lại đang cần bảng tài liệu của cô ấy. Vì vậy, tôi đem lên cho tổng giám đốc giúp cô ta. Thế nhưng khi cô ấy biết chuyện thì cho rằng tôi lợi dụng cơ hội này để tiếp cận tổng giám đốc nên cứ đề phòng tôi mãi thôi. "

"Thực sự anh không ngờ trên đời này lại có loại người phụ nữ dữ dằn đến vậy. Đúng rồi, mà sao em không nói cho anh biết rằng em bị trừ tiền thưởng vậy? Anh thật sự không biết."

"Biết thì sao đây? Anh đâu thể thay đổi quyết định của quản lý Dương."

"Nhưng nếu anh biết sớm thì cũng sẽ sớm giúp em điều tra việc này và thời gian em bị hiểu lầm sẽ rút ngắn đi."

Quý Tiểu Đông biết anh luôn tốt bụng nên chân thành nói cảm ơn anh: "Lẽ nào trước đây anh không cố gắng giúp tôi sao? Tiểu Lương, anh làm rất khá. Thật sự tôi phải cảm tạ anh, nếu không có anh thì hiện tại tôi vẫn còn bị người khác hiểu lầm, lại mang tội danh là tên trộm cắp. Đúng rồi, hai người đồng nghiệp của tôi – Tiểu Trần và Tiểu Nguyễn - cũng muốn cảm ơn anh nữa đấy."

"Ha ha, không có gì mà, chúng ta đều là đồng nghiệp, sao anh có thể trơ mắt nhìn em gặp nạn được? Hiện giờ tổng giám đốc cũng biết chuyện em bị trừ tiền thưởng rồi, anh nghĩ anh ấy sẽ yêu cầu phòng tài vụ trả lại tiền cho em sớm thôi."

"Em cũng không quá để ý đến vấn đề này, chỉ cần có thể chứng minh em trong sạch thì chút tiền này cũng không là vấn đề lớn."

Ngược lại Lương Thu lại nêu ra quan điểm của mình: "Tuy tiền thưởng không nhiều nhưng đây là khoản tiền của em làm việc cật lực mới có được. Hơn nữa, anh cảm thấy vì em chịu nhiều oan ức như vậy nên em được bồi thường thêm một chút tiền nữa mới đúng."

"Tôi cũng không có đòi hỏi gì chỉ cần trả lại cho tôi sự trong sạch là được rồi."

"Em không cảm thấy mình chịu oan ức sao? Còn nhớ ngày đó, lúc anh đột nhiên xuất hiện trước mặt em, lúc đó em còn giận dữ vô cớ với anh nữa đấy. Còn hôm nay lúc ở trong phòng họp, trông em như muốn khóc, anh thật sự cảm thấy rất đau lòng. Rõ ràng một người tốt như vậy mà vô duyên vô cớ lại bị đổ tội oan ức, chuyện này đối với em cũng không công bằng cho lắm."

Quý Tiểu Đông nhìn trong mắt Lương Thu rõ ràng có ý muốn bảo vệ mình, ánh mắt nhìn cô giống như nhìn người yêu của anh. Cô hết hoảng vội vã cúi đầu, làm bộ vô tình đáp: "Oan ức thì oan ức nhưng mọi chuyện đã là quá khứ rồi. Tôi hi vọng mãi mãi không còn lặp lại việc này nữa, cũng không muốn tính toán thiệt hơn."

"Em quá hiền lành, anh tin em sẽ được đền bù xứng đáng."

"Tôi cũng hi vọng như vậy."

Hai người cũng như thường ngày vừa tán gẫu vừa ăn cơm, Quý Tiểu Đông cũng không nói nhiều lời vì cô luôn có dự cảm không tốt. Hơn hai mươi năm nay, giác quan thứ sáu luôn luôn đúng, hiếm khi sai lệch. Cô biết tối nay nhất định sẽ có chuyện không hay xảy ra.

Sau khi dùng cơm xong, tuy rằng cũng muốn ,nhanh chóng trở về nhà nhưng tâm trạng Lương Thu dường như rất vui vẻ nên Quý Tiểu Đông đành ngồi lại tiếp chuyện với anh một lúc nữa.

"Em ngồi đây, anh đi ra ngoài một chút."

"Được."

Tuy không biết Lương Thu muốn làm gì nhưng Quý Tiểu Đông vẫn ngoan ngoãn ngồi tại chỗ của mình.

Cô nhìn chung quanh một lần nữa, trong phòng ăn cũng không quá đông người, chỗ ngồi còn trống rất nhiều nhưng cảnh vật trông rất đẹp, trang nhã mà yên tĩnh, vừa nhìn là biết đây là nơi sang trọng.

Quý Tiểu Đông đột nhiên nghĩ đến vấn đề kinh tế của Lương Thu mà các đồng nghiệp đã từng bàn luận. Nếu như anh ấy chỉ là một nhân viên bảo vệ quèn mà lại tìm chỗ sang trọng như thế này để mời cô ăn cơm thì rõ ràng anh ta đang có mục đích. Còn nếu anh đúng là con nhà đại gia thì có lẽ lại là một chuyện khác.

Chỉ chốc lát sau, cô nhìn thấy Lương Thu trở lại, hai tay giấu ở phía sau lưng, vui vẻ tiến lại về phía mình. Màn này khiến Quý Tiểu Đông nhớ lại một chuyện, cô vỗ trán nói: "Anh đi thanh toán tiền có đúng hay không? Tôi nói rồi bữa cơm này do tôi mời mà."

"Đúng là anh đi thanh toán nhưng anh còn một việc quan trọng hơn."

"Việc gì?"

"Tiểu Quý, tặng cho em."

Đột nhiên, một bó hoa hồng thật lớn xuất hiện trước mặt mình khiến Quý Tiểu Đông hoảng sợ. Cô nhếch miệng định nói gì nhưng lại không biết mình nên nói cái gì cho phải, cũng không đưa tay nhận hoa mà cứ đứng im như vậy.

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Yêu Mến (Phần Hai)

Lương Thu hơi nghiêng mình về phía trước, vẻ mặt thành thật nói: "Anh yêu em."

Quý Tiểu Đông nhất thời đỏ mặt. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cô được người khác phái tỏ tình. Tuy trước đây cũng từng có người viết thư tình cho cô nhưng bây giờ khi đối mặt chính diện như vậy, cô cũng cảm thấy thẹn thùng, hận không thể lập tức biến mất ngay lúc này.

Nhìn thấy đối phương không có phản ứng, Lương Thu có chút sốt ruột, anh vội vã tiến đến một bước giải thích: "Tiểu Quý, thật sự anh yêu em đã lâu, cũng muốn nói với em từ lâu nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để nói."

Quý Tiểu Đông căng thẳng, trong lòng đang không thả lỏng mà hành động của Lương Thu lại đang gây chú ý với các thực khách ở đây. Cô nhỏ giọng nhắc nhở nói: "Anh ngồi xuống trước đi rồi muốn nói gì thì nói."

"Vậy xin em nhận lấy hoa này."

"Tiểu Lương, anh —— "

"Em không yêu anh sao? Một chút tình cảm cũng ,không có sao?"

"Anh ngồi xuống trước đi rồi chúng ta sẽ bàn luận sau có được hay không? Mọi người đang nhìn mình đấy."

Lương Thu như kẻ “có ghé con mới sinh không sợ cạp tùy hứng” (ý là trong tay mình có trẻ nhỏ thì những kẻ mạnh tất phải nể vài phần), anh thờ ơ nói: "Anh không để ý, nếu như ngay cả chút chuyện nhỏ này mà còn phải e dè thì sao anh theo đuổi được em đây?"

"Nhưng tôi không quen bị người khác nhìn như vậy. Hay là anh để hoa lên bàn trước đi và ngồi xuống nói chuyện."

"Được rồi."

Lương Thu nghe lời cô ngồi xuống nhưng cũng có chút không phục hỏi: "Tiểu Quý, tại sao em không đồng ý?"

"Tôi vẫn chỉ xem anh là bạn bè thôi chưa hề nghĩ tới những việc khác."

"Lẽ nào những việc anh làm từ trước đến giờ vẫn chưa đủ rõ ràng sao?"

"Rất rõ ràng nhưng là do tôi không chú ý tới thôi, xin lỗi anh."

"Anh không muốn em xin lỗi, chỉ hy vọng em có thể nhận lời đồng ý làm người yêu của anh."

Nhìn tay Lương Thu không biết từ đâu duỗi ra, Quý Tiểu Đông vội rút tay mình về, giọng nói cô cũng lơ mơ: "Tiểu Lương, anh vẫn còn nhỏ tuổi, nói yêu có sớm quá không?"

"Anh thừa nhận là nhỏ tuổi hơn em nhưng tuổi tác có thật sự quan trọng không? Mà chúng ta cũng kém nhau bao nhiêu đâu, sao em không chấp nhận được?"

"Tuổi tác cũng không phải một vấn đề lớn, chẳng qua tôi chỉ cảm thấy ở tuổi này anh nói yêu còn quá sớm. Sao anh không tìm một người trẻ

trung, đồng quan điểm với mình? Tôi thì ra ngoài làm việc cũng mấy năm rồi, có nhiều ý nghĩ không hợp với anh cho lắm."

"Em đang lo lắng cái gì? Là tình trạng kinh tế của anh sao? Được rồi, anh thẳng thắn nói em biết, ba mẹ anh mở một công ty du lịch, anh trai ở lại bên cạnh giúp đỡ. Bọn họ vẫn luôn hi vọng anh có thể trở về nhưng anh thích đi đây đó. Tuy nhà anh không phải là danh môn vọng tộc nhưng cũng coi như có cuộc sống sung túc. Nếu không tin, hôm nào anh có thể dẫn em đến công ty của ba mẹ anh để tham quan."

Quý Tiểu Đông vội vã tròn mắt lên phủ nhận nói: "Anh đừng nghĩ quá nhiều, tôi thật sự không để ý về tình trạng kinh tế của nhà anh. Tôi không nhận lời anh bởi vì trong lòng tôi có người rồi."

"Sao lại vậy? Tại sao anh chưa từng nghe em nói đến? Hơn nữa, từ trước đến giờ cũng chưa từng nhìn thấy anh ấy đưa đón em đi làm?"

"Tôi với anh ấy là bạn học và giờ anh ấy đang sống ở quê nhà."

Lương Thu nghi ngờ hỏi: "Hai người yêu nhau mà ở hai phương trời khác nhau sao?"

"Cũng coi là như thế đi."

"Em rất yêu anh ta sao?"

"Ừm, tôi với anh ấy đã qua lại được mấy năm rồi."

"Cứ xem như những lời em nói là sự thật thì em cũng không thể ngăn cản anh thích em được. Anh ta cũng chỉ là bạn trai em thôi, vậy thì anh cũng có thể cạnh tranh công bằng với anh ta chứ?"

Đây là lời mà Quý Tiểu Đông tuyệt đối không hy vọng nghe được, thậm chí nếu Lương Thu có nói vài lời vô ích thì cô cũng không muốn lại

nhìn thấy đáng vẻ chưa thực sự bỏ cuộc của anh ta. Thực sự cô biết mình và Lương Thu là không thể, cho nên dù đối phương muốn thế nhưng cô cũng sẽ không cho anh ta cơ hội.

"Tuy nói như vậy nhưng trong lòng tôi chỉ dành riêng ,cho anh ấy, không còn chỗ trống cho bất kỳ người nào nữa rồi. Xin lỗi, Tiểu Lương, tôi thật sự rất cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi trong thời gian qua."

"Những việc này đều là do anh cam tâm tình nguyện, chỉ cần có thể khiến em vui thì dù anh có làm nhiều hơn vậy anh cũng cam lòng."

"Tôi cũng tin tưởng anh về điểm này nhưng rất xin lỗi, anh đã đến chậm một bước rồi."

Lương Thu dường như chưa từ bỏ ý định nên hỏi tiếp: "Vậy ý em nói rằng nếu chưa có bạn trai thì sẽ chấp nhận anh đúng không?"

"Tôi không phải có ý này, tôi chỉ đứng ở góc độ khách quan là một người bạn với anh vậy thôi. Tôi cảm thấy anh là một người tốt thì nên yêu một người phụ nữ cũng tốt giống như anh vậy."

"Anh không cần những người khác, anh chỉ cần em. Tiểu Quý, tuy em đã có bạn trai nhưng xin em cũng đừng từ chối anh có được hay không? Anh nguyện ý không dính chặt lấy em, chỉ yên lặng quan tâm từ xa mà thôi."

"Anh cần gì phải làm vậy? Anh còn trẻ như vậy, có biết bao cô gái khác đang chờ đợi, tôi hi vọng anh đừng lãng phí thời gian với tôi làm gì. Anh cũng có thể tưởng tượng được chúng tôi ckhó khăn lắm mới đến với nhau được. Mà nếu anh nghĩ tôi như vậy thì anh cũng quá xem thường tôi rồi."

"Không, em đừng nói vậy. Thật ra anh chỉ hi vọng em đừng vứt bỏ anh. Anh sẽ cạnh tranh công bằng với anh ta để có được em, anh tin người

rời đi sẽ là bạn trai em vì anh ta chưa đối xử tốt với em mà anh sẽ coi em như nàng công chúa của lòng anh, sẽ đối xử thật tốt với em. Em yên tâm rồi nhé."

Quý Tiểu Đông cũng không chấp nhất trong lời nói của Lương Thu có bao nhiêu vô lễ với mình, trái lại cô tiếp tục tận tình khuyên nhủ: "Tiểu Lương, gần đây tôi cũng nhận ra anh cũng có quan tâm tới tôi mà tôi cũng tin anh có thể làm được những điều anh đã hứa. Nhưng người tôi yêu chính là bạn trai của tôi mà tôi cũng không có bất cứ lý do gì để vứt bỏ anh ấy. "

"Nói thật anh cũng không muốn sẽ có kết thúc như vậy nhưng vì đây là lần đầu tiên anh tỏ tình với một cô gái, lại không ngờ ... "

"Là lỗi của tôi, tôi khiến anh hiểu lầm."

"Tuy rằng em đã có bạn trai nhưng anh không hối hận vì đã yêu em. Như vậy đi, trước tiên em nhận hoa này đi, anh bảo đảm chỉ là bạn bè thôi, được không?"

"Tiểu Lương, tôi —— "

Quý Tiểu Đông muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Còn Lương Thu khi nhìn khuôn mặt sầu khổ, do dự của cô thì cười khổ, trong lòng quên đi buồn bã mà thông thả nói: "Nếu em cảm thấy miễn cưỡng quá thì thôi vậy. Chúng ta về thôi, anh đưa em đến trạm tàu điện ngầm."

"Không, chờ chút, chỉ cần anh đồng ý rằng hai chúng ta chỉ coi nhau như bạn bè thôi, được không?"

"Xin lỗi, việc này e là anh làm không được, anh không thể khống chế nội tâm của chính mình, cũng không thể khống chế tình cảm mạnh mẽ trong lòng anh. Hay là thôi đi, bỏ bó hoa này đi, chúng ta về thôi."

Trong đầu Quý Tiểu Đông lúc này là cảm giác tràn ngập nồng đậm ưu thương. Cô có thể hiểu cho tâm tình của Lương Thu lúc này bởi vì chính cô cũng đang yêu một người không yêu mình, cảm giác yêu đơn phương thật là quá mức cay đắng. Ngoài ra Lương Thu còn là một người bạn thân với cô, sao cô lại có thể nhẫn tâm làm thương tổn một người bạn tốt như thế chứ?

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Yêu Mến (Phần Ba)

"Tiểu Lương, đừng như vậy, tôi thật sự không muốn làm tổn thương anh."

"Không, em không làm tổn thương anh. Nếu lúc nào anh cũng theo sau em thì khẳng định em cũng sẽ cảm thấy rất khó chịu trong lòng. Chỉ là trong lúc nhất thời anh khó có thể chấp nhận được. Hãy tin anh, qua một thời gian cũng sẽ không có chuyện gì nữa."

"Xin lỗi anh."

"Em không cần xin lỗi, bởi vì em không làm việc gì sai trái mà do anh đơn phương thích em. Em yên tâm, anh sẽ không quấy rầy em nhưng anh hi vọng em có thể coi anh như một người bạn, chỉ cần bắt một cú điện thoại khi anh gọi tới hoặc chỉ đơn giản là trả lời tin nhắn của anh thôi."

Cuối cùng Quý Tiểu Đông cũng cảm thấy dễ chịu hơn khi thấy Lương Thu nhượng bộ. Cô cũng không quên lặp lại quan điểm của chính mình: "Đương nhiên rồi, nếu là bạn bè thì được vì anh là một người tốt hiếm gặp được."

"Cho dù tốt đến thế nào thì cũng không thể làm bạn trai em được, không phải sao? Được rồi, không nói đến vấn đề này nữa. Em cũng đừng lo lắng cho anh, cũng không nên cảm thấy áy náy, anh vẫn là Tiểu Lương, người bạn tốt nhất của em."

"Cảm ơn anh, vậy tôi cũng xin nhận bó hoa này. Nếu như, tôi nói nếu như, một ngày nào đó, trong lòng tôi thật sự không có ai, người đầu tiên tôi suy nghĩ đến chính là anh."

Lương Thu không dám tin, anh trừng lớn hai mắt hỏi: "Thật không?"

"Đương nhiên, bởi vì anh xứng đáng."

"Cảm ơn em, Tiểu Quý, anh thật vui vẻ đấy."

Quý Tiểu Đông mỉm cười nhắc nhở nói: "Đương nhiên anh được quyền vui vẻ nhưng cũng đừng nên ôm hy vọng quá lớn. Bởi vì khi tôi thích ai đó thì rất khó thay đổi."

"Tuy rằng anh không dám hứa chắc sẽ chờ em cả đời nhưng ít ra trước khi em kết hôn anh sẽ vẫn ôm giấc mộng này. Đây chính là lời hứa."

"Thật là một tên ngốc. Được rồi, chúng ta đã nói nhiều rồi, bây giờ nên về nhà thôi."

Quý Tiểu Đông ôm hoa mỉm cười đứng dậy rời đi, còn Lương Thu thì vui vẻ bước theo phía sau.

Khi đến trước cửa, Quý Tiểu Đông quay đầu lại nhẹ nhàng nói: "Vậy tôi về trước."

Ánh mắt Lương Thu thể hiện quá nhiều thâm tình, thậm chí anh còn áy náy nói: "Ừm, được, hi vọng chuyện này sẽ không để lại cho em quá nhiều lo lắng."

"Con người tôi quên rất nhanh nên anh cũng yên tâm rằng nó sẽ không là nỗi lo lắng của tôi."

"Cảm ơn em, đi đường cẩn thận, về nhà đừng quên nhắn tin báo bình an với anh."

Đối mặt với người bạn quan tâm mình, Quý Tiểu Đông hài lòng cười đáp lại nói: "Việc này là đương nhiên, anh cũng về nghỉ ngơi sớm một chút, chắc hôm nay anh cũng mệt mỏi nhiều rồi."

"Anh rất khỏe, hôm nay anh có cảm giác rất thành công. Hiện giờ, anh cảm thấy rất thú vị khi làm việc ở đây."

"Vậy thì tốt, tôi đi trước, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Lương Thu nhìn theo bóng dáng cô xoay người bước đi, bóng dáng nho nhỏ kia cũng rất nhanh biến mất ở nơi khúc quanh ngay trạm tàu điện ngầm. Cuối cùng, ánh mắt ấm áp của anh cũng mờ dần đi.

Nếu như có thể, anh thật sự hi vọng mình có thể tiếp tục theo đuổi sau lưng cô, muốn đi cùng cô trên quãng đường đó, làm người bảo vệ duy nhất của cô, sẽ không để cô chịu bất kỳ thương tổn cũng như uất ức nào.

Nhưng một người phụ nữ tốt như vậy, tại sao lại chưa có bạn trai đây? Nghĩ lại thì anh cũng cảm thấy chính mình quá sơ ý nhưng vì tình cảm quá sâu đậm nên anh cũng không hối hận. Anh tin tình yêu của mình sẽ được đền bù xứng đáng, có một ngày cô sẽ chủ động đến với anh.

Mãi đến tận khi xác định Lương Thu không còn dõi theo mình nữa, Quý Tiểu Đông mới thở ra một hơi thật dài, thậm chí cô còn cong người ngồi trên tàu điện ngầm nhớ lại cảnh Lương Thu tỏ tình với mình khiến cô cảm thấy không ứng phó kịp.

Tuy sớm chú ý anh ta quan tâm đặc biệt mình nhưng vì mình cũng từng nhiều lần từ chối lời hẹn hò của anh nên cũng yên tâm phần nào. Thế nhưng ngày hôm nay chính là một ngày thật đặc biệt, không ngờ cô lại đồng ý đi ăn cơm với anh. Cô vẫn biết chuyện Lương Thu nói lời tỏ tình với mình chỉ là sớm hay muộn nhưng cô không ngờ lại là hôm nay. Cô

không thể đồng ý lời tỏ tình của anh vì trong lòng cô đã bị hình bóng của Hoàng Phủ Chính lấp đầy.

Kể từ lúc cô với anh ôm nhau trong phòng họp thì Quý Tiểu Đông cũng phát hiện trong đầu mình đều là bóng dáng của anh, bất luận cô có làm gì cũng không thể xoá hình bóng anh ra khỏi đầu óc mình được. Hơn nữa sự việc lần này cũng không giống như lúc trước mà hai người đã thật sự tiếp xúc thân thể. Như vậy, nếu nói trên cơ sở tình yêu thì quả thật hai người đã có tiến bộ rất lớn rồi.

Nhưng đáng tiếc, cô và anh không phải là người yêu.

Ngày hôm sau, Quý Tiểu Đông nhận được thông báo rằng muốn mời cô đến văn phòng của chủ tịch một chuyến.

Cô cũng đã đoán được chắc là chuyện mất trộm đồ trong văn phòng. Nếu như chủ tịch sẽ ra lệnh trả lại tiền thưởng cho mình thì đương nhiên cô cũng sẽ không từ chối. Bởi vì như Lương Thu đã nói, tiền thưởng là của mình vất vả làm việc mới có thì không vì lý do gì mà mình phải nhường bộ.

Cô đi thẳng tới lầu hai mươi tám, đầu tiên là nhìn thấy thư ký Uông. Đã từng nghe danh tiếng của cô ấy, giờ đây cô ấy trông thật xinh đẹp, trang phục công sở tinh tế mà nụ cười trên mặt luôn thân thiết lại hiền hoà.

"Xin chào, cô là Tiểu Quý thuộc phòng hành chính, đúng không?"

"Đúng, là tôi, chào cô thư ký Uông."

"Chủ tịch cũng đang chờ cô, mời cô vào."

Thư ký Uông gõ cửa, sau khi được sự cho phép của người bên trong thì cô ấy nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Tiếp theo, cô quay lại ra hiệu cho Quý Tiểu Đông bước vào.

"Cảm ơn."

Quý Tiểu Đông vững bước đi vào. Tuy cô chưa tiếp xúc nhiều với chủ tịch nhưng cô cũng không thấy e sợ. Ông ấy xem ra cũng không đáng sợ, hơn nữa cô cũng không làm sai việc gì đến nỗi sợ hãi như vậy.

Vừa bước vào, điều khiến cô cảm thấy ngạc nhiên chính là Hoàng Phủ Chính cũng có mặt trong phòng của chủ tịch nhưng cô cũng nhanh chóng bình tĩnh và chào đáp lễ: "Chào chủ tịch và tổng giám đốc."

"Tiểu Quý, ngồi đi."

"Cảm ơn chủ tịch."

Hoàng Phủ Toàn đưa ra một tập tài liệu, đồng thời ông cũng tháo mắt kính xuống và để qua một bên, nhìn thẳng vào mắt Quý Tiểu Đông , nói: "Hôm nay tôi gọi cô đến đây là có chuyện muốn thương lượng với cô. Chuyện mất trộm ở văn phòng, bây giờ đã sáng tỏ, chính là do Dương Mỹ Lệ làm. Vì cô là người bị hại nên tôi cũng muốn nghe ý kiến của cô trước."

"Tôi không có ý kiến gì. Hiện tại sự thật đã rõ ràng rồi, tôi có cảm giác mình rất may mắn."

"Vậy cô có ý kiến gì về việc xử phạt Dương Mỹ Lệ hay không? Cô cứ yên tâm, những lời cô nói hôm nay sẽ chỉ có cô và chúng tôi biết mà thôi, còn lại không ai biết. Tuy tôi không dám hứa chắc rằng sẽ là một trăm phần trăm tiếp thu ý kiến của cô nhưng tôi cam đoan sẽ xem xét và cân nhắc thật cẩn thận."

"Cách thức xử lý sao? Tôi cũng không có ý kiến gì. Thực ra, tôi thật sự không quan tâm chuyện này, quản lý Dương làm như vậy chỉ vì cô ấy lo lắng về tình cảm của chính mình chịu đến uy hiếp, cô cũng không phải vô duyên vô cớ hãm hại tôi."

"Từ lúc nào cô biết cô ấy yêu A Chính?"

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Yêu Mến (Phần Bốn)

Quý Tiểu Đông nhìn Hoàng Phủ Chính một chút, không biết mình nên trả lời thế nào mới thỏa đáng. Mà trong tình huống này, e là anh ấy muốn nhắc nhở cô cũng không được nên lúc này cô cũng không thể làm gì khác hơn là ăn ngay nói thật: “Ngay từ lúc tôi bước chân vào làm việc ở đây, không bao lâu liền nghe được các đồng nghiệp đã nói, như vậy. Hơn nữa quản lý Dương cũng đã từng nói với tôi như vậy.”

"Cô ấy nói sao?"

"Vào sinh nhật tôi, trùng hợp cũng là sinh nhật của tổng giám đốc, tôi mời tất cả các đồng nghiệp trong phòng làm việc ra ngoài ăn cơm. Nhưng lúc ấy quản lý Dương nói cô ấy muốn dự sinh nhật của tổng giám đốc. Vì vậy, tôi tin chính xác là có việc này."

"Ừm, thực ra tôi cũng sớm biết cô ấy có cảm tình đặc biệt với A Chính nhưng lại không ngờ cô ấy sẽ làm ra những việc như vậy. Tôi cũng rất đáng tiếc vì chuyện hôm nay cô gặp phải. Vì vậy, hôm nay tôi gọi cô đến đây là muốn nghe ý kiến của cô hoặc là tôi hy vọng sẽ có chút gì đó để bồi thường cho cô. "

"Tổng giám đốc, cũng không cần cảm thấy áy náy bởi vì ngài không có sai. Nếu như tôi nói mình không để ý về chút nào về chuyện này thì có lẽ ngài sẽ cho rằng tôi giả dối. Thế nhưng cuối cùng sự việc cũng sáng tỏ, không những thế tôi còn lại được trong sạch. Như vậy cũng đã đủ lắm rồi, những việc khác tôi không cần."

Không nhìn ra trên mặt Hoàng Phủ Toàn thể hiện bất kỳ tâm tình nào, ông vẫn bình tĩnh nói: "Chúng tôi cũng đã điều tra việc này xong rồi nhưng chúng tôi muốn làm gì đó hơn nữa để bồi thường cho cô. Cô có cần gì không?"

"Tổng giám đốc, không biết ngài có nhớ tôi ,chính là người trúng giải nhì trong buổi lễ kỷ niệm công ty thành lập ba mươi năm không? Vừa gia nhập vào công ty, thời gian cống hiến cho công ty cũng không nhiều mà lại được nhận được một món quà có giá trị tương đối lớn như vậy cũng đủ khiến tôi hạnh phúc và mãn nguyện rồi. Ngoài việc đó ra, tôi còn nhận được tiền thưởng, lại còn không đóng thuế cho giải thưởng ấy nữa nên những việc nhỏ như thế này tôi cũng không quan tâm."

"Cô thực nghĩ như vậy?"

"Tôi không biết ngài sẽ hỏi những vấn đề này nên tôi cũng không chuẩn bị trước. Hi vọng tôi không khiến ngài thất vọng."

"Đương nhiên là không. Tiểu Quý, cô là một người tốt, công ty rất cần những người như cô. Tôi hi vọng cô vẫn có thể tiếp tục làm việc ở tập đoàn Thái Tử này, tôi cũng rất vui khi được gặp cô ở hội nghị cấp cao của công ty."

Nghe xong, Quý tiểu Đông lộ ra nụ cười chân thành, cô vẫn dùng giọng bình thản đáp lại nói: "Được ngài để mắt đến thật là niềm vinh hạnh cho tôi, tuy rằng mục tiêu có chút xa xôi nhưng tôi sẽ cố gắng."

"À, đúng rồi, tiền thưởng của cô, tôi đã giao cho phòng tài vụ trả lại cho cô. Đó là khoản tiền của cô."

"Cảm ơn chủ tịch."

"Nếu cô không có ý kiến gì nữa, tôi và A Chính sẽ quyết định. Đối với việc mất trộm lần này, cũng vì hình tượng công ty nên chúng tôi quyết định

tạm thời không công khai bí mật này. Nói cách khác, lần này cô chịu oan ức rồi, mong cô thứ lỗi cho."

"Không sao, tôi cũng rất tình nguyện vì công ty làm ít chuyện."

Rốt cuộc Hoàng Phủ Toàn cũng yên lòng, lần nữa căn dặn nói: "Cũng xin cô đừng nói với bất cứ ai về chuyện này. Nếu không chúng ta cũng chỉ làm công cốc."

"Tôi hiểu rồi, tôi nhất định sẽ giữ bí mật."

"Mặt khác, bởi vì Dương Mỹ Lệ sẽ nghỉ ít nhất là một tháng nên những việc ở phòng hành chính sẽ tạm thời do cô thay thế. Nói cách khác, tôi muốn mời cô lên làm quản lý phòng hành chính khoảng một tháng."

Vốn cho rằng sắp kết thúc cuộc nói chuyện, vào lúc này Quý tiểu Đông lại bỗng nghe một tin tức khiến cô khiếp sợ như vậy. Cô cũng không chút nghĩ ngợi liền trực tiếp từ chối nói: "Việc này.... thưa chủ tịch, tôi e mình chưa thể đảm đương vị trí to lớn như thế này. Tôi vẫn chỉ là một nhân viên mới thuộc bộ phận hành chính, còn việc gánh vác cả một bộ phận to lớn như vậy, tôi sợ mình không thể đảm đương nổi. À, đúng rồi, trong phòng hành chính, có tổ trưởng Lưu có thể đảm đương vị trí quản lý này tốt nhất đấy. Cô ấy rất chăm chỉ, cũng rất thông minh, mà quan trọng nhất chính là cô ấy có thể làm việc này rất tốt. Trong phòng hành chính, lời cô ấy nói cũng rất có uy, tôi bảo đảm nếu đề cử cô ấy thì không ai có ý kiến gì."

"Cô đang e sợ đồng nghiệp sẽ không phục cô?"

"Cũng coi là như thế đi nhưng thực ra tôi cũng không phục chính mình."

"Chính cô sao? Lời ấy nghĩa là sao?"

Hoàng Phủ Chính cũng rất bất ngờ khi Quý tiểu Đông nói ra những lời như vậy. Anh nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, trong lòng rất muốn biết cô sẽ lấy lý do gì để giải thích lời của mình.

"Không phải ai cũng có thể làm quản lý được. Ngoài năng lực phải còn cần đến kinh nghiệm mà tôi thật sự thiếu những tố chất này. Còn nữa, nếu tôi chấp nhận ngồi lên vị trí này thì có cảm giác như đây là món quà chủ tịch muốn bồi thường cho tôi. Mà thật sự tôi chẳng quan tâm nhiều đến phương diện này, tôi vốn không hy vọng mình sẽ được thăng chức bởi vì tôi vẫn còn lưu luyến nhiều với đồng nghiệp trong bộ phận hành chính. Vì thế, tôi khẩn cầu chủ tịch hãy theo ý kiến của tôi, tạm thời cho tổ trưởng Lưu lên thay thế tạm thời quản lý Dương trong thời gian này."

"Tiểu Quý, tôi cảm thấy cô thật sự là một người rất đặc biệt đấy. Từ trước đến giờ, tôi cũng chưa từng nhìn thấy một nhân viên nào giống như cô vậy."

"Công ty nào cũng sẽ có vài ba nhân viên đặc biệt giống như vậy."

Khuôn mặt vốn nghiêm nghị của Hoàng Phủ Toàn giờ đây lại bắt đầu sinh động, ông cảm thấy hứng thú hỏi: "Đặc biệt? Sao lại đặc biệt?"

"Thưa chủ tịch, tôi không thể nói tiếp vì như vậy có thể ,sẽ bị cho là nịnh hót nữa."

"Ha ha, không ngờ tới một cô gái nhỏ như cô, khi nói chuyện cũng hài hước và thú vị như thế. Nhưng chỉ bằng những lời cô vừa nói lúc nãy, tôi tin cô có thể quản lý tốt cả bộ phận rồi. Vậy việc đó cứ quyết định như vậy đi, cô cũng đừng từ chối nữa."

"Thưa chủ tịch, những lời tôi nói lúc nãy đều là nói thật, tôi van xin ngài hãy để tổ trưởng Lưu lên làm quản lý tạm thời. Hiện giờ không ai thích hợp hơn cô ấy nữa đâu."

"Tôi không biết tổ trưởng Lưu là ai nhưng hiện tại tôi lại rất rõ năng lực của cô. Hãy tin tôi, tôi sẽ không nhìn lầm người."

Mắt thấy khẩn cầu đều vô hiệu, Quý Tiểu Đông vội vã lo lắng nhìn về Hoàng Phủ Chính giúp đỡ, nói: "Tổng giám đốc, anh có thể thuyết phục chủ tịch giúp tôi hay không?"

"Cô cũng biết, ông ấy là chủ tịch mà tôi chỉ là tổng giám đốc. Vì vậy, tôi phải tuân lệnh ông ấy mà cô cũng nên như vậy."

"Tôi —— "

"Tiểu Quý, cô cũng không cần lo lắng, tin này sẽ do A Chính tuyên bố. Tôi biết lần này kêu cô lên thay quyền quản lý Dương cũng chưa chắc là chuyện tốt, bởi vì việc này đối với cô chính là một thử thách rất lớn. Đầu tiên, cô phải đối mặt với các nghi vấn của các đồng nghiệp, lại có công việc mới chưa quen thuộc. Những việc này đều cần cô cố gắng thích nghi, hi vọng cô có thể tiếp tục kiên trì."

HÀO MÔN THUẦN LUYỆN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Yêu Mến (Phần Năm)

"Nếu như chủ tịch không thể rút mệnh lệnh, vậy thì tôi cũng đành phải tuân theo. Đây cũng coi như rèn luyện thêm, tôi nhất định phải cố gắng thật nhiều."

Nói xong việc công, ông chuyển sang nói đến việc tư, Hoàng Phủ Toàn thân nhiên nói tiếp với giọng nhẹ nhàng: "Đúng rồi, A Chính hiểu việc nội bộ công ty nhất, có gì khó khăn cô cứ đến hỏi cậu ta. À, hai người quen nhau rồi đúng không? Có lần tôi nghe cô gọi là lão đại."

"Ạch —— xin lỗi, là tôi thất lễ và bất kính. Sau này tôi sẽ không như vậy nữa."

"Cô cũng không cần lo lắng, tôi không có ý trách cứ cô. Chẳng qua tôi nhận thấy quan hệ giữa hai người cũng không tệ lắm nên nghĩ rằng có lẽ công việc ở đây khá thuận buồm xuôi gió hơn mới đúng."

"Được chủ tịch để mắt đến, thật sự là niềm vinh hạnh cho tôi. Thực ra anh ấy là người biết rõ nhất năng lực của tôi nên tôi cảm thấy rất xấu hổ vì những biểu hiện lúc trước của mình."

"Ba à, con rất rõ năng lực của cô ấy. Ngoài cô ấy ra thì không ai có thể thích hợp hơn với vị trí quản lý này được đâu."

Trong nhất thời ánh mắt Quý Tiểu Đông bỗng cảm thấy tối sầm lại, suýt chút nữa đã hôn mê bất tỉnh. Hoàng Phủ Chính nhìn tận mắt thấy mình

gặp nạn mà lại vô tình không cứu giúp thì thôi, lại còn một , cước đạp mình hạ xuống? Ôi, có ai lại ác độc như thế không?

"Được rồi, A Chính, con mau dẫn Tiểu Quý đến phòng hành chính để thông báo tin này đi. Có câu “rồng không thể mất đầu” nên con hãy đến đó thông báo về người kế nhiệm chức vụ của quản lý Dương."

"Dạ được, Tiểu Quý, chúng ta đi thôi."

"Chào chủ tịch."

"Chào."

Quý Tiểu Đông không nhớ rõ rốt cuộc làm thế nào mình mới có thể rời khỏi văn phòng của chủ tịch. Cô chỉ nhớ lúc mình cùng Hoàng Phủ Chính bước vào thang máy, sau đó mới từ từ tỉnh táo lại.

"Tổng giám đốc, sao lại như vậy?"

"Đây là quyết định của ba tôi, tôi chỉ đề xuất rằng nên trả lại tiền thưởng cho cô thôi. Còn những việc khác thì tôi cũng không biết."

"Anh biết rõ năng lực của tôi còn kém xa quản lý Dương mà khi này anh lại nói tôi rất thích hợp ở vị trí đó."

Gương mặt Hoàng Phủ Chính thấp thoáng nét cười, anh hỏi ngược lại: "Vậy cô có gì mà khiến cô cảm thấy mình kém xa quản lý Dương lắm đây?"

"Anh cũng biết rõ mà, tôi làm ra những việc rắc rối thôi."

"Công việc trước đây cô làm và công việc cô sắp bắt đầu làm có quan hệ gì sao?"

Quý Tiểu Đông mạnh mẽ trả lời: "Đương nhiên là có, vì thế tôi mới nói năng lực của tôi có điểm khiếm khuyết."

"Tôi lại không cho là như vậy, mà đây là quyết định của ba tôi. Tôi cũng không thể thay đổi được."

"Quên đi, cứ coi như tôi chưa nói gì."

Hai người không tiếp tục nói nữa, nhìn Quý Tiểu Đông hơi nhíu lông mày, Hoàng Phủ Chính có cảm giác hình như mình đang chọc giận cô gái này. Anh có chút lo lắng nói:

"Thực ra cô cũng không cần sợ hãi, việc làm quản lý cũng không quá khó khăn như vậy đâu. Có gì tôi sẽ góp ý kiến với cô."

"Cảm ơn."

"Hay là cô đang lo lắng sợ các đồng nghiệp có ý nghi ngờ cô?"

"Được rồi, không có chuyện gì."

Quý Tiểu Đông giống như không muốn nói chuyện, cô chỉ trả lời đơn giản khiến Hoàng Phủ Chính càng thêm cảm thấy có chút hối hận rồi.

Hai người im lặng đi tới văn phòng của bộ phận hành chính, mọi người vừa nhìn thấy đang trong thời gian làm việc mà tổng giám đốc đột ngột tới thăm thì chắc chắn có chuyện muốn tuyên bố rồi. Mọi người đều căng thẳng và chăm chú vì không muốn mình nghe bị sót một chữ nào.

Tổ trưởng Lưu đứng lên, nhiệt tình đón tiếp nói: "Tổng giám đốc, sao ngài đến đây ạ? Có chuyện gì chỉ cần ngài dặn dò một tiếng là được, không cần phiền ngài tự mình đến nơi này đâu ạ."

"Chuyện này cũng tương đối quan trọng nên tôi phải tự mình tới đây để tuyên bố. Chuyện là như thế này, vì quản lý Dương có việc riêng nên xin

ngỉ dài hạn khoảng một tháng. Trong lúc đó, Quý Tiểu Đông sẽ phụ trách công việc của cô ấy, hy vọng mọi người phối hợp, hỗ trợ giúp đỡ cho cô ấy hoàn thành tốt công việc này.”

Giọng của Hoàng Phủ Chính như đang trò chuyện nhưng cũng khiến các đồng nghiệp trong phòng hành chính này kinh ngạc đến quên phải ứng phó thế nào. Cuối cùng, tổ trưởng Lưu vẫn là người có phản ứng nhanh, cô mỉm cười đáp lại nói: "Được, không thành vấn đề, đây là việc chúng tôi nên làm."

"Vậy mọi người cứ tiếp tục làm việc đi, tôi cũng trở về phòng làm việc của mình đây."

"Tổng giám đốc đi thông thả."

Quý Tiểu Đông có cảm giác toàn thân mình trống rỗng, cô chỉ ơ hờ dựa vào cạnh bàn. Cuối cùng sau khi Hoàng Phủ Chính rời khỏi đây, cô mới ngẩng đầu lên để đối mặt với ánh mắt của tất cả mọi người.

Lúc này, trong phòng làm việc cũng không có ai lên tiếng, không khí trầm ngập kỳ dị và yên tĩnh, khác hẳn với những tiếng la hét ồn ào thường ngày. Mọi người đều chỉ yên lặng đứng đó mà nhìn Quý Tiểu Đông, giống như đang chờ cô mở miệng xác nhận điều họ mới vừa nghe được có đúng không.

Quý Tiểu Đông nhắm mắt lại, im lặng khoảng hai giây đồng hồ, lại một lần nữa mở mắt nhìn tất cả mọi người trong phòng. Cuối cùng lời ít ý nhiều, mở miệng nói: "Tớ biết mọi người đều đang rất tò mò, cũng đang , hồi hả chờ đợi lời giải thích của tớ. Thế nhưng tớ xin mọi người cho tớ một cơ hội, đợi đến lúc tớ không còn làm công việc thay quản lý Dương nữa thì hãy trở lại hỏi tớ lý do được không? Đến lúc đó, tớ biết gì sẽ nói nấy, tuyệt đối không giấu diếm mọi người, có được không?"

Không ai nói tiếp, hiển nhiên lời cô nói lúc này không phải là điều các đồng nghiệp đang muốn nghe nhất.

Tổ trưởng Lưu tin Quý Tiểu Đông chắc có nỗi khổ tâm trong lòng nên cô ấy mới phải trốn tránh như vậy. Nghĩ vậy, cô ngược lên ý nói: "Đương nhiên có thể, Tiểu Quý, chị tin em."

"Cảm ơn chị, tổ trưởng Lưu."

Một người đồng nghiệp khác than thở nói: "Tiểu Quý, vậy chúng tớ có thể hỏi cậu một ít chuyện không liên quan đến việc lúc này tổng giám đốc thông báo không? Ví dụ như vụ kẻ trộm đột nhập vào phòng?"

"Đương nhiên có thể, thế nhưng tớ cũng mong các cậu đừng gọi tớ là quản lý Quý, nếu không tớ sẽ lập tức không mở miệng kể với các cậu bất cứ điều gì."

"Vâng, thưa quản lý Quý."

Hôm nay đã là lần thứ hai Quý Tiểu Đông suýt ngất xỉu. Tuy cô biết các đồng nghiệp vẫn đối xử với mình giống như trước đây nhưng danh xưng này khiến cô thực sự khó chịu, cô cố ý ngạc nhiên kêu lên: "Ôi, tớ đột nhiên nhớ tới mình còn có rất nhiều việc chưa làm, thời gian cũng không còn sớm nên tớ phải nhanh chóng làm cho xong mới được."

Mọi người đều biết cô chỉ muốn lấy cớ để trốn tránh họ nhưng nhìn cô thực sự không muốn nói nên họ vẫn tạm thời bỏ qua cho cô.

Quả nhiên một lúc sau tổ trưởng Lưu gửi tin nhắn MSN cho Quý Tiểu Đông.

"Tiểu Quý, chị tin em có nỗi khổ tâm không nói ra được, bằng không em cũng sẽ không bị khó xử như vậy."

"Sư phụ, vẫn là chị hiểu em nhất. Thực ra, hôm nay ở trước mặt chủ tịch và tổng giám đốc, em đã cố gắng đề cử chị lên làm thay quản lý Dương nhưng bọn họ kiên trì muốn để em thử việc này. Em xin thề những điều em nói đều là sự thật."

"Đó là sự sắp xếp của lãnh đạo, em cũng không nên cảm thấy có lỗi với chị, ngược lại em phải cố gắng làm tốt công việc này , biết không? Cũng đừng để cho lãnh đạo thất vọng, bằng không bọn họ sẽ cho là bộ phận hành chính chúng ta không có năng lực. Đúng rồi, nếu em có khó khăn gì thì cứ mở miệng, chị nhất định cố gắng giúp đỡ em."

"Thật là cảm động, cảm ơn chị."

Tổ trưởng Lưu lại gửi một mặt cười ngọt ngào khiến Quý Tiểu Đông rốt cục cũng cảm thấy thoải mái không ít.

Quý Tiểu Đông làm việc với vị trí quản lý tạm thời chưa được mấy ngày, cô cũng nhận ra việc này cũng không dễ dàng như vậy. Tuy rằng cũng làm việc trong công ty nhưng nó khác hoàn toàn so với những việc trong bộ phận hành chính này. Cô tựa như một bà quản gia tự sinh tự lực bơi trong một đại gia đình to lớn, chuyện lớn rất nhiều mà chuyện nhỏ như trời đầy sao. Vì vậy, Quý Tiểu Đông bận bịu đến nỗi còn không có thời gian ăn cơm nữa.

HÀO MÔN THUẦN LUYỆN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Yêu Mến (Phần Sáu)

Đột nhiên có một ngày, Quý Tiểu Đông nhận được thông báo nói cô phải tham dự hội nghị cấp cao. Lúc này, cô đang thay quyền quản lý cho quản lý Dương thì đương nhiên cô cũng phải đến dự họp. Đây là lần đầu tiên cô được tham gia loại hội nghị như thế này. Tuy mấy ngày qua cô đã trải qua rèn luyện cực khổ nhưng trong lòng cô vẫn không khỏi có chút thấp thỏm và bất an.

Có thể là vì trong phòng họp xuất hiện nhiều khuôn mặt xa lạ, lại có rất nhiều người đang len lén nhìn kỹ Quý Tiểu Đông. Cô cảm thấy rất kỳ lạ. Cô nghĩ rằng đây là một cơ hội để cô có thể chứng minh mình là một người quản lý giỏi. Tuy nhiên, cô cũng cảm thấy một chút lo lắng. Cô nghĩ rằng đây là một cơ hội để cô có thể chứng minh mình là một người quản lý giỏi. Tuy nhiên, cô cũng cảm thấy một chút lo lắng.

Chỉ chốc lát sau, tất cả mọi người đến đông đủ, Hoàng Phủ chính bắt đầu chủ trì hội nghị.

"Chào tất cả mọi người, ngày hôm nay triệu tập mọi người đến đây là vì có chuyện quan trọng muốn nói với tất cả mọi người. Hiện tại, tôi xin giới thiệu với các vị đây là Quý Tiểu Đông ở bộ phận hành chính, là người tạm thời thay thế chức vụ của quản lý Dương. Vì quản lý Dương có việc xin nghỉ dài hạn nên tạm thời chức vụ này sẽ do cô ấy thay thế. Mong các vị nhiệt tình giúp đỡ."

Quý Tiểu Đông đứng lên khom người chào, lễ phép cúi chào giữa những tiếng vỗ tay của mọi người, nói: "Cảm ơn các vị, tôi vẫn còn là một người mới, xin các vị giúp đỡ nhiều hơn."

Không lâu sau đó, hội nghị chính thức bắt đầu. Vì chưa tới lúc bộ phận hành chính báo cáo doanh số nên Quý Tiểu Đông đều im lặng ngồi đó. Chỉ khi nào cần có ý kiến cô mới giơ tay phát biểu một vài câu để chứng tỏ mình vẫn còn có mặt trong phòng họp này.

"Được rồi, trước khi kết thúc buổi họp, tôi muốn nghe ý kiến của mọi người về một vấn đề nhỏ."

Ánh mắt của Hoàng Phủ Chính lướt qua nhìn khắp mọi người đang có mặt ở đây một lần, sau đó anh chăm chú nói: "Trước đây không lâu, nghe nói trong thành phố nọ có một công ty lớn bị mất trộm. Ở thời điểm đó, dĩ nhiên công ty kia chưa trang bị đến những trang thiết bị tối tân như hiện nay, cũng không có camera thu hình lại nên khi cảnh sát đến điều tra thì họ cũng lập tức lâm vào thế bí, đến giờ vẫn không thể nào phá được vụ án trộm đó. Sau khi tôi xem tin tức đó thì cũng cảm thấy rất khiếp sợ, đồng thời nghĩ lại thật sự hiện giờ công ty chúng ta có phải đã quá lơ đãng trong việc lắp đặt camera ghi hình lại phòng khi có việc cấp thiết xảy ra? Tôi cũng đã từng hỏi qua bảo vệ dưới lầu, toàn công ty chỉ có một cái camera được đặt ngay cửa chính và một camera ở bãi đậu xe mà thôi. Vì lẽ đó, tôi cũng muốn hỏi rằng chúng ta có nên xem xét trang bị thêm nhiều camera tối tân với mục đích bảo vệ sinh mạng của nhân viên và tài sản của công ty cũng như từng cá thể nhân viên hay không?"

Toàn thân Quý Tiểu Đông hơi chấn động, cô ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Phủ Chính cũng đồng thời chạm ánh mắt của anh nhưng chỉ một hồi sau cô lại rất nhanh dời mắt đi. Cô cũng hiểu rõ cái gọi là "công ty lớn" chính là đang ám chỉ đến công ty nào rồi. Tuy cô biết rõ Hoàng Phủ Chính đã đích thân sắp xếp giải quyết vụ việc này nhưng cô không nghĩ đến anh sẽ để tâm đến chuyện này như vậy.

"Tôi cho rằng trang bị thêm nhiều camera cũng là một phúc lợi cho nhân viên. Ở vào tình thế như vậy, công việc sẽ suôn sẻ hơn rất nhiều đồng thời cũng khiến cho nhân viên có cảm giác an toàn hơn khi làm việc ở đây."

"Đúng đấy, nói như vậy, nếu đặt nhiều camera thu hình ở nhiều nơi thì tỉ lệ phạm tội sẽ giảm đi rất nhiều."

"Ở Thượng Hải, camera thu hình trở thành một thứ không thể thiếu. Đồng thời nó cũng là một trong những thiết bị được những người chủ sử dụng nhiều nhất trong việc quản lý các nhân viên của họ. Rõ ràng nó đạt hiệu quả cao về khía cạnh này."

Nhìn thấy không ít người góp ý thảo luận và đồng tình với mình như vậy, Hoàng Phủ Chính cũng cảm thấy thoải mái chút ít.

"Không biết tổng giám đốc muốn lắp đặt camera ở những nơi nào?"

Một giọng âm trầm vang lên từ nơi góc tối xa xôi ngay chỗ Quý Tiểu Đông đang ngồi. Hoàng Phủ Chính nhìn cô, tựa hồ rất hài lòng với sự tích cực tham dự của cô, anh mở miệng đáp: "Ngoại trừ tầng cường thêm ở những nơi bên ngoài, tôi còn dự định đặt ở mỗi tầng trệt hành lang. Như vậy cho dù có người đi bộ bên ngoài hành lang thì camera cũng sẽ thu lại hình ảnh rõ nét, đây cũng chính là một điểm mấu chốt chủ yếu."

"Đặt camera là chủ yếu để bắt được tội phạm chứ không phải không tin tưởng mọi người. Tôi cảm thấy nếu như đặt ở hành lang thì cũng có thể thấy rõ ai đang làm việc riêng tư trong giờ làm việc."

"Các công nhân viên sẽ làm việc riêng tư gì ở ngoài hành lang đây?"

"Nói thí dụ như, các vị nam từ phòng vệ sinh ra quên kéo khóa quần, khi quay trở lại chỗ ngồi thì mới phát hiện. Vậy xin hỏi mọi người lúc đó mọi người sẽ nghĩ như thế nào?"

Nói xong câu đó, quả nhiên có mấy người nam lén lút cúi đầu nhìn xuống đũng quần của mình.

Hoàng Phủ Chính không đồng ý phản bác nói: "Đây chỉ là những hiện tượng ngẫu nhiên, sẽ không xảy ra thường xuyên."

"Trên hành lang, quả thực có thể xảy ra rất nhiều chuyện, nói thí dụ như không cẩn thận té ngã chống vó, lúc đó sẽ không dám báo với đồng nghiệp chờ mình một chút. Tôi nghĩ lúc đó người trong cuộc sẽ không hy Die nd da n*****Sóc***Là*****Ta*****l e q uu ydo n,vọng mình bị người khác nhìn thấy những cảnh tượng như vậy. Mặc dù nói xác suất xảy ra những tình huống như vậy cực kì ít nhưng ai là tội phạm thì làm sao chúng ta biết trước được?"

Một người đàn ông thoảng có tuổi nói tiếp: "Mặc dù nói cơ hội phần tử tội phạm đột nhập vào đây không nhiều nhưng đó chính là biện pháp ngăn ngừa hữu hiệu nhất. Chúng ta chỉ lợi dụng điểm đó để bảo vệ tính mạng và tài sản của chính chúng ta mà thôi."

"Chỉ vì chỉ ngăn ngừa tội phạm mà lại làm bại lộ sự riêng tư của cả ngàn công nhân sao? Tôi cảm thấy đánh đổi quá lớn."

"Chúng ta trang bị máy thu hình mục đích là muốn xem lại tung tích của những phần tử tội phạm chứ không phải muốn vạch trần việc cá nhân của bất kỳ ai."

"Vấn đề là máy thu hình không phải là não người, nó chỉ có chức năng ghi lại những sự việc đã xảy ra mà không quan tâm người đó có phải là phần tử tội phạm hay là công nhân tốt."

Một đồng nghiệp nam lại tán đồng nói tiếp: "Thứ cho tôi lên tiếng nhắc nhở, nếu camera có quay lại những cảnh cá nhân hóa thì nó cũng sẽ không thể tiết lộ ra ngoài được. Những cuộn băng ghi hình này chỉ do bộ phận bảo vệ giữ, nếu không có lệnh của cấp cao thì họ cũng không có quyền công khai."

Một nhân viên nữ đeo kính cũng tiếp lời nói: "Tuy là như vậy nhưng chỉ cần là việc riêng tư thì sẽ có lúc bị phơi bày. Hiện tại, camera sử dụng mạng internet đều rất đa dạng, ngay cả Obama ở nhà trắng còn bị công khai ảnh thật của chính mình thì các người thấy có chuyện riêng tư nào mà giấu diếm mãi được?"

"Obama là nhân vật nổi tiếng khiến cả thế giới chấn động, có quá nhiều người muốn biết hành tung của ông ta. Còn chúng ta chỉ là dân chúng bình thường, không mấy người quan tâm đến chúng ta đâu."

"Anh nói vậy cũng nghĩa là nếu người muốn biết tin tức của anh chính là kẻ thù hay chí ít là người yêu thầm anh. Nếu họ biết bí mật của anh thì họ sẽ dùng nó để theo đuổi anh. Đến lúc đó anh sẽ cảm thấy vui vẻ sao?"

"Tôi không có kẻ thù, cũng không ai thầm mến tôi."

"Coi như là vậy nhưng nếu người bảo vệ xem vài chuyện riêng tư khá thú vị của anh thì anh ta có thể sẽ dùng internet lan tràn rộng rãi trong cộng đồng dân cư mạng thì sao? Hiện tại, lỗ hổng của việc lạm dụng mạng internet quá lớn, tin tức lại lan truyền rất nhanh, những người lướt trên mạng không thật sự quan tâm anh nghĩ gì, họ chỉ muốn chơi đùa chút thôi mà người trong cuộc lại không cảm thấy như vậy."

Một người trông giống như cấp trên của bộ phận bảo vệ không vui mở miệng nói: "Nói như cô, vậy chính là cô đang hoài nghi bộ phận bảo vệ không giữ kỷ luật nghiêm túc sao? Bọn họ vốn có nhiệm vụ là giữ gìn an toàn cho toàn công ty thì làm sao có thể sẽ phạm tội như thế được?"

"Tôi không có ý này, ý của tôi là bất luận người nào cũng đều sẽ có bí mật. Mà chỉ cần là bí mật thì ai cũng đều muốn biết. Tôi không có bất kỳ ý xấu đối với bộ phận bảo vệ mà trái lại tôi cũng cảm thấy bọn họ rất tài giỏi, rất vĩ đại. Cuối cùng, ý của tôi là không nên đặt camera ở hành lang mà thôi."

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Yêu Mến (Phần Bảy)

"Vậy mọi người xem công ty nên dựa vào cái gì để tăng cường bảo đảm an toàn an ninh đây?"

"Ở những nơi lưu động, đương nhiên có thể lắp đặt thêm nhiều camera. Nói thí dụ như bãi đậu xe dưới đất, trạm chờ , hoặc những nơi có nhiều người qua lại. Tôi vẫn có ý kiến rằng những người bảo vệ nên đi lại nhiều lần, vừa để xem xét an toàn an ninh trong công ty vừa là đòn cảnh cáo cho bọn tội phạm."

Lông mày Hoàng Phủ Chính đột nhiên giãn ra tựa hồ có lời muốn nói nhưng cuối cùng anh vẫn nhin xuống không mở miệng nói gì.

Quý Tiểu Đông dường như cũng hiểu tâm tư của anh, tiện đà bổ sung nói: "Tôi thấy việc lắp đặt camera cũng không phù hợp với công ty chúng ta cho lắm. Bởi vì muốn có lợi ích lớn hơn nữa thì quan trọng nhất là tăng thu nhập và giảm chi tiêu, mà việc bảo vệ đi qua lại để trông chừng công nhân viên chức rõ ràng chính là gia tăng khoản chi. Camera chỉ là một vật không có sự sống, nó có thể ghi chép tung tích phần tử tội phạm để Die nda n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n, nhân viên bảo vệ phát hiện ra những điều khác thường và họ sẽ cảnh cáo, sẽ kêu cứu, còn có thể bắt được tên trộm trong thời gian sớm nhất và sau đó họ sẽ truy ra nguyên do phạm tội. Về phương diện này, tôi nghĩ mọi người nên suy nghĩ rõ ràng hơn."

"Trong thành phố này có rất nhiều công ty đều gắn camera. Đây là kết quả công nghệ cao, chúng ta không nên chỉ dừng lại ở khía cạnh nhân lực mà thôi, bằng không trên thế giới này e là sẽ không có ai phát minh ra những đồ vật mới."

"Tôi không có nói camera không hữu dụng, chỉ hi vọng nó đừng xuất hiện quá gần với chúng ta thôi. Hay tôi có thể nói thế này, trước đây không có camera thì người ta vẫn sống khỏe mạnh đó thôi, lúc đó cảnh sát cũng có thể phá án mà? Tôi đương nhiên hoan nghênh công ty áp dụng công nghệ cao vào cuộc sống nhưng tôi không hy vọng chúng xâm nhập quá nhiều đến cuộc sống của mình."

Người đàn ông lớn tuổi không phản đối nói: "Hiện tại chỉ là dự định lắp camera ở hành lang mà thôi. Dù sao các đồng nghiệp trải qua một ngày ở hành lang cũng không lâu, sẽ không dính dáng quá nhiều việc riêng tư của mọi người. Ở những ngân hàng, mỗi ngày tám giờ bọn họ đều bị camera quan sát về kết quả công việc của họ thì sao? Lẽ nào bọn họ sẽ cảm thấy đau đớn đến không muốn sống sao?"

"Nếu chúng ta làm việc trong một chế độ chung quanh toàn máy thu hình thôi thì không phải chúng ta đang ngăn ngừa trộm mà là giám sát công nhân."

"Việc đặt camera ở trong phòng làm việc là không có gì quan trọng, tôi cũng đồng ý với quan điểm lắp đặt camera ở trên hành lang. Như vậy vừa có thể phòng ngừa tội phạm, còn có thể kiểm soát tính thoải mái của công nhân."

Quý Tiểu Đông cũng không nói lời nào, cô giống như đang suy nghĩ ra lý do để có sức thuyết phục hơn. Đây là lần đầu tiên cô tham gia cuộc họp với tính đối kháng cao như thế này. Tuy rằng bản thân mình cũng không phải loại người thích tranh luận nhưng khi đối mặt với những vấn đề khó khăn thì cô cũng không muốn ẩn thân hay lùi bước.

Chính cô cũng đã từng trải qua những việc như thế này, bởi vì cô cũng từng hai lần xảy ra tai nạn ở hành lang ngày ấy. Giờ đây, mỗi khi Quý Tiểu Đông hồi tưởng lại chuyện lúc đó, ngay cả lúc thức dậy cô đều cảm thấy hối hận đến đau thắt ruột gan mình. Hơn nữa so với tính cách hướng nội và trầm ổn của cô lúc này thì quả thật cô không cách nào muốn công khai mọi hoạt động sinh hoạt dưới ánh mắt mọi người dù đó chỉ là một đồ vật vô tri vô giác như chiếc camera kia.

"Còn có đồng nghiệp nào có ý kiến gì không? Xin mọi người tích cực đóng góp ý kiến để chúng ta cùng nhau thảo luận một hồi." Trong phòng họp, bởi vì Quý Tiểu Đông đang sôi nổi thảo luận mà đột nhiên yên tĩnh trở lại nên khiến không ít người đều cảm thấy có chút không quen. Hoàng Phủ Chính cũng liền mở miệng ra hiệu cho mọi người tiếp tục thảo luận.

Hoàng Phủ Toàn cũng mở miệng cổ vũ nói: "Đúng đấy, hiếm thấy có bầu không khí thảo luận sôi nổi như ngày hôm nay như vậy, cũng chứng minh rằng chúng ta đều là người chung một nhà. Tôi rất hoan nghênh mọi ý kiến đóng góp của mọi người ở đây."

Một đồng nghiệp nam kiên trì nói: "Nói chung tôi vẫn cho rằng, chúng ta vẫn nên để một vài cái trên hành lang. Như vậy một khi công ty mất trộm, chúng ta có thể truy ra tung tích của chúng dù trong phạm vi rất nhỏ."

Một nữ đồng nghiệp khác đeo kính cố ý hỏi ngược lại: "Mỗi tầng lầu đều có không gian nghỉ ngơi, nếu như ở mỗi cửa phòng làm việc cũng được trang bị vài cái như vậy thì chắc chắn sẽ khiến mọi người dễ dàng hơn trong việc điều tra hay không?"

Nhìn thấy thế lực hai bên ngang nhau, Hoàng Phủ Chính hỏi Quý Tiểu Đông: "Tiểu Quý, cô là người đầu tiên phản đối việc này. Vậy cô còn có ý kiến gì nữa không?"

"Không có."

"Được rồi, vậy thì mời mọi người giơ tay biểu quyết. Ai giơ tay lên nghĩa là đồng ý và ngược lại ai không giơ tay là bỏ quyền. Hiện tại, ai đồng ý lắp đặt camera ngay hành lang thì giơ tay."

Hoàng Phủ Chính giơ tay đầu tiên, thư ký Cung cũng nhanh chóng đếm số người giơ tay, sau đó anh ta đứng bên cạnh nhẹ giọng đếm số nói: "Tám người biểu quyết."

"Được, hiện tại xin mời những ai phản đối việc lắp đặt camera ở hành lang giơ tay lên."

Quý Tiểu Đông cũng nhanh chóng nhấc tay lên, thế nhưng bởi sợ rằng sẽ có rất ít người sẽ đứng cùng mình trên trận tuyến này nên cô có chút chột dạ và cúi gằm mặt xuống bàn.

Trong phòng họp, chỉ có Quý Tiểu Đông và một người đồng nghiệp kia là giơ tay lên. Hoàng Phủ Chính thấy kết quả như thế cũng bất ngờ, nhưng rồi đột nhiên lại thêm một cái tay đưa lên, lại một cánh tay, còn có một cánh tay nữa...

Thư ký Cung kiểm xong và báo cáo kết quả: "Cũng là tám người."

Hoàng Phủ Chính bất ngờ nhìn tất cả mọi người trước mặt mình, anh không ngờ số lượng người phản đối cũng lại nhiều như thế.

"Mọi người có thể hạ tay xuống được rồi. Căn cứ vào tình trạng thống kê hiện tại, số người đồng ý và phản đối là ngang nhau. Chuyện này chúng ta sẽ thảo luận sau đó nữa, còn bây giờ mọi người còn có chuyện gì Die nda n*****Sóc***Là*****Ta*****l e q u u y d o n, muốn nói không?"

Mọi người trầm mặc một hồi, Hoàng Phủ Chính mở miệng nói: "Nếu không có, vậy thì tan họp đi."

Quý Tiểu Đông âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không ngờ sẽ có nhiều người giúp đỡ mình như vậy. Cô cố ý liếc nhìn người nữ đồng nghiệp kia mà đồng thời đối phương cũng đang nhìn lại cô. Quý Tiểu Đông vui vẻ vừa cười vừa vẫy tay với cô ấy.

Khi ra khỏi phòng họp, không ít người trước khi đi còn vô tình hay cố ý quay lại nhìn cô với ánh mắt khâm phục. Vì không quen với việc bản thân mình trở thành tiêu điểm nên Quý Tiểu Đông cố ý cúi đầu làm bộ không nhìn thấy. Cô đang phải quyết định mình nên chờ đợi người nữ đồng nghiệp kia đi chung hay là phải quyết định bỏ của chạy lấy người.

Nhưng chưa kịp đi, người nữ đồng nghiệp kia cũng sánh bước đi cùng cô chào hỏi nói: "Xin chào, tôi là Trầm Tư Dĩnh làm việc ở phòng tài vụ."

"Xin chào, tôi là Quý Tiểu Đông làm việc ở bộ phận hành chính."

"Hôm nay cô thật lợi hại, lần đầu tham gia cuộc họp mà lại có biểu hiện tốt như vậy, thực sự là hiếm thấy nha."

Quý Tiểu Đông cũng vui vẻ cười đáp lại nói: "Cô cũng khiến người ta khâm phục không kém đó thôi? Cảm ơn cô khi này có ý giúp đỡ tôi. Chỉ là không biết tổng giám đốc nghĩ như thế nào, anh ấy có cảm thấy tôi rất vô lễ không?"

"Không đâu, tổng giám đốc sẽ không ti tiện đến mức để ý từng ý kiến phản đối nhỏ nhoi của cô đâu. Đúng rồi, số điện thoại của cô là số mấy? Chúng ta kết bạn đi."

"Hay lắm."

Quý Tiểu Đông đọc số điện thoại của mình, đối phương điện thoại đến thử khiến điện thoại của Quý Tiểu Đông vang lên một tràng chuông báo dài không dứt.

"Được rồi, lần này chúng ta đều có số điện thoại của nhau rồi, hôm nào chúng ta hẹn nhau ra ngoài một chút nha."

"Đương nhiên có thể. Tan họp rồi, chúng ta đi thôi."

Hai nữ đồng nghiệp vừa trở thành bạn bè cũng nhanh chóng rời khỏi nơi đó, đột nhiên sau lưng Quý Tiểu Đông vang lên một giọng nam trầm thấp, nói: "Tiểu Quý, cô ở lại một lát."

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Yêu Mến (Phần Tám)

Quý Tiểu Đông quay đầu nhìn lại, đó là Hoàng Phủ Chính , chỉ thấy trên mặt của anh rõ ràng có tia ẩn nhẫn, thật giống như đang chịu đựng nỗi thống khổ to lớn không thể nói ra lời.

Trầm Tư Dĩnh cũng nhìn thấy, cô sợ đến nỗi vội vã quay đầu lại nhìn Quý Tiểu Đông nói: "Vậy tôi đi trước, côbảo trọng."

Nhìn về mặt đối phương nhìn mình như đang cầu phúc, trái tim nhỏ đáng thương của Quý Tiểu Đông như run lên một nhịp đập nhưng anh ấy lên tiếng gọi cô lại là đang muốn dạy dỗ cho mình một bài học sao?

Cuối cùng Trầm Tư Dĩnh cũng nhẹ nhàng bước chân ra khỏi cửa, Quý Tiểu Đông ý thức được trong phòng họp chỉ còn lại mình cô và Hoàng Phủ Chính. Lúc này cô nhất thời cảm thấy lo lắng và bất an như một đứa trẻ đang sai phạm lỗi lầm đứng cúi đầu không nói lời nào.

Từ chỗ ngồi của mình, Hoàng Phủ Chính đứng lên, đẩy chiếc ghế ra phía sau từ từ tiến về phía Quý Tiểu Đông.

Mãi đến khi nhìn thấy tận mắt đôi giày tây màu đen của Hoàng Phủ Chính xuất hiện trước mắt mình, cô mới hốt hoảng lùi lại, sợ hãi giống như chú thỏ nhát gan lấy hết dũng khí mở miệng nói xin lỗi: "Xin lỗi, tổng giám đốc, hôm nay tôi không nên phản đối ý kiến của anh."

Hoàng Phủ Chính không nói gì, chỉ một mực nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô không nói một lời. Mà trong lòng Quý Tiểu Đông dần dần n****Sóc****Là****Ta****l e q u u y d o n, càng thêm nhút nhát, lại muốn giải thích thêm.

"Tôi —— "

Chưa nói được hết câu, cô lại bị Hoàng Phủ Chính đang đứng chặn trước mặt cô cúi xuống chặn ngay cái miệng đang lắp bắp định nói gì nữa.

Tổng giám đốc lại cưỡng hôn mình? ? ?

Bị hù dọa đến tâm trí mơ hồ, Quý Tiểu Đông ngẩng đầu lên muốn ngăn anh lại nhưng đối phương lại càng tiến sát ôm cả vòng eo mềm mại của cô khiến cô không cách nào chống cự được, thậm chí anh còn cố tình ấn môi mình sâu vào trong miệng lưỡi của Quý Tiểu Đông.

Hoá đá ngay tại chỗ, Quý Tiểu Đông đơn giản chỉ còn cách cảm thụ nụ hôn đầu đẹp đẽ của mình. Cô căng thẳng vì toàn thân thể mình đang cương cứng, hai tay vô lực vung vẩy trên không trung muốn tiếp tục đẩy Hoàng Phủ Chính ra nhưng lại sợ mình sẽ lại làm anh tức giận lần nữa.

Đây có được xem là sự trừng phạt anh dành cho cô hay không?

Chỉ vì mình nói vài câu không hợp ý anh nên anh liền muốn trừng phạt miệng cô. Vậy nếu như cô dùng tay hay chân phản đối anh thì chẳng phải anh muốn cắt luôn tay chân cô cũng nên.

Nghĩ tới đây, Quý Tiểu Đông đột nhiên tỉnh lại, cô dùng sức đẩy Hoàng Phủ Chính ra để mình có cơ hội hít thở từng ngụm khí oxy trong lành.

Riêng Hoàng Phủ Chính đang hưởng thụ đôi môi ngọt ngào như kẹo đường của Quý Tiểu Đông thì lại bị cô phản kháng. Sâu trong thâm tâm

anh, anh cũng chưa hề nghĩ tới cô lại dám đẩy mình ra, đúng là một người phụ nữ ăn gan hùm mật báo.

Trong lòng tràn ngập mãnh liệt ý muốn chinh phục cô, Hoàng Phủ Chính lại lần nữa áp sát vào Quý Tiểu Đông, môi mỏng như cuồng phong bão tố từng trận đánh úp xuống đôi môi anh đào của cô. Lại cũng không để ý tới đối phương vừa mới bổ sung thần trí, anh như kẻ thống trị đi xâm lược những kẻ dưới tay anh, bá đạo dùng đầu lưỡi cạy ra hàm răng cùng bờ môi đầy đà đang có ý đối kháng với anh, thậm chí anh còn cố tình dùng đầu lưỡi mình để trêu đùa khoe môi cô.

Mà lúc này Quý Tiểu Đông nhất thời cảm thấy trán mình nóng sốt từng trận, máu cũng nhanh chóng dồn lên não, may là chính mình không bị bệnh cao huyết áp, nếu không đoán chừng cô sẽ bị té xỉu ngay tại chỗ. Nhưng nghĩ lại, giằng co qua lại với anh như vậy thật sự cảm thấy rất mắc cỡ. Thân thể đang bị tổng giám đốc ôm chặt lấy không nói, mà đôi môi cũng cứ thế bị anh kìm hãm không thể thoát ra được.

Hoàng Phủ Chính chưa từng nghĩ đôi môi nhỏ nhắn xinh đẹp của Quý Tiểu Đông lại có mùi vị thơm ngọt như thế. Giờ phút này, anh như kẻ nghiện heroin, biết rõ sẽ dọa đối phương sợ nhưng anh không thể dừng lại được, thậm chí còn có ý nghĩ mình nên ra tay mạnh hơn để bắt nạt đối phương.

Từ trong ánh mắt đối phương, Quý Tiểu Đông lại như nhìn thấy trong mắt anh hoàn toàn là lửa dục. Tuy rằng chưa từng trải qua những sự việc như thế này bao giờ nhưng cũng không có nghĩa là cô không biết những điều cơ bản như thế. Nghĩ vậy, cô vội vã lại lần thứ hai muốn đẩy Hoàng Phủ Chính ra nhưng đối phương lại như là một con báo đang săn mồi nhìn chăm chăm vào cô, anh cũng không di chuyển thân mình chút nào. Sức lực của cả hai chênh lệch nhau quá lớn nên cô đành phải nhượng bước vồ vào vai Hoàng Phủ Chính như muốn nhắc nhở anh mau mau dừng lại.

Ngược lại, Hoàng Phủ Chính càng ngày càng ép tới, mãi đến tận khi thấy cô không còn chỗ trốn, anh ép thân mình thật chặt lên thân thể Quý Tiểu Đông, áp chặt cô lên bàn. Sau đó, anh lại duỗi cánh tay dài ra ôm trọn gáy cô để khuôn mặt cô hướng về phía anh. Lần này anh rốt cuộc cũng an bình hành động theo cách anh muốn.

Cứu mạng! Ai tới cứu cô với?

Quý Tiểu Đông căng thẳng đến mức muốn bất tỉnh ngay lập tức, chạy trốn không được nên lúc này cô cũng không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt cắn răng chịu đựng sự tấn công của Hoàng Phủ Chính đối với mình. Cô cũng không còn giãy dụa, tùy ý đối phương nuốt trọn môi lưỡi trong khoang miệng mình mà mình thì chỉ có thể bất lực cam chịu.

Rất lâu sau đó, không khí yên tĩnh lại, Quý Tiểu Đông cũng nhanh chóng cảm giác được việc bị Hoàng Phủ Chính cưỡng hôn cũng không phải là vấn đề ghê gớm và phản cảm như cô vẫn nghĩ. Cô dừng cảm thương thức nộ hôn nồng nhiệt từ đôi môi anh mang lại, xem đầu lưỡi đối phương như ngậm nước suối tinh khiết trong veo mà lại dễ ngủ, thậm chí còn khá giống nha phiến khiến người ta muốn ngừng mà không ngừng được. Đầu óc choáng váng cô chỉ có âm thầm cầu khẩn loại cảm giác tuyệt vời mà xa lạ này có thể vẫn cứ tiếp tục kéo dài, tốt nhất là kéo dài mãi mãi, đừng bao giờ ngừng lại.

Sau khi cưỡng hôn thành công, trong lòng Hoàng Phủ Chính vừa cảm thấy đắc ý vừa hồi hộp lẫn lo lắng. Xem ra cô gái nhỏ này căn bản cũng không phải là đối thủ của mình mà.

Hộc.... thiếu oxy, thở hỗn hển..... một loạt những hành động mập mờ khiến Quý Tiểu Đông rốt cục không nhịn được muốn đầu hàng. Trong lòng cô, một mặt không muốn buông thả những vị ngọt ngào nồng đậm như thế, một mặt lại muốn anh thả ra để mình có cơ hội hít thở không khí trong lành.

Lượng hô hấp của phái nam quả nhiên lại mạnh hơn nhiều so với phái nữ. Sau khi Hoàng Phủ Chính vừa thả Quý Tiểu Đông ra, anh bình tĩnh đứng nhìn khuôn mặt hồng phấn như hoa của cô nhưng hai tay vẫn còn Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n, ôm thật chặt đối phương không buông tha.

Khi đã lấy lại tỉnh táo, Quý Tiểu Đông vẫn không có dũng khí ngược lên, cô cứ lơ là nhìn đầu đó chứ cũng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt nóng bỏng của Hoàng Phủ Chính. Cuối cùng, khi đã cảm thấy bình tâm được đôi chút, cô cũng vội vàng mở miệng nói: "Xin lỗi, khi này tôi không cố ý phản đối đề nghị của anh, rất xin lỗi vì để anh hiểu lầm. Mọi chuyện hôm nay xem như không có chuyện gì, tổng giám đốc cũng đừng để trong lòng."

Hoàng Phủ Chính vươn cánh tay dài chuyển qua hai vai Quý Tiểu Đông, nhẹ nhàng đỡ lấy đầu đối phương nhìn chăm chăm vào đôi mắt sáng của cô, dường như anh muốn thấy linh hồn của cô đang trốn trong nơi sâu thẳm tối tăm kia.

Một lúc lâu sau, Hoàng Phủ Chính mới từng chữ từng chữ nói: "Anh yêu em."

"Hả?"

"Anh nói anh yêu em."

Lần này Quý Tiểu Đông tuyệt đối nghe rõ ràng, mà câu nói này so với nụ hôn dài lâu lúc này càng làm lòng cô chấn động hơn. Đôi môi cùng con mắt cô đều trợn tròn lên, thật giống là đang chứng kiến một việc lạ lùng, cô muốn nói nhưng lại thôi: "Tổng giám đốc anh —— "

"Em có yêu anh hay không?"

Đây có được xem như việc tỏ tình không nhỉ? Từ lúc sinh ra tới nay, đây là lần đầu tiên cô gặp phải cách tỏ tình quái dị như thế.

Lạ lòng thì cứ lạ lòng đi nhưng tại sao anh lại cứ một mực âu yếm xong lại tỏ tình với mình như vậy? Anh ưu tú như vậy, lẽ nào sẽ thích một cô gái bình thường đến nỗi không có gì đặc biệt như cô đây?

Quý Tiểu Đông cũng không còn cách nào khác, đành dời ánh mắt mình đi chỗ khác. Cô liên tiếp chớp mắt đến mấy lần, hi vọng mọi chuyện trước mắt đều chỉ là ảo giác mà thôi.

Nhưng dù cô có chớp mắt cả trăm ngàn lần thậm chí có nhắm mắt lại thì Hoàng Phủ Chính vẫn đang sống sờ sờ và đứng trước mặt mình. Hơn nữa anh lại rất bình tĩnh, đang chờ đợi cô hồi phục tư thế ban đầu.

Cô đưa tay ra sờ lên trán đối phương, không có đốt nào trên trán sao?

Hoàng Phủ Chính cũng từng suy nghĩ qua rất nhiều trường hợp về phản ứng của Quý Tiểu Đông khi nghe mình tỏ tình nhưng dù nghĩ như thế nào anh cũng chưa từng nghĩ tới cô sẽ xoa trán mình như lúc này.

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Yêu Mến (Phần Chín)

"Em đang làm gì vậy?"

"Anh không sao chứ? Tổng giám đốc, hiện tại anh cảm thấy thế nào? Có phải anh cảm thấy đầu choáng váng, tim đập nhanh hơn bình thường thậm chí còn có chút buồn nôn?"

"Em đang nói gì vậy nhỉ? Tim đập nhanh hơn là thật thế nhưng đầu anh không bị choáng váng, cũng không buồn nôn."

Quý Tiểu Đông thoáng nghiêng đầu, giọng cô ngập ngừng nói: "Vậy anh không có bệnh gì à?"

"Em nói ai có bệnh?"

"A, không có, không có, tôi chỉ tùy tiện nói vậy thôi." Nhìn thấy đối phương nhíu chặt lông mày, Quý Tiểu Đông rốt cục cũng khôi phục thần trí, tỉnh táo hơn đôi chút.

"Em vẫn chưa trả lời vấn đề của anh."

"Tôi không biết."

Lẽ dĩ nhiên Hoàng Phủ Chính sẽ không thỏa mãn với câu từ chối nhỏ như tiếng muỗi kêu của đối phương. Tuy ở trước mặt anh, Quý Tiểu Đông với khuôn mặt đỏ ửng tỏa ra sức hấp dẫn mê người nhưng anh cũng còn đang mơ hồ chưa hiểu rõ tình cảm trong lòng của đối phương. Nếu mình lại

lần nữa tùy tiện hành động, không những là vô lễ mà còn có thể dọa cô ấy sợ.

Thầm nhủ trong lòng “mình không nên gấp Die nd da n****Sóc****Là****Ta****l e q uu ydo n, gấp” nhưng tốc độ nói chuyện của Hoàng Phủ Chính so với bình thường vẫn nhanh hơn rất nhiều. Anh nghiêm túc nói: "Tiểu Quý, anh biết em là một người chính trực, yêu thì yêu, không yêu thì không yêu. Lúc này em chỉ cần thành thật trả lời câu hỏi của anh thôi."

"Tôi..... "

"Nếu như em cần thời gian suy nghĩ thì anh cũng sẽ cho em thêm thời gian. Nhưng trước khi rời khỏi phòng họp này, em nhất định phải cho anh một câu trả lời chắc chắn."

Quý Tiểu Đông thực sự muốn hôn mê, nếu có thể chui xuống đất thì cô cũng sẽ làm. Có ai đó có thể làm cho cô biến khỏi đây càng nhanh càng tốt không?

Làm sao bây giờ? Rõ ràng cô cũng rất yêu tổng giám đốc mà anh thật giống như cũng rất yêu mình. Thế nhưng bọn họ có thể sao?

"Anh.... Sao lại yêu tôi?"

Ánh mắt Hoàng Phủ Chính vẫn đắm đuối yêu thương nhìn Quý Tiểu Đông, anh thâm tình và chân thành trả lời: "Em rất đặc biệt, không giống những người phụ nữ khác."

"Khác với tất cả mọi người sao?"

"Đúng thế."

Đầu tiên Quý Tiểu Đông căn môi suy tư một hồi, tiếp theo lại hỏi: "Anh khi nào thì bắt đầu yêu tôi?"

"Vừa nãy."

"Chính là lúc mở cuộc họp?"

"Đúng thế."

Trong phòng họp lập tức yên tĩnh lại, phảng phất đâu đó nét mờ ảo và thẹn thùng, không khí lại ám muội đến nỗi khiến trong lòng người ta xuất hiện loại cảm giác kích động không thể nói nên lời. Ngược lại, Hoàng Phủ Chính lại rất hài lòng khi chính mình đã xây dựng nên bầu không khí ám muội như thế này, anh lại kiên nhẫn nói: "Có vấn đề gì thì cứ hỏi đi, anh bảo đảm hỏi gì đáp nấy."

Quý Tiểu Đông lại bắt đầu trầm mặc, thực ra cô cũng không có gì muốn hỏi. Tất cả những điều này đều đến quá đột ngột, đầu óc của cô gần như tê liệt, năng lực suy nghĩ cũng đã sớm mất từ lúc nào.

"Em suy nghĩ về câu hỏi của anh chưa?"

"Chuyện đó.... Hôm khác tôi trả lời có được không?"

Hoàng Phủ Chính không hài lòng lắc đầu một cái, đồng thời cũng lên tiếng nhắc nhở lần thứ hai: "Em chỉ cần nói cho anh biết rằng đã từng yêu anh không hoặc là lúc này có yêu anh không là được."

"Nhưng tôi thật sự không biết."

"Vậy anh sẽ vẫn ở đây chờ em, đến khi nào em biết mới thôi."

Ông trời, quan thế âm bồ tát, như lai phật tổ, chúa Jesus, thánh mẫu Maria, các thánh hiền linh, cầu các ngài hãy làm phép biến tôi đi, hoặc là hãy khiến cho tổng giám đốc biến đi thôi.

Cô gái nhỏ nhăn nhúm như thầm cầu xin điều gì đó, còn Hoàng Phủ Chính dù bận vẫn ung dung nhìn kỹ cô, muốn biết cô còn có thể lấy lý do gì để thoái thác anh nữa. Hôm nay nếu anh không khiến cô nói ra tình cảm trong lòng mình thì anh tuyệt đối cũng không chịu thua.

Quý Tiểu Đông hít một hơi thật sâu, định dùng không khí lạnh lẽo trong phòng họp để đè nén cơn bão táp đang chợt ập đến trong đầu cô. Đồng thời, cô cũng muốn ép buộc chính mình tỉnh táo lại để xử lý vấn đề trước mắt. Trước đây, cô cũng đã từng nhiều lần đối mặt những vấn đề còn vượt qua cả khả năng của chính mình. Cho nên lần này cô cũng tin tưởng rằng mình cũng có thể nghĩ ra một sách lược vẹn toàn để xử lý tốt chuyện này.

Cô nhớ lại từ khi mình vào công ty tới nay, đông đảo các đồng nghiệp không hề che giấu chút nào về lòng ái mộ của họ đối với tổng giám đốc. Sau đó, cô lại bị quản lý Dương xem mình như tình địch, thậm chí cô ta không tiếc dùng những thủ đoạn phi pháp để hãm hại cô. Mà trên thế giới này, có bao nhiêu người như quản lý Dương chứ?

Tổng giám đốc chính là một giấc mơ đẹp nhất, ôn nhu nhất, một giấc mơ vui tươi đến nỗi khiến người ta vĩnh viễn không muốn tỉnh lại. Bây giờ, giấc mộng lại sắp biến thành sự thật, cô thật sự muốn điều này sao?

Anh ưu tú như vậy, cao cao tại thượng như vậy, mà xuất thân của mình lại rất bình thường, dung mạo lại không đẹp, dáng dấp cũng bình thường, năng lực cũng rất bình thường. Nếu hai người thật sự đến với nhau thì chẳng khác nào một vở đồng thoại giữa hoàng tử và cô bé lọ lem. Mà kết cục của đồng thoại này sẽ là đại đoàn viên sao?

Sau khi suy nghĩ đến những vấn đề thực tế, trong lòng Quý Tiểu Đông cũng chậm rãi có đáp án.

Trong thế giới đồng thoại sẽ luôn xuất hiện những lời lẽ chân thành cùng những lời hứa tuyệt mỹ có thể làm rung động lòng người khiến mọi người nhớ nhung, ngóng trông luôn ước mơ về một thế giới tươi đẹp như vậy. Ngược lại, cuộc sống hiện thực thì khác, nó có thể vùi lấp ước mơ nhỏ nhoi Die nd da n*****Sóc***Là*****Ta*****l e q uu ydo n, tươi đẹp của con người chỉ trong một phút ngắn ngủi. Trong thế giới đồng thoại sẽ không có thử thách, không có gian nan mà chỉ có hạnh phúc mà giữa mộng và thực vốn là một khoảng cách rất xa. Cô cũng không muốn sau khi tỉnh lại từ trong giấc mơ thì sẽ một mình gào khóc nói cười. Nếu sớm biết kết cục thế lương thì cô tình nguyện mình chưa từng bắt đầu, thậm chí chưa từng nắm giữ.

Nghĩ tới đây, Quý Tiểu Đông tàn nhẫn đè nén rung động trong lòng, nghĩ khác nói khác: "Tổng giám đốc, tôi xin lỗi."

"Xin lỗi cái gì?"

"Tôi —— tôi không yêu anh."

Hoàng Phủ Chính kinh ngạc, ánh mắt sâu thẳm như bị phủ lên lớp lụa trắng mất đi hào quang của chính nó. Không ngờ cô lại không yêu anh?

"Anh không hỏi em tại sao, thế nhưng anh muốn biết khi em nói câu này thì có phải là đang nói thật lòng hay không?"

Trong đầu Quý Tiểu Đông như bị một đao tàn nhẫn chém xuống đau đớn đến tận tâm can, máu ứa ra chung quanh, dần dần vây quanh toàn thân cô. Thế nhưng vì tương lai, cô tuyệt không hối hận, cô vẫn mạnh mẽ vô tình nói: "Thật sự rất xin lỗi, để anh thất vọng rồi nhưng đây quả thực là suy nghĩ trong lòng tôi."

"Anh biết rồi, em đi đi."

"Tổng giám đốc, tạm biệt."

Không dám nhìn vào ánh mắt của Hoàng Phủ Chính, cũng không dám phỏng đoán tâm tình của anh, cô cố gắng giữ nội tâm mình bình tĩnh và đi lướt qua anh. Tay cô run rẩy trắng bệch cầm tài liệu trên bàn và rời khỏi phòng họp không dám ngoái nhìn lại lần nào.

Cũng bắt đầu từ ngày đó, Quý Tiểu Đông cũng cố ý tránh mặt Hoàng Phủ Chính. Tuy rằng có lúc miễn cưỡng sẽ vô tình gặp anh trên hành lang công ty nhưng cô đều cố gắng tìm cơ hội từ chối việc đơn độc ở riêng cùng anh. Nói đúng hơn, cô chỉ ra ngoài khi có chỉ thị, còn không cô tuyệt đối không đi ra khỏi văn phòng dù chỉ một bước, cũng không nói một câu nào.

Năm giữ một hoàng tử ưu tú hoàn mỹ như thế giống như đang nắm giữ cây thuốc phiện. Tuy đẹp nhưng có độc, cũng không biết mình có thể bị trúng độc lúc nào. Những loại cạm bẫy khó cưỡng như vậy chỉ sợ cô không có phúc để hưởng thụ.

Hoàng Phủ Chính lại không ngờ lần đầu tiên mình tỏ tình lại bị từ chối, mà anh cũng không ngờ mình lại yêu Quý Tiểu Đông sâu đậm như thế. Tuy rằng đây không phải lần đầu anh cảm thấy rung động nhưng từ trước đến nay anh khẳng định cô ấy cũng có chút cảm tình với mình. Ngoài ra điều kiện của anh cũng không tệ, lại tốt hơn cô rất nhiều mà cuối cùng cô vẫn không động lòng.

Vậy đến cuối cùng, cô ấy yêu tuýp người đàn ông thế nào đây?

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Con Yêu Cô Ấy

Những tháng ngày làm thay quyền quản lý là thời gian cô cực kỳ căng thẳng, Quý Tiểu Đông lúc nào cũng bận rộn, công việc chất chồng như núi. Và một tháng cũng trôi qua rất nhanh, chức vụ tạm thời của cô đã có thể trả lại cho người chủ vốn có của nó.

Trong bữa cơm gia đình nhà họ Hoàng, Hoàng Phủ Toàn làm bộ lơ đãng hỏi: "A Chính, Mỹ Lệ có nói gì về việc trở lại làm việc hay không?"

"Cô ấy chưa liên lạc với con, lần trước con có gọi điện thoại cho cô ấy nhưng cô ấy không bắt máy. Bác Dương cũng không nói tin tức nào mới về cô ấy với ba sao?"

"Không có, gần đây ba cũng không thường gặp ông ấy, không biết có phải ông ấy đang cố ý tránh mặt chúng ta hay không?"

Hoàng Phủ Chính cố gắng nuốt cơm xuống, nhìn ba mình một chút, chỉ thấy ông vẫn bình thản, ung dung như thế, vẻ mặt không hề có cảm xúc gì. Do dự một lúc lâu, Hoàng Phủ Chính chủ động nói: "Nếu như Mỹ Lệ trở về, ba có ý kiến gì không?"

"Ba cũng không có ý kiến gì. Hiện giờ thiên hạ chính là của người trẻ các con, con tự quyết định là được rồi."

"Con đương nhiên không có ý kiến, chỉ là con không biết cô ấy có thể có hành động xấu gì nữa đối với Tiểu Quý hay không?"

"Con không an tâm?"

"Đúng thế. Thực ra, con cũng không biết nên tiếp xúc với cô ấy làm sao nữa. Tuy rằng con với cô ấy là bạn bè từ nhỏ đến lớn nhưng sau chuyện này con phát hiện mình khó có thể thoải mái với cô ấy được nữa."

Nhớ lại cảnh Dương Mỹ Lệ bị vạch trần, Hoàng Phủ Toàn vẫn rõ ràng trước mắt, ông cũng thản nhiên thừa nhận nói: "Chuyện xảy ra như vậy, vốn là khiến người ta cảm thấy khiếp sợ mà con lại không nhìn cô ấy với ánh mắt khác là tốt lắm rồi. Ba cũng sẽ không ép buộc con muốn kết hợp hai con lại nữa. Đúng rồi, con có cảm giác gì đối với cô gái Tiểu Quý kia?"

"Sao ạ?"

"Ba không biết con có yêu Mỹ Lệ không nhưng là người trong cuộc, ba nghĩ cô ấy có cảm nhận bị uy hiếp nên mới làm ra loại chuyện như thế này. Trước đây, không phải con và Tiểu Quý cũng lui tới khá nhiều lần rồi sao?"

"Ba, con yêu cô ấy."

Hoàng Phủ Toàn giật mình buột miệng xuống, ánh mắt nhạy cảm nhìn chăm chăm con trai mình, muốn biết lời anh nói có thật lòng hay không.

Để chứng minh lòng mình, Hoàng Phủ Chính ngẩng đầu lên lặp lại rõ ràng câu nói của mình: "Con biết trong lúc nhất thời ba sẽ không chấp nhận nhưng đây là sự thật, con rất yêu cô ấy."

"Chuyện từ khi nào?"

"Chính là cuộc họp lần trước."

"Cô ấy đã phản đối về quyết định trang bị thêm camera ở hành lang."

"Đúng thế."

Hoàng Phủ Toàn lại nhú mày, nghi ngờ hỏi lại: "Con xác định là yêu cô ấy mà không phải chỉ là muốn chinh phục cô ấy?"

"Phải nói là cả hai."

"Việc điều tra vụ mất trộm ở bộ phận hành chính lúc trước, hai người không phải vẫn thường gặp nhau chứ?"

"Không phải rất thường, cũng chỉ gặp nhau ở bên ngoài mấy lần."

"Con yêu cô ấy ở điểm gì?"

Vừa bị hỏi điều này, trên khuôn mặt Hoàng Phủ Chính lập tức hiện ra một loại ánh sáng dịu dịu, đó là loại tình cảm trước nay chưa từng có.

"Như tên của cô ấy vậy, rất đặc biệt."

"Cô ấy có yêu con không?"

Hoàng Phủ Chính sửng sò, cũng không còn khí thế hào hùng và say mê đăm đuổi như lúc nãy nữa, anh cúi đầu một chút, lúc ngẩng đầu lên thì khuôn mặt lại trở nên bình thường. Anh chậm rãi trả lời: "Chắc là không, cô ấy đã trả lời chắc chắn như vậy."

"Cái gì? Con đã tỏ tình với cô ấy rồi à?"

"Đúng thế."

"Nếu cô ấy không yêu con thì con sẽ làm như thế nào?"

"Con cũng không có dự định gì, chỉ đứng nhìn như vậy thôi. Nếu ngay cả một chút cảm tình với con mà cô ấy cũng không có, vậy thì con cũng sẽ không miễn cưỡng."

Tuy rằng lời của con trai cũng không tiết lộ quá nhiều tin tức, thế nhưng người làm ba, nuôi anh đã hơn hai mươi năm nay dĩ nhiên cũng hiểu lòng anh chút ít. Hoàng Phủ Toàn cảm thấy hứng thú hỏi: "Con cho rằng trong đó có ẩn tình?"

"Trong lòng cô ấy, sự tồn tại của Mỹ Lệ là một trở ngại khá lớn. Hơn nữa, giờ phút này cô ấy đang thay thế trọng trách cũng như chức vụ của Mỹ Lệ. Nếu cô ấy lui tới với con thì có lẽ áp lực sẽ càng tăng cao. Vì vậy, con nghĩ cô ấy sẽ không đủ dũng khí và can đảm để đón nhận tình yêu của con."

"Chuyện của những người trẻ tuổi các con, ba không tiện nhúng tay vào. Con cũng nên cố gắng nắm bắt nhưng đừng quên phải chú ý danh dự và vị trí của mình."

"Ba, con biết điều này, con sẽ chú ý cẩn thận. Hiện giờ con muốn nghe ý kiến của ba."

"Ba gần đây mới chú ý đến Tiểu Quý, có cảm giác cô ấy là một cô gái nhu thuận, hiền lành, vẻ ngoài tuy nhu nhược nhưng nội tâm rất kiên định. Tuy xuất thân bình thường nhưng có thể thấy nền tảng giáo dục từ phía gia đình không tệ lắm. Ba cũng không muốn làm khó các con."

Hoàng Phủ Chính gật gù nói: "Con biết rồi. Đúng rồi, ba giúp con hỏi bác Dương rằng khi nào Mỹ Lệ trở về làm việc. Con sẽ thăm dò một chút để biết xem cô ấy có còn ôm hy vọng gì không?"

"Ừm, hôm nào ba tìm ông ấy uống trà đàm đạo thì sẽ giúp con hỏi một chút. Mặc kệ như thế nào, con nhất định phải xử lý tốt chuyện tình cảm của mình, bằng không sau này không chỉ xảy ra việc mất trộm đơn giản như thế mà còn xảy ra việc khác lớn hơn cũng không chừng."

"Con hiểu rồi."

Cuối tuần, Hoàng Phủ Toàn chủ động hẹn Dương Gia Minh ra ngoài uống trà. Ông tới trước tìm một chỗ ngồi sát cửa sổ và chuẩn bị nấu nước vừa pha trà đạo vừa chờ bạn già.

"A Minh, ông đến rồi?"

Dương Gia Minh vừa đi vừa chào hỏi nói: "A Toàn, thật ngại quá, tôi đến muộn."

"Không, ông không đến muộn mà do tôi đến sớm."

"Vừa nãy trên đường kẹt xe, thiếu chút nữa tôi đã muốn vứt xe ở bên ngoài để chạy đến đây rồi."

"Ha ha, không vội, không vội, hai anh em lại rất rảnh rỗi đây mà. Đúng rồi, hôm nay ông muốn uống trà gì?"

"Trà Phổ Nhĩ đi."

Hoàng Phủ Toàn vẫy tay gọi người phục vụ nói: "Cho một phần phổ nhĩ."

Hai người trầm mặc một hồi, chờ người phục vụ nhanh chóng đưa lá trà lên. Lúc này, Hoàng Phủ Toàn nhớ tới lời con trai mình nhờ vả mà Dương Gia Minh cũng đại khái đoán được đối phương tìm mình với mục đích gì nên bọn họ gần như cùng lúc mở miệng nói chuyện.

"Đúng rồi —— "

"A Toàn —— "

"Ha ha, ông nói trước đi."

"Khụ, hai anh em ta còn khách khí làm gì nữa. Thực ra, tôi cũng biết ông đang muốn hỏi chuyện liên quan với Mỹ Lệ, đúng không?"

Hoàng Phủ Toàn không cảm thấy lúng túng mà ngược lại hai người cũng đã quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn. Ông thành thật nói: "Thật không hổ danh là bạn cũ mấy chục năm, trong lòng tôi nghĩ gì đều chạy không thoát con mắt ông. Ông đoán đúng, tôi chính vì chuyện của hai đứa bé này mà cố ý hẹn ông ra ngoài tâm sự."

"Nhớ lại tình cảnh lúc đó cũng khiến tôi thất vọng. Không biết Mỹ Lệ xảy ra chuyện gì mà lại làm ra chuyện như vậy."

"Chuyện này cũng không liên quan đến ông. Ông là ông, Mỹ Lệ là Mỹ Lệ. Lại nói nếu như không phải bởi vì chuyện tình cảm, nó cũng sẽ không làm như vậy, tôi tin nó vẫn là đứa trẻ tốt."

"Bạn thân à, ông có thể thông cảm tôi như vậy, tôi thật sự không biết nên làm sao cảm ơn ông nữa đây. Nhưng dù sao nó cũng là con gái tôi, nói thế nào tôi cũng có phần trách nhiệm vì không dạy dỗ nó đến nơi đến chốn. Thời gian này, nó đang nghỉ ngơi, nếu không đi du lịch nơi khác vào cuối tuần thì cũng thường thường không ở nhà. Tôi rất ít có cơ hội gặp nó tâm sự. Có điều, mấy ngày trước tôi nghe nói nó rất muốn trở về làm việc."

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Tôi Muốn Nghi Ngơi

"Đúng rồi, bộ phận hành chính không thể không có cô ấy, tôi và A Chính đều hoan nghênh cô ấy về sớm một chút."

Dương Gia Minh nở nụ cười cảm kích nhưng nụ cười ấy vừa lóe lên lại nhanh chóng biến mất. Về mặt ông chợt trở nên nghiêm túc nói: "A Toàn, ông còn nhớ cô gái Quý Tiểu Đông ở bộ phận hành chính kia không? Lần trước, lúc mở cuộc họp, cô ấy là người đầu tiên phản đối việc lắp camera ở hành lang. Tôi nhìn thấy cô ấy cùng một đám người trẻ tuổi kịch liệt tranh luận thì tôi đột nhiên cảm thấy mình cũng đã già rồi."

"A Minh, sao ông lại nói như vậy? Thực ra, tuổi của chúng ta cũng bằng nhau, nếu ông nói mình già rồi thì không phải tôi cũng như thế sao? Tôi có cảm giác mình chỉ còn giúp A Chính được mấy năm nữa thôi."

"Đương nhiên chúng ta phải giúp bọn chúng rồi nhưng chúng ta cũng đã có tuổi. Chúng ta không phải dùng thân thể giúp chúng mà là dùng cái này." Dương Gia Minh nói xong và chỉ vào huyết thái dương của mình.

Hoàng Phủ Toàn không rõ ý ông ta hỏi: "Nghĩa là gì?"

"Thực ra tôi là người đầu tiên tán thành việc lắp đặt camera, bởi vì tôi cho rằng những trang thiết bị công nghệ cao sẽ có thể phục vụ mọi người rất tốt. Thế nhưng sau khi nghe xong những ý kiến phản đối của bọn họ thì tôi cảm thấy quá hụt hẫng. Bọn họ không còn nghĩ đến mối an toàn sau này mà chỉ chú trọng vào chuyện trước mắt. Hơn nữa ý nghĩ của những người

trẻ tuổi so với chúng ta lại không giống nhau. Bọn họ chỉ quan tâm Die nda n****Sóc***Là****Ta****l e q u u ydo n, đến việc riêng tư, theo đuổi tự do riêng mình, cũng không có lòng nhiệt huyết như chúng ta khi xưa. Việc gọi là những hành động chính nghĩa thì dưới cái nhìn của bọn họ là dư thừa. Bọn họ cơ bản rất khó tiếp thu những việc như vậy."

"Tôi cũng cho rằng việc lắp đặt camera ở hành lang là việc có lợi nhưng có điều ông nói không sai. Hiện tại thiên hạ đều thuộc về người trẻ, chúng ta là những lão già cũng từ từ theo không kịp phương hướng thời đại rồi."

Dương Gia Minh thở dài một hơi mới nói tiếp: "Vì vậy, tôi nghĩ, đây là thời điểm chúng ta nên lui xuống thôi."

"Ông..... "

"Đúng vậy, A Toàn, tôi muốn nghỉ ngơi, muốn rút lui về nhà hưởng thụ. Hiện giờ Mỹ Lệ cũng lớn rồi, đã không cần tôi nắm tay dạy nó từng bước đi như thế nào. Lẽ đương nhiên, vào lúc nó cần tôi thì tôi sẽ vẫn cho nó ý kiến. Dù tốt hay xấu, tôi muốn tự bản thân nó phải tự lập, tự quyết định cuộc đời của nó."

Hai người trầm mặc một hồi, nước cũng sôi sùng sục. Hoàng Phủ Toàn rót nước vào ấm trà có đế sẵn lá trà, lại rót trà vào hai chiếc tách nhỏ kia. Dương Gia Minh biết ý cầm tách trà đưa qua đưa lại một hồi. Động tác ông làm khá quen thuộc như đã từng tập luyện qua vô số lần rồi.

"Bất kể nói thế nào, tôi đều hi vọng ông đừng nên gấp gáp. Chúng ta nhất định sẽ lui về nhưng lúc này vẫn còn hơi sớm. Người trẻ bây giờ có thể có chút nôn nóng, bọn họ rất cần những lão già như chúng ta cho ý kiến."

"Tôi tin bọn chúng có thể làm tốt, dù sao cũng là hổ phụ sinh hổ tử mà. Chúng ta đều rất rõ năng lực làm việc của A Chính và Mỹ Lệ rồi, thậm

chí ngay cả cô gái Quý Tiểu Đông kia, tôi cảm thấy cô ấy cũng sẽ là một nhân tài trong tương lai."

"Nói tới Tiểu Quý, tôi thấy cô bé này thật thú vị. Tuy rằng bề ngoài khá nhu nhược nhưng nội tâm lại rất mạnh mẽ. Dáng vẻ nghiêm túc của cô ấy khiến người khác không thể khinh thường."

"Đúng đấy, đây chính là thế giới của những người trẻ tuổi, vì thế tôi thật sự cảm thấy mình nên buông tay."

Hoàng Phủ Toàn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề khác, ông cố ý tìm đề tài để nói: "Nhắc tới chuyện của ba người họ, tôi cũng khá mơ hồ. Tuy rằng hai chúng ta đều biết lòng Mỹ Lệ đối với A Chính như thế nào nhưng tôi cũng không rõ là bọn chúng có mối quan hệ day dưa gì với Tiểu Quý không? Trước đây tôi đã từng hỏi qua A Chính, nó nói chỉ từng gặp Tiểu Quý mấy lần, cũng không nói thích hay không thích. Aida, thực sự là không hiểu nổi trong lòng bọn chúng nghĩ như thế nào."

"Mỹ Lệ cũng khiến người ta đau đầu. Tôi sẽ về cẩn thận khuyên nhủ nó rằng sau khi trở lại làm việc ở tập đoàn Thái tử thì cũng đừng suy nghĩ vớ vẩn, cố gắng làm việc thật tốt. Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng."

"Bạn già à, lời thật mất lòng, A Chính nói với tôi, nó không có cảm giác vui vẻ khi ở bên cạnh Mỹ Lệ. Cho tới nay nó đều là coi cô ấy như em gái thôi nhưng bởi vì hai người chúng ta quá thân nên nó mới miễn cưỡng như thế."

Sau khi nghe xong, Dương Gia Minh cũng vội vã vung tay nói: "Khụ, cái gì mà mất lòng chứ? Yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu. Hai lão già chúng ta cũng đừng nên ép chúng nó."

"Đúng là con cháu tự có phúc của con cháu, hãy để chính bọn chúng lựa chọn thôi. Anh em mình chỉ uống trà tán gẫu, mặc kệ những chuyện khác đi."

"Ha ha, đúng vậy. Nào, chúng ta nếm thử vị trà mới này như thế nào."

Hai người bạn cũ đã từng dắt tay rong ruổi trên thương trường mấy chục năm, tình thân như anh em ruột cùng ngồi uống trà đạo tán gẫu, cười nói vui vẻ.

Tối hôm đó, Hoàng Phủ Toàn nói cho con trai mình biết tin tức mà ông dò hỏi được từ Dương Gia Minh.

Hoàng Phủ Chính trầm mặc một chút mới mở miệng nói: "Mỹ Lệ có thể trở về làm việc, đương nhiên con rất hoan nghênh. Chỉ cần cô ấy tập trung cố gắng làm việc thì con cũng không muốn tính toán những chuyện đã qua."

"A, vậy thì tốt. Ba cũng cảm thấy ai cũng đều sẽ phạm sai lầm, chỉ cần không quá nặng nề thì cũng nên cho người khác một cơ hội, Die nda n****Sóc****Là****Ta****l e q uu ydo n,huống hồ hai gia đình lại rất thân. Mặc dù không công bằng đối với Tiểu Quý nhưng ba tin cô ấy cũng là người rộng lượng. Chuyện này cứ cho trôi qua như thế đi, sau này không nhắc lại nữa."

"Dạ, sau khi Mỹ Lệ đi làm lại, con sẽ đến thăm cô ấy."

"Được. Đúng rồi, bác Dương nói muốn nghỉ ngơi."

"Nghỉ ngơi?"

Hoàng Phủ Toàn giải thích nói: "Là muốn về hưu đấy. Ông ấy cảm thấy hiện tại nên buông tay để cho các người trẻ tuổi các con được tự lập."

"Ba, bác ấy không phải bởi vì chuyện của Mỹ Lệ mà muốn về hưu đấy chứ?"

"Ba thấy không giống như vậy. Ông ấy thật sự đang cảm thấy bất lực, thậm chí còn nói rằng Tiểu Quý khiến ông ấy nhớ lại thời trẻ tuổi của mình, người trẻ tuổi có đầu óc, có tư tưởng, cũng có kiến thức. Ông ấy tin các con có thể làm tốt."

"Nhưng rõ ràng bác ấy còn rất trẻ mà."

"Tuổi trẻ và người lớn tuổi có suy nghĩ không giống nhau, hơn nữa những người trẻ lại có lòng nhiệt huyết. Bác Dương vì công ty nên đã dốc sức mấy chục năm nay rồi, ba tin ông ấy toàn tâm toàn ý làm việc vì tập đoàn Thái Tử này. Ông ấy nói muốn về hưu thì chắc là bởi vì thật sự cảm thấy mệt mỏi."

Đây là lần đầu tiên thấy ba mình suy nghĩ về vấn đề này, Hoàng Phu Chính hỏi ngược lại: "Ba, còn ba thì sao? Ba có cảm thấy mệt mỏi không?"

"Ba vẫn ổn, dù sao cũng là công ty của mình nên so với những người khác càng khó dứt bỏ. Bác Dương nói cũng có lý, ba vẫn không thể giúp con mọi chuyện nên con vẫn tự mình tiếp quản mọi chuyện thì hơn."

"Con biết điều này, con sẽ cố gắng."

Ngày thứ hai cũng nhanh chóng đến, vị trí tạm thời thay thế quản lý Dương của Quý Tiểu Đông cũng kết thúc.

Trải qua một tháng huấn luyện đau khổ, Quý Tiểu Đông đã dần trưởng thành có thể một mình chống đỡ với cương vị lãnh đạo. Tuy chẳng bao lâu nữa cô cũng sẽ trở về vị trí nhân viên hành chính nhưng tinh thần cô có sự biến chuyển rất lớn. Cô dần trở nên tự tin, hơn nữa lại không còn tính cách nhát gan mà sẵn sàng đối mặt với những chuyện khó khăn phía trước.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Lại Một Vấn Đề Nan Giải

Tuy rằng trước đó chưa nhận được bất kỳ thông báo nào nhưng khi nghe thấy tiếng gót giày quen thuộc nện mạnh trên mặt đất thì cô liền biết quản lý Dương đã trở về rồi. Lúc này, cô có thể thả lỏng một chút.

Chuông báo đã đến giờ làm việc vang lên, cô cũng sớm chuẩn bị kỹ các tài liệu cần bàn giao và ôm vào trong ngực, mạnh mẽ bước về phòng quản lý hành chính.

Sau khi được phép vào trong, cô bước vào mỉm cười chào hỏi quản lý Dương nói: "Chào quản lý Dương."

"Chào Tiểu Quý."

Quản lý Dương trang điểm vẫn xinh đẹp giống như trước kia. Cũng có thể bởi vì do một khoảng thời gian không gặp nên Quý Tiểu Đông nhận thấy cô ấy lại xinh đẹp hơn bội phần.

"Đây là những tài liệu về công việc của, bộ phận chúng ta trong thời gian qua. Hiện nay chỉ còn một phần công việc chưa hoàn thành, còn lại những việc khác cũng đã làm xong. Mời quản lý Dương xem qua."

"Em chỉ cần nói cho chị biết rằng những việc nào chưa hoàn thành. Còn những việc khác, khi nào có thời gian chị sẽ từ từ xem lại."

"Được ạ."

Quý Tiểu Đông cũng từng bước giải thích về tình hình vừa qua. Tình cờ ánh mắt cô lại đối diện với quản lý Dương nhưng cũng chỉ là ánh mắt lễ độ không hề có ý đối nghịch. Hơn nữa, vẻ mặt của quản lý Dương vẫn thản nhiên và bình tĩnh như vậy, hoàn toàn không có vẻ mặt lo lắng cùng bất an.

"Ừ chị biết rồi. Còn có chuyện gì khác sao?"

"Tạm thời không có, nếu như quản lý Dương có chuyện gì thì cứ việc phân phó."

Nhìn thấy Quý Tiểu Đông cũng vẫn khiêm tốn như trước đây, trong lòng Dương Mỹ Lệ rốt cục cũng cảm thấy thoáng dễ chịu một chút. Khuôn mặt cô không chút biến sắc nói: "Được rồi, trước tiên để chị xem kỹ lại tài liệu đã."

"Vậy em về làm việc trước."

"Ừ đi đi."

Cả người cảm thấy thoải mái, Quý Tiểu Đông ưu nhã xoay người, chậm rãi bước từng bước ra khỏi văn phòng của Dương Mỹ Lệ.

Cô vừa mới kéo cửa ra thì đột nhiên nhìn thấy Hoàng Phủ Chính đang đứng ngoài cửa. Hơn nữa tay anh cũng đang ở trên không trung, thật giống như là đang chuẩn bị muốn gõ cửa.

Không dám quay đầu lại xác nhận xem quản lý Dương có phát hiện ra tình huống này hay không, cô lễ phép mỉm cười cung kính chào hỏi nói: "Tổng giám đốc, chào ngài."

"Xin chào, Tiểu Quý."

"Ngài đến tìm quản lý Dương sao?"

"Đúng thế."

"Cô ấy đang ở bên trong. Quản lý Dương, tổng giám đốc đến rồi."

Sau khi thông báo xong, cô lập tức mở cửa rộng ra, còn mình thì bước ra ngoài đưa tay làm cử chỉ mời vào, lễ phép mời Hoàng Phủ Chính vào.

Mà trong lòng Hoàng Phủ Chính lại cảm thấy có chút không thoải mái. Anh không thích Quý Tiểu Đông làm cử chỉ xa cách với mình như vậy. Thế nhưng hiện tại hai người đang ở công ty, hơn nữa còn là trong thời gian làm việc, lại không muốn ngay trước mặt Dương Mỹ Lệ mà dẫn cô ấy đi nên chỉ yên lặng đứng đó nhìn cô một chút, sau đó bước vào theo hướng tay cô chỉ.

Quý Tiểu Đông thừa nhận lúc nhìn thấy Hoàng Phủ Chính thì trong lòng dâng lên một tia rung động nhưng hiện giờ cô đã không còn thay quyền quản lý, lại đã từ chối lời tỏ tình của anh nên giờ cũng sẽ bắt đầu thành con số không thôi. Cô chính là nhân viên, còn anh là tổng giám đốc. Chỉ thế mà thôi.

Chờ đến khi Quý Tiểu Đông nhẹ nhàng đóng cửa, Dương Mỹ Lệ đã sớm đứng lên bước tới đón tiếp nói: "A Chính, sao anh đến đây?"

Vừa nghe đến danh xưng A Chính, Hoàng Phủ Chính lại cảm thấy vừa vui vừa khó chịu, vui vì Dương Mỹ Lệ không vì vụ án mất trộm mà thay đổi quá nhiều. Ngược lại lúc này, anh lại cảm thấy danh xưng này nếu từ miệng một người khác nói ra sẽ rất êm tai. Nói thí dụ như Quý Tiểu Đông chẳng hạn.

"Anh tới thăm em một chút. Thế nào? Kỳ nghỉ vui không?"

"Cũng không tệ lắm, đi vài nơi, đều là thành phố cổ hoặc dã ngoại ngoài trời thôi. Cảnh đẹp như trong tưởng tượng của em vậy."

"Vậy thì tốt, thực ra hiện tại có rất nhiều người đều nói cảnh khu đó đúng là rất đẹp. Em thích nó là được rồi."

Dương Mỹ Lệ cười nói: "Mời anh ngồi."

"Ừ, được."

"Đúng rồi, vừa này Tiểu Quý đến bàn giao công việc với em à?"

"Đúng, cô ấy mới vừa đem tài liệu tới, em còn chưa kịp xem qua."

Hoàng Phủ Chính cũng nhếch khóe miệng, giọng nói nhẹ nhàng trấn an nói: "Không vội, gần đây cũng không gì quan trọng, mà em vừa nghỉ phép nên cũng cần một khoảng thời gian mới có thể thích ứng công việc được."

"Anh đang nghi ngờ rằng em chỉ đang mãi mê vui chơi thôi sao?"

"A, không, anh không có ý này, anh cho rằng... "

"A Chính, anh nên tin tưởng năng lực của em. Từ khi làm việc ở tập đoàn Thái Tử cho tới nay, em không làm gì khiến người khác nói ra nói vào mà."

"Đương nhiên là không, em là người thích hợp với chức vị này nhất. Xưa nay anh đều không nghi ngờ năng lực của em."

Không biết làm sao mà vừa nhắc tới Quý Tiểu Đông thì trong lòng Dương Mỹ Lệ liền tức giận. Hơn nữa người kia chính là người đàn ông mình yêu, bởi vậy giọng nói của cô không kìm lòng có chút cao hơn bình thường. Có điều may là anh ấy thừa nhận năng lực của mình, bằng không cô cũng còn muốn tranh luận với anh một chút.

"Nói vậy cũng tạm được."

"Vậy anh không quấy rầy em nữa, em cứ làm việc tiếp đi."

"Được. Đúng rồi, buổi tối anh rảnh không? Chúng ta ăn một bữa cơm đi?"

Hoàng Phủ Chính lại không nghĩ tới cô ấy sẽ hẹn ,mình nhưng một giây sau liền lập tức ý thức được mình nên từ chối. Dưới tình huống cô ấy cứ nhìn mình chăm chăm như đang chờ đợi, Hoàng Phủ Chính khéo léo nói: "Cũng khó nói, để xế chiều anh xem lại một chút, lúc đó anh sẽ gọi cho em."

"Ừm, vậy cũng được."

"Anh đi trước, tạm biệt."

"Tạm biệt."

"Mỹ Lệ, không cần tiễn."

Dương Mỹ Lệ vừa đi ra vừa kiên trì nói: "Không sao, em sẽ đưa anh đến cửa thang máy thôi."

"Thật sự không cần, nhắm mắt lại anh cũng có thể trở về được."

"Khi nào thì anh đối với nơi này quen thuộc như thế?"

Lại là một vấn đề sắc bén.

Hoàng Phủ Chính hơi sững sốt giống như anh có cảm giác mình đang phải chịu đựng đến cùng cực nhưng vì muốn bù đắp cho sự tiếc nuối của đối phương nên anh vẫn nường nhịn nói: "Anh ... anh không có quen nơi này lắm. Ở đây cách cửa thang máy có mười hoặc hai mươi bước, anh nhắm mắt đi cũng vẫn nhìn thấy mà."

"Vậy mà em tưởng anh thường xuyên đến đây chứ."

Lời nói như vậy quá mức rõ ràng, nếu đến lúc này Hoàng Phủ Chính nghe không hiểu, vậy thì anh đúng là kẻ ngu si. Anh trầm mặc mấy giây, lúc ngẩng đầu lên lại nhìn thẳng vào mắt Dương Mỹ Lệ, vẻ mặt thành thật nói tiếp: "Anh không thường đến đây nhưng có rất nhiều chuyện không nên cứ xảy ra ở đây."

Dương Mỹ Lệ cũng nghe thấy đối phương ý tại ngôn ngoại (ý ở ngoài lời: Điều nghĩ ngợi thì ở ngoài lời nói, không cần phải nói ra, mà người nghe phải tự hiểu lấy.), cô nhướn đôi lông mày của mình lên và ấn nhãn hỏi: "A Chính, có phải anh có điều muốn nói với em?"

"Mỹ Lệ, nếu em có chuyện muốn nói với anh thì chắc chắn anh cũng sẽ có lời muốn nói với em. Còn nếu như không có, vậy thì anh cũng vậy."

"Em đương nhiên có, vì vậy vừa nãy chính là đáp án của anh?"

"Đúng thế."

"Được, em hiểu rồi, anh đi thông thả."

Hoàng Phủ Chính đang bước đến gần cửa thang máy thì phát hiện thang máy cũng đúng lúc mở ra. Anh nhấn nút sau thang máy thì cửa cũng tự động mở ra, bên trong còn có một nhân viên. Anh ta nhìn thấy anh cũng lập tức lễ phép chào hỏi nói: "Tổng giám đốc, chào buổi sáng."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Có Vẻ Anh Cũng Không Ngạc Nhiên Lắm

"Xin chào."

Cửa thang máy lại rất nhanh đóng lại, cảnh cuối cùng mà Hoàng Phủ Chính nhìn thấy chính là khuôn mặt thản nhiên không cảm xúc của Dương Mỹ Lệ đang đứng ngoài cửa thang máy.

Nhưng anh không biết khi cửa thang máy vừa đóng lại thì khuôn mặt của Dương Mỹ Lệ cũng nhanh chóng sụp xuống. Không chỉ bởi vì do anh ném đá giấu tay mà còn bởi vì cô đột nhiên nhớ tới vụ sai phạm lần trước trong tài liệu báo cáo của mình. Cũng có thể con người cô không thật sự hoàn mỹ.

Sau khi Quý Tiểu Đông trở lại làm việc ở phòng hành chính với vị trí nhân viên hành chính như trước đây, cô cùng các đồng nghiệp vẫn nói cười vui vẻ mà người duy nhất khác lạ đó chính là tổ trưởng Lưu.

Tuy rằng cô đã từng tìm cơ hội muốn nói với tất cả các đồng nghiệp trong phòng làm việc này rằng việc cô bị đổ oan trong vụ mất trộm trước và việc mình lên thay quyền quản lý khi quản lý Dương nghỉ phép hoàn toàn không phải do ý cô. Thế nhưng dù nhìn thế nào thì cô cũng vẫn nhận ra một người tử tế như tổ trưởng Lưu lại cư xử với mình không còn giống như trước đây nữa. Cụ thể không giống ở chỗ nào thì cô vẫn còn chưa xác định rõ.

Nửa tháng trôi qua, một lần trong hội nghị cấp cao, Hoàng Phủ Chính thay mặt tuyên bố tin tức Dương Gia Minh từ chức, đồng thời cũng chính thức đề nghị cho ai có tài có thể nộp đơn ứng cử thay thế vị trí của ông. Sau khi mọi người nghe xong cũng cảm thấy khiếp sợ đồng thời, không khỏi nhỏ giọng bắt đầu bàn luận.

Lẽ ra nên trầm mặc nhưng Hoàng Phủ Toàn lại phẩy tay nói: "Mọi người giữ trật tự, tôi biết mọi người đều không nỡ xa giám đốc Dương. Thế nhưng dù sao tuổi tác của ông ấy cũng lớn, cũng nên về nhà hưởng phúc rồi. Điều chúng ta cần làm là chúc ông ấy hạnh phúc, vui sướng. Đúng rồi, ngoài người từ chức là giám đốc Dương thì còn có tôi. Từ hôm nay trở đi, tôi không còn là tổng giám đốc của tập đoàn Thái Tử, mà chủ tịch mới sẽ do con trai của tôi - Hoàng Phủ Chính - đảm nhiệm. Trong tương lai, mọi chuyện về việc điều động nhân viên sẽ do cậu ấy sắp xếp. Tôi mong mọi người vẫn giống như trước giúp đỡ cậu ấy, cũng như cùng đứng lên giúp tập đoàn Thái Tử này ngày càng trở nên hùng mạnh và phát triển."

"A Toàn

Thừa dịp mọi người sôi nổi nghị luận, Hoàng Phủ Toàn nghiêng đầu nhìn lại Dương Gia Minh nói rõ: "Anh đúng là thông minh, muốn một mình nghỉ ngơi, để lại tôi một mình trơ trọi nơi đây sao? Chuyện tốt như thế, tại sao có thể thiếu tôi?"

"Ôi, ông đó, chuyện đó có gì tốt đâu chứ? Mà cũng đúng thế thật."

"Hai anh em mình lại có nhau rồi."

"Ông làm vậy, ông nói sau này A Chính phải làm sao bây giờ? Ngay lập tức có thể nó vẫn còn chưa ứng phó được. Nếu ông muốn rút lui thì cũng phải cho nó thời gian thích ứng, chuẩn bị một chút."

"Tôi đã sớm nói với nó rồi mà nó cũng đã chuẩn bị sẵn sàng."

Sau khi nghe vậy, Dương Gia Minh cũng nghi ngờ hỏi: "Thật sao? Chuyện khi nào?"

"Chính là ngày đó chúng ta cùng uống trà, ông nói với tôi rằng muốn nghỉ ngơi. Sau khi trở về nhà suy nghĩ một chút, cảm thấy điều đó cũng thật có lý nên liền quyết định cũng lui về nghỉ ngơi giống ông."

"Ông bạn cũ này, có chuyện như vậy cũng gặt tôi."

"Nếu ông trách tôi như thế, vậy thì tôi tự phạt mình tối nay mời ông ăn cơm. Ông thấy thế nào?"

"Điều này cũng còn tạm được."

Hội nghị vẫn đang tiếp tục, hai người bạn cũ cũng chúc mừng cho việc mình sắp bắt đầu về hưu.

Trong phòng chủ tịch, Hoàng Phủ Toàn đang tạm biệt thư ký Uông.

"Chủ tịch, ngài muốn về hưu?" Thư ký Uông không tin nhìn ông, nếu không phải chính tai nghe được hoặc do Hoàng Phủ Chính đến truyền lời thì cô cũng sẽ không tin. Dù sao tin tức này cũng đến quá đột ngột.

"Đúng đấy, tôi cũng nên lui về để A Chính tiếp quản công ty rồi."

"Ngài mới hơn năm mươi tuổi, đâu đã già lắm."

"Về hưu sớm một chút cũng tốt mà. Cũng có rất nhiều người muốn lui mà đâu lui được."

"Nhưng sao ngài không nói sớm với tôi? E rằng tôi là người cuối cùng biết việc này."

Lúc này Hoàng Phủ Toàn mới nghĩ đến hình như mình đã thật sự quên nói với thư ký Uông rồi. Ông liền vội vàng nói: "Cô yên tâm, cô vẫn phải là

người bên cạnh A Chính giúp đỡ nó làm việc. Vì cô đã quen thuộc tất cả đường đi nước bước trong công ty rồi nên mong cô tiếp tục giúp đỡ nó nhiều hơn."

"Ngài đã quyết định vậy rồi sao? Không thể thay đổi được nữa à?"

"Tôi đã quyết định, cũng không có ý định thay đổi."

Đến nước này, thư ký Uông cũng không thể không tiếp thu sự thực này. Cô ấy cũng rất nhanh khôi phục tâm tình trong lòng mình, lại khách sáo nói: "Vậy cũng tốt, tổng giám đốc, chúc ngài vui vẻ và hạnh phúc."

"Tôi giao A Chính cho cô đó, phiền cô nhọc lòng giúp đỡ nó."

"Ngài đừng khách khí, đây là nhiệm vụ của tôi."

Đột nhiên một cảm giác mất mát bao quanh lấy toàn thân Hoàng Phủ Toàn, ông hiểu rõ rằng không phải mình cũng không nỡ bỏ chức vụ tổng giám đốc quyền cao chức trọng này. Vậy thì rốt cuộc vì sao ông lại có cảm giác này?

Điện thoại phòng hành chính vang lên, tổ trưởng Lưu bắt điện thoại và cùng nói chuyện với đối phương mấy câu sau đó cũng cúp điện thoại. Cô quay đầu lại về phía Quý Tiểu Đông, bình thản nói: "Tiểu Quý, tổng giám đốc gọi em đến phòng anh ấy một chuyến."

"Vâng, em biết rồi."

Quý Tiểu Đông có một loại dự cảm chẳng lành, lần này, Hoàng Phủ Chính tìm cô tuyệt đối không phải vì việc công.

Cô đi lên lầu hai mươi tám, nhìn thấy thư ký Cung cũng lễ phép nói: "Xin chào, tổng giám đốc tìm tôi."

"Anh ấy ở bên trong, mời vào."

"Cảm ơn."

Hoàng Phủ Chính nghe được ngoài cửa có người nói chuyện. Anh chủ động kéo cửa ra, nhìn thấy người bên ngoài là Quý Tiểu Đông, lại làm như không có chuyện gì xảy ra nói: "Tiểu Quý, em đến rồi?"

"Vâng, tổng giám đốc."

"Vào đi."

Quý Tiểu Đông nhẹ nhàng bước vào, Hoàng Phủ Chính lại bắt chuyện nói: "Mời ngồi."

"Không ạ, tổng giám đốc có chuyện gì thì hãy phân phó đi ạ."

"Từ hôm nay trở đi, anh không phải là tổng giám đốc tập đoàn Thái Tử nữa."

Thật vất vả mới giả vờ làm khuôn mặt lạnh nhạt thế mà khi vừa nghe anh nói như vậy thì tâm trạng của Quý Tiểu Đông như tan rã mất rồi. Cô trừng lớn hai mắt lại muốn mở miệng nhưng vào thời khắc đó cô vẫn cố nhịn xuống.

Hoàng Phủ Chính vốn tưởng rằng cô ấy sẽ như những người khác, kinh ngạc hỏi mình nguyên nhân. Thế nhưng đối phương lại cố tình nhẫn nại giống như đây không phải chuyện gì to lớn. Đợi cả nửa ngày vẫn là dáng vẻ trầm mặc không nói, trái lại anh là người đầu tiên kích động.

"Em không muốn biết tại sao?"

"Nếu tổng giám đốc muốn nói thì cũng không cần tôi hỏi."

"Nhưng anh hi vọng em hỏi."

Nhịp tim trong lòng Quý Tiểu Đông lại nhất thời đập nhanh hơn một nhịp. Cô trầm mặc một hồi và đầu hàng hỏi: "Tại sao anh không làm tổng giám đốc nữa?"

"Bởi vì anh phải làm chủ tịch."

Đầu tiên là mất một giây để tiêu hóa cái tin tức kia, Quý Tiểu Đông đột nhiên bật cười: "Hóa ra là như vậy."

"Nếu không, em cho rằng anh sẽ làm gì?"

"Không, tôi chỉ cảm thấy đây là nguyên nhân duy nhất thôi."

"Em biết ba anh muốn về hưu?"

"Sao lại không về hưu? Nếu chủ tịch về hưu, như vậy người thay thế ông ấy tiếp quản công ty sẽ là anh rồi."

Lý do của cô ấy thật chính xác nhưng tại sao cô ấy chỉ suy đoán thôi mà lại chính xác đến như vậy? Hoàng Phủ Chính lại bị sự hấp dẫn của cô khiến anh nổi lên hứng thú.

"Anh cũng không ngạc nhiên mà."

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Dùng Quyền Hành Để Cường Ép

“Nếu anh không lên làm tổng giám đốc thì tôi mới kinh ngạc đấy.”

“Có ai nói em là người rất đặc biệt chưa?”

Bị anh nhìn kỹ đến nỗi có chút thẹn thùng, khuôn mặt Quý Tiểu Đông cũng lập tức hiện ra hai đóa hoa đỏ ửng. Hơn nữa lời nói như vậy rõ ràng có chút ám muội nên cô vội vã làm bộ thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, lơ đãng đáp: “Có lẽ là có, hoặc cũng có thể là không, tôi không nhớ rõ.”

“Vậy được rồi, em có thể chúc mừng anh không?”

“Chúc mừng anh, tổng giám đốc.”

“Vậy em có dự định mời anh ăn cơm không?”

Nếu như Hoàng Phủ Chính chỉ muốn cô chúc mừng thì cô còn miễn cưỡng chấp nhận. Thế nhưng chuyện mời ăn cơm thì Quý Tiểu Đông thực sự không hiểu.

“Tôi? Mời anh ăn cơm? Tại sao?”

“Bởi vì anh được lên chức.”

“Anh được lên chức thì tôi phải mời sao? Tháng trước, tôi cũng được lên chức nhưng cũng không có ai mời tôi ăn cơm mà.”

Vừa thấy con mời đã sập bẫy, Hoàng Phủ Chính cũng vội vã thừa cơ hội, quyết định nói: “Tốt lắm, vậy tối nay anh mời em ăn cơm trước coi như bù lại việc em được lên chức tháng trước.”

“Không, tôi không có ý này.” Quý Tiểu Đông hận chính mình nhất thời nhanh miệng. Bây giờ, cô đang hối hận không biết có còn kịp hay không.

“Nhưng anh thật sự có ý này.”

“Tổngtôi thật sự không phải muốn anh mời, anh hiểu lầm rồi.”

“Nói chung, anh lên chức thì em phải mời anh ăn cơm, mà em lên chức thì anh cũng mời em ăn cơm lại. Hiện tại hai chúng ta đều đang nợ đối phương một lần. Nếu tối nay em kiên trì muốn mời anh thì tối mai anh sẽ mời cơm lại.”

Quý Tiểu Đông bị những lời nói này của Hoàng Phủ Chính dọa sợ nên cô trợn to hai mắt, miệng nhỏ cũng phụng phịu há hốc ra. Sau một hồi lâu, cô mới phục hồi chính mình, mở miệng nói: “Tôi có thể từ chối không?”

“Không thể.”

“Tôi nợ trước được không?”

“Anh mời em một lần thì có thể nợ nhưng em mời anh thì không thể nợ. Đúng rồi, nếu như em không đủ tiền thì anh có thể cho em mượn.”

“Tổng giám đốc, tôi hi vọng anh có thể nghiêm túc một chút.”

Hoàng Phủ Chính sững sốt một chút, nhưng rất nhanh sau đó cũng tức giận, cương quyết nói: “Quý Tiểu Đông, anh ra lệnh cho em tối hôm nay phải đi ăn cơm với anh.”

Lần này Quý Tiểu Đông không thể phản kháng được nữa. Dáng vẻ cô hiện giờ tựa như cô dâu nhỏ với thân phận thấp kém thời cổ đại đang đứng khấp nép khoanh tay cúi đầu trước chủ nhân uy quyền là Hoàng Phủ Chính đang đứng trước mặt cô đây.

Một lát sau, Hoàng Phủ Chính lại mở miệng nói: “Em vẫn mang điện thoại di động bên người đó chứ?”

“À, không có, ở trong phòng làm việc.”

“Vậy cũng được, trên tấm danh thiếp này có số điện thoại di động của anh. Sau khi trở về phòng làm việc, em hãy nhắn tin cho anh biết số điện thoại di động của em là số mấy, được không?”

Quý Tiểu Đông cũng bướng bỉnh không có ý muốn nhận danh thiếp, cuối cùng cô lấy hết dũng khí muốn phản đối một lần cuối cùng nói: “Tổng giám đốc, nếu có việc anh có thể gọi điện thoại đến phòng hành chính tìm tôi.”

“Lẽ nào em muốn mỗi lần hẹn nhau mọi người đều biết?”

Nhìn thấy cô gái này lại dám ngang nhiên phản đối mình, Hoàng Phủ Chính lại tiếp tục giải thích: “Lần trước em đã nói không yêu anh nhưng anh yêu em. Giờ đây, anh muốn lấy quyền hành để cùng em hẹn hò. Em có thể từ chối nhưng anh cũng có thể dùng quyền uy ép buộc em.”

“Vì vậy hôm nay anh tới tìm tôi chính là muốn hẹn tôi đi ăn tối?”

“Chính xác.”

“Được, tôi đồng ý. Mà Tổng giám đốc, anh còn có chuyện gì khác sao?”

“Tối mai em cũng phải đi dùng cơm với anh, còn việc chọn món ăn thì em sẽ quyết định.”

Tuy bề ngoài Quý Tiểu Đông tỏ vẻ như hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng trong lòng cô không khỏi dâng lên một tia ngọt ngào. Hoàng Phủ Chính đang đứng trước mặt cô đây như đã rũ bỏ dáng vẻ nghiêm túc và thận trọng, thay vào đó là dáng vẻ bá đạo, vô lại đang ép buộc cô chấp nhận dùng cơm tối với anh.

“Tôi biết rồi. Vậy thưa tổng giám đốc, anh còn có gì cần dặn dò nữa không?”

“Không, đừng quên gửi tin nhắn cho anh.”

“Được, vậy tôi về trước. Tổng giám đốc, tạm biệt.”

“Hẹn gặp lại vào buổi tối.”

Cũng không muốn tiếp tục đứng ngây ngốc ở đó nữa, Quý Tiểu Đông cũng nhanh chóng thoát thân khỏi văn phòng của Hoàng Phủ Chính. Chưa nói đến việc mình bị anh đùa giỡn mà điểm mấu chốt chính là cô không thể phản kháng. Đây thực sự là điều không công bằng với cô.

Vừa đi đến cửa phòng làm việc của mình, Quý Tiểu Đông nghe thấy bên trong có tiếng người nói chuyện. Cô cẩn thận nghe và nhận ra đó là giọng của quản lý Dương. Cô muốn lui về nhưng đã không còn kịp nữa. Vì vậy, cô đứng ngay cửa phòng và lễ phép nói: “Xin lỗi đã quấy rầy.”

“Vào đi, tôi có việc muốn nói, là thông báo của công ty.”

Quý Tiểu Đông vội vã ngồi vào chỗ của mình. Ánh mắt quản lý Dương sắc bén nhìn cô, cố ý tìm cơ hội: “Tiểu Quý, vừa nãy tổng giám đốc mới tìm cô, chắc anh ấy cũng kể việc này với cô rồi chứ?”

“Không có, em không biết sáng sớm xảy ra chuyện gì.”

“Vậy chắc anh ấy tìm em là vì việc tư?”

Đối mặt với những câu hỏi gay gắt như vậy, Quý Tiểu Đông dừng một chút, cũng rất nhanh phản ứng lại nói: “Thực ra em cũng đang muốn biết sáng nay đã xảy ra chuyện gì.”

“Em hãy trả lời câu hỏi của chị trước, anh ấy tìm em có phải vì việc tư?”

Tất cả các nhân viên ở phòng hành chính đang bị dọa sợ vì vấn đề mà quản lý Dương đang đề cập đến. Tuy trước đây cũng đã từng nghe nói quản lý Dương xem Quý Tiểu Đông là tình địch nhưng hiện tại tận mắt chứng kiến cảnh này thì mọi người đều tin rằng điều đó có thật. Bên cạnh đó, gần đây biểu hiện của Quý Tiểu Đông cũng có thay đổi rõ rệt. Cô không còn yếu đuối nhu nhược, nhẵn nhụi như ngày xưa nữa, mà thay vào đó cách hành xử cùng cử chỉ của cô đều trở nên gọn gàng, già dặn hơn rất nhiều. Nếu cô muốn đấu một trận với quản lý Dương thì có lẽ cũng ngang tài ngang sức. Mọi người không khỏi thầm cầu nguyện cho Quý Tiểu Đông được bình yên vô sự.

“Về vấn đề này, trước tiên em cần phải xin phép anh ấy và sau khi anh ấy đồng ý thì em sẽ nói ra, có được không?”

“Nếu em không dám nói, vậy được rồi, cuộc họp kết thúc. Tan họp thôi.”

Dương Mỹ Lệ phần hận trừng mắt nhìn Quý Tiểu Đông, cuối cùng buồn bực rời khỏi phòng.

Vốn cho rằng mình sẽ bị truy hỏi cặn kẽ mà giờ quản lý Dương cứ vậy mà cho tan họp khiến lòng Quý Tiểu Đông thở phào nhẹ nhõm. Nhưng

ngay phút chốc, cô lại phát hiện các đồng nghiệp cũng đang nhìn mình. Xem ra cô thật sự khó khăn rồi đây.

“Mọi người có vấn đề gì thì cứ hỏi đi, tớ bảo đảm hỏi gì đáp nấy. Thế nhưng cũng không bảo đảm rằng đáp án nào cũng đều là sự thật.”

Một người đồng nghiệp giành mở miệng trước: “Tiểu Quý à, đã như vậy, chúng ta còn cần hỏi làm gì nữa?”

“Vậy mọi người quyết định đi, bất cứ lúc nào tớ cũng sẵn sàng đợi.”

Lại một người đồng nghiệp khác không cam lòng nói tiếp: “Tối lượt tớ, Tiểu Quý à, vừa này tổng giám đốc tìm cậu rất cuộc là vì việc tư hay việc công?”

“Có việc công lẫn việc tư.”

“Có phải cậu và tổng giám đốc ... à, cậu và tổng giám đốc đang yêu nhau?”

Quý Tiểu Đông trực tiếp bác bỏ đi ý kiến này, cô không chút nghĩ ngợi liền trả lời ngay: “Không.”

“Trong lòng cậu cũng thầm mơ tưởng đến tổng giám đốc phải không?”

“Không có.”

“Vậy rốt cuộc nữ ma đầu có quan hệ gì với tổng giám đốc?”

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Tôi Ở Cùng Người Khác

Để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của các đồng nghiệp, Quý Tiểu Đông cũng khéo léo tiết lộ một chút về sự thật nói: "Có khả năng là người yêu đơn phương. Tôi không dám xác định bởi vì tôi không phải người trong cuộc."

"Có phải là nữ ma đầu cảm thấy cậu muốn cướp tổng giám đốc cho nên mới cứ nhắm vào cậu không?"

"Trước đây tôi vốn cho rằng khả năng này không lớn nhưng bây giờ nhìn lại có thể đây là khả năng lớn nhất."

Tổ trưởng Lưu chắc chắn Quý Tiểu Đông có bí mật muốn lừa gạt mọi người. Nếu ép buộc cô nói ngay lúc này, chắc chắn sẽ không có hiệu quả, chỉ bằng mình tự dùng chiến thuật dụ dăng thì có lẽ tốt hơn. Đầu tiên phải bức dây động rừng để cô khiếp sợ, sau đó mới từ từ tìm cơ hội nói chuyện với cô.

"Được rồi, các em buông tha Tiểu Quý đi. Cô ấy cũng đã đồng ý rằng nhất định sẽ nói hết sự thật rồi. Nếu cô ấy không muốn nói thì khi các em ép hỏi, cô ấy cũng chỉ tùy tiện ứng đối vài lý do cho qua chuyện mà thôi. Lúc này, rõ ràng cô ấy cũng đã nói trước rằng cô ấy sẽ không chắc đáp án là chính xác mà."

Mọi người muốn tiếp tục đặt câu hỏi nhưng cũng không thể phán đoán đáp án nào là thật, đáp án nào là giả. Nếu lần này bọn họ bỏ qua thì sẽ không còn cơ hội nào để đặt vấn đề nữa.

Nhìn thấy Lưu tổ trưởng đang vì mình giải vây, Quý Tiểu Đông cũng tận lực thuyết phục mọi người nói: "Các cậu này, tớ thân với các cậu như thế, nếu như tớ có tin tức mới nào sẽ muốn chia sẻ với, mọi người chứ chẳng lẽ lại cứ giữ riêng cho mình hay sao? Đừng quên, chúng ta là những nữ nhân viên luôn ngưỡng mộ tổng giám đốc của tập đoàn Thái Tử này. Vậy cũng đồng nghĩa là nếu có tin tức nào mới về tổng giám đốc mới thì sẽ đồng thời chia sẻ với mọi người."

"Cậu đã nói vậy thì chúng tớ cũng tha cho cậu đó. Thế nhưng cậu nhất định phải nhớ, tin tức về tổng giám đốc mới không phải của riêng nhân viên nữ nào trong tập đoàn Thái Tử này. Chúng ta phải nhất định tuân theo tiêu chí 'chỉ có thể nhìn chứ không thể có được.'"

"Vâng. Anh ấy chính là thần, còn chúng ta là người. Ai thân mật với anh ấy đều sẽ bị nhân loại căm phẫn". Thế nào? Tớ nói vậy không sai chứ?"

"Không sai, không sai, xem ra cậu vẫn rất tỉnh táo đó."

Tổ trưởng Lưu kinh ngạc nhìn từng người trong phòng, cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Cô trầm mặc một lát rồi lẩm bầm nói: "Các em vì tổng giám đốc mới mà thành lập quy tắc nữa đấy."

Không ai trả lời vấn đề của cô, chỉ có Quý Tiểu Đông dùng ánh mắt cực kỳ tiếc hận nhìn cô, thật giống như đang nói: Tổ trưởng, chị out đi.

Dù đã gửi tin nhắn cho Hoàng Phủ Chính, cũng cẩn thận giữ gìn tấm danh thiếp kia cẩn thận nhưng Quý Tiểu Đông vẫn cảm thấy thấp thỏm, trong lòng lo lắng không yên. Suốt cả buổi chiều, cô cũng không thể tập trung vào làm việc gì. Vừa đến giờ tan sở, cô lập tức thu dọn tài liệu và lao ra khỏi văn phòng.

Khi đến trước cửa công ty, vừa lúc cô gặp Lương Thu.

"Tiểu Quý, em tan ca rồi à?"

"Đúng đấy. Ngày hôm nay tôi có việc nên muốn nhanh chóng về nhà. Tôi đi trước, bye bye." Quý Tiểu Đông miễn cưỡng chào hỏi, cũng không quay đầu lại nói chuyện với Lương Thu.

Lương Thu còn chưa kịp nói gì thì đối phương đã vội vàng bỏ đi, chỉ để lại bóng lưng đang dần mất hút mà thôi.

Lặng im mấy giây, Lương Thu đột nhiên quay lại, lăm bằm trong không khí: "Em đi nhằm hướng rồi."

Quý Tiểu Đông chợt dạ rời khỏi công ty, cô đi đến lối đi bộ ở cửa sau tìm chỗ để trốn. Cuối cùng, điện thoại di động cũng vang lên.

"Alo!"

"Tổng giám đốc, tôi đang ở đường Thanh Sơn, bên cạnh đường Thiên Kiều."

"Được, anh lập tức đón em."

Một lúc sau, Hoàng Phủ Chính lái chiếc Mercedes xuất hiện trước mặt Quý Tiểu Đông. Đầu tiên cô cảnh giác nhìn bốn phía, xác định không có ai mới nhanh chóng bước tới gần. Hoàng Phủ Chính mỉm cười mở cửa xe cho cô, Quý Tiểu Đông lễ phép chào hỏi, sau khi ngồi vào trong xe mới thở phào nhẹ nhõm.

"Em cố ý chọn nơi này đứng chờ anh?"

Quý Tiểu Đông ừ một tiếng.

Nhìn thấy cô giống như không muốn nói nhiều, Hoàng Phủ Chính lại cố ý tìm đề tài để nói: "Em muốn ăn món gì?"

"Hôm nay anh mời khách, vậy nên anh quyết định là được rồi."

"Vậy cũng được, hi vọng anh dẫn em đến nhà hàng này có thể hợp khẩu vị của em."

Quý Tiểu Đông nhếch khóe miệng nhưng vẫn không nói gì.

Hai người trầm mặc một lúc, đi đến một tiệm cơm Tây. Anh dẫn cô vào một gian phòng xa hoa lộng lẫy, lại lấy thực đơn đưa cho Quý Tiểu Đông nói: "Em gọi món ăn đi."

"Hôm nay tôi tuân lệnh anh, anh ăn gì thì tôi sẽ ăn đó."

"Ồ? Có phải là anh yêu cầu em làm gì thì em đều sẽ đáp ứng?"

Quý Tiểu Đông nhướng mày nhìn thẳng vào ánh mắt Hoàng Phủ Chính, xác định không phải anh đang nói đùa. Sau đó cô mới phủ định nói: "Không, tôi chỉ nói đáp ứng anh về món ăn tối nay thôi."

Hoàng Phủ Chính thờ ơ, anh cũng không nhìn thực đơn, trực tiếp gọi phục vụ đưa ra tên vài món thức ăn. Sau đó, người phục vụ nhanh chóng ghi thực đơn và lui vào trong.

Vì không muốn bầu không khí quá căng thẳng, Quý Tiểu Đông chủ động mở miệng hỏi: "Anh rất quen thuộc với nơi này?"

"Nếu ăn cơm ở ngoài, một phần ba số lần là anh đến đây."

"Món ăn ở đây có gì đặc biệt không?"

Hoàng Phủ Chính hơi mỉm cười trông thật mê người, khuôn mặt anh như bừng sáng dưới ánh mặt trời, cũng giới thiệu nói: "Anh rất thích ăn thịt. Món ăn nào cũng đều muốn có thịt, có khi tâm tình tốt thì còn có khả năng ăn hai, ba loại thịt. Ở nhà hàng này, thịt bò bít tết thậm chí sườn heo đều rất ngon. Anh cũng không muốn phải đổi sang nhà hàng khác."

"Vậy anh có nghĩ mình nên làm khách VIP ở nhà hàng Karsh này không?"

Vừa dứt lời, Quý Tiểu Đông liền phát hiện mình nói sai. Anh chính là cấp trên cao quý, là tổng giám đốc tập đoàn Thái Tử này mà sao lại chấp nhận mức chiết khấu để tự gây phiền phức cho chính mình?

"Vấn đề này, anh cũng chưa từng nghĩ tới nhưng anh sẽ suy nghĩ."

Sau khi nói xong, Hoàng Phủ Chính thấy tự nhiên khuôn mặt của Quý Tiểu Đông đỏ hồng, từ trắng nõn chuyển sang đỏ ửng. Tuy rằng không tính là quá đẹp nhưng nhìn cô lúc này giống một chén trà xanh nhàn nhạt thơm ngát mà đậm đà.

"Em ở đâu?"

"Hà?"

"Anh muốn biết em ở đâu và thường đến nơi nào khi rảnh rồi?"

Suýt chút nữa, Quý Tiểu Đông bị sặc, cô vội vã giải thích: "Không, tổng giám đốc, tôi đang ở cùng với người khác."

"Anh biết, em đừng hiểu lầm, ý của anh là muốn đưa đón em đi làm mà thôi."

"Không cần, tôi có thể tự bắt xe đi làm."

"Em vẫn giữ khoảng cách với anh như vậy sao?"

"Không có, tôi không phải có ý này. Tôi chỉ không muốn bị người khác hiểu lầm đặc biệt là quản lý Dương."

Hoàng Phủ Chính không hiểu hỏi: "Hiểu lầm cái gì?"

"Không có gì, tôi chỉ không muốn trở thành đối tượng để mọi người công kích."

"Có ý gì?"

Quý Tiểu Đông dừng lại một chút, tiếp theo thẳng thắn nói: "Anh không biết sao, công ty có rất nhiều người thầm mến anh."

"Lẽ nào đây chính là lý do em từ chối anh?"

"Tôi tự cho mình chỉ là người bình thường, vận may cũng sẽ không tốt đến thế. Vì vậy, tôi cũng đã cảm ơn trời đất vì đã phù hộ cho mình được trúng giải thưởng lớn. Đến giờ này, tôi lại được tổng giám đốc để mắt đến nên tôi cũng nên biết kính sợ mà tránh xa mới đúng."

"Xưa nay anh không ngại em từ chối anh mà anh chỉ muốn biết rốt cuộc em có yêu anh hay không?"

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Anh Hùng Tựa Như Ma Quỷ

Hoàng Phủ Chính đưa tay ra nhẹ nhàng đặt trên bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của Quý Tiểu Đông. Còn Quý Tiểu Đông sợ hãi đến nỗi vội vã muốn rút tay về nhưng anh đã đoán trước được nên lực nắm tay càng siết mạnh hơn.

"Nói cho anh biết, em có yêu anh không? Dù đáp án vẫn giống như lần trước thì anh cũng vẫn muốn nghe em nói lại lần nữa."

Quý Tiểu Đông chỉ cảm thấy máu trong người mình bắt đầu sôi lên, nội tâm càng giãy dụa đến mãnh liệt. Lúc này Hoàng Phủ Chính rõ ràng đang toả ra sức mê hoặc nguy hiểm đến chết người, thậm chí thiếu chút nữa cô cũng không thể kiềm chế được chính mình. Thế nhưng giờ phút này lý trí trong đầu cô lại phản ứng kịch liệt, nói rằng cô không thể. Bây giờ một khi cô đã bắt đầu thì chỉ sợ chính mình sẽ mãi mãi trầm luân, không cách nào thoát khỏi anh. Sự mâu thuẫn giữa trái tim và lý trí khiến cô không thể làm gì khác hơn là liều mạng cắn môi mình đến nỗi suýt chút nữa bật máu.

Hoàng Phủ Chính cũng chú ý tới khuôn mặt bạo hồng của Quý Tiểu Đông. Cô dường như đang kích động đến nỗi muốn tự ngược đãi chính mình. Vì vậy, anh mới đưa tay còn lại muốn xoa miệng nhỏ của cô để ngăn cản thì đột nhiên ngoài cửa vang lên hai lần tiếng gõ cửa. Rất nhanh, người phục vụ đẩy cửa bước vào và thông báo nói: "Hai vị, thức ăn đến rồi."

Quý Tiểu Đông vội vã âm thầm dùng sức rút tay mình ra khỏi bàn tay ấm nóng của anh.

Khi thức ăn được đặt trên bàn thì Quý Tiểu Đông suýt chút nữa cảm thấy choáng váng. Hầu như tất cả đều là thịt, mà chỉ có duy nhất món rau dưa không có thịt. Vì để che giấu sự thất vọng trong lòng mình và cũng muốn phá vỡ không khí lúng túng lúc này, cô giả vờ vui mừng nói: "Ôi, thật là ngon, chỉ nghe mùi thôi cũng muốn ăn rồi."

"Có thật không? Em hãy nhanh nếm thử xem có hợp khẩu vị với em không."

Quý Tiểu Đông cầm lấy dao nĩa, đầu tiên cô cắt một miếng thịt bỏ vào miệng và bắt đầu tinh tế thưởng thức mùi vị của nó. Món ăn này quả thật rất ngon, cô chân thành nói: "Ngon thật."

"Vậy em hãy ăn nhiều một chút, nếu như không đủ thì cũng có thể gọi thêm một phần."

Hoàng Phủ Chính mừng rỡ nhìn Quý Tiểu Đông. Anh cảm thấy rất hài lòng vì ngày hôm nay mình đã dẫn cô đến nhà hàng này để thưởng thức những món ăn đặc sản và hợp khẩu vị với cô. Tuy rằng lúc này đang thổ lộ với cô mà bị quấy rầy nhưng chỉ cần người yêu trước mắt mình có thể hài lòng thì anh còn sợ gì không có cơ hội biểu lộ?

Tuy rằng món thịt bò bít tết rất ngon nhưng nếu chỉ ăn thịt thôi thì Quý Tiểu Đông cũng không thể ăn no được. Với lại cô cũng dùng không quen dùng dao nĩa, muốn cắt một miếng thịt thì cô phải tốn rất nhiều sức lực.

Bữa ăn tối cứ như vậy trôi qua, hai người mang nỗi niềm riêng cũng vẫn trầm lặng ngồi đó dùng hết phần cơm của mình. Ngoại trừ việc phải cố gắng dùng hết phần bò bít tết kia thì Quý Tiểu Đông cũng không thể cố gắng nhẫn nhịn để chạm vào những món thịt khác. Cô chỉ ăn duy nhất một loại thịt bò xem như ăn cho có lệ.

Tuy Hoàng Phủ Chính cũng rất thích những món ăn này nhưng anh cũng rất nhanh chóng buông dao nĩa xuống, dĩ nhiên anh vẫn còn muốn giữ

tác phong ăn cơm trong quân đội.

"Em no rồi à? Sao em ăn ít vậy?"

Nhìn thấy bữa tối không hợp khẩu vị của mình sắp kết thúc, trong lòng Quý Tiểu Đông cũng xem như đã hoàn thành một nhiệm vụ quan trọng nên cô tự thả lỏng mình. Cô ung dung cười đùa với Hoàng Phủ Chính: "Nếu không, anh cho rằng vóc người tôi làm sao như thế này được đây?"

"Dáng vóc sao? Dàng em rất được sao? Em như chiếc đua thế kia mà."

"Anh thật không biết thưởng thức."

"Nếu ai cho rằng vóc dáng em đẹp thì đó là một người xa lạ, còn hai thì đó chỉ là người bạn bình thường thôi. Chứ nếu một người chân thành quan tâm em thì sẽ không nói rằng vóc dáng em đẹp đâu."

Lòng Quý Tiểu Đông đột nhiên chấn động một hồi, cô bị Hoàng Phủ Chính dùng lời nói dịu dàng đầy tình cảm khuyên nhủ khiến phòng tuyến cuối cùng cô dựng lên đã bị ngã đổ trong phút chốc.

"Tiểu Quý, chúng ta tiếp tục đề tài khi nãy, hiện tại em có yêu anh không?"

Lại tới nữa rồi!

Quý Tiểu Đông có cảm giác đầu lưỡi mình bắt đầu co giật, vừa ăn xong cơm xong mà bị kích động như thế này sẽ ảnh hưởng đến hệ tiêu hóa đó.

Hai mắt Hoàng Phủ Chính không hề chớp, lặng lẽ nhìn cô, tựa như không muốn bỏ sót bất cứ dáng vẻ nào trên khuôn mặt xinh xắn, nhỏ nhắn của cô.

Đột nhiên, Quý Tiểu Đông chỉ cảm thấy trước mắt mình một màu đen kịt, một Hoàng Phủ Chính hùng hổ dọa người cũng biến mất không còn tăm hơi thay vào đó là một mảng trời u tối. Điều này cũng khiến cô quá lo lắng mà muốn té xỉu rồi.

Mấy giây sau, cô lại nghe được giọng Hoàng Phủ Chính vang lên: "Xảy ra chuyện gì? Bị cúp điện à?"

Quý Tiểu Đông lúc này mới ý thức được mình vốn không bị ngắt đi mà chỉ là do vừa mới bị cúp điện mà thôi. Bản thân cô vốn luôn luôn sợ bóng tối nên lập tức cô cảm thấy lo lắng. Trong phòng ăn, bóng tối bao trùm đến nỗi khi đưa năm ngón tay lên cũng không thể thấy được gì, dù hiện giờ có bất kỳ ngọn gió nào thổi qua cũng đều khiến cô trông gà hoá cuốc.

"Đừng sợ, chỉ là bị cúp điện mà thôi."

Hoàng Phủ Chính lấy điện thoại di động ra, anh đèn mạnh lên màn hình thì lập tức trong phòng có chút ánh sáng. Lòng Quý Tiểu Đông cũng bình tĩnh lại, cũng cảm thấy thoải mái hơn trước rất nhiều.

Lúc này, người phục vụ gõ cửa bước vào nói: "Xin lỗi, vừa nãy bị cúp điện, chúng tôi đang sửa điện, khoảng ba phút nữa sẽ có điện trở lại, hai vị chờ một chút. Vì xảy ra những vấn đề về kỹ thuật, mong hai vị lượng thứ."

Tuy vẫn còn có chút sợ sệt nhưng Quý Tiểu Đông không nói gì, Hoàng Phủ Chính thờ ơ lên tiếng trả lời: "Không sao, chúng tôi ngồi một chút cũng được."

Sau khi người phục vụ rời đi, Quý Tiểu Đông vừa định gọi người phục vụ đừng đóng cửa nhưng đã chậm. Ngoài hành lang vẫn còn le lói chút ánh sáng và nhân viên vẫn đi lại bình thường bên ngoài. Còn bên trong, phòng khách này thì tối đen lại quá yên tĩnh.

"Tiểu Quý, em có sợ hay không?"

"Có chút."

"Nơi này rất an toàn, lại không có người ngoài, không cần sợ, có anh ở đây rồi."

Trong bóng tối, Quý Tiểu Đông cũng không cần phải căng thẳng, cô cười gượng một tiếng coi như là đáp lại.

"Có phải em muốn nói thực ra anh mới là người khiến em cảm thấy sợ?"

"Không, tôi không có ý như vậy."

"Anh xem ti vi đều là như vậy. Đàn ông luôn là anh hùng cứu mỹ nhân nhưng lại không biết bản thân mình như ma quỷ khiến đối phương sợ hãi."

Nói xong Hoàng Phủ Chính tự giễu cười một mình. Còn Quý Tiểu Đông lại không nhịn được bật cười, xem ra anh vẫn còn biết mình như vậy.

"Em cười cái gì? Anh nói đúng rồi sao?"

"Tôi... không phải có ý này, mà là rất bất ngờ vì anh cũng có lúc nói đùa như vậy."

"Vậy trong lòng em, anh là loại người gì?"

Sau một hồi suy nghĩ, Quý Tiểu Đông thật lòng nói ra suy nghĩ của mình về Hoàng Phủ Chính: "Có chút nghiêm túc và thận trọng. Lúc không nói chuyện thì khuôn mặt tỏ ra uy nghiêm khiến người khác phải nể mặt và kính sợ."

"Nhưng những người như vậy sẽ thiếu tình yêu đấy, đúng không?"

"Tôi không biết."

Hoàng Phủ Chính để điện thoại di động của mình ở giữa bàn, anh cũng nhân cơ hội nhích lại gần giống như muốn nhìn rõ khuôn mặt của Quý Tiểu Đông.

Qua tia sáng yếu ớt từ chiếc điện thoại di động, Quý Tiểu Đông cũng chú ý tới ánh mắt mạnh mẽ của anh đang nhìn mình. Cô muốn né tránh nhưng lại không biết mình nên đưa mắt nhìn đi đâu thì mới được, bởi vì ngoại trừ vị trí anh đang ngồi thì bốn phía đều tối như mực.

Thừa dịp trong phòng còn bóng tối, không biết Quý Tiểu Đông lấy dũng khí từ đâu mà cô ngồi thẳng người đón nhận ánh mắt của Hoàng Phủ Chính, thậm chí cô còn nhìn kỹ khuôn mặt kiên nghị của anh.

"Em biết không? Anh thấy em bây giờ rất đẹp, đẹp nhất mọi thời điểm."

Như bị ma quỷ xui khiến, Quý Tiểu Đông si mê hỏi: "Tại sao?"

"Bởi vì trên người em có ánh sáng."

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Em Cũng Vậy

"Có sao?"

"Có, hơn nữa lại đặc biệt mê người. Tuy rằng không phải rất sáng nhưng cũng khiến người ta không dời mắt nổi."

"Ở đâu?"

Ánh mắt Hoàng Phủ Chính chậm rãi đảo qua nửa người trên của Quý Tiểu Đông, anh dùng giọng điệu tràn ngập quyến rũ và say mê nói: "Khuôn mặt, mái tóc, toàn thân đều sáng chói, thậm chí ngay lúc này đây mọi thứ kết hợp lại khiến em càng thêm rực rỡ, rạng ngời."

"Anh học được những lời ngon tiếng ngọt này từ đâu thế?"

Quý Tiểu Đông có cảm giác bàn tay nhỏ nhắn của mình lại bị ai đó nắm chặt, mà điều kỳ lạ chính là cô lại không cảm thấy chán ghét, cũng không có bất kỳ dự định rút lui nào. Có trời mới biết, trong phòng khách tối nay, khuôn mặt cương nghị của Hoàng Phủ Chính thanh khiết giống như thần Zeus đang vững vàng hấp dẫn ánh mắt cô.

"Anh học được những lời này từ đâu không quan trọng. Em biết không, đây là lần đầu tiên anh nói những lời này với người khác phái. Hơn nữa, đời này anh chỉ dự định nói với một mình em thôi."

Quý Tiểu Đông có cảm giác bức tường chắn cuối cùng dường như đang tan vỡ. Những lời nói ngọt như đường phèn xuất phát từ đôi môi của người đàn ông kia đã sớm khiến cô say mê và lưu luyến. Nếu từ này giờ cô không cố gắng đứng vững và chống chọi thì cô đã sớm gục ngã từ lúc mới gặp anh rồi. Thế mà giờ đây anh lại dùng những lời lẽ ngọt ngào dụ dỗ cô. Cô thật sự đang lo sợ có lúc mình chịu không nổi sẽ tự động ngã nhào vào vòng tay anh mất.

Còn chưa kịp phản ứng, Quý Tiểu Đông lại có cảm giác cổ tay trắng ngần của mình bị nhấc lên, tiếp theo một vật thể ấm áp mềm mại nhẹ nhàng chạm vào mu bàn tay của cô, đó chính là đôi môi mỏng của Hoàng Phủ Chính.

Vì ngượng ngùng nên cô định rút tay về nhưng đối phương thoáng dùng sức nắm chặt. Thậm chí anh còn nhẹ nhàng xoa nắn bàn tay cô khiến cô chợt cảm thấy ấm áp lạ thường.

Đột nhiên một tia sáng chói mắt chiếu tới, phòng khách lại sáng bừng lên chứng tỏ đã có điện. Khuôn mặt Hoàng Phủ Chính lộ ra dưới ngọn đèn mà ánh mắt ấm nồng của anh đang nhìn Quý Tiểu Đông một cách say đắm.

"Nói cho anh biết, em có yêu anh không? Dù cho tí xíu cũng được."

Trong lòng truyền đến âm thanh bức tường che chắn đang sụp đổ, phòng tuyến cuối cùng mà Quý Tiểu Đông cố gắng dựng lên đã hoàn toàn tan vỡ. Cô cúi đầu như ngầm thừa nhận.

Hoàng Phủ Chính lại không hài lòng với dáng vẻ của cô trước mắt mình. Tuy rằng không khí có chút ám muội nhưng anh vẫn chưa nghe thấy chính miệng đối phương thừa nhận rằng có yêu mình nên anh cũng không cảm thấy thoải mái cho lắm.

"Vậy em trả lời anh có được không? Một từ, hai từ cũng được."

"Ừm."

"Em đồng ý rồi?"

Quý Tiểu Đông không nói gì, chỉ nhẹ nhàng dời ánh mắt mình nhìn sang chỗ khác.

"Tiểu Quý, hãy nhìn anh, anh xin em, hãy nhìn anh nói một câu, nói câu em muốn nói."

Quý Tiểu Đông mắc cỡ, mặt cô đỏ như tôm luộc. Tuy lý trí đang tranh đấu cùng tình cảm nhưng nó đã bại trận rồi. Trong lúc ý loạn tình mê, rốt cuộc cô cũng chậm rãi mở miệng nói: "Em cũng vậy."

"Cũng vậy cái gì? Cũng yêu anh sao?"

Nhìn đôi mắt Hoàng Phủ Chính gấp rút mơn mõi nhìn cô, lòng cô như ngập tràn hạnh phúc nên cô gật đầu.

Tiếng thở dài nhẹ nhõm vang lên, bản thân Hoàng Phủ Chính đang từ căng thẳng bỗng chuyển sang trạng thái thoải mái phần nào. Rất nhanh sau đó, đầu óc anh tràn đầy niềm hưng phấn, toàn thân cảm thấy vui vẻ lạ thường, anh cầm tay Bạch Tuyết hôn liên tiếp mấy cái, mừng rỡ nói: "Cảm ơn em, cảm ơn em!"

Nếu nói vừa nãy mình còn cảm thấy buồn nôn thì hiện tại Quý Tiểu Đông đang thật sự cảm thấy toàn thân đều rung động. Trừ việc bị anh ấy chạm vào tay mình thì những nơi khác dường như cũng đang nhẹ nhàng run rẩy. Cảm giác này cũng giống với dáng vẻ cánh hoa buổi sáng sớm được giọt sương phủ lên, trông thật dịu dàng ướt át.

Sau khi nói lời trong lòng ra, cả hai người đều cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Tuy rằng đây là lần đầu tiên bọn họ thẳng thắn tỏ rõ lòng mình cho đối phương biết nhưng nhìn dáng vẻ Hoàng Phủ Chính như đang muốn

che chở mình thì Quý Tiểu Đông có cảm giác mình giống như cô công chúa luôn được hoàng tử bảo vệ.

Hoàng Phủ Chính giơ tay lên nhìn đồng hồ, ngượng ngùng hỏi: "Bây giờ mới tám giờ, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút. Em thấy thế nào?"

"Không được, để lần sau đi, em phải về nghỉ ngơi."

"Em mệt rồi à?"

Tuy rằng đây chỉ là một cái cớ nhưng Quý Tiểu Đông vẫn là giả bộ nói: "Một chút thôi."

"Anh còn tưởng em sẽ rất vui vẻ khi đi với anh."

"Lão đại, em rất hồi hộp có được hay không?"

Một nụ cười thật to đột nhiên hiện lên trên gương mặt của Hoàng Phủ Chính, anh dùng giọng điệu yêu thương nói chuyện với cô: "Đã rất lâu rồi anh chưa nghe em gọi lại danh xưng “lão đại” này nhưng anh vẫn thích em gọi anh là A Chính hơn."

"A Chính? Không phải quản lý Dương cũng gọi anh như vậy sao? Em không muốn gọi anh như vậy."

"Em đang ghen?"

Quý Tiểu Đông hừ một tiếng xem như là trả lời.

"Được rồi, em không thích thì không gọi. Em muốn gọi anh là gì cũng được, chỉ cần em cảm thấy vui vẻ là được."

"Vậy em có thể gọi anh là lão trư không?"

Nụ cười Hoàng Phủ Chính đang tươi tắn trên môi bỗng dừng biến mất mà thay vào đó anh chợt nhếch đôi môi mình lên, trông có vẻ như đang phải chịu đựng điều gì.

"Anh không thích à? Vậy em vẫn nên gọi anh là lão đại."

"Không phải là không thích, chẳng qua anh chỉ cảm thấy xưng hô như vậy có chút kỳ quái. Anh cũng biết em không có ác ý nhưng vì chưa từng nghe người khác gọi như vậy nên anh có chút không quen."

Quý Tiểu Đông bấu môi, không nói gì thêm.

"Chúng ta đi thôi, anh đưa em về."

Hai người tính tiền và rời khỏi nhà hàng.

Mấy phút sau, một chiếc xe hơi màu đen hướng về phía Quý Tiểu Đông đang đứng, một người đàn ông đang đứng cách đó không xa yên lặng nhìn cô. Anh không phải ai khác mà chính là Lương Thu. Không sai, anh chính là muốn theo dõi cô tới nơi này để làm gì.

Lúc xế chiều, anh cố ý đứng trước cửa công ty chờ cô tan làm. Tuy rằng biết rõ con đường đi đến trái tim cô không có cơ hội thành công nhưng chỉ cần anh có thể gặp cô hoặc chào hỏi cô cũng được. Quả nhiên, anh đã đợi được.

Phát hiện đó không phải con đường đi về nhà cô thì Lương Thu đột nhiên quyết định lén lút theo cô. Anh muốn biết rốt cuộc cô muốn đi đâu và làm gì.

Cô theo một người lên xe, tuy rằng không thấy rõ hình dáng và khuôn mặt của người kia nhưng chiếc xe rõ ràng là xe của tổng giám đốc mới nhậm chức Hoàng Phủ Chính. Hết giờ làm rồi mà bọn họ còn có chuyện công gì hay sao?

Cẩn thận theo sát phía sau, anh thấy bọn họ đi vào một nhà hàng. Lương Thu tìm một góc khuất núp ở đó và chờ hai người họ xuất hiện. Thậm chí lúc cúp điện anh cố ý làm bộ đi ngang qua phòng của bọn họ nhưng cửa đã được đóng kín, bên trong cũng im lặng như tờ.

Không thu hoạch được gì, anh trở lại chỗ ngồi của mình, cũng không lâu lại thấy hai người kia đi ra. Quý Tiểu Đông lại lên xe của Hoàng Phủ Chính, lúc bọn họ rời đi, anh còn thấy đó rõ ràng là Quý Tiểu Đông.

Tuy rằng trông hai người cũng rất bình thường, trong công ty cũng làm bộ như không có chuyện gì bất thường nhưng trong lòng Lương Thu vẫn có cảm giác hốt hoảng. Anh nhớ Quý Tiểu Đông đã từng nói rằng cô đã có bạn trai ở quê nhà, lẽ nào cô đối với Hoàng Phủ Chính thật sự chỉ là đồng nghiệp mà thôi?

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Trả Thù (Phần Một)

Đến dưới lầu - nơi ở của Quý Tiểu Đông, Hoàng Phủ Chính bước xuống xe đuổi theo cô đang muốn bỏ của chạy lấy người, nói: "Tiểu Quý, em chờ chút."

"Có chuyện gì sao?"

"Tối ngày mai đến phiên em mời anh ăn cơm, em không quên chứ?"

Vốn tưởng rằng sẽ có chuyện gì khác, hóa ra là việc này. Trong lòng Quý Tiểu Đông vốn âm thầm thoải mái giờ đột nhiên cảm thấy căng thẳng. Cô lo lắng không yên nhưng vẫn mỉm cười trả lời: "Đương nhiên em nhớ chứ, ngày mai sau khi tan việc, em chờ anh ở góc đường Thanh Sơn."

"Vậy thì quyết định như thế nhé."

"Cảm ơn anh, lão đại, chúc ngủ ngon."

Hoàng Phủ Chính kéo lại cả thân thể đang muốn xoay người rời đi của Quý Tiểu Đông nói: "Em cứ vậy mà vội vã đi lên sao?"

"Ừ, em cảm thấy mệt rồi, muốn trở về nghỉ sớm một chút."

"Em yên tâm, anh sẽ để em lên lầu nghỉ ngơi. Còn bây giờ, em đến đây cho anh một chiếc hôn tạm biệt thôi."

Ôi, xem ra giác quan thứ sáu của mình xưa nay chưa hề sai lầm. Trong phút chốc, Quý Tiểu Đông có cảm giác tức nước vỡ bờ. Cô vốn không quen hành động những cảnh thân mật như các đôi tình nhân yêu nhau như thế này nên vội vã nói dối: "Không được, em đang bị cảm nên không muốn truyền vi khuẩn cho anh."

"Anh không ngại."

"Nhưng em ngại. Em về trước đây, anh đi đường cẩn thận."

Hoàng Phủ Chính vẫn một mực lôi kéo tay cô, không tha, tỏ ra đáng vẻ hôm nay nếu không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua.

Ánh mắt Quý Tiểu Đông nhìn lướt qua bả vai anh, đột nhiên vui mừng hỏi: "Anh Tử, cậu đã về rồi à?"

Thừa dịp Hoàng Phủ Chính quay đầu lại nhìn thì Quý Tiểu Đông vội vã tránh thoát sự kiểm chế của anh, xoay người hướng thang máy chạy đi. Chờ đến khi cô chạy đến bên cạnh thang máy thì mới phát hiện thang máy đang đứng ở lầu mười. Lúc này cô hoảng hốt vội vã nhấn nhanh nút lên trên.

Phát hiện mình bị lừa, Hoàng Phủ Chính cũng không kịp quay đầu lại xem người yêu mình bỏ trốn. Lúc này anh hầu như bị cảm giác mãnh liệt muốn chinh phục cô lấn áp nên sau khi định thần lại thì anh cũng lập tức chạy nhanh đến chỗ thang máy bắt lại Quý Tiểu Đông.

Quý Tiểu Đông nghe tiếng bước chân đột ngột vang lên cùng với sự xuất hiện đột ngột của Hoàng Phủ Chính, cô nhìn lên thang máy chỉ đang ở tầng năm mà thôi thì bỗng lo lắng đến tột cùng. Giờ phút này, cô thật sự không nghĩ ra cách gì để trốn thoát nên đến cầu thang bộ chuẩn bị chạy lên trên.

Cứ như vậy, Quý Tiểu Đông cứ tự mình từng bước bò lên cầu thang, còn Hoàng Phủ Chính thì cứ truy đuổi ở phía sau. Cuối cùng do sức lực cả hai khá chênh lệch nên anh tóm được cô ở cầu thang lầu hai.

Trên mặt Hoàng Phủ Chính không có vẻ gì tức giận, trái lại thái độ anh ung dung, nhàn nhã hỏi: "Em muốn chạy đi đâu?"

"Không, không phải, chỉ là em muốn rèn luyện thân thể một chút mà thôi."

"Vậy em có muốn rèn luyện hô hấp một chút hay không?"

Tuy rằng cảm giác bị anh tóm lấy có chút không thoải mái, thậm chí còn có cảm giác tai họa đang sắp giáng xuống đầu mình nhưng Quý Tiểu Đông vẫn một mực hùng hồn nói dối: "Em bò lên cầu thang chính là muốn rèn luyện hô hấp mà."

"Sao lại phải khổ cực như vậy? Đến đây, để anh dạy em một cách hô hấp khác."

Có thể vì đang muốn trả thù Quý Tiểu Đông phản bội mình nên đôi môi Hoàng Phủ Chính như mưa to gió lớn bất ngờ úp trên đôi môi nhỏ nhắn của cô. Thân thể cao lớn cùng khí lực mạnh mẽ của anh bức ép Quý Tiểu Đông khiến cô liên tiếp lui về phía sau. Cuối cùng cô không còn cách gì trốn thoát nên vô lực tựa trên tường. Dù vậy, Hoàng Phủ Chính cũng không có ý định bỏ qua cho cô, môi mỏng càng ngày càng áp sát không có ý định buông tha.

Vì chạy trốn thất bại nên Quý Tiểu Đông đành yên lặng mà để Hoàng Phủ Chính tùy ý chà đạp đôi môi anh đào xinh đẹp của mình. Thậm chí cô còn sợ hãi rằng nếu mình có ý phản kháng, thì sẽ càng khiến anh tức giận mà tàn nhẫn trả thù cô. Nghĩ thế nên cho dù bị anh hôn đến sắp ngất, cô cũng không dám có bất kỳ phản ứng nào.

Trong đầu Hoàng Phủ Chính vẫn nghĩ người phụ nữ này còn dám khiêu chiến quyền uy của anh, anh phải dạy dỗ cô một bài học. Anh áp chặt thân thể mình vào người cô mãi cho đến khi giữa thân thể mình và thân thể cô chặt khít không còn một khe hở nào mới thôi.

Thân thể của Quý Tiểu Đông vốn mềm mại không thể chịu đựng nổi thân hình rắn chắc mạnh mẽ, khoẻ mạnh như sắt thép của đối phương. Thậm chí cô có cảm giác mình sắp bị anh đè bẹp. Cố gắng chịu đựng một chút, đợi đến khi bầu không khí dần ổn định thì cô mới thở đều cùng với khuôn mặt phỉếm hồng, mở miệng dịu dàng nhắc nhở: "Em không thở nổi."

"Được, vậy anh làm hô hấp nhân tạo cho em."

"Không cần, hôm nay em thật sự mệt mỏi, muốn trở về nghỉ sớm một chút."

"Vậy em hãy nói anh biết, sau này có còn dám trốn anh nữa không?"

Nhìn thấy sự uy hiếp toả ra trong ánh mắt Hoàng Phủ Chính, Quý Tiểu Đông vội vã yếu thế nói: "Không dám nữa."

"Vậy sau này, anh muốn em hôn một nụ hôn chúc ngủ ngon, em có chạy trốn nữa hay không?"

"Không chạy nữa."

"Vậy thì được."

Hoàng Phủ Chính vẫn đứng đó một tay ôm hông cô, một tay vén vài sợi tóc đang loà xoà trước trán cô sang một bên. Khi anh nhìn thấy một bên má cô đang ửng hồng vì thẹn thùng thì đột nhiên trong lòng anh có cảm giác yêu thương mà ôm cô vào lòng mình lần nữa.

"Xin lỗi em."

"Hả?"

"Anh không làm em sợ chứ?"

Mặt cô bị anh ôm thật chặt vào ngực, giọng Quý Tiểu Đông có chút mơ hồ nói: "Có một chút."

"Thật không?"

"Không có không có."

Người đàn ông nào đó lại dương dương tự đắc hỏi: "Em rất sợ anh sao?"

"Có một chút."

"Thật không?"

Rốt cuộc Quý Tiểu Đông cũng đầu hàng rồi, cô van xin tha thứ nói: "Lão đại, em sai rồi, van cầu anh buông tha cho em."

Hoàng Phủ Chính cười cao ngạo như tướng quân thắng trận trở về. Anh kiêu ngạo ra lệnh nói: "Sau này không được chống đối anh biết chưa?"

"Tuy rằng em không dám hứa chắc một trăm phần trăm nhưng em nhất định sẽ cố gắng hết mức có thể."

"Em còn muốn việc này lặp lại nữa sao?"

Quý Tiểu Đông sợ hãi đến nỗi vội vã nhắm hai mắt lại, cũng không dám cử động nữa.

Hoàng Phủ Chính hài lòng nhìn biểu hiện của cô, đưa tay phải ra xoa xoa đôi gò má cao thẳng của cô giống như đang xoa một vật quý. Quý Tiểu Đông vừa định mở mắt ra, đột nhiên nhìn thấy một gương mặt đang phóng

to áp sát lại gần mình, cô cũng nhanh chóng khép đôi mi thon dài của mình lại.

Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, sau đó gương mặt Hoàng Phủ Chính toát ra vẻ mặt lưu manh. Anh ngạo mạn mở miệng nói: "Giờ em có thể mở mắt ra."

Bị bắt nạt đến mức thảm thương, đầu tiên Quý Tiểu Đông nhút nhát mở một con mắt, khi thấy anh không hề tức giận thì mới dám mở con mắt còn lại. Dáng vẻ cô lúc này tựa như cô dâu nhỏ oan ức đứng khép nép mà không biết phải phản kháng như thế nào.

"Nếu không phục thì anh sẽ hôn đến khi em tắt thở mới thôi."

Sau khi trong lòng cô âm thầm mắng anh "tự cao tự đại" thì rốt cục khuôn mặt cô cũng trở nên dịu dàng rất nhiều.

"Đi thôi, anh đưa em về tới cửa."

Vốn còn muốn mở miệng từ chối để tránh việc cô bạn cùng phòng có thể sẽ nhìn thấy nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt độc tài của Hoàng Phủ Chính thì Quý Tiểu Đông miễn cưỡng nuốt xuống.

Thang máy đến, hai người yên lặng cúi đầu bước vào.

Đến cửa phòng trọ của Quý Tiểu Đông, cô vừa thản nhiên vẫy tay chào tạm biệt với Hoàng Phủ Chính, vừa móc chìa khoá chuẩn bị mở cửa. Lúc này, Hoàng Phủ Chính phát hiện đột nhiên mình không nỡ rời đi, thậm chí anh còn muốn dẫn cô rời khỏi nơi đây.

Chìa khoá cũng được cô tra vào ổ khoá, đột nhiên Hoàng Phủ Chính giữ tay cô lại, xoay người lại nhìn cô một cách đầy tình cảm giống như giờ phút này anh đang muốn mang cô về nhà mình.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Trả Thù (Phần Hai)

"Anh muốn làm gì?"

"Anh muốn một nụ hôn chúc ngủ ngon."

"Nhưng

"Lúc này không tính."

Thật là một tên côn đồ ác bá, cái gì mà không tính chứ? Trong lòng Quý Tiểu Đông vừa yêu vừa hận, cô cố ý làm ra dáng vẻ vui vẻ, chu đôi môi nhỏ xinh của mình đến gần Hoàng Phủ Chính.

Một giây sau, đôi môi anh đào lại bắt đầu bị đôi môi ấm áp của anh vây quanh. Mới vừa bắt đầu, trong đầu còn có điểm không phục nhưng rất nhanh sau đó cô như say sưa quay cuồng giữa trời đất. Nụ hôn nồng nhiệt bá đạo khiến cô đảo điên. Bên cạnh đó, cô cũng thẹn thùng suy nghĩ sao mình lại phóng đảng như vậy, sao lại không quay ra kháng cự hành động của Hoàng Phủ Chính? Cuối cùng, cô như bị suy nghĩ này thức tỉnh, vội vã đẩy mạnh Hoàng Phủ Chính ra đồng thời cũng kiên quyết cắn chặt môi dưới mình không buông. Lòng cũng tự hỏi tại sao mình lại có cảm giác quen thuộc với anh như vậy, không hề có ngại ngùng hay kháng cự anh.

Hoàng Phủ Chính đưa ngón trỏ mình xoa đôi môi cô, giọng khàn khàn nhắc nhở cô: "Mau thả ra, đừng làm mình bị thương."

"Ai cần anh lo."

"Em còn dám mạnh miệng?"

Lần này không khí bỗng nhiên trở nên , die,n; da.nlze.qu;ydonn..

yên tĩnh. Hai người cũng trầm mặc một hồi, sau đó Hoàng Phủ Chính đột nhiên mở miệng nói: "Em vào nhà đi."

Quý Tiểu Đông ừ một tiếng, cũng cúi đầu mở cửa. Sau khi vào nhà lại xoay người nhẹ nhàng đóng cửa lại, từ đầu đến cuối đều không dám nhìn thẳng Hoàng Phủ Chính.

Hoàng Phủ Chính nhìn chằm chằm cánh cửa đã được đóng lại sau lưng cô. Chờ khi bóng dáng cô mất hút thì anh mới phát hiện toàn thân mình đã cứng ngắc, đặc biệt là ở vị trí nào đó trên thân thể anh lại phát ra cảm giác đau nhói. Thật không ngờ người phụ nữ này lại dễ dàng khơi lên dục vọng của anh. Cũng may là cô đã vào nhà chứ nếu không anh sợ mình không thể khống chế hành động tiếp theo của mình nữa.

Mà sau khi trốn thoát được khỏi hoàn cảnh làm người khác ghệt thờ, Quý Tiểu Đông vào nhà đã có thể bình tâm suy nghĩ những sự việc trải qua giữa mình và Hoàng Phủ Chính.

Mặc dù nói lòng nghi ngờ của các đồng nghiệp khiến người ta khá đau đầu nhưng cô vẫn phải kiên trì dù chết cũng không thừa nhận mối quan hệ giữa mình và Hoàng Phủ Chính. Vừa nghĩ tới mình vậy mà lại không chịu nổi mê hoặc của Hoàng Phủ Chính mà chấp nhận yêu đương với anh, Quý tiểu Đông cũng cảm thấy buồn rầu đau khổ.

Cô hối hận đến phát điên, chỉ sợ lần này cô sẽ trở thành kẻ địch của các cô gái chưa kết hôn trong toàn công ty. Đối mặt với mưa bom bão đạn, dưới sự đả kích ngấm ngầm hay công khai thì liệu cô có thể an toàn thoát thân hay không thì đó chỉ là một ẩn số.

Ngược lại, Hoàng Phủ Chính lại đúng là một người đàn ông hoàn mỹ đến nỗi khiến người khác khó có thể từ chối. Tuy rằng dáng dấp có hơi lạnh lùng cùng tàn nhẫn nhưng sự bá đạo của anh, sự ôn nhu và chấp nhất trong tình yêu của anh lại đều sâu sắc hấp dẫn cô. Quý Tiểu Đông quyết định, ngày mai cô sẽ thử lại một lần nữa. Nếu anh có thể vượt qua cửa ải này thì cô sẽ chấp nhận cùng anh bước đi tiếp trên con đường yêu đương đầy chông gai này.

Ngày hôm sau, sau khi tan việc, Quý Tiểu Đông chủ động dẫn Hoàng Phủ Chính đến một con hẻm nhỏ gần đó.

"Hôm nay em muốn mời anh ăn gì?"

"Đi thôi, vào rồi sẽ biết."

Hai người đi bộ vào hẻm nhỏ, Hoàng Phủ Chính cảm thấy kỳ lạ nhìn Quý Tiểu Đông đang dõng dạc nhìn từng quán ăn mà không chịu bước vào. Cô dẫn anh đi thẳng vào khoảng hai trăm mét, sau đó anh đột nhiên thấy cô vui vẻ ngừng lại trước một quán ăn.

"Anh có thích món nướng hay không?"

"Không, anh muốn ăn cơm."

"Bây giờ chúng ta đang đi dùng cơm đây."

Sau khi xác định mình không nghe lầm, Hoàng Phủ Chính nghi hoặc hỏi: "Em ... đang nói muốn mời anh ăn thứ này?"

"Không nhất thiết phải ăn món này, trên con đường này, anh muốn ăn gì cũng được. Em cũng không có ý kiến gì chỉ cần anh cảm thấy thích thì có thể ăn."

"Nhưng anh vốn cho rằng em sẽ mời anh trong một nhà hàng nào đó."

Quý Tiểu Đông nghiêng đầu liếc mắt nhìn anh, ánh mắt như cười như không, cố ý thừa nhận nói: "Em nói thật với anh, hôm qua anh mời em ăn cơm Tây nhưng những món đó không hợp khẩu vị của em. Vì vậy, hôm nay em quyết định sẽ mời anh ăn những món ăn vặt, hợp khẩu vị của anh. Đương nhiên, anh cũng có thể từ chối nhưng nếu vậy là do chính anh từ bỏ chứ không phải do em không khao. Đó không phải lỗi của em."

"Em không thích ăn cơm Tây?"

"Ừm, em không thích ăn ở những nơi quá sang trọng. Hơn nữa, nếu em có thể chọn lựa thì em thà ăn những món chay còn hơn là những món thịt đáng sợ khó nuốt kia."

"Vậy hôm qua sao em không nói?"

"Còn nhớ không? Em đã nói bữa tối ngày hôm qua sẽ do anh quyết định."

Hoàng Phủ Chính cũng không cảm thấy lúng túng, trái lại anh nở nụ cười nói: "Không ngờ ngày hôm qua chính là bữa tối đáng sợ với em. Vậy mà anh lại thầm vui vẻ vì thấy em ăn có vẻ rất ngon."

"Mà hôm nay anh cũng không nghĩ tới em lại thẳng thắn như vậy, có đúng hay không?"

"Việc này anh không ngại, anh hy vọng có thể biết nhiều hơn về những món ăn em yêu thích. Sau đó, anh sẽ có cơ hội mời em đi ăn với anh nhiều hơn nữa."

"Vậy hôm nay anh phải chịu khó rồi. Ở đây cũng không phải sang trọng như nhà hàng, cũng không có những quán ăn bề thế nhưng vì em thích nơi này nên anh có thể cũng thích theo em không?"

"Đương nhiên có thể. Đi thôi, chúng ta đến phía trước xem có món gì ngon không. Anh nghĩ chắc cũng sẽ có món mình thích đấy."

Cứ như vậy, đường đường là một tổng giám đốc của tập đoàn Thái Tử mà lại bị một cô nhóc vô danh tiểu tốt lừa gạt đến phố ăn vặt này. Thậm chí trong lòng lại còn ôm hy vọng sẽ gặp được món ăn mình thích ở nơi này.

Hoàng Phủ Chính dừng lại trước một quán ăn trông có vẻ khá sạch sẽ, cũng chỉ tay vào những món nướng mà anh cảm thấy khá được.

Quý Tiểu Đông vội vã ngăn cản anh, nói: "Không cần mua nhiều như vậy. nếu anh ăn nhiều thì sẽ không thể nếm thử các món ăn khác nữa?"

"Không phải chỉ cần ăn no là được sao? Tại sao còn phải ăn các món khác?"

"Bởi vì bụng mình có hạn mà thức ăn ngon lại có hàng ngàn hàng vạn. Nếu như không nếm thử thì sao lại cam lòng đây?"

"Xem ra em đúng là rất thích nơi này."

"Đương nhiên là vậy. À, anh đi nhanh một chút, nếu không phải món ưa thích thì cứ bỏ qua. Chúng ta chỉ ăn được một phần ba dạ dày mình thôi nên mình phải nhanh chóng chọn những món mình yêu thích nhất."

Hoàng Phủ Chính nhẹ mím cười không nói gì nhưng anh xác thực là đang cố gắng kìm nén để tuân theo lời của Quý Tiểu Đông.

Cũng không lâu lắm, những món nướng cũng *****Sóc***Là*****Ta*****lze.qu;ydo/nn..được dọn lên. Hoàng Phủ Chính thì nếm thử tất cả các loại thịt, còn Quý Tiểu Đông chỉ cần một xâu thịt, còn lại đều là rau. Cái đặc biệt duy nhất chính là cô chỉ chọn rau họ, chỉ có thể dùng từ “đồ sộ” để hình dung ra món rau của cô.

"Em nhất định phải ăn nhiều rau xanh như vậy sao?"

"Đương nhiên, rau họ rất ngon, mỗi lần ăn đồ nướng thì em phải ăn nó."

"Nhìn nó thật sự rất ngon, được rồi, chúng ta bắt đầu ăn đi."

Tuy bọn họ ngồi ở vị trí khá mờ ảo nhưng mọi thứ ở đây trông còn rất mới. Hoàng Phủ Chính cắn vào xương thịt gà, cảm thấy hầu như không có mùi vị gì. Anh cũng cố gắng thử cắn một miếng nữa nhưng vẫn như cũ, mùi vị nhạt nhẽo, khác xa với thịt ở nhà hàng anh thường ăn.

Anh yên lặng thả xương thịt gà xuống, lại ném đến những món khác, có những món quá dai, hoặc là quá cay nhưng xem ra ăn cũng tạm được. Cuối cùng anh cũng đã hiểu rõ vì sao Quý Tiểu Đông từng nói anh thiếu một điểm nữa là hoàn hảo. Thì ra đó là anh không hài lòng về những bữa tối sơ sài như thế này. Với anh, thức ăn phải được vệ sinh sạch sẽ và dĩ nhiên cũng trong một không gian tương đối thoáng. Nghĩ vậy trong lòng anh dường như cảm thấy càng thêm phiền muộn.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Anh Đã Suy Nghĩ Kỹ Việc Anh Muốn Làm Bạn Trai Em Rồi Sao?

Giờ phút này, Quý Tiểu Đông lại ăn một cách say sưa ngon lành. Thậm chí, khi cô thấy thức ăn có phần nhạt nhẽo, cô còn đề nghị chủ quán cho thêm một ít muối. Tuy Hoàng Phủ Chính cũng muốn làm vậy nhưng cuối cùng anh vẫn nhịn xuống. Nếu thức ăn không ngon, anh thà rằng mình ném đi còn hơn mở lời với người khác. Anh cũng đâu thiếu tiền đến nỗi không mua nổi vài thứ đồ ăn vặt này. Chỉ là anh không tin không có một quầy hàng đồ ăn nào lại không hợp khẩu vị của anh.

Sau khi rời khỏi khu nướng thịt, Quý Tiểu Đông lại dẫn anh bước sang một quầy hàng khác. Mấy phút sau, cô dừng lại đứng trước quầy hàng bán đậu hủ, cô vui vẻ bắt chuyện với Hoàng Phủ Chính nói: "Lão đại, mau tới đây, đậu hủ ở đây ăn rất ngon đấy."

"Nhưng đậu hủ cũng chỉ là món rau mà thôi, em ăn đi."

"Anh nhất định phải nếm thử đấy, chúng thật sự rất ngon. Hơn nữa, tiệm này làm rất được, em cũng thường ghé đến ăn. Ông chủ, cho hai phần."

"Anh thật sự không thích ăn rau."

"Không sao đâu, anh cứ nếm thử một lần, nếu vẫn không thích em sẽ ăn giúp anh."

Nhìn thấy thái độ Quý tiểu Đông cứng rắn như vậy thì Hoàng Phủ Chính cũng thực sự không thể tìm ra lý do nào để từ chối. Vì thế, anh đành đồng ý.

Một cái chén nhỏ, bên trong có chứa tám mảnh đậu hũ non mềm. Bởi vì đã được nấu chín nên đậu hũ đã mất đi màu trắng tinh khiết của nó mà thay vào đó là một màu vàng óng sáng lấp lánh qua lại trong chén. Mặt trên còn có màu xanh lục của hành lá và màu đỏ của trái ớt, mới nhìn thật tươi đẹp khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Đương nhiên, Hoàng Phủ Chính sẽ không thể là người thèm nhỏ dãi, bởi vì bối cảnh gia đình giàu có lại xuất thân từ những gia đình có văn hoá nên anh rất cẩn thận trong từng lời ăn tiếng nói khi bước ra ngoài xã hội, đặc biệt là ở những nơi đông người như thế này. Anh vốn không thích những đồ vật có màu sắc rực rỡ. Dù nó thật sự có ngon đến cỡ nào đi nữa thì anh cũng vẫn không thích. Theo nhịp sống càng ngày càng văn minh của xã hội, anh càng ngày càng có những sở thích hợp thời. Những đồ vật tươi đẹp lộng lẫy hay những màu sắc phức tạp chỉ khiến anh có cảm giác chán ghét mà thôi.

Mặc dù vậy, anh vẫn đồng ý nếm thử, coi như hoàn thành nhiệm vụ là được rồi.

Đúng lúc này, Quý Tiểu Đông chợt mở miệng ngăn anh lại, nói: "Đội đã, thức ăn còn nóng, coi chừng phỏng miệng."

Hoàng Phủ Chính lại mỉm cười, anh cũng học theo dáng vẻ của Quý Tiểu Đông. Đầu tiên là đưa ống trúc vào chén và bắt đầu thổi, sau mấy lần như vậy anh mới cẩn thận từng li từng tí bỏ thức ăn vào miệng mình.

Quý Tiểu Đông vẫn đang len lén nhìn kỹ phản ứng của Hoàng Phủ Chính, rõ ràng anh đã ăn đậu hũ và cũng đã nuốt xuống rồi nhưng anh vẫn không nói một lời nào. Có thể là thật sự ăn không ngon, cũng có thể là

không tiện nói ra chẳng? Quý Tiểu Đông chủ động đưa tay ra, muốn đưa ly nước cho Hoàng Phủ Chính nhưng anh cứ thế mà đột nhiên né tránh cô.

Hai người cũng không tiếp tục nói gì nữa, giống như đang chú tâm thưởng thức món ngon trong miệng mình. Sau đó bọn họ còn đi dạo ăn thêm một vài thứ khác, đợi đến khi bọn họ ăn xong thì đã là ba tiếng sau rồi.

Giày da của Hoàng Phủ Chính bị nước trái cây dính vào, âu phục còn bị dính dầu mỡ, thậm chí tay áo còn dính một ít tương do người khác không cẩn thận đụng phải. Nói chung, chỉ có thể dùng hai chữ “chật vật” để hình dung anh lúc này. Mà Quý Tiểu Đông phát hiện tay của mình không biết từ khi nào lại bị anh nắm lấy, cô vội vã muốn tránh thoát nhưng đối phương chỉ thoáng dùng sức mà đã nắm chặt bàn tay cô không buông.

"Anh mau buông tay em ra."

"Tại sao?"

"Cái gì tại sao?"

Hoàng Phủ Chính chân thành hỏi: "Tại sao muốn buông tay?"

"Em không thích người khác nắm tay mình."

"Nhưng anh thích, vì vậy em cũng thích theo anh được không?"

Quý Tiểu Đông vừa trợn mắt vừa chất vấn hỏi: "Sao anh lại bắt chước cách nói chuyện của em?"

"Bởi vì em thích thì anh cũng sẽ thích."

"Thật nhiều chuyện."

Vừa nghe câu nũng nịu phát ra từ miệng Quý Tiểu Đông, cảm giác sặc mùi tình ái trong lòng Hoàng Phủ Chính lại nổi lên. Anh đối mặt với Quý Tiểu Đông, ánh mắt thẳng thắn nhìn chăm chăm vào khoé miệng đỏ au của cô không tha.

Tuy không có nhiều kinh nghiệm nhưng Quý Tiểu Đông vẫn có thể đoán được suy tính của đối phương. Vì không muốn thể hiện bất cứ nét mặt luống cuống nào ở trước mặt mọi người nên cô vội vã kéo tay anh nói: "Đi nhanh đi, chúng ta nên về rồi."

"Em ăn no chưa?"

"Câu này em nên hỏi anh mới đúng."

Hoàng Phủ Chính cũng không còn để ý đến hình tượng lịch lãm của mình mà sờ sờ vào bụng mình nói: "Anh ăn no rồi, hơn nữa còn no hơn nhiều so với tưởng tượng của anh."

"Vậy được rồi. Nếu anh không thích nơi này thì sau này sẽ không đến đây nữa. Chỉ có một điều, em nghĩ anh cũng nên biết. Cuộc sống của em cứ xoay quanh và gắn bó với những nơi giống như thế này. Như vậy em và anh có sự chênh lệch rất lớn. Em cũng không muốn thay đổi thói quen hay sở thích của chính mình."

"Anh cũng đã hiểu ý em rồi và đương nhiên anh cũng sẽ tôn trọng cuộc sống của em. Thực ra, mỗi người đều có bản tính khác nhau, muốn thay đổi cũng không phải chuyện dễ dàng. Hơn nữa anh yêu em chính là yêu bản tính của em."

"Vậy chuyện tối hôm nay thì sao?"

"Anh cũng không muốn hạn chế em đến đây, mà còn có rất nhiều thứ anh vẫn chưa hiểu hết về em."

Quý Tiểu Đông kéo Hoàng Phủ Chính ra chỗ vắng người, hai người đứng đối mặt với nhau. Cô thực lòng muốn khuyên nhủ đồng thời cũng muốn trấn an anh: "Vậy cũng tốt. Vậy giờ em hỏi anh, anh đã chuẩn bị kỹ việc làm bạn trai em rồi sao?"

"Đúng, thưa tiểu thư Quý Tiểu Đông, anh đã chuẩn bị kỹ rồi. Em có đồng ý làm bạn gái của anh không?"

"Em cũng đồng ý."

Hai người nhìn nhau đăm đũa tựa như đang đứng tại hiện trường hôn lễ. Hoàng Phủ Chính nhu tình nhưng lại có chút xấu xa hỏi: "Chúng ta có thể bắt đầu hôn môi không?"

"Không được, nơi này có quá nhiều người đi ngang qua."

"Vậy chúng ta mau vào xe thôi."

"Lẽ nào anh chưa ăn no?"

"Nếu chỉ nhìn em thôi thì mãi mãi anh cũng chưa ăn no."

Quý Tiểu Đông ngọt ngào nở nụ cười, tùy ý đối phương kéo mình lên xe. Còn chuyện gì sẽ phát sinh sau đó, e rằng chỉ có người trong cuộc mới biết.

Rốt cuộc hai người đã thật sự có quan hệ yêu đương với nhau. Bất cứ lúc nào rảnh rỗi thì họ cũng sẽ luôn ở bên nhau, thậm chí trong thời gian làm việc Hoàng Phủ Chính cũng sẽ thỉnh thoảng kiểm soát sai Quý Tiểu Đông đem công văn đến phòng làm việc của mình. Nếu không có chuyện gì thì anh chỉ nói chào cô hoặc là anh lại phát hiện một quán ăn ngon hoặc là đã tìm thấy khu vui chơi nào đó và hẹn cô cùng đi.

Mà tổ trưởng Lưu chính là người nhạy cảm nhất, cô tin nhất định Quý Tiểu Đông đang có mối quan hệ mờ ám với tổng giám đốc, còn có phải là chuyện yêu đương hay không thì cô cũng không dám xác định.

Một ngày kia, rốt cục cô cũng tìm ra cơ hội thăm dò Quý Tiểu Đông: "Tiểu Quý, em có bạn trai chưa? Chị có cậu em mới vừa từ nước ngoài trở về, ba mươi tuổi rồi vẫn chưa bạn gái, người trong nhà cứ động viên cho cậu ta ra mắt đây. Vì vậy, chị hỏi em trước rằng em có hứng thú hay không, dù sao chỗ béo bở này không thể cho người ngoài được."

"Cảm ơn chị nhưng hiện giờ em không có hứng thú."

"Lúc trước em nói với chị rằng em có bạn trai làm IT là chỉ để lừa gạt nữ ma đầu mà thôi. Giờ nếu em còn độc thân thì không bằng hãy đi gặp cậu ta một lần. Cậu ta rất tốt, lại cao to khỏe mạnh, hơn nữa là người cực kỳ tốt. Tóm lại cậu ta chính là một người đàn ông thực thụ đấy."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Lên Chức (Phần Một)

Quý Tiểu Đông vẫn tỏ vẻ thản nhiên, khuôn mặt không biến sắc, cô bước về phía trước cự tuyệt nói: "Em tin lời chị nói tuyệt đối không có ác ý nhưng chỉ tiếc hiện tại em thật sự không có ý định tìm bạn trai."

"Em cũng không còn nhỏ tuổi, sớm muộn cũng đều phải gả đi mà phụ nữ quá ba mươi tuổi sẽ khó tìm được người mình ưng ý."

"Đạo lý đó, em cũng hiểu, vậy khi em cảm thấy muốn có bạn trai thì em sẽ hỏi chị, như vậy đã được chưa?"

Nhìn Quý Tiểu Đông như vậy, tổ trưởng Lưu có chút tức giận nên cô quyết định không cho Quý Tiểu Đông trốn tránh vấn đề, cô tiếp tục dò hỏi: "Hay là em đã có người trong lòng?"

"Có phải chị đang muốn thăm dò em?"

"Ôi, em thông minh thật. Như vậy bây giờ chắc em cũng hiểu rõ chị muốn gì rồi phải không? Còn không mau nói ra sự thật."

"Chỉ sợ em làm chị thất vọng rồi, em không có gì nói với chị hết. Em chỉ là một nhân viên bình thường làm việc trong tập đoàn này và dĩ nhiên em cũng đang chờ đợi bạch mã hoàng tử của mình xuất hiện."

"Tuy rằng em không muốn nói nhưng chị vẫn rất muốn biết đấy."

Trong lòng Quý Tiểu Đông âm thầm hoảng sợ, tiếp theo cô làm ra vẻ vô cùng đáng thương hỏi: "Chị không phải như vậy chứ? Tổ trưởng?"

"Chị chính là như vậy, vì vậy tốt nhất em nên nói thật với chị."

"Em thật sự không có gì để nói, hay chị có gì muốn hỏi em thì cứ hỏi."

"Đây là hai chuyện không giống nhau, nếu chị hỏi em đáp thì rất có khả năng đáp án sẽ là giả; nhưng nếu như em chủ động thẳng thắn nói chuyện với chị thì chị tin những lời em nói đều là sự thật."

"Chị đúng là rất hiểu lòng người."

Vừa nghe đối phương có dấu hiệu thả lỏng thì tổ trưởng Lưu quyết định thừa thắng xông lên. Cô lại lần nữa đánh ra tuyệt chiêu nhằm hạ gục đối phương, mở miệng nói: "Chị không chỉ hiểu rõ em, hơn nữa chị còn đã giúp em rất nhiều chuyện. Em cũng nên cảm ơn chị chứ đúng không? Hiện tại chị cũng không cần em cảm ơn, chỉ cần em nói hết sự thật với chị để trong lòng chị không còn tò mò nữa là được."

"Được rồi, em thừa nhận, mình có bí mật không thể công khai được nhưng bây giờ không phải là lúc nói ra sự thật. Em đồng ý với chị khi nào em muốn công khai thì người đầu tiên em nói sẽ là chị. Như vậy có được không?"

"Vậy cũng được, em không muốn nói thì chị không thể miễn cưỡng em được."

Rốt cuộc Quý Tiểu Đông cũng thở phào nhẹ nhõm, cô dựa vào người tổ trưởng Lưu như con mèo nhỏ yếu ớt, lại khoát tay lên vai tổ trưởng Lưu và dùng giọng nói ngọt ngào nói: "Cảm ơn chị, chị thật sự đã giúp đỡ em rất nhiều."

"Chuyện tốt có làm nhiều cũng vô dụng vì không ai biết phải báo ân mình."

"Em bảo đảm, bí mật sẽ không mãi mãi là bí mật, có thể chẳng bao lâu nữa em sẽ công khai. Đến lúc đó, chị cũng nên chuẩn bị tâm lý kỹ càng để nghe em nói nha."

"Chị luôn sẵn sàng tâm lý kỹ càng vào bất cứ lúc nào, chỉ sợ em không nói mà thôi."

"Được rồi, hãy tin em, em đã hứa với chị thì chắc chắn sẽ làm được."

Tuy có chút không cam lòng nhưng dù cô đã cố gắng hết sức doạ nạt lẫn dụ dỗ mà vẫn không thành công. Vì vậy tổ trưởng Lưu cũng từ bỏ ý định tò mò của mình.

Mấy ngày sau, Quý Tiểu Đông nhận được điện thoại do Hoàng Phủ Chính gọi đến. Anh nói có một cuộc họp quan trọng muốn cô tham gia. Tuy trong điện thoại anh cũng không nói rõ là họp về việc gì nhưng Quý Tiểu Đông vẫn ngay lập tức bước đến phòng họp.

Chờ đến khi cô đẩy cửa phòng họp ra thì phát hiện mọi người dường như đã có mặt đầy đủ. Ngoại trừ Hoàng Phủ Chính và Dương Mỹ Lệ, còn có Trầm Tư Dĩnh là người cô mới quen, còn lại tất cả đều là những người cô chưa từng gặp mặt. Xem ra, đây là hội nghị dành cho những người lãnh đạo cấp cao đây mà.

Trầm Tư Dĩnh ngẩng đầu lên nhìn thấy người vừa bước vào là Quý Tiểu Đông thì vui mừng ngoắc tay về phía cô, ra hiệu cô ngồi bên cạnh mình. Quý Tiểu Đông vừa định đi tới thì Hoàng Phủ Chính thân nhiên mở miệng nói: "Tiểu Quý, em ngồi vào ghế phía trước đây."

Quý Tiểu Đông không thể làm gì khác hơn là mỉm cười có ý xin lỗi Trầm Tư Dĩnh, lại bước vào ghế phía trước. Trong lúc đi ngang qua, cô vô

tình chạm phải ánh mắt của Dương Mỹ Lệ, cũng không rõ ánh mắt đối phương có ý gì nhưng cô hiểu rõ phần lớn chính là tia nhìn khó chịu và địch ý.

Sau khi mọi người đến đông đủ thì Hoàng Phủ Chính đứng uy quyền chính giữa như hoàng đế thời cổ đại. Đầu tiên anh nghe từng bộ phận báo cáo về năng suất cũng như doanh thu trong tháng trước nhưng lần họp này cũng không có quá nhiều sự việc để báo cáo nên chẳng bao lâu sau cuộc báo cáo của từng bộ phận cũng nhanh chóng kết thúc.

Hoàng Phủ Chính quét mắt nhìn tất cả mọi người một chút, tiếp theo anh uy nghiêm mở miệng nói: "Hôm nay, tôi mời mọi người đến tham dự buổi họp, ngoài việc báo cáo tình hình trong tháng qua còn có một việc khác muốn thông báo đến các vị, đó là tôi muốn thay đổi nhân sự. Như các vị đã biết hiện nay thư ký tổng giám đốc - thư ký Uông muốn xin từ chức, vì vậy thư ký tổng giám đốc mới sẽ do Quý Tiểu Đông đảm nhiệm. Khi tôi kế thừa vị trí tổng giám đốc thì chức vị giám đốc vẫn còn chỗ trống, bởi vậy tôi quyết định vị trí này sẽ do thư ký Cung đảm nhiệm."

Không khí trong phòng họp đang im lặng như tờ thì bỗng nhiên nhốn nháo hẳn lên. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà ở tập đoàn cao tầng này lại có hai lần biến động, mỗi lần đều xảy ra những chuyện ngoài dự đoán của mọi người. Vì thế, mọi người lại bắt đầu bàn luận sôi nổi.

Toàn bộ những người trong phòng họp đều cảm thấy kinh hãi mà người hoảng sợ nhất chính là Quý Tiểu Đông và thư ký Cung. Chức vụ này giống như từ trên trời rơi xuống và vô tình rơi trúng bọn họ khiến bọn họ trong nhất thời không biết nên làm thế nào. Lại nói, trước đó bọn họ chưa từng nhận được bất kỳ thông báo nào dù là lời nhắc khéo cũng không có.

Qua một lúc lâu sau, miệng Quý Tiểu Đông vẫn đang há hốc vì kinh ngạc bỗng chợt tỉnh táo nhỏ giọng oán giận nói: "Tổng giám đốc, sao anh không nói sớm với em một tiếng?"

"Nếu nói với em thì em sẽ đồng ý sao?" Hoàng Phủ Chính không ngại ở trước mặt mọi người mà thân thiết mở lời. Hơn nữa,, anh còn quá đáng hơn chính là đem môi mình kề sát vào lỗ tai Quý Tiểu Đông khiến người khác cũng cảm thấy chặc chặc giữa hai người có chút ám muội.

"Đương nhiên sẽ không đồng ý nhưng anh cũng không thể khiến người khác khó chịu như vậy chứ?"

Khi Hoàng Phủ Chính thoáng thấy tia giận dữ qua nét mặt của Quý Tiểu Đông thì anh cũng vội vã nói lảng sang chuyện khác: "Chuyện này sau này hãy nói, bây giờ ở đây có quá nhiều người, mọi người đều đang nhìn chúng ta đây."

Thư ký Cung cũng bị tin tức ngoài ý muốn này dọa cho kinh hoàng, cũng may là anh không bị bệnh tim, nếu không chắc cũng sớm nằm trong phòng cấp cứu rồi.

"Tổng giám đốc, chức vị này chỉ sợ tôi không đảm đương nổi. Ngài biết đấy, tôi chỉ là một thư ký nhỏ, chỉ có thể làm một ít chuyện lật vật mà thôi."

"Cậu theo tôi lâu như vậy, tôi là người biết rõ nhất năng lực của cậu đến đâu. Hơn nữa cậu vốn là thư ký bên cạnh giám đốc nên mọi chuyện tổng giám đốc cần thì tôi nghĩ cậu cũng rõ hơn ai hết. Trong công ty, vị trí này còn có ai thích hợp hơn cậu?"

"Tuy đúng là thế nhưng tin này thật sự khiến người khác cảm thấy bất ngờ, trong nhất thời thật khó khiến người khác tiếp nhận."

Hoàng Phủ Chính chợt thay đổi vẻ mặt nghiêm túc nói: "Cũng là những người cống hiến cho tập đoàn Thái Tử này cả thôi, tại sao lại không chấp nhận? Cậu đang lo lắng bọn họ không phục mình? Tôi đồng ý trong thời gian ngắn đương nhiên bọn họ sẽ cảm thấy không phục nhưng sau khi trải qua một hai tháng với sự cố gắng hết sức làm việc của cậu mà bọn họ

vẫn không phục thì đó là vấn đề của cậu. Hay là cậu không có lòng tin về chính mình?"

"Tổng giám đốc, tôi cũng có tự tin rằng mình sẽ thành công nhưng tôi cũng không chắc năng lực của mình có thể như sự tự tin vốn có của mình hay không thôi."

"Tôi cũng đang rất muốn thấy biểu hiện của cậu đấy."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Lên Chức (Phần Hai)

Quý Tiểu Đông chú ý tới ánh mắt của Dương Mỹ Lệ như mũi tên không ngừng hướng về phía mình. Khuôn mặt cô ta tràn ngập lửa giận giống như con thiêu thân thương tích đầy mình một lòng hướng tới thiêu đốt kẻ thù của mình không còn manh giáp.

Trong khi đó, Hoàng Phủ Chính lại thẳng thắn hướng về phía mọi người nói: "Vậy hai người này sẽ chuyển chuyển chức vụ công tác. Nếu ai có ý kiến gì thì cứ thảo một bản tường trình và hai tuần sau nộp lên cho tôi, tôi nhất định sẽ suy nghĩ thật nghiêm túc về vấn đề này. Còn nếu không ai có ý kiến thì sau hai tuần, phòng nhân sự sẽ có thông báo và chính thức có hiệu lực. Bắt đầu từ hôm nay trở đi, hai người bọn họ bắt đầu thực tập cho vị trí mới của mình."

Quý Tiểu Đông càng ngày càng cúi đầu thấp. Ngoại trừ Hoàng Phủ Chính, cô không dám ngược mắt nhìn trực diện với bất kỳ ai. Cô biết hầu hết tất cả những người đang có mặt ở đây đều phản đối cô làm thư ký tổng giám đốc. Bên cạnh đó, với cách hành xử chính trực như thế này của Hoàng Phủ Chính thì sẽ khiến mọi người mang nhiều nỗi nghi vấn. Thậm chí, nếu ai thông minh hơn một chút cũng sẽ nhìn ra mối quan hệ mờ ám giữa cô với Hoàng Phủ Chính.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Hoàng Phủ Chính phân công nói: "Tiểu Quý, bây giờ em trở về bộ phận hành chính bàn giao công việc với trưởng bộ phận. Nửa giờ sau, em nhanh chóng đến phòng làm việc."

"Vâng, thưa tổng giám đốc."

"Thư ký Cung, cậu về trước chờ tôi. Tôi phải đến chia tay thư ký Uông, sau đó sẽ trở về giao cho cậu công việc mới."

"Được rồi, tổng giám đốc, anh đang bận rộn việc gì thì cứ tiếp tục làm. Tôi cũng không vội."

Hoàng Phủ Chính lập tức trở về phòng làm việc của mình. Vừa bước vào cửa, anh cũng nhìn thấy thư ký Uông đang chờ anh.

"Chị Uông, chị thu dọn xong chưa?"

Thư ký Uông với gương mặt trẻ trung đầy sức sống đang đứng đó mỉm cười nhìn Hoàng Phủ Chính, cô thân thiết nói: "Xong rồi, có vài thứ chị đã đem về nhà rồi nên hôm nay chỉ dọn ít đồ là xong."

"Không có chị, em thật sự không biết phải làm sao với cương vị tổng giám đốc này đây."

"Em đang nói gì vậy? Ba em tài giỏi như vậy thì chắc chắn em phải xuất sắc hơn ông ấy rồi. Nhìn thấy em làm việc chăm chỉ như vậy, chị tin em hoàn toàn có thể thắng tổng giám đốc Nhâm đấy."

"Đó cũng do chị dạy em đấy. À, đột nhiên chị lại đưa đơn từ chức, ba em còn chưa biết tin tức này đấy. Em nghĩ sớm muộn gì ông ấy cũng sẽ biết thôi, vậy chị thấy em sẽ trả lời thế nào khi ông ấy hỏi đây?"

"Bắt đầu từ bây giờ, lúc nào em cũng có thể nói với ông ấy. Chị đã từ chức thì dù ông ấy khuyên chị trở về thì cũng đều không có tác dụng."

Hoàng Phủ Chính thoáng nhú mày nhưng cuối cùng khóe miệng mỉm cười nói: "Chị rất giống ba em, đột nhiên hai người từ chức, cũng chẳng ai

thèm nói với em tiếng nào rồi sau đó lại bất ngờ mở cuộc họp thông báo. Hai người tính chơi trò gì với em đây?"

"Đây không được coi là trò chơi, chỉ là muốn từ chức thì từ chức thôi. À em tìm được thư ký mới chưa?"

"Tìm được rồi, chị cứ yên tâm đi."

"Tuy chị không trông nom em từ nhỏ đến lớn nhưng chị làm ở tập đoàn Thái Tử này cũng đã mười mấy năm, vẫn luôn cư xử đúng mực với ba em, càng có mối quan hệ vô cùng thân thiết với em. Hiện tại, trước khi rời đi, chị có thể nhìn thấy em kế thừa tâm huyết cùng sản nghiệp của ba em, chị thật sự cảm thấy mãn nguyện."

"Chị Ưông, nếu không có chị, sợ rằng ba em cũng chẳng thể xoay sở được. Đúng rồi, sau khi từ chức chị có dự định làm gì không? Em nghe nói con gái chị ở Canada, chị sẽ di dân sang Canada sao?"

Vừa nhắc tới dự định tương lai, thư ký Ưông tỏ vẻ do dự cùng nghiêm nghị, cô nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Cũng chưa biết nhưng nhất định chị sẽ đến thăm nó, còn có di dân hay không thì chị còn phải suy nghĩ thêm."

"Lấy điều kiện của chị, muốn di dân quả thực là chuyện quá dễ dàng, chị còn suy nghĩ gì nữa?" "Em thật sự không hiểu đâu. Được rồi, nói nhiều với em rồi, hôm nay em sẽ rất bận đấy. Chị đi trước, có chuyện gì thì có thể gọi điện thoại cho chị vào bất cứ lúc nào, đừng ngại."

Khuôn mặt Hoàng Phủ Chính cũng nở nụ cười vui vẻ, anh chủ động đưa tay ra nói: "Được, em tiễn chị xuống dưới. Đưa đồ chị đây, em cầm giúp cho."

"Không cần, những thứ này không nặng, chị có thể cầm được. Em cũng lo làm việc của em đi."

"Chị Uông, em sẽ tiễn chị. Bởi vì công ty lại mất đi một nhân viên lâu năm mà lại là nhân viên trung thành nhất công ty. Em thật sự không nỡ. Nếu ba em biết thì chắc chắn ông cũng sẽ tự mình đến tiễn chị."

Thư ký Uông muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cô thờ ơ nói: "Ba em, ông ấy —— thôi không nói nữa, vậy phiền cho em rồi."

"Không phiền chút nào, nếu như sau này còn cần đến em thì xin chị cứ nói."

"Nếu như thật sự có một ngày như vậy, đương nhiên chị sẽ không khách khí. Em và ba em đều là những người đáng tin để chị nhờ cậy, chị rất vui vì được quen biết với hai người."

"Em cũng thế, em thật sự không muốn mất một một nhân viên ưu tú như chị đây. Em hy vọng chị có thể làm người thân của mình."

"Có rất nhiều người không phải thân nhân nhưng hơn hẳn thân nhân. Thế giới này bởi vì có tình cảm như vậy mà cuộc sống trở nên phong phú đấy."

Hai người rõ ràng không cùng thế hệ mà lại như bạn bè tri kỷ. Mỗi đến tận khi đến lầu dưới bãi đậu xe, sau khi Hoàng Phủ Chính nhìn thư ký Uông lái xe rời đi thì anh mới thôi phiền muộn và lên lầu xử lý việc riêng của mình.

Trở lại văn phòng, Quý Tiểu Đông biết mình không cách nào giấu diếm được sự thật nên cô muốn nói tin tức này cho tổ trưởng Lưu trước. Cô hẹn tổ trưởng Lưu ra ngoài ăn cơm, sau đó cô dùng tốc độ nhanh nhất để xử lý nốt những công việc còn đang lơ dờ trên bàn làm việc của mình

Bàn làm việc từ từ trống rỗng, máy vi tính có vài thứ đồ riêng tư cũng được Quý Tiểu Đông dọn dẹp ngăn nắp. Die nd da nl e q uu ydo n, Giờ đây cô đang ôm chiếc thùng có vài thứ đồ của mình muốn mang đi.

"Tiểu Quý, chúc em may mắn, không ngờ em lại được lên chức cao như vậy."

"Càng lên cao càng chịu nhiều áp lực, làm việc ở đó chắc chắn không thoải mái như ở đây vì không có chị bên cạnh mà."

"Nhưng có tổng giám đốc bên cạnh rồi. Nếu có thể ngồi bên cạnh anh ấy thì chị tình nguyện tăng ca mà không cần lương bổng."

Tổ trưởng Lưu cũng đã đoán được nguyên nhân thực sự Quý Tiểu Đông lên chức nhưng vì cũng không muốn các đồng nghiệp chế giễu nên cô vội vã nói: "Được rồi, Tiểu Quý, em đã đi lên từ phòng hành chính này thì sau đó nhớ đừng quên cái nôi của em ở đây. Em phải luôn luôn giữ gìn danh dự cũng như hình tượng cho cái nôi này, nhớ chưa?"

"Dạ, nhất định rồi, em gái đã ra đi thì chị cả nhất định phải trông nhà cẩn thận đấy. Nếu có đứa em nào không nghe lời thì cứ nói em. Em nhất định sẽ mách với tổng giám đốc để anh ấy xử lý nghiêm minh."

Vị đồng nghiệp nào đó lại cố ý đùa giỡn nói: "Ôi, thật buồn nôn, cậu làm như mình là vợ của tổng giám đốc vậy. Tớ sợ cậu rồi đây này."

"Mặc kệ tương lai tớ là ai thì các cậu chỉ cần gọi tớ là Tiểu Quý là được. Yêu cầu này không khó chứ?"

"Không khó mà em đi nhanh kéo anh ấy chờ." Tổ trưởng Lưu đã bắt đầu giục giã, tiện thể cũng ngăn cản không cho các đồng nghiệp hỏi nhiều với Quý Tiểu Đông.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Lên Chức (Phần Ba)

Vì không muốn bầu không khí ly biệt thêm buồn chán, Quý Tiểu Đông tiếp tục trêu ghẹo nói: "Sau khi em đi rồi, chị cũng đừng vì quá nhớ em mà nhắc tên em nhiều lần, nếu không em nhất định sẽ bị nhảy mũi cho coi."

"Nếu em nói như vậy, khi nào nhảy mũi, em hãy trở về đây để thăm chị. Yêu cầu này không khó chứ?"

"Em cảm động đến rơi nước mắt rồi đây này. Được rồi, đừng nói nhiều nữa, mau làm việc thôi. Tạm biệt, bye bye."

"Bye bye!"

Quý Tiểu Đông xách theo túi lớn túi nhỏ bước ra khỏi phòng làm việc nhưng vừa bước ra cửa cô lại ngoài ý muốn gặp ngay Dương Mỹ Lệ đang đứng cách cô chừng ba mét.

"Chào quản lý Dương."

Gương mặt xinh đẹp của Dương Mỹ Lệ đỏ ửng vì tức giận. Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi, chậm rãi nói từng câu từng chữ: "Tôi không dám nhận, thư ký Quý sau này mong cô chiếu cố nhiều."

"Rất vinh hạnh, dù sao chúng ta cũng từng làm việc chung với nhau ở bộ phận hành chính này, mà chính chị cũng đã dạy dỗ em rất nhiều. Quý

Tiểu Đông em nhất định sẽ ghi nhớ mãi trong lòng."

"Nhớ trong lòng điều gì? Vì mỗi hận sắp được trả phải không? Tôi cho cô biết, Quý Tiểu Đông, cô cũng đừng quá đặc ý, có câu “phong thủy thay phiên chuyển” (ý là mọi vật trên thế giới này không có gì là bền vững, nó sẽ luôn luôn thay đổi, có lẽ cô cũng sẽ không vui sướng được bao lâu đâu. Đến khi cô bị té ngã thì tôi sẽ rất vui lòng bước tới giẫm thêm một cước."

"Tôi cũng nhớ kỹ lời nhắc nhở của cô, xin hỏi cô còn dạy dỗ gì không?"

"Trước mặt tôi, cô đều thể hiện dáng vẻ giống như đang cam chịu nhưng trên thực tế lại dùng trăm phương ngàn kế dụ dỗ A Chính cho cô lên chức. Cô cũng đừng ỷ vào việc được anh ấy thương yêu mà muốn chim sẻ hoá phượng hoàng (ý nói trèo cao, ham giàu sang, danh lợi, phú quý), hãy nhìn kỹ lại bản thân nhếch nhác của mình đi. Cô thật sự không xứng ngồi ở vị trí của thư ký Uông trước đây."

Quý Tiểu Đông hơi cúi đầu thấp xuống, đối với tình cảnh này, trong lòng cô cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi. Nếu đã không thể tránh được, chi bằng cô cũng nên tiếp nhận thái độ công kích của người khác thôi.

"Tôi cảnh cáo cô một lần cuối, A Chính là của tôi, cô mãi mãi cũng đừng mơ ước đến anh ấy. Nếu không tôi sẽ khiến cô chết không có chỗ chôn."

Không phải cô chưa từng nghe những lời hung ác như thế này, cũng không phải cô sợ người khác uy hiếp như vậy, mà Quý Tiểu Đông chỉ nhẹ nhàng cau mày là vì cô nhìn thấy bản tính cố chấp cùng ngang bướng của Dương Mỹ Lệ. Đó là một loại tín hiệu cực kỳ nguy hiểm, tuy cô cũng không thích quản lý Dương nhưng dù sao cô cũng không muốn nhìn thấy cô ấy tự mình từng bước đi trên con đường diệt vong.

Vì nghĩ có thể do mình xuất hiện trước mặt cô ấy nên mới khiến cô ấy mất khống chế nên Quý Tiểu Đông lễ phép khẽ khom người chào từ biệt. Cô ôm đồ vật yên lặng đi lướt qua quản lý Dương và đi thẳng lên lầu hai mươi tám.

Hoàng Phủ Chính vừa có ý định muốn ra ngoài thì nhìn thấy cô đang đi tới. Anh nở nụ cười thật tươi nói: "Em dọn dẹp đồ đạc và vật dụng đi, cũng thuận tiện làm quen với nơi này một chút. Em cũng có thể đi tham quan một chút trong phòng anh, nói chung ở đây em có thể tự do làm mọi việc, cũng có hỏi anh bất cứ điều gì. Hôm nay anh không có nhiệm vụ gì giao cho em nên bây giờ em cứ thoải mái sắp xếp mọi thứ. Bây giờ, anh đi tìm thư ký Cung để xem tình hình của anh ta thế nào, lát nữa sẽ trở lại tìm em."

"Tốt nhất anh nên giữ lời hứa, đừng nghĩ có thể trốn tránh em."

"Em phải biết, thà rằng anh đứng trước mặt em để nghe em chất vấn còn hơn phải đến chỗ của thư ký Cung bàn giao công việc. Thế nhưng dù không muốn cũng vẫn phải làm, bởi vì đây là công việc của anh. Vì vậy, em ở đây chờ anh một chút. Trưa nay trước khi tan việc anh nhất định trở về, chúng ta cùng nhau ăn cơm."

"Không được, em đã hẹn với bộ phận hành chính cùng nhau ăn cơm rồi. Nếu anh cùng thư ký Cung có việc bận thì cứ tạm thời mặc kệ em. Buổi chiều em chờ anh ở đây."

Hoàng Phủ Chính kéo Quý Tiểu Đông đến gần mình và nhẹ nhàng đặt một nụ hôn trên trán cô khiến khuôn mặt Quý Tiểu Đông ửng đỏ vì thẹn thùng.

"Cảm ơn em đã thông cảm, vậy anh đi làm việc trước đây. Nếu có việc gì em có thể gọi điện thoại cho anh vào bất cứ lúc nào."

Quý Tiểu Đông ừ một tiếng, nở nụ cười duyên dáng, yếu ớt vung tay ra hiệu ý bảo Hoàng Phủ Chính cứ đi làm việc của anh.

Buổi trưa, Quý Tiểu Đông và tổ trưởng Lưu tìm một chỗ ngồi yên tĩnh. Cô vừa uống nước vừa thừa nhận mối quan hệ giữa mình và Hoàng Phủ Chính.

"Em lại chấp nhận yêu đương với tổng giám đốc sao?" Tổ trưởng Lưu nghe xong như không tin vào tai mình, cô cũng không chờ đối phương trả lời liền lắc đầu lại lầm bầm nói: "Thực ra chị cũng đã sớm đoán được nhưng chị cũng không biết tại sao mình không nghĩ tới tình huống này. Mãi đến tận ngày hôm nay nghe em nói rằng sẽ làm thư ký thì chị mới biết cảm giác của mình là đúng."

"Xin lỗi vì giấu chị lâu như vậy, chị cũng biết, yêu đương như vậy khiến em cảm thấy rất áp lực, thậm chí lúc đầu em cũng đã từ chối. Trên thế giới này, có mấy ai gặp được đồng thoại (ý là chuyện yêu đương tựa như chuyện cổ tích, công chúa sẽ sống hạnh phúc bên cạnh hoàng tử suốt đời) mà bây giờ em cảm thấy mình thật may mắn như một nàng công chúa. Chị tin không? Thực sự em rất bất an, rất sợ chính mình sẽ như lời quản lý Dương nói, càng trèo cao càng té đau đấy."

"Đồ ngốc, chị biết chị vẫn là người được em tin tưởng nhất. Vì vậy, việc em giấu chị sự thật cũng vì muốn tự bảo vệ mình mà thôi. Nói thật, tình cảm như vậy khiến người ta vừa mừng rỡ lại vừa thấp thỏm. Chị không lo lắng cho tình yêu giữa em và anh ấy mà lo lắng về dư luận sẽ ảnh hưởng xấu đến hai người thôi."

Quý Tiểu Đông làm mặt quỷ, sau đó chậm rãi nghiêm túc nói: "Em thì có cảm giác ngược lại, em không để ý đến dư luận nhìn em như thế nào mà em chỉ cần tổng giám đốc vẫn chân thành yêu em. Như vậy em cũng dám đem tương lai của chính mình giao cho anh ấy."

"Tiểu Quý, em biết không? Về mặt hiện giờ của em rất nghiêm túc, có thể thấy em rất yêu tổng giám đốc. Thế nhưng có một câu nói, chị cũng muốn nhắc nhở em, càng yêu sâu đậm thì càng dễ bị thương tổn. Chị hi vọng em có thể suy xét tình cảm một cách lý trí cũng như hi vọng em có thể học cách bảo vệ mình. Bởi vì nhìn em thật sự quá hiền lành, hiền lành đến mức không cần một thủ đoạn nào cũng có thể trực tiếp xúc phạm và hạ gục được em rồi."

"Thực sự em cũng không biết bản tính hiền lành trong người em là ưu điểm hay là khuyết điểm nhưng có điều em cảm thấy mình rất may mắn khi được gặp chị và tổng giám đốc. Hai người thật sự là người tốt, hay là em nhận chị là chị mình được không?"

"Đương nhiên là được rồi, chị rất sẵn lòng. Có chuyện gì, mặc kệ tốt hay xấu, em hãy nhớ kể với chị mọi chuyện nha."

Quý Tiểu Đông vui vẻ gật đầu một cái, dùng sức khá mạnh đến nỗi cổ cô bỗng cảm thấy đau đớn. Còn tổ trưởng Lưu thì nhìn thấy Quý Tiểu Đông vượt chỗ đau thì cô như một người chị nghiêm túc cũng lấy tay xoa bóp với dáng vẻ cứng cỏi yêu thương.

Sau khi trở về văn phòng thì cô đã thấy Hoàng Phủ Chính cũng đang chờ mình. Lúc này, khuôn mặt Quý Tiểu Đông vẫn còn mang theo nụ cười hạnh phúc, cũng thuận tiện quên luôn việc khi này cô nói muốn hỏi Hoàng Phủ Chính vài chuyện.

"Em đi ăn cơm với ai mà vui vẻ đến vậy?"

"Tổ trưởng Lưu, cô ấy hiện tại là chị của em. Hôm nào có thời gian, em sẽ giới thiệu cô ấy cho anh biết, cô ấy thật sự là người tốt đấy."

Hoàng Phủ chính cũng rất vui vẻ khi thấy Quý Tiểu Đông quen được người như vậy. Anh bước đến gần cô chỉ cách vài bước chân, dùng dáng vẻ

quyển rũ hỏi: “ Vậy bắt đầu từ bây giờ, em có đồng ý để anh tham gia vào cuộc sống của em không?"

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Đánh Nhau

"Anh kiêu căng như thế, còn muốn thăng chức cho em làm thư ký của anh, chẳng lẽ còn không phải muốn tuyên bố công khai với tất cả mọi người rằng trừ anh ra thì em cũng không được phép quen ai khác sao? Vì vậy, em cũng không còn cách nào khác đành phối hợp với anh cho tốt thôi."

"Vậy em không tức giận sao?"

"Tức giận thì thế nào? Em lại không thể từ chức, nhiều nhất cũng bị dư luận nói qua nói lại mấy ngày là xong. Vì vậy, thông thường em sẽ không phản đối vô ích."

"Em thật sự rất đặc biệt, ngay cả nói chuyện cũng triết lý như vậy."

Quý Tiểu Đông cố ý chớp chớp đôi lông mi thật dài của mình, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Vậy anh có ngưỡng mộ em hay không?"

"Có, yêu em cũng nhiều hơn một chút, hơn nữa anh tin tình yêu đó sẽ càng ngày càng tăng."

"Lại nữa rồi, miệng lưỡi ngon ngọt cũng không giống bản tính của anh."

"Đương nhiên không giống anh lúc trước, bởi vì khi đó anh vẫn chưa được biết em. Nhưng bây giờ, anh phát hiện anh càng ngày càng yêu em hơn."

Nhìn thấy Hoàng Phủ Chính đang từ từ hướng lại gần mình thì Quý Tiểu Đông có chút sợ hãi, vội vàng tìm cách né tránh. Cô cố ý tìm đề tài nói: "Được rồi, anh đừng có đứng đây ca tụng em mãi, có nhiệm vụ gì thì cứ việc phân phó. Em cũng không muốn làm một thư ký tổng giám đốc nhàn rồi đâu."

Tuy kế hoạch "trộm hương" (ý là tán Die nd da n****Sóc****Là****Ta****l e q u u y d o n, t i n h, nhân lúc đối phương không để ý muốn hôn trộm) của Hoàng Phủ Chính bị nhìn thấu nhưng anh cũng không để ý chút nào. Anh đã đem người phụ nữ này đến bên cạnh mình thì anh cũng không sợ mình không có cơ hội dày vò khiến cô ngất lên ngất xuống.

"Cho anh một ly cà phê đi, đừng bỏ thêm đường, chỉ cần vừa miệng một chút là được. Nhớ kỹ khẩu vị của anh."

"Vâng, thưa tổng giám đốc đại nhân, em lập tức đi ngay."

Ngay vào lúc Lương Thu biết tin tức Quý Tiểu Đông được làm thư ký tổng giám đốc từ miệng cấp trên của mình thì trong lòng anh đột nhiên hơi hồi hộp một chút. Hy vọng cuối cùng trong lòng anh rốt cục cũng tan vỡ, xem ra cô cùng tổng giám đốc không chỉ là mối quan hệ công việc mà thôi.

Anh cũng nên yên lặng mà chúc phúc cho bọn họ, nhưng từ góc tối vắng vẻ nhất, yên tĩnh nhất trong lòng mình, anh vẫn luôn chờ đợi việc kia sẽ bùng nổ bao giờ xảy ra.

Do dự một lúc lâu, rốt cục anh quyết định nhắn tin cho Quý Tiểu Đông: "Chúc mừng em!"

Tin tức vừa được gửi đi, anh cầm điện thoại di động ngây ngốc chờ đợi. Mãi đến tận mấy phút sau, có một đồng nghiệp vỗ vai anh, hỏi: "Ha, nhóc con, đang làm gì đó?"

"Không làm gì, tôi đang nghĩ công chúa của tôi đang ở nơi nào."

"Hiện tại đã biết độc thân là cô quạnh rồi chứ? Mau hành động để tìm một nửa của mình đi thôi, bộ phận hành chính của công ty chúng ta có nhiều phụ nữ như vậy, hơn nữa nghe nói đa số đều có dung mạo xuất sắc đó. À, đúng rồi, lần trước nghe nói cậu đang hẹn hò cùng với một người đẹp ở bộ phận hành chính có phải không? Sao rồi? Hẹn hò thế nào? Sau đó thì sao?"

Đồng nghiệp Ất thấy đồng nghiệp Giáp hỏi dồn thì cũng nhanh chóng giải vây cho Lương Thu : "Ôi cậu đừng hỏi nữa, nếu không có chuyện gì làm thì mau đi tuần tra đi."

"Tôi quan tâm Tiểu Lương thì làm sao? Cậu không cho phép sao?"

"Tiểu Lương, cậu không có chuyện gì làm thì đi tuần tra đi, không cần ở đây nghe cậu ta lải nhải."

Dĩ nhiên Lương Thu cũng nhận ra ý tốt của đồng nghiệp Ất, anh cười khổ lắc đầu một cái nói: "Không có chuyện gì, cho cậu ấy biết cũng tốt. Cô gái kia chỉ là một kẻ theo đuổi những người có tiền thôi, tôi cũng không dám mong chờ mình có thể tiến xa hơn với cô ấy đâu."

"Khụ, hóa ra là như vậy, chẳng trách cậu ấy không muốn nói ra. Đây không phải tình tiết cũ sao? Những cô gái đẹp thường yêu con nhà giàu. Tuy rằng chuyện này không phải là đúng trong mọi trường hợp nhưng ít ra đây là hiện tượng phổ biến trong xã hội hiện nay rồi. Chuyện như vậy có gì đâu mà cậu buồn rầu khổ sở thế? Cậu chờ xem, cũng không quá nửa năm, cô gái kia sẽ khóc lóc trở về tìm cậu thôi. Bởi vì đối với con nhà giàu thì bọn họ xem những cô gái đẹp như vậy chỉ như tạm thời, sẽ không quen cô ấy lâu dài đâu."

Đồng sự Ất cũng vội vã nghiêm túc nhắc nhở nói: "Cậu không biết thì đừng nói lung tung, cũng đừng nguyên rủa người ta. Như vậy là không có

đạo đức."

"Không phải tôi nguyên rủa mà đó là chuyện hiển nhiên từ xưa đến nay. Tôi cũng không cần người khác nhìn tôi thế nào mà chỉ muốn khuyên Tiểu Lương đừng nên suy nghĩ nhiều. Một người phụ nữ đẹp mà lại tham lam danh vọng thì cô ấy cũng chỉ như một gốc cây nghiêng để cho người ta chà đạp mà thôi."

"Cô ấy không phải là gốc cây nghiêng, tôi không cho phép cậu nói về cô ấy như vậy."

Đồng sự Ất nhìn thấy hàm râu mép Lương Thu giật giật với vẻ mặt dữ tợn thì bắt đầu lo sợ, còn đồng sự Giáp vẫn chưa hiểu rõ thì tiếp tục buông lời nói: "Cậu nhìn cậu xem, vẫn còn bệnh cô ấy chăm chấp nữa. Xem ra cậu cũng quá nặng tình rồi đây. Tôi nói cho cậu biết, trên ti vi các vở kịch đều diễn như thế. Nếu sau này cô ấy bị anh chàng giàu có vứt bỏ, có trở về tìm cậu thì cậu cũng không nên nhẹ dạ. Bởi vì nói không chừng, một ngày nào đó cô ấy lại theo đuổi một anh chàng nhà giàu khác, giống như việc cô ấy dựa vào thân thể và khuôn mặt đẹp để đổi lấy tiền tài và danh phận. Việc này tôi đã thấy rất nhiều, cậu sao lại —— ôi!"

Đồng nghiệp Giáp đang nói thì thân thể bị đánh nên anh ta phải liên tiếp lui về phía sau, cuối cùng ngã xuống mặt đất bên cạnh hàng ghế gần đó.

"Tôi cảnh cáo cậu, không được nói xấu cô ấy die,n; da.nlze.qu;ydro/nm..dù chỉ là nửa câu, một chữ cũng không được. Nếu không, không phải chỉ là cú đấm này là xong." Lương Thu xông lên nắm lấy cổ áo của đồng nghiệp Giáp, tàn bạo uy hiếp nói.

"Có phải cậu điên rồi không? Sao tôi lại nói cô ấy như vậy? Còn không phải là vì cậu sao? Cậu cũng mau tỉnh lại đi, cô gái như vậy cũng gần giống 'Gà' (ý chỉ những cô gái dùng thân thể đổi lấy tiền để các đại gia

mua vui) mà thôi. Chỉ có một điểm khác là cô ấy cũng chỉ làm tình với ít người, cùng lắm là một kỹ nữ cao cấp thôi."

Lương Thu lại nhào tới, đâm tới tấp lên người đồng nghiệp Giáp.

Những đồng nghiệp khác thấy vậy thì vội vã chạy đến khuyên can mà lúc này Lương Thu như gà đang hăng máu, ánh mắt đỏ ngầu như sát thủ. Dù các đồng nghiệp có nói gì thì anh vẫn đẩy ra và không ngừng vung nắm đấm vào người đồng sự Giáp.

Lúc đầu, đồng sự Giáp còn tưởng rằng chỉ là đùa giỡn, không nghĩ tới Lương Thu lại ra quyền cước đối với mình. Anh ta giận tím mặt, lòng tốt không được báo đáp mà còn tự chuốc thêm phiền phức vào người nên anh ta cũng đánh trả lại Lương Thu trong phòng bảo vệ.

Sau năm phút, quang cảnh trong phòng là một cảnh hỗn độn, những đồ vật trên bàn hầu như bị quét rơi xuống mặt đất, mà hai người trong cuộc lại bị các đồng nghiệp chặt chẽ ép trên đất. Mãi đến tận khi lãnh đạo tổ bảo vệ nghe tin báo chạy tới và hết lời khuyên can thì cả hai mới thôi. Mặc dù vậy, các đồng nghiệp vẫn cứ đề phòng vì lo sợ nhờ đâu họ buông tay mà hai người lại hăng máu lao vào nhau lần nữa.

Hiện trường có bốn người đều bị thương, đặc biệt là đồng nghiệp Giáp, không những mũi không ngừng chảy máu mà lỗ tai, cần cổ, cánh tay đều đầy vết thương. Xem ra Lương Thu ra tay không nhẹ.

Ngược lại thân thể Lương Thu lại vẫn bình thường, ngoại trừ chân trái có chút khập khểnh và ngón tay bị thương do đồ vật cắt trúng thì mọi thứ đều bình thường. Mặt khác, còn hai đồng nghiệp nhảy vào khuyên can cũng bị xây xát nhẹ, hai người bị rách quần áo, da thịt lộ ra ngoài có thể nhìn thấy vết xước màu đỏ hồng, dù vậy cũng không đến nỗi.

Cấp trên bộ phận bảo vệ tức giận, ông ta lớn tiếng quát lên: "Các cậu muốn làm gì? Tôi không quan tâm vì nguyên nhân gì mà đánh nhau nhưng

các cậu chính là nhân viên bảo vệ an ninh, vậy mà lại lao vào đánh nhau. Chuyện này nếu để cho chủ tịch hoặc tổng giám đốc biết thì ngay cả tôi cũng không gánh nổi cho các cậu."

Lương Thu không phục nói: "Tôi biết tôi ra tay đánh nhau trước là không đúng nhưng cậu ta miệng chó không mọc được ngà voi (ý nói một người thô tục sẽ chỉ nói được những lời thô tục, không thể nói được lời nào hay). Tôi chỉ hận vừa nãy không thể cho cậu ta thêm vài cước."

"Cậu tốt đẹp gì mà tức giận? Không chiếm được một con 'gà' thì tức sao? Có gì ghê gớm lắm đâu? Chỉ cần khiến cho cô ta và anh chàng nhà giàu nọ cùng nhau xuống địa ngục là được rồi."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Cậu Biết Người Cậu Đang Mắng Là Ai Không?

Cấp trên đứng gần đó lên tiếng dạy dỗ: "Các cậu câm miệng hết cho tôi. Cậu biết người cậu đang mắng chính là ai không? Tôi nói cho các cậu biết, người phụ nữ các cậu đang nói đến đó hiện đang làm thư ký tổng giám đốc, mà người đàn ông nhà giàu chính là tổng giám đốc của chúng ta. Các cậu nói vậy cũng chính là không muốn làm việc ở đây nữa đúng không?"

Đồng nghiệp Giáp giống như người đang ở ngoài trời nắng đột nhiên bị tiếng sét đánh trúng làm cho sợ hãi. Anh ta hết mở miệng ra lại khép lại, khép lại rồi mở ra, cuối cùng cũng không thể thốt ra lời nào.

"Được rồi, trước tiên hai người đi bệnh viện để băng bó vết thương một chút, sau đó về đây tôi sẽ có cách xử phạt cả hai người. Còn có ai bị thương nữa không? Tiền viện phí sẽ do hai tên khốn kiếp này gánh chịu, các cậu cũng đừng lo."

Sau khi mọi người tản ra thì các đồng nghiệp còn lại cũng tiếp tục làm công việc của chính mình.

Quý Tiểu Đông nhận được tin nhắn của Lương Thu nhưng sau khi cô xem xong cũng không lập tức trả lời. Có thể bởi vì cô không muốn có bất kỳ gần gũi nào với anh, muốn để anh hết hy vọng với mình nên cô phải làm ra vẻ xa cách như vậy. Cho đến khi tan việc, cô mới nhẹ nhàng nhắn lại hai chữ "Cảm ơn".

Lương Thu vừa từ bệnh viện đi ra, nghe thấy điện thoại di động vang lên thì lấy ra xem một chút nhưng sau đó anh cũng lập tức bỏ điện thoại vào túi mình. Ánh mặt trời vào buổi chiều tà vẫn chói chang như thế, anh ngẩng đầu lên cũng nhắm hai mắt lại, mặc cho ánh mặt trời nóng bỏng chiếu khắp toàn thân, trong lòng mù mịt không biết phương hướng nào dành cho mình.

Buổi tối hôm đó, sau khi Hoàng Phủ Chính Die nd da n*****Sóc***Là*****Ta*****l e q uu ydo n,hẹn hò cùng với Quý Tiểu Đông và trở về nhà, anh vô ý hỏi quản gia nói: "Ba cháu đâu? Ông ấy chưa ngủ sao?"

"Ông chủ đang ở trong vườn hoa uống trà."

Lúc giờ tay nhìn đồng hồ thì phát hiện đã là mười giờ tối, Hoàng Phủ Chính lại không hiểu hỏi: "Với ai?"

"Không có ai, chỉ có một mình ông."

"Được, cháu biết rồi."

Hoàng Phủ Chính trực tiếp đi tới hoa viên, quả nhiên khi đi ra sân cỏ thì anh nhìn thấy ba mình đang một mình ngồi yên lặng uống trà.

"Ba, con tưởng ba và bác Dương đã ra ngoài."

Hoàng Phủ Toàn hơi nghiêng người, cũng nhanh chóng gỡ bỏ vẻ mặt cô đơn hiu quạnh nói: "A Chính, con về rồi à?"

"Dạ, con mới vừa trở về, nghe quản gia nói ba ở đây nên con đến thăm ba."

"Ba không sao, vì không muốn ngủ sớm nên mới ra đây hóng gió và uống chút trà."

"Đúng rồi, có chuyện này con muốn nói cho ba biết, chị Uông đã từ chức."

"Từ chức? Tại sao?"

Nhìn thấy khuôn mặt ba mình tỏ vẻ khiếp sợ thì Hoàng Phủ Chính bỗng cảm thấy có chút sợ sệt. Từ trước tới nay, anh chưa từng thấy ba mình lại có vẻ mặt như thế, vẻ mặt đó giống như ông đang đánh mất thứ gì quý báu lắm đây.

Anh vừa mở miệng trả lời vừa tỉ mỉ quan sát nét mặt của ba mình nói: "Cô ấy nói rằng mệt mỏi nên muốn nghỉ ngơi một chút."

"Sao lại như thế? Lúc trước ba còn nhờ cô ấy giúp con chuyện công ty nữa."

"Cô ấy nói rằng con đã có đủ năng lực để tự mình gánh vác công ty rồi. Đương nhiên, điều này cũng chỉ có thể là do cô ấy tự an ủi mình thôi, con cũng cảm thấy cô ấy giống như có chuyện gì nên mới phải rời đi."

Sau khi nghe vậy, trong lòng Hoàng Phủ Toàn càng thêm bất an, ông lại phân tích nói: "Có phải là nhà cô ấy đã xảy ra chuyện gì?"

"Con cũng không rõ lắm. Có điều con thấy không giống, bởi vì khi con hỏi cô ấy sau này có dự định gì không thì cô ấy nói trước tiên đi Canada thăm con gái trước, còn việc có di dân sang đó hay không thì chưa xác định."

"Vậy thì rất kỳ lạ, từ trước đến giờ cô ấy luôn là người bình tĩnh, sẽ không phạm bất kỳ sai lầm nào đâu. Ba nghĩ cô ấy có chuyện giấu chúng ta."

"Cho dù là như vậy nhưng bất luận chúng ta có thân thiết với cô ấy đến cách mấy thì cũng không thể ngăn cô ấy từ chức, cũng giống như bác

Dương vậy."

"Con nên ngăn cô ấy, nói không chừng chắc cô ấy sẽ nói sự thật cho con biết."

Giọng điệu của ba mình quá mức cứng rắn khiến Hoàng Phủ Chính lại lần nữa giật mình. Thế nhưng anh vẫn ôn hòa, nhã nhặn giải thích: "Ba, cô ấy lớn hơn con thì sao con có thể không lễ phép như vậy chứ? Hơn nữa cô ấy đưa đơn từ chức cho con cũng chứng tỏ cô ấy đã đắn đo suy nghĩ. Vì thế, chúng ta cũng không nên ép buộc cô ấy. Thực ra con cũng rất muốn biết lý do vì sao cô ấy lại từ chức, hay là ba thay mặt hỏi giúp con được không?"

"Được rồi, hôm nào ba đến thăm cô ấy sẽ hỏi die,n; da.nlze.quirõ hơn một chút, chắc cô ấy đang gặp khó khăn gì mà lại không tiện mở miệng thôi. Ba với cô ấy đã là cộng sự nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy cô ấy mở miệng cầu cạnh người ta đấy."

Hoàng Phủ Chính cũng không nói gì nữa, anh lại thay đổi đề tài hỏi: "Gần đây ba có bận rộn không? Ba và bác Dương chơi vui vẻ chứ?"

"Khụ, nếu mỗi ngày gặp mặt thì thế nào? Cũng đã thân thuộc như lòng bàn tay, tốt cũng tốt mà xấu thì không thể thay đổi. Hơn nữa ông ta cũng còn có gia đình, thỉnh thoảng ông ấy còn đi cùng với bác gái Dương ra ngoài nữa, đâu thể lúc nào cũng dính với ba như vậy."

"Ba, ba có nghĩ tới phải tìm bạn già không? Dù sao bây giờ ba cũng rảnh rồi thì cũng nên suy nghĩ một chút."

"Đúng rồi, con và Tiểu Quý thế nào rồi?"

"Rất tốt, con đã điều cô ấy làm thư ký của mình."

Nghe xong câu này, sắc mặt Hoàng Phủ Toàn lập tức thay đổi, thậm chí ông sùng sộ, giọng nói có chút tức giận hỏi: "Trước khi thư ký Uông từ chức, có phải con hoặc ai đó đã nói với cô ấy như thế không?"

"Làm sao như vậy? Ba, con sẽ không bao giờ làm ra loại chuyện không suy nghĩ như thế đâu. Ngày hôm nay là ngày cuối cùng chị Uông làm việc ở công ty, con cũng chưa hề nói với chị ấy rằng Tiểu Quý sẽ làm thư ký cho mình. Mà Tiểu Quý cũng không biết chuyện này, mãi cho đến sáng sớm hôm nay, trong buổi họp đông đủ, con mới tuyên bố chính thức."

"Sao con lại tuyên bố đột ngột như vậy?"

Đầu tiên Hoàng Phủ Chính có chút ngượng ngùng nở nụ cười, sau đó mới trả lời nói: "Thứ nhất con không hy vọng chị Uông hiểu lầm; thứ hai, con không muốn cho Tiểu Quý cơ hội từ chối."

"Con xem mình kìa, lấy tình cảm cá nhân mà áp đặt cho người ta. Ba cũng nói rồi, một khi yêu thì nhất định sẽ có sự thay đổi rất lớn, bao gồm cả hành vi cử chỉ và các loại quan niệm khác,"

"Con cũng không phủ nhận điểm này nhưng đề tài của ba cũng xoay chuyển quá nhanh đi. Vốn là đang nói việc của ba nhưng giờ tại sao lại xoay ngược về con. Con thật sự hi vọng ba có thể suy nghĩ thật kỹ chuyện tìm một bạn gái."

Lần này người bị bối rối chính là Hoàng Phủ Toàn, ông bị nói trúng tâm sự nên cố ý nói qua loa: "Ba biết rồi, để ba nghĩ xem mình nên thích loại người thế nào đây."

Hai cha con nói chuyện phiếm trong vườn hoa nhưng Hoàng Phủ Toàn có dáng vẻ đang có tâm sự nặng nề. Ông về hưu đã nửa tháng rồi, mặc dù nói thật sự rất nhàn nhã nhưng hình như vẫn cảm thấy thiếu một thứ gì đó.

Ngày hôm sau, Lương Thu đi làm thì thấy thông báo dán bên ngoài:
Cảnh cáo để ghi nhớ lỗi lầm, trừ ba tháng tiền thưởng.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Anh Đang Nói Đến Em Sao?

Edit: Sóc Là Ta -

Anh thờ ơ nở nụ cười, những loại trừng phạt này đối với anh chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần có thể bảo vệ được người yêu thì anh không tiếc bản thân mình thế nào.

Phía sau đột nhiên vang lên một tiếng ho khan trầm thấp, Lương Thu quay đầu lại, nhìn thấy đồng nghiệp Giáp đang đứng trước mặt anh có vẻ bối rối, thậm chí trên khuôn mặt anh ta còn có vết thương. Thực ra đồng nghiệp Giáp vốn chỉ muốn đến đây để xem cách thông báo xử phạt. Nhìn thấy Lương Thu thất thần thì cũng định rời khỏi đây. Mà cũng không biết thế nào, sau một phen đấu tranh tư tưởng thì anh ta vẫn quyết định chủ động nói chuyện với Lương Thu một chút.

"Ngày hôm qua chúng ta đều bị thương, còn hôm nay cũng đồng thời bị xử phạt."

"Cũng đều do miệng lưỡi của cậu quá ác độc."

"Sao lại độc?"

Lương Thu cũng không hề trả lời, anh chỉ trầm mặc đứng đó.

"Cậu nói xem."

Nhìn thấy trên mặt Lương Thu dường như có vẻ xấu hổ nên đồng nghiệp Giáp cũng lạnh nhạt nói: "Nếu như cậu cho rằng sự quan tâm của tôi chỉ là quản việc không đâu, vậy thì tôi cũng không muốn nói thêm gì nữa cả."

Nhìn thấy đồng nghiệp muốn xoay người rời đi, Lương Thu cũng không nhịn được nữa mở miệng nói: "Cảm ơn cậu quan tâm nhưng tôi luôn tin cô ấy không phải hạng người như cậu nói."

"Tôi cũng tin cô ấy cũng không phải hạng người như vậy, là lỗi của tôi vợ đùa cả năm. Nếu như sớm biết là cô ấy thì tôi chắc chắn sẽ không nói ra những lời như thế."

"Cậu mà biết cô ấy thì cậu làm sao dám nói như vậy. Vì cậu không biết cô ấy nên cậu mới thoải mái nói và trong lòng cậu cũng đang suy nghĩ như vậy."

Đồng nghiệp Giáp thản nhiên hừ một tiếng, không có khẳng định cũng không phủ định. Cậu ta tiếp tục nói: "Thực ra chuyện tôi hiểu lầm cô ấy chỉ là chuyện cá nhân của tôi mà thôi, quan trọng nhất vẫn chính là bản thân cô ấy là hạng người gì. Đương nhiên, tôi nói cô ấy như vậy thì quả thật là tôi đã sai. Tôi xin lỗi cậu."

"Quên đi, cậu cũng là vì muốn tốt cho tôi, mà tôi thì lại bảo vệ cô ấy. Chính vì thế hai chúng ta cũng chỉ vì lợi ích của chính mình thôi. Tôi cũng có lỗi, không nên ra tay đánh cậu."

"Xong chưa, cả hai ta coi như là hoà nhau. Đi thôi, chúng ta trở về làm việc thôi."

Bởi chuyện này cũng không làm kinh động đến Hoàng Phủ Chính nên Quý Tiểu Đông cũng không biết gì. Chờ mấy ngày sau, khi có thông báo giấy trắng mực đen dán lên bảng thì đột nhiên cô có cảm giác giống như bị

người khác dùng sức bóp nát, tuy không đến nỗi đau thấu xương nhưng rõ ràng là rất khó chịu.

Cô nhìn đồng hồ một chút, đúng là từ khi cô làm việc ở phòng tổng giám đốc thì Lương Thu và người khác đánh nhau đúng vào thời gian trùng khớp, mà thời gian dán bảng thông báo cũng không xê xích nhau là mấy. Cô cũng đang tự hỏi tất cả những thứ này có thể đều có liên quan đến nhau hay không?

Cô vốn còn muốn tự mình tìm hắc đến thăm dò nhưng Quý Tiểu Đông lại cảm thấy mình không muốn gặp Lương Thu nữa. Có thể là bởi vì không cách nào yêu anh được nên cảm thấy hổ thẹn. Hơn nữa bây giờ anh đang bị xử phạt, trong lòng có thể sẽ có chút cảm giác tự ti nên cô quyết định vẫn chỉ gọi điện thoại cho anh mà thôi.

Lương Thu cũng cảm thấy bất ngờ khi nhận được điện thoại của Quý Tiểu Đông, thậm chí còn cảm thấy hơi muộn màng.

"Chào Tiểu Quý."

"Tiểu Lương, bây giờ nói chuyện có được không? Em có chuyện muốn nói với anh."

"Em nói đi, anh rảnh."

Biết rõ đối phương không thấy vẻ mặt mình nên Quý Tiểu Đông bỗng trở nên nghiêm túc thậm chí còn mang chút u buồn. Cô cố gắng tận lực cẩn thận từng li từng tí mở miệng: "Em thấy bảng thông báo xử phạt anh ở hành lang, vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đây không phải cách anh thường làm."

"Chắc làm em thất vọng rồi, anh thật sự đã đánh nhau.""VẬY.... sao lại vậy chứ?"

"Có người đồng nghiệp nói vài lời khó nghe, mà lúc đó trong lòng cũng không được tốt lắm nên đã ra tay."

"Anh ta nói gì? Anh ta đem tổ tông nhà anh ra mắng sao?"

Lương Thu cũng cảm thấy nếu không cùng đối phương đối mặt thì anh cũng không cần ngại trang. Bởi vậy về mặt đau thương vốn có không còn sót lại chút gì, anh từ từ nói sơ lược: "Cũng gần như thế, nói chung là anh ra tay trước. Có điều, thực ra anh cũng biết anh ta cũng không có ác ý."

"Nói anh như thế mà không có ác ý? Có điều dù nói thế nào, đánh người là không đúng, giờ hai người thế nào rồi?"

"Hòa rồi, thực ra chỉ là hiểu lầm mà thôi."

Không biết mình hài lòng với câu trả lời này hay là không muốn truy cứu chuyện này, nói chung Quý Tiểu Đông hoàn toàn tin tưởng lời giải thích của Lương Thu. Cô lại lên giọng đàn chị khuyên nhủ: "Không có chuyện gì là tốt rồi. Anh có còn nhớ lần trước em bị hãm hại không? Cũng vì em không xử lý tốt mối quan hệ giữa các đồng nghiệp nên mới có hậu quả như thế, anh ngàn vạn lần không thể giống em."

"Em yên tâm đi, đàn ông và phụ nữ không giống nhau, có chuyện gì một là nói ra, hai là phát tiết là xong, rất ít khi để trong lòng."

"Vậy thì tốt."

Hai người đang nói chuyện điện thoại bỗng im bật, ngoại trừ chuyện này, giữa bọn họ hình như không còn đề tài gì để tiếp tục trò chuyện.

Cuối cùng, vẫn là Lương Thu chủ động phá tan không khí trầm mặc: "Công việc mới của em thế nào? Tổng giám đốc thế nào?"

"Thực ra em chỉ cho rằng thư ký chỉ làm những việc vặt mà thôi, bây giờ mới biết mình đã quá sai. Từ sáng đến tối đều bận rộn tổ chức họp hành cho tất cả các phòng ban, hơn nữa lúc nào cũng phải chờ đợi xem tổng giám đốc dặn dò điều gì. Có điều, may là anh ta vẫn dễ tính, dù em làm sai cũng không trách cứ."

"Anh sớm biết tổng giám đốc là người tốt, lần trước lúc em bị hãm hại thì đi tìm anh thì anh đã biết."

"Ừm, em có cảm giác quan hệ giữa các đồng nghiệp ở tập đoàn Thái Tử này khá tốt, đồng nghiệp ít có đấu đá lẫn nhau. Đương nhiên có thể có những bộ phận cũng có, chỉ do em chưa từng nghe nói đến thôi."

"Ở đâu mà không có cạnh tranh, nếu không đấu đá về công việc thì cũng vì những chuyện khác mà thôi, chỉ là mỗi người nhìn vấn đề ở góc độ khác nhau. Mà có nhiều người không để mọi chuyện trong lòng nên họ cho rằng mọi người đang sống hoà hợp."

Lương Thu nói trực diện khiến Quý Tiểu Đông bỗng cảm giác thấy dường như ánh mặt trời đang vây quanh mình. Cô nhếch khoé môi mỉm cười hỏi: "Anh đang nói em sao?"

"Ha ha, lại bị em đoán được."

"Cảm ơn anh."

"Đừng khách sáo."

Thừa dịp không khí vui vẻ này, Quý Tiểu Đông quyết định kết thúc cảm giác tươi đẹp này, cô chủ động kết thúc cuộc trò chuyện nói: "Được, nếu anh và đồng nghiệp đã làm hoà rồi thì em cũng yên tâm. Em cũng còn có chút việc bận nên sẽ nói chuyện với anh sau."

"Ừm, được, cảm ơn em. Tạm biệt."

Quý Tiểu Đông để điện thoại di động xuống, nụ cười trên mặt cũng từ từ biến mất. Mặc dù mình đối với Lương Thu không hề có cảm giác gì nhưng mỗi khi nghĩ đến anh đã giúp đỡ mình nhiều như thế nào thì trong lòng sẽ có một loại cảm giác mắc nợ. Nếu như có thể, cô hy vọng có thể đổi thành tiền mặt hoặc là món đồ vật nào đó có giá trị để trả lại anh.

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Thư Ký Đặc Biệt

Edit: Sốc Là Ta -

Hoàng Phủ Toàn tìm thời cơ để hẹn gặp thư ký Uông, ông cũng không gọi điện thoại trước mà là trực tiếp tìm tới cửa.

Lúc đó thư ký Uông nhìn từ màn hình thấy người đến chính là cấp trên của mình trước đây thì giật mình. Cô ở nhà nhàn nhã mà giờ gấp rút cũng không có thời gian trở về phòng thay quần áo. Lúc đi ngang qua phòng khách nhìn lướt qua tấm gương, xác định mình bây giờ còn có thể ra ngoài gặp mặt thì cũng nhanh chóng bước đến mở cửa.

Hoàng Phủ Toàn đợi một lúc, trong lúc ông không biết có ai ở nhà hay không thì cửa lại đột nhiên mở ra. Người đang đứng trước mặt ông là thư ký Uông đây sao?

Trên người cô là một áo T-shirt trắng tinh, phía dưới chỉ mặc một chiếc quần đùi màu đen, dưới chân chỉ có đôi giày xăng-đan mà thôi. Rõ ràng nhất chính là mái tóc không còn được búi lên một cách tỉ mỉ nữa mà lại xoã ra rối tung. Tuy rằng không quá dài nhưng màu đen tuyền bóng loáng khiến ông không tin người này sẽ là cô ấy?

"Thưa chủ tịch, sao ông lại đến đây?"

"Có đúng là thư ký Uông đây không?"

“ Có phải lúc này trông tôi rất đáng sợ phải không?”

Thư ký Uông nhiệt tình mời Hoàng Phủ Toàn vào nhà, cô rót ly nước ngưỡng ngừng nói: "Ngài ngồi một lúc, tôi đi, thay bộ quần áo lại xuống."

"Không, không cần, cô như bây giờ được rồi, chỉ là lúc này tôi không ngờ cô lại ăn mặc quá đơn giản vậy thôi."

"Mặc kệ là thư ký hay tổng giám đốc, đầu tiên phải là lo chuyện cá nhân trước, sau đó mới đến thân phận, có đúng hay không?"

"Cô nói đúng. Hiện giờ cô ăn mặc vậy được rồi, rất nhàn nhã, tuy rằng thật khác xa với trước kia nhưng nhìn càng giống một người."

Hoàng Phủ Toàn vừa nói xong cũng lập tức ý thức mình nói sai, ông lập tức giải thích: "Xin lỗi, tôi không phải có ý này, ý của tôi là nhìn cô bây giờ càng giống như —— cái gì đây? Nói chung chính là giống một người bình thường, mà tôi tin một người luôn bình tĩnh như thư ký Uông sẽ vĩnh viễn không bao giờ phạm sai lầm."

"Tôi hiểu rõ ý của ngài, mỗi người đều có mặt nạ, để đối mặt với những người khác thì cũng cần có nhiều mặt nạ. Thực ra tôi có cảm giác mình rất bình thường."

"Xưa nay cô đều không cho mình là đặc biệt."

"Tổng giám đốc, lời này của ngài thật chính xác."

"Đừng gọi tôi là tổng giám đốc, hiện tại tôi không phải là tổng giám đốc, cô cũng không phải thư ký. Cô hãy xem tôi như một người bạn, hay gọi tôi là A Toàn đi."

Thư ký Uông vội vã phủ định nói: "Sao lại gọi như thế được? Tôi không làm thư ký của ngài mới mười mấy ngày, lẽ nào ngài liền muốn tôi

trở mặt không quen biết sao?"

"Cái gì mà trở mặt với không trở mặt? Cô có nói nghiêm trọng quá không? Chúng ta đã không còn là quan hệ đồng nghiệp, đây là sự thực. Hơn nữa chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, vẫn kêu tên cho thoải mái chút."

"Đã như vậy, tôi cũng không khách khí gọi ngài là A Toàn, ngài cũng gọi tôi là A Mỹ đi."

Hoàng Phủ Toàn giống như nghe được tin tức ngoài ý muốn, ông trầm ngâm nói: "A Mỹ? Tôi có cảm giác giống như ngày hôm nay tôi mới biết tên của cô – Uông Mỹ."

"Tổng giám đốc —— A Toàn, ngài không nhớ rõ tên thật của tôi sao?"

"Không phải, ý của tôi chính là tuy đã sớm biết tên của cô nhưng hầu như chưa từng gọi, không, chắc chắn là chưa từng gọi tên. Tôi vẫn thường gọi cô là thư ký Uông."

"Thực ra cũng không sao, chỉ là một cái tên mà thôi."

"Nghe nói cô cũng từ chức, sao không nghe cô nói một tiếng? Có phải là gặp phải khó khăn gì?"

Uông Mỹ vén vài sợi tóc bay lơ lửng trước gò má mình ra sau lỗ tai, sau đó mới mỉm cười trả lời: "Không có, tôi còn rất tốt, chỉ là đột nhiên cảm giác mình già đi, thậm chí còn thấy thời gian cũng không còn nhiều nên muốn thay đổi phương thức sinh hoạt."

"Sức khoẻ cô có vấn đề sao? Hay đi gặp bác sĩ? Nếu như đúng là như vậy, cô có thể xin nghỉ dài hạn, cũng đừng nên từ chức. Tập đoàn Thái Tử bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh cô trở về.""Tôi biết, thân thể của tôi không bệnh không đau, chỉ là tôi thật sự muốn nghỉ ngơi."

"Thực ra tôi cũng đột nhiên quyết định từ chức. Ngày đó lúc Dương Gia Minh đề cập đến chuyện từ chức thì sau khi về nhà cẩn thận suy nghĩ một chút, tôi thật có cảm giác trong một đêm mình không còn theo kịp thời đại nữa. Thế hệ tuổi trẻ bây giờ càng ngày càng thông minh, cũng càng ngày càng có chủ kiến. Những thế hệ trước cách mạng như chúng tôi, mặc kệ là xuất phát từ vấn đề sức khỏe hay tâm lý thì vẫn nên nhường bước thôi."

"Nếu như so với cảm giác có thể thét ra lửa, quát tháo mấy chục năm trên thương trường lại đồng thời duy trì khí thế không hề gục ngã thì cảm giác như lúc này thật nhỏ bé cũng không cần nói đến làm gì."

Lời khen tặng cũng không thể từ chối, Hoàng Phủ Toàn không thể làm gì khác hơn là đồng tình với lời nói của đối phương: "Nếu như cô thật sự cảm thấy mệt mỏi, đương nhiên có thể nghỉ ngơi, còn tôi chẳng qua chỉ là cảm thấy có chút không cam tâm mà thôi."

"Cũng giống như lúc đó tôi nghe tin ngài muốn rút lui vậy."

"Đúng đấy. Gần đây cô có bận gì không? Có dự định gì hay không?"

Uông Mỹ đứng dậy rót cho mình một ly nước, sau khi ngồi xuống cũng nói ra quyết định của mình: "Sáng ngày mốt tôi sẽ đi Vancouver, chuẩn bị đi thăm con gái tôi."

"Há, cũng được, bình thường gia đình, đã cách xa, bây giờ đoàn tụ cũng tốt."

"Tôi cũng nghĩ như vậy."

"Vậy cô định ở tới khi nào? Hay là dự định di dân sang đó ở luôn sao?"

"Tạm thời là chưa, trước tiên xem tình hình thế nào trước đã, nếu như thật sự thích nơi đó thì sẽ di dân. Tôi định ở khoảng một tháng, chờ đến lúc tôi trở về, ngài hỏi lại tôi vấn đề này thì tôi sẽ cho ngài một đáp án rõ ràng."

Thấy thái độ đối phương tùy ý như vậy, Hoàng Phủ Toàn cũng xem cô là tri kỷ nên dễ dàng nói tiếp: "Vậy cũng tốt, sau một tháng tôi sẽ trở lại thăm cô, đến lúc đó hy vọng cô sẽ cho tôi một đáp án dễ nghe cũng như tôi sẽ biết thêm tình hình về chuyến thăm nhà của cô."

"Tôi cũng mong như vậy."

"Được rồi, lần này tôi đến cũng không có chuyện gì, chỉ là nghe A Chính nói cô từ chức nên đến thăm một chút. Nếu có cần giúp đỡ gì thì đừng nên khách khí."

"Lời này A Chính cũng từng nói với tôi, hai cha con thật sự rất giống nhau. Hơn nữa đều là người tốt, tôi rất hân hạnh được biết hai người."

"Tôi cũng vậy. Ai, cô xem chúng ta cũng đều đã có tuổi rồi, đều có nhiều cảm xúc như vậy."

Ánh mắt Uông Mỹ đột nhiên nhìn về phía cửa sổ sát đất ở nơi nào đó nhưng cũng thật giống như không nhìn gì. Trên gương mặt cô hiện ra một tia nghiêm nghị, rất nhanh lại mất đi, đồng thời lại dùng ngữ điệu của người từng trải trầm ổn nói: "Đó là bởi vì chúng ta đều là những người trải qua đến hơn nửa đời người rồi, biết cái gì là quý giá, biết mình muốn cái gì."

"Cô nói đúng. Vậy tôi cũng không quấy rầy cô thu dọn đồ đạc, chờ lúc cô trở về, chúng ta lại cùng A Minh hẹn ra ngoài ngồi một chút."

"Hay lắm, không thành vấn đề, đến lúc đó tôi sẽ mang quà đến cho hai người."

Khuôn mặt Hoàng Phủ Toàn hơi đỏ lên, tiếp theo vội vã vung tay nói: "Khụ, tuổi đã rất cao rồi mà quà cáp gì chứ? Cô cũng không cần phí tâm, chỉ cần cô chơi vui vẻ là được."

"Ừm, tôi hiểu rồi."

"Vậy tôi đi trước, chúc cô thuận buồm xuôi gió."

"Cảm ơn ngài, A Toàn."

Hoàng Phủ Toàn và Uông Mỹ cùng đứng dậy, hai người cũng đồng thời đi ra ngoài.

Sau khi vẫy tay tạm biệt Uông Mỹ ngay trước cửa, Hoàng Phủ Toàn ngồi vào xe của mình cũng vội vã rời đi.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Tiến Lui Tự Biết (Phần Một)

Thời gian hai ngày cuối tuần rất nhanh cũng trôi qua, thấm thoát cũng đến thời khắc cuối cùng, Hoàng Phủ Chính cũng không nhận được thư góp ý nào đối với Quý Tiểu Đông và thư ký Cung từ phía phòng nhân sự. Chuyện như vậy vốn chỉ là hình thức mà thôi, trừ phi phạm tội ác tày trời hoặc giả danh lừa đảo gì đó, nếu không trong những tình huống bình thường cũng đều sẽ được thông qua.

Quý Tiểu Đông in ra nghị định bổ nhiệm đưa cho Hoàng Phủ Chính đóng dấu, thừa dịp việc hôm nay không quá bận, cô tò mò nói: "Em muốn biết hồi trước lương của thư ký tổng giám đốc là bao nhiêu?"

Hoàng Phủ Chính vung tay lên, sau khi xem sơ qua cũng lấy con dấu từ trong ngăn kéo giao cho Quý Tiểu Đông, hơi ngửa đầu hỏi: "Bây giờ em quan tâm đến việc này sao?"

"Đương nhiên, em có khả năng sẽ trở thành một đại gia giàu có, nói không chừng từ nay về sau em sẽ có thể trở thành người có tiền."

"Em không cần trở thành người có tiền, bởi vì em có một người bạn trai có tiền."

"Nhưng em vẫn hi vọng mình sẽ có tiền. Bạn trai có tiền cũng là của anh ấy, ngày nào đó anh ấy không vui thì nói không chừng ngay cả đến cơm cũng không chịu mời em một bữa đấy."

"Sao em lại có loại suy nghĩ này? Hay là em muốn nhắc nhở anh không rộng rãi, không có thường xuyên mời em ăn cơm hoặc là tặng quà cho em?"

Quý Tiểu Đông hơi nhú mày, không cam lòng yếu thế đáp lại: "Ý nghĩ của anh mới kỳ quái, anh có tiền thì sẽ nhất định mời em ăn cơm hoặc là tặng quà cho em sao? Đừng quên, hiện tại em cũng là người có tiền, muốn ăn cái gì hoặc là mua cái gì cũng có thể tự mình trả tiền."

"Tiền em quá ít, vẫn chưa thể xưng là người có tiền."

"Vậy theo lời anh nói thì khẳng định em là người nghèo rồi. Thế nhưng so với lúc trước thì hiện tại em chính là người có tiền. Đúng rồi, rốt cuộc anh có bao nhiêu tiền? Mấy trăm triệu hay vài tỷ?"

"Em đoán xem."

"Em làm sao biết? Vấn đề này rất khó đoán."

Nhìn thấy Hoàng Phủ Chính cố ý không tiếp lời, thật giống đang yên lặng chờ đợi cô tự đưa ra một đáp án thì Quý Tiểu Đông cũng chuyển động mắt to, nghiêm nghị suy nghĩ, đến nửa phút mới đưa ra một con số: "Vài tỷ."

"Em nói bao nhiêu thì là bấy nhiêu rồi."

"Vậy em nói mấy trăm ức(*) hoặc là hơn một nghìn ức thôi."

(*) 1 ức = 10 vạn = một trăm triệu

"Cảm ơn."

Hoàng Phủ Chính vẫn thản nhiên không mang theo bất luận cảm tình gì, nói xong câu đó thì không khí đột nhiên yên tĩnh lại. Quý Tiểu Đông ý thức được chính mình thật giống như hỏi một vấn đề không nên hỏi, cô vội

vã cúi đầu cầm con dấu dùng sức mà ấn xuống tờ đơn bổ nhiệm, sau đó lại gọn gàng nhanh chóng nói: "Vậy chắc anh đang bận, em ra ngoài trước."

"Tối nay em muốn ăn gì?" Hoàng Phủ Chính kéo tay Quý Tiểu Đông lại, nghĩ thông suốt mời cô ăn cơm để đền bù vì mình không chịu tiết lộ bí mật.

Sao Quý Tiểu Đông lại không hiểu tâm ý của đối phương? Nhưng việc bồi thường như vậy cũng không phải hành động cô mong đợi. Cô kiểm soát nói: "Hôm nay là sinh nhật bạn cùng phòng, em đã đồng ý tham dự với cô ấy."

"Vậy được rồi, anh cũng trở về ăn cơm với ba."

"Hôm nay xem như chúng ta tự do hoạt động, hôm khác sẽ cùng ra ngoài."

"OK!"

Hai người cứ như vậy bắt đầu sinh hoạt ngọt ngào luyện ái. Trong thời gian tám giờ làm việc, bọn họ đều ở chung một chỗ, mà giờ tan việc cũng thường xuyên hẹn hò ra ngoài ăn cơm hoặc du ngoạn. Tình cảm của hai người trong khoảng thời gian ngắn đã đạt đến mức độ “anh nông tôi nông” (ý nói là đối phương thế nào thì mình cũng như vậy).

Chỉ có một điều duy nhất khiến hai người cảm thấy không tiện, đó là bọn họ không muốn các đồng nghiệp phát hiện quan hệ giữa bọn họ. Mỗi ngày đi làm, Quý Tiểu Đông hầu như phải tới trước, còn lúc ra về cũng cẩn thận nhìn ngắm khắp nơi, sợ bị các đồng nghiệp gặp phải. Hơn nữa nhà Quý Tiểu Đông ở cách công ty khá xa, mà đồng thời lại ngược đường với Hoàng Phủ Chính, mỗi ngày đi đường xa mệt nhọc cũng phiền tới Hoàng Phủ Chính.

Cuối tuần, hai người lại cẩn thận hẹn nhau đi xem phim.

Ở trên xe, Hoàng Phủ Chính đột nhiên mở miệng nói: "Chờ một chút, anh phải đến chỗ bạn lấy ít đồ, hôm qua anh nói với anh ấy rồi."

"Được, vậy trước tiên đi lấy đồ của anh, sau đó sẽ đi xem phim."

"Hay em cùng đi với anh luôn, thuận tiện cũng giới thiệu bạn anh cho em biết."

"Không phải anh nói không muốn để cho người khác biết quan hệ của chúng ta sao?"

"Anh chỉ không muốn các đồng nghiệp biết quan hệ của chúng ta nhưng bạn bè thì không nhất định phải thế, biết cũng không sao."

Quý Tiểu Đông cúi đầu nhìn y phục của mình một chút. Hôm nay cô chỉ mặc cái áo đầm trắng xanh làm bằng lụa tơ tằm, trên mặt cũng chỉ trang điểm sơ sài, thậm chí ngay cả son môi cũng đều rất phai nhạt. Cô có chút không tự tin nói: "Nhưng hôm nay em ăn mặc cũng không đặc biệt gì, có thể hay không"

"Yên tâm đi, hiện tại em đẹp lắm rồi, em đi tới đâu cũng đều hấp dẫn ánh mắt anh."

"Hừ, lại cho em thuốc mê."

"Nói xong rồi, chờ anh một chút rồi chúng ta cùng đi."

"Được rồi, tuy rằng em tự nhận là không phải đại mỹ nhân thế nhưng chí ít cũng không phải có họ hàng với loài khủng long đã bị diệt chủng, sẽ không đến nỗi dọa người đâu."

Hoàng Phủ Chính mỉm cười, cũng không nói lời nào nữa. Từ khi làm bạn trai của Quý Tiểu Đông tới nay, rõ ràng anh cười nhiều hơn trước, tất cả những thứ này không chỉ bởi vì trong lòng anh đang yêu mà còn vì anh

phát hiện cô bạn gái tiểu đậu phụ bên cạnh mình càng ngày càng thú vị. Tuy bề ngoài là một dáng vẻ đoan trang thực nữ nhưng trên thực tế chỉ có thể dùng từ “oai phong lẫm liệt” để hình dung về cô.

Đúng, cô ấy thật sự rất oai phong lẫm liệt.

Cô thường xuyên thể hiện khuôn mặt tràn ngập sức sống, làm chuyện gì cũng đều là một bộ dáng tràn đầy phấn khởi, hơn nữa lại còn làm không biết mệt. Cho dù trong thời gian làm việc, thân mặc trang phục chỉnh tề, trên mặt trang điểm khéo léo nhưng thảnh thơi cô cũng sẽ chen vào vài câu khiến Hoàng Phủ Chính và người ta kinh ngạc đến chết thôi. Có lúc anh cảm thấy tài năng là một vấn đề khó hiểu, giống như cô vậy. Cô hoàn toàn nói chuyện không đầu, thậm chí còn sẽ lăm bằm lầu bầu khiến Hoàng Phủ Chính cũng không dám tưởng tượng cô sẽ có bộ dáng thế nào khi đang làm việc cùng phòng với anh.

Hai người đi tới một khu nhà ở cao cấp, Hoàng Phủ Chính nhắc nhở nói: "Đến rồi."

Quý Tiểu Đông xuống xe, ngẩng đầu nhìn lên cao dưới mấy chục tầng kiến trúc kiên cố thì không khỏi thở dài nói: "Bạn anh ở đây à? Chỗ này thật mới lại rất đẹp."

"Nghe nói là cuối năm ngoái mới vừa mở bán, hơn nữa chung quanh lại rất tiện, có siêu thị, trường học, tàu điện ngầm, không thiếu gì cả."

"Bạn anh chắc giàu có lắm nhỉ? Nơi này khẳng định rất đắt."

Hoàng Phủ Chính mỉm cười với khuôn mặt gian trá, anh cố ý gợi chuyện nói:: "Nếu không, hay là em ở lại một chút để hỏi thăm anh ta?"

"Quên đi thôi, lỡ đâu anh ta cảm thấy em giống như kẻ ngây thơ, chưa từng va chạm xã hội thì lúc đó không những em mất mặt mà ngay đến cả anh cũng bị liên lụy."

"Được rồi, anh chỉ nói vậy thôi, đi nhanh đi."

Hoàng Phủ Chính khoá kỹ cửa xe, chủ động nắm tay Quý Tiểu Đông bước đi, sau đó trực tiếp đi thẳng vào thang máy lên lầu.

Quý Tiểu Đông lại hỏi: "Lầu mấy?"

HÀO MÔN THUẦN LUYỆN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Tiến Lui Tự Biết (Phần Hai)

Hoàng Phủ Chính chủ động nhấn số 28, Quý Tiểu ông lại gật đầu tán thưởng nói: "Một con số đẹp. À, đúng rồi, bạn anh là nam hay nữ?"

"Em đoán xem."

"Anh đừng kêu em đoán tới đoán lui có được không? Chỉ số IQ của em cũng không cao như anh đâu."

"Muốn biết đáp án thì trước hết đoán thử đi, sau đó anh mới nói cho em biết."

Đôi mắt đẹp to tròn của Quý Tiểu Đông nhẹ nhàng chuyển động, lại rất nhanh chóng tự tin nói: "Vậy em đoán cô ấy là phụ nữ."

"Tại sao?"

"Anh đoán đi."

Hoàng Phủ Chính lúc này mới phát hiện mình bị lừa rồi, người phụ nữ nhỏ nhắn này vốn có đầu óc rất lanh lợi, anh không thể làm gì khác hơn là hạ thấp giọng cầu xin tha thứ: "Không ngờ em lại bắt chước anh làm cái trò này."

"Hừ, anh cũng biết trò này không vui mà."

"Được, sau này không chơi nữa, được chưa? Mau nói cho anh biết, vì sao em lại cho rằng bạn anh là phụ nữ?"

"Bởi vì chỉ có phụ nữ, anh mới yên tâm dẫn em đến để làm bạn bè thôi. Nếu như là nam, đừng nói là bạn bè bình thường, dù là người xa lạ thì anh cũng không giới thiệu để em quen."

Hoàng Phủ Chính hơi sững sờ, cô khiến anh nửa tin nửa ngờ nên lại hỏi: "Em nói vậy là sao?"

"Chẳng lẽ không phải à? Hiện tại không phải anh đang hi vọng em đừng nên có mối quan hệ với bất kỳ người đàn ông nào khác hay sao? Có như vậy, em mới hoàn toàn thuộc về anh, bất cứ người đàn ông nào cũng đừng mong có cơ hội tranh giành với anh."

Quý Tiểu Đông nói lời này khiến Hoàng Phủ Chính phải mất một khoảng thời gian rất dài để tiêu hoá, cuối cùng mới chậm rãi lý giải được ý của đối phương. Có thể cô cũng có đạo lý của riêng mình nhưng đối với anh tình yêu không phải là tất cả. Ngoại trừ bạn gái hoặc vợ thì anh cũng nên có bạn bè, đồng nghiệp, thân nhân chứ lẽ nào đã có người yêu thì anh không cần gì khác nữa hay sao?

Tuy Hoàng Phủ Chính cảm thấy khó tin nhưng anh cũng không muốn phản bác. Ngược lại, Quý Tiểu Đông cứ lại quẩn quít quanh anh hỏi: "Thế nào? Em đoán có đúng không?"

"Em chờ một chút sẽ biết."

"Anh thật đáng ghét."

Thang máy phát ra âm thanh để nghe "Keng ——", Hoàng Phủ Chính nhéo má Quý Tiểu Đông nói: "Đi nhanh đi, đến đó em sẽ biết người đó là nam hay nữ thôi."

"Em cho anh biết, món nợ này em sẽ nhớ kỹ, hôm nào có cơ hội anh nhất định phải trả lại."

"Được rồi, cười lên nào, hãy mỉm cười. Đúng, hãy duy trì bộ dáng này, bây giờ em đẹp rồi đấy."

Quý Tiểu Đông cũng nhanh chóng cười gượng gạo, sau khi sự bất mãn qua đi cô lại lập tức khôi phục trạng thái tươi cười ngọt ngào nhất, thân thiết nhất. Hoàng Phủ Chính lại móc chìa khoá mở cửa sau khi ra khỏi thang máy.

"Mời vào."

Khuôn mặt Hoàng Phủ Chính nở nụ cười nhạt nhòa khiến người ta cảm thấy anh giống như một tay thợ săn đầy kinh nghiệm.

Thợ săn ư?

Thần trí Quý Tiểu Đông luôn luôn ngây ngốc thế nhưng lúc này bỗng trở nên thông minh lạ thường. Cô kinh ngạc hỏi: "Tại sao anh có chìa khoá nhà bạn anh?"

"Lần này anh không muốn em đoán mà muốn em trực tiếp vào tham quan. Lời anh nói rất có khả năng là giả, em vẫn nên bước vào để biết sự thật."

"Bạn anh là đàn ông sao? Tuyệt đối đừng nói cho em biết rằng anh có chìa khoá nhà của phụ nữ. Em không thể chấp nhận được đâu.""Đứng ở ngoài suy nghĩ lung tung, chỉ bằng bước vào để biết thực hư."

Không biết tại sao, Quý Tiểu Đông đột nhiên nhút nhát như con rùa đen rút đầu. Cô có chút chần chờ nói: "Nhưng —— em sợ."

"Em sợ cái gì?"

"Em không biết."

Hoàng Phủ Chính dùng chút sức lực kéo Quý Tiểu Đông trực tiếp bước vào.

Đó là một căn hộ cao cấp, cửa đi vào rất rộng rãi, thoáng mát khiến cô cảm thấy có chút kỳ lạ. Hơn nữa ở một bên tường được đặt bốn cửa sổ lớn sát đất. Quý Tiểu Đông lập tức bị hấp dẫn bởi cảnh tượng này, cô hầu như không nhận được muốn chạy qua xem phong cảnh trên ban công.

"Phòng này thật là đẹp! Bạn anh thật sự biết cách thưởng thức. Đúng rồi, anh ấy đâu?"

"Anh ta ở trên lầu, anh đi gọi anh ta, em trước tiên ở dưới tham quan một chút."

"Được, anh đi đi."

Không để ý tới Hoàng Phủ Chính, Quý Tiểu Đông một thân một mình chạy về phía sân thượng. Quả nhiên, phong cảnh gần đó thu hút ánh mắt cô. Nơi đây thật sự rất đẹp, chẳng trách xã hội lại có, nhiều người muốn liều mạng kiếm tiền để được sở hữu một căn hộ như thế này. Cô cũng vậy, chờ đến khi cô được thăng chức thì cũng sẽ sở hữu được nó.

Quý Tiểu Đông lo chủ nhân sẽ xuống lầu nên liền trở về phòng khách. Bên trái cửa sổ sát đất là một quầy bar dài khoảng ba mét được làm bằng gỗ, mặt sau lại bày ra vô số loại rượu hảo hạng.

Chưa kịp mở miệng than thở thì cô nghe tiếng của Hoàng Phủ Chính vang lên: "Em yêu, lên đây một chút."

Quý Tiểu Đông tưởng như mình nghe lầm, cô lặp lại lần nữa: "Lão đại, anh đang gọi em?"

"Đúng đấy, em mau lên đây."

Tuy rằng cảm thấy có chút kỳ quái, hơn nữa lại chưa có sự đồng ý của chủ nhân mà lại tự ý vào nhà người khác cũng có chút không lễ phép nhưng cô vẫn nghe lời anh đi lên cầu thang.

Cô đi lên lầu, lại không thấy bóng dáng của Hoàng Phủ Chính đâu thì nhỏ giọng nói: "Lão đại, anh ở đâu?"

Hoàng Phủ Chính từ trong một gian phòng đi ra, cười nói với cô: "Anh ở đây, mau tới đây đi."

Quý Tiểu Đông lại bước nhanh tới gần, cô dừng lại ngay cửa, hướng vào phòng nói với Hoàng Phủ Chính: "Lão đại, bạn anh không có ở đây sao? Chúng ta cứ tùy tiện vào nhà của người khác cũng không hay lắm."

Hoàng Phủ Chính không nói gì, chỉ ngã người nằm lên giường lớn, còn Quý Tiểu Đông kinh ngạc đến độ sững sờ. Cô vội vã nhìn hai bên một chút, phát hiện ở đây không có ai nên mới vội vã cuống cuồng nói với anh: "Này, anh đang làm gì vậy? Mau đứng lên, bạn anh đến mà thấy thế sẽ trách anh đấy."

Thấy đối phương không có bất kỳ phản ứng nào, hơn nữa còn nhắm mắt lại giả bộ ngủ, Quý Tiểu Đông không để ý quá nhiều, cô bước nhanh chân lại gần kéo tay Hoàng Phủ Chính nói: "Anh lại còn dám ngủ trên giường của người ta? Cần thận coi chừng bạn anh có bệnh thích sạch sẽ."

"Cái gì mà bệnh thích sạch sẽ hay không? Đây là phòng của anh, anh thích ngủ ở đâu thì sẽ ngủ ở đó." Hoàng Phủ Chính nói xong, cũng dùng chút sức kéo tay Quý Tiểu Đông khiến cô trực tiếp ngã vào lòng anh.

Đầu tiên Quý Tiểu Đông bị Hoàng Phủ Chính dọa giật mình, tiếp theo lại bị sự dẫn co trên giường làm chấn động đến mức chóng mặt. Cô vội vã

ngồi lên, hai mắt nhìn chăm chăm đối phương, muốn biết có phải anh đang nói đùa hay không.

"Đồ ngốc, mới vừa rồi em còn hỏi anh tại sao có thể có chìa khoá vào đây. Giờ đã biết đáp án rồi chứ?"

"Ở đây là nhà anh sao? Ba anh không có ở nhà sao?"

"Ở đây không phải là nhà anh, phòng này anh mới mua. Có điều, anh chuẩn bị xem nó như ngôi nhà thứ hai của mình."

Khuôn mặt Quý Tiểu Đông cũng không thể hiện bất kỳ tâm tình nào, cô cố ý bày ra dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra hỏi: "Hả? Anh dự định ở đây giấu Kim Ốc Tàng Kiêu (Kim ốc tàng kiêu dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình.) sao?"

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Tiến Lui Tự Biết (Phần Ba)

"Làm bạn trai em lâu như vậy, bây giờ anh mới phát hiện em thật sự rất thông minh. Ngoan, đến đây để anh hôn một cái."

"Ui, anh dậy đi."

Hoàng Phủ Chính đè Quý Tiểu Đông dưới thân mình, cố định hai tay đối phương qua trên đầu cô và nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn. Quý Tiểu Đông cũng hết cách đành bất đắc dĩ phải chấp nhận.

"Được rồi, em biết anh có giấu người yêu bé nhỏ trong nhà rồi, mau gọi cô ấy ra đây, em muốn xem khuôn mặt và dáng dấp cô ấy như thế nào."

"Xem dáng vẻ em hẹp hòi chưa kìa, người ta thường nói phụ nữ rất hay ghen tuông. Bây giờ anh cũng đã biết được điều đó."

"Hoàng Phủ Chính, hiện giờ em đang nói chuyện nghiêm túc. Mong anh cũng nghiêm túc một chút."

"Được rồi, được rồi, đừng giận nữa. Anh nói thật với em, ở đây không có ai là người tình bé nhỏ của anh hết, nếu có thì người đó chính là em. Căn hộ này mấy ngày trước anh mua lại để chuẩn bị tặng cho em."

Trong lúc nhất thời, Quý Tiểu Đông mở to đôi mắt đẹp giật mình nhìn anh, có chút lắp bắp hỏi: "Căn hộ này là —— của em?"

"Đây là chìa khoá, nếu em đồng ý thì cứ nhận chìa khoá này."

Nhìn chiếc chìa khoá đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, Quý Tiểu Đông chậm rãi đưa tay ra. Thấy vậy, Hoàng Phủ Chính cũng yêu chiều đưa chìa khoá tới cho cô.

Tay Quý Tiểu Đông đang trên không trung đột nhiên quẹo sang hướng khác, tay cô mơ hồ đưa lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn và bất ngờ tự nhéo mình một cái. Sau đó cô mới ngơ ngác hỏi: "Đau quá, vậy là em không nằm mơ."

"Em đó, thật là ngốc, chỉ tặng em một căn hộ mà em đã như vậy sao?"

"Em biết rằng đừng nói chỉ là một căn hộ, ngay đến cả một toà nhà anh cũng đều có thể cho em. Thế nhưng em vẫn không hiểu vì lý do gì anh lại muốn tặng cho em?"

"Bởi vì đường đi làm của em khá xa, mỗi ngày đi làm đều quá cực khổ, mà ở đây lại gần công ty, cũng gần nhà anh. Anh sẽ thuận tiện trong việc đưa đón em đi làm mỗi ngày."

"Anh có cảm thấy phiền khi phải đưa đón em mỗi ngày không? Em đã nói rồi, em có thể tự bắt xe đi làm được mà."

Hoàng Phủ Chính vội vã phủ nhận nói: "Đương nhiên anh không cảm thấy phiền phức nhưng đường xá xa xôi cũng thật sự rất bất tiện. Nếu em chuyển đến ở đây thì đối với em và anh đều thuận tiện. Vậy vì lý do gì lại không làm vậy?"

"Anh nói đi, rốt cuộc anh có mục đích gì? Hay là muốn em hiến thân?"

"Thực ra anh cũng không có bất kỳ mục đích gì. Anh chỉ yêu em, đau lòng cho em, muốn cho em có hoàn cảnh sống tốt hơn mà thôi. Nếu em mở miệng nói vì anh muốn em hiến thân thì anh cũng không đồng ý. Nói vậy coi như không nể mặt anh rồi."

Quý Tiểu Đông che miệng Hoàng Phủ Chính lại, cô vội vã nói: "Quên đi, anh cứ coi như em chưa nói gì."

"Nhưng tai anh nghe rõ ràng rồi mà trong phòng này chỉ có hai người. Nếu không phải em nói thì chẳng lẽ những lời lúc nãy là anh nói hay sao?"

"Anh nghe lầm rồi."

"Phụ nữ luôn nói chuyện theo kiểu không đáng tin như vậy sao?"

Hoàng Phủ Chính làm bộ dáng bá đạo mạnh mẽ uy hiếp Quý Tiểu Đông. Hơn nữa, hiện giờ hai người lại đang ở tư thế có chút mờ ám, da thịt dán sát vào nhau. Nói không chừng nếu không dừng lại thì sớm muộn cũng có chuyện xảy ra. Cô vội vã đẩy đối phương ra nói: "Nói chung chuyện này là không thể."

"Sao lại không thể? Lẽ nào em muốn cả đời không cho anh chạm vào em?"

"Em không phải có ý này, ý của em là trước khi chúng ta kết hôn thì tốt nhất nên giữ gìn cho nhau. Nếu cứ phóng khoáng thế này thì sớm muộn cũng xảy ra điều đáng tiếc."

"Vậy em định lúc nào sẽ gả cho anh?"

"Chuyện này để nói sau đi vì thời gian chúng ta đến với nhau cũng chưa được bao lâu mà." Hoàng Phủ Chính lại mạnh mẽ tiếp lời cô: "Chính vì thế anh mới muốn em chuyển đến sống ở đây. Có như vậy chúng ta mới có cơ hội gần gũi nhau hơn, cũng hiểu rõ về nhau hơn."

"Em có thể chuyển đến sống ở nơi này nhưng anh thì không được."

"Em có thể yên tâm về chuyện này. Bình thường anh sẽ ở nhà anh nhưng sẽ thỉnh thoảng có mấy ngày anh ở đây, như vậy có được không?"

"Vậy em cũng có một điều kiện là nếu chưa được sự đồng ý của em thì anh cũng không được ép buộc em trao thân."

"Ngoại trừ điều này, những việc khác anh đều sẽ đồng ý."

Quý Tiểu Đông mỉm cười nhưng giọng điệu vẫn như cũ, cũng nhất quyết không lùi bước nói: "Em cũng vậy."

"Em yêu, em cũng không thể hành động như vậy được. Chúng ta đều là người trưởng thành rồi, chuyện phát sinh quan hệ là chuyện rất bình thường mà."

"Em mặc kệ, nói chung chúng ta vẫn chưa chuẩn bị kỹ càng."

"Em cũng đừng lo, anh đã chuẩn bị kỹ càng rồi. Em xem này."

Hoàng Phủ Chính nắm tay dẫn Quý Tiểu Đông đi tới đầu giường, sau đó anh kéo một ngăn tủ ra, bên trong có chứa hai hộp áo mưa an toàn (ý là bao cao su ấy).

Tuy rằng thứ này đã sớm xuất hiện trên TV hoặc internet rất nhiều lần nhưng ở khoảng cách gần như vậy thì đây là lần đầu tiên Quý Tiểu Đông nhìn thấy. Trong phút chốc, gương mặt cô chợt ửng hồng, cô vội vã vung tay nói nhỏ: "Em không nói đến cái này, ý em là trong lòng em vẫn chưa chuẩn bị kỹ càng."

"Em yêu, anh cam đoan với em là sẽ không *****Sóc*****Là*****Ta*****ép em làm điều gì em không muốn, chỉ cần lúc anh nhiệt tình với em thì em phối hợp với anh một chút là được."

"Rốt cuộc ngày hôm nay anh dẫn em đến đây là có ý gì? Sao trong đầu anh lại đột nhiên nghĩ ra chuyện này?"

"Không phải ngày hôm nay anh mới nhớ tới mà là mỗi ngày anh đều nghĩ tới nó. Chỉ là anh chưa có cơ hội thôi."

"Đồ háo sắc, em cảnh cáo anh, cách xa em một chút. Em không muốn mình bị ăn đậu hũ rồi còn phải tìm chỗ khóc lóc."

Hoàng Phủ Chính cảm giác được lời mình nói không có sức ảnh hưởng đối với cô hoặc là đối phương quá bướng bỉnh không tiếp thu lời mình. Vì lẽ đó, anh vì muốn đạt được mục đích của mình, trong lòng luôn thầm nhắc nhở mình phải kiên trì với cô.

"Vấn đề em lo lắng sẽ không xảy ra vì đây là chuyện hai bên tình nguyện. Vì vậy em sẽ không thầm khóc lóc."

"Được rồi, em trình trọng nói với anh: Em vẫn chưa chuẩn bị kỹ càng nên em sẽ không nhận căn hộ này."

"Công chúa yêu dấu, hai chúng ta nói chuyện lâu như vậy rồi, em cũng nên thay anh suy nghĩ một chút có được hay không? Biết rõ đây là chuyện sớm muộn cũng xảy ra thì tại sao em lại không để chúng ta sớm hưởng thụ mật ngọt của tình ái đây?"

"Có tuyệt vời hay không cũng là do gặp đúng người mà thôi, hay nói cách khác là do cách nhìn nhận của nam và nữ thôi. Nếu chúng ta không đạt được sự thống nhất ở phương diện này thì chi bằng trước tiên chúng ta hãy đi xem phim thôi."

Quý Tiểu Đông nói xong cũng một mạch đi xuống lầu, Hoàng Phủ Chính bất mãn lẫn đau buồn nhìn mình thất bại thảm hại.

Sau một hồi lâu, anh thất vọng đuổi theo cô.

Khi xuống dưới lầu, anh cũng không tìm thấy Quý Tiểu Đông ở đâu. Đến khi anh chuẩn bị muốn mở miệng hô to thì Quý Tiểu Đông đứng ở cửa

nói vọng vào: "Em ở đây."

"Em làm gì thế? Mau vào trong."

"Không được, bên trong nguy hiểm như thế, em cẩn thận một chút vẫn tốt hơn."

Khuôn mặt Hoàng Phủ Chính đầy đau khổ, thậm chí anh có chút bất đắc dĩ nói: "Em yên tâm, anh chỉ nói vậy thôi, anh chỉ nói là tương lai sẽ có ngày đó mà thôi, không phải ngày hôm nay. Em không cần lo lắng đến vậy."

"Bất kể nói thế nào thì ngày hôm nay em cũng không dự định lại bước vào trong nữa. Còn anh có muốn ra hay không hoặc là khi nào ra thì tùy anh thôi."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Tôi Lập Tức Đến Thăm Cô

Edit: Sóc Là Ta -

"Em thật sự sợ anh hay là không muốn làm chuyện đó?"

Quý Tiểu Đông cũng không nói gì, cô cũng nhanh chóng gật đầu thừa nhận.

Hoàng Phủ Chính thấy vậy nên cũng cúi đầu thầm nghĩ “Xem ra đúng là mình quá nôn nóng rồi.”

"Được rồi, đại tiểu thư, anh không ép em nữa, anh sẽ ngoan ngoãn chờ đợi cho đến khi em chủ động mở miệng yêu cầu thì anh mới dám làm em hài lòng. Như vậy đã được chưa?"

Quý Tiểu Đông há hốc miệng vì ngạc nhiên nhưng cô cũng phản bác nói: "Làm em hài lòng sao? Em thấy làm anh hài lòng thì đúng hơn."

"Được rồi, hai người chúng ta cũng đừng tranh cãi nữa. Mau vào trong thôi, anh dẫn em đi tham quan."

"Không cần bởi vì em không muốn vào."

"Em ... Được rồi, vậy chúng ta đi xem phim." Kế hoạch của Hoàng Phủ Chính lại lần nữa thất bại thảm hại.

Tuy rằng trận đầu thất bại nhưng Hoàng Phủ Chính cũng không nản lòng. Những ngày kế tiếp, anh vẫn như kiểu trước đây, vẫn tỉ mỉ chu đáo đưa đón Quý Tiểu Đông đi về. Thậm chí anh cũng chỉ dám hôn môi cô mà thôi, không tự ý làm việc gì quá giới hạn.

Còn Quý Tiểu Đông một mặt yêu thích thái độ anh nho nhã lễ độ, mặt khác lại cảm thấy cảm xúc anh đối với cô quá sức mãnh liệt. Tình cảm của họ cứ như vậy cũng không có tiến triển. Thế rồi ít lâu sau, cô rốt cuộc cũng nhẹ dạ, giương cờ trắng đầu hàng.

Đồng ý với anh mình sẽ chuyển đến căn hộ đó với một điều kiện duy nhất: Không được ép buộc cô làm chuyện mình không muốn làm. Tuy rằng điều kiện này cũng khiến Hoàng Phủ Chính lo lắng trong lòng nhưng cứ giằng co lẫn nhau như vậy, xem ra anh cũng sẽ không thu được kết quả tốt. Hơn nữa, trong lòng anh luôn tin tưởng mình có thể ép cô gái nhỏ này vào tròng trong một ngày không xa.

Cuối cùng, cũng đã đến lúc Quý Tiểu Đông phải chuyển vào sống trong căn hộ này. Một căn hộ lớn như thế mà chỉ có mình cô ở đây quả thật rất đáng sợ nhưng cô vẫn cứ kiên trì như vậy. Cô vốn không tin trên đời này còn có người đàn ông nào chỉ ôm chăn nằm đó mà ngủ yên. Quý Tiểu Đông cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, tuy cô không có bất kỳ kinh nghiệm thực chiến nhưng không phải cô chưa từng nghe nói về căn bệnh chung của đàn ông. Vì thế cô quyết tâm kiên trì đến cùng bất luận là Hoàng Phủ Chính có muốn về nhà mình hay không.

Lại nói, một tháng trôi qua, Hoàng Phủ Toàn phóng chừng Ưông Mỹ đã về nước nên liền gọi điện thoại cho cô nói: "A Mỹ, cô trở về rồi sao?"

"Oa, thật là khéo, tôi mới vừa xuống phi cơ, đang trên đường về nhà thì ngài gọi điện thoại cho tôi."

"Thật sự là trùng hợp nhỉ? Quá tốt rồi. Sao rồi? Đi chơi vui chứ?"

Giọng nói của Uông Mỹ có chút vui vẻ, cô liên tục khen ngợi nói: "Thật là rất đẹp đó. Khi đến Mỹ, tôi đã thật sự sững sờ, thậm chí cảnh vật còn đẹp hơn so với lần trước tôi đến nữa. Suýt chút nữa tôi liền không muốn trở về."

"Vậy tôi phải cảm ơn ý chí kiên cường của cô rồi... ha ha. Nếu cô mới vừa trở về nước thì hãy nghỉ ngơi hai ngày. Chờ đến khi cô khoẻ thì tôi mời cô và A Minh cùng nhau ăn cơm."

"Được, không thành vấn đề. Nói thật, tôi rất cần giấc ngủ, chờ khi tôi tỉnh ngủ thì sẽ gọi lại cho ngài."

"Được, cô hãy nghỉ ngơi thật tốt, chuyện ăn cơm không vội."

Vốn là dự định cố gắng ngủ một giấc rồi sau đó sẽ hẹn gặp lại Hoàng Phủ Toàn nhưng vừa về nước có thể là do Uông Mỹ không quen với khí hậu ở đây nên cô bị cảm mạo. Cuối cùng, cô không thể làm gì khác hơn là xin lỗi Hoàng Phủ Toàn nói rõ tình huống và hứa sẽ đi ăn cơm vào mấy ngày sau nữa.

Đương nhiên Hoàng Phủ Toàn không ngại, chỉ là ông chờ đợi đến trọn một tuần rồi nhưng vẫn không nhận được điện thoại của Uông Mỹ. Thậm chí mười ngày trôi qua, Uông Mỹ vẫn lặng lẽ không có bất cứ động tĩnh gì.

Lẽ nào cô ấy đã quên cái hẹn với mình?

Sau một phen đấu tranh tư tưởng, Hoàng Phủ Toàn vẫn quyết định gọi điện thoại thăm dò Uông Mỹ.

"Alo."

Trong điện thoại di động đột nhiên truyền đến một giọng nữ khàn khàn, mặc dù đó chính xác là giọng của Uông Mỹ nhưng rõ ràng nghe giọng cũng có thể đoán được cô đã già nua đi rất nhiều.

"A Mỹ? Cô làm sao vậy?"

"Há, không có chuyện gì, tôi chỉ bị sốt mà thôi."

"Lúc trước, không phải cô nói chỉ bị cảm mạo thôi sao?"

"Lúc đầu bị cảm nhưng lâu dần trở thành sốt."

Hoàng Phủ Toàn lại quan tâm hỏi: "Vậy hiện giờ cô đang ở nhà hay là ở bệnh viện?"

"Ở nhà."

"Sao cô không đến bệnh viện?"

"Tôi đã đi khám bệnh rồi, bác sĩ tiêm, cho uống thuốc, hiện tại chờ sức khoẻ hồi phục đây. Ông yên tâm, chẳng mấy chốc tôi sẽ khoẻ lên thôi."

"Bị bệnh sao cô không nói với tôi để tôi đi thăm cô?"

Uông Mỹ muốn dùng tiếng cười của mình để thể hiện mình đã gần như khỏi hẳn nhưng dù làm cách gì thì cổ họng của cô cũng có chút khó khăn chứ đừng nói chi đến bật cười. Cô thản nhiên cười nói: "Chuyện như vậy còn có gì tốt mà nói? Lại nói, bệnh của tôi cũng sẽ nhanh chóng khỏi hẳn nên nếu ông đến thăm vô tình sẽ lây sang cho ông thì sao?"

"Cô cũng vẫn như vậy, lúc nào cũng lo lắng cho người khác, lời nói như vậy cũng quá khách khí."

"Thực ra không phải tôi khách khí mà chỉ muốn mình đẹp nhất khi gặp mặt ông, như vậy mới có thể duy trì hình tượng mà."

"A Mỹ, tôi thấy cô thật sự bệnh nặng đấy, hơn nữa còn có thêm bệnh nghề nghiệp. Chúng ta rõ ràng không còn là cấp trên và thuộc hạ mà cô còn

suy nghĩ hình tượng gì nữa? Cô gặp tôi trong bộ đồ thể dục mà tôi còn không nhận ra cô bị bệnh sao?"

"Hiện tại tôi cũng không biết mình làm sao nữa đây này."

Lời nói này lại khiến Hoàng Phủ Toàn kinh hãi, ông không tự chủ được cầm chặt chiếc di động trên tay, thần sắc lo lắng thoáng hiện trên gương mặt ông.

"Sao vậy? Có phải khó chịu ở đâu không? Hay là đi bệnh viện khám, như vậy cũng an tâm một ít."

"Tôi thật sự không có chuyện gì, hiện tại cũng rất tốt, chỉ là mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên nên có chút tiêu tụy thôi. Chỉ là tôi bây giờ với tôi lúc ở Canada hoàn toàn khác nhau."

"Nghiêm trọng thế sao? Vậy tôi phải đến xem cô thế nào."

Uông Mỹ lại không nghĩ tới Hoàng Phủ Toàn sẽ có ý định này. Cô vốn nằm ở trên giường lười biếng thì nghe vậy bỗng sợ hãi đến nỗi ngồi dậy, một tay cầm di động một tay vung vẩy lên giọng nói: "A Toàn, không cần, tôi không có chuyện gì, qua mấy ngày sẽ tốt lên thôi."

"Tôi mặc kệ, ở nhà chờ tôi, tôi lập tức đến thăm cô."

"Thật sự không cần, chờ tôi khoẻ lên sẽ gặp ông sau. Alo? Alo?"

Uông Mỹ nhìn điện thoại đã bị ngắt ngang, trên mặt tràn ngập kinh ngạc. Ông ấy chính là sếp của mình, tính khí thật ngang bướng.

Ông ấy nói muốn sang đây thăm mình là đi ngay không chút do dự. Xem ra cô cũng nên chuẩn bị tinh thần để tiếp đãi ông ta.

Uông Mỹ biết Hoàng Phủ Toàn là người nói được làm được, trong vòng nửa giờ tới ông ấy nhất định sẽ đến nhấn chuông cửa nhà mình. Cô

liền lập tức rời giường rửa mặt, mở cửa sổ ra để thông gió. Sau đó, giống như chưa yên tâm, lại không muốn Hoàng Phủ Toàn nhiễm bệnh nên cô bắt đầu phun giấm trắng khử không khí. Mãi đến tận khi có thể ngửi thấy vị chua thì cô mới dừng lại.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Tôi Chưa Ăn Điểm Tâm

Từ khi lấy thuốc ở bệnh viện trở về, đã mấy ngày rồi Uông Mỹ chưa từng bước ra cửa. Ba ngày? Hay là bốn ngày? Cô cũng không nhớ rõ.

Bởi vì khẩu vị không được tốt, hơn nữa thể lực có hạn nên mỗi ngày cô chỉ ăn hai món gọi bên ngoài đưa tới, còn về nhà cô chỉ ăn thức ăn nhanh đóng hộp.

Vì không muốn bị Hoàng Phủ Toàn suy nghĩ linh tinh nên cô vội vã thu dọn những thức ăn đóng hộp ném vào thùng rác dưới lầu. Sau khi trở về thấy vẫn còn chút thời gian, cô lại trở về phòng trang điểm nhẹ một chút, không cần quá hoàn mỹ nhưng chỉ cần có thể che đi sắc mặt tái nhợt của mình là tốt rồi.

"Ting tong!"

Chuông cửa đột nhiên vang lên, không cần nhìn cũng liền biết người đến là Hoàng Phủ Toàn. Nghĩ vậy, Uông Mỹ cũng trực tiếp đi ra mở cửa.

"A Toàn, ngài đến rồi? Tôi nói rồi tôi không sao mà, không cần phiền ngài đến đây thăm tôi đâu."

Trong mười mấy năm qua, đây cũng chỉ là lần thứ hai Hoàng Phủ Toàn đến nhà của Uông Mỹ. Lần trước là lúc trước khi cô đi Canada, khi đó tuy rằng cô không có trang điểm quá, hoàn mỹ như khi đi làm nhưng nhìn

cô vẫn bồng bồng sức sống, mà lúc này dáng vẻ cô tựa như một cụ bà hơn nữa trông cô thật sự rất gầy.

"A Mỹ, cô có dáng vẻ như thế này mà còn không cho tôi đến thăm sao?"

"Sao thế? Nhìn tôi bây giờ có khác lúc trước sao? Sao tôi có cảm giác mình vẫn khoẻ giống như trước."

"Cũng còn khoẻ sao? Gần như là một cụ bà rồi."

Uông Mỹ kêu lên sợ hãi, xem ra cô đã bị Hoàng Phủ Toàn dọa cho phát sợ, thậm chí ngay cả nói cũng lắp bắp: "A! Tôi —— tôi —— "

Hoàng Phủ Toàn đột nhiên nghĩ phụ nữ trên thế giới này sợ nhất chính là mập và già mà ông lại vừa nói thẳng thắn nói ra sự thật. Có lẽ cô ấy cũng không chấp nhận được nên lúc này ông lập tức giải thích: "Tuy rằng tôi nói hơi quá nhưng cũng gần như là vậy."

Uông Mỹ trầm mặc một chút, cuối cùng có chút u oán nói: "Thực ra tôi cũng không còn trẻ trung gì nữa, cũng đã là người phụ nữ xấp xỉ năm mươi tuổi rồi. Con người sinh lão bệnh tử là chuyện bình thường thôi. Nếu như tôi ở cái tuổi hai mươi mà nghe ông nói vậy cũng đều phải giật mình."

"Cô đừng hiểu lầm, tôi không phải cố ý nói cô già như cụ bà, mà là muốn nói cô có chút tiêu tụy hơn so với trước kia." Hoàng Phủ Toàn cảm thấy hối hận vì mình đã quá thẳng thắn, có thể ông chỉ xuất phát từ mối quan tâm mà ăn ngay nói thật nhưng lại không biết sẽ làm đối phương buồn rầu. Vậy thì từ lúc đầu ông nên tránh đi có lẽ sẽ tốt hơn.

"Vì bị bệnh cho nên mới phải như vậy. Ôi, ngài xem tôi này, thật bất lịch sự mà, ngài đến này giờ lại không mời vào nhà mà cứ để đứng đây trò chuyện mãi."

"Nếu tôi đã đến đây rồi thì dù cho cô không mở miệng mời tôi vào nhà thì tôi cũng sẽ tự mình bước vào."

"Ngài biết tự giác như thế là tốt rồi."

Uông Mỹ nói xong cũng đi trước vào phòng khách dẫn đường, còn Hoàng Phủ Toàn ở phía sau nhẹ nhàng đóng cửa và theo cô đi vào trong.

Nhìn thấy dáng vẻ cô giống như muốn rót nước cho mình thì Hoàng Phủ Toàn liên tục mở miệng nói: "A Mỹ, cô không cần bận bịu như thế. Tôi không uống nước, trước khi đến đây tôi đã uống nước ở nhà rồi."

"Trời nóng như vậy, sao lại không uống? Tôi đã chuẩn bị cho ông một ly nước rồi, ông muốn uống thì uống, còn nếu không muốn uống cứ để đó là được rồi. Đây cũng không phải chuyện gì khổ cực quá sức, việc nhỏ như vậy tôi cũng có thể làm được."

Hoàng Phủ Toàn cũng không muốn mình quá khiêm nhượng, nếu không ông lại khiến đối phương có suy nghĩ cô vừa già vừa xấu nên chắc bị ông ghét bỏ rồi.

Nhận ly nước từ trong tay đối phương, ông cũng không quên nói một tiếng: "Cảm ơn!"

Dáng người của Uông Mỹ thon gầy lại có nước da trắng nõn, khi cô ngồi xuống lún sâu xuống ghế sofa khiến người khác có cảm giác cô được bao bọc lọt thỏm trong lòng ghế, lúc này trông cô càng thêm yêu kiều, xinh đẹp. Nhìn thấy cảnh này trong lòng Hoàng Phủ Toàn lại dâng lên cảm giác khó nói thành lời, ông chậm rãi mở miệng nói: "Bây giờ cô thấy thế nào?"

"Bây giờ tôi khỏe lắm rồi, có thể tự mình ăn ngon ngủ yên, chỉ có thân thể hơi yếu vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Còn những cái khác đều tốt."

"Cô bị bệnh nhiều ngày như vậy, thân thể khẳng định rất yếu rồi. Đúng rồi, mấy ngày nay cô có ăn gì không?"

"Đương nhiên là có ăn, bằng không tôi đã sớm té xỉu rồi."

"Vậy cô ăn gì? Lẽ nào cô còn có sức đích thân xuống bếp hay sao?"

Khuôn mặt Uông Mỹ bỗng chốc đỏ hồng, cô hơi ngượng ngùng nói: "Mỗi ngày tôi đều ăn mì gói, hoặc là thức ăn nhanh mà thôi."

"Ngày nào cũng ăn như thế, cô không cảm thấy chán sao?"

"Cũng ngon lắm mà, hiện tại tôi ăn gì cũng không cảm thấy ngon miệng, tạm thời chỉ ăn cho tiêu hóa tốt là được rồi. Hơn nữa trong bữa ăn còn có rau dưa, còn có thêm hải sản hoặc là cháo thịt nạc, nói chung không phải ăn đi ăn lại một món là tốt rồi."

"Cô có thể ăn ở bên ngoài mà?"

"Ừm, thật ra tôi có thể ra ngoài mua thức ăn để nấu cơm ở nhà nhưng tôi không muốn động tay vào làm gì cả. Từ sáng đến tối chỉ muốn ngủ ở trên giường, thậm chí hi vọng mình có thể ngủ thêm mấy ngày, sau đó chờ tỉnh lại thì sẽ đến bệnh viện tái khám."

Hoàng Phủ Toàn giống như một vị trưởng bối đang dạy dỗ cấp dưới nói: "Không uống thuốc, không ăn cơm cứ thế mà ngủ thì có thể khiến cho cơ thể mình tốt lên sao? Tôi chưa từng nghe nói có chuyện như vậy xảy ra đấy."

"Vì vậy đó cũng chỉ là chuyện tôi suy nghĩ trong đầu mà thôi, mỗi ngày tôi đều uống thuốc, cặp nhiệt kế, ăn cơm đúng giờ và hiện tại tôi cũng đã nhanh chóng hồi phục rồi."

"Nhìn dáng vẻ và tinh thần của cô rõ ràng cũng vẫn còn rất lười biếng. Nếu như không phải tôi một mực nói muốn đến thăm cô thì chắc cô cũng không muốn ngồi dậy."

"Việc này ông đoán đúng rồi, ngày hôm nay là lần đầu tiên tôi bước xuống giường."

"Vậy cô vẫn chưa ăn điểm tâm sao? Giờ cũng sắp đến mười một giờ, vậy mà lúc này cô nói mình ăn cơm đúng giờ?"

Vấn đề Hoàng Phủ Toàn lý giải quá chính xác khiến Uông Mỹ không thể phản bác lại được, cô chột dạ e dè nói với giọng nhỏ nhẹ như muỗi kêu: "Thực ra ăn cơm đúng giờ là chỉ mỗi ngày ăn vào buổi trưa lúc mười hai giờ, ăn bữa tối là lúc bảy giờ, mỗi món ăn đều là một bát mì."

"Giờ thì tôi biết nguyên nhân vì sao cô lại có bộ dáng như thế này rồi, nguyên nhân khiến cô bị suy kiệt không phải cảm mạo nóng sốt mà là do cô ăn uống không điều độ."

"Cũng không khác mấy."

"Được rồi, hiện tại cô đi thay quần áo một chút đi, tôi sẽ dẫn cô đi ăn cơm."

"Không cần, lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại kêu gà rán Kentucky là được rồi."

Hoàng Phủ Toàn trừng lớn hai mắt, giống như ông thực sự tức giận, giọng nói cũng cao hơn, nói: "Cô lại ăn thức ăn nhanh sao? Chung quanh nơi đây có nhiều quán ăn như vậy, sao cô không thử tìm xem có loại mì nào cô thích không?"

"Tôi sợ phiền phức."

"Trước kia tôi không quản được nhưng hiện tại cô phải nghe lời tôi. Lập tức đi thay quần áo, sau đó cùng tôi ra ngoài ăn cơm."

Uông Mỹ còn muốn từ chối nhưng bị câu nói đanh thép của Hoàng Phủ Toàn khiến cô tuân lệnh như đứa bé ngoan.

Ông cũng nói thêm: "Tôi cũng đang đói vì cũng chưa ăn điểm tâm đây."

Mấy phút sau, hai người cùng đi ra ngoài, Hoàng Phủ Toàn lái xe đưa Uông Mỹ tới một quán cơm.

Người phục vụ vừa nhìn thấy khách đến là Hoàng Phủ Toàn thì cũng lập tức lễ phép chào hỏi nói: "Tiên sinh Hoàng, chào ngài."

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Đèn Đường Ấm Áp

"Hôm nay tôi dẫn bạn đến đây để cô ấy mở mang kiến thức, có thể thưởng thức những món ăn hảo hạng trong nhà hàng này."

"Ha ha, hoan nghênh, hoan nghênh. Hôm nay ngài muốn ngồi ở phòng khách hay sảnh ngoài?"

Xưa nay ông vốn thường chọn phòng khách nhưng lần này Hoàng Phủ Toàn quyết định quay đầu lại hỏi ý kiến của Uông Mỹ: "A Mỹ, phòng khách cũng khá yên tĩnh, cũng sẽ ít làm phiền đến chúng ta. Cô muốn ăn ở nơi nào?"

"Tôi thường ở trong phòng nên luôn muốn yên tĩnh. Hay là ngồi ở sảnh ngoài?"

Hoàng Phủ Toàn còn chưa kịp nói gì thì người phục vụ đã linh hoạt nói: "Phòng khách cũng có chỗ rất tốt, tôi sẽ chọn cho hai người một nơi yên tĩnh."

Cuối cùng hai người chọn một vị trí sát cửa sổ, sau khi gọi món ăn thì Uông Mỹ cũng không vội nói nhiều mà cô chỉ nhìn bốn phía xung quanh, giống như là đang muốn tìm thứ gì hoặc là món đồ gì đó.

"Cô đang nhìn gì vậy?"

"Không có gì, tôi đã từng đến đây mấy lần rồi, vào mấy năm trước nên giờ đến lại thì cảm thấy nó cũng không thay đổi mấy."

Hoàng Phủ Toàn cười nói bổ sung: "Thời gian nó khai trương cũng gần bằng với tập đoàn Thái tử, hiện giờ vẫn không thay đổi mấy."

"Thật sao? Chẳng trách ngài lại quen,thuộc với nơi này như thế, ngay cả người phục vụ cũng nhận ra ngài. Ngài thường xuyên đến đây chứ?"

"Trung bình mỗi tháng tôi đều sẽ tới đây mấy lần, sáng sớm vào cuối tuần nếu rảnh cũng sẽ tới."

"Mì ở đây thật sự ngon như vậy sao?"

"Chỉ là do cá nhân tôi thấy vậy, hay là cô ăn xong rồi biết."

Uông Mỹ dụ dằng nở nụ cười, có thể là vì cảm thấy hơi mệt một chút nên cô nhẹ nhàng dựa người trên lưng ghế.

"Đúng rồi, cô đi Canada thế nào?"

"Đó là một nơi tương đối thích hợp để định cư, đặc biệt là thích hợp để dưỡng già. Phong cảnh vô cùng tươi đẹp, xã hội an ninh trật tự, trị an lại an toàn, các loại phương tiện đều đầy đủ mọi thứ. Điều khiến tôi cảm thấy lưu luyến chính là nơi đó có đèn đường rất ấm áp."

"Canada rất lạnh sao?"

"So với Trung Quốc thì lạnh hơn nhiều nhưng đèn đường rất nghiêm ngặt, cũng rất đẹp. Đối với một khách du lịch xa lạ thì chúng rất ấm áp, cũng có thể làm cho người ta cảm thấy an toàn, đó là thứ duy nhất khiến tôi cảm thấy an tâm."

Lời của đối phương khiến Hoàng Phủ Toàn nghe như mơ hồ, Hoàng Phủ Toàn cũng hơi khựng lại một chút, sau đó ngại ngùng nói: "Cô chỉ có

một thân một mình trong phòng mà lại đặc biệt quan tâm đến đèn đường bên ngoài như vậy. Hơn nữa chúng có ảnh hưởng cực nhỏ cũng không góp phần trong việc giữ vững an ninh cho lắm."

"Thực ra có cảm thấy ấm áp hay không, hoặc có cảm thấy an toàn hay không đều do lòng người cả thôi. Giống như tôi lúc đó vậy, là một kẻ cô độc, chỉ cần một sự ấm áp của đèn đường cũng cảm thấy nhẹ nhàng cả cõi lòng."

"Cô xem mình kìa, lần này chỉ bị bệnh một chút mà lại có thể suy nghĩ mông lung như vậy rồi, không giống tính cách thường ngày của cô chút nào. Đúng rồi, tôi quên hẹn A Minh rồi, bây giờ để tôi gọi điện thoại cho ông ấy. Cô không ngại chứ?"

Uông Mỹ theo bản năng liền từ chối nói: "A Toàn, hay là thôi đi."

"Tại sao?"

"Tôi ... chẳng qua là cảm thấy còn bệnh, nếu lại truyền nhiễm cho ông ấy thì tôi sẽ cảm thấy rất áy náy." Uông Mỹ nói một cách chân thành, trong giọng nói còn có pha lẫn một chút áy náy.

Hoàng Phủ Toàn nghe xong liên tục xua tay nói: "Khụ, nếu như tôi và ông ấy đều bị lây bệnh thì chứng minh thân thể chúng tôi cũng có vấn đề, thiếu tập thể dục, sức đề kháng cũng yếu đi. Vừa đúng lúc này, coi như là cơ hội kiểm tra sức khỏe tổng quát thôi."

"Nếu như ngài kiên trì như vậy thì tôi cũng không phản đối."

"Vậy cô chờ một lát, tôi gọi ông ta lập tức tới ngay. Nhà ông ấy rất gần, chỉ cần mười mấy phút đi bộ là tới, lái xe thì càng nhanh hơn."

Uông Mỹ mỉm cười nhìn Hoàng Phủ Toàn lấy di động ra bắt đầu bấm số gọi.

Mà ở bên này, tình yêu tốt đẹp, công việc thuận lợi khiến Quý Tiểu Đông hầu như có cảm nghĩ mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này. Ban ngày là một thư ký tổng giám đốc nghiêm trang có nề nếp, tối đến cô lại là bạn gái của tổng giám đốc phong tình vạn chủng vạn người mê. Bởi vì có Hoàng Phủ Chính bên cạnh, cô cũng từ từ phát hiện mình không còn là một cô gái chân ướt chân ráo mới đến thành thị này nữa. Mà cũng bởi vì yêu Hoàng Phủ Chính nên cô cũng dần thay đổi chính mình, trở thành một cô gái trưởng thành, chín chắn, hoàn mỹ hơn trước rất nhiều.

Khát vọng được chia sẻ điều hạnh phúc trong lòng mình khiến Quý Tiểu Đông rốt cục cũng nói thật với mẹ mình, chỉ là cô không đề cập đến thân thế cao sang, quý trọng của Hoàng Phủ Chính – một người đàn ông nắm giữ tài sản kếch sù cùng địa vị tổng giám đốc cao quý của anh. Mẹ Quý đương nhiên rất vui mừng cũng thuận tiện hỏi cô chọn một ngày dẫn anh về ra mắt.

Quý Tiểu Đông quyết định tìm thời cơ để nói với Hoàng Phủ Chính về chuyện này.

Một ngày buổi trưa, mới vừa ăn cơm trưa xong, Quý Tiểu Đông lười biếng nằm trên đùi Hoàng Phủ Chính, mà trong khi đó bàn tay to lớn của Hoàng Phủ Chính lại đang dạo chơi trên thân thể cô. Quý Tiểu Đông cũng không ngại bởi vì cô cũng biết hành vi của anh đối với mình như vậy chỉ hạn chế ở mức đó mà thôi. Anh có xuất thân từ quân nhân nên trong suy nghĩ của anh, mọi tôn nghiêm phải được đặt lên hàng đầu. Chính vì điểm này mà Quý Tiểu Đông mới cảm thấy yên tâm phần nào.

"Lão đại, chúng ta đã qua lại với nhau bao lâu rồi?"

"Khoảng mấy tháng."

Quý Tiểu Đông chấp hai tay chỉ trỏ, do dự một chút, cuối cùng hết sức bình tĩnh mở miệng hỏi: "Vậy anh có nghĩ tới chuyện kết hôn hay không?"

"Có, anh đang chờ em gật đầu đồng ý." Hoàng Phủ Chính nhìn cô với ánh mắt cứng chiu lần yêu thương.

"Thật sao?"

"Còn có giả sao?"

"Em biết anh chưa từng nghĩ tới chuyện xa xôi như vậy, em cũng không phải đang muốn thúc ép anh phải kết hôn, chỉ là mẹ em biết em có bạn trai nên yêu cầu em dẫn anh về nhà ra mắt."

Hoàng Phủ Chính dùng hai tay vỗ nhẹ lên mặt của Quý Tiểu Đông, anh gần như không dùng sức mà dịu dàng xoa khuôn mặt của cô nói: "Đương nhiên là có thể rồi, em chọn thời điểm thích hợp đi. Lễ quốc khánh cũng sắp đến rồi, em có muốn đến lúc đó chúng ta cùng về nhà gặp mẹ em hay không?"

"Anh đồng ý thật sao?"

"Tại sao anh lại không đồng ý? Nghe thấy em vui vẻ mời anh về nhà ra mắt mẹ em, anh vui mừng còn không kịp nữa đây."

"Vậy còn anh? Anh có nói với chủ tịch về em hay không?"

"Có."

Quý Tiểu Đông cũng đột nhiên nổi lên hứng thú, cô lập tức ngồi dậy nhìn thẳng vào mắt anh nói: "Anh kể về em thế nào?"

"Anh chỉ nói mình rất yêu em nên đã điều em đến làm thư ký bên cạnh anh."

"Chủ tịch nói thế nào?"

"Ông ấy không hề nói gì, từ khi ông ấy từ chức cũng không muốn quản chuyện của công ty nữa. Vì vậy, anh có toàn quyền tuyệt đối để quyết định bất cứ chuyện gì."

"Em sợ là ông ấy sẽ không thích em."

Hoàng Phủ Chính đưa tay về phía Quý Tiểu Đông, chờ khi cô bắt tay mình, anh mới dùng sức kéo cô vào lòng nói: "Sao lại có chuyện đó được? Ông ấy vẫn luôn lo lắng cho chuyện hôn nhân cả đời của anh, nếu bây giờ anh nói mình có bạn gái thì chắc hẳn ông sẽ rất vui vẻ đấy."

"Nhưng cũng có thể ông ấy luôn hy vọng bạn gái anh sẽ là một người ưu tú đấy."

"Hiện giờ em chính là thư ký tổng giám đốc của tập đoàn Thái Tử, xin hỏi cả công ty này có ai lại giỏi bằng em chứ?"

Nghe được lời an ủi của người yêu, trong lòng Quý Tiểu Đông cũng cảm thấy có chút ấm áp nhưng rất nhanh cô cũng tỉnh táo lại. Cô chu miệng nhỏ phản đối nói: "Còn không phải do anh điều em đến đây hay sao? Nếu không bây giờ em làm gì nổi tiếng đến vậy?"

"Em có dám nói bây giờ em không thể thăng nôi thư ký tổng giám đốc Nhân hay không?"

"Em cũng không phải ý này mà là muốn nói anh đối với em quá khoan dung, dù em có làm sai anh cũng sẽ không trách em."

Tuy người con gái trước mắt anh không cố ý làm nũng với anh nhưng từng giờ từng khắc cô đều toả ra khí thế mê người khiến lòng Hoàng Phủ Chính mãi dao động. Trong lúc tâm hồn vui vẻ, u mê anh nhanh chóng hôn phớt qua gương mặt cô, lại dùng ánh mắt thâm tình vô hạn đủ để giết người, đưa đẩy nói: "Anh không tốt với em thì tốt với ai đây? Nếu như anh đối xử tốt với người khác thì em có chịu nổi hay không?"

"Miệng lưỡi anh thật Nếu không nói ra những lời ngon tiếng ngọt như thế này thì anh sẽ không sống nổi hay sao?"

"Em không thích à? Vậy sau này anh cũng không nói nữa."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Ăn Cắp Bản Quyền (Phần Một)

Edit: Sóc Là Ta

Quý Tiểu Đông đưa tay phải ra kéo cà vạt của Hoàng Phủ Chính xuống, cảm cô cũng hất lên nói một cách uy hiếp: "Anh dám?"

"Không phải anh không dám, mà là anh sẽ không làm. Được rồi, em lo sắp xếp đồ đạc về nhà thôi. Do anh bận họp một chút nên sẽ theo em sau."

"Còn tới một tháng mà, em cũng nhanh chóng đi đặt vé máy bay."

Hoàng Phủ Chính cũng đứng lên, anh nhẹ giọng than thở nói: "Mau đi đi. Lúc này thư ký Cung đến gặp anh, vì anh ta đi công tác nên tất cả đều bàn giao cho anh. Em xem một chồng tài liệu nằm trên bàn kia kìa, chắc anh phải giải quyết nó trong mấy ngày tới."

"Đáng tiếc em cũng không hiểu về lĩnh vực kinh doanh cho lắm nếu không sẽ xem giúp anh."

"Đúng rồi, em có nhớ lần trước em giúp.. quản lý đưa tài liệu tổng kết của bộ phận đến cho anh không? Em còn tìm ra lỗi sai sót của Dương Mỹ Lệ nữa đấy."

Không đề cập tới chuyện này thì thôi, mà vừa nhắc đến Quý Tiểu Đông chợt cảm thấy sợ hãi, hơn nữa còn có một loại cảm giác bất lực không nói ra được. Cô than thở nói: "Đương nhiên là nhớ, có lẽ cả đời em

sẽ không quên được chuyện này. Bởi vì chuyện này mà em bị cô ấy hăm hại, làm hại em phải chịu oan ức trong thời gian dài."

"Anh biết em chịu nhiều oan ức nhưng anh nghĩ em có thể giúp anh xem tài liệu về bộ phận hành chính. Chắc chắn em xem sẽ hiểu."

"Nếu em không hiểu thì thế nào? Chỉ có thể giúp anh xem một phần mà thôi, còn những ngành khác em lại không hiểu."

"Một phần cũng được, chỉ cần có thể cố gắng thì anh không ngại. Ày da, đây là tài liệu của bộ phận hành chính, em cứ từ từ xem."

"Được rồi, hi vọng lần này không có sai lầm nào. Em cũng không muốn lại bị cô ấy hăm hại."

Quý Tiểu Đông cầm lấy tài liệu trở lại chỗ ngồi của mình. Sau khi ngồi xuống, đầu tiên là cô kiểm tra trang phục của mình từ đầu đến chân, đây là nơi cô làm việc hàng ngày cũng sợ bị người khác tỉ mỉ dò xét rằng mình đã từng có hành vi thân mật với tổng giám đốc Hoàng Phủ Chính.

Một trang, hai trang, mãi đến tận trang cuối cùng, Quý Tiểu Đông cũng đều không phát hiện ra bất kỳ chỗ nào không ổn, đặc biệt là phương án mới, quả thật chỉ dùng hai chữ "tuyệt vời" để hình dung. Cô phải thừa nhận Dương Mỹ Lệ có thể giải quyết tốt những khó khăn trong bất kỳ tình huống nào.

Đang chuẩn bị muốn đóng lại bản tài liệu thì cô đột nhiên nhìn thấy, ở cuối bản tài liệu có một từ đơn "HOORAY". Quý Tiểu Đông nhớ rất rõ Dương Mỹ Lệ vốn rất căm ghét viết chữ tiếng Anh mà người có thói quen này chính là Tiểu Nguyễn. Mặc dù cô ấy học ngành quản lý hành chính nhưng lại đặc biệt yêu thích Anh ngữ. Cô ấy cũng đã từng thi qua Anh ngữ cấp sáu, bởi vậy lúc nói chuyện bình thường với người khác, cô ấy thường sẽ chen thêm vài ba từ tiếng Anh thậm chí lúc cô đánh chữ trên bàn phím

cô cũng sẽ thêm bớt vài từ tiếng Anh. May là mọi người nhìn vào đều hiểu được nên họ cũng không quá chú ý.

Quý Tiểu Đông lập tức lật về phía trước hai trang nữa, tìm tới ngay phần đề mục của dự án, phía dưới còn có tên người trình bày: Dương Mỹ Lệ. Cô lập tức đóng lại tập tài liệu bỏ lên bàn giống như mình chưa từng mở nó ra vậy.

Mặc dù nói là người tổng kết chính là Dương Mỹ Lệ nhưng nếu như phương án mới này lại do một người khác làm thì cô ấy phải viết tên người đó. Quý Tiểu Đông lại nhớ tới quy định trong tập đoàn Thái Tử, nếu nhân viên nào đưa ra bất kỳ phương án mới và được chọn lựa thì sẽ nhận được một khoản tiền thưởng không nhỏ. Nếu phương án đó được thực hiện hiện rộng rãi áp dụng ra ngoài thị trường thì có thể sẽ được thăng chức.

Vậy phương án mới này là do Tiểu Nguyễn làm ra sao?

Quý Tiểu Đông ngả người về phía sau, thân thể tựa như co dẫn mười phần trên ghế ngồi, trong đầu cô đột nhiên hò hét loạn cả lên. Nếu như cô chưa từng thấy gì, cứ như vậy để cho Hoàng Phủ Chính xem xét thì chắc hẳn anh cũng sẽ không phát hiện ra có điều gì bất thường. Còn cô thì khác, chính là bởi vì cô sớm chiều từng theo Tiểu Nguyễn, từng ở chung cũng gần một năm rồi, cho nên cô mới hiểu rõ cá tính cũng như thói quen thường ngày của cô ấy.

Nếu như cô thật sự không nhúng tay quản đến chuyện này thì cũng sẽ không lại đắc tội với Dương Mỹ Lệ nữa. Tình yêu là gì mà ghê gớm đến nỗi khiến Dương Mỹ Lệ mù quáng ra tay tàn độc trả thù cô. Bên cạnh đó, những lời tổ trưởng Lưu căn dặn vẫn luôn vang vọng bên tai: Em đã là từ bộ phận hành chính đi ra ngoài làm chức lớn thì sau này cũng đừng quên cái nơi sinh ra mình. Lúc nào, em muốn về thì ngôi nhà này luôn mở rộng vòng tay để chào đón em.

Sau khi suy nghĩ cặn kẽ, cũng không muốn làm phiền Hoàng Phủ Chính, cô quyết định trước tiên đến tìm Tiểu Nguyễn để tìm hiểu một chút.

Sau khi xin phép Hoàng Phủ Chính ra ngoài thì Quý Tiểu đông đi thẳng đến bộ phận hành chính.

Đang ngồi ở hàng thứ nhất, tổ trưởng Lưu nhìn thấy cô thì cảm thấy cực kỳ bất ngờ, cũng rất nhanh nở nụ cười hoan nghênh nói: "Tiểu Quý, em đến rồi?"

"Đúng đấy, tổ trưởng Lưu, em nhớ mọi người."

Toàn bộ văn phòng nhất thời náo nhiệt hẳn lên, mọi người bước tới ân cần hỏi han, hoặc là đánh giá cô từ trên xuống dưới, bầu không khí ấm áp mà thân thiết.

Nhìn thấy mọi người không vì mình được thăng chức mà giữ một khoảng cách, Quý Tiểu Đông càng quyết tâm muốn làm chút việc vì toàn bộ phận mình.

Sau một lúc trò chuyện, cuối cùng Quý Tiểu Đông gọi tổ trưởng Lưu và Tiểu Nguyễn lên phòng họp tại lầu mười sáu. Sở dĩ cô quyết định gọi tổ trưởng Lưu vào nữa là bởi vì cô luôn tin tưởng năng lực xử lý tình huống của cô ấy cực kỳ nhạy bén. Hơn nữa cô ấy rất thông minh, tài trí hơn người, có cô ấy ở đây, mọi chuyện cũng dễ dàng giải quyết.

Tổ trưởng Lưu và Tiểu Nguyễn cũng không biết chuyện gì xảy ra, bởi vậy hai cô đều có chút băn khoăn chăm chăm nhìn Quý Tiểu Đông cũng như đang đợi cô mở miệng giải thích nguyên nhân.

Trong lòng lo lắng và kích động, Quý Tiểu đông cũng không cách nào thuyết phục chính mình yên ổn, mặt cô đỏ lựng đứng trước mặt đồng nghiệp, từ từ tỉnh táo mở miệng nói: "Hôm nay em trở về phòng hành chính là bởi vì có một việc rất quan trọng. Mọi người đã rất thân với em rồi nên

em quyết định nói thẳng. Hôm nay trong lúc vô tình em đã xem qua tập tài liệu do Dương Mỹ Lệ trình lên vì công tác tổng kết cuối quý. Em cũng cảm thấy phương án khá tốt có khả năng được khen thưởng trước toàn công ty."

Tổ trưởng Lưu bày tỏ vẻ mặt không hiểu, mà Tiểu Nguyễn đầu tiên là sững sờ, tiếp theo giật mình hỏi: "Cậu đã xem qua phương án này?"

"Đúng thế. Sao vậy? Cậu cũng biết phương án này?"

"Đương nhiên, vì phương án đó là do tớ nghĩ ra được."

"Chắc chắn là cậu nghĩ ra được à?"

"Đúng đấy, lẽ nào tớ còn gặt cậu?"

Nhìn thấy sự việc đang đi theo hướng suy đoán của mình, trong lòng Quý Tiểu Đông vừa mừng lại vừa lo, cô đưa tập tài liệu trong tay mình trao cho tổ trưởng Lưu nói: "Được rồi, cậu chờ một chút. Tổ trưởng Lưu, đây là bản tài liệu hoàn chỉnh, chị xem qua một chút. Tiểu Nguyễn, nếu đây là phương án do cậu nghĩ ra được, như vậy tớ tin không ai có thể qua mặt được cậu. Cậu cùng với tổ trưởng Lưu xem qua một chút xem nội dung bên trong có đúng hay không?"

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Ăn Cắp Bản Quyền (Phần Hai)

"Tiểu Quý, xảy ra chuyện gì sao? Tại sao cậu lại muốn tớ xem lại nội dung phương án mà tớ đã nghĩ ra?"

"Nói thật với cậu, Dương Mỹ Lệ đã nộp bản phương án này với phần trình bày dưới tên của cô ấy. Tớ không tin nên mới tới hỏi cậu."

"Đây đương nhiên là tác phẩm của tớ mà. Tại sao cô ấy có thể ăn cắp tác phẩm của tớ? Đúng rồi, Tiểu Quý, làm sao cậu biết phương án này là do tớ nghĩ ra được?"

"Bởi vì trong bản trình bày có một từ đơn tiếng Anh 'HOORAY', chỉ có một đứa như cậu mới thích viết chữ tiếng anh kèm theo, không phải sao?"

Quý Tiểu Đông chỉ nói mấy câu nhưng lại khiến Tiểu Nguyễn cảm động vạn phần. Người đồng nghiệp này không chỉ chủ động vì mình giải oan, hơn nữa còn nhớ được thói quen nhỏ này của mình.

"Ô ô, tớ yêu cậu lắm, Tiểu Quý, cậu giải oan cho tớ đi."

"Được rồi, bây giờ tớ đã đem phương án này đến để thảo luận vấn đề một chút. Tớ nghĩ nếu phương án này là của cậu thì tớ sẽ làm mọi cách để đặt về đúng chỗ của nó."

Tiểu Nguyễn tạm thời kiểm chế sự phần nộ bị người khác lấy cắp tác phẩm của mình. Cô bắt đầu nghiêm túc nói ra nội dung phương án mình đã thuộc nằm lòng từ lâu.

Vì Quý Tiểu đông đã từng xem qua từ trước, bởi vậy cô ngồi bên cạnh nhẹ gật đầu, mà tổ trưởng Lưu cũng đang cẩn thận vừa lắng nghe vừa chăm chú nhìn nội dung phương án. Nội dung, bên ngoài quả nhiên giống y như lời Tiểu Nguyễn mới vừa thốt ra.

"Tổ trưởng Lưu, chị cảm thấy thế nào?"

"Lời của Tiểu Nguyễn vừa nói so với nội dung trong phương án hoàn toàn nhất trí. Thế nhưng Tiểu Nguyễn, em có cách gì có thể chứng minh đây là tác phẩm của mình mà không phải của nữ ma đầu?"

"Em —— đây là sản phẩm của em nên em có thể thuộc lòng, lẽ nào còn không thể chứng minh được? Hơn nữa phần phương án cuối cùng xưa nay em đều chưa từng thấy qua mà khi này em đã đọc giống như phần nội dung trong đó rồi còn gì?"

"Về điểm này em cũng không nói sai nhưng nếu như chúng ta chỉ có như thế đối chất với Dương Mỹ Lệ, lúc đó cô ấy không thừa nhận thì phải làm sao? Có khả năng cô ấy sẽ nói chị đã từng nắm giữ phần tài liệu này và đem cho em xem qua để em có thể thuộc lòng phần nội dung trong đó."

Tiểu Nguyễn nhất thời lo lắng, giọng nói cũng cất cao tranh luận nói: "Em chưa từng xem qua, các bạn đồng nghiệp cũng có thể làm chứng cho em."

"Đương nhiên đồng nghiệp có thể làm chứng nhưng nếu như có một ngày phải ra toà, quan toà sẽ đợi tố và tổ trưởng Lưu đến sao? Cũng coi như chúng tố có thể làm chứng cho cậu nhưng chứng cứ đó cũng còn chưa đủ sức thuyết phục. Cậu phải tìm ra một chứng cứ có đầy đủ sức thuyết

phục để khi đứng trước mặt Dương Mỹ Lệ đối chất, cô ấy sẽ á khẩu không trả lời được. Như vậy chúng ta mới có thể nắm được phần thắng trong tay."

"Việc này ... để tớ suy nghĩ thêm."

Sau khi nghe xong, tổ trưởng Lưu cũng cảm thấy dường như Quý Tiểu Đông đã không phải loại người nhu nhược như lúc trước. Cô trở nên có logic, cũng rất bình tĩnh, nên vui vẻ khen ngợi nói: "Tiểu Quý, em thật sự rất tốt, không những còn nhớ đến chúng ta mà còn vì chúng ta giúp đỡ những đồng nghiệp chịu oan khuất nữa."

"Làm người thì phải có ơn báo ơn. Hơn nữa chị có còn nhớ không? Chị đã từng nói bộ phận hành chính là nhà mẹ đẻ, phận làm con nhất định phải giúp mẹ đẻ."

"Xem ra lúc trước chúng ta không giúp sai người, quả nhiên em trả ơn cho chúng ta. Đúng rồi, Tiểu Quý, chị cũng không ngại mà nói thật cho em biết, trước khi em vào công ty này, chị cũng đã từng bị nữ ma đầu lấy cắp tác phẩm rồi. Sau khi biết chân tướng sự việc cũng không thể tìm ra cách gì để chứng minh đó là đồ vật của mình nên chị mặc kệ, sống chết mặc bay."

Quý Tiểu Đông lại kinh hãi liền vội vàng hỏi: "Ồ? Phương án kia chị còn giữ không? Hay là chị còn nhớ không?"

"Cũng đã là chuyện của hai, ba năm trước rồi, chị không nhớ rõ lắm nhưng nếu như gặp qua một lần thì cũng có thể nhớ đôi chút. Đúng rồi, để chị về lục lại trong máy vi tính xem còn không, không chừng vẫn còn lưu giữ trong đó."

"Được, vậy chị về kiểm tra xem một chút. Đúng rồi, tổ trưởng Lưu, chị có biết trong bộ phận hành chính còn có ai khác bị nữ ma đầu ăn cắp tác phẩm nữa hay không?" Quý Tiểu Đông có cảm giác mình giống như một trinh thám, muốn thâm nhập điều tra tường tận vụ án, từng bước điều tra

đến những người có liên quan cũng như cô chắc chắn mình đang đi gần đến manh mối có lợi cho mình.

Tiểu Nguyễn không suy nghĩ nhiều thét lớn tiếng: "Tiểu Trần, Tiểu Trần cũng từng bị trường hợp như vậy."

"Được. Như vậy đi, để tớ vào gọi Tiểu Trần ra đây, cậu cũng nói chuyện này với cô ấy xem cô ấy có ấn tượng hoặc là chứng cứ gì khác không? Tớ và tổ trưởng Lưu sẽ trở lại phòng hành chính tìm trong máy vi tính xem phương án kia còn không."

"Tiểu Quý, có phải lần này chúng ta sẽ trở mặt với nữ ma đầu?"

"Chuyện này tớ sẽ tùy các cậu định đoạt, nếu các cậu nói muốn tạo phản vậy thì tạo phản; còn nếu như các cậu lựa chọn im lặng chấp nhận thì tớ cũng sẽ không làm gì cả."

Tổ trưởng Lưu cảm thấy chuyện này cũng khá nghiêm trọng, hơn nữa mấu chốt chứng cứ vẫn chưa thu thập được, khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy lo lắng. Nghĩ vậy, cô liền đề nghị: "Đừng nói trước những chuyện này, chúng ta nhanh đi tìm chứng cứ đi."

Quý Tiểu Đông đi theo tổ trưởng Lưu trở lại văn phòng, tổ trưởng Lưu tìm trong máy vi tính một lúc nhưng vẫn không tìm thấy phương án đã từng bị đánh cắp kia.

Chuyện tới đây giống như lâm vào thế bí, Quý Tiểu Đông chống nạnh, chặt chẽ cắn vào môi dưới, trong đầu như đang suy nghĩ điều gì.

"Vậy chị còn nhớ tên phương án kia không? Hoặc là nhớ một vài chữ thôi cũng được? Nếu như nhớ thì sẽ dễ dàng tìm trong máy vi tính theo trình tự này, không chừng có thể tìm ra."

"Đúng, đúng, chị cũng mới vừa nghĩ đến cách này nhưng đã bị em nói trước. Chị vẫn còn nhớ một ít nội dung, sẽ lập tức tìm ngay đây."

Quả nhiên, chưa tới nửa phút sau, tổ trưởng Lưu liền tìm thấy phương án năm đó, nó vẫn an ổn nằm trong máy vi tính.

Quý Tiểu Đông nhìn tổ trưởng Lưu một chút, cả hai, đều không nói gì, thế nhưng trong mắt lại để lộ ra nòng đậm ý cười. Hai người kích động đến nỗi cùng vỗ tay chúc mừng.

Rất nhanh sau đó, các đồng nghiệp trong phòng cũng bị cử động lạ thường của hai người làm nổi lên tia hứng thú, Tiểu Đặng nghi ngờ nhìn hai người hỏi: "Hai người đang làm gì? Bí mật lắm sao."

"Không có gì, chỉ là muốn tổ trưởng Lưu dạy một ít để thuận tiện cho công việc của tớ. Bây giờ tớ đã học được rồi nên đương nhiên phải cảm ơn chị ấy."

"Thật không?"

"Tớ gạt cậu lúc nào?"

"Ai biết được? Nói không chừng cậu gạt tớ nhiều lần rồi mà tớ còn chưa biết đấy."

Quý Tiểu Đông có chút chột dạ, thế nhưng cô tin tưởng mình không có ác ý, cũng không có xúc phạm tới người khác nên cô cũng nhanh chóng thoải mái trở lại.

"Tổ trưởng, chúng ta đi tìm tiểu Nguyễn cùng tiểu Trần đi."

"Đi."

Hai người lại cùng nhau đi tới phòng họp, Tiểu Trần mới vừa gặp hai người đã kích động đến nỗi lập tức đứng lên, lắp bắp nói: "Các cậu ——

các cậu cũng từng bị nữ ma đầu lấy cắp tác phẩm?"

"Phải nói là cậu, tổ trưởng Lưu và Tiểu Nguyễn đều đã từng bị nữ ma đầu ăn cắp tác phẩm, còn tớ chỉ là người bên ngoài thôi. Hiện tại việc các cậu cần làm chính là mau chóng tìm ra chứng cứ, một chứng cứ "nhất châm kiến huyết"." (Một phát trúng đích - ở đây có ý nói là một khi nói ra thì sẽ không ai có phản bác lại ý mình được.)

"Nhưng cứ coi như chúng ta đã tìm được thì chúng ta có thể lấy lại được tác phẩm của mình sao? Nữ ma đầu lợi hại như vậy, chúng ta nhất định không thể thắng cô ấy được."

Tổ trưởng Lưu vỗ vai Tiểu Trần trấn an nói: "Em sợ cái gì? Có Tiểu Quý thay chúng ta ra mặt, mà phía sau cô ấy còn có tổng giám đốc đó thôi."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Ăn Cắp Tác Phẩm (Phần Ba)

Edit: Sóc Là Ta

"Tổng giám đốc sao?"

"Ý của chị là nếu như mọi người đều thấy được chứng cứ thì Tiểu Quý và tổng giám đốc sẽ tìm đến nữ ma đầu cùng đối chất, như vậy em lo lắng gì chứ?"

Tổ trưởng Lưu chỉ giải thích vậy để Quý Tiểu Đông yên lòng nhưng lại không ngờ Tiểu Trần lại tiếp tục nói: "Có thật không? Thật quá tốt rồi. Tội ác của nữ ma đầu từ lâu đã khiến mọi người căm phẫn, nếu lần này có thể lật đổ cô ấy cũng xem như chúng ta đã thanh lý môn hộ (ý nói giải quyết những phần tử xấu trong xã hội) được rồi."

"Nếu thật sự có thể làm được chuyện đó dĩ nhiên là quá tốt rồi. Nhưng mà hiện tại đã tìm được chứng cứ gì chưa?"

"Chưa." Quý Tiểu Đông nhìn về phía tổ trưởng Lưu, đối phương cũng nhẹ nhàng lắc đầu.

Trong phòng họp, khuôn mặt của bốn người như bị phủ lên một tầng bóng tối, nếu như không tìm được chứng cứ xác thực thì cũng coi như tất cả chứng cứ đều là vu khống. Mà đây là chuyện mọi người không thể chấp nhận được.

Sau một trận trầm mặc, mọi người có cảm giác giống như vừa trải qua một trận nghệt thở, Quý Tiểu Đông mở miệng nói: "Thực ra chuyện này cũng không nên gấp gáp, mọi người trở về cố gắng suy nghĩ một chút, đợi khi tìm được chứng cứ thuyết phục thì sẽ cùng tìm Dương Mỹ Lệ đối chất. Với lại, chuyện này phải được bảo mật, tránh việc cô ấy biết và hành động trước khiến chúng ta càng thêm bị động."

"Chúng tớ hiểu rồi, chúng tớ cũng trở lại suy nghĩ thêm cách gì hoặc lại tìm chứng cứ khác. Nếu tìm được tin tức gì, chúng ta lại gặp nhau."

"Ừm, tớ chờ tin tốt của các cậu. Đúng rồi, tổ trưởng Lưu, Tiểu Trần, hai người hãy đọc tên phương án và thời gian bị đánh cắp cho em, may ra em có thể tìm được chúng ở chỗ của tổng giám đốc. Nếu có thể tìm được chúng, ít ra chúng ta cũng có thêm chứng cứ thuyết phục hơn chẳng?"

"Tuy rằng tổng giám đốc có thể che chở cho nữ ma đầu nhưng lần này em quyết không bỏ qua. Nếu như cứ làm ra những chuyện lộn xộn như vậy thì em ở lại công ty còn ý nghĩa gì nữa."

Tổ trưởng Lưu cảm thấy có chút lạ lùng hỏi Tiểu Trần: "Tại sao em cho rằng tổng giám đốc sẽ che chở cho nữ ma đầu?"

"Bọn họ không phải có quan hệ tình nhân hay sao? Coi như hiện tại không phải nhưng việc kia chắc đã từng trải qua chứ? Tuy rằng nữ ma đầu chủ động nhiều hơn nhưng tổng giám đốc cũng không thờ ơ mà."

Nghe xong lời nói này, trong lòng tổ trưởng Lưu vững tin Tiểu Trần sẽ không chút nào hoài nghi về mối quan hệ giữa Quý Tiểu Đông và Hoàng Phủ Chính. Cô cũng có phần yên tâm đồng thời lại vui mừng hỏi: "Vì vậy hiện tại em nghĩ lúc này là em nên làm “việc nghĩa chẳng từ nan” sao?"

"Tớ chỉ muốn các cậu nên xem trước ngó sau vì lúc nào quay đầu lại cũng luôn có thể nhìn thấy bóng người."

"Câu nói này có nói quá không đây? Được rồi, chúng ta mau chóng trở lại làm việc thôi, có tình hình khẩn cấp nào thì lập tức thông báo đến mọi người."

Quý Tiểu đông nở nụ cười tự tin cho đến khi cô xoay người đi. Cô cũng cảm thấy mình làm chuyện này có thể sẽ có chút vững tay vịn chân, thế nhưng cô thật sự hi vọng mình có thể cho các cô ấy niềm tự tin và lòng cổ vũ lớn nhất.

Cô mới vừa trở lại lầu hai mươi tám, nhìn thấy Hoàng Phủ Chính đang chờ cô.

"Em yêu, em đi đâu vậy?"

"Đến bộ phận hành chính một chuyến, các cô ấy nói nhớ em.."

Kể từ lúc cùng Quý Tiểu Đông nói chuyện yêu đương tới nay, trên khuôn mặt Hoàng Phủ Chính luôn hiện ra vẻ mặt sủng ái ngọt ngào khiến người khác bị mê hoặc đến chết người. Lúc này cũng không ngoại lệ, anh mỉm cười hỏi: "Về nhà mẹ đẻ có cảm giác thế nào?"

"Anh cũng cho rằng bộ phận hành chính là nhà mẹ đẻ của em sao?"

"Đương nhiên, em vốn là từ nơi đó đi ra mà."

"Đúng rồi, em muốn hỏi anh một chuyện, nếu như muốn tìm bảng tổng kết mỗi tháng của từng ngành thì em nên tìm từ đâu?"

Hoàng Phủ Chính nháy mắt một cái, ánh mắt anh như đèn pha rọi suốt trên khuôn mặt của Quý Tiểu Đông, dự định sẽ không buông tha bất luận cử chỉ nhỏ nào trên khuôn mặt cô.

"Em tìm làm gì?"

"Em muốn học tập một chút kinh nghiệm, ngược lại hiện tại em cũng có thời gian nên học được bao nhiêu thì học."

"Thật ngoan. Nhớ lại lúc trước khi anh mới làm tổng giám đốc, thư ký Cung sẽ giữ gìn kỹ lưỡng những bảng tổng kết trong vòng một năm qua để ngày nào đó nếu cần thì có thể mau chóng tìm thấy. Có lẽ nó vẫn được giữ gìn trong máy vi tính, em có thể đến hỏi anh ta một chút."

"Cảm ơn, em biết rồi."

Quý Tiểu Đông vừa dứt lời, đột nhiên điện thoại di động của cô reo lên, là tổ trưởng Lưu gọi điện tới. Trong phút chốc, gương mặt cô trở nên nghiêm túc nhưng cũng vì không muốn cho Hoàng Phủ Chính nghe được nên cô cố ý làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra. Cô thản nhiên đi tới hành lang sau đó mới nhận điện thoại.

"Là tổ trưởng Lưu sao?"

Di động đầu bên kia truyền đến giọng trầm thấp của tổ trưởng Lưu, đến nỗi khi khi nghe giọng nói của cô ấy, Quý Tiểu Đông cũng cảm nhận rất rõ dường như đối phương đã kích động và vui mừng đến thế nào.

"Tiểu Quý, là chị, chị đã tìm ra được chứng cứ xác minh phương án kia là của chị rồi."

"Thật sao? Mau nói cho em biết."

"Phương án này đều được thiết kế từ phần mềm WORD, vì thế trong quá trình làm bản phương án này thì chắc chắn sẽ có một khoảng thời gian không thể bị thay đổi. Chị đã làm ra bản phương án của mình và chắc chắn đây chính là bản gốc được bảo lưu trong máy vi tính. Mà thời gian nữa mà đầu chỉnh sửa chắc chắn sẽ sau chị, như vậy có thể chứng minh những này tác phẩm đầu tiên này là của chị, sau đó mới đến cô ấy?"

Quý Tiểu Đông cũng nhanh chóng tiếp thu những lời tổ trưởng Lưu vừa nói, tiếp theo lại có chút nghi ngờ nên xác định hỏi: "Chị khẳng định trong máy vi tính của mình có thể hiện thời gian sớm hơn so với Dương Mỹ Lệ sao?"

"Bọn chị cũng chưa từng thấy qua máy vi tính của cô ấy, vì lẽ đó cũng không thể xác định được thời gian. Thế nhưng ba người tụi chị nhất trí tin tưởng rằng thời gian bảo lưu trong máy tính tuyệt đối sớm hơn so với nữ ma đầu. Đồng thời bọn chị cũng đồng ý mạo hiểm đối chất trực tiếp với cô ấy trong trường hợp xấu nhất, dù thua cũng cam tâm tình nguyện."

"Quá tốt rồi, em cũng tin phương pháp này có thể khiến cô ấy á khẩu không trả lời được. Vậy bây giờ em đi tìm tổng giám đốc xin phép xem qua hồ sơ lưu trữ, tạm thời chị cứ ở phòng làm việc chờ tin tức, chẳng mấy chốc em sẽ cho gọi điện thoại báo tin cho chị."

Quý Tiểu Đông để điện thoại di động xuống, vừa định xoay người lại đột nhiên nhìn thấy Hoàng Phủ Chính đang đứng ở bên cạnh mình với khuôn mặt nghi vấn khiến cô bị dọa đến suýt chút nữa la to. Sau khi hít thở sâu để ổn định thì cô đột nhiên lại cảm thấy bình tĩnh, thậm chí còn muốn ra tay ngay lập tức để anh biết sớm biết sự thật một chút.

"Em có vấn đề muốn hỏi nhưng hiện tại thấy anh thật sự không có thời gian, hơn nữa em cũng không phải người trong cuộc nên không thể nói gì. Em lập tức đi gọi mấy người trong cuộc tới cùng giải thích mọi chuyện đã xảy ra."

"Sao vậy? Rốt cuộc em đang muốn nói gì?"

"Lão đại, em phát hiện một chuyện khá quan trọng, nói trắng ra là một việc xấu. Thế nhưng anh cũng đừng quá lo lắng, tình huống cũng không phải rất tồi tệ. Hiện tại, em xin anh trước tiên hãy gác lại mọi chuyện trong

công ty, chỉ nghe mấy người trong cuộc giải thích đầu đuôi mọi chuyện có được không?"

Ngược lại Hoàng Phủ Chính lại bị hấp dẫn bởi khuôn mặt bình tĩnh của Quý Tiểu Đông. Hai tay anh vòng quanh ôm cánh tay mình nhàn nhạt nói: "Em cũng biết chuyện này, có đúng hay không? Vậy bây giờ em nói với anh là được rồi, anh nghe đây."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Ăn Cắp Tác Phẩm (Phần Bốn)

"Thế nhưng hiện tại anh còn đang bận, chờ lát nữa trở về, em sẽ giải thích cặn kẽ với anh. Còn bây giờ anh nghe người trong cuộc giải thích trước có được hay không?"

"Nếu em kiên trì như vậy, vậy anh sẽ nghe lời em sắp xếp."

Nếu như bình thường, Quý Tiểu Đông đã sớm bước tới lên ôm Hoàng Phủ Chính hoặc là hôn môi nói cảm ơn. Thế nhưng ở tình huống trước mắt này, cô không còn tâm tình làm nũng nữa mà cô chỉ chân thành khom người chào, đồng thời trong miệng còn vang lên: "Cảm ơn anh, lão đại."

"Vậy người trong cuộc ở đâu?"

"Anh về phòng làm việc chờ, em lập tức gọi các cô ấy tới."

Hoàng Phủ Chính chỉ nhún vai, làm dáng vẻ không có gì quan trọng, nhàn nhạt nói: "OK."

Quý Tiểu Đông gọi điện thoại thông báo với tổ trưởng Lưu dẫn theo Tiểu Trần và Tiểu Nguyễn đi tới văn phòng tổng giám đốc. Mà khi đến văn phòng làm việc của tổng giám đốc thì cũng vừa lúc thư ký Cung đi tới, cầm tập văn kiện vừa mới được in ra bước vào phòng. Tổ trưởng Lưu cũng đã rõ vì sao Hoàng Phủ Chính muốn làm một hệ thống báo cáo chi tiết như thế này. Sắc mặt Hoàng Phủ Chính rõ ràng thay đổi, trên mặt căng thẳng giống như đang cực lực nhẫn nại kiềm chế cơn giận của chính mình.

"Tôi hi vọng lời các cô nói tất cả đều là thật sự, tôi không muốn nhìn thấy các đồng sự bởi vì ân oán cá nhân mà trả thù lẫn nhau." Hoàng Phủ Chính không hiểu ra sao ngồi sững sốt một chút, Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n, chỉ phán một câu tương tự như khuyên lơn nhưng Quý Tiểu Đông lại mơ hồ cảm thấy có chút không thoải mái.

Trả thù? Ai trả thù ai? Lẽ nào tất cả những thứ này sẽ là do mình thông đồng với các đồng nghiệp cố ý vu tội Dương Mỹ Lệ sao?

Vì chỉ nghĩ đến việc quan trọng nên dường như cô đã quên rằng những việc làm của mình sẽ khiến người khác sinh lòng nghi kỵ. Cô không nhanh không chậm có thể tỉnh táo nói: "Ai đúng ai sai, em tin sau khi điều tra thì sự thật sẽ rõ ràng. Nếu các đồng nghiệp đã cố ý dám liều lĩnh đả tặc tội với lãnh đạo vì tính chân thực thì em cũng càng không có lý do gì lùi bước. Tổng giám đốc, xin anh dẫn theo bọn họ đến tìm Dương Mỹ Lệ để chất vấn. Đây là những tài liệu đi kèm, bọn họ đã tìm đầy đủ rồi. Người trình bày những phương án kia đều dưới tên Dương Mỹ Lệ, em cũng rất muốn biết cô ấy có cách gì có thể chứng minh rằng những phương án kia chính là bản thân cô ấy nghĩ ra được."

"Hiện tại là do các cô chủ động tìm tới cửa, bởi vậy chứng cứ đương nhiên là do các cô tìm tới. Vì tôi cũng đã từng nghe Quý Tiểu Đông nói mà chứng cứ của các cô cũng khá xác thực và đầy đủ nên tôi sẽ đi theo các cô một chuyến. Thế nhưng đầu tiên tôi muốn nói rõ hai điểm: Một là tôi sẽ không đứng về bất kỳ bên nào, vì vậy có khả năng tôi không giúp được các cô bất cứ điều gì; thứ hai, mặc kệ đáp án là gì, nếu không có sự đồng ý của tôi thì bất kỳ người nào cũng không được tiết lộ chuyện này ra ngoài."

"Đã rõ rồi ạ."

"Vậy chúng ta đi."

Hoàng Phủ Chính tiên phong bước ra ngoài trước, một nhóm năm người menh mông cuồn cuộn hướng về phòng quản lý bộ phận hành chính.

Dương Mỹ Lệ nhìn thấy Hoàng Phủ Chính dẫn theo một đám người xông xông bước đến thì giật mình đứng lên, cũng rất nhanh nhận ra chuyện mình ăn cắp tác phẩm của người khác bị bại lộ thì cô tỏ vẻ không thoải mái, ôm bụng nói: "Tổng giám đốc, anh đến rồi à? Thực sự là không tiện, ngày hôm nay em có chút không thoải mái, muốn xin nghỉ một hồi."

"Em làm sao?"

"Em đau bụng, có khả năng là buổi trưa ăn thứ gì không sạch sẽ."

"Có chuyện này chúng tôi muốn hỏi em, sẽ không làm lỡ nhiều thời gian, mấy phút là được rồi."

"Nhưng hiện tại em thật sự rất khó chịu, muốn lập tức đến bệnh viện."

Quý Tiểu Đông nhìn thấy bộ dáng hai người thật giống như đang tập Thái Cực quyền, bộ dáng thương lượng không nhanh không chậm, cô không nhịn được xen vào nói: "Xin lỗi, quản lý Dương, chuyện này đối với chúng tôi rất quan trọng, cũng rất gấp. Nếu như chị thật sự không thoải mái thì tôi và mấy vị đồng nghiệp ở bộ phận hành chính muốn cùng chị đi bệnh viện kiểm tra, chờ khi chị khoẻ thì lại trở về nói chuyện tiếp. Chị thấy vậy được không?"

"Cô là gì mà dám nói vậy với tôi? Cô ý mình lên làm thư ký tổng giám đốc thì ngon sao? Tôi cho cô biết, đừng có ở đây ép tôi, nếu như năm đó không phải tôi có lòng từ bi đồng ý tuyển dụng cô vào công ty thì hiện tại không biết cô còn lang thang ở đâu nữa đấy. Đừng tưởng rằng bay lên đầu cành cây liền có thể làm Phượng Hoàng, cô làm gì thì tự mình rõ nhất."

"Em là gì thì cũng không quan hệ gì đến chị, nếu như chị có thể kiên trì thì tốt nhất nên phối hợp với chúng tôi một lúc."

Nhìn thấy mình đã không thể nào tránh né, Dương Mỹ Lệ lộ ra vẻ mặt lợn chết không sợ bóng nước sôi, cô lại ngồi trở lại chỗ ngồi của mình khinh bỉ nói: "Được rồi, các người muốn hỏi gì?"

Quý Tiểu Đông bước lên cầm tập văn kiện trong tay đặt trên bàn cô ta, lại nhìn thẳng vào ánh mắt cô ta nói: "Đây là bản tổng kết công tác mà cô đã từng trình bày qua, bên trong còn có ba phương án mà tác giả thực chất chính là các đồng nghiệp này đây. Vì thế, ngày hôm nay chúng tôi đến đây để hỏi quản lý Dương có biết chuyện này hay không?"

"Thật tẻ nhạt! Những phương án này rõ ràng đều là do chính tôi nhọc nhằn khổ sở nghĩ ra được, các người muốn cướp cũng không cần phải đoàn kết như vậy chứ? Bắt nạt tôi ít người sao?"

"Chúng tôi đúng là rất đoàn kết nhưng chúng tôi không có bắt nạt ai. Được rồi, chúng ta trở lại chuyện chính đi. Tổng giám đốc, tôi để ba đồng nghiệp lần lượt trình bày những phương án do ****Sóc****Là****Ta****lộ làm, sau đó anh sẽ xem có phải rất giống với phương án với bản tổng kết hay không?"

"Bắt đầu đi." Hoàng Phủ Chính nhận tài liệu, sau khi ngồi xuống liền bắt đầu đối chiếu phương án.

Do tổ trưởng Lưu là người đầu tiên trình bày, nên ba người đồng nghiệp còn lại cũng thoải mái tự tin khi trình bày phương án của mình. Hoàng Phủ Chính chỉ lắng nghe và lật xem, lông mày càng ngày càng nhăn chặt.

Khuôn mặt xinh đẹp của Dương Mỹ Lệ vắn vẹo đến dọa người, cô đột nhiên vỗ bàn đứng dậy thét to: " Thật ấu trĩ! Điều này có thể chứng minh cái gì? Lẽ nào không phải do các cô ấy nhìn lén trong máy vi tính của tôi mà có thể nhớ hết ra sao? Ôi, tôi cũng có thể phỏng đoán rằng chính Quý Tiểu Đông cô đã lén lút lấy bản phương án tôi nộp cho tổng giám đốc ra,

sau đó gọi bọn họ đến vu oan tôi chứ. Hay là do tôi đã đắc tội với các cô nên các cô thù oán mà không biết xấu hổ đến đây gây hấn với tôi?"

"Những tài liệu này mới được lấy từ phòng tổng giám đốc, nếu như không phải mười mấy phút trước vừa hỏi qua tổng giám đốc thì tôi còn không biết chúng nó nằm ở đâu đấy."

"Điểm này tôi không phủ nhận, thế nhưng nếu như muốn bày ra một kế hoạch chu toàn thì không biết đây là ý nghĩ nhất thời kích động hay là quyết định tức thời đây? Ai biết lúc nào cô dùng trộm máy vi tính của tổng giám đốc chứ? À, đúng rồi, hiện tại cô chính là thư ký của tổng giám đốc, mà lúc này tổng giám đốc giống như nghe lời cô mà đến đây, có phải như vậy hay không nhỉ?"

"Cô đừng nói bậy, tôi không có, những thứ này đều là tôi mới vừa lấy được."

"Cô diễn chân thực như thế mà, ngay cả một tổng giám đốc luôn luôn anh minh đều bị cô lừa gạt. Thế nào? Cô cũng tốn không ít công lao đấy chứ? Tổng giám đốc, đừng trách em không nhắc nhở anh trước, phụ nữ là họa thủy (kẻ gây tai họa), họ đặc biệt có ý đồ khó lường. Em chỉ lo sợ sẽ có một ngày thiên hạ đại loạn thôi."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Ăn Cắp Bản Quyền (Phần Năm)

Khuôn mặt Hoàng Phủ Chính vẫn nghiêm túc như thế, anh cũng không hề có ý định nói gì nhưng Quý Tiểu Đông thực sự không nhịn được nên có nói hơi lớn tiếng: "Dương Mỹ Lệ, chị nghĩ thế nào cũng không liên quan đến tôi nhưng dù thế nào đi nữa, chị cũng không thể ăn cắp tác phẩm của người khác để làm của riêng mình. Những phương án đó rõ ràng là do mấy vị đồng nghiệp ở đây vắt hết óc mới nghĩ ra được, thế nhưng chị lại lợi dụng chức vụ không chút lưu tình chiếm làm của riêng mình. Lẽ nào trong lòng chị không cảm thấy hổ thẹn hay sao?"

"Hoang đường! Cô dựa vào cái gì nói tôi ăn cắp tác phẩm của người khác chứ? Hãy đưa chứng cứ ra đây, nếu như chứng cứ không đủ sức thuyết phục, hãy cẩn thận tôi sẽ kiện cô tội phỉ báng."

"Nếu như chị nói mình là người trình bày phương án này thì xin chị nói sơ qua một chút về nội dung phương án này đi. Tôi không cần chị phải thuộc nằm lòng từng câu từng chữ, chỉ cần chị nói sơ qua ý chính trong phương án đó là được rồi."

Dương Mỹ Lệ khinh thường phất tay, mũi vênh lên trời nói: "Cũng đã qua một thời gian dài như vậy rồi, tôi làm sao có khả năng nhớ nữa?"

"Bản tổng kết tháng trước chị mới nộp lên khoảng ba bốn ngày nay thôi, chắc chị sẽ không quên nhanh đến như vậy chứ?"

“Cô phải hiểu rõ, tôi là một lãnh đạo cả một bộ phận, phải làm rất nhiều chuyện. Nếu như mỗi khi làm ra một tác phẩm phải nhớ kỹ thì đầu óc tôi cũng nhanh chóng thông minh như chiếc máy vi tính kia rồi.”

"Xem ra đầu óc quản lý Dương rất hay, nói nhớ là nhớ, nói nói không là không, ngay cả một phương án mới nộp lên cách đây mấy ngày cũng đã quên. Đúng rồi, chị nói những phương án này là do die,n;da.n****Sóc***Là****Ta****lze.qu;ydo/nn..chị nghĩ ra được, vậy trong máy vi tính chắc chắn sẽ còn lưu chứ? Có thể cho chúng tôi xem một chút được không?"

"Cô muốn chạm vào đồ vật của tôi? Có lệnh khám xét không?"

Đối mặt với lời đối phương kêu gào, Quý Tiểu Đông cũng không chút nào yếu thế đáp lại nói: "Không có, bởi vì chúng tôi vẫn chưa báo cảnh sát. Nhưng nếu như báo cảnh sát thì trước sau gì cảnh sát cũng sẽ xin lệnh khám xét thôi."

"Cô —— Tiểu Quý, cô đừng quá kiêu ngạo, tôi Dương Mỹ Lệ ngay thẳng chính trực, đương nhiên không sợ người khác tính kế hãm hại. Muốn xem máy tính của tôi đúng không? Được rồi, tôi sẽ chịu ý cô để cô từ bỏ ý nghĩ này đi. Sẵn đây, tôi cũng có vài lời muốn nói, nếu như trong máy tính của tôi có những bản thảo này thì cô nhất định phải quỳ xuống xin lỗi tôi. Sau đó lập tức rời khỏi tập đoàn Thái Tử, nếu không tôi sẽ đến tòa án kiện cô."

"Chuyện này để tổng giám đốc quyết định được không?"

Hoàng Phủ Chính vẫn trầm ngâm mở miệng nói: "Mỹ Lệ, anh chỉ muốn trước tiên xem qua máy tính rồi sau đó mới có thể quyết định. Hãy tin rằng anh luôn là một người công bằng tuyệt đối, cũng sẽ không đứng về phía bên nào."

"Được, hôm nay em nể mặt anh, sẽ cho anh xem máy vi tính của em trước."

Dương Mỹ Lệ cũng nhanh chóng tìm tòi bản thảo, lại mở báo cáo gần đây nhất mở ra cho Hoàng Phủ Chính xem.

Quý Tiểu Đông cầm lấy giấy bút đã sớm chuẩn bị kỹ càng, nhớ kỹ thời gian để cùng Hoàng Phủ Chính tiến hành đối chiếu. Sau khi xác định mình không sai thì cô lại cố ý như không có chuyện gì xảy ra nói: "Xin mời tiếp tục, quản lý Dương."

Rất nhanh, hai phần bản thảo kia cũng được tìm thấy, Quý Tiểu Đông cũng dùng cách giống như trước để nhớ kỹ thời gian. Cuối cùng, cô trình trọng dùng bút vẽ một đường biểu thị mẫu chốt, còn bước cuối cùng là hoàn thành.

"Được rồi, Mỹ Lệ, chuyện này anh sẽ xử lý thích đáng, em chờ tin tức của anh."

"Tổng giám đốc, anh còn chờ cái gì? Mọi chuyện không phải rõ ràng rồi sao? Hay là anh muốn thông đồng cấu kết với các cô ấy để xem tài liệu trong máy vi tính của em. Hay là Tiểu Quý đã lén lút đem tài liệu từ phòng tổng giám đốc ra ngoài cho họ xem rồi. Mặc kệ là ai thì cô ấy cũng đã có tội, cũng phải trả giá đắt vì hành vi của mình."

"Em đừng gấp gáp, hiện tại anh và các cô ấy trở về điều tra một chút, tin rằng sự thật cũng sẽ nhanh chóng lộ ra. Phiền em cho anh một chút thời gian được không?"

Dương Mỹ Lệ hất cằm, giọng nói kiên định: "Được nhưng em có yêu cầu là em sẽ đi theo các người. Bởi vì em chính là người bị hại, đáng lý ra cũng phải được tham dự."

"Nếu đồng ý thì quá tốt rồi. Đi, đi theo anh."

Khuôn mặt Hoàng Phủ Chính âm trầm đến mức không nhận nhận được nữa. Dù tâm tình hết sức phức tạp nhưng anh vẫn cố gắng trấn định rời khỏi văn phòng của Dương Mỹ Lệ.

Nhân viên trong bộ phận hành chính vừa thấy bóng dáng của Hoàng Phủ Chính giống như bị thu hút bởi thần tiên giáng trần. Nhưng cũng ít lâu sau, mọi người cố gắng giữ bình tĩnh và vây quanh Hoàng Phủ Chính để chào hỏi.

"Chào mọi người, hôm nay tôi tới nơi này là có chuyện cần điều tra một chút. Tuy nhiên, có thể không cần làm phiền đến mọi người nên mọi người cứ làm việc bình thường là được."

Từng người lại ngồi xuống chỗ làm việc của mình. Tuy rằng trong lòng hiếu kỳ đến cực điểm nhưng bề ngoài cũng không thể không làm ra vẻ chăm chỉ làm việc.

"Tiểu Nguyễn, cô mở bản thảo trong máy vi tính của cô cho tôi xem một chút."

"Vâng, tổng giám đốc."

Tiểu Nguyễn ba chân bốn cẳng chạy trở về chỗ ngồi của mình. Cô cũng rất nhanh chóng tìm được phần bản thảo kia, còn thể hiện thời gian sớm hơn ba tuần so với bản thảo trong máy tính của Dương Mỹ Lệ.

Dương Mỹ Lệ không biết Hoàng Phủ Chính muốn so sánh cái gì nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt anh xụ xuống như heo bị thọc tiết thế kia thì trong lòng đột nhiên cũng nhảy loạn cả lên. Bỗng nhiên dáng vẻ bình tĩnh khi nãy biến mất, thay vào đó là đầu óc cô tựa như có hơi lão đà lão đảo. Lúc này, cô có cảm giác như đại họa sắp giáng xuống đầu mình.

Sau đó là đến tổ trưởng Lưu và Tiểu Trần, trong máy vi tính lưu giữ bản thảo của các cô ấy đều có khoảng thời gian hoàn toàn sớm hơn so với

Dương Mỹ Lệ. Cuộc điều tra tiến hành đến bước này giống như đã thành công một nửa.

Đầu tiên Hoàng Phủ Chính nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt nhìn vách tường mấy giây, các bắp thịt trên mặt không tự chủ được run rẩy một hồi. Tiếp theo anh thở ra một hơi thật dài, sắc mặt rốt cục cũng dịu đi một chút, lại hắng giọng có chút uể oải phân phó nói: "Các cô về chỗ của mình tiếp tục công việc. Tiểu Quý cũng vậy, tôi có chút chuyện muốn nói riêng với quản lý Dương."

Bị điểm đúng tên, từng người đều gật đầu biểu thị phục tùng, còn Hoàng Phủ Chính bước trở về văn phòng của Dương Mỹ Lệ . Còn việc anh nói gì với cô ấy thì không ai biết được.

Sau nửa giờ, như toà tháp bị trúng tên, lo lắng đi lại trong phòng rốt cục Quý Tiểu Đông cũng đợi được Hoàng Phủ Chính trở về. Trên mặt của anh thể hiện nét ung dung, thư thái hơn rất nhiều nhưng cô vẫn nhìn ra vẻ mặt vẫn có chút không tự nhiên.

Quý Tiểu Đông đứng lên, tuy rằng rất muốn biết sự tình nhưng cô vẫn cố gắng nhẫn nhịn không mở miệng. Cô tin tưởng nếu die,n;da.n****Sóc***Là*****Ta*****lze.qu;ydo/nn..Hoàng Phủ Chính muốn thì anh sẽ chủ động thẳng thắn với mình. Còn nếu như anh thật sự không muốn nói thì dù cô có truy hỏi cũng không có ý nghĩa gì thậm chí còn khiến người ta sinh lòng ghen ghét.

Hoàng Phủ Chính nhắc tay phải mình lên nhưng rất nhanh lại chán nản thả xuống. Giọng anh bình thản nói: "Mỹ Lệ đã thừa nhận rằng chính cô ấy ăn cắp tác phẩm."

Quý Tiểu Đông gật đầu, trong ánh mắt tràn ngập cổ vũ bởi vì cô cũng biết, người bị tổn thương không chỉ là mấy đồng nghiệp trong phòng hành

chính mà còn có một tổng giám đốc chịu trách nhiệm quản lý cao nhất trong toàn tập đoàn Thái Tử này.

"Chuyện này, chúng ta sẽ bàn thế này, trước tiên sẽ không công khai, để anh suy nghĩ kỹ rồi sẽ ra quyết định xử lý như thế nào."

"Được rồi, tổng giám đốc, anh có cần em giúp đỡ gì không?"

"Tạm thời thì không vì lúc này em sẽ rất bận rộn."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Ăn Cắp Tác Phẩm (Phần Sáu)

Edit: Sóc Là Ta -

Ánh mắt của Hoàng Phủ Chính tựa như không dám nhìn thẳng vào Quý Tiểu Đông. Anh cũng nhanh chóng cúi đầu trở lại phòng làm việc của mình và đóng cửa lại.

Ròng rã suốt một buổi chiều, Hoàng Phủ Chính cũng đều không có ra ngoài lần nào.

Giờ tan sở, điện thoại trên bàn làm việc của Quý Tiểu Đông reo vang. Cô cũng biết đó là điện thoại của Hoàng Phủ Chính gọi đến.

"Tổng giám đốc, anh có dặn dò gì sao?"

"Không có, tan làm rồi, em về trước đi."

"Được, anh cũng về sớm một chút."

Nghe trong loa truyền đến tiếng chuông báo giờ tan sở, trong lòng Hoàng Phủ Chính giống như đang từ chối thức tỉnh. Trong khi đó, Quý Tiểu Đông không ngừng tự an ủi mình rằng phải cho đối phương thời gian nhiều một chút để đón nhận sự thật tàn khốc này. Còn đối với cô và những đồng nghiệp đã từng chịu mọi nỗi oan ức, tuy rằng sự thật đến muộn nhưng cuối cùng cũng coi như trời quang sáng rõ. Điều này khiến các cô vui vẻ hẳn lên.

Sáng ngày hôm sau, Quý Tiểu Đông cố ý đi làm rất sớm, gặp Hoàng Phủ Chính cô vẫn chào hỏi theo phép như lúc trước nói: "Anh thật sớm nha, ăn sáng xong rồi sao?"

Hoàng Phủ Chính không nói gì, anh chống tay lên trong túi tài liệu, mỉm cười nhìn chăm chăm cô một lát. Sau một khoảng thời gian im lặng, cuối cùng Quý Tiểu Đông nhin không được phải lên tiếng nói chuyện trước, thấy vậy anh lại nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Ngửi mùi thơm ngát từ tóc cô toả ra, Hoàng Phủ Chính tạm thời buông xuống tâm tình hậm hực trong lòng mình, chậm rãi mở miệng nói: "Mọi chuyện đã có kết quả."

"Hả?"

"Tôi qua, anh đã nói ra sự thật chuyện này với ba, ông ấy đã rất khiếp sợ. Em biết không? Ông ấy đã từng rất yêu thích Mỹ Lệ, thậm chí còn hi vọng sau này cô ấy có thể trở thành con dâu của mình. Thế nhưng, hiện tại ông lại không ngờ đến những chuyện như vậy. Aizz! Không, phải nói là từ lần trước Mỹ Lệ cố ý vu oan cho em thì ông ấy đã bắt đầu cảm thấy thất vọng với cô ấy rồi. Cô ấy lại biến thành bộ dáng như ngày hôm nay khiến ba anh ngoại trừ đau lòng còn có phần nộ. Hai ba con anh đã thương lượng và ra quyết định, trước tiên sẽ đuổi việc Dương Mỹ Lệ, sau đó sẽ nghe ý kiến của mấy người trong cuộc."

"Thật sao? Em nên cảm thấy vui vẻ sao?"

"Em rất vui sao?"

Quý Tiểu Đông chôn đầu mình trong lòng Hoàng Phủ Chính, giọng nói của cô mơ màng trả lời: "Là sự thật đúng không? Hay là em đang mơ?"

"Tại sao vậy chứ?"

"Không biết, em chỉ biết là nếu như có thể thì em tình nguyện tất cả những thứ này xưa nay đều chưa từng đã xảy ra."

"Anh cũng nghĩ như vậy, có điều nếu nó đã xảy ra thì dù chúng ta có tiếc hận cũng vô dụng. Đúng rồi, bây giờ em thông báo cho mấy người bạn đồng nghiệp của em đến đây, chúng ta phải thương lượng xem nên giải quyết tình huống này thế nào đã. "

"Được, em lập tức sắp xếp."

Sau khi nhận được cuộc điện thoại của Quý Tiểu Đông, tổ trưởng Lưu và các đồng nghiệp trước tiên cảm thấy rất vui vẻ, còn có sợ hãi nhưng bọn họ cũng nhanh chóng đi về phía phòng tổng giám đốc.

Hoàng Phủ Chính vẫn như thường ngày, vẫn nho nhã lễ độ chào hỏi: "Mời các vị ngồi.""Cảm ơn tổng giám đốc."

"Hôm nay tôi gọi mọi người đến đây là vì muốn thương lượng một chút về chuyện xử lý Dương Mỹ Lệ như thế nào. Tôi tin Tiểu Quý cũng đã từng tiết lộ vài điểm mấu chốt rồi, Dương Mỹ Lệ đã nhận tội, hơn nữa tôi cũng đã đuổi việc cô ấy rồi. Bắt đầu từ hôm nay, cô ấy cũng không còn là nhân viên của tập đoàn Thái Tử nữa. Đương nhiên, việc xử phạt như vậy vẫn còn chưa đủ. Các cô là người trực tiếp bị hại, tôi cũng muốn nghe ý kiến của các cô nên xin mọi người cứ tự do thoải mái phát biểu."

Tổ trưởng Lưu cùng Tiểu Nguyễn, Tiểu Trần nhìn nhau một hồi, lát sau mọi người không hện mà cùng trầm mặc. Tuy rằng đã sớm nghĩ sẽ có một ngày như thế nhưng việc nên trừng phạt thế nào với Dương Mỹ Lệ thì mọi người chưa từng nghĩ qua.

Tuy Quý Tiểu Đông cũng ở hiện trường nhưng dù sao cô cũng không phải là người trong cuộc, cũng không chủ động thể mở miệng nói gì. Hoàng Phủ Chính đợi một lúc, lại tiếp tục nhắc nhở mọi người nói: "Hành

vi của Dương Mỹ Lệ đang phạm pháp, nếu như các cô muốn khởi tố cô ấy thì tôi tin chắc khả năng thắng là rất lớn."

Bốn người phụ nữ nhìn nhau, cô nhìn tôi, tôi nhìn cô. Cuối cùng không ai nói gì, cũng không có biểu hiện gì trên khuôn mặt của bất cứ người nào.

"Đương nhiên, chúng ta không nhất thiết phải đuổi tận giết tuyệt và bởi vì Dương Mỹ Lệ đã bị công ty khai trừ nên cô ấy cũng sẽ không bao giờ xuất hiện ở đây. Hơn nữa, nếu như một khi báo án, hình tượng của công ty cũng có thể sẽ bị thương tổn. Mọi công dân trên đất nước Trung Quốc này, thậm chí trên TV báo đài hoặc là mạng internet cũng sẽ thấy những tin tức thiết thực có liên quan đến chuyện này."

Trầm mặc một hồi, cuối cùng tổ trưởng Lưu mới mở miệng nói chuyện: "Tổng giám đốc, chúng tôi chỉ muốn lấy lại những thứ thuộc về mình, còn những việc khác cũng không quan trọng lắm. Chính vì thế, quyết định xử lý như thế nào là tùy ngài."

"Đúng đấy, tổng giám đốc, chúng tôi cũng cảm thấy không mấy quan trọng." Người nói chuyện sau cùng chính là Tiểu Trần.

Tiểu Nguyễn đột nhiên nhắc nhở nói: "Tiểu Quý thiếu chút nữa cũng bị Dương Mỹ Lệ hãm hại, hay là chúng ta nên nghe ý kiến của cô ấy xem sao?"

Mọi người lại đồng loạt đưa ánh mắt tìm đến phía Quý Tiểu Đông, mà cô vốn không quen bị người khác nhìn kỹ như vậy nên cô vội vã vung tay từ chối nói: "Con người của tôi xưa nay không có ý kiến gì hay, hay là nghe ý kiến của mọi người là được rồi."

Hoàng Phủ Chính ngồi thẳng người, anh vừa nghiêm túc cũng thành khẩn nói dứt khoát: "Nếu mọi người đã giao quyền quyết định cho tôi thì tôi cũng lấy mục đích công ty làm trọng điểm, sẽ không chế việc bàn luận

xôn xao trong công ty. Nói cách khác, không báo án, cũng không công khai kết quả xử lý đối với Dương Mỹ Lệ. Còn các cô đã từng bị tổn thất tiền thưởng thì tôi sẽ gọi phòng tài vụ thưởng gấp ba lần thời điểm Dương Mỹ Lệ đã nhận, coi như là đang cổ vũ các cô đồng thời cũng là một món quà bồi thường nho nhỏ. Riêng cá nhân tôi cũng bởi vì bất lực cùng sơ suất trong việc quản lý nên cũng rất áy náy và chân thành xin lỗi các cô. "

"Ngàn vạn lần tổng giám đốc đừng nên nói như vậy, tổng giám đốc quản lý cả một công ty lớn như vậy thì dĩ nhiên sẽ xảy ra nhiều tình huống nghiêm trọng là chuyện thường tình. Hôm nay tổng giám đốc đã bỏ ra thời gian quý báu giúp chúng tôi giải oan thì chúng tôi cũng nên cảm kích ngài mới phải."

"Đúng rồi, hơn nữa lòng người tốt ở cái bụng, sự thật bị vạch trần thì chúng ta cũng rất khó biết ai sẽ là con sâu làm rầu nồi canh (ý là kẻ xấu) trong công ty."

"Công ty nào cũng đều sẽ xảy ra những chuyện như vậy, chỉ cần cuối cùng có thể lấy lại được công bằng thì tôi đã cảm thấy rất hài lòng."

"Cảm ơn các cô. Xem ra Tiểu Quý nói không sai, bộ phận hành chính đều là những người đoàn kết rất hoà hảo, hơn nữa lại rất hoà đồng, đương nhiên, ngoại trừ Dương Mỹ Lệ."

Trò chuyện tới đây, trong lòng mọi người đều được thả lỏng rất nhiều, bầu không khí cũng không còn căng thẳng như lúc đầu nữa.

Dừng lại một lúc, Hoàng Phủ Chính đột nhiên lại mỉm cười nói: "Đúng rồi, bởi vì Dương Mỹ Lệ đã bị mất chức, bộ phận hành chính hiện tại giống như đang nằm trong trạng thái Quần Long Vô Thủ (một bầy rồng không có đầu – ở đây có ý nói không có lãnh đạo, không ai quản lý sẽ rất ồn ào, xáo trộn). Từ lâu tôi cũng đã nghe Tiểu Quý nói, tổ trưởng Lưu là

một người lãnh đạo tài ba hiếm có, như vậy hiện tại chức vụ này sẽ giao cho cô ấy đi."

Tổ trưởng Lưu giật mình trừng lớn hai mắt, cô vội vã từ chối nói: "A! Cảm ơn tổng giám đốc nhưng chuyện như vậy vẫn nên để các ban ngành bên trên ra quyết định thôi."

"Tổng giám đốc, xin lỗi vì tôi đã cả gan nói thẳng, nếu như tổ trưởng Lưu không thích hợp để quản lý bộ phận hành chính thì tôi nghĩ sẽ không có ai thích hợp hơn cô ấy."

"Bởi vì cô ấy chín chắn nhất, hơn nữa năng lực làm việc lại rất giỏi, quan trọng nhất chính là cô ấy còn có năng lực lãnh đạo, toàn ngành đều khâm phục cô ấy. Bởi vậy tôi kiến nghị tổng giám đốc nên trực tiếp hạ lệnh cho tổ trưởng Lưu lên làm quản lý chi nhánh."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Ăn Cắp Tác Phẩm (Phần Bảy)

Nghe người này nói một câu, người kia một câu thì tổ trưởng Lưu cũng cảm thấy có chút không tiện. Tuy rằng có câu “không muốn làm tướng quân thì cũng phải làm binh sĩ tốt” nhưng lần này đột nhiên được lên chức nhanh như vậy, cô thực sự cảm thấy bất ngờ. Bởi vậy cô vẫn tương đối cẩn thận đưa ra ý kiến của mình, nói: "Chị biết mọi người đều quan tâm đến chị nhưng đột nhiên được thăng chức nhanh như vậy cũng có chút quá nhanh, hay là nên để một thời gian sau vẫn tốt hơn."

"Tổ trưởng Lưu, lẽ nào chị muốn tận mắt chứng kiến bọn em lại như rắn không đầu sao?" Quý Tiểu Đông cũng cố ý đứng bên cạnh phụ họa nói.

"Không, không, chị tuyệt đối không có ý này, chẳng qua là cảm thấy quá nhanh nên trong lúc nhất thời không thể tin được. Hơn nữa trước đây Dương Mỹ Lệ là quản lý, mà giờ đây chị không chỉ là thay thế vị trí của cô ấy mà còn được tăng thêm một cấp bậc. Điều này làm cho chị cảm thấy mừng vui gấp bội."

Hoàng Phủ Chính cũng biết đối phương chỉ đang tỏ ra khiêm tốn mà thôi nên anh cũng tham gia cổ vũ nói: "Tổ trưởng Lưu, cô quá khiêm tốn rồi. Sở dĩ trước đây Dương Mỹ Lệ làm quản lý là bởi vì tôi vẫn cảm thấy bộ phận hành chính lúc đó cũng không phải là một bộ phận đặc biệt quan trọng. Xin mọi người tha thứ cho tôi vì đã nói thẳng nhưng thực tế là trước đây cái nhìn của tôi là như vậy. Có điều, hiện tại tôi cảm thấy bất luận làm việc ở ngành nào đều có tác dụng của nó, hơn nữa thiếu một ngành cũng

không được. Vì lẽ đó tôi mới quyết định lấy danh hiệu quản lý trả lại cho bộ phận hành chính các cô, hi vọng rằng cô cũng có thể như những bộ phận khác mà đưa bộ phận của mình tiến lên cao, cống hiến hết mình vì tập đoàn Thái Tử. Hiện tại, tổ trưởng Lưu còn muốn từ chối sao?"

"Việc này Thưa tổng giám đốc, cảm ơn mọi người. Vậy tôi cung kính không bằng tuân mệnh."

"Được, vậy chúng ta quyết định như thế đi. Trước tiên cô nhận lệnh thông báo, sau hai tuần, nếu cô không phản đối nữa thì sẽ chính thức kế nhiệm vị trí đó."

"Cảm ơn tổng giám đốc, cũng cảm ơn mọi người."

Sau khi chia sẻ niềm vui sướng với tổ trưởng Lưu, Quý Tiểu Đông đáng yêu giơ tay nhỏ lên tiếng nói: "Tổng giám đốc, em còn có một ý kiến."

"Em nói đi."

"Nếu tổ trưởng Lưu lập tức thăng chức thì chức vụ của tổ trưởng Lưu lúc trước sẽ còn trống. Mà ở phòng hành chánh, em thấy Tiểu Nguyễn và Tiểu Trần cũng rất có tài. Những phương án bị đánh cắp là minh chứng rõ ràng nhất cho năng lực của hai cô ấy. Bởi vậy em có ý kiến rằng chức vị tổ trưởng sẽ do hai người này đảm đương."

Tiểu Nguyễn nghe xong giật mình, cô len lén đưa tay ra nhéo vào bắp đùi của đối phương, đồng thời nhỏ giọng oán giận nói: "Tiểu Quý, cậu sao vậy?"

Hoàng Phủ Chính cũng cười một tràng dài, nói: "Thực ra anh cũng sớm suy nghĩ rồi, chỉ có điều là do em nói ra trước mà thôi. Tổ trưởng Lưu, ở đây cô có quyền lên tiếng, tôi muốn nghe ý kiến của cô."

"Tôi đồng ý trăm phần trăm, vui một mình không bằng mọi người đều vui mà. Với lại, các cô ấy cũng rất có tài, tôi chắc chắn là đồng ý."

"Vậy được rồi, Tiểu Nguyễn, sau này cô chính là tổ trưởng, còn Tiểu Trần chính là tổ phó, các cô phải cùng nhau giúp đỡ tổ trưởng Lưu đấy. À, không, bây giờ phải gọi là quản lý Lưu, phải tranh thủ biểu hiện nhiều hơn trước mặt quản lý Lưu đấy."

"Cảm ơn tổng giám đốc đã đề bạt, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng."

Lần này không khí trong phòng làm việc thật tươi vui, trên gương mặt mọi người đều nở nụ cười vui vẻ vì họ đã đạt được kết thúc hoàn mỹ này.

Một giờ sau, Quý Tiểu Đông in ra bảng thông báo dán trên hành lang công ty.

Sau khi cô đứng phía trước bảng thông báo tỉ mỉ đánh giá một hồi, đang lúc muốn rời đi thì vừa lúc có mấy vị nhân viên nữ đi ngang qua. Các cô ấy cũng nhận ra Quý Tiểu Đông nên sau khi xem thông báo thì họ bắt đầu thầm thì bàn luận.

"Ôi, bộ phận hành chính lại thay đổi người, thông báo cũng không nói lý do tại sao, lẽ nào có chuyện gì hay sao?"

"Ai biết được? Mà tôi không thích cách làm việc âm thầm giấu diếm như thế này, có nguyên nhân gì thì cứ nói rõ ràng. Tuy rằng tôi cũng tin công ty chúng ta sẽ không có những người cố ý phạm lỗi nhưng tại sao không thể công khai về lý do nghỉ việc của mình để nhường chức vụ lại cho người sau chứ?"

"Đúng đấy, tôi cũng không hiểu, có thể là do lãnh đạo cảm thấy không tiện công khai.""Thực sự là không hiểu nổi, rõ ràng là một chuyện tốt mà lại khiến cho mọi người cảm thấy mơ hồ như vậy. Quên đi, không liên quan đến mình, chúng ta đi thôi."

Quý Tiểu Đông chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh, yên lặng không nói gì. Tuy vậy, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy nặng trĩu, sau một lúc lâu cô mới ổn định tâm tình. Dù sao mọi chuyện cũng đã kết thúc tốt đẹp, nếu như lại tính toán quá nhiều chỉ sợ mất cả chì lẫn chài.

Tối hôm đó, Hoàng Phủ Chính đang ăn cơm cùng Quý Tiểu Đông ở bên ngoài.

Vừa mới ngồi xuống không lâu, Quý Tiểu Đông cũng liền phát hiện ra cách đó không xa là Hoàng Phủ Toàn và Uông Mỹ đang cùng ngồi ở bàn bên cạnh.

"Lão đại, anh mau nhìn người bên kia là ai?"

Hoàng Phủ Chính theo ngón tay cô vừa chỉ, quả nhiên thấy hai người vừa ăn vừa nói chuyện.

"Là ba anh và thư ký Uông, bọn họ đều đã về hưu. Vì vậy cũng có thời gian ra ngoài khuây khoả một chút."

"Vừa nãy, khi mới vừa nhìn thấy, em cũng không tin đó là thư ký Uông. Cô ấy vốn hoà đồng, dễ gần như thế có cảm giác giống như là một người mẹ hiền vậy. "

"Cô ấy vốn là một người mẹ, đã gả con gái tới Canada rồi. Tháng trước còn đến thăm con gái mình đấy."

Quý Tiểu Đông tựa như đang thưởng thức một nhân vật thần tượng trong lòng mình. Cô cứ nhìn chăm chăm không chớp mắt nói: "Em biết, ý của em là bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cô ấy đều khiến người khác cảm thấy rất thân thiết, trong công việc cũng giống như thế."

"Thật sao? Nhưng anh và ba anh đều cảm thấy lúc làm việc cô ấy thật mạnh mẽ, thật chín chắn. Thậm chí còn có chút hơi nam tính đấy, có cảm

giác cô ấy sẽ không chịu thua bất kỳ ai."

"Vậy sao? Mỗi người có cái nhìn khác nhau về thư ký Uông. Nói chung em thấy thư ký Uông rất dễ gần. Tuy rằng tiếp xúc không nhiều nhưng em cũng dễ dàng bị cô ấy thu hút bởi nụ cười thân thiết hoà nhã trên môi cô."

"Đó là bởi vì trong mắt em, ai cũng đều là người tốt. Có lẽ trong mắt em chẳng có ai là xấu cả."

"Có thể anh nói đúng nhưng thư ký Uông chắc chắn là người tốt. Anh nhìn nét mặt cô ấy bây giờ đi, rất ôn nhu phải không? Quả thực có cảm giác cô ấy giống như người thân của mình vậy."

Nhìn thấy vẻ mặt đáng yêu của người yêu mình đang say mê nhìn thư ký Uông, Hoàng Phủ Chính cũng cảm thấy buồn cười đồng thời cũng bị sự chân thành của cô làm cho cảm động. Anh ngồi bên cạnh than thở nói: "Thư ký Uông và ba anh đã là bạn thân từ mười mấy năm trước, chỉ cần nhìn thấy một cử chỉ nhỏ của đối phương thì họ cũng đã đoán được đối phương đang nghĩ gì. Nếu cô ấy lại tỏ ra câu nệ và khách khí trước mặt ba anh thì mới là điều lạ lùng đấy. "

"Cũng đúng, bọn họ như bây giờ cũng đủ khiến người ta mơ ước rồi còn gì."

"Tình bạn mười mấy năm khiến em cảm thấy đáng quý sao? Như vậy hai vợ chồng mấy chục năm đầu bạc thì sao đây? Chẳng phải sẽ càng khiến em thêm cảm động?"

"Tình bạn có cái quý của tình bạn, tình yêu có cái đẹp của tình yêu. Mỗi việc mỗi khác, không ai giống ai nhưng chung quy hai điều ấy cũng đều đặc sắc, em thích cả hai. "

"Việc khác anh không dám nói nhưng anh sẽ cố gắng cho em một tình yêu hoàn mỹ, xem như giúp em thực hiện một nửa giấc mơ."

Hai người vừa nói, ánh mắt vừa thể hiện tình cảm mặn nồng, giống như trên thế giới lúc này chỉ còn lại hai người mà thôi.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Em Yêu Anh Sao? (Phần Một)

Một buổi sáng mấy ngày sau đó, Hoàng Phủ Chính đến công ty nhưng không thấy người yêu đang chờ mình như mọi khi. Đây là lần đầu tiên xảy ra tình huống này, lẽ nào cô ấy ngủ quên?

Mắt thấy còn có năm phút đồng hồ thì đến giờ phải đi làm. Tuy rằng trong lòng không muốn thúc giục đối phương nhưng anh vẫn luôn quan tâm cho Quý Tiểu Đông. Vì thế anh gọi điện thoại nhưng đầu dây bên kia đều truyền đến âm thanh chờ đợi nhắc nhở mà không ai tiếp điện thoại. Sau đó mấy phút, Hoàng Phủ Chính lại gọi lại một lần nữa, không biết từ lúc nào, lòng anh đột nhiên hoảng loạn.

Đã đến giờ làm việc, Quý Tiểu Đông vẫn không đến. Bởi vì trong nhà trọ của Quý Tiểu Đông, Hoàng Phủ Chính không có lắp đặt điện thoại cố định nên chỉ có thể liên lạc với cô bằng một cách duy nhất là điện thoại di động.

Một loại linh cảm không lành đột nhiên bao quanh trong đầu Hoàng Phủ Chính, đầu tiên anh đi vào phòng vệ sinh của lầu hai mươi tám, quay về phía nhà cầu nữ gọi to: "Tiểu Quý, em có ở bên trong không?"

Dù la to vài tiếng nhưng vẫn không có bất kỳ âm thanh nào đáp lại anh, Hoàng Phủ Chính lại vội vàng đi tìm thư ký Cung.

Thư ký Cung nhìn thấy khuôn mặt tổng giám đốc lo lắng và bất an xuất hiện ở trước mặt mình thì vội vã đứng lên hỏi: "Tổng giám đốc, chào

buổi sáng, ngài có dặn dò gì sao?"

"Đến giờ này mà Tiểu Quý vẫn chưa đi, làm, vì vậy tôi đến đây xem thử cô ấy có ở chỗ của anh không."

"Không có ở đây thưa tổng giám đốc, ngày hôm nay cô ấy chưa từng tới đây. Sao vậy? Anh tìm cô ấy có việc gì sao?"

"Xưa nay cô ấy chưa từng đến muộn, hơn nữa mỗi ngày đều đến trước tôi. Vậy mà ngày hôm nay không biết vì sao đến bây giờ còn chưa đến công ty, điện thoại di động của cô ấy cũng không ai nghe. Tôi cảm thấy có gì đó không hay xảy ra. "

"Vậy còn có cách nào khác có thể liên lạc được với cô ấy hay không? Ví dụ như chỗ ở của cô ấy hoặc là bạn bè thân thích gì đó."

Chuyện đến nước này, Hoàng Phủ Chính cũng không ngại công khai mối quan hệ thân mật của hai người. Hơn nữa anh cũng tin thư ký Cung không phải loại người không giữ được bí mật của người khác.

"Chỗ ở của cô ấy không có lắp đặt điện thoại cố định, mà trong thành phố này cô ấy cũng không có ai thân quen. Chỉ có cách liên lạc duy nhất là điện thoại di động cho cô ấy."

"Tổng giám đốc, ngài biết cô ấy ở nơi nào sao? Nếu vậy, chúng ta đi đến chỗ ở của cô ấy tìm một chút đi."

"Quên đi, vẫn là một mình tôi đi thôi. Đúng rồi, nếu như cậu thấy cô ấy đến thì hãy lập tức gọi điện thoại cho tôi."

"Được rồi, tôi nhất định sẽ làm thế."

Hoàng Phủ Chính vội vã rời khỏi lầu hai mươi tám, sau đó lại đi tới bộ phận hành chính tìm người nhưng kết quả vẫn như cũ và tay không trở về.

Càng nghĩ, lòng Hoàng Phủ Chính càng hoảng, cuối cùng anh quyết định đến nhà trọ tìm Quý Tiểu Đông.

Một đường chạy xe bay nhanh tới nhà trọ của Quý Tiểu Đông, anh lấy ra chìa khoá muốn mở cửa nhưng phát hiện tay mình đang không ngừng run rẩy, thật vất vả lắm anh mới mở cửa bước vào. Anh vừa hô hoán vừa hoảng hốt chạy vào trong tìm kiếm. Mấy phút sau, anh cũng không thu hoạch được gì nên ảo não đấm mạnh một quyền lên tường nhà.

Quý Tiểu Đông không ở nơi đây, cũng không ở công ty, có khả năng nhất chính là cô ấy đang đi trên đường nhưng nơi này cách tập đoàn Thái tử chỉ có khoảng cách ngắn, đi chưa đến hai mươi phút thì sao Quý Tiểu Đông lại chậm trễ như vậy. Từ khi Quý Tiểu Đông chuyển tới nơi này sống thì một là cô bắt xe buýt đi làm, hai là Hoàng Phủ Chính đưa đón. Vì vậy, chuyện xe buýt bị kẹt xe là chuyện rất hiếm gặp.

Lòng như lửa đốt, Hoàng Phủ Chính lại dùng tốc độ nhanh nhất chạy về công ty.

Thư ký Cung cũng cảm thấy chuyện có vẻ hơi nghiêm trọng, bởi vậy anh vẫn đang chăm chú quan sát tất cả các nhân viên ra vào lầu hai mươi tám. Khi thấy sắc mặt Hoàng Phủ Chính trắng bệch trở về, anh vội vã đưa cho Hoàng Phủ Chính một phong thư chuyển phát nhanh nói: "Tổng giám đốc, đây là thư chuyển phát nhanh gửi cho ngài, lúc này nhân viên đưa tới nói rằng phải do anh ký xác nhận."

"Nhanh đưa cho tôi."

Hoàng Phủ Chính không để ý tới quá nhiều phép tắc, anh lập tức xé bao thư và thấy bên trong chỉ có một tấm giấy nhỏ xíu.

Anh lấy ra xem, trên bề mặt tờ giấy là một nét chữ rất đẹp: "Muốn gặp cô ấy sao? Tới ngay bến tàu Thâm Thủy, nhà kho số mười ba, nhớ rằng

tuyệt đối không nên báo cảnh sát, bằng không anh cứ chờ nhặt xác cô ấy đi."

Lần này đầu óc Hoàng Phủ Chính như muốn nổ tung, thì ra Quý Tiểu Đông bị người ta bắt cóc.

"Tổng giám đốc, xảy ra chuyện gì sao? Tờ giấy viết gì vậy?" "Tiểu Quý đã bị bắt cóc."

Thư ký Cung kêu lên sợ hãi: "A! Có có chuyện như vậy sao?"

"Bọn cướp hẹn tôi gặp mặt, hơn nữa còn không cho báo cảnh sát, tôi sẽ lập tức đến đó xem tình hình. Đúng rồi, điện thoại di động của cậu nhất định phải mở 24/24 phòng khi lúc cần thiết tôi có thể cần sự giúp đỡ của cậu hoặc là yêu cầu báo cảnh sát."

"Tổng giám đốc, để tôi đi cùng anh, đến lúc xuống xe thì anh một mình đi gặp bọn cướp là được rồi. Hay là chúng ta liền lên lút báo cảnh sát, như vậy mới có thể bảo đảm anh và Tiểu Quý được an toàn tuyệt đối."

"Hiện tại chúng ta đang ở thế bị động, mà bọn cướp đang cần mình nên chúng sẽ không dám làm gì đâu, tôi đi một mình là tốt nhất rồi. Cậu yên tâm, quả đấm của tôi không phải không có tác dụng, cậu chỉ cần ở đây chờ lệnh tôi bất cứ lúc nào."

"Nếu không, hay là anh nên thương lượng với tổng giám đốc để đưa ra quyết định cuối cùng đi."

Hoàng Phủ Chính lại vội vã giơ tay lên phủ định nói: "Không, tuyệt đối không nên. Ba tôi đã lớn tuổi, chuyện như vậy vẫn không nên làm phiền đến ông. Một mình tôi cũng sẽ giải quyết tốt chuyện này. "

"Nhưng như vậy sẽ nguy hiểm đến tính mạng."

"Hiện tại Tiểu Quý cũng đang nguy hiểm đến tính mạng, nếu như tôi có thể thay thế vị trí của cô ấy thì tôi cũng cam tâm tình nguyện. "

"Nhưng tổng giám đốc "

"Cậu đừng nói gì nữa, tôi đã quyết định."

Hoàng Phủ Chính cũng nhanh chóng ngăn cản lời nói của thư ký Cung, anh cố chấp xoay người bắt đầu xuất phát.

Nếu bọn cướp biết mình có quan hệ thân mật với Quý Tiểu Đông thì chắc chắn người này đã rất quen thuộc với anh thậm chí là quen thuộc cả với Quý Tiểu Đông. Trong đầu Hoàng Phủ Chính đột nhiên hiện lên ba chữ Dương Mỹ Lệ, lòng anh suy sụp như chìm xuống dưới đáy cốc.

Đúng, rất có khả năng chính là cô ấy.

Hoàng Phủ Chính lập tức lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại nhà Dương Gia Minh.

"Chào bác Dương."

"Chào A Chính. Chuyện về Mỹ Lệ bác thật sự rất xin lỗi, bác cảm thấy không còn mặt mũi nào để gặp cháu và A Toàn nữa."

"Cũng không có chuyện gì, chỉ cần bác không trách cháu vì đã thả tay đuổi việc cô ấy là được."

Ở đầu điện thoại bên kia, Dương Gia Minh vội vã nói: "Nói gì vậy? Hành vi như vậy đã không bị khởi tố là cũng may mắn, lắm rồi. Chút dọ dẫm này vẫn tính là nhẹ nhàng cho nó rồi."

"Chuyện này hãy để cho qua đi. Đúng rồi, hiện giờ Mỹ Lệ có ở nhà không? Cháu muốn hẹn cô ấy ra ngoài ăn bữa cơm."

"Sáng sớm hôm nay nó đã ra ngoài rồi, cũng không biết là đang làm gì. Hay là cháu điện thoại cho nó đi."

Quả nhiên Dương Mỹ Lệ không có ở nhà, điều này cũng chứng minh suy đoán của mình vẫn có phần đúng. Hoàng Phủ Chính thẳng thắn dứt khoát nói: "Dạ được rồi, vậy cháu còn có chút việc bận nên sẽ hẹn cô ấy khi khác vậy."

"Được, hôm nào bác lại hẹn cháu cùng ba cháu ăn cơm."

"Dạ được, cháu sẽ liên lạc lại sau."

Hoàng Phủ Chính cũng thật nhanh cúp điện thoại, trong đầu càng thêm chắc chắn điều mình suy đoán. Còn Dương Gia Minh cảm thấy lờ mờ, nếu như nói Hoàng Phủ Chính thật sự có ý mời con gái của mình ăn cơm thì sao cậu ta lại không trực tiếp gọi điện thoại cho nó mà lại điện thoại đến hỏi mình đây? Thật là khó hiểu.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Em Yêu Anh Sao? (Phần Hai)

Sau khi lên xe, đầu tiên Hoàng Phủ Chính buộc chặt đai an toàn, xe như viên đạn nhanh chóng bay ra ngoài hướng về bến tàu Thâm Thủy chạy như điên.

Bởi đường xá xa xôi, chờ đến khi Hoàng Phủ Chính đến đó đã là hơn một giờ sau đó rồi. Sau khi xe dừng lại, anh liền hướng bãi đậu xe công nhân viên hỏi thăm cách đi đến nhà kho số mười ba như thế nào.

"Nhà kho số mười ba? Anh nhớ không lầm chứ? Nơi này có hai mươi nhà kho cũng đã lâu năm không tu sửa, đã bỏ hoang từ lâu lắm rồi."

"Bỏ hoang? Vậy có khả năng tôi đã nhớ nhầm, cảm ơn anh."

Hoàng Phủ Chính không dám kiên trì nói mình muốn tìm nhà kho số mười ba để tránh khỏi người ta nghi ngờ. Anh căn cứ men theo con đường ở bến tàu, hơn mười phút sau, rốt cục nhà kho số mười ba cũng xuất hiện trước mặt anh.

Như lời người nhân viên kia nói, nhà kho đã sớm bị bỏ hoang. Hơn nữa, bởi vì cũng có rất ít người lui tới nơi này nên quanh đây cỏ dại mọc rậm rạp, bốn phía đều lặng lẽ như tờ.

Đầu tiên Hoàng Phủ Chính nhìn xung quanh một chút, tỉ mỉ phân tích phương hướng gần nhất rồi sau đó mới cẩn thận đi theo hướng ra cửa kho hàng.

Có thể là tiếng bước chân của anh gây nên sự chú ý cho những người bên trong, rất nhanh từ trong kho hàng có một người dáng thấp bé bước ra. Người đàn ông trung niên vừa đen lại có thân thể tráng kiện, xem ra hẳn là dân công. (Người công dân làm nghĩa vụ lao động chân tay trong thời gian quy định, ví dụ như đoàn dân công đắp đê....)

"Anh là ai? Tới nơi này làm gì?"

"Tôi tên là Hoàng Phủ Chính, tới nơi này tìm người."

"Vào đi, chúng tôi chờ anh đã rất lâu rồi."

Hoàng Phủ Chính không nói lời nào, bước theo sau người đàn ông đi vào.

Anh vừa bước vào nhà kho tối tăm ẩm thấp thì một cây dao găm liền được phóng ra lao xuống lưng anh. Theo bản năng, khi thấy ánh sáng lóe lên, Hoàng Phủ Chính nghiêng người đồng thời cũng dùng tay trái bẻ quặt bàn tay đang cầm dao của đối phương khiến anh ta đánh rơi cây dao xuống đất. Hơn nữa, anh còn dùng một cước đánh ngã đối phương làm anh ta té nằm trên mặt đất.

Trong nhà kho, Hoàng Phủ chính cũng nhận thấy có một nửa bị trống còn một nửa chất đầy bao cát và đồng nát sắt vụn. Mà người bị anh quật ngã xuống đất chính là một người thiếu niên còn trẻ, cậu ta cũng đang dùng sức đỡ eo muốn bò dậy.

Hoàng Phủ Chính vừa muốn tiến lên đá, văng cây dao đang nằm trên mặt đất kia thì người đàn ông trung niên lúc đầu dẫn anh bước vào quay đầu lại lạnh lùng mở miệng nói: "Tốt nhất anh nên phối hợp một chút, bằng không đừng mong muốn nhìn thấy được người phụ nữ của mình."

"Cô ấy đang ở đâu? Mau thả cô ấy ra."

"Đương nhiên cô ấy không ở đây, nếu muốn gặp cô ấy thì phải ngoan ngoãn nghe lời tôi. Tôi nghe nói anh đánh nhau rất giỏi, đúng không? Anh thật sự không báo cảnh sát mà chỉ đến một mình thôi chứ?"

"Nếu anh đã biết tất cả mọi chuyện, như vậy có yêu cầu gì cứ việc nói thẳng đi."

"Đầu tiên tôi muốn nói rõ, tôi và các anh em tôi không thù không oán với anh. Sở dĩ tôi bắt người phụ nữ của anh hoàn toàn là bởi vì đã nhận tiền của người khác rồi cho nên mới không thể không làm thế. Đại ca của chúng tôi nói trước đây anh có xuất thân làm lính, công phu tuyệt vời nhưng vì để tránh chuyện song phương xảy ra tranh chấp không đáng có nên chúng tôi yêu cầu anh nên để chúng tôi trói chặt tay chân, sau đó mới dẫn anh đi gặp người phụ nữ của anh. "

Hoàng Phủ Chính đứng khoanh tay, không phản đối nói: "Hừ, anh cảm thấy tôi sẽ đồng ý không?"

"Sẽ đồng ý thôi, trừ phi anh không muốn gặp cô ấy, hoặc là có lòng tin có thể đánh thắng được tất cả các anh em tôi ở đây."

Người đàn ông trung niên vỗ tay một cái, đột nhiên từ nhà kho xuất hiện những đỉnh đầu khác. Sau đó là mười mấy thanh niên vai u thịt bắp, mỗi người đều có dáng vẻ như hung thần ác sát, trong tay còn cầm côn, dao, gậy gộc.

"Anh cho rằng tôi sẽ sợ đám người ô hợp này?"

"Có thể là không sợ nhưng anh có thể đánh thắng được chúng tôi sao? Coi như thật sự có thể thì người đàn bà của anh lại không ở nơi này, không có điện thoại của tôi thông báo thì anh cũng đừng nghĩ được gặp lại cô ấy."

"Vậy tôi cũng phải thử một chút xem, là anh mạnh miệng hay là quả đấm của tôi mạnh."

Hoàng Phủ Chính bước nhanh xông lên phía trước, người đàn ông trung niên vừa thấy tình huống không ổn thì vội vã rút ra dao găm bên hông, còn chưa kịp đâm thì đã bị một cước đá rơi xuống. Lúc này hết thấy bọn cướp đều vọt lên, bọn họ vây quanh Hoàng Phủ Chính đánh lung tung chém loạn xạ.

Còn Hoàng Phủ Chính, anh thậm chí không có thời gian cời bỏ bộ âu phục. Đầu tiên anh nghiêng người tránh thoát một thiết côn thật dài, chân trái bước lên một bước bắt lấy cánh tay của đối phương bẻ quặt ra phía sau lưng, đồng thời đem thân thể của anh ta hướng trên đầu gối của mình đánh tới. Đột nhiên nhìn thấy trước mắt lại xuất hiện một đường dao sáng loáng, cách trán mình chỉ khoảng một hai thước. Trong thời khắc nguy cấp đó, anh cũng nhanh chóng thả tay đang nắm côn mà quỳ gối xuống, dùng chân quét một đường dài khiến bọn cướp lui về phía sau. Sau đó anh mạnh mẽ đứng dậy, nhìn thấy một trong số bọn chúng đang tiếp tục cầm dao thì anh nhanh nhẹn xông tới một cước đạp trên cổ tay của anh ta. Lúc này trong kho hàng nhất thời vang lên âm thanh thống thiết kêu gào như tiếng giết lợn từ lò mổ nào đó.

Cũng không lâu lắm, Hoàng Phủ Chính lại rõ ràng chiếm thế thượng phong, anh đem một tên vô lại đá vào tường, lại dùng một quyền chí mạng đánh ngay vào giữa mũi của một tên khác, máu tươi tung toé rơi vãi trên mặt anh ta, có vài giọt còn dính đầy trên mắt phải của anh ta.

Thừa dịp anh cúi đầu lau máu dính trên người mình, bọn cướp còn lại nắm lấy cơ hội duy nhất, lại nhào tới. Rất nhanh sau đó, vai phải của Hoàng Phủ Chính nặng nề rung lên, đau đớn khó nhịn khiến anh như bị động nổi lên lửa giận. Anh xoay người một tay đỡ đòn tập kích từ bên vai trái, còn tay phải như vô tình rơi vào quai hàm trên của đối phương. Một ngụm máu tươi phụt ra từ miệng cậu ta, tiếp đó là chiếc răng cũng theo đó bay ra ngoài.

Một giây sau, thiết côn tàn nhẫn đánh vào đùi Hoàng Phủ Chính, thành công khiến anh ngã quỵ một chân trên mặt đất. Sau đó thiết côn tiếp theo lại nhắm trên đầu anh mà đánh tới. Rốt cục không còn chịu đựng nổi nữa, anh khụy xuống bất tỉnh.

Không biết qua bao lâu, chờ lúc Hoàng Phủ Chính tỉnh lại thì phát hiện mình đã bị trói cả tay chân rồi. Anh thử hoạt động gân cốt, cả người đều đau nhức khiến anh không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Đứng ở trước mặt anh, người đàn ông trung niên hừ hừ nói: "Quả nhiên anh rất giỏi trong việc đánh nhau, mười mấy anh em của, tôi đều bị thương. Xem ra số tiền lần này cũng không phải kiếm được một cách dễ dàng như vậy."

"Ít nói nhảm đi, nhanh gọi điện thoại cho đại ca của anh đi, gọi người đó đến đây gặp tôi."

"Tôi đã điện thoại rồi, chẳng mấy chốc cô ấy sẽ đến. Nhóc con, tôi cho cậu biết, nếu như lát nữa cô ấy không nói gì thì chuyện ngày hôm nay tôi nhất định không để yên. Tôi muốn đâm mấy lỗ thủng trên người cậu để trả thù cho anh em chúng tôi."

"Nếu có dũng khí thì cứ việc, còn không cũng chỉ là kẻ khốn kiếp."

Người đàn ông trung niên chỉ vào khuôn mặt của Hoàng Phủ Chính vừa muốn nói gì nhưng đột nhiên từ nhà kho có một đỉnh đầu khác lại có tiếng bước chân vội vã. Ông không thể làm gì khác hơn là dừng lại, xoay người nghênh tiếp.

Hoàng Phủ Chính nghiêng đầu sang chỗ khác, tầm mắt anh lướt qua vai của người đàn ông trung niên. Rốt cục anh nhìn thấy một người phụ nữ từng bước một đi tới, quả nhiên chính là Dương Mỹ Lệ.

Nhìn thấy thân thể Hoàng Phủ Chính đầy những vết thương, âu phục trên người cũng toàn là nếp nhăn thì cô vội vã bước lên, cũng tiện thể ngồi chồm hồm xuống xoa xoa khuôn mặt của Hoàng Phủ Chính đau lòng hỏi: "A Chính, ai đã đánh anh ra nông nỗi này vậy?"

"Đại ca, chúng tôi cũng không muốn đánh anh ta nhưng anh ta không chịu để yên cho chúng tôi trói. Hơn nữa là do anh ta động thủ trước nên chúng tôi mới đánh trả lại."

"Các anh muốn chết sao? Ai nói các anh đánh anh ấy? Hơn nữa đánh anh ấy tới tởm đến như vậy, các anh có muốn tôi trả tiền không?"

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Em Yêu Anh Sao? (Phần Ba)

Edit: Sóc Là Ta

"Bây giờ cô không cho chúng tôi làm anh ta bị thương nhưng anh ta đã đánh trọng thương nhiều anh em của chúng tôi. Trước khi đồng ý giao kèo, cô cũng đã nói không được ra tay với anh ta nhưng ai biết anh ta lại đánh nhau giỏi như vậy?"

Dương Mỹ Lệ cũng không tiếp tục để ý người đàn ông trung niên nữa, cô quay đầu lại vội vã cuống cuống hỏi: "A Chính, giờ anh thế nào rồi? Vẫn khoẻ chứ?"

"Anh còn chưa chết được đâu. Mỹ Lệ, tại sao em lại muốn bắt cóc Tiểu Quý?"

"Chúng ta đừng đề cập tới người phụ nữ kia nữa, trước tiên em dẫn anh đi bác sĩ khám, có được hay không?"

"Tiểu Quý đâu? Cô ấy đi thì anh đi, cô ấy không đi thì anh cũng không đi."

"Tại sao anh lại quan tâm cô ấy như vậy? Cô ấy có gì tốt để anh làm như vậy?"

Hoàng Phủ Chính nhìn chăm chăm vào Dương Mỹ Lệ, bộ dạng bình thản trông thật đáng sợ, cũng gần từng câu từng chữ nói: "Vì...anh...yêu..."

cô ấy."

"Vậy còn em? Em yêu anh, vậy làm cách nào em mới có thể nắm giữ được anh?"

"Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, chắc đạo lý này em cũng nên hiểu rõ."

"Em không rõ. Em một chút cũng không rõ. Trước kia không có cô ấy thì không phải chúng ta vẫn rất vui vẻ đó sao? "

"Đã từng là như vậy nhưng anh không yêu em. Anh chỉ yêu cô ấy thôi."

Sau khi nghe xong, gương mặt xinh đẹp của Dương Mỹ Lệ bị phần nộ che lấp, ánh mắt cô có chút ướt át, giọng nói cũng bắt đầu kích động: "Không! Không thể! Nhất định em sẽ khiến người phụ nữ kia rơi xuống dòng nước sâu để anh không còn mê mẩn cô ta nữa."

"Mỹ Lệ, em muốn đi đâu? Mau thả anh và Tiểu Quý ra. Anh làm gì cũng không liên quan đến cô ấy."

"Thả anh ra sao? Đương nhiên là có thể nhưng anh phải đồng ý kết hôn với em."

Đối mặt với yêu cầu thẳng thừng như thế, Hoàng Phủ Chính đã có thể chứng thực rằng hành động của Dương Mỹ Lệ hoàn toàn là vì quá yêu mà ra. Loại phụ nữ này hoặc là ngốc đến mức ngây thơ, hoặc là tàn nhẫn đến mức bệnh hoạn. Anh cố gắng ôn nhu làm dịu nói: "Trước tiên em dẫn Tiểu Quý đến để anh gặp cô ấy một chút. Anh muốn xem cô ấy có sao không rồi sau đó lại nói chuyện."

"Thật sao?"

"Nhanh lên một chút."

Dương Mỹ Lệ vui vẻ quay đầu lại nhìn về bên kia nhà kho lại ra lệnh nói: "Dẫn cô ấy đến đây."

Rất nhanh sau đó, Quý Tiểu Đông với hai tay bị trói ở phía sau, bị xô đẩy xuất hiện từ bao cát phía sau. Thời điểm cô nhìn thấy Hoàng Phủ Chính cũng bị trói thì cũng muốn xông lên giải vây nhưng lại bị bọn cướp ở phía sau kéo lại. Cô cũng muốn mở miệng nói chuyện nhưng cũng bởi vì trong miệng bị nhét vải bông mà chỉ có thể phát ra vài tiếng “ừm...ừm” mơ hồ không rõ.

Cho đến khi Hoàng Phủ Chính tận mắt nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của cô bị sưng đỏ một mảng, cũng hiểu rõ là cô đã từng bị bọn chúng đánh để thành bộ dáng này. Anh đau lòng vô hạn, lòng anh đau đớn, trái tim như bị chảy máu nhưng lại không thể làm gì, vội vã hét lớn: "Em không sao chứ?"

Trên gương mặt Quý Tiểu Đông đột nhiên chảy xuống một chuỗi nước mắt óng ánh. Tuy rằng cô cũng đã từng vô số lần tưởng tượng đến cảnh Hoàng Phủ Chính tới cứu mình nhưng cô tuyệt đối không mong muốn nhìn thấy tình cảnh như lúc này. Hiện giờ cô không thể nói chuyện được nên chỉ chua xót lắc mạnh đầu qua lại.

"Tại sao các người đánh cô ấy để thành ra như vậy? Mau thả cô ấy ra."
"

"Người phụ nữ này muốn tự tìm cái chết. Ban đầu em còn chưa muốn tính toán gì với cô ta, lại còn tiến cử cô ta vào công ty làm. Vậy mà, đã không báo đáp thì thôi lại còn dám giành đàn ông với em. Nếu như cô ta quang minh chính đại cướp anh từ tay em thì cũng không sao nhưng cô ấy lại dùng cách thức cướp đi người yêu sau lưng em. Anh nói một người phụ nữ như vậy có đáng bị đánh hay không? "

"Ngày đó, anh đã từng nói với em, việc này không gọi là tấn công có ác ý mà là em đang thật sự phạm sai lầm."

"Dù em có phạm sai lầm thì rõ ràng cũng không liên quan đến cô ấy. Cô ấy dựa vào cái gì mà muốn quản việc không đâu? Cô ấy làm như vậy chính là muốn chứng minh mình cao thượng hay sao?"

Hoàng Phủ Chính nhẹ nhàng lắc đầu, một mặt thương tiếc mà nhìn Dương Mỹ Lệ nhưng cuối cùng vẫn cứ kiên nhẫn giải thích nói: "Tuy rằng anh không hy vọng trong công ty có chuyện không hay xảy ra khiến người khác thù hằn lẫn nhau. Thế nhưng nếu chuyện đã xảy ra thì anh cũng muốn biết sự thật. Và anh cũng rất cảm ơn Tiểu Quý vì cô ấy đã dũng cảm đứng ra báo cáo.""Đương nhiên anh sẽ cảm tạ cô ấy rồi, thế nhưng còn em thì sao? Em hận không thể giết cô ấy ngay tức khắc được đấy."

"Đừng như vậy, Mỹ Lệ, em đang là kẻ phạm tội càng chạy càng xa, mau tỉnh lại đi. Hãy lập tức thả bọn anh ra, anh sẽ bảo đảm không truy cứu chuyện này nữa."

"Thật không? Nhưng vừa nãy không phải anh mới vừa nói sẽ kết hôn với em mà?"

Quý Tiểu Đông nghe đến đây nhất thời tròng lớn đôi mắt đẹp. Cô giãy giụa muốn chạy đến bên cạnh Hoàng Phủ Chính nhưng cuối cùng vẫn bị tên cướp mạnh mẽ chặt chẽ lôi kéo không tha.

"Anh chưa từng nói sẽ đồng ý. Anh chỉ nói là sẽ suy nghĩ kỹ về chuyện này."

"Vậy anh cứ tiếp tục suy nghĩ đi, bây giờ em cũng không vội. Khi nào anh đồng ý kết hôn thì lúc đó em sẽ thả người."

"Nếu như anh không đồng ý?"

Dương Mỹ Lệ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt người đàn ông mình yêu say đắm thế nhưng vẫn không sao tìm được một chút dấu vết đùa giỡn nào. Cô cũng quật cường trả lời: "Không đồng ý? Vậy trước hết em sẽ giết cô ấy và sau đó sẽ đến phiên anh."

"Dương Mỹ Lệ, em không thể làm như vậy."

"Anh làm gì mà nói chuyện lớn tiếng với em như vậy? Từ nhỏ đến lớn, em sống sung túc, được đối xử như một công chúa, đi đến đâu cũng có kẻ chào đón nghênh tiếp. Còn anh, tại sao lại thờ ơ, cũng chẳng tỏ ra động lòng? Cho rằng anh không yêu em đi nhưng tại sao anh lại yêu một đứa con gái không tiền, không nhà cửa, không người thân lại không có bất kỳ bản lĩnh như vậy?"

"Đúng là cô ấy không có gì nhưng anh yêu cô ấy."

"Anh xác định hiện tại anh rất yêu cô ấy?"

Hoàng Phủ Chính trả lời chắc chắn như sấm bên tai: "Đương nhiên!"

"Thậm chí cô ấy bị em sai vài người đàn ông cùng nhau sỉ nhục cô ấy thì anh cũng sẽ không sao?"

"Cái gì? Em lặp lại lần nữa."

"Em nói đêm qua em đã mời vài tên cùng cô ấy lăn lộn trên đất. Bởi vậy lúc này anh không thấy đáng vẻ cô ấy như hoa tàn bại liễu sao? Người phụ nữ như vậy, anh vẫn muốn sao?"

Quý Tiểu Đông đau xót đón nhận ánh mắt của Hoàng Phủ Chính. Ánh mắt cô ghen ngào, không ngừng lắc đầu. Giờ phút này trông cô không còn diễm đạm đáng yêu, cũng hoàn toàn không còn sức sống thanh xuân như lúc trước nữa.

Như thiên lôi trực tiếp giáng xuống một đòn nặng nề xuống Die nd da n****Sóc****Là****Ta****l e q uu ydo n, đầu mình, Hoàng Phủ Chính kích động đến nỗi vội vã giãy giụa muốn đứng lên. Thế nhưng do tay chân bị trói, thêm vào đó anh đang dùng sức quá mạnh nên trọng tâm bất ổn, ngã rầm dưới đất.

Dương Mỹ Lệ cũng vội vã chạy tới muốn đỡ anh dậy nhưng thân thể của Hoàng Phủ Chính quá nặng. Cô cố gắng mấy lần vẫn không thành công, lại nhìn thấy hai chân của anh bị cột chặt, cô lại vội vã quỳ xuống gỡ dây thừng ra.

Người đàn ông trung niên liền vội vàng tiến lên ngăn cản nói: "Lão đại, không thể làm vậy. Anh ấy rất giỏi võ công, nếu như mở dây trói thì sẽ rất nguy hiểm."

"Anh yên tâm, tôi cũng không ngờ như vậy, chỉ mở dây trói ở chân ra để anh ấy đứng lên mà thôi."

Hoàng Phủ Chính được Dương Mỹ Lệ cởi trói, cuối cùng cũng có thể đứng lên nhưng hai tay vẫn bị trói như cũ. Anh cố ý dùng vai phải đung chạm vào Dương Mỹ Lệ, tiếp theo lại nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng nói: "Sao em dám làm vậy với cô ấy?"

"Sao anh không hỏi tại sao cô ấy dám làm như vậy với em? Dám giành đàn ông với em thì chỉ có một kết quả là chết."

"Mỹ Lệ, anh thật không ngờ em sẽ biến thành bộ dáng này. Hết lần này đến lần khác, anh đã cho em rất nhiều cơ hội nhưng em không chỉ không biết hối lỗi mà còn cố tình vi phạm mà lỗi lầm càng ngày càng nghiêm trọng. Anh thề món nợ này em nhất định phải trả giá."

"Vậy anh làm gì em? Cũng đi tìm mười mấy tên đàn ông sỉ nhục em sao? Em dám đánh cuộc, anh sẽ không làm như vậy. Bởi vì anh vẫn cảm thấy mình thiếu nợ em, vì lẽ đó bất luận em làm gì thì anh đều sẽ tha thứ."

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Em Yêu Anh Sao? (Phần Bốn)

"Em lại còn có thể ở nơi này nói chuyện viễn vông?"

Dương Mỹ Lệ dù bận nhưng vẫn ung dung dùng tay buộc lại mái tóc vốn tỉ mỉ của mình lại, tràn đầy tự tin nói: "Không phải sao? A Chính, em quá hiểu anh. Bởi vì anh không thể yêu em được nên anh cũng đã nhiều lần nhân nhượng cho những hành động sai trái của em trong công ty. Từ chuyện lần trước, khi em hãm hại Tiểu Quý thì em cũng đã biết rồi. Hơn nữa lần này em trộm tác phẩm của người khác, chuyện nghiêm trọng như vậy mà anh cũng không báo công an, chỉ đuổi việc em mà thôi. Lẽ nào anh dám nói anh không phải do cảm thấy trong lòng hổ thẹn nên mới làm vậy?"

"Chính xác là anh cũng muốn dùng cách nào đó để không muốn em bồi thường. Thế nhưng việc này cũng không có nghĩa là anh có chút gì đó thích em."

Đứng xa khoảng cách cỡ mấy mét, Quý Tiểu Đông vẫn nghe được rõ ràng lời Hoàng Phủ Chính nói. Cô vốn cho rằng Hoàng Phủ Chính sẽ mạnh mẽ đưa ra lời phản bác nhưng thật ngoài ý muốn của cô, anh lại thừa nhận. Rốt cuộc, anh hết lòng khoan dung chỉ bởi vì cảm thấy hổ thẹn trong lòng sao?

"Anh không yêu em cũng không sao nhưng hiện tại anh vẫn sẽ yêu cô ấy sao?"

"Có yêu cô ấy hay không là chuyện của anh. Anh cảnh cáo em, nếu như lời em vừa nói đều là sự thật thì anh nhất định sẽ khiến em nợ máu trả bằng máu."

"Anh muốn làm gì em? Chỉ bằng bộ dáng này, anh nghĩ sẽ cứu được cô ấy sao? Ha ha, biết như thế thì đêm qua em nên quay video lại để anh thưởng thức những màn đặc sắc sống động của cô ấy rồi."

"Em đúng là một người phụ nữ ác độc, anh ước gì chưa hề quen biết em."

Dương Mỹ Lệ cũng tàn nhẫn nói: "Nếu như có thể, em cũng tình nguyện chưa từng quen biết anh. Chính là bởi vì có anh, còn có người phụ nữ đề tiện này nên người ta chỉ còn thấy vầng sáng hào quang chung quanh cô ấy mà thôi. Nếu như em không chiếm được anh thì em sẽ tìm đủ mọi cách để tiêu diệt anh."

"Em điên rồi, em hoàn toàn là một người điên."

"Lần này là cơ hội cuối cùng của anh, tóm lại anh có đồng ý kết hôn với em hay không?"

Tuy rằng trong lòng sớm thầm nhủ rằng: không muốn, thế nhưng trong tình huống như vậy, một khi đắc tội với người phụ nữ điên này thì cũng không có bất kỳ chỗ nào tốt. Hơn nữa còn có khả năng vì mình mà lại khiến Quý Tiểu Đông càng bị tổn thương, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng.

Vừa nghĩ tới Quý Tiểu Đông, nghĩ đến người yêu vô tội, viên mắt Hoàng Phủ Chính lập tức tuôn ra một tầng hơi nước. Anh ngẩng đầu lên nhìn sang, phát hiện đôi mắt Quý Tiểu Đông cũng ướm át chăm chú nhìn mình. Biểu hiện như vậy cũng chứng tỏ cô đang sợ hãi, bị thương, cũng có cổ vũ.

"Anh sẽ đồng ý với điều kiện em thả bọn anh trở về an toàn."

"Anh tưởng em là đứa con nít ba tuổi à? Bây giờ anh lập tức theo em về nhà lấy hộ khẩu để làm giấy chứng nhận kết hôn, sau đó em sẽ thả người phụ nữ này."

Quý Tiểu Đông nghe xong, vội vã nghẹn ngào muốn nhắc nhở Hoàng Phủ Chính không nên đáp ứng. Đột nhiên, Dương Mỹ Lệ lại quay đầu lại đi lên phía trước hướng về phía khuôn mặt nhỏ của cô tàn nhẫn tát vào má cô, đồng thời dùng giọng nói như dao sắc nhọn cảnh cáo nói: "Nếu như cô còn dám nói thêm tiếng nào nữa thì tôi sẽ cắt đứt cổ họng của cô."

Hoàng Phủ Chính vội vã xông lên ngăn chặn hành động của Dương Mỹ Lệ, trên mặt của anh tràn ngập đau lòng, giọng nói có chút run rẩy hỏi: "Thế nào? Có đau hay không?"

Dương Mỹ Lệ bị đụng phải suýt chút nữa ngã xuống đất, may là bên cạnh có một tên cướp đúng lúc đưa tay ra đỡ lấy cô. Cô một mặt tức giận, quay đầu lại nhìn thấy từng luồng từng luồng nước mắt trong suốt không ngừng từ khoé mắt của Quý Tiểu Đông dâng lên, cô đột nhiên lại đặc ý cười nói: "Anh rất đau lòng, đúng không? Xem ra nếu như em không triệt để phá huỷ cô ta thì anh mãi mãi vẫn sẽ nhớ nhung, có đúng hay không?"

"Mỹ Lệ, anh cảnh cáo em không được làm như thế, bằng không anh sẽ khiến em trả giá thật lớn."

"Hừ, em nói rồi, hoặc là anh kết hôn với em, hoặc là hai người đều bị chết dưới tay em. Được rồi, để cho công bằng, em sẽ cho hai người một cơ hội, ngược lại em muốn xem tình cảm hai người sâu đậm bao nhiêu, cảm tình có bao nhiêu động lòng."

Dương Mỹ Lệ ra hiệu cho bọn cướp hai bên nói: "Các anh mau chăm sóc tốt cho hai người bọn họ."

Bọn cướp như hổ như sói vọt tới bên cạnh Hoàng Phủ Chính và Quý Tiểu Đông, muốn bẻ quặt đôi tay họ ra phía sau. Thế nhưng bọn họ cũng

hoàn toàn kiêng nể Hoàng Phủ Chính nên chỉ đẩy anh bên tường, những người còn lại đứng ở phía ngoài theo dõi anh, chỉ lo anh sẽ có bất kỳ hành động đột nhiên tập kích nào.

Dương Mỹ Lệ lại đi tới cửa sau, từ phía sau bao cát ôm ra một con thỏ trắng nhỏ. Tất cả mọi người đều nhìn cô ta chăm chăm không chớp mắt, không biết rốt cuộc cô ta muốn làm gì.

Cô lại đi trở về trong kho hàng tới một cái bàn hư cũ trước, từ túi xách lấy ra một bình nước suối và hai chiếc ly dùng một lần. Đầu tiên là cho chút nước đổ vào ly, sau đó dùng bình nước khoáng lúc này để ngã lên trên. Tiếp theo lại từ trong túi xách lấy ra thêm một chiếc bình nhỏ bằng ngón tay, dùng kẹp gấp ra một viên màu đen bỏ vào trong bình. Rất nhanh sau đó, viên thuốc màu đen hoà lẫn vào nước nhưng màu sắc cũng không thay đổi mấy.

"Đây là nọc độc xà lấy từ hắc Mamba bên trong có chứa chất độc tinh túy nhất. Không cần tôi giới thiệu nhiều, tin chắc mọi người đều biết về độc của nó. Như vậy đi, hiện tại tôi sẽ để chúng ta mở mang kiến thức một chút về uy lực nọc độc của nó."

Dương Mỹ Lệ lại dùng cái kẹp gấp lên nắp bình, sau đó lại đưa đến cho chú thỏ trắng nhỏ vừa khát vừa đói kia. Cô lại dùng một cành cây nhỏ chắn ngang miệng của nó, lại không chút lưu tình đổ chất độc thẳng vào miệng nó.

Hầu như chưa đến một giây sau, chú thỏ trắng lúc trước còn uể oải mà đột nhiên cuồng nhảy lên. Bốn chân lập tức duỗi ra, hai chân trước muốn gãi cổ họng của chính mình nhưng chỉ có thể cào rách da, lông cũng rụng xuống rất nhiều, vết máu loang lổ lên nhưng nó vẫn không có ý dừng lại. Nó lại tiếp tục nhảy lên một bên giống như không biết đau đớn cầm lấy cổ họng. Hơn mười giây sau, tứ chi cứng ngắc nó rốt cục ngã xuống đất.

Quý Tiểu Đông không dám tin nhìn diễn biến của thỏ trắng nhỏ đáng yêu kia, đôi mắt to tràn ngập hoảng sợ. Vào mấy giây cuối cùng trước khi kết thúc sinh mệnh nhỏ của mình, hai chân trước của nó vẫn cố gắng quẫy đạp như muốn thăm dò, giống như còn muốn gãi cổ họng của chính mình. Cuối cùng vì độc tính quá mạnh nên động tác của nó vĩnh viễn ngừng lại.

"Biết không? Chỉ cần một viên thuốc như thế, chỉ cần mười giọt nọc độc đó thôi cũng sẽ lấy đi tính mạng của một người trưởng thành. Các người có muốn giống như chú thỏ nhỏ kia không? "

Khuôn mặt của tất cả bọn cướp ở đây hoàn toàn trắng bệch, Quý Tiểu Đông cũng bởi vì sợ hãi vạn phần mà bắt đầu co rụt về phía sau. Còn Hoàng Phủ Chính tuy rằng trên mặt vẫn còn duy trì nét bình tĩnh nhưng khi anh nhếch môi mỏng cho thấy được nội tâm cũng đang mâu thuẫn.

Dương Mỹ Lệ lại phân biệt gấp hai viên thuốc bỏ vào hai cái trong ly, thả kẹp xuống, sau đó cô ta lại vỗ tay nói: "Đây là hai ly nước, tôi cố ý chuẩn bị cho đôi uyên ương các người. Nhớ lời tôi đã từng nói, hoặc là người phụ nữ này phải chết, hoặc là hai người cùng chết. Các người hãy quyết định đi."

Quý Tiểu Đông sợ đến nỗi nước mắt rơi như mưa, thậm chí cô ngã rầm một cái, quỳ xuống trước mặt Dương Mỹ Lệ, dùng ánh mắt khổ sở cầu xin.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Em Yêu Anh Sao? (Phần Năm)

"Mấy ngày nay, sau khi bị đuổi việc, cô biết tôi làm gì không? Đương nhiên là suy nghĩ ra cái chết nào đẹp nhất cho cô. Cùng là phụ nữ, tôi cũng không muốn nhìn thấy cô với dáng vẻ máu me đầm đìa nên cuối cùng tôi quyết định sẽ để cô uống thuốc độc. Cô thấy kiểu chết này có đủ đẹp chưa?"

Nhìn thấy Quý Tiểu Đông cứ liên tục lắc đầu, Dương Mỹ Lệ lại bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: "Đúng rồi, cô ở đây cứ nhìn lâu như vậy mà chẳng hề nói một câu, hay là trước khi chết tôi nên từ bi cho cô nói một lời. Cô không được mở miệng mắng người nha, bằng không tôi sẽ để cô chết thảm hại hơn nữa."

Sau khi đã cảnh cáo, Dương Mỹ Lệ dùng sức bỏ miếng vải bông trong miệng Quý Tiểu Đông ra. Còn Quý Tiểu Đông liên tiếp ho khụ khụ đến mấy lần, cổ họng cô đau thắt có cảm giác dây thanh quản cũng bị mất đi rồi.

Hoàng Phủ Chính cũng không dám manh động, chỉ lo sẽ chọc nữ ác ma Dương Mỹ Lệ càng nổi lên thú tính hơn. Anh không thể làm gì khác hơn là duy trì tư thế bất động, giọng nói cũng thân thiết hỏi: "Tiểu Quý, em thế nào rồi?"

"Em....." Quý Tiểu Đông không thể tin được giọng nói của mình khàn khàn đến đáng sợ, hơn nữa nghe ra cũng già nua rất nhiều.

"Em nói một câu có được hay không? Có phải là trong người khó chịu?"

"Em vẫn ổn, anh đừng lo lắng. Anh thế nào rồi? Em thấy hình như anh đang bị thương."

"Không sao, thân thể anh vẫn khỏe,,chỉ bị thương ngoài da một chút thôi."

Quý Tiểu Đông muốn mỉm cười với Hoàng Phủ Chính để anh yên tâm nhưng cô vừa cười, đôi mắt lại ngấn lệ. Sau đó rất nhanh nước mắt cũng không ngừng tuôn ra.

Dương Mỹ Lệ đứng bên cạnh trông thấy cảnh này, vừa lắc đầu không phản đối nói: "Chà chà, tình cảm của các người như núi cao biển sâu không gì sánh bằng. Hiện tại lại đang tâm sự với nhau sao? Hay các người đã chuẩn bị để cùng nhau đi xuống địa ngục?"

"Mỹ Lệ, mau thả chúng tôi ra."

"Em sẽ thả anh nhưng người phụ nữ này thì không được. Cô ấy phải chết."

"Không, anh tuyệt đối sẽ không để em giết cô ấy. Anh thề."

"Em sẽ không giết người, cũng sẽ không sai ai giết cô ấy. Em sẽ cho cô ấy tự mình chết một cách rất tử tế."

Mắt thấy người phụ nữ ác ma này đang rơi vào hoàn cảnh điên cuồng thì cuối cùng Hoàng Phủ Chính cũng không nhịn được la lên: "Không, không thể!"

"Anh còn có thể có tư cách cò kè mặc cả với em sao? Trước đây anh vốn thuộc về em mà bây giờ lại bị người phụ nữ không biết xấu hổ này đoạt

lấy. Em hận không thể để cho các người biến mất trước mặt mình ngay lập tức. Thế nhưng anh biết không? Em rất yêu anh, yêu rất nhiều. Sau khi anh đến làm việc ở tập đoàn Thái Tử, em liền bắt đầu điên cuồng yêu anh. Mỗi một ngày, mỗi một giây em hận không thể đi cùng anh, cùng thở một bầu không khí với anh. Em luôn ước gì cứ như vậy anh nhìn em và em nhìn anh, cứ như vậy mãi mãi cũng không xa rời nhau."

"Được rồi! Có chuyện gì thì cứ nhắm vào anh, đừng làm với Tiểu Quý như vậy."

"Đến lúc này mà anh còn thương xót cô ấy sao? Trong mắt của anh đã bao giờ có em chưa? Rõ ràng cô ta không đẹp, cũng không tài, tại sao anh lại yêu cô ấy mà lại không yêu em?"

Hoàng Phủ Chính điều chỉnh lại giọng nói mình, khinh bỉ nói: "Bởi vì em không xứng đáng để anh yêu."

"Thật sao? Tốt lắm, ngược lại em muốn xem xem trên thế giới này còn có ai xứng đáng để anh yêu."

Dương Mỹ Lệ kéo tay Quý Tiểu Đông đang quỳ dưới đất, đẩy cô ấy hướng về bàn bên kia, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Phủ chính, cố ý khiêu khích nói: "Đồ tiện nhân, bây giờ cô lập tức uống ly nọc độc kia."

"Đừng, Tiểu Quý, tuyệt đối đừng uống."

"Anh không nỡ sao? Vậy hai người cùng uống là được rồi. Em cũng đã sớm chuẩn bị hai ly, xem các người còn có dũng khí hay không?" Người đàn ông trung niên này giờ vẫn ở bên cạnh không nói lời nào, lúc này mở miệng nói: "Lão đại, vậy sẽ làm chết người, trước kia không phải cô chỉ nói nên dạy dỗ bọn họ một chút thôi sao? Bây giờ e là không được."

"Câm miệng! Nơi này làm gì đến phiên ông nói chuyện? Ngoan ngoãn đứng ở một bên đi, chờ sau khi bọn họ chết hết thì tiền sẽ đưa cho các ông,

không thiếu một xu. "

"Nhưng lúc trước cô không phải nói như vậy, cô nói đem người trói lại thì sẽ cho chúng tôi năm mươi vạn, còn ở đây bảo vệ cô lại cho thêm ba mươi vạn. Thế nhưng cô chưa từng nói qua phải giúp cô giết người."

"Tôi có nói rằng muốn ông giết người sao? Đồ con lợn! Tôi sẽ để bọn họ cam tâm tình nguyện uống ly nọc độc kia."

Dương Mỹ Lệ lại ưu nhã xoay người, giọng nói bình thản: "Được rồi, ít nói nhảm thôi. Đây là lần cuối cùng, tôi hỏi các người: Rốt cuộc là một người uống hay là hai người cùng uống?"

Trong kho hàng đột nhiên vắng lặng một cách chết chóc, trong không khí bao trùm tiếng hít thở sâu tựa hồ có thể rõ ràng nghe được.

Dương Mỹ Lệ bưng ly hướng về phía Quý Tiểu Đông, vừa đưa cho cô vừa lắc đầu nói: "Tuy rằng cô đã từng nghĩ A Chính sẽ đến cứu cô nhưng rất đáng tiếc, hiện tại tự bản thân anh ấy còn khó bảo đảm hưởng chi giúp cô. Mặc kệ anh ấy lựa chọn điều gì thì cô đều phải chết, Vì vậy, ly nọc độc này, cô uống trước đi."

"Tiểu Quý, đừng nghe cô ta, em không được uống."

"Em biết em đã mời tới những người ngu ngốc không dám giết người này. Thế nhưng chuyện đã đi đến nước này, cô ấy dù không muốn uống cũng phải uống, bằng không em sẽ đổ hết vào miệng cô ấy."

"Em dám? Nếu như em dám làm thế thì anh xin thề sẽ khiến em sống không bằng chết."

"Ai da, miệng còn rất cứng rắn mà, xem ra em đã có mười phần sai, lại còn cho rằng anh sẽ đồng ý kết hôn. Nếu anh đã nói như vậy thì dù em yêu

anh nhiều cách mấy cũng vô dụng. Thôi nào, đến đây đi, ly nọc độc này chính là của anh."

Vừa sợ sệt lại vừa lo lắng, giọng Quý Tiểu Đông cầu khẩn nói: "Không, tiểu thư Dương, cầu xin chị tha cho anh ấy đi."

"Không phải tôi không muốn tha mà anh ấy không cho tôi cơ hội này."

"Lão đại, nghe em nói, đừng kích động, cũng tuyệt đối không nên kích động. Ngày hôm nay nếu như nhất định em phải chết, em cũng không oán than, cũng không hối hận. Mặc kệ chuyện xảy ra như thế nào, xin anh nhất định phải cố gắng sống tiếp."

"Không, em đừng bỏ anh ở lại."

"Chúng ta đã không còn sự lựa chọn khác. Tiểu thư Dương, tôi đã quyết định: ngày hôm nay người chết chính là tôi."

Dương Mỹ Lệ nhú mày, hừ lạnh một tiếng lại hỏi: "Được, cũng đừng cảm lắm. Còn vị tiên sinh này thì sao?"

Hoàng Phủ Chính vừa tức vừa hận nhưng anh bị người khác chế trụ, căn bản cũng không có cách nào phản kháng. Mấy lần muốn tránh thoát nhưng càng ngày càng bị kèm chặt.

"Im lặng coi như ngầm thừa nhận. Được rồi, hai người đã nhất trí như vậy rồi thì tôi cũng không muốn lãng phí thời gian. Mau thả cô ấy ra, để tự cô ấy uống."

Hai tên cướp quả nhiên buông lỏng tay, Quý Tiểu Đông cũng không ngăn được nước mắt mình, để mặc nước mắt tàn phá trên gương mặt mình. Sau khi nhắm mắt lại, cô mạnh mẽ cắn răng, lại chậm rãi đi về phía ly nọc độc.

Khoảng cách chỉ có vài ba mét nhưng Quý Tiểu Đông có cảm giác tựa như mình là nàng công chúa đang bước đi trên những lưỡi dao. Rất nhanh sau đó, cô dừng lại trước bàn.

Đã sớm hóa thân làm ma quỷ, Dương Mỹ Lệ lại lạnh lùng mở miệng nói: "Tôi biết ngày hôm nay cô ôm tâm trạng quyết tâm quyết tử, như vậy tôi cũng làm một người tốt, để cô an tâm xuống suối vàng. Thực ra, trước khi A Chính đến đây cứu cô thì anh ấy cũng đã biết là do tôi làm nhưng anh vẫn nghe lời không có báo cảnh sát. Cô đoán xem tại sao anh ấy làm vậy? Bởi vì anh ấy tự cho rằng mình có võ công giỏi, đối phó với một phụ nữ như tôi thì anh ấy sẽ nắm chắc phần thắng."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Em Yêu Anh Sao? (Phần Sáu)

Thấy không ai nói gì, cô lại tự nhiên nói tiếp: "Đương nhiên, tôi khẳng định anh ấy biết là tôi cũng có người giúp đỡ nhưng chỉ là anh ấy đã quá tin tưởng tôi, hoặc là đã quá tin tưởng vào chính mình. Ha ha.... Đúng rồi, cô làm bạn gái anh ấy một thời gian dài như vậy mà anh ấy cũng không muốn công khai mối quan hệ với cô sao? Hay là anh ấy có từng dẫn cô về nhà ăn cơm ra mắt không?"

"Điều này không cần cô quan tâm." Hoàng Phủ Chính quát to một tiếng, muốn ngăn cản lời Dương Mỹ Lệ tiếp tục nói.

"Đúng là việc này tôi quản không được nhưng Tiểu Quý tôi không thể không nói A Chính là người không những cần thận mà anh ấy là một người có tâm tư khó dò. Cô có biết không, rất nhiều phụ nữ vì tiền mà có thể không tiếc bản thân dâng hiến cho anh ta đấy."

Quý Tiểu Đông vừa rơi lệ vừa biện bạch nói: "Tôi ở bên anh ấy cũng không phải vì tiền."

"Tôi biết điều này chứ nhưng A Chính có tin hay không? Anh ấy sẽ muốn công khai mối quan hệ giữa hai người ra trước bàn dân thiên hạ sao? Có chính thức giới thiệu cô với chủ tịch không? Thậm chí, anh ấy có từng nói với cô rằng mình có bao nhiêu tiền sao?"

Dương Mỹ Lệ tự đặt ra hàng loạt câu hỏi như đạn pháo khiến Quý Tiểu Đông có chút choáng váng. Thế nhưng khi tỉnh táo suy nghĩ một chút

thì đầu óc cô cũng dần buông lỏng.

Đúng là từ trước đến nay Hoàng Phủ Chính đều chưa từng sánh vai cùng cô xuất hiện công khai trong công ty, thậm chí ngay cả đi làm cũng tách biệt người đi trước người đi sau. Có khi anh chở cô đến gần đó rồi để cô đi bộ vài bước vào trong, còn giờ tan tầm thì đợi đến khi không còn ai quen biết thì mới lái xe đón cô về nhà.

Cô cũng chỉ nghe anh nói rằng đã thừa chuyện với ba về mối quan hệ của hai người rồi. Còn mọi chuyện sau đó như giới thiệu hoặc mời đến nhà ăn cơm dường như cũng chưa từng xảy ra.

Cuối cùng, Quý Tiểu Đông càng kinh hoàng hơn khi phát hiện Hoàng Phủ Chính chưa từng nói với mình rằng anh ấy có bao nhiêu tiền. Hơn nữa có một lần khi cô chủ động hỏi thì đối phương cũng mơ hồ nói phớt qua tỏ ý không muốn trả lời.

Tất cả những thứ này, rốt cuộc là tại sao vậy?

"Loại phụ nữ đầu óc đơn giản như cô dù cả đời suy nghĩ cũng không thể thông suốt được. Tôi tốt bụng chân thành nói với cô đây, cô yêu anh ấy mà không hề hiểu anh ấy. Cô có cảm thấy anh ấy vẫn yêu cô giống như trước không?"

Hoàng Phủ Chính hận đến nghiến răng nghiến lợi, anh không để ý mình bị người khác chặt chẽ ngăn chặn, vừa giãy dụa vừa dùng sức đá loạn nói: "Dương Mỹ Lệ, cô đừng hòng gây xích mích về mối quan hệ giữa tôi và Tiểu Quý."

"Tôi gây xích mích sao? Nếu như anh thật sự cho rằng mình cũng yêu cô ấy như thế thì hãy lựa chọn cách hai người cùng chết là được rồi. Ấy, ly nọc độc kia vẫn ở chỗ đó chờ anh, anh không ngại uống trước chứ?"

"Tôi Tôi sẽ không rơi vào bẫy của cô."

"Anh vẫn không dám chứ gì? Căn bản là vì anh không nỡ lòng bỏ tính mạng vì tình yêu của mình mà."

Dương Mỹ Lệ lộ ra nụ cười đắc thắng nhìn Quý Tiểu Đông nói: "Cô nhìn thấy không? Cô yêu một người đàn ông mà căn bản người đó không yêu cô, có thể anh ấy chỉ có tí xiu tình yêu với cô thôi, còn cô cứ tập trung toàn tâm toàn ý yêu anh ta giống như một trò chơi vậy. Lẽ nào cô không cảm thấy oan ức?"

"Đây là chuyện của tôi, không cần cô quan tâm."

"Đứng ở trước mặt anh ta, cô do dự cũng chỉ là chuyện bình thường. Một đại thiếu gia cao cao tại thượng lại chấp nhận yêu một cô bé lọ lem tầm thường, chuyện tình yêu đáng chán như vậy sẽ có kết thúc đẹp sao? Cô cũng đừng quá ngây thơ khờ dại như vậy nữa."

"Thôi được rồi, van cầu cô đừng nói gì nữa."

"Tôi đụng đến nỗi đau của cô à? Anh ấy có thể cho cô một cuộc sống giàu sang, mua nhà cho cô, tặng quà cho cô thế nhưng cô muốn danh phận thì sao? Anh ấy sẽ dự định cho cô sao? Thậm chí, anh ấy hoàn toàn yên lòng tiếp nhận cô sao?"

Quý Tiểu Đông khóc ròng cật lực phủ nhận nói: "Không đúng, không đúng, cô nói không đúng. Anh ấy không phải là người như vậy, rõ ràng anh ấy đã đồng ý đi cùng tôi về ra mắt mẹ tôi vào ngày lễ quốc khánh rồi."

"Hả? Thật sao? Nhà cô ở cách xa đây cả ngàn dặm, anh ấy cũng đồng ý trở về. Thế mà lại chưa từng dẫn cô về nhà anh ta dù chỉ vài cây số thôi. Đó là lý do tại sao? "

Đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của Quý Tiểu Đông, Hoàng Phủ Chính cũng bắt đầu nhìn thẳng vào lòng mình, tại sao mình chưa từng có dự định muốn dẫn cô ấy về nhà ra mắt? Lẽ nào thật sự như Dương Mỹ Lệ nói, cô ấy

không khiến anh cảm thấy an tâm?"Tiểu Quý, anh cũng không biết mình nghĩ như thế nào nhưng xin em tin tưởng anh, cho tới nay người anh yêu chỉ có một mình em. Xưa nay đều chưa từng có người khác."

"Anh yêu cô ấy sao?"

Đầu tiên Hoàng Phủ Chính liếc mắt nhìn Dương Mỹ Lệ, tuy rằng không biết vì sao cô ấy lại hỏi vấn đề ngu ngốc như thế này. Thế nhưng vì nóng lòng thanh minh với Quý Tiểu Đông, anh vẫn một mực gật đầu khẳng định.

Dương Mỹ Lệ lại quay đầu nhìn về phía Quý Tiểu Đông hỏi: "Cô yêu anh ấy?"

Quý Tiểu Đông với cặp mắt rưng rưng cũng gật đầu thừa nhận.

"Đùng! Đùng! Đùng!"

Đột nhiên trong đầu Dương Mỹ Lệ như có từng tiếng gióng trống, cô cũng cười cười nói: "Được rồi, mọi chuyện đã phơi bày, tôi cũng không còn gì để nói. Tiểu Quý, tôi phải nói câu này, tôi và cô rất đáng thương."

Dáng vẻ Quý Tiểu Đông lão đảo như bị đạn bắn trúng. Cô ngẩng đầu lên, nước mắt chảy đến tận cằm, lại theo cằm chảy xuống cổ, cuối cùng chảy về phía ngực của cô.

Đang cố gắng nuốt xuống một ngụm nước bọt, một lần nữa cô mở mắt ra cũng không chậm trễ bừng ly lên uống. Hoàng Phủ Chính nhìn thấy nhất thời sợ đến mặt xám như tro tàn, anh khàn giọng quát: "Không được! Tuyệt đối không được uống."

Quý Tiểu Đông dừng tay lại, đột nhiên như đang nghĩ đến chuyện gì chậm rãi quay đầu về hướng Hoàng Phủ Chính nói: "Xin anh nhẫn nhịn với chủ tịch, thư ký Uông rất yêu ông ấy."

"Tại sao? Sao em lại nói như vậy? Làm sao em biết?"

"Bởi vì em là phụ nữ, người phụ nữ có một người đàn ông trong tim."

Nói xong câu đó Quý Tiểu Đông cũng không còn bất kỳ lưu luyến nào, cô mỉm cười đưa ly nọc độc lên miệng mình.

"Không!"

Trong kho hàng nhất thời vang lên tiếng la hét thất thanh tan nát cõi lòng của Hoàng Phủ Chính. Cho đến giờ phút này anh mới phát hiện, mình vốn rất yêu Quý Tiểu Đông.

Tim như bị dao cắt, anh cũng không nhịn được nhảy lên, hai chân dùng sức phá tan thể kiềm kẹp hai bên của bọn cướp nhưng vì trọng tâm bất ổn nên anh cũng theo đà ngã trên mặt đất. Sau đó rất nhanh anh lăn một vòng, vươn mình đứng lên đập trên dây thừng khiến nó bung ra. Đầu tiên anh nhắm về phía Dương Mỹ Lệ bay lên đá một cước nặng nề vào người cô ấy khiến bọn cướp cảm thấy tình huống không ổn, lập tức vây quanh anh tứ phía.

Quý Tiểu Đông từ từ ngã xuống trước mặt Hoàng Phủ Chính. Còn anh đang lúc muốn xông lên đỡ lấy cô thì bị bọn cướp dùng trường côn vô tình quét qua đùi anh. Anh thậm chí còn nghe được tiếng xương chân mình vỡ ra nhưng anh cũng không để ý tới. Anh giơ tay phải lên trở vào ngực bọn cướp khiến đối phương cũng ngã quy lao đảo đi tới cạnh bàn.

Anh đỡ Quý Tiểu Đông lên, lại nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, tùy ý bọn cướp dùng côn đánh trên đầu mình, thân người cũng không nhúc nhích.

Quý Tiểu Đông miễn cưỡng mở mắt ra, cô nhìn thấy máu me đầy mặt Hoàng Phủ Chính lại muốn đưa tay giúp anh lau chùi nhưng vì chất độc quá mạnh nên cô giơ tay lên lại liền hạ xuống. Cuối cùng cô liều mạng nhịn

đau đớn, trong lòng từng đợt cảm giác ấm áp, lại yếu ớt mở miệng hỏi:
"Anh có yêu em không?"

Trong lòng cực kỳ ảo não nhưng Hoàng Phủ Chính ôn nhu trả lời cô:
"Anh yêu em."

Quý Tiểu Đông mỉm cười nhắm hai mắt lại.

Thực ra xưa nay việc thích và yêu vốn là hai việc khác nhau.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Dũng Khí

Trước khi rơi vào hôn mê, Hoàng Phủ Chính giống như nghe thoang thoảng tiếng còi cảnh sát rít gào càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ ràng.

Quá tốt rồi. Anh âu yếm công chúa trong lòng mình, rốt cuộc anh cũng cứu được cô bạn gái đậu phụ to lớn nhất.

Bốn mươi tám giờ sau.

Hoàng Phủ Chính vừa khôi phục thần trí, anh muốn mở mắt ra nhưng giống như không thể được, không có sức lực, lại có cảm giác đau đớn từng trập. Mà loại đau đớn kia giống như là có ai dùng dao cố tình đâm vào vết sẹo nơi yết hầu của anh. Còn có cảm giác giống như mình đang sống sờ sờ mà xương và bắp thịt bị đứt lìa, ngay khi anh nhúu mày muốn chống cự những đau đớn kia thì anh đột nhiên hơi dùng sức, trước mắt là một mảnh sáng rực.

Hoàng Phủ Toàn với khuôn mặt xám trắng xuất hiện trước mặt anh, chỉ cách con mắt của anh có chừng nửa mét.

"A Chính, con tỉnh rồi? Hiện tại có cảm giác thế nào?"

"Con.... "

Hoàng Phủ Chính phát hiện cổ họng rất khô, khô giống như kẻ khát nước đi trong sa mạc. Vì vậy, anh liền nhỏ giọng mở miệng nói: "Nước..."

"Há, anh ấy muốn uống nước."

Thư ký Cung không biết nên vui hay,buồn, anh ta bưng một ly nước đến.

"Nước đây, nước đây."

Uống hết ly nước, Hoàng Phủ Chính mới có cảm giác sức lực mình dường như hồi phục, chỉ là những vết thương lan toả khắp thân thể khiến anh không mấy dễ chịu. Bất luận anh động tác thật nhỏ nào cũng đều sẽ bị đau đớn, cảm giác này thật giống như chính mình đang bị bọc lại, xương cốt toàn thân không có một chỗ là hoàn chỉnh.

"Ba, sao ba lại ở chỗ này?"

"Con bị thương, vì vậy đương nhiên ba phải đến ở đây cùng con. Con còn nhớ đã xảy ra chuyện gì không?"

"Con bị thương sao? À đúng, Tiểu Quý đâu? Cô ấy thế nào rồi?"

Vốn là đang nằm trên giường không thể động dậy, đột nhiên Hoàng Phủ Chính nhồm người ngồi lên, điều này khiến Hoàng Phủ Toàn sợ hãi. Thấy thế, thư ký Cung cũng liền đưa qua một cái gối đặt ở phía sau lưng anh, để anh có thể thoải mái dựa vào, sau đó mới mở miệng đáp: "Phòng bệnh của cô ấy cách nơi này không xa, hiện tại còn đang hôn mê. Có điều bác sĩ nói cô ấy tạm thời đã qua cơn nguy hiểm, chẳng mấy chốc sẽ tỉnh lại."

"Có thật không? Mau đưa tôi đi thăm cô ấy."

"Tổng giám đốc, toàn thân anh có rất nhiều chỗ bị trọng thương, chỉ cần động đây sẽ dẫn tới rách vết thương. Ngoài ra, nội thương càng nhiều hơn, bác sĩ sẽ không đồng ý cho anh xuống giường."

"Tôi đã quyết định rồi, bất luận là ai cũng không thể ngăn cản, hiện tại tôi nhất định phải đi thăm cô ấy."

Hoàng Phủ Toàn nghiêm túc cảnh cáo nói: "Con trai, ba cũng nói thật cho con biết, ba nói con không được phép đi. Nếu con dám làm xằng bậy thì ba liền lập tức kêu bác sĩ cho con uống thuốc an thần."

"Tại sao ba có thể làm như vậy?"

"Đương nhiên ba có thể làm như vậy. Được rồi, mau nằm xuống. Ba ở lại một chút hỏi bác sĩ rốt cuộc là ông ấy có thể đẩy con đến thăm cô ấy hay là đẩy cô ấy đến thăm con đây."

Hoàng Phủ Chính vẫn còn tiếp tục giận hờn, còn thư ký Cung ở bên cạnh hỗ trợ khuyên can nói: "Chỉ muốn hai người đều không có chuyện gì thôi, sau đó cơ hội gặp mặt còn nhiều lắm đấy, lúc này đừng vội."

"Bên kia có ai chăm sóc Tiểu Quý không?" "Có. Các đồng nghiệp trong bộ phận hành chính cứ cách bốn tiếng sẽ sắp xếp một người đến thay phiên chăm sóc cô ấy. Chỉ cần cô ấy tỉnh lại thì đồng nghiệp sẽ lập tức gọi điện thoại cho chúng ta biết."

"Ừ, vậy cũng tốt."

"A Chính, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện lớn như vậy tại sao không nói với ba?"

Nghe xong lời chỉ trích của ba mình, Hoàng Phủ Chính đột nhiên nhớ tới Dương Mỹ Lệ đã từng nói, bây giờ nghĩ lại cũng rất có lý. Anh liền cười khổ trả lời: "Vì con quá tự tin về chính mình, coi một mình có thể lấy một

địch mười thậm chí lấy một địch một trăm và cũng vì đã quá tin tưởng Mỹ Lệ mà luôn cảm thấy cô ấy không đến mức quá xấu nên đã quá chủ quan. Đúng rồi, hiện tại Mỹ Lệ thế nào rồi?"

"Cô ấy cũng sớm tỉnh rồi, thân thể không có chuyện gì nhưng nơi này có thể sẽ có chút vấn đề." Hoàng Phủ Toàn vừa nói vừa dùng tay chỉ vào huyết thái dương của chính mình.

"Cô ấy điên rồi?"

"Tạm thời là như vậy, lúc tốt lúc kém, có lúc ngay cả bác Dương, cô ấy cũng không nhận ra, có lúc vừa nhìn ba thì lại liên tục quỳ xuống xin lỗi."

"Vậy ba làm sao biết chuyện này? Trước khi con bị ngất đi, cũng có nghe thoang thoáng giống như tiếng còi cảnh sát. Là ai báo cảnh sát?"

Thư ký Cung giơ tay đáp: "Là tôi. Lúc anh đi cứu thư ký Quý, sau đó tôi nhìn thấy phong thư chuyển phát nhanh, chữ viết phía trên khiến tôi nghĩ đó là nét chữ của phụ nữ. Hơn nữa tôi cũng đã từng nghe nói về ân oán giữa quản lý Dương và thư ký Quý rồi nên tôi nghĩ chắc sẽ có liên quan đến chuyện này. Sau khi anh đi không lâu, tôi cũng lén lút đi theo phía sau nhưng vì sợ bọn cướp phát hiện, tôi chỉ lảng vảng ở bến tàu để quan sát kỹ. Sau khi xác định không có ai đứng ngoài canh thì mới dám chậm rãi tới gần, lại phát hiện bên trong có quá nhiều bọn cướp, tôi cũng không dám liều mạng, không thể làm gì khác hơn là đứng bên ngoài lén lút báo cảnh sát và chờ cảnh sát đến rồi lại tính tiếp."

"Hóa ra là cậu. Thực ra cậu làm như vậy rất đúng, vừa bảo vệ chính mình lại có thể cứu được chúng tôi."

"Tôi ở bên ngoài nghe thấy quản lý Dương muốn ép hai người uống thuốc độc. Vì vậy, tôi đã nói với cảnh sát rằng có thể sẽ có người trúng độc rắn. Bởi thế xe cảnh sát vừa đến thì xe cứu thương cũng gần như đến theo."

Hoàng Phủ Chính không nói gì nữa, chẳng qua anh đang nhịn đau đớn cố gắng đưa tay phải ra. Mà thư ký Cung dường như cũng hiểu rõ ý của anh, cũng đưa tay phải ra nhẹ nhàng nắm lấy tay anh một hồi.

Ở một phòng bệnh khác, Quý Tiểu Đông cũng đã sớm tỉnh lại, thân thể cũng không gì đáng lo. Dưới sự kiên trì của cô,,người phụ trách chăm sóc cô - Tiểu Trần cũng không thể làm gì khác hơn là giấu tin tức đi.

"Tiểu Trần, tớ đói bụng, cậu có thể giúp tớ đi mua một bát cháo?"

"Đương nhiên là có thể rồi nhưng tớ phải đi hỏi bác sĩ rằng cậu có thể ăn loại cháo gì. Bởi vì dạ dày vừa mới thoát khỏi nọc độc nên tớ sợ thức ăn sẽ khiến cậu khó chịu."

Quý Tiểu Đông mỉm cười vỗ vỗ vào mu bàn tay của Tiểu Trần, vạn phần cảm động nói: "Cậu thực sự tử mĩ, vậy phiền cậu giúp tớ đi hỏi bác sĩ một câu."

"Được, cậu ở đây chờ tớ, tớ sẽ mau chóng đi xong trở về."

"Cảm ơn cậu."

"Cảm ơn cái gì, đó là nhiệm vụ của tớ."

Tiểu Trần mới vừa rời đi không lâu thì Quý Tiểu Đông cũng liền động dậy thân thể có chút đau đớn của mình. Cô bước thử xuống giường để hoạt động một chút gân cốt, xác định hành động vẫn thuận tiện, sau đó cầm lấy túi xách yên lặng rời khỏi bệnh viện.

Cô trở lại nhà trọ đơn giản thu dọn một hồi, cũng mang đi một chút giấy tờ tùy thân, rồi lại mang thêm một số vật bên người và một quyển sách, sau đó cũng nhanh chóng rời đi.

Trúng kế điệu hồ ly sơn rồi, Tiểu Trần hối hận lập tức chạy đến chỗ Hoàng Phủ Chính báo cáo tình hình. Quý Tiểu Đông đã cố ý muốn rời khỏi đây, bởi vậy dù anh có phái người đi khắp nơi tìm kiếm, thậm chí cũng đã tìm những nơi cô thường lui tới nhưng vẫn tay không trở về.

Thực ra Quý Tiểu Đông cũng không có đi xa, hơn nữa cô còn gặp được người quen.

Lúc cô dự định mang theo hành lý đơn giản chuẩn bị tạm thời rời xa thành phố này thì cô đi ngang qua một quảng trường nhìn thấy có rất nhiều người vây quanh một ca sĩ lang thang. Anh tự đàn tự hát, vốn cũng không tính dừng bước lại thì cô đột nhiên nghe được giai điệu quen thuộc. Đó chính là ca khúc cô cực kỳ yêu thích “Dũng khí”.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Nơi Đất Khách Gặp Tri Kỷ (Phần 1)

Edit: Sóc Là Ta

Quý Tiểu Đông kéo rương hành lý tiếp tục bước về phía trước, tiếp theo lại bắt đầu đếm một, hai, ba, lại dừng bước, xoay người, trở về.

Lướt qua đám người đang rộn rộn ràng ràng, cô nhìn thấy một người hình như mình đã từng quen biết. Cô cố gắng đến gần thêm chút nữa, gương mặt đó càng ngày càng quen thuộc. Mãi đến tận khi gương mặt của chủ nhân vô tình ngẩng đầu lên thì ngoài ý muốn Quý Tiểu Đông dừng lại hết động tác, nhận ra đúng là anh.

Anh ấy tên gọi là Hà Trùng, là đồng học thời đại học của Quý Tiểu Đông, nói cụ thể hơn là cùng trường nhưng học cao hơn Quý Tiểu Đông một khoá. Thời điểm Quý Tiểu Đông mới vừa vào trường học thì đã nghe danh tiếng vang dội của anh, không chỉ bởi vì hình dáng giống “Lý Vân Địch” (*) mà bởi vì anh vốn là “Lý Vân Địch” của trường này.

(*)Lý Vân Địch 18 tuổi, gương mặt điển trai, trẻ trung, tài năng - người chiến thắng trong cuộc thi âm nhạc Chopin danh giá nhất thế giới đã được khán giả toàn cầu biết tới.

Nghे nói, thời điểm học đại học năm thứ nhất, trình độ Piano của anh được các giáo viên đánh giá rất cao.

Nghe nói, từ thời tiểu học anh đã tham gia cuộc thi piano toàn quốc, cũng mấy lần ôm giải thưởng vẻ vang về trường.

Nghe nói, mọi người gọi anh là "Lý Vân Địch của trường học chúng ta" hoặc gọi anh là "Vương tử đàn piano"

Lại nghe nói...

Lần đầu tiên Quý Tiểu Đông gặp anh là thời điểm chào đón các tân sinh viên. Vốn là khi các tân sinh viên mới vào trường thường thường đều sẽ khá ồn ào, thậm chí không tuân thủ kỷ luật. Thế nhưng khi đó Hà Trùng làm người biểu diễn ra trận, mặc bộ âu phục màu đen vừa xuất hiện đã khiến cả thính phòng vốn ồn ào lập tức yên tĩnh lại, thậm chí trong quá trình anh diễn tấu cũng không có ai vỗ tay, cũng không có ai thối sáo, có cảm giác mọi người sợ làm phiền đến anh. Mãi đến tận khi kết thúc ca khúc, tất cả mọi người và toàn thể thành viên trong lễ đường đứng lên vỗ tay, đồng thời lại có những người ái mộ cuồng nhiệt xông lên đài tặng hoa cũng yêu cầu chụp ảnh lưu niệm. Đó là lần đầu tiên Quý Tiểu Đông gặp anh, có cảm giác anh giống như những minh tinh màn bạc nổi tiếng xuất hiện trước công chúng.

Liên quan đến tin tức của Hà Trùng, chỉ cần có tâm sẽ hiểu rõ, cũng không khó biết là mấy. Không đến một tháng, Quý Tiểu Đông cũng biết anh ở cùng mình trong một thành thị, mà một người ưu tú như anh, thường thường thừa dịp buổi tối trống không thì sẽ đến quán bar hoặc quán cà phê diễn xuất, hơn nữa, anh vẫn chưa có bạn gái.

Lại nghe nói có nữ sinh nào đó vì yêu anh mà tình nguyện cạo trọc đầu, ngày hôm sau số người này lại tăng thêm một người. Bạn bè trong số đó cũng ngồi cùng bàn với Quý Tiểu Đông, chính vì thế mỗi ngày Quý Tiểu Đông đều bị bức ép phải lắng nghe tất cả các tin liên quan đến Hà Trùng. Sau đó, chậm rãi diễn biến thành hy vọng trong lòng cô và trong lúc vô tình cô cũng thích Hà Trùng.

Đó là một khoảng thời gian ngây ngô, một Quý Tiểu Đông bình thường không có chút tiếng tăm gì, thậm chí cũng không bao giờ có dũng khí để dám thổ lộ, cô chỉ mịt mờ thích một người như vậy ở trong lòng. Tình cờ, cô cũng sẽ đến những quán bar Hà Trùng diễn xuất để cố động nhưng muốn chọn một ca khúc thì ít nhất cô phải bỏ ra ba trăm nguyên tiền. Số tiền này, đối với một người còn đi học phải xè tay xin tiền trợ cấp quả thực không phải là một con số nhỏ. Cứ như thế, cô không thể làm gì khác hơn là tiếp tục trốn trong góc phòng len lén nhìn anh, đi theo anh, mãi đến tận khi anh tốt nghiệp rời trường học.

Không nghĩ tới sau khi tốt nghiệp nhiều năm như vậy, ở cái nơi thành thị đất khách quê người như thế này, cô còn có thể gặp lại người mình đã từng thầm mến. Hơn nữa, không chỉ anh có tài thiên phú về mặt đánh đàn piano mà ngay cả hát ca và gảy đàn ghita cũng là thuộc loại cường hạng. Tại sao một người lại tài giỏi đến thế cơ chứ?

Quý Tiểu Đông đứng trong đám người lẳng lặng thưởng thức từng nhất cử nhất động của anh. Đó là người đàn ông mình đã từng yêu thích, tuy rằng hiện tại không phải nhưng một điều không thể phủ nhận chính là anh thật sự là một người ưu tú luôn tỏa ra hào quang chung quanh mình. Chỉ là không biết tại sao, lúc này anh lại cùng những kẻ ca sĩ không khác gì kẻ lang thang lại đang hợp tấu ngoài đường phố, còn bày ra bộ dáng đứng đó để mọi người dòm ngó, chỉ chỉ trỏ trỏ, còn bên trong đã chuẩn bị hòm tiền giấy bên cạnh.

Mình có nên đến chào hỏi anh không? Rốt cuộc mình nên làm sao giới thiệu mình đây?

Vừa nghĩ tới năm đó mình không có tiền đồ thấp kém yêu thích anh, cũng gần như không chiếm được tình yêu của anh thì Quý Tiểu Đông cắn răng, quyết định xoay người rời đi nhưng trước lúc rời đi, cô còn dự định làm một chuyện.

Cô cố tìm ví da trong người mình, lấy hết tiền ra đếm tới đếm lui tổng cộng có hơn tám trăm nguyên tiền. Trước tiên cô chia ra thành hai phần, một phần dành cho việc lát nữa cô đón xe, số tiền còn lại cô đều ném vào hòm tiền kia.

Đang lúc mọi người không chú ý, cô lại kéo rương hành lý tiếp tục đi nhưng mới vừa đi được vài bước thì bị người khác gọi lại. Cô quay đầu lại nhìn thấy Hà Trùng.

"Tiểu thư, xin hỏi cô có rảnh không?"

"Có thì sao mà không có thì sao, muốn nhờ tôi làm gì?"

"Tôi nghĩ vì cô cũng thích nghe nên cô có thể ở lại nghe tôi hát không?"

"Đương nhiên, đây là vinh hạnh của tôi."

Hà Trùng lại lễ phép làm một cử chỉ mời mọc lịch sự. Dưới ánh nhìn của mọi người đang nhìn mình, Quý Tiểu Đông lại trở về nơi Hà Trùng đang hát. Cô đột nhiên có cảm giác mình đang ở cùng mình tinh.

"Cô muốn nghe bài gì?"

"Anh quyết định đi, hay là anh đoán thử tâm trạng tôi lúc này thế nào, sau đó hát một bài là được rồi."

"Hãy nhìn vào mắt tôi ba giây đồng hồ, một, hai, ba. Được rồi, tôi biết cô muốn bài hát gì rồi."

Hà Trùng không để ý đến Quý Tiểu Đông nữa, anh dọn xong công cụ lập tức bắt đầu dùng đàn ghita biểu diễn một ca khúc thư thái. Dù Quý Tiểu Đông không biết ca từ bài hát nhưng nghe giai điệu không nhanh không chậm vẫn khiến cô bất tri bất giác thất thần.

Mãi đến tận khi có tiếng vỗ tay nồng nhiệt ở chung quanh thì Quý Tiểu Đông mới từ trong mộng trở về. Lúc đó, cô mới ý thức được thì ra bài hát đã kết thúc, cô cũng theo mọi người bắt đầu vỗ tay hoan hô nồng nhiệt bởi vì đó là một ca khúc khiến cô tạm thời quên đi mọi đau đớn.

Hà Trùng thả cây đàn ghita xuống, đặt nó đứng dưới hai chân mình lại như vô ý mở miệng hỏi: "Cô kéo hành lý đi đâu?"

"Tôi cũng không có chỗ cần đến."

"Tại sao muốn rời khỏi nơi này?"

"Bởi vì cảm giác mình bị tổn thương."

"Sau khi rời đi thì vết thương sẽ lành sao?"

Nãy giờ Quý Tiểu Đông vẫn cúi đầu, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn ra phương xa như có như không, lại nói: "Tôi không biết."

"Nếu đã không biết, vậy thì đừng rời đi."

"Nhưng tôi rất thất vọng, muốn đổi một hoàn cảnh mới để sống."

"Tuy tôi không biết cô đã từng ở nơi nào nhưng tôi nghĩ cô có duyên ở thành phố này thì nên ở lại đây vì quả thực đây là một mảnh bầu trời rất nhỏ. Cô muốn rời khỏi những người quen thuộc mỗi ngày cùng ra vào một nơi thì cô chỉ cần rời khỏi nơi đó sống với những người xa lạ khác. Vậy cũng coi như cô bắt đầu một cuộc hành trình mới rồi. "

"Anh đang khuyên tôi ở lại?"

Hà Trùng nhìn cô từ từ lắc đầu trả lời: "Tôi chỉ khuyên cô nên đổi sang một phương thức khác để sống thôi."

"Vậy anh có đề nghị gì sao?"

"Đương nhiên là có. Có điều cô hãy đi theo tôi, cô dám không?"

Đối mặt với ánh mắt có chút khiêu khích của đối phương, Quý Tiểu Đông đương nhiên sẽ không yếu thế. Hơn nữa cô cũng đã hiểu nhân phẩm của Hà Trùng, anh sẽ không làm ra những chuyện tổn thương đến người khác. Tuy trong lòng đã chắc chắn nhưng cô vẫn cười hỏi ngược lại: "Anh thấy tôi có đáng vẻ sợ sệt lắm sao?"

"Được rồi, tôi cũng lập tức thu dọn, chúng ta cũng tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi một chút."

"OK."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Nơi Đất Khách Gặp Tri Kỷ (Phần 2)

Quý Tiểu Đông giúp đỡ anh dọn dẹp đồ đạc xong, đang muốn chuẩn bị nhắc chân rời đi thì Hà Trùng lại nói với cô: "Phiền cô đến đây giúp tôi trông đồ đạc ở đây một chút, tôi đi lái xe tới đây."

"Anh có xe à?"

"Chờ lát nữa cô thấy xe nhớ đừng cảm thấy kỳ lạ." Hà Trùng cười cợt, rất nhanh sẽ đến gần gara lái xe đến, đó là một chiếc Audi rất đẹp.

"Rất đẹp đúng không? Nhưng tôi thấy trong mắt cô không có nhiều kinh ngạc lắm."

"Bởi vì anh đã báo trước với tôi rồi."

"Ha ha, chúng ta đi thôi."

Hà Trùng chở Quý Tiểu Đông đến quán cà phê trên đảo, sau khi đã tìm được bàn thì Hà Trùng chủ động đề nghị: "Quán Lam Sơn này khá đặc biệt, cô có muốn uống một ly?"

"Ừ, cảm ơn anh, có điều gần đây khẩu vị cũng không được tốt nên không thể uống những đồ uống có chất kích thích. Hơn nữa hiện tại tôi có chút đói bụng nên anh gọi giúp tôi một phần điểm tâm là được rồi."

"Đồ ngọt là được đúng không?"

Quý Tiểu Đông có cảm giác nơi mềm mại riêng tư nhất đang bị anh nhẹ nhàng đụng chạm. Nếu như cô mở miệng nói chuyện nữa vậy thì hoàn toàn có vẻ dư thừa. Thế nên, cô chỉ gật đầu cười cười. Loại cảm giác bị người hiểu rõ, bị người chăm sóc thật sự khiến cô cảm động đến rơi lệ.

Hà Trùng cũng nhanh chóng kêu vài món, chờ sau khi người phục vụ rời đi thì anh e dè mở miệng hỏi: "Cô hãy kể một, chút về chuyện của mình đi. Đương nhiên, không cần quá tỉ mỉ, chỉ cần kể đại khái là được rồi."

"Đó là một chuyện có liên quan với người tôi yêu. Tôi yêu anh ấy, anh ấy yêu tôi nhưng không biết thế nào tôi vẫn có cảm giác mình bị tổn thương. Vì vậy, tôi mới muốn rời đi."

"Rõ rồi. Đương nhiên, tôi cũng không phải muốn khuyên cô ở lại, chẳng qua là cảm thấy nếu như cô có thể thả xuống thì dù bất luận cô ở nơi nào cũng không đáng kể. Thế nhưng nếu như cô không thể buông xuống được thì dù cô có trốn đến chân trời góc biển cũng vẫn sẽ nhớ mãi không quên. Chính vì thế, tôi đề nghị cô nên dừng cảm một chút, làm một điều mà cô chưa từng nghĩ đến."

"Đề nghị tôi nên rời bỏ mảnh bầu trời nhỏ kia mà hãy bắt đầu một cuộc sống mới ở khu vực gần đây sao?"

"Hoàn toàn chính xác."

Quý Tiểu Đông lấy tay phải chống quai hàm mình, cảm thấy rất hứng thú hỏi: "Tại sao anh không hy vọng tôi rời khỏi thành phố này?"

"Ở đây không phải là thành thị đầy đau khổ mà. Tôi rất thích nó, hơn nữa tôi hi vọng tất cả mọi người cũng yêu thích nó giống tôi như vậy."

"Tôi đồng ý với anh rằng sẽ suy nghĩ về điều đó một chút. Vậy bây giờ anh cũng nên nói một chút chuyện của mình chứ?"

"Con người của tôi cũng khá đơn giản, tự nhận rằng mình có tài nên hai năm trước một mình đến nơi này. Qua một thời gian tìm việc làm cộng với việc không hợp với khá nhiều người nên cuối cùng bị ép phải đi làm ca sĩ lang thang tự mình kiếm sống nuôi thân. Rất vui mừng, tôi cũng lại tiếp tục kiên trì, hơn nữa hiện tại càng có nhiều người bắt đầu nhận ra năng lực của tôi. Hiện tại cuộc sống của tôi cũng tính là tạm ổn."

"Anh có thể mua được chiếc Audi đẹp như thế này, quả thực cũng không khó lắm."

Cũng không biết tại sao Hà Trùng lại đột nhiên nở nụ cười, anh giải thích nói: "Thực ra tôi cũng không có nhiều tiền, chỉ có thể nói là sinh hoạt tạm ổn thôi. Thế nhưng tôi thích hát rong ở đầu đường như thế này, tuy rằng tôi vẫn còn làm thêm ở một ít sàn giải trí khác nhưng số tiền kiếm được cũng đủ cho tôi chi tiêu. Dù vậy, tôi vẫn thích biểu diễn ở đầu đường."

"Tại sao?"

"Tôi chỉ trả lời vấn đề này với những ai làm bạn tôi, còn xưa nay tôi sẽ không trả lời đối với người xa lạ."

"Anh đang ép tôi làm bạn với anh sao?"

"Là mời không phải ép."

Quý Tiểu Đông cũng quên đi câu hỏi mình đang hỏi mà cô lại như một người hiếu kỳ tự hỏi ngược lại: "Tại sao?"

"Bởi vì tôi cảm thấy cô có thể làm bạn."

"Tôi có thể nói đó là do lúc này tôi đã bố thí tiền vào thùng nên anh có thể muốn tôi làm bạn?"

Hà Trùng nhếch mày kiểm thật dài của mình, giọng điệu cũng bỗng nhiên nhanh hơn hỏi ngược lại Quý Tiểu Đông: "Vậy vừa nãy lúc cô bỏ tiền vào rương thì cô cũng cho đó là bố thí sao?" "Đương nhiên là không."

"Vậy tôi cũng không."

Quý Tiểu Đông bắt đầu trầm mặc, lời nói của Hà Trùng cũng không có hùng hổ dọa người nhưng chỉ ít trước khí thế mạnh mẽ như vậy cũng khiến cô có cảm giác mình không thể từ chối anh.

Rất nhanh, những món họ gọi được đưa tới, Quý Tiểu Đông nhìn bữa ăn khá thịnh soạn kia thì bỗng cũng có cảm giác thèm ăn.

Hà Trùng chỉ nếm thử một ngụm cà phê, hài lòng nhìn Quý Tiểu Đông đang ăn từng chút một. Thậm chí anh không đành lòng mở miệng nói chuyện với cô để tránh làm phiền đối phương vì đang ăn mà phải dừng lại nói chuyện với mình.

"Có phải đáng vẻ tôi khi ăn rất xấu xí không? "

"Mặc kệ là làm gì thì phụ nữ vẫn xinh đẹp nhất."

"Anh rất biết cách nói chuyện."

Mặc kệ lời khen ngợi hay vô tình nịnh hót, Hà Trùng cũng thật lòng đáp lại nói: "Thật sao? Đây là lần đầu tiên tôi được một người phụ nữ xinh đẹp như cô khen đấy."

"Anh lại như vậy nữa rồi."

"Được, tôi không nói nữa, cô tiếp tục ăn đi."

Quý Tiểu Đông cũng không khách khí, ăn tiếp cho đến khi hết sạch, cô còn uống thêm mấy ngụm nước chanh miễn phí. Sau khi nuốt xuống tất cả thức ăn thì mới hài lòng dừng lại việc ăn uống.

Hà Trùng lại tỏ vẻ thản nhiên, tựa như cười mà không cười, mở miệng nói: "Thứ lỗi cho tôi phải nhắc nhở cô, cô nên suy nghĩ một chút xem mình có nên tiếp tục ở lại nơi này hay không."

"Tại sao anh lại muốn giúp đỡ tôi?"

"Tôi không được phép giúp đỡ người khác sao?"

"Rất vui vì được anh giúp đỡ."

"Tôi cũng nhất định rất vui vì được giúp đỡ cô."

Cứ như vậy, Quý Tiểu Đông được Hà Trùng giúp đỡ. Nói một cách chính xác là cô bị anh ta dẫn về chỗ ở của anh.

Sau khi Quý Tiểu Đông được anh dẫn vào trong nhà thì cô cố ý dùng giọng điệu chua xót hỏi: "Một mình anh ở căn nhà rộng lớn thế này sao? Sẽ không quá lãng phí chứ? Lẽ nào anh không biết nơi này tiền thuê rất đắt sao?"

"Đây là ngôi nhà hai năm trước tôi cùng người khác thuê. Sau đó anh ta bỏ đi, mà tôi không hề rời đi. Mặt khác, bởi vì kinh tế cũng Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n, cho phép nên tôi tiếp tục ở lại."

"Mới vừa rồi anh còn nói mình không có tiền, thế mà lại mua xe Audi, ở nhà lớn. Lẽ nào anh không sợ tôi sẽ hại anh để cướp tài sản?"

Hà Trùng tựa lưng vào cửa lớn, giọng lười biếng trả lời: "Nói một cách chân thật, tôi cảm thấy cô cũng không thiếu tiền."

"Anh cho rằng tôi rất có tiền?"

"Chỉ ít xem bộ dáng cô cũng là người có tiền."

Quý Tiểu Đông cũng bắt chước bộ dáng chống tay phải lên tường giống Hà Trùng, chân sau lại hơi dùng sức, chân còn lại để lên phía trên. Cô hào phóng cười thẳng thắn nói: "Làm sao mà biết? Hay là bởi vì mới vừa rồi tôi mới ra tay rộng rãi với anh? Tôi cũng không sợ nói thật với anh, trong túi của tôi cũng chỉ có hơn tám trăm nguyên tiền, giữ lại hai trăm nguyên chuẩn bị cho việc đón xe, còn lại đều cho anh."

"Tôi tin cô nhưng trông dáng vẻ và dung mạo cô giống như người có tiền, hoặc là nói cô có khí chất của những người có tiền."

"Tha thứ cho tôi nói thẳng, anh muốn giúp đỡ tôi cũng không phải là bởi vì cảm thấy tôi có tiền. Nói một cách khác, hay là anh biết nếu anh là người có tiền, tương lai cũng sẽ có một ngày bị tôi tìm tới cửa. Lúc đó, hẳn là anh phải tốn một số tiền để hối lộ làm tiền thù lao?"

Hà Trùng nhìn chăm chăm Quý Tiểu Đông khoảng mấy giây, đột nhiên anh mở ra một cánh cửa khác và đi trở về phòng của mình.

"Xin lỗi, tôi không phải có ý đó, chỉ muốn đùa với anh thôi. Bởi vì căn bản tôi không phải người có tiền, cũng không muốn người khác nói mình là người có tiền." Ý thức được mình dường như đã nói bậy nên Quý Tiểu Đông vội vã đi theo phía sau anh xin lỗi.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Nơi Đất Khách Gặp Tri Kỷ (Phần 2)

"Cô không cần xin lỗi, ngược lại tôi còn phải cảm ơn cô vì đã thẳng thắn. Như vậy tôi mới yên tâm."

"Tôi khiến anh yên tâm?"

"Bởi vì tôi không quen biết cô. Tuy rằng xem cô giống như sẽ không mưu hại gì tôi nhưng rất có thể sẽ quan tâm tôi. Chính vì thế, nếu cô muốn hiến thân hoặc đòi hỏi gì chuyện tình yêu thì lúc đó tôi cũng phải nên phụ trách."

Quý Tiểu Đông nở nụ cười thật lòng duy nhất từ trước đến nay, cô cố ý lạnh giọng hỏi: "Tôi phải nói anh cũng đừng mơ mộng đấy."

"Tôi cũng không ngại nói thẳng, sau này tôi và cô ở chung, lâu ngày cô sẽ phát hiện đức tính mơ mộng thực ra là một ưu điểm rất tốt, mà đó lại là phẩm chất khiến người ta hài lòng nhất."

Nhìn thấy đối phương thẳng thắn nói ra lại làm ra vẻ mặt buồn nôn, Hà Trùng cũng không thèm để ý chút nào, anh, đưa chìa khoá trong tay nói: "Đây là chìa khoá nhà và chìa khoá cửa phòng cô, hoan nghênh cô gia nhập vào gia đình này."

"Tôi không cần chìa khoá phòng, anh chỉ cần cho tôi chìa khoá cửa là được."

"Tại sao? Lẽ nào cô không hề có vật gì đáng tiền trên người mình sao?"

"Trên người tôi, vật đáng giá nhất chính là con người tôi, anh có cách gì khoá lại hay sao?"

Hà Trùng cố ý làm ra vẻ đại gái, dùng ánh mắt quét qua quét lại trên người Quý Tiểu Đông, cuối cùng dùng một mặt lưu manh lộ ra vẻ mặt xấu xa nói: "Nếu vậy, tôi sẽ thu lại chìa khoá nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở cô một hồi, buổi tối phải khoá trái cửa phòng, bởi vì tôi không chắc lúc nào sẽ nổi lên thú tính."

"Tôi cũng nói cho anh biết một bí mật là buổi tối tôi ngủ sẽ không khoá trái cửa. Cánh cửa kia mãi mãi là phòng dành cho những người quân tử mà không phải dùng cho những kẻ tiểu nhân đâu."

"Cô đừng quá đáng, nói như vậy ngay cả cơ hội làm kẻ tiểu nhân cũng làm không được sao?"

Quý Tiểu Đông tạm thời bỏ qua tâm tình nặng nề trong lòng mình mấy ngày qua, cô để lộ ra vẻ mặt đắc ý nói: "Này chính nhân quân tử, hiện tại tôi nên nhắc nhở anh là phải cẩn thận vì tôi sẽ tìm anh hiến thân hoặc là đòi hỏi chuyện tình cảm đó."

"Chà chà, thật là đáng sợ. Xem ra tôi đã dẫn một con sói mẹ vào nhà rồi."

"Được rồi, anh đi làm việc của mình đi, tôi đi thu dọn đồ đạc một lát."

"Ừ, tối nay tôi còn phải đến quán bar diễn, giờ tôi sẽ đi ngủ một chút. Sau khi thức dậy thì chúng ta sẽ cùng nhau ăn cơm."

"Tuân lệnh một trăm phần trăm, phục tùng vô điều kiện."

Buổi tối, hai người cũng cùng nhau ăn cơm tối, sau đó Quý Tiểu Đông cũng đi theo Hà Trùng đến nơi quán bar anh biểu diễn.

Tốt nghiệp đại học đã nhiều năm, Hà Trùng bây giờ không còn những biểu hiện dương dương tự đắc như xưa nữa, cũng sẽ không nói ra những lời mang tính thương mại hóa mà có nhiều lúc anh chỉ yên tĩnh uống rượu và biểu diễn mà thôi. Còn một điểm duy nhất không giống chính là trước đây người xem dưới đài sẽ tặng hoa biểu thị cổ vũ hoặc là ái mộ anh, còn hiện tại nhiều nhất cũng tặng anh một ly rượu nhạt. Anh cũng theo phép uống ực một cái cạn sạch, sau đó trả ly cho khách và tiếp tục hát. Trái ngược với việc tặng hoa khiến người ta cảm giác chán ghét thì Quý Tiểu Đông dường như cảm thấy ly rượu kia biểu hiện sự vui vẻ thoải mái thậm chí là có cảm giác ấm áp.

Quý Tiểu Đông nhớ lại lúc trước cô phải tốn ba trăm nguyên mới được xem Hà Trùng hát một bài mà hiện tại, cái giá đó đã lên đến năm trăm nguyên. Những khách VIP phải tốn một nghìn nguyên thậm chí mấy ngàn nguyên để được nghe Hà Trùng hát một bài. Quý Tiểu Đông không ngừng lú lười thầm nghĩ giá này không phải quá đắt rồi chứ?

Cứ như vậy, hai người bắt đầu bình an vô sự "ở chung".

Sáng ngày thứ ba, Quý Tiểu Đông cũng sớm mua đồ ăn sáng về, lại ngồi trong phòng khách vừa xem truyền hình vừa ăn. Đúng lúc ấy, Hà Trùng cũng đã dậy.

"Chào học trưởng."

"Chào buổi sáng."

Vừa dứt lời, Hà Trùng đang muốn đi vào toilet để rửa mặt thì anh nghiêng đầu một mặt kỳ quái nhìn Quý Tiểu Đông hỏi: "Vừa nãy cô gọi tôi là gì?"

"Không, tôi chỉ đang bắt chuyện với anh mà thôi."

"Không đúng, không đúng, vừa nãy cô gọi tôi là học trưởng. Nói mau, chuyện như thế nào?"

Thấy bí mật của mình sắp không giữ được, Quý Tiểu Đông suy nghĩ một chút mình cũng nên thẳng thắn với anh. Cô thả ly sữa đậu nành trên tay xuống nhàn nhạt nói: "Năm phút sau tôi sẽ giải thích cho anh nghe. Còn bây giờ, trước tiên anh đi rửa mặt thôi."

"Tốt lắm, tôi thích nhất là nghe kể chuyện. Cô chờ tôi một lúc, tôi chưa ra thì cô cũng không được đi đâu."

Gần năm phút sau, một chàng thanh niên gần ba mươi tuổi có dáng vẻ như đứa trẻ ba tuổi ngồi yên lặng trên ghế salon chờ nghe kể chuyện.

"Báo cáo: Lỗ tai của tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, cô có thể bắt đầu kể rồi. Tôi bảo đảm sẽ nghe không sót bất kì chữ nào."

"Hà Trùng, anh đúng là chưa trưởng thành, đã nhiều năm như vậy mà không một chút thay đổi."

Lúc này Hà Trùng thật sự bị dọa, anh cố ý lui về phía sau khoảng mấy centimet, tỉ mỉ nhìn kỹ Quý Tiểu Đông. Sau khi xác định cô bé này chính là người mình mới quen có vài ngày thôi, lại nghi ngờ hỏi: "Cô —— làm sao biết tên tôi? À, đúng rồi, ở trong quán rượu có người kêu tên tôi. Không đúng, bọn họ đều gọi tôi là Tiểu Hà, làm sao cô biết tôi tên Hà Trùng?"

"Bởi vì anh vốn có tên là Hà Trùng, lúc tôi quen anh thì anh đã được người ta gọi là Hà Trùng. Vậy xin hỏi tôi không gọi anh là Hà Trùng thì còn có thể gọi là gì"

"Ngừng, ngừng, cô đừng khiến tôi hoang mang, hãy mau giải thích rõ cuộc cô là ai, vì sao lại biết tên tôi."

"Tôi là Quý Tiểu Đông, là sinh viên trường đại học XX."

"Không ngờ cô lại là bạn học với tôi. A, không, phải nói là học muội của tôi."

Quý Tiểu Đông lộ ra vẻ mặt baby kinh điển, cố ý trả lời: "Vẫn nhỏ hơn anh."

"Vậy sao cô không nói sớm?"

"Tại sao tôi phải nói sớm?"

"Nếu cô nói sớm thì có thể tôi sẽ chiêu đãi cô một bữa nha. Cô có biết không? Ở cái thành phố này, hai năm nay tôi còn chưa từng gặp qua người quen đấy, cô là người đầu tiên."

"Người quen? Anh cũng biết tôi không muốn gặp người quen. Lại nói, như bây giờ không phải rất tốt sao?"

Hà Trùng xoa chiếc cằm sạch sẽ của mình, một lúc sau lại thật nhanh bỏ tay xuống, tiếp theo lại duỗi một đầu ngón tay ra nhẹ nhàng lung lay nói: "Không đúng sao, lúc trước cô không nói mà hiện tại lại thẳng thắn với tôi khẳng định là có mục đích. Nói mau, không được nói dối."

"Vốn là tôi không muốn nói nhưng có điều lúc này ai biết anh lại tình tảo như thế, lại phát hiện lời tôi nói sai."

"Mau nói vào điểm chính."

"Biết vì sao tôi lại dễ dàng theo anh cùng về đây ở không? Đó cũng bởi vì tôi biết anh, hiểu rõ con người anh. Nếu như anh thật sự chỉ là một người xa lạ thì tôi cũng không to gan như thế. Mà tôi đi về cùng anh cũng chỉ muốn càng thêm hiểu anh. Biết đâu sau khi tốt nghiệp, anh lại trở thành con người xấu xa thì lúc đó tôi phải làm sao? Vì lẽ đó tôi mới quyết định

trước tiên âm thầm quan sát hành vi của anh, ngộ nhỡ anh có mưu đồ gây rối thì tôi cũng sẽ rời đi không chút nào tiếc nuối."

Sau khi nghe xong, Hà Trùng vừa bực mình vừa buồn cười, anh vỗ trán mình một hồi, cố ý kêu thảm thiết nói: "Ôi, trời ơi! Không ngờ bên cạnh mình lại giấu một nữ gián điệp. Hơn nữa, tôi không ngại nói thật cho cô biết, trong lòng tôi vừa bắt đầu nảy sinh vài ý niệm tà ác mà chưa có cơ hội thực hiện. Lúc này vừa hay cô lại bại lộ thân phận của mình, đây không phải muốn đem những ý nghĩ tà ác kia bóp chết từ trong nôi sao?"

"Anh có vậy sao? Đầu óc thông minh cơ trí như anh sẽ có thể chứa những ý nghĩ tà ác kia sao?"

"Hiện tại là không có nhưng nếu như cô không nói ra rằng cô chính là học muội của tôi thì mấy ngày sau chắc sẽ có chuyện xảy ra."

"Vậy tôi cho anh một ly sữa đậu nành, nhanh tãy nào đi thôi."

Quý Tiểu Đông nói xong cũng đẩy ly sữa đậu nành tới trước mặt Hà Trùng, nhìn thấy đối phương vẫn với khuôn mặt lạnh như tương, tựa như đang nuối tiếc vì những ý nghĩ kia chưa kịp thực hiện được. Cô cố ý nhắc lên lông mày, ra hiệu cho Hà Trùng nhanh chóng cầm ly sữa cô đưa.

Hà Trùng làm vẻ mặt không cam lòng tiếp nhận ly sữa đậu nành, sau khi uống một hớp lại vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: "Cô đúng là học sinh tốt nghiệp đại học XX? Vậy cô phải biết trường học có mấy cửa lớn chứ?"

Quý Tiểu Đông trợn tròn mắt. Đó là động tác đã lâu cô chưa từng làm nhưng giờ ở trước mặt Hà Trùng, cô cũng không cần giả bộ làm ra dáng vẻ thực nữ, cũng không cần giả trang thành thực, cô hoàn toàn có thể làm một tiểu học muội đáng yêu trong mắt anh.

Vừa nghĩ tới thân phận của mình còn đang bị hoài nghi, Quý Tiểu Đông chỉ kiên nhẫn trả lời câu hỏi của Hà Trùng, nói ra trường học có mấy

cái cửa lớn cùng mấy căng tin, ngành nào có nhiều sinh viên nhất, thậm chí dài kéo cờ trong trường học có mấy bậc thang. Mấy phút sau, thân phận của cô rốt cục đã được Hà Trùng chấp nhận.

Thân là người xa lạ mà thời điểm này Quý Tiểu Đông lại được an toàn, như vậy cũng chứng tỏ hiện tại cô đã được thăng cấp từ làm học muội trở thành chủ nhân trong phòng mình rồi. Tuy việc lớn, cô không có quyền quyết định nhưng nếu là chuyện nhỏ thì cô tuyệt đối có quyền lên tiếng. Lại nói, trước lúc cô đến đây, nhà này giống như chưa từng ai ở chung với anh.

Tình cờ, Quý Tiểu Đông nhớ đến người đàn ông mình yêu tha thiết Hoàng Phủ Chính nhưng cũng chỉ là nhớ mà thôi. Cô phát hiện, cảm giác người mình yêu lại không yêu mình thật đau đớn, cũng không dễ dàng vượt qua như vậy. Đã từng chung sống nhàn nhã vui vẻ với anh, đối với cô thời gian đó là khoảng thời gian cô vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất, thoải mái nhất, nhàn nhã nhất.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Xin Lỗi (Phần Một)

Một năm sau.

Cách xa thành thị, trên bờ cát có một gian nhà gỗ chuyên kinh doanh áo tắm và những mặt hàng mỹ nghệ địa phương.

Một nữ chủ quán vừa bận bịu kiên nhẫn trả lời những vấn đề của khách hàng, vừa ra vào vào lấy đồ đổi cho khách. Nói chung cô vô cùng nhiệt tình giúp đỡ khách hàng đến nỗi chân không lúc nào có thể nghỉ ngơi được.

Sau khi một nhóm du khách hài lòng rời đi, cô cầm tiền phe phẩy vừa định ngồi xuống, đột nhiên một người phụ nữ trung niên dẫn một bé gái xuất hiện trước nhà gỗ. Cô cũng vội vã đứng lên chào hỏi nói: "Xin chào, hai người muốn mua gì?"

"Ở đây có bán áo tắm dành cho bé gái hay không?"

"Có, treo ở bên ngoài đây. Ngày hôm nay là cuối tuần, làm ăn cực kỳ tốt, tôi đã bán được mười mấy bộ rồi."

"Ừ, được, để tôi chọn."

Lúc này cô mới có dịp nhìn kỹ bé gái kia, trên người cô bé rõ ràng đang mặc một bộ áo tắm liền thân màu xanh nhưng hai tay của cô bé lại đưa tay ra phía sau che hông mình lại. Thấy có người nhìn kỹ mình, khuôn

mặt cô bé đỏ ửng lên, đôi tay nhỏ bé lại càng mở ra chặt chẽ che chở ở vị trí trọng điểm phía sau.

"Cô à, nơi này không có áo tắm cho bé gái, chỉ còn những áo tắm dành cho người lớn."

"Thật sao? Để tôi đến xem một chút."

Cô nghe nói vậy vội vã đi ra ngoài..tí mỉ xem một chút, quả nhiên không có. Cô có chút hối tiếc nói: "Thực ngại quá, tôi không biết đã bán hết rồi."

"Thật vui, vậy làm sao bây giờ? Nếu không con thay quần áo khô chờ mẹ một lúc, mẹ sẽ nhanh chóng trở về có được không?"

"Nhưng chúng ta vừa mới đến chưa được bao lâu."

Thừa dịp hai mẹ con đối thoại, rốt cục lão cũng nhìn ra được bí mật của cô bé kia. Áo tắm của bé vốn bị lủng một lỗ to mà lại thùng ngay ở vị trí quan trọng. Cô bé cũng đã khoảng tám, chín tuổi rồi, chẳng trách sẽ biết thẹn thùng muốn dùng tay che lại không muốn để người khác nhìn thấy.

"Nếu không mẹ mua cho con một bộ người lớn mặc tạm được không?"

"Ừm, cũng được."

"Cô à, cho tôi một bộ có kích cỡ nhỏ nhất."

Lại lần nữa cô áy náy giải thích nói: "Tôi chỉ có áo tắm loại lớn mà con gái cô quá nhỏ, mặc vào có thể trông giống váy, phỏng chừng có thể sẽ nhìn thấu bên trong."

Ánh mắt cô bé chột tối sầm, trên mặt lộ vẻ oan ức nhìn thật thương tâm.

"Nếu không ngại, trước tiên cô hãy dẫn cô bé vào phòng thay quần áo và đưa áo tắm cho tôi. Tôi sẽ vá lại một chút và sau đó cô bé mặc vào là được. "

Người phụ nữ trung niên như đang nhìn thấy Quan Âm Bồ Tát, vui mừng hỏi: "Ở đây bà có kim ạ?"

"Đương nhiên là có."

"Đúng là quá tốt rồi. Đi, Hân Hân, mẹ lập tức dẫn con đi thay quần áo."

Sau năm phút, cô trao lại chiếc áo tắm đã được vá lại cẩn thận. Người phụ nữ trung niên tiếp tục đi tới xem một chút, mặt trên là đường may khá cân xứng, hầu như cùng không có chỗ nào bị rách, trông giống y đúc chiếc áo mới.

Khi cô ấy dẫn cô bé ra nói cảm ơn thì có một người đàn ông, đoán chừng là ba của cô bé đang nắm tay một đứa bé trai, trên mặt mang theo ý cười hỏi: "Thế nào? Mọi chuyện giải quyết xong chưa?"

"Được rồi, cô này thật tốt, cô đã giúp chúng ta vá lại chiếc áo cho con gái rồi."

Người đàn ông có gương mặt phúc hậu, xem ra cuộc sống cũng khá dư dả, thân thiết nói: "Cảm ơn cô. Đúng rồi, bao nhiêu tiền thế ạ?"

"Khụ, tiền gì mà tiền? Vài đường may thôi, cũng không đáng giá gì mấy." Cô liên tục xua tay cũng làm ra dáng vẻ phóng khoáng nói.

"Thật phiền cho cô quá. Hân Hân, mau đến cảm ơn bà đi."

"Đừng, đừng, hay là gọi tôi là cô thôi. Tôi chỉ mới gần ba mươi tuổi, gọi là bà thì người ta nghĩ rằng tôi già lắm đấy."

Cô bé nghe lời nói một tiếng: "Cảm ơn cô."

"Đừng khách khí. Chúc gia đình đi chơi vui vẻ."

"Cảm ơn cô, tạm biệt."

Ở cách đó không xa, một người đàn ông tuổi còn rất trẻ đang yên lặng đứng xem tất cả những sự việc xảy ra từ nãy đến giờ. Mãi đến tận khi cô bé kia lại tiếp tục vui vẻ chơi đùa thì anh ta vừa định đi tới. Đúng lúc này, nhà gỗ lại có vài người khách bước vào, chủ cửa hàng lại bắt đầu bận rộn.

Mãi đến tận sáu giờ chiều, rốt cuộc chuyện làm ăn cũng ngừng lại.

Người thanh niên trẻ năm lấy cơ hội này đi lên phía trước nhìn thẳng vào ánh mắt của chủ cửa hàng, sự kích động và hoang mang cũng thể hiện rõ trên khuôn mặt anh, anh nói năng có chút lộn xộn: "Toàn bộ —— những thứ này —— toàn bộ bao nhiêu tiền?"

Ánh mắt người chủ có chút kinh ngạc, cô lại làm như không có chuyện gì xảy ra mà hỏi ngược lại: "Anh muốn mua lại toàn bộ?"

"Đúng thế."

Cô cũng thật nhanh nhìn lướt qua tất cả các đồ vật trong ngoài phòng, lại gộp lại mọi thứ lớn nhỏ hơn trăm kiện, cô hơi suy nghĩ một chút, sau đó đưa ra đáp án nói: "Chúng trị giá vài tờ tiền mặt."

Không để ý tới số tiền là bao nhiêu, chỉ cần có một con số cụ thể thì đã là tốt lắm rồi. Người thanh niên trẻ vội vã lấy bóp tiền ra tìm kiếm nhưng bên trong thậm chí không có một đồng tiền mặt nào. Khuôn mặt anh bắt đầu nhăn nhó.

"Tôi có thể quẹt thẻ hay không?"

"Xin lỗi, chỗ này tôi chỉ lấy tiền mặt."

"Xin lỗi, vậy làm sao bây giờ?"

Khuôn mặt chủ nhân cửa hàng hiện ra vẻ lạnh nhạt như đang muốn nói "Việc này không liên quan tới tôi". Cô vừa sửa sang lại đồ vật lại như vô tình trả lời: "Vậy anh sẽ trở lại mua sau đi."

"Xin lỗi, có thể tôi không đem theo tiền mặt nhưng lúc này tôi còn có điện thoại di động, đồng hồ đeo tay, còn có ô tô đậu ở đằng kia. Thậm chí quần áo trên người tôi cũng lấy ra đặt cọc cho cô, cô hãy bán những thứ đồ này cho tôi, được không?"

"Tiên sinh, tôi sẽ thu nhận những thứ này để làm vật bảo đảm."

"Xin lỗi, tôi lập tức đi lấy tiền."

Người thanh niên trẻ lại tìm tới nhà cô bé nọ, anh định dùng đồng hồ vàng của mình đổi một số tiền nhưng ba của đứa bé kia từ chối đồng hồ đeo tay của anh. Đồng thời, anh ta lấy vài tờ tiền mặt đưa cho anh thanh niên. Anh ta cảm ơn và trở về nơi cửa hàng nọ.

"Xin lỗi, tiền đây."

"Tôi dọn dẹp rồi, ngày mai anh hãy trở lại đi."

"Xin lỗi, sao dọn sớm vậy?"

Chủ quán nhìn đối phương, khuôn mặt mỉm cười lại tràn đầy tự tin nói: "Đây chính là hộ cá thể, tôi muốn lúc nào dọn thì dọn."

"Xin lỗi, vậy ngày mai mấy giờ cô mới mở cửa hàng?"

"Tôi không biết."

"Xin lỗi, vậy lúc nào —— tôi muốn hỏi ngày mai sớm nhất tôi có thể ở đây gặp cô?"

"Không biết, vậy phải xem thời tiết ngày mai thế nào nữa, còn phải xem tôi thức dậy lúc mấy giờ thậm chí còn phải xem ông chủ có đồng ý hay không nữa."

Câu nói cuối cùng kia như bao phủ tối tăm trên toàn thế giới này, như độc được ngấm vào thân thể người thanh niên trẻ kia. Anh cúi đầu trầm mặc nửa phút, sau đó dùng giọng nói hầu như rất nhỏ nói: "Xin lỗi, ngày mai gặp."

Anh xoay người rời đi, bóng lưng tràn ngập thế lương và cô đơn.

Chủ quán yên lặng đi ra nhà gỗ, đi tới vị trí vừa nãy anh ta đứng, lại cúi đầu nhìn một chút dưới chân.

Cô ngẩng đầu, bầu trời vạn dặm không mây, giọt chất lỏng từ trong khoé mắt cô chảy ra...

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Xin Lỗi (Phần Hai)

Điện thoại di động của cô đột nhiên vang lên tiếng chuông báo, cô vội vã bước nhanh bắt lấy điện thoại.

"Alo, học trưởng."

"Tiểu Đông, anh đã thu dọn xong và sẽ ở lại bãi đậu xe chờ em."

"Em cũng vừa mới dọn dẹp xong, khoá cửa xong là có thể đi rồi."

"Ừm, anh thấy em rồi."

Chủ quán, cũng chính là Quý Tiểu Đông để điện thoại di động xuống, nhanh chóng thu dọn một chút và khoá cửa rời đi.

Ở chỗ đỗ xe, cô nhìn thấy chiếc ô tô đang đậu ở đó, trong xe còn có một người đàn ông quen thuộc đang chờ cô.

Hà Trùng ôn nhu nhìn cô ngồi trên xe, sau khi thắt chặt dây an toàn mới khởi động máy xe và chậm rãi lái xe chạy về phía trước. Anh cẩn thận cầm tay lái, lại trêu ghẹo hỏi: "Chủ quán Quý, hôm nay lại kiếm lời không ít chứ?"

"Nhờ phúc của anh, ngày hôm nay em kiếm lời bằng nửa tháng tiền lương trước đây."

"Em thật là một nhà giàu mới nổi."

Quý Tiểu Đông vuốt tóc mình dương dương tự đắc phản kích nói: "Không biết ai so với ai là nhà giàu mới nổi nữa đây. Tối qua, cô gái giàu có tên Tư Tư kia không phải lập tức khen thưởng cho anh năm ngàn nguyên sao?"

"Để anh nói rõ: Một là tiền đó không phải phí khen thưởng mà là do anh bỏ công sức ra hát, được không? Hai là năm ngàn nguyên đó không phải cho một mình anh, quán bar còn lấy đi một nửa đấy."

"Vậy hai ngàn rưỡi nguyên mà anh vẫn còn chê ít? Anh có biết hay không, đó là số tiền ròng rã suốt một tháng lao động cực khổ của người khác đấy?"

"Em cũng không thiếu tiền lương mà, làm gì cảm giận bất bình như vậy?"

"Em đổ mắt lao động mới kiếm được số tiền nhiều như vậy. Lại nói chúng ta đều là tốt nghiệp cùng trường đại học, sao lại có sự chênh lệch lớn như vậy?"

Trên khuôn mặt Hà Trùng như xuất hiện tia giáo hoạt, anh cố ý muốn nói gì đó nhưng lại thôi: "Người này —— "

"Anh câm miệng."

"Được rồi, được rồi, anh chỉ muốn đùa với em chút thôi. Hiện tại em kiếm được cũng không ít, ít ra vẫn nhiều hơn lúc trước, em còn muốn thế nào nữa?"

"Không sai, thế nhưng trời thu cũng vừa đến, nếu cạnh biển không có ai qua lại thì chúng ta sẽ đi đâu mở tiệm đây?"

"Trong thời gian nửa năm này, em cũng kiếm lời được một ít, số tiền cũng có thể mua một chiếc xe hạng sang đấy. Hay là em nên đầu tư làm

điểm bán lẻ được rồi."

Quý Tiểu Đông lấy tay đè ép chiếc túi trên đùi mình, bên trong là tất cả tài sản của cô kiếm được trong hôm nay. Cô lại quay đầu nhìn Hà Trùng nói: "Em cũng không rành việc đó, hay là anh giới thiệu với em một chút?"

"Anh đã giới thiệu việc kinh doanh nơi này cho em rồi. Em nên biết nếu anh không quen biết ông ấy thì ông ấy cũng không dễ dàng nhường cho anh đâu. Người khác trả tiền gấp đôi mà ông ấy còn chưa chịu bán đấy."

"Em biết anh đã giúp em không ít, vậy anh làm người tốt thì làm đến cùng. Hãy giúp em giới thiệu một nơi có thể kinh doanh vào mùa thu và mùa đông này đi?"

"Anh biết chỗ nào nhỉ? Nếu không, em đến làm phục vụ trong quán rượu nơi anh diễn xuất là được."

"Vậy sao anh không nói em lên khiêu vũ hay múa cột luôn đi?"

Nghe đối phương nói như thế, Hà Trùng còn làm ra vẻ giống như thật. Anh cố ý nhìn lướt qua cả thân người Quý Tiểu Đông, sau đó lại gật gù hài lòng nói: "Một năm trước, vóc dáng em khá hơn nhiều, sao lúc đó em không đi học khiêu vũ nhỉ?"

"Anh muốn ăn đòn đúng không? Cần thận em cho anh một quyền xuống biển để anh du ngoạn với cá dưới biển luôn."

"Đừng, em đừng động thủ linh tinh nha, anh đang lái xe đấy, cần thận nếu không hai chúng ta cùng lao xuống biển luôn. Anh nói em đừng bạo lực như vậy được không? Trước đây lúc mới quen em, em cũng không có bộ dáng này, hiện tại sao tính tình lại thay đổi cơ chứ?"

"Hừ, vậy phải xem em sống với ai đấy? Gần cái gì thì đen nhỉ?" "Gần mực thì đen, thành ngữ này mà em cũng không biết? Không biết làm sao

em qua được môn ngữ văn của cấp tiểu học và trung học nữa?"

Lời sỉ nhục của Hà Trùng vừa dứt, Quý Tiểu Đông cũng liền cố ý tỏ ra vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ngộ, cố nén cười nói: "Há, vậy anh vốn là mực nha, em rõ rồi."

"Quý Tiểu Đông, anh cảnh cáo em, đừng đùa giỡn với anh, nếu không từ nay về sau anh cũng không tiếp tục giới thiệu chuyện làm ăn với em nữa."

Mới vừa rồi, cô gái nhỏ nào đó còn kiêu ngạo hung hăng mà giờ lập tức có bộ dáng đáng thương đến tội nghiệp, trong xe rất nhanh vang lên tiếng yếu điệu làm nũng của cô. Bên cạnh đó, tình cờ còn bí mật mang theo vài câu vô lại uy hiếp.

Hai người trở về thành phố, sau khi ăn cơm tối xong thì lại về nhà tắm rửa. Hà Trùng vừa vút chìa khoá lên ghế vừa đi về phía cửa nói tạm biệt Quý Tiểu Đông: "Anh đi đây, em ngủ trước đi."

"Học trưởng, chờ một chút, em muốn đi theo anh đến quán bar."

"Em quên rằng con gái thức đêm, da dẻ không đẹp sao?"

Lúc này trong đầu Quý Tiểu Đông chỉ quanh quẩn hình bóng Hoàng Phủ Chính lái xe đi. Cô đã từng coi mình đủ kiên cường nhưng khi chân chính đối mặt với anh thì lòng cô bỗng mềm yếu. Cô cũng không thể trách mình quá mức nhu nhược, chỉ có thể nói lúc trước mình yêu quá sâu đậm. Hiện giờ, muốn rút ra cũng không phải là chuyện dễ dàng.

"Nhưng tối hôm nay em không muốn ở nhà một mình."

"Em sợ gì? Vậy thì mở TV xem là được rồi."

"Không phải, em không muốn ở nhà vì ở đây quá yên tĩnh, em nghĩ mình nên đi đâu đó cho khuây khoả."

Hà Trùng thẳng thắn quay đầu lại nhìn đối phương, hơi nghi ngờ nói: "Thực sự là kỳ lạ, hôm nay trên bờ cát em nhìn người ta chưa đủ à? Bây giờ lại còn muốn nhìn tiếp?"

"Đừng dài dòng, đi nhanh đi, anh quản làm gì chuyện em muốn nhìn người khác qua lại."

Sáng hôm sau, Hà Trùng thức dậy phát hiện Quý Tiểu Đông không đi làm mà lại trốn trong phòng chơi máy vi tính. Anh nhìn đồng hồ trên tường, lúc này đã là mười giờ.

"Hôm nay em không muốn kiếm tiền à?"

"Hôm qua kiếm lời nhiều như vậy rồi nên có chút không đành lòng. Vì vậy, em quyết định hôm nay sẽ tụng kinh chuộc tội cho chính mình."

"Thôi đi, rõ ràng là một gian thương không bỏ qua cơ hội nào để kiếm tiền mà còn nói cái gì là tụng kinh chuộc tội. Em không ngại mất mặt à?"

"Hừ, chẳng trách anh nói chuyện khó nghe như vậy, hóa ra vẫn chưa đánh răng đấy. Đi mau, đánh răng xong lại nói chuyện với em."

Mấy phút đồng hồ sau, Hà Trùng lần nữa gõ cửa phòng Quý Tiểu Đông, trên mặt anh giờ đây đã sáng bóng, vẻ mặt trịnh trọng, nghiêm túc hỏi: "Nói mau, tại sao không đi làm?"

Quý Tiểu Đông đứng dậy, từ trong phòng bước ra nói: "Bữa sáng ở trên bàn, anh vừa ăn vừa nghe em giải thích."

"Thế này còn tạm được."

Hà Trùng đi tới trước bàn ngồi xuống, đầu tiên là uống một hớp sữa đậu nành, sau đó lập tức mở miệng nói: "Nói mau, anh chờ đây."

"Ngày hôm qua em gặp phải anh ấy."

"Anh ấy? Là ai?"

"Chính là người yêu em đấy."

"Ai yêu em? Anh đã từng gặp qua chưa? Chuyện xảy ra khi nào? Tại sao chưa từng nghe em nhắc đến?"

Giọng của Quý Tiểu đông trầm thấp giải thích nói: "Chính là người em đã từng yêu, mà anh ấy cũng yêu em."

"Là anh ta sao? Sao anh ta biết em làm việc ở đó?"

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Xin Lỗi (Phần Ba)

"Em cũng không hiểu, lúc đó em không hỏi và anh ấy cũng không nói."

"Vậy anh ta nói gì với em?"

"Anh ấy chỉ nói là muốn mua lại tất cả mọi thứ có trong sạp hàng của em nhưng lúc đó anh ta không có tiền mặt. Em không chấp nhận cho anh ấy quẹt thẻ, chỉ nói là sẽ lấy món đồ thế chân và sau đó anh ấy đã bỏ đi."

Hà Trùng “ồ” lên một tiếng, say mê nghe cô kể chuyện đến nỗi quên ăn bánh quầy. Anh lại tiếp tục hỏi cô: "Vậy em cảm thấy anh ấy vô tình gặp được em ở đó hay là anh ấy cố tình tìm em đây? "

"Có lẽ là anh ấy cố tình đến đó bởi vì trông đáng vẻ anh ấy cũng không giống dân du lịch đến đi bơi. Thậm chí anh ấy còn mặc âu phục và mang giày da lịch sự nữa."

"Chỉ vì lý do đó mà hôm nay em quyết định không đi làm?"

"Ừm, bởi vì em vẫn không biết làm sao để đối mặt với anh ấy."

"Không phải em chưa nghĩ kỹ làm sao đối mặt anh ấy mà thật ra từ trước đến giờ em chưa hề nghĩ tới sẽ có ngày này đúng không? Việc này cũng đâu có gì quá đáng, em đứng đó buôn bán còn anh ta muốn mua đồ. Em có thể tàn nhẫn chặt chém là được rồi."

Quý Tiểu Đông cảm thấy lời đề nghị thật sự rất ghê tởm, cô bĩu môi khinh thường phản bác nói: "Nếu như em thật sự làm vậy, không chừng anh ấy sẽ rất vui vẻ đấy."

"Không chỉ anh ấy mà cả anh và em đều cũng sẽ vui vẻ."

"Em sẽ không làm thế vì em không muốn lại dây dưa với anh ta lần nào nữa."

"Nhưng anh ta đã biết em làm ở đó, nếu bây giờ em không đi làm thì anh ta vẫn sẽ có cách tìm em. Anh ta là người có tiền mà, anh ta muốn tìm đến quỹ cũng được chứ đừng nói chỉ tìm một mình em."

"Cho nên em rất lo lắng đây."

Sau khi buông tất cả đồ vật đang cầm trên tay mình xuống, Hà Trùng đột nhiên vỗ bàn một cái, giọng nói kiên định đề nghị: "Vậy em cứ quang minh chính đại tiếp tục đi làm, cũng tự nhiên xuất hiện trước mặt anh ta thôi. Nếu em không muốn kiếm tiền từ anh ta thì cứ coi anh ta là những khách hàng bình thường thôi là được rồi."

"Nhưng ngày hôm qua anh ấy nói muốn mua lại tất cả mọi thứ trong sạp hàng của em, em liền biết anh ấy cương quyết muốn trò chuyện với em."

"Sao em lại ngốc đến thế chứ? Không muốn nói chuyện thì chỉ việc nghe anh ta nói là được rồi? Em ngồi đó chỉ nghe anh ta nói thôi, khi nào nói mệt thì anh ta sẽ dừng lại."

"Nhưng em không muốn nghe."

"Anh ta đã nói thì có lẽ là chuyện quan trọng, lẽ nào em cũng không muốn biết xem đó là chuyện gì?"

Quý Tiểu Đông tức giận đến nỗi cầm bánh quẩy muốn gõ lên đầu Hà Trùng nhưng đó cũng chỉ là ý nghĩ thôi, trên thực tế cô cũng không dám làm như vậy. Cô chậm chạp bỏ xuống và khinh thường nói: "Học trưởng, em không phải anh, lúc nào cũng thích nghe chuyện từ người khác."

"Lẽ nào em thật sự không muốn biết suy nghĩ từ tận đáy lòng của anh ta sao? Nếu anh ta đã tìm được em thì cũng khẳng định quyết tâm của anh ta rồi. Hôm nay em có thể trốn được nhưng còn ngày mai, ngày kia, em lần tránh anh ta suốt đời được không? "

"Vậy lúc nào anh ấy sẽ hết hy vọng?"

"Việc này Nếu không, anh giúp em đi hỏi một chút?"

"Anh thật sự đồng ý?"

Hai tay Hà Trùng mở ra, trên mặt lộ ra vẻ mặt âm hiểm cười nói: "Có việc gì mà anh làm không được đâu? Mà chuyện này không liên quan đến anh, anh đến giúp em đồng thời còn có thể nghe chuyện của người khác, có sao lại không làm?"

"Học trưởng!"

"Được rồi, được rồi, anh sẽ không quan tâm chuyện giữa em và anh ta mà chỉ đến hỏi anh ta khi nào sẽ hết hy vọng với em, như vậy được chưa?"

Quý Tiểu Đông tức giận trợn tròn mắt, không tiếp tục nói nữa.

"Em đi chuẩn bị một chút đi, chờ một chút sau khi ăn xong, chúng ta cùng đi. Em tiếp tục chuyện làm ăn của mình, còn anh sẽ tìm anh ta tâm sự, sau đó sẽ đi làm."

"Một giờ chiều anh mới bắt đầu đi làm, bây giờ đi có quá sớm hay không?" "Vậy làm sao bây giờ? Em sợ anh ta đến nỗi không dám đi làm nên

anh với thân phận học trưởng phải đi gặp anh ta một lần chứ?"

"VẬY CŨNG ĐƯỢC, ANH CŨNG ĐÃ ĂN BỮA SÁNG THÌ CŨNG NÊN GIÚP EM GIẢI QUYẾT CHUYỆN PHIỀN TOÁI NÀY."

Hà Trùng nghe vậy cũng nhanh chóng thả xuống bàn bữa sáng đang cầm trên tay mình, hận không thể phun ra tất cả thức ăn này giờ đang nằm trong miệng và dạ dày mình ra ngoài. Anh bất mãn oán hận nói: "Nếu em nói như vậy, sáng sớm ngày mai anh cũng mua bữa sáng cho em, sau đó em cũng sẽ phải giúp anh giải quyết chuyện phiền toái, được không?"

"Em không có bản lãnh này, mà anh lại có. Vì thế, anh không thể đòi lại vật gì đã cho em rồi."

"Anh chính là một vật?"

"Anh vẫn là một dạng như vậy."

"Em.... Kiếp trước có lẽ anh mắc nợ em rồi, nếu không tại sao kiếp này ông trời lại sắp xếp như thế này chứ?"

Quý Tiểu Đông dùng ngón tay phải gõ liên tiếp mấy lần lên bàn, không chịu thua nhắc nhở: "Mau ăn nhanh, em còn phải đi làm đây, anh biết một canh giờ em kiếm lời bao nhiêu tiền không? Nếu làm lỡ, anh có đền nổi không?"

"Quý Tiểu Đông, em đừng không biết phân biệt phải trái như thế, chính em mới vừa nói không dám đi làm mà."

Mà lúc này, cô gái nhỏ đã vội vã chạy trốn để tránh khỏi sự tức giận của người đàn ông nào đó.

Một giờ sau, Quý Tiểu Đông đi tới chỗ làm và chính thức bắt đầu buôn bán.

Một lúc sau, Hoàng Phủ Chính cũng chậm chậm kiên định bước tới, lấy ra bóp tiền nói: "Chào buổi sáng, anh muốn mua lại tất cả mọi thứ ở đây, vẫn là với giá như ngày hôm qua chứ?"

"VẬY trước tiên anh nói muốn mua lại những thứ đồ này với mục đích gì đi."

"Anh muốn em dọn hàng để nghe anh nói chuyện."

"VẬY được rồi, vừa lúc cũng có người muốn nghe anh nói chuyện. Anh chờ một lát, anh ta lập tức tới ngay."

Quý Tiểu Đông cầm điện thoại di động lên trực tiếp gọi một cú điện thoại, sau khi điện thoại thông, cô chỉ nói ngắn gọn: "Người kể chuyện đến rồi, anh đến nhanh lên một chút."

Hoàng Phủ Chính sửng sốt một chút nhưng cũng lập tức phản ứng lại. Anh cúi đầu nhìn mũi chân mình một chút lại lần nữa, ngẩng đầu lên, lúc này khuôn mặt đã tràn ngập nỗi ưu thương không thể nào che giấu. Thế nhưng vì muốn duy trì phong độ, anh một mực lại muốn miễn cưỡng chính mình cố ý giả tạo, khuôn mặt tươi cười: "Em có gia đình rồi à?"

"Rất nhỏ."

Đáp án lần này khiến lòng Hoàng Phủ Chính chết lặng, may là anh đã sớm chuẩn bị tâm lý tốt nên anh cũng chỉ mỉm cười, sau đó lại bắt đầu trầm mặc.

Rất nhanh sau đó, Hà Trùng với đôi mắt kính to dùng xuất hiện. Khi anh gặp Hoàng Phủ Chính ở trước quầy hàng thì cũng chủ động đưa tay ra nói: "Xin chào, tôi là Hà Trùng."

"Xin chào, tôi là Hoàng Phủ Chính."

"VẬY ĐI THÔI, TÔI DẪN ANH ĐẾN NƠI NÀY ĐỂ TRÒ CHUYỆN."

Hai người cũng dần biến mất ở bờ cát. Quý Tiểu Đông thở phào nhẹ nhõm đồng thời lại âm thầm có chút bận tâm, không biết rốt cuộc bọn họ sẽ nói chuyện gì đây.

Hà Trùng dẫn Hoàng Phủ Chính đến phòng của mình, cũng lấy cho anh một cái ghế. Anh đưa mặt hướng ra biển rộng còn Hoàng Phủ Chính cũng ngồi xuống theo.

"Hôm nay tôi chỉ đến nghe anh kể chuyện thôi, anh có thể bắt đầu rồi."

"Chuyện giữa tôi và Tiểu Quý..... "

"Chờ đã, anh gọi cô ấy là Tiểu Quý? Ngay cả tôi cũng chỉ gọi cô ấy là Tiểu Đông thôi, mà anh lại gọi cô ấy là Tiểu Quý?"

Hoàng Phủ Chính gọi Quý Tiểu Đông như vậy chỉ vì yêu thương nhưng bây giờ anh còn có cơ hội không? Anh vừa định giải thích thì đột nhiên lại cảm thấy nếu anh nói chuyện của anh và Quý Tiểu Đông cho Hà Trùng nghe lại cũng không phải là một lựa chọn sáng suốt. Vì vậy, anh vội vã cúi mặt thành thật nói: "Không phải, trước đây tôi và cô ấy cũng khá thân thiết một chút, hiện giờ đã vật đổi sao dời. Vì vậy, tôi..."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Xin Lỗi (Phần Bốn)

"Được rồi, anh muốn gọi cô ấy tên gì thì cứ gọi."

"Đại khái là có thể Tiểu Quý đã nói với anh ... "

"Không, tôi vốn không biết chuyện giữa anh và cô ấy, tôi chỉ nghe cô ấy nói qua một lần, hơn nữa cô ấy lại nói tương đối ngắn gọn. Cô ấy chỉ nói rằng đã từng yêu thích một người nhưng vì có chuyện xảy ra nên tự mình cảm thấy mất thăng bằng. Vì vậy cô ấy cũng chủ động rời đi. Mà khi nói đến những việc này, cô ấy cũng không có nói ra tên của anh."

"Thực tế tôi với cô ấy cũng giống như lời anh nói. Cô ấy yêu tôi nhưng tôi chỉ thích cô ấy mà thôi. Không phải quá khiêm tốn, tôi chính là một người giàu có, cũng là cấp trên của cô ấy trước đây. Vì đã từng bên ba nhiều bên ngoài, cũng đã từng phải kiếm những đồng tiền dơ bẩn nên chính bản thân cũng luôn đề phòng người khác, đương nhiên cũng bao gồm cả cô ấy. Sau đó, bởi vì đi cùng tôi mà gặp phải người phụ nữ khác vì yêu thích tôi mà ganh ghét và trả thù cô ấy. Sau đó, cũng vì muốn tác thành cho tôi nên cô ấy liền uống cạn ly rượu độc. Tuy đã được cứu thoát nhưng cô ấy cũng tự chủ động rời xa tôi."

Hà Trùng thoải mái dựa vào ghế, mặc cho ánh mặt trời chiếu rọi vào khuôn mặt mình, anh nhắm mắt lại ra hiệu nói: "Anh cứ tiếp tục."

"Lúc vừa mới quen, cô ấy đã từng nói với tôi rằng cô ấy đã yêu tôi trước đó rồi, sau này do có nhiều cơ hội gặp mặt nên tôi mới chỉ thích cô

ấy. Thời gian qua đi, cô ấy cũng càng ngày càng yêu tôi sâu đậm hơn mà tôi vẫn dừng ở đó. Tôi vẫn luôn không phát hiện tình cảm giữa tôi và cô ấy có một sự chênh lệch khá lớn. Mãi đến tận khi cô ấy muốn rời khỏi tôi, mà cũng do người phụ nữ xấu xa kia nhắc nhở thì tôi mới ý thức được tất cả những việc xảy ra hôm nay cũng là do tôi cũng yêu cô ấy mà trước giờ tôi vẫn không nhận ra. Cứ như vậy, tôi mãi mãi không theo kịp cô ấy, mãi mãi chậm hơn cô ấy một bước."

Hai người đều trầm mặc, mặc dù chuyện cũ chỉ có thể nói dăm ba câu thì có thể xong việc. Thế nhưng vừa nghĩ tới giữa hai người đã từng có những khúc mắc ảnh hưởng đến tình yêu chân thành của bọn họ thì trong lòng mỗi người như có suy nghĩ riêng, cũng trầm mặc để biểu đạt sự tôn trọng của chính mình với đối phương.

Một lát sau, Hà Trùng mới lại mở miệng nói: "Anh làm việc ở đâu?"

"Tập đoàn Thái Tử."

"Anh chính là tổng giám đốc của tập đoàn Thái Tử sao?"

"Đúng thế."

"Ngưỡng mộ đã lâu, không ngờ anh chính là bình thiếu tiếng tăm lừng lẫy đấy."

Lần này đến phiên Hoàng Phủ Chính kinh ngạc, anh không hiểu hỏi: "Bình thiếu?"

"Đây là cách xưng hô thông thường thôi. Nghe nói trước đây anh đã từng đi lính đúng không?"

"Đúng vậy, sau khi tốt nghiệp đại học, tôi đi lính bốn năm. Đó cũng là yêu cầu của ba tôi, ông cũng đã từng là quân nhân."

Hà Trùng đánh giá tư thế ngồi của Hoàng Phủ Chính, sau đó mới cười nói: "Chẳng trách anh cũng không giống những người khác, giống như hiện tại vậy, tôi thì có kiểu nửa nằm nửa ngồi còn anh thì ngồi rất nghiêm chỉnh."

"Thật ngại quá, đây là thói quen của tôi."

"Không, như vậy rất tốt, điều đó chứng minh anh rất có tính kỷ luật. Đây cũng là một thói quen tốt."

"Vừa nãy tôi nghe anh gọi tôi là binh thiếu, đây là lần đầu tiên tôi nghe người khác gọi mình như vậy. Anh nghe ai nói danh xưng như thế này?"

"Ở quán rượu, tôi thường xuyên nghe không ít nữ khách hàng nói đến binh thiếu của tập đoàn Thái Tử. Tôi nghĩ các cô ấy có khả năng là nhân viên thuộc công ty anh. Nếu nói một lần hoặc hai lần thì có lẽ tôi sẽ không chú ý nhưng bất cứ lúc nào tôi cũng nghe nói về anh. Hơn nữa, các cô ấy lại dùng giọng điệu ái mộ lần thán phục khiến tôi cũng tò mò muốn biết thật ra anh là ai, có dung mạo như thế nào. Không ngờ hôm nay lại được gặp anh ở đây."

Hoàng Phủ Chính cười khổ, khuôn mặt cũng nhanh chóng hiện lên một tầng đau thương. Nếu như có thể, anh thật sự hi vọng mình có thể biến mất trước mặt Hà Trùng thôi. Nhưng chính vì biết rõ là không thể nên anh cũng chỉ đành tự mình đánh trống lảng nói: "Anh có cảm thấy thất vọng không? Trước mặt anh là một người đàn ông không được hoàn mỹ như lời các cô ấy nói."

"Không, xưa nay tôi chưa từng nghĩ đến điều này. Bởi vì tôi chưa từng quen biết anh và cũng không biết anh và Tiểu Đông đã từng yêu nhau. Vì vậy, tôi không thể đưa ra kết luận."

"Đúng rồi, anh mới vừa nói là nghe nhiều cô khách hàng nói đến tôi trong quán rượu. Vậy anh làm việc trong quán bar sao?"

"Đúng, tôi là ca sĩ, chơi đàn ghita và đàn dương cầm."

"Không ngờ anh Hà lại rất đa tài đa nghệ. Tôi thực sự là không có mắt."

Hà Trùng cũng nhìn ra tâm tình đối phương đang suy sụp nên cố ý trêu ghẹo nói: "Tôi cũng không ngờ anh lại chính là binh thiếu đó."

"Cái gì binh thiếu với không binh thiếu? Tất cả cũng do người khác kêu loạn, nếu như anh không ngại cứ gọi tôi là A Chính thôi."

"A Chính? Danh xưng này rất hay. Đúng rồi, nói chuyện của hai người đi thôi?"

"Nói gì đây? Thực ra cũng không có gì tốt để nói, hoàn toàn cũng do tôi quá ích kỷ, không biết trân trọng tình yên nên mới để Tiểu Quý rời xa mình. Mà anh có thể kể cho tôi biết làm sao anh quen được với Tiểu Quý không?"

"Tôi là đàn anh khoá trên học cùng trường đại học với Tiểu Quý. Trước đây tôi cũng không quen biết cô ấy, chỉ là vào năm ngoái chúng tôi mới tình cờ biết nhau."

Trong lòng Hoàng Phủ Chính đột nhiên có chút hi vọng, anh bây giờ giống như một ngọn cỏ khô héo nằm trên mặt đất đang nghênh đón một trận mưa rào tầm tã. Anh cũng không để ý tới việc mình có đang thất lễ hay không mà chỉ muốn biết sự thật nên bộc trực hỏi: "Năm ngoái mới quen biết cô ấy sao? Vậy tôi mạo muội muốn hỏi một chút, hai người đã kết hôn chưa?"

"Kết hôn sao? Không có, hiện tại vẫn chưa có."

"Tiểu Quý thật sự hài lòng với hoàn cảnh này sao?"

"Anh nên bình tĩnh đi. Anh biết đấy, ai cũng muốn mình được hạnh phúc đặc biệt là đối với những người từng gặp sự cố bất ngờ thì họ càng khao khát hạnh phúc hơn bất kỳ thứ gì. Tôi cảm thấy trải qua một cuộc sống bình dị, đơn giản không hề ganh đua với đời cũng không phải là một chuyện xấu."

"Anh nói đúng, chỉ cần cô ấy có thể vẫn tiếp tục sống vui vẻ như vậy thì tôi cũng cảm thấy mãn nguyện rồi. Đúng rồi, hai người có dự tính khi nào sẽ kết hôn không? Đến lúc đó hai người sẽ mời tôi chứ?"

Nhìn thấy đối phương có chút khổ tâm nhưng bề ngoài lại còn cố tình giả vờ rộng lượng, Hà Trùng cũng không muốn tiếp tục diễn nữa. Anh vừa cười vừa thản nhiên nói: "Anh đang nói gì vậy? Nhìn vẻ mặt anh thì tôi liền biết anh đang hiểu lầm. Tiểu Đông và tôi không có quan hệ gì cả, chỉ là quan hệ giữa đàn anh và đàn em mà thôi. Tuy rằng hiện nay đang ở chung, đúng hơn là sống cùng dưới một mái hiên nhưng tôi và cô ấy không phải là mối quan hệ như anh đang tưởng tượng đâu. Cô ấy xem tôi như đàn anh còn tôi chỉ xem cô ấy như một người em gái vừa dịu dàng lại rất bá đạo mà thôi."

"Bá đạo? Cô ấy rất bá đạo sao?"

"Đương nhiên rồi, lẽ nào anh không cảm thấy có nhiều lúc cô ấy rất quá đáng sao? Rõ ràng chính mình đuối lý mà còn cố gắng cãi bướng. Lúc tôi nhận thấy mình bị lừa thì đã không còn cơ hội phản kháng nữa. Anh chưa từng thấy chuyện như thế à? Tôi cũng xem anh như anh em nên nói cho anh biết trước."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Xin Lỗi (Phần Năm)

Hoàng Phủ Chính lắc đầu nói: "Không, ở trước mặt tôi, cô ấy không như vậy."

"Vậy trước mặt anh cô ấy thế nào? Chỉ dịu dàng không bá đạo sao?"

"Đúng vậy, cô ấy luôn có dáng vẻ điềm đạm dịu dàng. Tuy rằng sẽ có nhiều lúc tình cờ làm nũng nhưng chưa từng nổi giận, thậm chí tôi chưa từng nhìn thấy cô ấy nổi giận."

"Vậy anh cho rằng ai mới thật sự là cô ấy đây?"

"Đều là cô ấy cả. Ở trước mặt tôi, cô ấy có dáng vẻ yên lặng mà tôn trọng cũng do cô ấy có ý niệm đang yêu tôi. Chính vì vậy, cô ấy không yêu cầu phải được báo đáp. Còn ở trước mặt anh, cô ấy vô cùng thoải mái, xem anh như bạn bè thân thiết nên tỏ vẻ không kiêng dè, nói chuyện cũng thẳng thắn hơn tôi."

Hà Trùng cũng chìm đắm trong chuyện cũ, nhớ lại trong một năm qua, anh và Quý Tiểu Đông có lối sống thoải mái khác thường, từng lời ăn tiếng nói cũng không phải kiêng dè. Vì vậy, anh thông cảm nói: "Cô ấy trông có lúc khá chín chắn, chín chắn đến nỗi khiến anh cảm nhận rằng cô ấy quá tốt với mình, thậm chí có lúc khi nhìn vẻ mặt cô ấy, anh cũng không thể nở lòng mở miệng từ chối."

"Nhưng hiện tại hoặc về sau tôi không muốn khiến cô ấy cứ tiếp tục như vậy nữa, tôi rất muốn có cơ hội lại lần nữa làm người yêu của cô ấy. Tôi muốn lại yêu cô ấy nhiều hơn cô ấy yêu tôi, yêu không tiếc tính mạng, không muốn cầu báo, cứ như vậy cam tâm tình nguyện trả giá vì cô ấy. Chỉ cần cô ấy sống vui vẻ bên cạnh mình thì tôi cũng chấp nhận trả giá."

"Anh cũng đừng nhụt chí, ai mà chưa từng bị tổn thương trong tình yêu chứ? Đương nhiên tôi cũng biết vì cô ấy Die nda n*****Sóc***Là*****Ta*****l e q u u ydo n, đã từng bị tổn thương nên có thể cô ấy sẽ suy xét kỹ hơn. Nhưng chỉ cần anh chân chính yêu cô ấy thì tôi tin cô ấy nhất định sẽ cảm động và quay về với anh thôi."

"Đúng vậy nhưng tôi chỉ sợ cô ấy sẽ không cho tôi cơ hội mà thôi."

"Vậy anh có nghĩ khi tìm đến đây thì cô ấy sẽ cười vui vẻ, đón tiếp anh nồng hậu hay miễn cưỡng đáp ứng cho anh cơ hội?"

Hoàng Phủ Chính hạ thấp đầu mình, giọng nói có phần nhỏ hơn nói: "Tôi đương nhiên không có nghĩ như vậy nhưng nếu suốt ngày tôi cứ dính chặt thì tôi cảm thấy có thể sẽ xúc phạm tới cô ấy."

"Vậy anh muốn thế nào? Tình cờ đến gặp cô ấy một chút, cùng cô ấy trò chuyện một lát, thậm chí lâu lâu tặng cô ấy mấy bó hoa. Sau đó, anh cứ mỗi ngày ở nhà khóc ròng chờ cô ấy xuất hiện trước mặt mình, nói cô ấy chấp nhận quay lại với anh sao?"

"Sao có thể có chuyện đó?"

"Anh biết không thể là tốt. Hiện tại anh đang ở trạng thái bị động, nếu không tích cực thêm nữa thì sẽ có lúc bị người đàn ông khác chiếm lấy. Nhớ đâu một ngày nào đó cô ấy cũng yêu người đàn ông kia thì lúc đó anh chỉ còn việc nhận thiệp mời và ăn bánh kẹo cưới của họ thôi."

"Nhưng tôi nghĩ mình có nên dùng cách thức chậm mà chắc hay không đây?"

Trước mắt Hàn Trùng rõ ràng là một người đàn ông mạnh mẽ nhưng trong tình yêu tại sao lại là một chú thỏ nhút nhát như thế này? Hà Trùng cũng có thể tự lý giải, dù sao anh ta đã từng mất cô ấy một lần, nếu lần này không cẩn thận có thể sẽ vĩnh viễn mất cô ấy. Nghĩ vậy, anh tốt bụng nói: "Vậy anh cứ tiếp tục suy nghĩ đi, tôi đã đồng ý giúp anh có lại được cô ấy rồi nhưng thời gian không thể kéo dài quá lâu dù sao cô ấy cũng không còn nhỏ tuổi. Quả thực, những cô gái ở tuổi ba mươi không còn có cơ hội lựa chọn."

"Cảm ơn anh đã làm tất cả vì tôi."

"Tôi và anh không có mối quan hệ thân thiết nào nên tôi chưa từng nghĩ sẽ muốn giúp anh. Những việc tôi làm hôm nay chỉ vì Quý Tiểu Đông mà thôi."

"Vậy tôi thay cô ấy cảm ơn anh."

"Không, anh không thể thay thế cô ấy được, chí ít là hiện tại vẫn chưa thể. Hiện tại trong lòng cô ấy, vị trí của anh vẫn không quan trọng bằng tôi đâu. Được rồi, tôi cũng không đả kích anh thêm nữa, anh trở về suy nghĩ thật kỹ nên dùng cách nào để thuyết phục được cô ấy thôi. Tôi cũng nói rõ tôi không có kinh nghiệm theo đuổi phụ nữ nên cũng không có cách gì giúp anh được đâu."

Nói tới đây, bầu không khí bắt đầu thoải mái hơn rất nhiều, Hoàng Phủ Chính rất tự nhiên bắt đầu quan tâm đến chuyện tình cảm của Hà Trùng, anh tùy ý nói: "Không sao, chuyện của tôi thì tôi cũng nên tự mình giải quyết thôi. Anh Hà đây cũng là một nhân tài, sao bây giờ vẫn chưa có bạn gái trong lòng được đây?"

"Đã từng có nhưng sau đó bởi vì tính cách không hợp mà chia tay."

"Tôi thấy anh Hà có tính cách vừa rộng rãi lại hiền hoà, vậy có lẽ vấn đề thuộc về đối phương chứ?"

"Mỗi người đều có mỗi quan niệm khác nhau nhưng ở phương diện nào đó tôi thực sự không chấp nhận giải quyết vấn đề một bữa bải. Nói thí dụ như cô ấy thực sự rất yêu thích âm nhạc nên tôi nghĩ muốn ở nhà hát cho cô ấy nghe. Cuối cùng, cô ấy lại nói rằng không muốn tôi hát ở nhà, muốn hát thì tôi nên đợi đến khi biểu diễn thì hãy hát. Mỗi lần tôi hát một bài thì cũng kiếm được ít nhất là một trăm đồng tiền, cô ấy cảm thấy nếu tôi hát ở nhà thì chẳng khác nào lãng phí một trăm đồng tiền."

"Ý nghĩ của cô ấy thật lạ, tôi cho rằng phụ nữ đều sẽ hi vọng người yêu của mình chủ động vì mình trả giá, mà việc cô ấy suy nghĩ chỉ là vấn đề tiền bạc."

Nhớ lại những chuyện cũ, Hà Trùng cũng cảm thấy khó mà tin nổi, anh thở ra một hơi thật dài sau đó cũng than vãn nói: "Tiền chính là nô lệ tốt nhưng lại là một chủ nhân xấu, câu nói này cũng không sai. Vì vậy, sau đó tôi với cô ấy cũng chia tay, đến giờ vẫn chưa gặp lại lần nào, mà tôi cũng không có ý định tìm lại cô ấy."

"Anh cũng đừng nên nản chí, trên thế giới này vẫn còn có nhiều cô gái, chỉ cần anh để ý một chút thì sẽ gặp người đó thôi. Tuy rằng rất khó gặp người ý hợp tâm đầu nhưng nhất định sẽ có một người hợp với mình thôi."

"Tôi cũng không vội chuyện đó, vẫn nên giải quyết chuyện của Quý Tiểu Đông trước thôi."

"Được rồi, vậy tôi về trước, cảm ơn anh vì hôm nay đã Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u ydo n,nói chuyện với tôi."

"Anh chờ một chút, để tôi nhắn tin địa chỉ nhà của tôi và Quý Tiểu đông đang ở, anh cũng cho tôi số điện thoại di động của anh đi."

Hoàng Phủ Chính vừa định đứng dậy nhưng khi nghe vậy cũng vội vã ngồi lại. Quả thực lúc này chỉ có thể dùng hai từ “mừng rỡ” để hình dung tâm tình trong lòng anh lúc này thôi.

"Thực sự rất cảm ơn anh."

"Tất cả đều là vì Quý Tiểu Đông mà."

"Đúng, tất cả đều vì cô ấy."

Hai người cứ nói chuyện vui vẻ như vậy cho đến khi kết thúc câu chuyện. Thậm chí vào buổi chiều lúc Quý Tiểu Đông tò mò hỏi Hà trùng về sự việc thì anh chỉ nói dăm ba câu ứng phó, cũng không dám thừa nhận rằng mình đã “bán” Quý Tiểu Đông cho Hoàng Phủ Chính. Dù sao một khi cô gái nhỏ này nổi giận thì anh cũng không chắc mình có còn yên ổn nữa hay không.

Ngày hôm sau, Quý Tiểu Đông cũng như thường ngày đi đến chỗ mình bán hàng nhưng vừa mới bắt đầu bận bịu một lúc thì đột nhiên cô nhìn thấy các đồng nghiệp của bộ phận hành chính thuộc tập đoàn Thái Tử đều xuất hiện ở trước mặt mình.

Đầu tiên quản lý Lưu bước lên phía trước, lại chỉ vào một bộ đồ chơi cát hỏi: "Chủ quán, bán cho tôi bộ này."

Bởi đã rất lâu không gặp mặt, hơn nữa trước đây quản lý Lưu giúp đỡ cô rất nhiều nên trong lòng Quý Tiểu Đông đột nhiên kích động. Cô bật thốt lên: "Chị, tại sao lại là chị?"

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Xin Lỗi (Phần Sáu)

Edit: Sóc Là Ta

"Bao nhiêu tiền?"

"Bao nhiêu tiền gì chứ? Em tặng chị là được rồi. Đúng rồi, chị có dẫn theo con trai đến đây chơi không? Cậu ấy đâu rồi?"

"Một trăm đồng tiền có đủ hay không? Tôi để tiền ở đây và lấy đồ của mình đi."

"Này, chị, chị đừng như vậy."

Lúc này, Tiểu Nguyễn cũng bước đến ngăn cản Quý Tiểu Đông nói: "Chủ quán, tôi cũng muốn mua bộ áo tắm màu xanh lục kia, cô lấy xuống giúp tôi được không?"

"Tiểu Nguyễn, chúng ta quen nhau như thế còn nói cái gì là mua hay không. Nếu cậu thích thì cứ cầm lấy."

"Vậy tôi tự mình cầm đi nha."

Tiểu Nguyễn cầm áo tắm bỏ vào túi xách của mình, sau đó tiện thể cũng đem một trăm đồng tiền nhét vào tay Quý Tiểu Đông và bước đi nhanh như chạy trốn.

Quý Tiểu Đông vội vã hô lớn ở phía sau: "VẬY RỒT CUỘC CÁC CẬU ĐANG MUỐN LÀM GÌ ĐÂY?"

"Chủ quán, cho tôi một chiếc phao bơi."

"Chủ quán, đôi dép này bao nhiêu tiền một đôi?"

"Chủ quán, cho tôi cặp kính bơi hiệu Thái Dương kia."

Cứ như vậy, mặc kệ cô có hài lòng hay , không, các đồ vật được xếp gọn gàng trên tủ lần lượt bị các đồng nghiệp mua hết. Cũng không biết các đồng nghiệp ở phòng hành chính có nhớ cô hay không mà không thấy các cô chào hỏi mình, giống như các cô chưa từng quen biết mình.

Sau khi các đồng nghiệp ở bộ phận hành chính rời đi, còn có những đồng nghiệp ở các phòng ban khác đến mua đồ. Đến lúc này, Quý Tiểu Đông mới tạm nghỉ ngơi trong chốc lát. Cô đi ra ngoài nhìn chung quanh một chút, trên bờ cát thật dài có đến mấy trăm người đang không ngừng vui chơi, có thể nhìn thấy một đám đông đồ sộ đang tụ họp.

Nhớ lại lúc trước mình cũng từng muốn được nổi danh thì Quý Tiểu Đông lại khinh thường chính mình. Cô trở lại chỗ bán hàng, vừa lúc có khách đến hỏi: "Còn mũ che nắng không? Cho tôi một cái. Chỉ cần đơn giản, màu nào cũng được."

"Cô hãy nói cho tôi biết, có phải là tổng giám đốc yêu cầu cô đến đây?"

"Ôi, chủ quán à, tôi thấy cô bận bịu như thế, sợ rằng không rảnh giúp tôi. Vậy tôi tự lấy thôi, tiền để ở chỗ này, cô có thể tự mình lấy."

"Này, không cần nhiều như vậy."

"Được rồi, vậy cô thối lại tiền cho tôi đi."

Cứ như vậy, vì không muốn so bì thêm với các đồng nghiệp nên cô không thể làm gì khác hơn là tiếp tục chuyện làm ăn của mình. Sau ba tiếng, các đồ vật trong cửa hàng của cô cũng dần được bán hết cũng không còn sót lại thứ gì, các đồng nghiệp cũng không hề nói gì, bọn họ chỉ một mực yên lặng.

Lúc này Quý Tiểu Đông mới có thời gian điều chỉnh tâm tình mình một chút, cô khẳng định là Hoàng Phủ Chính đang giở trò quỷ nhưng cô đã tìm anh cả nửa ngày trên bờ cát này rồi nhưng vẫn không phát hiện bóng dáng anh ở nơi nào.

Cô đột nhiên nhớ lại ngày hôm qua Hoàng Phủ Chính đã từng gặp mặt Hà Trùng. Vậy không biết Hà Trùng có biết chuyện này hay không đây?

Cô lập tức lấy điện thoại di động ra gọi cho Hà Trùng. "Này, Tiểu Đông sao? Hôm nay em rảnh rồi nhỉ?"

"Em đã bán hết tất cả đồ có trong cửa hàng rồi, đang chuẩn bị về nhà đây."

"Bán xong? Sao lại nhanh như vậy?"

"Việc này em muốn hỏi anh đây."

Nghe thấy trong lời của đối phương có chút chất vấn mình, Hà Trùng suýt một chút nữa đã hô to mình bị oan nhưng anh vội vã kêu trời giải thích: "Ai biết được? Anh còn đang cảm thấy kỳ lạ đây. Anh đã nói với em rồi, từ buổi sáng sau khi em ra ngoài, anh cũng không dám nhận chuyển phát nhanh mà chỉ kí tên đánh dấu tay. Vừa hay lúc này em cũng bán hết mọi thứ trong cửa hàng rồi, vậy thì cũng nhanh chóng trở về đi."

"Chuyển phát nhanh? Đều là của em sao? Từ nơi nào gửi đến?"

"Từ tập đoàn Thái Tử, tất cả các ngành đều có, chắc hẳn các đồng nghiệp đều đã gửi đến cho em. Ôi, chuông cửa lại vang lên, anh phải mau đi mở cửa đây, bye bye."

Quý Tiểu Đông nhìn tiếng điện thoại di động “bíp bíp” vang vọng thì cũng tự lẩm bẩm nói: "Điên rồi, điên rồi."

Chờ đến khi cô về được đến nhà, tuy đã được báo trước sẽ có rất nhiều chuyển phát nhanh đến nhưng vẫn bị một chồng hơn trăm phong thư chuyển phát nhanh nằm trên ghế salon dọa sợ suýt chút nữa đứng không vững.

"Sao ... làm sao nhiều đến như vậy?"

"Anh cũng không biết rốt cuộc em có bao nhiêu đồng nghiệp nữa? Anh cũng sắp mệt chết đi được, em trở về là tốt rồi, chuyện của mình thì phải tự giải quyết thôi, anh không thể giúp em."

"Này, anh đứng lại. Em hỏi anh, ngày hôm qua anh với anh ta nói những chuyện gì?"

Hà Trùng làm vẻ mặt vô tội cũng không giống dáng vẻ thường ngày của mình, trên thực tế anh chỉ biết Hoàng Phủ Chính sẽ hành động, còn việc hành động thế nào thì anh cũng không biết gì cả. Anh cực lực rửa sạch quan hệ nói: "Không có gì đâu, chỉ nói về mối quan hệ giữa em và anh ta lúc trước thôi. Anh ta còn nói sẽ cố gắng đền bù cho em, chắc là những thứ này rồi."

"Chẳng lẽ không phải là ý của anh sao?"

"Em cũng quá coi trọng anh rồi. Làm sao anh có thể sáng tạo đến nỗi nghĩ ra được những việc này? Anh xin thề đây không phải là ý của anh."

"Vậy thì thật kỳ lạ."

"Nhiều thư như vậy, em cứ từ từ xem đi, anh về phòng luyện hát trước."

Quý Tiểu Đông lập tức quỳ trên mặt đất, bắt đầu sắp xếp lại những thư được gửi chuyển phát nhanh từ các bộ phận. Cuối cùng cô nhìn lại một chút, tổng cộng mới có sáu bộ phận, như vậy chắc chắn những ngành khác vẫn còn đang chuyển phát nhanh đến đây hoặc là chưa được gửi tới đây.

Trong lúc vô tình, cô chợt phát hiện có một phong thư chuyển phát nhanh được gửi dưới tên Uông Mỹ. Cô cũng vội vã mở ra xem, bên trong có một phong thư và một tấm hình viết: "Tiểu Quý, cảm ơn cô vì đã cho tôi lời khuyên. Nếu như cô không nhắc nhở tôi nên dừng cảm đón nhận tình yêu thì có lẽ tôi và A Toàn kiếp này đều không thể đến được với nhau rồi. Cô biết không thực ra chúng tôi đều là những kẻ sĩ diện, chỉ lo cho chính mình mà không nghĩ đến nhau. Hơn nữa trong lúc tuổi càng ngày càng lớn, lại đã từng là quan hệ đồng nghiệp, cho nên việc đến với nhau lại không dễ dàng gì. Hiện tại thì tốt rồi, chúng tôi rốt cục cũng ở cùng nhau, A Toàn nói đã quen mỗi ngày nhìn thấy tôi, thậm chí giờ đây nếu là người khác pha cà phê cho ông ấy thì ông ấy cũng cảm thấy nhạt nhẽo. Đúng rồi, khi nào cô rảnh? Cô đến gặp tôi hay là tôi đến gặp cô cũng được, tôi rất muốn đích thân nói một tiếng cảm ơn với cô, cô tuyệt đối không được từ chối. Đây là số điện thoại di động của tôi, chờ điện thoại của cô. Uông Mỹ."

Quý Tiểu Đông lại cầm lên tấm hình kia, đập vào mi mắt chính là Hoàng Phủ Toàn và Uông Mỹ đang ngồi bên nhau. Tuy nét mặt của hai người không cười nhưng ánh mắt của họ thật sự có hồn, dường như thế giới chỉ còn hai người bọn họ. Quý Tiểu Đông nhớ tới ánh mắt ấy, đó là một ánh mắt tràn ngập yêu thương, một ánh mắt mà cũng từng có người trao cho cô, ánh mắt nhìn cô say đắm động lòng người. Cũng bởi vì đã từng yêu nên cô rất hiểu tâm trạng của Uông Mỹ chẳng khác mình khi xưa là mấy.

Cô trả lại thư và ảnh vào bên trong phong bì, còn mình lại tiếp tục ngồi dưới đất xem những thư khác của các đồng nghiệp. Hầu hết đều là

những thư viết cô nên cân nhắc cẩn trọng hoặc chân thành khuyên cô nên quay lại với Hoàng Phủ Chính. Hơn nữa còn có những đồng nghiệp kể chuyện cười khiến cô càng thêm vui vẻ. Trước đó, tâm tình Quý Tiểu Đông vốn còn chút nặng nề nhưng sau đó cũng rất nhanh bị những chuyện cười hài hước khiến cô ngồi đó bật cười tại chỗ.

Ngay lúc cô đang ngồi nghiền cứu những phong thư thì tin chuyển phát nhanh vẫn tiếp tục giao đến. Suốt cả buổi chiều, Quý Tiểu Đông lại ký nhận hơn trăm phong thư, bên trong đều chỉ viết hoặc truyện cười dài hoặc chuyện cười ngắn. Quý Tiểu Đông cẩn thận tìm kiếm một hồi, từ đầu đến cuối không thấy phong thư nào có tên là Hoàng Phủ Chính.

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Xin Lỗi (Phần Bảy)

Buổi tối hôm đó, Quý Tiểu Đông lại cùng Hà Trùng đi tới quán bar - nơi Hà Trùng diễn xuất. Đợi đến khi anh bước lên đài biểu diễn thì cô cũng tìm cho mình một vị trí khuất trong góc tối chằm rãi thưởng thức.

Chỉ chốc lát sau, Quý Tiểu Đông nhìn thấy Hoàng Phủ Chính đang ngồi gần sân khấu. Hôm nay anh mặc quần jean và áo pull trông cũng như ngày thường. Một lát sau, cô lại thấy anh cầm hai ly rượu, một ly đưa tận tay Hà Trùng và cùng cạn ly, sau đó anh cũng uống một hơi cạn sạch.

Trong suốt buổi tối, Hoàng Phủ Chính cứ thế kính Hà Trùng mấy lần rượu, bọn họ cũng rất ít nói chuyện nhưng trông họ giống bạn cũ hơn. Một mặt Quý Tiểu Đông gọi đồ ăn vặt, vừa ăn vừa yên lặng mà nhìn hai người đang diễn kịch ở trước mặt mình.

Mãi đến tận khi Hà Trùng tan làm, anh mới tiến về phía Hoàng Phủ Chính bắt chuyện đơn giản vài câu, sau đó cũng nhanh chóng rời đi.

Hà Trùng đi tới cạnh bàn của Quý Tiểu Đông cười cười nhìn cô, cũng không có ý định cho cô mở miệng nói lời nào. Anh chủ động cầm đồ ăn lên và bắt đầu ăn.

"Thằng thăn sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm trị."

"Anh không có gì giấu diếm, nếu như em không tin thì em hãy nói em muốn nghe điều gì. Nếu anh biết sẽ nói cho em nghe."

Quý Tiểu Đông lấy một tay giả bộ phẩy phẩy cổ tình không cho Hà Trùng đụng tới đĩa thức ăn, cô bắt chước mấy bà cô ngoài chợ than thở: "Anh đừng có giả bộ hồ đồ, cổ tình thông đồng với anh ta gọi các đồng nghiệp đến chỗ em mua đồ còn gửi chuyển phát Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q u u y d o n,nhanh. Nếu không phải anh đưa ra ý kiến thì anh ta sẽ dám hành động sao?"

"Nói thật, anh không biết nhưng anh đoán chắc hẳn là do anh ta sai khiến."

"Anh thật sự không biết?"

"Vậy em cho là thế nào?"

Trên mặt Hà Trùng có vẻ nghiêm túc, thậm chí từ trước tới nay Quý Tiểu Đông chưa từng gặp qua bộ dáng này của Hà Trùng. Cô cũng lập tức thu mình lại.

"Anh cũng mặc kệ chuyện giữa các người, mà anh cũng không muốn quản. Tuy rằng anh biết anh ta muốn cứu vãn cuộc tình nhưng anh không thể vì giúp anh ta mà có thể bán đứng em. Nếu em cảm thấy anh ta hành động như thế chỉ làm em chán nản thì em hãy nói với anh một tiếng. Anh sẽ nói anh ta từ nay về sau cách xa em ra một chút."

"Vậy mà em còn tưởng rằng anh và anh ta thân thiết lắm đấy."

"Anh với anh ta mới biết chỉ có một hai ngày thôi, nếu có thì anh cũng sẽ không để anh ta sai khiến như vậy. Em yên tâm, đối với anh, em mới là người quan trọng, nói cách khác em đáng sợ hơn anh ta nhiều, anh không dám trêu chọc."

Quý Tiểu Đông thả ly nước xuống bàn, vẫn có chút không tin lời nói của Hà Trùng, đồng thời cũng để tỏ ra rằng mình bất mãn, cô tức giận nói: "Tốt nhất là anh nên chấm dứt ngay việc đó thôi."

"Em không tin thì thôi. Về thôi, hôm nay anh mệt, muốn về sớm nghỉ ngơi."

Tuy rằng bộ dáng anh không hù dọa được ai nhưng nhìn Hà Trùng không giống như người không biết điều. Cuối cùng, Quý Tiểu Đông đành ngoan ngoãn theo anh về nhà.

Ngày hôm sau cũng như vậy, tình huống hầu như không có gì khác. Sau khi thối tiền cho người đồng nghiệp vài tờ tiền lẻ, cuối cùng Quý Tiểu Đông dặn dò: "Phiền anh chuyển lời đến người nhờ anh mua đồ dùm, nếu ngày mai anh ta còn dám làm vậy thì tôi cũng sẽ không mở cửa. Nếu thích thì cứ làm vậy thử xem."

Ngày tiếp theo, thấy người đến mua đồ không phải là đồng nghiệp của mình thì tâm trạng cô có chút thoải mái. Quý Tiểu Đông gọi điện thoại hẹn Uông Mỹ, nói buổi tối ra gặp mặt, đối phương cũng vui vẻ đồng ý.

Lúc sáu giờ, đúng lúc Quý Tiểu Đông định thu dọn chuẩn bị trở về thì bỗng xuất hiện một bé gái trạc cỡ ba, bốn tuổi ôm một bó hoa đỏ tươi đi tới.

"Cô à, tặng cô."

"Tặng cô?"

Bé gái gật đầu mạnh một cái, hai bím tóc vừa đen bóng lung lay lắc qua lại trông cực kỳ đáng yêu.

"Ai nhờ cháu đưa cho cô?"

"Một chú đẹp trai."

"Anh ta ở đâu?"

"Ở phía sau."

Quý Tiểu Đông nhìn theo ngón tay cô bé chỉ, trên bờ cát người lui tới không ít nhưng cũng không hề thấy bóng dáng của Hoàng Phủ Chính.

"Chú ấy cho cháu tiền ăn quà nữa."

"Thật sao? Anh ta cho cháu bao nhiêu tiền?"

Bé gái mở bàn tay phải của mình ra, một tờ tiền còn có chút nếp nhăn lộ ra, cô bé tự giơ vật quý kiêu ngạo nói: "Aida, một trăm đồng."

"Cô cho cháu hai trăm đồng, cháu đem hoa trả về cho chú ấy được không?"

"Không được. Chú ấy nói rồi, mặc kệ như thế nào, cô nhất định phải nhận lấy hoa này. Nếu cô không nhận hoa thì chú cũng sẽ thu lại Die nda n****Sóc***Là****Ta****l e q u u ydo n,một trăm đồng này."

"Không quan trọng lắm, cháu đem một trăm đồng trả lại chú ấy, sau đó cô cho cháu hai trăm đồng, như vậy không phải càng tốt sao?"

"Không, vậy chút nữa nếu chú sẽ cho cháu bốn trăm đồng và nói rằng đưa cho cô một món gì đó. Lúc đó, có khả năng cô còn có thể cho cháu tám trăm đồng. Vậy cháu chỉ lo kiếm tiền, lúc nào có thể chơi nhỉ? Ba mẹ cháu đều đang đợi. Cô à, cô hãy mau nhận lấy đi."

Nghe lời nói yếu điệu của bé gái phân tích, Quý Tiểu Đông thực sự không đành lòng làm lỡ cuộc vui đùa của cô bé, cô tươi cười khom người xuống nhận đóa hoa. Đồng thời cô cũng vuốt khuôn mặt nhỏ bé của bé gái nói: "Hoa thì dì nhận, cảm ơn cháu, cháu đã hoàn thành nhiệm vụ."

"Ừ, ừ, cháu đã hoàn thành nhiệm vụ. Cô à, tạm biệt."

"Tạm biệt."

Nhìn thấy bé gái nhảy nhót rời đi, Quý Tiểu Đông cũng không có dự định gì. Cô bắt đầu đếm hoa hồng trong tay mình, tổng cộng có mười một đóa, mỗi một đóa đều là nụ hoa e thẹn. Không biết tại sao, đột nhiên cô mỉm cười với nụ cười nhợt nhạt, trong lòng có chút vui mừng, tuy rằng chỉ trong chớp mắt nhưng dù sao đã từng tồn tại.

Bởi Hà Trùng chỉ diễn xuất vào mỗi cuối tuần nên bình thường nếu anh không ở nhà nghỉ ngơi thì cũng sẽ ra đầu đường biểu diễn. Nếu hôm nay anh không đến đây thì Quý Tiểu Đông cũng chỉ biết ngồi xe bus đi vào thành phố.

Sau khi xe bus đến, Quý Tiểu Đông đang cầm hoa, người trên xe đều đang hâm mộ nhìn cô. Tuy rằng không ai mở miệng nói chuyện nhưng Quý Tiểu Đông có một loại cảm giác bị chú ý. Nếu như đổi lại là một năm trước, có thể cô sẽ cảm thấy có chút bất tiện. Thế nhưng bây giờ cô đã sớm tôi luyện chính mình thành một người có đầy đủ bản lĩnh bất khả xâm phạm, chỉ cần không phải chuyện xấu thì người khác có nhìn ngó thế nào cũng sẽ không ảnh hưởng đến cô.

Cô vừa tìm được một vị trí để ngồi xuống thì lại nhìn thấy Hoàng Phủ Chính cũng theo lên xe. Sau khi anh nhìn thấy cô cũng không có dự định chào hỏi, anh cứ như thế thẳng tắp bước qua mặt cô và ngồi ở hàng ghế phía sau dù bên cạnh cô vẫn còn một chiếc ghế trống.

Quý Tiểu Đông cũng quật cường không quay đầu nhìn Hoàng Phủ Chính. Tuy rằng vẫn còn ôm bó hoa trong lòng ngực mình nhưng khi thấy anh xem mình như người xa lạ thì cô cũng có chút giận hờn. Trước đó một ngày, cô bị mất ngủ, hơn nữa lại đi làm sớm hơn một tiếng nên Quý Tiểu Đông nhanh chóng buồn ngủ.

Không biết qua bao lâu, cô cảm giác có người đẩy cánh tay mình, trong miệng còn đang gọi: "Mau tỉnh lại, xuống xe thôi."

HÀO MÔN THUẦN LUYẾN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Xin Lỗi (Phần Tám)

Cô vừa mở mắt ra thì nhận ra quả nhiên là Hoàng Phủ Chính. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ một chút thấy trời đã dần tối, các cơ sở hạ tầng ven đường đã bắt đầu lên đèn, cô lập tức muốn về nhà.

Quý Tiểu Đông không nói gì, cô chỉ yên lặng cẩn thận cầm túi xách của mình theo Hoàng Phủ Chính bước xuống xe.

Hoàng Phủ Chính đứng ở ven đường đợi cô, còn Quý Tiểu Đông sau khi xuống xe cũng đứng lại ven đường nhìn anh nhưng cũng không nói lời nào. Anh xoay người rời đi trước, Quý Tiểu Đông không thể làm gì khác hơn là nhanh chóng theo sát phía sau anh như cô vợ nhỏ hiền lành yếu đuối như thế.

Sau mười phút, hai người cùng đi đến dưới nhà của Quý Tiểu Đông, Hoàng Phủ Chính cũng không có ý dừng bước mà thuần thục đi vào thang máy. Anh nhấn nút mở cửa và lặng lẽ chờ Quý Tiểu Đông bước vào. Trong thang máy, hai người cũng không nói lời nào, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng đều không thèm nhìn đến.

Thang máy đến, Hoàng Phủ Chính bước ra ngoài trước, còn Quý Tiểu Đông cũng im lặng đứng tại chỗ.

Cuối cùng cô cũng chầm chậm bước tới đi phía sau anh. Khi đến trước cửa nhà, cô cũng dừng lại, không nói lời nào cũng khôngDie nd da n****Sóc****Là****Ta****l e q u u ydo n, có ý định mở cửa vào trong.

Hoàng Phủ Chính tựa như cố ý muốn trầm mặc với cô, anh nhanh chóng xoay người chuẩn bị rời đi. Đến lúc này, Quý Tiểu Đông đột nhiên đuổi theo anh, khi vừa đến trước cửa thang máy, cô đưa bó hoa cầm trong tay cho anh, ánh mắt cũng không có chút sắc thái tình cảm nào.

Dĩ nhiên Hoàng Phủ Chính cũng không ngờ Quý Tiểu Đông sẽ trả lại bó hoa cho mình. Anh nhìn đối phương một chút nhưng vẫn không nói gì, chỉ yên lặng nhận lấy bó hoa và đi thẳng tới bên cạnh thùng rác, nhẹ nhàng thả bó hoa vào đó với khuôn mặt không có chút biểu cảm nào. Anh lại bước đến gần cửa thang máy nhấn nút, chờ thang máy đến liền lẳng lặng rời đi.

Quý Tiểu Đông đứng trước cửa một lúc lâu, sau đó cô cũng nhanh chóng trở về đến nhà, ném đôi giày cao gót sang một bên và vội vã chạy lên sân thượng. Cô rất nhanh chóng nhìn thấy Hoàng Phủ Chính đang một mình lê bước trên đường, nhìn bóng dáng anh bước đi cô như nhớ lại thời điểm trước đây khi mình mới quen anh.

Đột nhiên Hà Trùng đứng phía sau lưng cô kêu "Này" một tiếng khiến Quý Tiểu Đông sợ gần chết.

"Anh làm gì thế? Muốn hù chết em sao?"

"Thưa đại tiểu thư, vừa nãy anh mang dép lê bước lên đây, ai biết em một chút phản ứng cũng không có. Cũng vì không muốn dọa em sợ nên anh phải mở miệng kêu em đấy."

"Anh nói bậy, em thấy anh vốn muốn hù chết em mà."

"Hù dọa em cũng không có lợi ích gì, còn khiến anh tốn công phí sức đây. Đúng rồi, em đang nhìn gì vậy? Dưới lầu có anh chàng đẹp trai nào sao?"

Quý Tiểu Đông tức giận nói: "Có người đẹp đó, anh có muốn xem một chút hay không?"

"Ở đâu? Nơi nào nhỉ?"

"Tự mình tìm đi."

Phát hiện mình bị lừa, lúc này Hà Trùng mới lười biếng đi theo Quý Tiểu Đông vào trong, anh lại mở miệng nói: "Đói bụng không? Mau tắm rửa, chúng ta cùng đi ra ngoài ăn cơm."

"Không được, hôm nay em có hẹn."

"Hả? Em hẹn ai? Trong suốt một năm qua, em cũng chưa từng hẹn ai mà. Em hẹn ai vậy? Là binh thiếu sao?"

Quý Tiểu Đông vội vã dùng hai bàn chà xát trên cánh tay nổi da gà của mình, cô nhăn khuôn mặt nhỏ nói: "Cái gì mà binh thiếu, khó nghe muốn chết."

"Đúng là anh ta sao?"

"Không phải, em hẹn với một người đồng nghiệp cũ, rất lâu không gặp mặt nên muốn hẹn gặp cô ấy ra nói chuyện phiếm."

"Cũng thuận tiện hỏi thăm một chút về tin tức của binh thiếu?"

"Xì, còn lâu, em không thèm biết tin tức của anh ta."

Hà Trùng “ồ” một tiếng, khuôn mặt anh tỏ vẻ mê mang, lại nhanh chóng hào phóng nói: "Vậy anh chính là người lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi. Mặc kệ em hẹn hò với ai, anh cũng đều ủng hộ em vì đó là sự tự do của em."

"Trong lòng anh rất thất vọng đúng không?"

"Không, thực ra là ngược lại, chỉ cần em có thể gả đi, dù em được gả cho ai cũng đều là chuyện rất tốt."

"Vậy e rằng em sẽ làm anh thật sự thất vọng vì người em hẹn gặp là phụ nữ."

Đối phương thấy chiêu sách của mình từ từ có tác dụng thì dừng lại một chút, sau đó mới tiếp tục thờ ơ đáp lại: "Chỉ cần em chịu ra ngoài giao tiếp, đừng nói là phụ nữ, dù là ông lão cũng không sao."

"Em còn chưa từng hẹn hò với một lão già đấy. Nếu có thể hẹn gặp mặt một lần, chắc chắn em sẽ cảm thấy rất hạnh phúc."

"Được rồi, anh cũng không dài dòng với em nữa, vẫn là câu nói kia, ra ngoài đừng mang quá nhiều tiền, cũng đừng ăn mặc quá hở hang, đi dạo phố đừng đi vào những con đường tối tăm vắng lặng, phải về nhà trước mười giờ tối."

Quý Tiểu Đông chán nản ngã người trên ghế salông, cô yếu ớt thở ra nói: "Anh còn nói mình không dài dòng?"

Sau khi Hà Trùng rời đi không lâu, Quý Tiểu Đông cũng đi tắm và chỉnh trang lại quần áo, sau đó cũng ra ngoài. Cô đi đến quán trà nơi hẹn với Uông Mỹ.

Quý Tiểu Đông không thể tin vào mắt mình, nhìn Uông Mỹ lúc này hoàn toàn không giống dáng vẻ như ở công ty lúc trước. Dáng vẻ cô bây giờ giống như một quý bà trung niên dịu dàng, mọi nhất cử nhất động đều toát lên tư thái của người phụ nữ hạnh phúc.

"Tiểu Quý, em tới rồi. Một năm không gặp, em đã thay đổi, càng nhìn càng xinh đẹp."

"Thư ký Uông, chị quá khen, em thấy chị mới rạng rỡ hơn đấy. Thế nào? Chị và chủ tịch vẫn vui vẻ gắn bó như keo như sơn đấy chứ?"

"Nói thế nào nhỉ? Có câu nói: Thiếu niên phu thê lão đến bạn (nghĩa là đời người có nhiều giai đoạn: lúc nhỏ, trưởng thành, có vợ hoặc chồng, cuối cùng là bạn bè), hiện tại chị với ông ấy chỉ như bạn bè mà thôi, cảm xúc mãnh liệt cũng không nhiều, nói đúng hơn chỉ là cảm xúc dịu dàng và đồng cảm."

"Dù vậy cũng khiến người ta rất ước ao, loại hạnh phúc này không phải ai cũng có thể có được."

Nhân cơ hội này, Ông Mỹ vội vã biểu đạt lòng biết ơn của mình nói: "Cho nên chị muốn nói cảm ơn em. Nếu như không phải em thì sao chị lại có ngày hôm nay?"

"Chị nói cũng quá khách khí, em còn sợ chị nói em đã quản việc không đâu."

"Sao chị lại nói người có ơn với chị rằng đã quản Die nd da n*****Sóc***Là*****Ta*****l e q uu ydo n,việc không đâu đây? À, em ăn cơm tối chưa?"

"Trước khi ra ngoài, em có ăn một ít rồi. Em cố ý để bụng đến đây ăn một chút với chị."

"Được, muốn ăn cái gì cứ việc gọi, chị mời."

Quý Tiểu Đông vội vã từ chối nói: "Sao lại thế? Nên để em mời."

"Lẽ nào em định không cho chị cơ hội cảm ơn em?"

"Không, thực ra cũng không có gì, lúc đó em chỉ thuận miệng nói thôi."

"Vậy chị cũng phải cảm ơn em, nếu như em không nói thì hiện tại chị đã sớm ở Canada."

"Lúc đó chị cũng định xuất ngoại?"

Hồi tưởng lại chuyện cũ, Ưông Mỹ bỗng cảm thấy vui mừng, cô tường thuật lại tình cảnh lúc ấy: "Lúc ấy chị cũng định di dân, vì chị cũng ngại không có can đảm chủ động thổ lộ với A Toàn. Nói thế nào thì chị và A Toàn đã từng là cộng sự trong một thời gian dài như vậy, nếu đối phương không có ý gì với chị thì chị còn có mặt mũi nào gặp ông ấy đây?"

"Rất vui khi được biết đây là chuyện của hai người tình nguyện."

"Đúng, cái này là quan trọng nhất. Chị cũng rất vui mừng vì qua nhiều năm như thế, cuối cùng mình cũng có một chỗ đứng vững chắc trong lòng A Toàn."

"Chúc mừng hai người. Đúng rồi, hai người có dự định tổ chức tiệc không? Đến lúc đó đừng quên mời em. "

"Chúng ta cũng đã lớn tuổi, cũng không hứng thú với những loại chuyện như thế này. A Toàn rất chờ mong rằng sẽ được cùng tổ chức hôn lễ với Hoàng Phủ Chính."

HÀO MÔN THUẦN LUYỄN: BẠN GÁI ĐẬU PHỤ EM LÀ LỚN NHẤT

Ưu Nha

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Những Ký Ước Đau Đớn Mà Ấm Ấp (Toàn Văn Hoàn)

Lại nói về Lương Thu, sau khi Quý Tiểu Đông rời khỏi tập đoàn Thái Tử, không lâu sau anh cũng xin từ chức. Dù sao, anh cũng không thể sống cả đời ở đó, anh còn có chuyện làm ăn của chính mình, hơn nữa người quan trọng nhất đã bỏ đi thì anh còn ở lại đó cũng không có ý nghĩa gì.

Điều khiến anh cảm thấy bất ngờ và vui mừng chính là sự kiện to lớn của công ty được tổ chức sau đó mấy ngày ở Thâm thủy cảng. Hoàng Phủ Chính đã tổ chức đại hội lớn để thông báo đến toàn công ty, công bố mọi chuyện cho toàn thể nhân viên biết sự thật thậm chí anh còn bổ sung nói rõ Quý Tiểu Đông đã từng tham gia điều tra trong vụ mất trộm và vụ án lấy cắp tác phẩm. Hành động lần này của anh đã gây nên đợt sóng lớn mênh mông trong tập đoàn Thái Tử.

Phần lớn nhân viên đều muốn mở rộng tầm mắt, bọn họ cũng từng nghe nói về mối quan hệ giữa Quý Tiểu Đông và tổng giám đốc rồi. Mà bây giờ đột nhiên Quý Tiểu Đông rời khỏi đây không có tin tức gì khiến bọn họ cũng cảm thấy tò mò.

Rõ ràng Lương Thu nhớ tới vẻ mặt Hoàng Phủ Chính lúc ấy, anh ngồi giữa sân khấu trên lễ đường, qua hơn nửa giờ mới tự thuật xong tất cả mọi chuyện đã xảy ra. Lễ đường lặng lẽ, không ai mở miệng nói chuyện. Mãi đến khi anh đứng lên xung phong vỗ tay, nhất thời những người khác cũng cảm động vỗ tay biểu thị thông cảm.

"Cảm ơn mọi người. Thực ra tôi cũng không biết mình nên làm thế nào nên mới phải trơ mắt mất đi Tiểu Đông. Đối với chuyện này, tôi khẩn cầu các vị, nếu như ai có thể liên lạc với cô ấy, nhất định phải nói cho tôi cách liên lạc với cô ấy. Tôi hy vọng có thể có cơ hội nói tạm biệt cô ấy một lần, cho dù không còn cơ hội nắm tay nhưng tôi vẫn còn nợ cô ấy một lời xin lỗi. Tôi xin nhờ mọi người giúp đỡ."

Nhìn thấy Hoàng Phủ Chính đứng trên đài cúi mình khom lưng thật sâu chào tất cả mọi người, trên mặt anh ẩn hiện nét nhớ nhung và nồng đậm chua xót thì Lương Thu cũng đột nhiên kêu thành tiếng: "Tổng giám đốc, ngài khá lắm. Chúng tôi cũng nhất định sẽ ủng hộ ngài."

Sau khi rời khỏi tập đoàn Thái Tử, Lương Thu vẫn như cũ sẽ thỉnh thoảng hỏi dò tình hình của Quý Tiểu Đông. Đồng thời, sau sự kiện đó, anh và Hoàng Phủ Chính cũng dần thường xuyên lui tới thân thiết hơn trước và cuối cùng cũng trở thành bạn tốt. Hoàng Phủ Chính cũng kể với Lương Thu rằng mình cũng đã từng về quê nhà của Quý Tiểu Đông hỏi thăm tin tức của cô nhưng mẹ Quý nói năng thận trọng. Xem ra Quý Tiểu Đông đã sớm thông báo cho bà biết trước rồi.

Bất luận anh cố gắng thế nào, dù mỗi ngày tới cửa cầu xin, tặng quà, thậm chí còn ở lại đó cả nửa tháng nhưng người nhà họ Quý vẫn không có ý nhượng bộ. Tuy trong lòng sốt ruột nhưng lại không dám bức bách, cuối cùng anh đành bất mãn trở về. Anh luôn kiên trì tìm kiếm, không hề từ bỏ, mỗi cuối tuần viết một phong thư, mỗi tháng tặng một phần lễ vật. Dù biết những việc mình làm như đá chìm biển lớn nhưng anh vẫn làm không biết mệt với nhiều hy vọng trong lòng.

Một năm sau, Lương Thu và đồng nghiệp mới cùng đi du lịch cạnh bờ biển. Trong lúc vô tình, anh phát hiện bóng Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n,dáng quen thuộc năm nào, Quý Tiểu Đông đang đứng bán hàng nơi quầy lưu niệm gần bờ biển.

Một năm không gặp, rõ ràng cô trở nên đẹp hơn xưa, thân hình hải hoà êm dịu, trên khuôn mặt toả ra ánh hào quang rạng rỡ giống như cô gái nhỏ tràn đầy nét xuân. Lương Thu cũng len lén theo dõi cô, phát hiện cô cùng một người đàn ông sinh sống chung một nhà. Anh nhìn quan hệ giữa hai người cũng khá thân thiết nhưng lại không giống tình nhân hay vợ chồng, bởi vì xưa nay bọn họ chưa từng có những hành động suồng sã hay thân mật bên ngoài.

Sau một thời gian do dự, cuối cùng Lương Thu vẫn đem tin tức này trực tiếp nói với Hoàng Phủ Chính, đây chính là nguyên nhân vì sao Hoàng Phủ Chính lại biết Quý Tiểu Đông buôn bán bên cạnh bờ biển. Mà khi Quý Tiểu Đông còn đang chần chờ rốt cuộc mình có nên lại lần nữa chấp nhận đối phương hay không, Lương Thu lại chủ động hẹn cô và cô cũng đồng ý đến chỗ hẹn.

Lần này gặp Lương Thu, anh đã không còn là chàng trai ngây ngô của năm đó mà chính là một người đàn ông lịch lãm, trầm ổn, Quý Tiểu Đông không thể không phủ nhận một sự thật rằng thời gian chính là liều thuốc tốt nhất giúp con người trưởng thành hơn.

Có thể là bởi vì yêu, lúc này lại được gặp lại nên cảm thấy có chút kinh hãi. Bởi vậy mãi đến tận sau khi đối phương ngồi xuống, Lương Thu mới chậm rãi mở miệng nói: "Tiểu Đông, em có khỏe không?"

"Em rất khỏe, còn anh?"

"Anh cũng rất khỏe. Sau khi em rời khỏi tập đoàn Thái Tử không lâu, anh cũng từ chức trở về giúp đỡ chuyện làm ăn trong công ty của ba anh, cũng phát hiện mình thực sự có năng khiếu về thương nghiệp."

Đối phương tự khen bản thân mình khiến không khí cuộc hẹn giữa hai người không còn quá gượng gạo. Quý Tiểu Đông cũng nhẹ nhàng nói: "Ha

ha, anh thật rất biết nói đùa. Em thấy hiện tại anh cũng không khác trước mấy, thậm chí trở nên trưởng thành, chín chắn hơn xưa rất nhiều."

"Rất vui khi nghe em nói như vậy, anh thật sự đã thay đổi rồi."

"Hôm nay anh hẹn em ra đây có chuyện gì sao?"

"Anh chỉ muốn biết xem tình hình của em thế nào, bên cạnh đó cũng muốn biết em và A Chính tiến triển ra sao?"

"Không có gì thay đổi, vẫn như cũ."

Lương Thu quyết định hỏi dò: "Có thể nói cho anh biết nguyên nhân vì sao em không chấp nhận anh ta không?"

"Em không biết, có thể là em không còn tin tưởng vào anh ấy. Lần trước khi bị trúng độc, em không biết mình có khả năng lại chịu đựng thêm được nữa hay không."

"Anh ấy sẽ không như vậy lần nữa đâu. Em biết không, sau khi em rời khỏi tập đoàn Thái Tử, không lâu sau trước toàn thể nhân viên của tập đoàn Thái Tử, anh ấy đã công khai mối quan hệ của hai người, hơn nữa còn đem chuyện em từng chịu oan ức cùng vụ án mất trộm, cả việc lấy cắp tác phẩm tuyên bố ra ngoài. Tuy rằng anh ấy hành động hơi muộn nhưng anh tin anh ấy đã thật sự hối hận rồi. Anh ấy đã dùng hành động biểu thị sự hối hận của mình cũng như lại một lần nữa quyết tâm theo đuổi em."

"Lúc đó anh ấy nói thế nào?"

"Anh ấy nói sở dĩ anh ta để em gánh tội hết lần này đến lần khác là bởi vì anh ấy thật sự coi em là bạn gái của mình. Dưới cái nhìn của anh ta, bạn gái là người nên đồng cảm và trợ giúp mình bảo vệ danh dự cho công ty. Mà nếu đứng ở góc độ cá nhân, anh ta cũng cảm thấy hổ thẹn với Dương Mỹ Lệ, không muốn làm cho cô ấy mất thể diện. Bởi vậy cuối cùng anh ta

lựa chọn phương thức để em chịu oan ức thay cho danh dự của công ty và thể diện của Dương Mỹ Lệ."

Ánh mắt của Quý Tiểu Đông phiêu lãng đến miền cực xa, cô có chút u buồn mở miệng nói: "Vậy cũng được nhưng điều em không thể chấp nhận là anh ấy không muốn xem em như người thân, xưa nay anh ấy chưa từng nghĩ đến việc muốn kết hôn với em."

"Điều này anh cũng không rõ lắm nhưng anh nghĩ đó là căn bệnh chung của những người giàu có. Nói thí dụ như trong lúc vô tình em nghe thấy một người xa lạ nói rằng anh ta đi Nam Phi mua một viên kim cương. Vậy sau khi nghe xong, em nhất định sẽ cảm thấy anh ta đang khoe mẽ và tỏ ra chán ghét. Thế nhưng dưới cái nhìn của anh ta, anh ta căn bản cũng không có ý này, anh ta chỉ đơn giản như mình vừa mới phát hiện một nhà hàng mới như thế."

"Ý anh nói là em quá nhạy cảm sao?"

"Em nhạy cảm là bởi vì em quan tâm, cho nên mới phải tỉ mỉ cân nhắc mỗi một câu nói của anh ta, suy nghĩ từng chuyện anh ta làm. Đương nhiên em sẽ không sai, mà anh ta không tin tưởng em thì anh ta cũng không đúng. Anh nghĩ chuyện lúc trước chỉ là do anh ấy vô ý mà thôi."

"Có lẽ là vậy. Thực ra em cũng biết anh ấy rất yêu em, bởi vì lúc bị bắt cóc trong kho hàng, Dương Mỹ Lệ đã nói dối với anh ấy rằng chỉ mời em đến làm khách. Vì lúc đó em bị nhét khăn vào miệng nên cũng không có cách nào mở miệng giải thích. Khi biết anh ấy không ghét bỏ em, em đã nghĩ thực ra anh ấy cũng là một người đàn ông tốt, chỉ là anh ấy chưa thể giải quyết ổn thoả vài chuyện mà thôi."

Nghe Quý Tiểu Đông nói xong, trong lòng Lương Thu thoáng rung động thật sâu vì người yêu Quý Tiểu Đông thâm trầm sâu sắc vốn không phải chỉ có mình anh. Sau một lúc lâu, anh lại mở miệng nói: "Em có thể

nghĩ thông suốt như vậy, anh thật sự cảm thấy rất vui bởi vì không phải người đàn ông nào cũng có thể rộng lượng như vậy. Ngược lại, có câu nói “nhân vô hoàn nhân” (ý nói con người không ai có thể hoàn mỹ cả) anh ta cũng có ưu điểm nhưng cũng có khuyết điểm. Quan trọng nhất chính là phải xem ưu điểm nào hấp dẫn em nhất, mà khuyết điểm nào có thể trở thành vết thương trí mạng trong lòng mỗi người."

"Em cũng không biết. Từ khi anh ấy lại xuất hiện trước mặt em thì em vẫn không muốn quay về với anh ấy, đến giờ vẫn chưa có một đáp án chính xác."

"Không quan trọng lắm, chuyện này là chuyện trọng đại, vẫn nên suy nghĩ kỹ trước khi ra quyết định."

Nhìn thấy chàng trai này đã thay đổi không ít, Quý Tiểu Đông giống như là một người chị quan tâm hỏi: "Ừm, em hiểu rồi. Tiểu Lương, anh thế nào? Lâu như vậy rồi mà vẫn chưa có người yêu sao? "

"Vẫn chưa có, có thể là bởi vì không có duyên chăng? Thực ra bởi vì anh cảm thấy việc tìm em là chuyện quan trọng nên mặc kệ em đi với ai, chỉ cần nhìn thấy em khoác lên người bộ áo cưới lộng lẫy nhất thì lúc đó anh mới cảm thấy yên tâm."

"Sao anh lại ngốc đến vậy?"

Nói đến tình yêu, phảng phất như đó là chuyện rất xa xưa nhưng lại thật giống chuyện mới chỉ vừa xảy ra đây thôi. Lương Thu Die nd da n****Sóc***Là****Ta****l e q uu ydo n,hào phóng nở nụ cười, sáng khoái đáp lại nói: "Anh không ngại mình trả giá, cũng rất tình nguyện làm như thế, hi vọng em đừng cảm thấy anh quấy rầy em."

"Nhưng em hi vọng anh cũng được hạnh phúc."

"Anh rất vui vẻ, thật đấy, đừng tưởng rằng hiện tại anh không còn gì cả, thật ra anh rất hài lòng. Mỗi ngày anh đều ngủ rất ngon, trước giờ anh làm việc gì cũng không muốn ai báo đáp lại mình."

Quý Tiểu Đông đột nhiên trầm mặc, tại sao Lương Thu có thể làm được mọi chuyện mà không cần ai báo đáp lại điều gì còn mình lại không thể bao dung hơn với Hoàng Phủ Chính nhiều hơn một chút đây?

Hai người lại trò chuyện một chút, chỉ bàn về cuộc sống của chính mình trong thời gian qua. Mãi đến tận khi sắp chia tay, Lương Thu mới nhận ra đã đến lúc mình phải tạm biệt Quý Tiểu Đông.

"Tiểu Đông, em biết hôm nay là ngày gì không?"

"Ngày hôm nay? Ngày 25 tháng 1 nha, có gì đặc biệt sao?"

"Ngày hôm nay cũng không đặc biệt, ngày mai mới là ngày đặc biệt."

"Ngày mai? Anh biết "

Khấp khuôn mặt Lương Thu tràn đầy vẻ nhu tình và thương tiếc, anh mỉm cười trả lời: "Đúng, anh biết. Tiểu Đông, sinh nhật vui vẻ."

"Cảm ơn anh, không ngờ anh vẫn còn nhớ tới sinh nhật em."

"Chỉ cần quan tâm thì không gì có không nhớ được. Ngày mai là ngày quan trọng, anh nghĩ em muốn cùng người khác chúc mừng sinh nhật. Vì vậy, hôm nay anh chúc mừng em trước, hi vọng em luôn hạnh phúc vui vẻ."

Lời của đối phương khiến Quý Tiểu Đông đột nhiên xúc động muốn khóc. Về mặt tình cảm, Lương Thu bao dung rộng rãi chúc phúc khiến cô cảm thấy mình thật ích kỷ, hẹp hòi.

"Em sẽ hạnh phúc, anh cũng như thế nha."

"Ừm, chúng ta đều phải hạnh phúc, hạnh phúc suốt đời."

Quý Tiểu Đông cười khẽ phất tay nói tạm biệt, lúc cô xoay người chợt có giọt nước mắt rơi xuống.

Lương Thu có thể yêu sâu đậm không cần đối phương đáp trả khiến cô thật sự cảm thấy hồ thẹn. Cô thật sự cần phải cố gắng rèn luyện. Nếu thật sự đã yêu thì cũng không cần thù lao hay trả giá, không nên tính toán ai yêu trước, ai yêu sau như vậy. Chỉ cần trong lòng của đối phương vẫn có mình, cho dù yêu đến có ngày ngốc, vậy đó cũng là việc đáng vui mừng. Nghĩ tới đây, Quý Tiểu Đông đột nhiên có quyết định, cô lại muốn cho người đàn ông không biết yêu kia một cơ hội.

Cô cảm thấy trên đôi chân mình tràn ngập sức mạnh, cũng tin chắc mỗi một bước chân mình đi đều sẽ cách hạnh phúc không xa. Cô sẽ bước từng bước một cho đến khi tiến đến hạnh phúc mới thôi.

Vì cô muốn hạnh phúc, mãi đến tận vĩnh viễn...

Hoàn.

Qua một khoảng thời gian khá dài, cuối cùng bộ truyện này cũng đã hoàn. Xin cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình suốt thời gian qua. Vì đây là bộ truyện đầu tiên mình edit, không tránh khỏi có rất nhiều sai sót, nếu có mong các bạn lượng thứ bỏ qua. Cảm ơn các bạn.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Nữ Ma Đầu

Chương 2: Xin Chào, Tôi Tên Là Quý Tiểu Đông

Chương 3: Vì Sao Cô Muốn Vào Đây Làm?

Chương 4: Em Thầm Mến Anh Ta Phải Không?

Chương 5: Nơi Nào Cần Em Thì Em Hãy Đến Đó

Chương 6: Anh Muốn Làm Gì?

Chương 7: Mọi Người Giăng Co Với Kẻ Điên

Chương 8: Anh Mau Đến Đây.

Chương 9: Không Phải Lạnh Lùng Mà Là Tàn Khốc

Chương 10: Chỉ Cần Cô Ấy Không Phạt Em, Dĩ Nhiên Chị Cũng Sẽ Không Phạt Em.

Chương 11: Một, Hai, Ba...

Chương 12: Em Thấy Thế Nào? Có Thơm Không?

Chương 13: Em Vẫn Không Hiểu.

Chương 14: Sai Rồi, Không Phải Chúng Tôi Quan Tâm Cậu.

Chương 15: Hôm Nay Em Không Rảnh Hay Là Muốn Từ Chối Làm Bạn Với Chị Đây?

Chương 16: Các Cô Ấy Có Dễ Nói Chuyện Giống Như Chị Đang Nói Chuyện Với Em Không?

Chương 17: Anh Ta Là Một Người Khá Khiêm Tốn. Chị Cũng Vậy.

Chương 18: Cẩn Người Miệng Mềm, Bắt Người Tay Ngắn

Chương 19: Đó Là Chuyện Cô Không Thể Làm Được.

Chương 20: Cái Này Gọi Là Kinh Nghiệm Hiểu Không?

Chương 21: Không Muốn Sống Ở Nơi Đây Rắn Độc

Chương 22: Tên Xấu Xa Kia, Đứng Lại.

Chương 23: Cô Nhầm Rồi, Tôi Không Phải Cướp.

Chương 24: Làm Sao Chị Biết?

Chương 25: Xin Lỗi Chị, Em Nhìn Nhầm.

[Chương 26: Người Đi Đường Tốt Bụng.](#)
[Chương 27: Gặp Cô Thật Xui Xẻo \(Phần Một\).](#)
[Chương 28: Gặp Cô Thật Xui Xẻo \(Phần Hai\).](#)
[Chương 29: Gặp Cô Thật Xui Xẻo \(Phần Ba\).](#)
[Chương 30: Gặp Cô Thật Xui Xẻo \(Phần Bốn\).](#)
[Chương 31: Gặp Cô Thật Xui Xẻo \(Phần Năm\).](#)
[Chương 32: Gặp Cô Thật Xui Xẻo \(Phần Sáu\).](#)
[Chương 33: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty:
Ai Sẽ Được Tuyển Chọn Đây?](#)
[Chương 34: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty:
Giải Nhất Là Ô Tô.](#)
[Chương 35: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty:
Chị Chúc Các Em Gặp Nhiều May Mắn.](#)
[Chương 36: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty:
Tớ Chính Là Fans Hâm Mộ.](#)
[Chương 37: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty:
Nhờ Lời Chúc Của Chị.](#)
[Chương 38: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty:
Như Vậy Đều Công Bằng Với Cả Hai Chúng Ta.](#)
[Chương 39: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty:
Không Ai Biết Cô Ta Gian Dối](#)
[Chương 40: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty:
Bắt Đầu Rút Thăm](#)
[Chương 41: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty:
Có Mặt Ở Đây Không?](#)
[Chương 42: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty :
Mặc Cho Số Phận Định Đoạt.](#)
[Chương 43: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty:
Tôi Chấp Nhận Thua](#)
[Chương 44: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Thành Lập Công Ty:
Chúc Mừng Em](#)

[Chương 45: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Ngày Thành Lập Công Ty: Mời Cơm](#)

[Chương 46: Chúc Mừng Lễ Kỷ Niệm Ba Mươi Năm Ngày Thành Lập Công Ty: Buổi Tiệc Kết Thúc.](#)

[Chương 47: Sao Em Không Thích Anh Ta?](#)

[Chương 48: Tin Mừng](#)

[Chương 49: Làm Dâu Trăm Họ \(Ý Là Phục Vụ Mọi Người, Mỗi Người Mỗi Ý\)](#)

[Chương 50: Chị Thích Gì?](#)

[Chương 51: Mời Sếp Đi Thong Thả](#)

[Chương 52: Sai Lầm Trầm Trọng.](#)

[Chương 53: Vô Tình Gặp Được Người Giúp Đỡ](#)

[Chương 54: Làm Quen](#)

[Chương 55: Vô Tình Nhìn Thấy Nụ Cười Làm Say Lòng Người.](#)

[Chương 56: Chia Sẻ](#)

[Chương 57: Hẹn Hò](#)

[Chương 58: Dò Xét](#)

[Chương 59: Hấp Dẫn](#)

[Chương 60: Hỏi Dò](#)

[Chương 61: Tiệc Sinh Nhật \(Phần Một\): Chúc Mừng](#)

[Chương 62: Tiệc Sinh Nhật \(Phần Hai\): Quà Tặng](#)

[Chương 63: Tiệc Sinh Nhật \(Phần Ba\): Công Chúa Hạt Đậu](#)

[Chương 64: Sinh Nhật \(Phần Bốn\): Không Thể Cầu Xin Ông Trời.](#)

[Chương 65: Sinh Nhật \(Phần Năm\): Hãy Cứu Em.](#)

[Chương 66: Sinh Nhật \(Phần Sáu\): Nếu Có Khó Khăn Thì Tìm Tổ Trưởng.](#)

[Chương 67: Sinh Nhật \(Phần Bảy\): Chúc Các Em Có Một Buổi Tiệc Vui Vẻ.](#)

[Chương 68: Sinh Nhật \(Phần Tám\): Đại Nạn Không Chết, Tất Có Hậu Phúc](#)

[Chương 69: Sinh Nhật \(Phần Chín\): Số Đào Hoa](#)

[Chương 70: Sinh Nhật \(Phần Mười\): Có Lẽ Cô Ấy Thích Con.](#)

[Chương 71: Sinh Nhật \(Phần 11\): Chúc Mừng Anh Chi](#)
[Chương 72: Sinh Nhật \(Phần Mười Hai\): Tôi Đã Có Bạn Trai](#)
[Chương 73: Sinh Nhật \(Phần Mười Ba\): Người Vui Vẻ, Người Tĩnh Lặng](#)
[Chương 74: Đạt Tây Là Ai?](#)
[Chương 75: Kết Giao Với Người Khác](#)
[Chương 76: Sao Cô Lại Ở Đây?](#)
[Chương 77: Bình Thường Cô Đều Không Ăn Cơm Sao?](#)
[Chương 78: Chúng Ta Không Phải Sinh Đôi](#)
[Chương 79: Đầu Óc Chậm Phát Triển](#)
[Chương 80: Mạnh Mẽ Mà Ấm Ấp](#)
[Chương 81: Gan Dạ](#)
[Chương 82: Anh Ta Không Phải Là Người Mà Là Thần](#)
[Chương 83: Thì Ra Anh Ở Đây \(Phần Một\)](#)
[Chương 84: Thì Ra Anh Cũng Ở Đây \(Phần Hai\)](#)
[Chương 85: Thì Ra Anh Cũng Đến Đây \(Phần Ba\)](#)
[Chương 86: Thì Ra Anh Cũng Đến Đây \(Phần Bốn\)](#)
[Chương 87: Thì Ra Anh Cũng Đến Đây \(Phần Năm\)](#)
[Chương 88: Thì Ra Anh Cũng Đến Đây \(Phần Sáu\)](#)
[Chương 89: Người Bạn Mới Quen](#)
[Chương 90: Nói Hay Không Nói Cũng Là Một Vấn Đề Lớn \(1\)](#)
[Chương 91: Nói Hoặc Không Nói Cũng Là Một Vấn Đề \(2\)](#)
[Chương 92: Nói Hoặc Không Nói Cũng Là Một Vấn Đề \(3\)](#)
[Chương 93: Em Đồng Ý Làm Bình Hoa](#)
[Chương 94: Cô Rất Thân Với Tổng Giám Đốc Sao?](#)
[Chương 95: Cô Không Có Thì Người Khác Cũng Đừng Mơ Tưởng](#)
[Chương 96: Cổ Tích Và Thực Tế Bao Giờ Cũng Khác Nhau](#)
[Chương 97: Vụng Trộm \(Phần Một\)](#)
[Chương 98: Vụng Trộm \(Phần Hai\)](#)
[Chương 99: Vụng Trộm \(3\)](#)
[Chương 100: Tôi Không Phải Tội Phạm](#)
[Chương 101: Hôm Nay Không Phải Ngày Cá Tháng Tư](#)
[Chương 102: Trừ Tiền Thưởng](#)

[Chương 103: Người Khác Giúp Đỡ](#)

[Chương 104: Anh Là Ai?](#)

[Chương 105: Trò Chuyện Với Ông Trời](#)

[Chương 106: Điều Tra](#)

[Chương 107: Tổ Nói Vậy Các Cậu Thấy Có Tin Không?](#)

[Chương 108: Thăm Phán \(Phần Một\): Biển Thử?](#)

[Chương 109: Thăm Phán \(Phần Hai\) Rốt Cuộc Cô Ấy Muốn Nhịn Tới Khi Nào?](#)

[Chương 110: Thăm Phán \(Phần Ba\) Vì Cô Tôi Mới Làm Những Việc Này.](#)

[Chương 111: Thăm Phán \(Phần Bốn\): Muốn Rời Khỏi Đây? Không Có Cửa Đâu](#)

[Chương 112: Sự Quan Tâm Của Tổ Trưởng Lưu \(Phần 1\)](#)

[Chương 113: Sự Quan Tâm Của Tổ Trưởng Lưu \(Phần 2\)](#)

[Chương 114: Yêu Mến \(Phần Một\)](#)

[Chương 115: Yêu Mến \(Phần Hai\)](#)

[Chương 116: Yêu Mến \(Phần Ba\)](#)

[Chương 117: Yêu Mến \(Phần Bốn\)](#)

[Chương 118: Yêu Mến \(Phần Năm\)](#)

[Chương 119: Yêu Mến \(Phần Sáu\)](#)

[Chương 120: Yêu Mến \(Phần Bảy\)](#)

[Chương 121: Yêu Mến \(Phần Tám\)](#)

[Chương 122: Yêu Mến \(Phần Chín\)](#)

[Chương 123: Con Yêu Cô Ấy](#)

[Chương 124: Tôi Muốn Nghỉ Ngơi](#)

[Chương 125: Lại Một Vấn Đề Nan Giải](#)

[Chương 126: Có Vẻ Anh Cũng Không Ngạc Nhiên Lắm](#)

[Chương 127: Dùng Quyền Hành Để Cường Ép](#)

[Chương 128: Tôi Ở Cùng Người Khác](#)

[Chương 129: Anh Hùng Tựa Như Ma Quỷ](#)

[Chương 130: Em Cũng Vậy](#)

[Chương 131: Trả Thù \(Phần Một\)](#)

[Chương 132: Trả Thù \(Phần Hai\)](#)

[Chương 133: Anh Đã Suy Nghĩ Kỹ Việc Anh Muốn Làm Bạn Trai Em Rồi Sao?](#)

[Chương 134: Lên Chức \(Phần Một\)](#)

[Chương 135: Lên Chức \(Phần Hai\)](#)

[Chương 136: Lên Chức \(Phần Ba\)](#)

[Chương 137: Đánh Nhau](#)

[Chương 138: Cậu Biết Người Cậu Đang Mắc Là Ai Không?](#)

[Chương 139: Anh Đang Nói Đến Em Sao?](#)

[Chương 140: Thư Ký Đặc Biệt](#)

[Chương 141: Tiến Lui Tự Biết \(Phần Một\)](#)

[Chương 142: Tiến Lui Tự Biết \(Phần Hai\)](#)

[Chương 143: Tiến Lui Tự Biết \(Phần Ba\)](#)

[Chương 144: Tôi Lập Tức Đến Thăm Cô](#)

[Chương 145: Tôi Chưa Ăn Điểm Tâm](#)

[Chương 146: Đền Đường Ấm Áp](#)

[Chương 147: Ăn Cắp Bản Quyền \(Phần Một\)](#)

[Chương 148: Ăn Cắp Bản Quyền \(Phần Hai\)](#)

[Chương 149: Ăn Cắp Tác Phẩm \(Phần Ba\)](#)

[Chương 150: Ăn Cắp Tác Phẩm \(Phần Bốn\)](#)

[Chương 151: Ăn Cắp Bản Quyền \(Phần Năm\)](#)

[Chương 152: Ăn Cắp Tác Phẩm \(Phần Sáu\)](#)

[Chương 153: Ăn Cắp Tác Phẩm \(Phần Bảy\)](#)

[Chương 154: Em Yêu Anh Sao? \(Phần Một\)](#)

[Chương 155: Em Yêu Anh Sao? \(Phần Hai\)](#)

[Chương 156: Em Yêu Anh Sao? \(Phần Ba\)](#)

[Chương 157: Em Yêu Anh Sao? \(Phần Bốn\)](#)

[Chương 158: Em Yêu Anh Sao? \(Phần Năm\)](#)

[Chương 159: Em Yêu Anh Sao? \(Phần Sáu\)](#)

[Chương 160: Dừng Khí](#)

[Chương 161: Nơi Đất Khách Gặp Tri Kỷ \(Phần 1\)](#)

[Chương 162: Nơi Đất Khách Gặp Tri Kỷ \(Phần 2\)](#)

[Chương 163: Nơi Đất Khách Gặp Tri Kỷ \(Phần 2\)](#)

[Chương 164: Xin Lỗi \(Phần Một\)](#)

[Chương 165: Xin Lỗi \(Phần Hai\)](#)

[Chương 166: Xin Lỗi \(Phần Ba\)](#)

[Chương 167: Xin Lỗi \(Phần Bốn\)](#)

[Chương 168: Xin Lỗi \(Phần Năm\)](#)

[Chương 169: Xin Lỗi \(Phần Sáu\)](#)

[Chương 170: Xin Lỗi \(Phần Bảy\)](#)

[Chương 171: Xin Lỗi \(Phần Tám\)](#)

[Chương 172: Những Ký Ức Đau Đớn Mà Ấm Ấp \(Toàn Văn Hoàn\)](#)